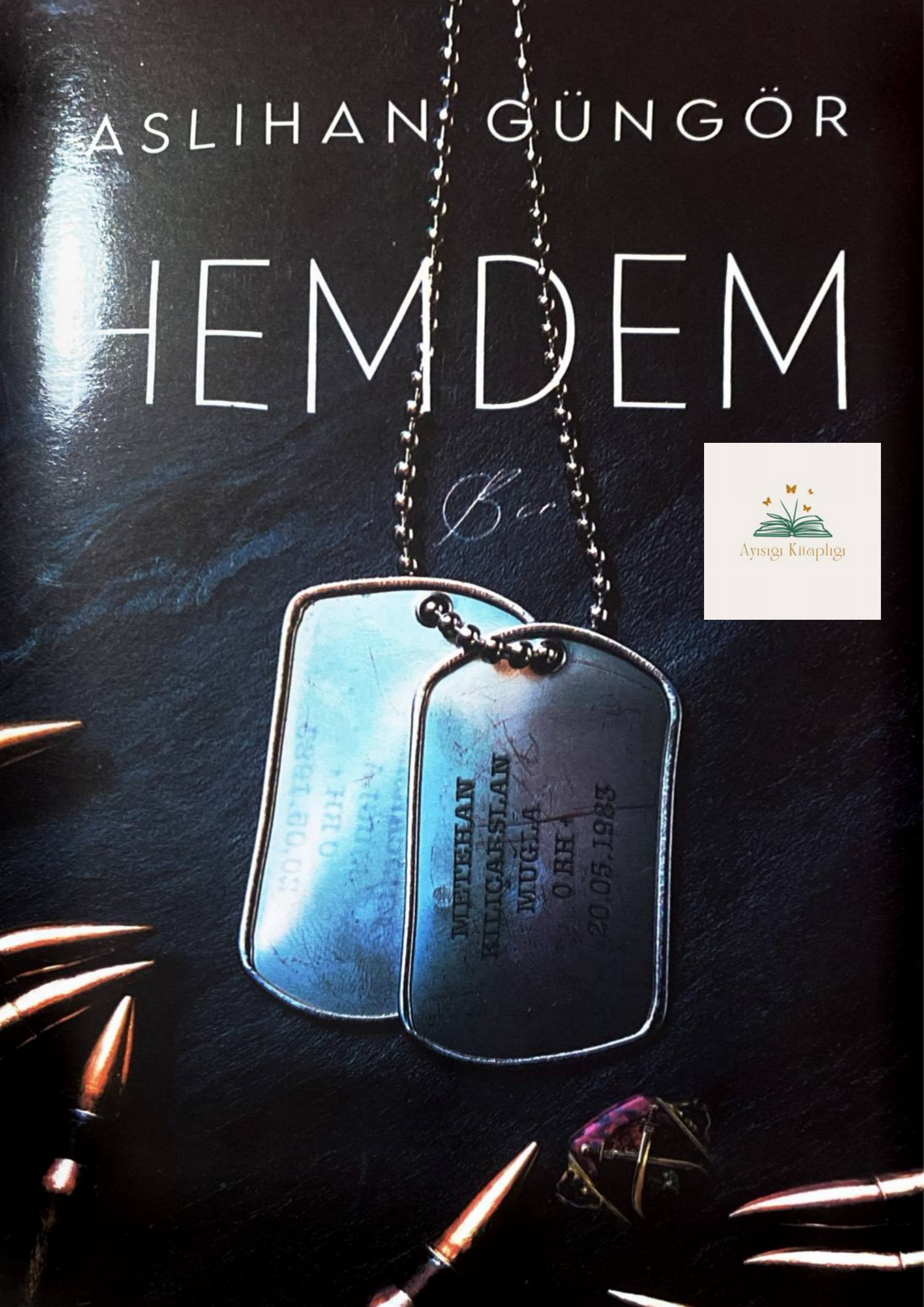
ASLIHAN GÜNGÖR

HEMDEM

Ayışığı Kitaplığı

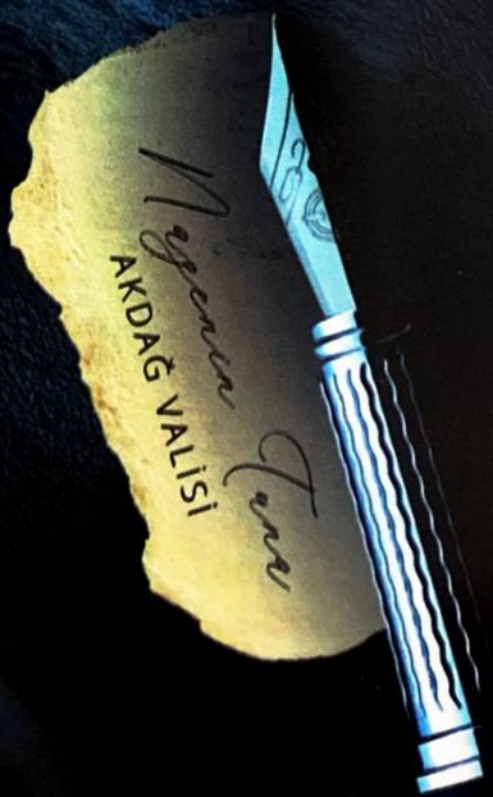
Kuşunların arasında
tanışacak, gerçekleri in
peşine düşüp, sır perdelerini
aralarken, farkına bile
varmadan birlikte bir yola
çıkacaklar.

Zaman usulca geçip
gitse de onlar birbirlerinden
gidemeyecekler.
Çünkü gönülden gönüle yol
olduklarını, birbirlerine can ve
nefes olduklarını anlayacaklar.

Hemdem; canciğer olmak,
çok yakın dost, yoldaş olmak
anlamına gelmektedir.

Birlikte manasındaki *Hem* kelimesiyle,
nefes, can, zaman manalarındaki
Dem kelimesinden oluşmaktadır.

Hemdem olunan kişiyle aynı zamanda yaşamak,
aynı nefesi almak, bir can olmak
anlamına gelmektedir.

LAPİS
9 786259 787237

Hemdem - Bir
Aslıhan Güngör

Yayın Yönetmeni: Sidem Zelal Edin
Editör: Ece Uyar
Son Okuma: Aslı Deniz Tarhan

1. Baskı: Ekim 2024
ISBN: 978-625-97872-3-7

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
Aslıhan Güngör, 2022 © Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
EGEM BASIM YAYIN SAN. ve TİC. LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Mrk.
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43624

Yayımlayan:
Lapis Yayıncılık
Tevfik Bey Mah. Eravutmuş Sk.
Menekşe Ap. Sitesi No:10B
Küçükçekmece/İstanbul
Sertifika No: 76985

ASLIHAN GÜNGÖR

HEMDEM

Bir

LAPİS

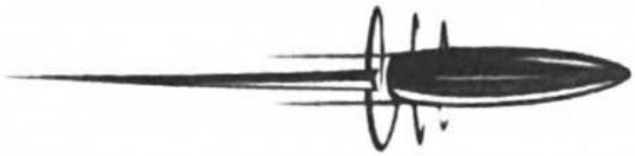
Oğlum Efe'ye...
Ömrün Uzun, Yolun ve Ufkun Daima Aydınlık Olsun...
Hoş geldin...

Ayışığı Kitaplığı

Bu kitapta geçen şehir, kurum ve kuruluşlar tamamen hayal ürünü olup, gerçeği yansıtmamaktadır.
Bu kitapta okuyacağınız bazı olaylar mübalağa sanatına örnek olsun diye ya da tamamen mizah amacıyla yazar tarafından uydurularak yazılmıştır.

Ayışığı Kitaplığı

GİRİŞ

Bulutların kapladığı gökyüzü griye bulanmış, hava ise kar yağmadan önceki o keskin soğukla sarmalanmıştı. İnsanın içini titreten o soğuğa bir de fırtına eşlik ediyor, yol kenarında tek tük de olsa kendine yer bulmuş ağaçları köklerinden koparmak istercesine esiyordu. Hareket halindeki aracın camından dışarıya bakan koyu kahve hareler, ağaçların fırtınayla mücadelesini izledi sessizce. Doğanın kendi içinde birbirini alaşağı etmeye çalıştığı çetin savaşın tanığı olurken araç yavaşlayarak durdu. Az evvel geçtiği sokakları izleyen kahverengi hareler usulca aracın kapısına ilişti. Tam kapıyı açmak üzereyken dışarıdan bir el bunu yaptı.

Koltuktan kalkıp başını eğerek araçtan indiği anda postalları yerdeki kalın kar tabakasını ezmiş, gece boyu yağıp zemini örten karın o iç gıcıklayıcı sesi kulaklarına dolmuştu. Karşısında duran binaya kısa süre bakıp derin bir soluk almak istedi ancak soğuk hava ciğerlerini resmen kavurup geçti. Keskin ayazdan kurtulabilmek için hızlı adımlarla binaya ilerlerken kapıda nöbet tutan askerlerle göz göze geldi, selamlarını aldı ancak durmadan ya da konuşmadan yürümeye devam etti.

Odasına girip üstündeki parkayı çıkarırken bu kez uzun zamandır uğramadığı odasına göz gezdirmeye başladı. Her şey bıraktığı gibiydi. Ceviz ağacından yapılmış kızıl ışıltılar barındıran bir kahverengiye boyanmış masasına doğru yaklaşırken arkasında asılı olan Atatürk portresiyle ve Türk Bayrağı'yla da selamlaştı. Yüzünde huzurlu, gururlu bir ifade belirip kayboldu saniyeler içinde. Soğuğun işlediği parkasını çıkarıp askıya astı, birkaç adımla koltuğuna varıp sonunda oturdu. Sırtını deri kaplı arkalığa yasladı. Günler sonra bedeni ilk kez

bu kadar rahat bir yüzeyle buluşunca garipsemiş gibi irkilip kıpırdanması da meslek sevdasına dâhildi. Kendi hâline tebessüm eder gibi olurken başını hafifçe salladı. Masasına bırakılmış birkaç evrakı fark edip onlara göz gezdirecekti ki odanın kapısı çalındı.

"Gel!" Önce kapının aralandığını ardından da kişinin adım seslerini duydu. Tıpkı masasına yaklaştıkça aldığı solukların da sıklaştığını duyduğu gibi. Postallarından çıkan o tok sesi dinlemeyi sürdürürken, "Kahvenizi getirdim komutanım," diyen titrek sesle başını evraklardan kaldırdı ve karşısındaki genç adama baktı kısa bir an.

"Gel Hamza, gel," derken düşünceliydi, bu sebeple de mırıldanır gibi konuşmuştu. Kendisinden beklenmeyecek, sık da görülmeyecek bir davranıştı bu. Hamza, komutanına kocaman açtığı gözlerinin ardından bakıp kalırken komutan da gözlerinin ucuyla askerine bakmıştı. Sesindeki mırıltının, beden dilindeki sakinliğin aksine surat ifadesi dümdüzdü, hareleri alev alevdi sanki. Hamza o alev bürünmüş gibi hareleri gördüğü an kendine gelip tepsinin ortasındaki kahve fincanını kavradı.

Komutan, gözleri buluştuğu anda eli ayağına dolanan askerinin telaşının farkındaydı ve bu kendisine çok normal geliyordu. Çünkü gözlerine uzun uzadıya bakabilen pek fazla insan yoktu. Kendisini yetiştiren, kendisine böyle bakmayı öğreten komutanlar dışında!

Eline aldığı kahve fincanını masasına bırakıp selam veren gence başını hafifçe eğerek karşılık verdikten sonra fincanı kavradı ve kahvenin kokusunu içine çekip ilk yudumunu da aldı.

"Afiyet olsun komutanım."

"Sağ ol." Kısa süreli sessizlik esnasında askerinin dışarı çıkmak yerine hâlâ kendisine baktığını hissederek gözlerini yeniden ona çevirdi.

"Hayırdır, bir şey söyleyecek gibisin." Asker peş peşe yutkundu, birkaç saniye daha kazanıp soluklandı ve gözlerini tereddütle onun gözlerine dikti.

"Yorgun görünüyorsunuz komutanım. Dinlenmek istemez misiniz?" Daha gencecik bir delikanlı olan Hamza'nın bu sözlerine mi gülse, yoksa yüzündeki endişeye mi bilemeyip, "Anam mısın, karım mı ulan? Ne bu surat ifadesi böyle? Bir de endişeli endişeli soruyor adama bak!" dediği anda Hamza bembeyaz olmuş, az evvel zorla aldığı solukları bile kesilivermişti.

"Şey komutanım... Ben..." İki sözü bir araya getiremeyen hâline gülmemek için dudağının içini kemirdikten sonra arkasına yaslanıp ona daha dikkatli baktı.

"Ben alışkınım aslanım. Sen rahat ol. İyiyim yani."

"Emredersiniz komutanım," diye gürleyip selam vererek odadan çıkmaya hazırlanan askerinin arkasından yine tebessümü andıran bir ifadeyle bakarken, "Hamza!" dedi. Asker anında kendisine dönüp, "Emredin komutanım," dediğinde yüzünde belli belirsiz gülümseme oluşmuştu.

"Ellerine sağlık, kahveyi sevdiğim gibi yapmışsın." Gözleri parlayan genç asker başını salladı.

"Afiyet olsun komutanım." Onun odadan çıkıp gidişini izledikten sonra gözleri yeniden kahve fincanına döndü. Küçük fincanı parmaklarının ucunda çevirip öylece oturdu.

Uzun zaman sonra ilk kez bu kadar sıcak, sessiz ve konforlu bir alanda sakin sakin oturmak garip geliyordu.

Dağlarda, tepelerde, sarp arazilerde yürümeye, toprak üstünde uyumaya, soğuk ya da sıcak havanın acımasızca temasına alışkındı. Normal olan, anormal geliyordu. Buna da mesleki deformasyon mu diyorlardı acaba?

Kendi kendine gülüp ayaklandı. Belindeki palaskayı sıkıca saran parmakları iklimsel zorluklar yüzünden kuruyup çatlamıştı. Bir an ellerine bakıp yüzünü buruşturdu.

"Ulan şimdi bunları geçirmek için vıcık vıcık krem sürmek lazım," derken kapısı yeniden çalınmıştı. 'Gel' komutunun ardından aralanan kapıda başka bir asker duruyordu.

"Albay Kutalmış, sizi emretti komutanım." Başını sallayıp koltuğundan kalktı, odasından çıkıp hızlı adımlarla koridorda ilerledi ve Albayın odasının önünde kısa bir an soluklandı. Kapıyı çalıp içeri girdiğinde, "Beni emretmişsiniz komutanım," demiş, iri yarı bedeniyle makam koltuğunu dolduran kır saçlı adam ise ona şöyle bir bakmıştı. Ayaklanıp ona yaklaşırken, "Hoş geldin evlat. Seni sağ salim yeniden aramızda gördüğüme sevindim," deyip kollarını açtı ve kucaklaştılar.

Aylardır görevdeydi ve bu süre zarfında herkes tarafından özlendiğini gözlerinin parıltısından biliyordu. Bu kapıdan çıkıp dönmemek, dönememek onların gerçeğiydi. Sapasağlam dönünce gözlere bir ışıltı oturur, suratsız komutanları bile azıcık olsun tebessüm ederdi.

"Sağ olun komutanım, hoş buldum," dışında tek kelime daha etmeyen askerine şaşırmayan Albay, onun boyca uzun, kelime haznesi olarak kısa ve öz bir adam olduğunu biliyordu.

"Biz sana bir hafta izin verdik. Git aileni gör, yat dinlen diye. Burada ne bok işin var ulan?"

"Ailemle telefonda görüştüm. Herkes iyi çok şükür. O yüzden memlekete gitmeye gerek duymadım." Albay sabır çekip, ona ters ters bakarak, "Dediğin gibi olsun," deyip duraksadı. Gözleriyle masanın önündeki siyah deri koltukları işaret ederek sözlerine devam etti.

"Otur da anlat bakalım. Neler olduğunu bir de senin ağzından duyalım." Komutanının emriyle koltuğa oturup kısa süre sessiz kaldı ve anlatacaklarını kafasında derleyip topladı. Ardından sakin ama tok bir tonlamayla görev aldığı operasyonu tüm ayrıntılarıyla anlatmaya başladı.

"İstihbaratçılarımızın titiz çalışmasıyla örgütün dağdaki oluşumlarının birçoğunu tespit edip etkisiz hâle getirdik. İki kamp alanına, beş mağaraya operasyon gerçekleştirdik. Çok sayıda terörist bu operasyonlarda ölü olarak ele geçirildi. Örgütün o bölgedeki sözde sorumlusu sorguda şehir yapılanmalarıyla ilgili bilgileri ve yakın zamanda yapılması planlanan operasyonların bilgilerini verdi."

Albay son kelimeye bıyık altından gülüp, "Vermek zorunda kalmış olmasın?" dediğinde onun da dudakları yine belli belirsiz kıvrılmış, yüzünde gülümsemeyi andıran ufacık bir ifade belirip kaybolmuştu.

"Olabilir tabii, o da bir ihtimal," sözleriyle kıs kıs gülmeye devam eden Kutalmış Albay, parmakları arasında tuttuğu kalemi yavaşça çevirmeye başladı.

"İtlerin tespit edilebilen üç deposunu da havaya uçurmuşsun."

"Doğrudur komutanım." Albay başını usulca aşağı yukarı salladı.

"Aslanım unutma, baharın gelişiyle bu kanı bozukların kanları kaynar, dağdan inmeye başlarlar. Sınır boyunca yer alan karakollarımıza ve üs bölgelerimize saldırıp intikam almaya kalkarlar."

"Biliyorum komutanım."

"O zaman için tetikte olmak, önlem almak şart oldu bunu da biliyorsun değil mi binbaşı?" Dakikanın yarısı kadar bir süre sessizlik içinde bakıştıktan sonra binbaşı ağır ağır ayaklandı ve Kutalmış Al-

bay'a dönük vaziyette durdu. Kalın ve tok sesiyle yeniden konuşmaya başladı.

"Biliyorum. Sizin, bizim daima hazır olduğumuzu bildiğiniz gibi biliyorum komutanım." Albay askeriyede nadiren, sivil hayatta ise ona nazaran daha sık görülebilen babacan tebessümüyle birkaç saniye daha askerine baktı. Onunla ve yetiştirdiği tüm askerleriyle daima gurur duymuştu ve daima gurur duyacaktı.

"Ayağınıza taş, saçınızın teline yaşa, cesur yüreğinize gam, vatan için siper ettiğiniz bedeninize hainin kurşunu değmesin aslanlarım." Albay Kutluhan Kutalmış, o güzel duasını edince binbaşının yüzünde anlık gelişen ve tebessüme benzeyen bir değişim yaşandı. Tabii o tebessüme benzer ifade başladığı hızla son buldu.

Ortamda pek de alışık olmadıkları duygusallığı bitirmek için güçlü bir öksürükle boğazını temizleyen Albay, "Şimdi bu odadan çık, evine git..." emrini verdiği sırada odasının kapısı çaldı. Gözlerini kapıya dikip gür sesiyle, "Gir!" dedi, odanın içinde sesinin yankılanması devam ederken kapı paldır küldür açılmış ve on tane adamın kafası kule gibi üst üste duracak şekilde içeri uzanmıştı. Karşısındaki bu görüntüye normalde bağırıp çağırır, hatta yeri yerinden oynatırdı ama şu an durum farklıydı. Gözlerini devirmekle yetinip, "Hehh!" diye gürledi önce ve derin bir soluk alıp devam etti.

"Geldi ipini koparıp sapını sevdiklerim." Kapıdaki askerlerine bakıp kahkahayı basmamak için binbaşıya odaklanmaya çalışıyordu.

"Bunlar seni eve de göndermezler." Binbaşı ağzını açamadan on adamın en rütbelisi olan, Yusuf Yüzbaşı atladı araya.

"Göndermeyiz valla komutanım. Biz komutanımızı hasretlerle, gözlerimiz yolda kalarak bekledik." Albay, yüzbaşıya gözünün ucuyla bakıp, ağzını yamultarak, "Duygusal pezevenk. Resmen sana yürüyor aslanım. Götünü kolla, benden söylemesi," demiş, ardından da başını pencere tarafına çevirip kıs kıs gülmüştü.

"Ben gidip şu gereksizlerle ilgileneyim komutanım. Belli ki benim emrim altında talim yapmayı çok özlemişler," diyerek ayaklanan binbaşı, Albaya selam verip kapıya yöneldi.

"Gidin gidin, hadi siktirin gidin. İşim gücüm var. Sizin aşk dolu kavuşmanızı görmek istemiyorum." Sözlerinin ardından Albay hızla soluk alıp bir anda, "Aşk demişken..." dedi. Binbaşı bu sözle durup yeniden ona baktığı sırada ise devam etti.

"Doktor hanımı gördün mü?" Albayın bu soruyu sormasıyla enine boyuna adam sanki ortadan kaybolmak ister gibi huzursuzca kıpırdanıp gözlerini kaçırmıştı.

"Anlaşıldı, Doktor Cansel Hanım'a da gidilmemiş. Dur iki dakika da cevap ver bakalım. Ne oldu da dalgalandınız yine?"

Binbaşı sağ elini uzamaya başlayan saçlarına götürüp gelişi güzel karıştırdı. Komutanının dikkatli bakışlarından kaçamayacağını anlayınca, "Bizden olmaz komutanım," diyerek muhabbeti kısa kesmek istedi. Albay ise yıllardır tanıdığı bu adamın üç kelimeyle vardığı noktayı anlamıştı. Karşısındaki adam neden bu düşünceye varmış, doktor hanımla aralarında neler yaşanmıştı bilmiyordu. Sorsa da cevap alamazdı zaten. Alacağı cevap da ancak bu kadar olurdu. O yüzden ısrar etmedi, elbet bir gün binbaşının dili çözülür diye umut etti.

"Bil diye söylüyorum evlat, sen böyle düşünüyorsun ama doktor hanım seninle aynı fikirde değil galiba. Her gün burayı arayıp dönüp dönmediğini öğrenmeye çalışmasından ben öyle anlıyorum," demeden de edemedi.

Komutanının söyledikleriyle yüzünü ekşiten adam derin bir soluk alıp sessizliğini korumuş, Albay ise sabır diler gibi başını sallamış ve kapıyı işaret etmişti.

"Kaybolun gözümün önünden." Binbaşı tekrar selam verip odadan çıktığında komutanının söylediklerini bir süreliğine aklının gerisine attı. Operasyona gitmeden önce yani aylar evvel yollarını ayırdığı, en azından kendisinin böyle düşündüğü ve hareket Cansel'i sonra düşünecekti.

Karşısında dizilmiş askerlerine bakıp, "Beni çok mu özlediniz ulan? Ne bu hâl?" demesiyle, "Valla özledik be komutanım. Bu seferki ayrılık çok uzun sürdü. Hepimiz meraklandık," diyen Yüzbaşı Yusuf'a tebessüm etti.

Eğer kendisi yoksa timi sahada yönetebilecek kadar akıllı, soğukkanlı ve askeri becerileri yüksek kişi Yusuf'tu. Genç adam işinde son derece disiplinli olsa da normal hayatta en ele avuca gelmez, söz dinlemez, başı dertten kurtulmaz olan da oydu. Çapkınlıkları boyunu aşmış, her biri de başına iş açmıştı. Yusuf'a sorarsanız kendisini ne doktorlar ne avukatlar istemişti de o varmamıştı.

Yüzbaşıdan başlayarak timdeki herkesle el sıkışmış, ardından da

sıkıca sarılmıştı. Nadir zamanlarda kendisine yaklaşılmasına izin verirdi, bu an da o nadir anlardan biriydi. Kendisiyle hasret gidermeye çalışan askerlerinin yüzünde tebessüm vardı. Çünkü sağ salim dönmüştü. Bir silah arkadaşlarını daha kaybetmemiş, bir ananın babanın daha yüreği yanmamıştı.

Bu, onlar için en büyük mutluluktu. Selamlaşma ve hoş geldin deme faslı son bulduğunda "Taze demlenmiş çayınız var mı?" sorusuyla timin en genci Hamdi Teğmen heyecanla resmen şakımıştı.

"Sen gelirsin de taze çayımız olmaz mı komutanım." Binbaşı onun heyecanına da samimiyetine de tebessüm edip kolunu açtı ve Hamdi'nin omzuna sardı. Genç adamın kısa saçlarını hızla karıştırır gibi okşarken, "Eyvallah aslanım," dedi ve yürümeye başladılar. Çay içmek için kendilerine ait olan ve dinlenme alanı hâline de getirilmiş hangara ilerlediler.

"Uygur üsteğmenim nasılsın?" Yanında sessizce ama tebessüm ederek ilerleyen bir başka genç adamdı Uygur. Masmavi gözlerini kendisine çevirip, "Sağ olun komutanım," dediğinde binbaşı yüzünü buruşturup, "Nasılsın onu de bana üsteğmenim. Sen nasılsın, Figen Hanım nasıl, evlilik nasıl gidiyor, bir sıkıntı yok değil mi?" diye sorularını daha net dile getirdi.

"İyiyim komutanım, Figen de iyi. Evlilik iyi gidiyor." Uygur Üsteğmen, görev için geldiği bu şehirde, şark görevini yapmakta olan Hemşire Figen ile tanışmıştı. Bu tanışıklık ise kısa süre sonra evlilikle taçlanmıştı.

"Uygur, evlilik iyi gidiyor, dedi Adil teğmenim, duydun mu?"

Birkaç adım arkasında yürüyen Teğmen Adil tebessüm ederek, "Duydum komutanım," dediğinde binbaşı bu kez sorularını ona yöneltti.

"Eee, siz nasılsınız Adil? Sen de Yeliz öğretmen de iyisinizdir inşallah?"

"İyiyiz komutanım, sağ olun." Sohbete devam ederek hangara vardıklarında sıcak çaylarını içerken Yusuf Yüzbaşı son çapkınlık turlarını komutanına bildiriyor, timin geri kalanıysa ellinci kez dinledikleri bu muhabbetlerden illallah ediyordu.

"Yüzbaşımı da evlendirip çapkınlık muhabbetlerinden kurtulalım diyorum komutanım, ne dersin?" diyen Günay teğmene bakıp bıyık

altından gülen adam, "Bence de aslanım. Kafamız rahat eder," dediğinde Yusuf kırgın kırgın hepsine baktı.

"Kalbimi kırdınız be komutanım. Herkesten beklerdim de sizden asla."

"Siktir oradan puşt. Yediğin o naneler bir gün başına iş açacak," deyip ayaklanan komutan avucunun içinde tuttuğu beresini, Yusuf'a doğru salladı.

"Başın belaya girince 'abi yardım et' diye gelirsen seni döverim aslanım. Haberin olsun." Uygur, Adil, Günay ve Hamdi bu sözlere gülmemek için çabalarken Yusuf dudaklarının arasından homurdanıyordu. Binbaşı hepsine kısa süre bakıp kapıya yöneldi ve, "Rahat durun. Olay istemiyorum. Ne burada ne de sivilde," diyerek hangardan çıktı.

Hep birlikte çay içip sohbet ettikleri bir saatin tadı damaklarında kalsa da Tim işlerinin başına döndü, binbaşı da Albayın kesin emriyle istemeye istemeye evinin yolunu tuttu.

Aylardır havalanmayan evine girince yüzünü buruşturmadan edemedi. Doğruca pencerelere ilerleyip açtı ve temiz havanın evin içine dolmasını sağladı. Yatak odasına ilerleyip üniformasını çıkardıktan sonra doğruca banyoya geçti.

Ayların yorgunluğunu atmak için uzunca duş alıp salona geçtiğinde koltuğa boylu boyunca uzanmıştı ki evin kapısı durmaksızın çalmaya başladı. Kaşları derin bir şekilde çatılırken alacaklı misali kapıyı çalanın kim olduğunu düşünüp homurdanarak ayaklandı.

Girişteki portmantonun üstüne bıraktığı silahına şöyle bir bakıp kapıya yaklaştı ve dürbünden bakıp gördüğü tanıdık yüzle gerildi. Yüzünü sıvazlayıp derin bir nefes aldıktan sonraysa kapının kilitlerini açıp kapıyı araladı.

"Cansel..." Tok ve soğuk bir tonlamayla söylediği ismin sahibi bu tavrına aldırmayıp, "Geldiğini haber vermedin," demişti. Hatta tavrını o kadar umursamamıştı ki içeri girmek için bir adım attı. Ancak kapı hâlâ aralıktı ve o boşluğu evin sahibi kapatıyordu. Binbaşı, kadının ima dolu bakışını, sol kaşını usulca havaya kaldırışını takip ederken, "Yorgunum. Ve artık seninle özel olarak görüşmek istemiyorum," dedi. Bu sözleriyle onun içeri girmesine de bitirdikleri ilişkileriyle ilgili umut beslemesine de engel oldu. Cansel böylesi soğuk bir karşılamayı ve böylesi sözler duymayı beklemediği için şaşırınca binbaşı kendini bir şeyler söylemeye zorlayarak derince soludu.

"Cansel, gitmeden önce konuştuklarımız hâlâ değişmedi. Bu ilişki yürümez. Bizden olmaz. Denedik ama olmadı diyelim. Arkadaş kalalım ki yüz yüze bakabilelim."

Cansel sanki ayrılmamışlar, bu diyalogları daha evvel dile getirmemişler gibi şaşkın şaşkın yüzüne baktı bir süre. Ardından şaşkınlığını atmayı başarıp başını hızlıca sallayarak arkasını dönüp gitmeye başladı. Peş peşe attığı hızlı adımlardan, her adımının zeminden yükselerek apartman boşluğunda bıraktığı tınıdan bile öfkesi anlaşılıyordu.

Merdivenleri inmeye başladı ancak aniden durup hâlâ kapı aralığında dikilen adama bakmak istedi. Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi, gözlerindeki imalı bakışı görsün istedi ancak kapının çoktan kapanmış olduğunu görünce öfkeden resmen dudağındaki kırmızı rujun rengine büründü. Arkasını döner dönmez kapıyı kapatmıştı, öyle mi?

Öfkesi her saniye artarken ona söylemek istediği her şeyi bağıra bağıra dile getirmeye başladı. Şu an askeriyeye ait bir apartmanda olmasını falan umursamıyordu. Ne yazık ki kendini de umursamıyordu. Bu bölgede tanınan biri, bir doktor olduğunu bile düşünmeden, "Pişman olup kapıma geldiğinde işin çok zor olacak Komutan. Seni kolay kolay affetmeyeceğim. Şimdiden özür dilerken dizeceğin methiyeleri, ellerinde getireceğin çeşit çeşit çiçekleri planla bence," diye bağırınca kapının arkasından söylediklerini duyan adamın çenesi öfkeyle kasılıp kalmıştı.

Şimdi kapıyı açsa ve 'Ne diyorsun?' diye bağırsa... Hem komşusu olan diğer askeriye mensuplarına ayıp olacaktı hem de Cansel'le hiç istemediği bir tartışmaya girip belki de kalbini kıracaktı.

O yüzden kapıyı açmadı ama sinirini çıkarmak için yumruk olan sol elini duvara olağanca gücüyle vurdu. İlişkiye başlarken her şey iyiydi hoştu da bitirmek isteyince neden bok gibi oluyordu?

İçinde büyüyüp dağ gibi olan sinirini yatıştırmaya çalışırken az evvel kalktığı koltuğa geri döndü. Uyumaya çalıştı fakat gözüne uyku girmiyordu. Gözlerini kapattığı her an Cansel'in giderken söylediği sözleri hatırlıyordu.

Birkaç saat sonra kapısı yeniden çaldığında yeni yeni yatışmaya başlayan sinirleri tekrar gerilmişti. Cansel'in bir kez daha kapıya gelmiş olma ihtimalini düşünmek istemese de bu ihtimale takılı kalarak

kapıya ilerledi. Kapının gözetleme deliğinden baktığındaysa karşısında Cansel değil, üst komşusu Üsteğmen Uygur'un eşi Figen hemşire vardı. Kapıyı açıp, "Figen," derken tebessüm etmişti. Çünkü karşısındaki genç kadın da kendisine tebessüm ederek bakıyordu.

"Komutanım..." hitabını duyunca yüzünü ekşitip, "Ben senin komutanın değilim bizim kız," demeden edemedi. Figen başını hafifçe sallayarak samimiyetle, "Hoş geldin abi, nasılsın? Aç mısın, yemek getirelim mi?" Sorularını sorarken üst kata uzanan merdivenlerden bir kafanın uzandığını gördü.

"Abi sarma var, tam senin sevdiğin gibi," diye şakıyan ise Adil teğmenin karısı Yeliz öğretmendi. İkisine de içtenlikle gülümseyip, "Teşekkür ederim kızlar. Ama..." bir an durup iç çektikten sonra, "Sarmaya hayır demem bilirsiniz. Varsa seve seve yerim. Hele de Yeliz sen yaptıysan..." demesiyle genç kadınlar da ona gülmüşlerdi.

"Kırılmalı mıyım abi? Yeliz yaparsa yersin de ben yaparsam yemez misin?"

"Olur mu kızım, yerim tabii. Ama sen paçanga böreğinde ne kadar efsaneysen, Yeliz de sarma da öyle."

"Eee iyi bari, ben de paçanga böreklerini getireyim," diyen Figen sırıtarak üst kata yöneldiğinde binbaşı açlıktan guruldamaya başlayan midesinin gazına gelerek, "Valla mı bizim kız, paçanga mı yaptın?" diye heyecanla sormadan edememişti.

"Senin geldiğini duyunca yapmaz mıyız abicim, ayıp ediyorsun."

"Eyvallah hanımlar, çok teşekkür ederim." Yeliz üst kattan hızla inip elindeki tabakları uzattıktan sonra Figen'i dirseğiyle dürttü. İkisi de aynı anda kirpiklerini kırpıştırarak binbaşıya bakıp sırıtmaya başladılar.

Binbaşı ise sol elindeki tabaklardan bir sarma alıp ağzına atmıştı. Kızların bakışlarını birkaç saniye dikkatle izleyip, "Bunlar sadece gelişime özel değil, anladım. Neyin rüşvetini yiyorum söyleyin bakalım?" diye ağzındaki sarmayı yutmaya çalışırken homurdanır gibi bir sesle sordu. Hanımlar ise bu soruyla daha da sırıtıp, "Kocalarımızın canına okuma olur mu?" dediklerinde bu kez sırıtma sırası komutandaydı.

"Ruhlarına okumamı mı istersiniz?"

"Tövbe de abi ya," diyen Yeliz'i, "Allah korusun," diyen Figen takip etmişti. Binbaşı tok bir kahkaha atıp başını sağa sola sallarken paçanga böreğini tek lokmada midesine indirdi.

"Tamam tamam, anladım ben sizi. Kocalarınıza birkaç gün izin veririm, tatil yaparlar."

"Oley be..."

"Sen en kral komutansın abi," sözlerine başını sallamaya devam edip, "Yalakalığa gerek yok. Hadi gidin de keyifle karnımı doyurayım. Hadi, kaybolun," dedikten sonra evine girdi.

"Elinize sağlık, teşekkür ederim. Rüşvet istemeyeceğinizde de bunlardan yapın olur mu!"

"Siz isteyin yeter komutanım," diyen kızlar, tıpkı çocuk gibi heyecanla koşar adım merdivenleri çıkıp gözden kayboldular. Binbaşı da evine girip kapıyı kapattı.

Karnını güzelce doyurup yeniden salondaki koltuğa uzandı. Saat epey ilerleyip gece yarısını bulurken hâlâ aynı koltukta yatıyor, bir o yana bir bu yana dönüyordu. Zorla bir hafta izine ayrılmış olmasına söylene söylene yatak odasına geçip bu sefer de yatağında dönmeye başladı. Sağa, sola, sağa, sola... Dönüyor ve dönüyordu. Sonunda uyumayı başardığında neredeyse gün doğmak üzereydi.

Ertesi gün öğlen saatlerinde uyanıp evini toplamış, temizlemiş, biriken kirli çamaşırlarını yıkamış ve çamaşır teline asmıştı.

Buzdolabında yiyecek hiçbir şey olmadığı için markete gidip alışveriş yaptıktan sonra aldıklarını arabasına yerleştirmeye başladı. Bu sırada yanına park eden aracın kapısı açıldı.

Mesleki alışkanlık olarak göz ucuyla aracı incelemiş, araçtan inen kadına ise çatık kaşlarının altından dikkatle bakmıştı ki duyduğu sesle dizinin üstüne çöktü.

Uzun mesafeden silah ateşlenmiş, çıkan kurşun yanına park eden aracın sol arka kapısına isabet etmişti. Araçtan inen kadının hâlâ orada olduğunu idrak edip hızla kendi aracının etrafından dolanarak diğer aracın ön kısmına geldi ve neye uğradığını şaşıran kadını çöktüğü yerden kaldırıp kolundan tuttuğu gibi çekti.

Yeniden kendi aracının ön yolcu kapısının oraya saklanırken elindeki silahla sağı solu kontrol etti. Silahını ne zaman çıkarmış, mermiyi namluya ne zaman sürmüştü farkında bile değildi.

Hepsini refleksle, bir uzvunu kullanır gibi yapmıştı. Bu sırada yanına park eden araca kurşunlar peşi sıra isabet etmeye başlayınca yanındaki kadına döndü ve çantasından çıkardığı silahı gördü.

"Kimsin sen? Neden sana ateş ediyorlar?" diye sorup hafifçe doğruldu ve havaya doğru uyarı ateşi maiyetinde birkaç el sıktı. Amacı ateş edenlere kendilerinde de silah olduğunu anlatmaktı. Telefonunu çıkarıp Albayı ararken yine kadına bakıyordu.

"Kimsin dedim? Polis, asker, istihbaratçı? Niye sıkıyorlar sana?" Kadın bir anda dönüp gözlerine bakıverince, kumral saçların arasında sakladığı yemyeşil gözlerini gördü.

Ege Bölgesi'nin en nadide şehirlerinden birinde doğup büyümüş, sırtını dayadığı dağlardaki yeşili kendine dost, sırdaş, yoldaş edinmişti. O dostluğu ise mesleki bir yeşil sevgisine dönüştürüp, üniforma yapıp üstüne giymişti.

Onca dağ gezmiş, operasyon yapmış, oralarda yatıp kalkmıştı. Ancak hiç böyle bir yeşil görmemişti. Kadının gözleri koyu ama parlak bir yeşildi.

"Polis ya da asker değilim." Binbaşı hızla bakışlarını onun ellerine çevirdi ve tuttuğu silaha baktı.

"Sen, bu elindekini kullanmayı biliyor musun?" Telefon aramasına cevap verildiğini duyup, "Meydandaki marketin önünde pusu yedik. Yanımda sivil var! Acil destek," diye bir yandan Albaya durumu anlatıp yardım isterken diğer yandan da gözünü kadından ayırmıyordu. Telefonu kapatıp ceketinin iç cebine koydu ve kadının elindeki silahı almak için hamle etti. Tam o anda yüzünde sinir bozucu bir ifade geçen kadın ise silahı havaya doğrultup iki el sıkmıştı.

İçinden 'Allah'ım onca havalı görevden sonra burada canımı alıp, 'bok yoluna gitti' dedirtme Yarabbim,' diye geçirirken silahı kadının elinden alıp, "Yahu kadın, kimsin, nesin, necisin söylesene? Neden seni hedef aldılar?" diye bağırmış, sesi silah seslerini bastırmıştı sanki.

"İş için geldim!"

"Ne işi? Ayrıca..." Kafasını hafifçe çıkarıp yanındaki araca yeniden baktı. Emin olmak ister gibi bir bakıştı ve hemen yere çöktü.

"Cam tavanlı, siyah Passat'a biniyorsun? Aşiret kızı falan mısın sen?" demesiyle kadın gözlerini devirip, "Tabii ki hayır!" derken soluğu dibinde alıp burnunun ucuna kadar girmişti. Bunca tozun, toprağın, mermi seslerinin arasında burnuna dolan koku, yasemin çiçeği kokusu muydu? Bir soluk daha alıp doğru olup olmadığını teyit etmek istedi ancak ne yeri ne zamanıydı. Zaten kadın da hem deli hem de yabancıydı.

Ne kadar zamandır kadın parfümü kokusu duymamıştı da şimdi,

böylesi bir durumda bunu algılamıştı? Kendi içinde yaşadığı saçmalığa öfkelenirken kadının da öfke dolu sesi kulağına ilişti.

"Bana bak asker, zaten canım burnumda. Şehre adım atmamla kurşunlanmam bir oldu. Bir de sen üstten üstten konuşup asabımı bozma." Kadının sözleriyle siniri iyice tepesine çıkmış, çenesi seğirmeye başlamıştı. Dişlerini sıka sıka, "Askerim, doğru ama baya güzel bir rütbem var. Havalı... *Taşaklı*!" demesiyle kadının yüzünde gülüş belirip kaybolmuştu. Bir kadının yanında kullandığı sözleri fark edip pişman olacak biri değildi. Zaten bunun pişmanlığını yaşamanın da sırası değildi.

"Binbaşı Metehan Kılıçarslan."

Kadın bir an durup kendisine alıcı gözle bakmış ve resmen sırıtmıştı. Bu kadın, bugünkü sınavı mıydı? Sabrını zorlamak, sinirlerini hoplatmak için mi karşısına çıkmıştı?

"Ne, neden sırıtıyorsun?" sorusuyla daha da sırıtan kadın önüne düşen saçlarını tek hamleyle arkaya doğru atıp yüzünü tamamen gösterdi. O yeşil gözleri şimdi daha da belirginleşmişti sanki.

"Ben senden daha *taşaklıyım* da ona sırıtıyorum." Cevap karşısında gözleri yine büyüyen Metehan saniyeler içinde doğrulup, ateş edilen tarafa birkaç el sıkıp yeniden siper almıştı ki, "Nazenin Tuna..." dediğini duydu. Sadece ismini söyleyip işiyle ilgili hiçbir şey söylememesine bir kez daha deli olurken kendilerine ateş eden terörist grubun hızla uzaklaştığını gördü. Aracın ardından çıkıp peş peşe tetiğe bastığı esnada kadının da ayaklandığını görmesiyle başını ona doğru çevirdi.

"Kafana sıksınlar mı istiyorsun?"

"Kafama sıkacak olsalardı çoktan sıkarlardı. Sadece gözümü korkutmaya çalıştılar," diyen kadına bir adımla yaklaşan Metehan, silahını beline takıp onu kollarından yakaladı ve aracın kaportasına yüzükoyun yatırmak için hamle etti.

"Kimsin nesin belli değil. Seni gözaltına alalım da..." demesine kalmadan sol bacağının diz kapağına yediği darbeyle irkildi. Kollarından sıkıca tuttuğu kadın diğer bacağına doğru bir hamle daha yaparken, "Kollarımı bırak da kim olduğumu, neci olduğumu söyleyeyim," diye resmen dişlerinin arasından hırlamıştı.

"Geç kaldın hanımefendi. Ben sana o soruları sordum, sen de benden daha *taşaklı* olduğunu söyledin."

"Öyle zaten!" Nazenin öfkeyle sesini yükseltirken kollarını adamın ellerinden kurtarmak için olduğu yerde hızla dönmek için hareket etti. Sağ kolunu onun sıkı tutuşundan kurtarmayı başarıp vücudunun yarısını da adama döndürdü.

Şimdi öfkeli gözlerle birbirlerine bakıyor, aralarında yaşanan mücadeleden dolayı ikisi de derin nefesler alıyordu.

"Bırakmıyor musun?" Nazenin'in uyarı dolu bir sesle sorduğu bu soruya sinirle gülen Metehan, "Bırakmıyorum lan," dediği anda dediği bu sözlere pişman oldu. Çünkü Nazenin sol kolunu var gücüyle kendine çekerken bir yandan da olduğu yerde zıplamış ve kendisine sağlamından kafa atmıştı. Metehan birkaç saniye neler olduğunu anlayamayıp silkelenirken ellerini Nazenin'in üstünden çekip dudağına götürdü.

Dudağındaki sızının da parmaklarına bulaşan yapışkan, sıcak sıvının da sebebini anlamıştı. Ama olan bitene inanmakta güçlük çekerek aracın yan aynasına eğildi ve gördüğü manzara karşısında dudakları arasından sağlam bir küfür mırıldandı.

Kadın kendisine kafa atınca, hem de boyu yetmeyeceğinden ötürü zıplayarak kafa atınca dudağı patlamıştı.

"Deli misin kızım sen?" diye bağırarak ona döndüğü esnada, onun gayet rahat bir tavırla kendisine bakıp omuz silktiğini görünce hepten sinirlendi. Şimdi kendisi deli olacaktı.

"Deli falan değilim. Durduk yere beni ters kelepçe yapıp gözaltına almak isteyen bir sivile tepki gösterdim hepsi bu."

Metehan uzun zamandır kesilmeyen saçlarını çekiştirip bir yandan da dudağından akan kanı silerken yanlarına yaklaşan tim üyelerini görerek derin bir nefes aldı. Bu kadınla birkaç dakika daha yalnız kalsaydı muhtemelen aklını yitirecekti.

"Evlat, hayırdır böyle gündüz vakti, mahalle ortasında... Neler oluyor?" diyerek soluğu yanında alan Albay Kutluhan'a dönen Metehan başıyla komutanına selam verdi.

"Ben de bilmiyorum komutanım. Ama dertleri bu kadınlaydı. Kendisi ne halt ettiğini söylemedi ama," dese de Kutluhan Albay bambaşka bir noktaya takılmıştı. Takıldığı şey tabii ki askerinin dudağındaki kanayan yerdi.

"N'oldu aslanım sana? Bilmem kaç metre uzaktan sıkıyorlar dedin. Yüzün nasıl bu hâle geldi?" Metehan yüzünü buruşturup gözleriyle adının Nazenin olduğunu öğrendiği kadını işaret ederek, "Kimliği belirsiz şahıs yaptı komutanım. Hem de ben onu korumaya çalışırken."

"Beni korumaya değil, durduk yere ters kelepçe yapmaya çalışırken arkadaşa kafa attım." Nazenin'in bu sözüyle dişlerini sıkan binbaşı kafasını sağa sola salladığı esnada timindeki askerlerinin yüzünde oluşan şaşkınlığı, şaşkınlığın ardından kadına dönen ve onu baştan ayağa inceleyen bakışları, o bakışların ardındansa şaşkın yüzlerinde beliren sırıtışları görmüştü.

Arkasından dönecek tüm goygoylara engel olmak için Yüzbaşı Yusuf'a doğru hamle eden Metehan onu kendine doğru çekip kulağına yaklaştı.

"Birinizin bile yüzü güler gibi olsun, bu muhabbet askeriyede bir duyulsun... Çenelerinizi sikerim, biliyorsunuz değil mi?"

"Biliyorum komutanım."

"Neyi biliyorsun yüzbaşım?"

"Sikersiniz komutanım."

"Aferin yüzbaşı." Metehan Binbaşı Yusuf'un yanından uzaklaşırken Albay ise hâlâ aracın yanında öylece duran genç kadına bakıp şöyle bir süzdü. Kadın, kızı yaşlarındaydı. Ufak tefek bir yapısı vardı. Izbandut gibi askerlerinin yanında hepten küçük görünüyordu.

Buralılara ise hiç benzemiyordu. Buranın insanı esmer, kavruk tenli olurdu. Kadınların boyları desen uzun, bedenleri irice yapılıydı. On yaşındaki kız çocukları bile bu kadından uzundu. Beyaz teni, kumral saçları, yemyeşil gözleriyle buraların yabancısı olduğunu fizikken bile belli ediyordu.

"Kızım, kimsin sen? Bunlar neden sana ateş ettiler?" sorusunu soran Albay cevabı beklerken Metehan sinirle güldü.

"Ben sordum komutanım. Sadece 'ben senden daha *taşaklıyım*!' dedi."

Albay ve timin tüm üyeleri birbirine bakıp kalmış, birileri yeniden gülecek gibi olmuş ancak zar zor toparlamıştı. Duyduklarını sindirip hemen toparlanan Albay bir şeyler söyleyecekti ki kadın ilk kez konuştu.

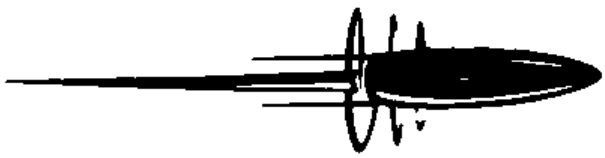
"Bu adam normal ses tonuyla konuşmayı bilmiyor galiba Albay. Sürekli bağırıyor," demesiyle iyice gözü dönen Metehan onun üstüne yürüyecek olunca araya askerleri girmişti.

"Deli çıkacağım ya. Kelepçeleyip alalım şunu sorguya. İn midir cin midir belli değil!" bağırışının ardından Yüzbaşı Yusuf çenesini tutamayıp komutanının kulağına doğru fısıldadı.

"İn cin değil de huri gibi komutanım."

"Yusuf kes sesini yoksa ben keserim!" diye resmen hırlarken kadının dile getirdiği üç kelimeyi duydular. Ve o üç kelimeyle ortamda anlık bir sessizlik oluşmuş, kimseden çıt çıkmaz olmuştu.

1. BÖLÜM

Genç kadın mola verdiği benzin istasyonundan ayrılmadan önce bir kez daha navigasyona bakıp kaç kilometrelik yolu kaldığını kontrol etmişti. Varış noktasına 250 kilometre gösteriyordu ancak yolun bundan sonrasında epey yokuş vardı. Resmen bir dağı tırmanacak ardından da bir kısmını inecekti.

Bu zorlu yol koşulları sebebiyle, kalan 250 kilometreyi en az dört saatte gidecek gibi görünüyordu. Tabii hiç mola vermezse. Aracına geçip anahtarı çevirdiği esnada kendi kendine mırıldandı.

"Yolun bundan sonrasında mola verme şansın yok kızım. Kahpelerle dolu bir şehrin yolunu da tutan birçok kahpe vardır. Durmadan devam etmen lazım." Zaten bunu bildiği için aracına gereğinden fazla yakıt almış, molanın başında ve sonunda olmak üzere iki kez tuvalete girmişti.

Su, tuzlu ve tatlı atıştırmalıklarla dolu erzak poşetine bakıp derin bir soluk aldı.

"Hadi bismillah." Gaz pedalına usulca dokunurken bir yandan da kemerini takıp anayola çıktı. Radyodan gelen cızırtılı ses, aracın motor sesiyle karışıyordu.

Yolda ilerledikçe yanından geçen binek araçlar azalıyor, tır ve kamyon gibi yük araçları ise çoğalıyordu. Sanki ülkenin bu kısmı unutulmuş, terkedilmiş bir yerdi. Elbet bunu biliyordu ancak görmek başka bir şeydi. Şimdi anlıyordu.

Cızırtı sesi iyice artan radyoyu kapatıp telefonunu ses sistemine bağlayarak yola devam ederken kulağına Ege bölgesinin meşhur türküleri fısıldanıyordu. Dik yokuşları tırmanıp, sarp ve çorak arazileri geçti usul usul.

Geride bıraktığı her kilometrede yoldaki ağır vasıtaların sayısı bile

azaldı. Ülkenin batısı ardında kaldıkça önündeki bilinmezlik büyüdü sanki. Etraf ıssız ve sessizdi artık. Tıpkı tahmin ettiği gibi dört saat geçmiş, o ise varmak istediği yere sonunda ulaşmıştı.

Yüksek demir kapıların arkasında duran yeni evine bakarken derin bir soluk aldı. Araçtan inip yerde birikmiş kar tabakasına bastığında kar ayakkabılarının altında ezildi ve o bilindik gıcırtılı sesi duyuldu. Demir kapıları yavaşça açıp aracıyla bahçeye girdiğinde aracı olduğu yere bırakıp karla kaplı bahçede bir tur attıktan sonra cebini yokladı.

Yola çıkmadan önce evin anahtarını cebine koymuştu. Oturmaktan üstüme yapışmış pantolonun cebine elini zorla sokup anahtarı çıkardı. Sıcak araçtan inip yüzleştiği soğuk titremesine sebep olurken zar zor kapıyı açmış ve eve girmişti.

Kötü maziye sahip evin içinde sessizce gezip, her odasına göz attı. Mutfak, yatak odası, salon ve çalışma odası yepyeni mobilyalarla bezenmiş, kendisi için çoktan hazır edilmişti. İçindeki ürpertiyi, yeni mobilya kokusu bastırıyordu sanki. Geçmişte burada ne yaşanmış olursa olsun ben yenilendim diyor gibiydi.

Derin bir soluk alarak aklından geçenleri yok saymaya çalışıp, geldiği gibi sessizce evden çıkıp yeniden aracına geçerken bulunduğu konumun yakınlarında market var mı diye bakmaya başlamıştı. Akşam olup hava kararmadan gıda ve temizlik malzemesi alması gerekiyordu.

Konumumun çevresini dikkatle incelese de haritada belirtilen bir market olmadığını görerek yola çıktı. Yol üstünde birilerini görürse onlara soracaktı. Fakat bu havada sokakta birini bulabilir miydi işte ondan emin değildi.

Şehir merkezinin dışında, oldukça sessiz ve gözlerden uzakta yer alan ev ardında kalırken çevresini dikkatle izliyor, inceliyordu. Beş dakika boyunca epey sakin ve bir insan bile görmediği yolculuğu, şehir merkezine girmesiyle biraz olsun hareketlenmişti. Etrafta birkaç tane insan görmüştü ya da yanından iki üç tane araba ağır ağır geçmişti.

Üstündeki monta sıkıca sarılmış, soğuktan etkilenmemek için yüzünü gözünü örtmüş amcanın yanında yavaşlayıp durdu ve aracın camını indirdi. Amcanın dikkatli ve bir o kadar da tedirgin bakışları kendisine dönerken, "Hayırlı günler amca," dedi. Ancak adamın bakışlarında da fiziksel tepkisinde de bir değişim olmadı. Yeniden daha

yüksek bir sesle, "Hayırlı günler, yakınlarda market var mıdır?" sorusunu sorduğunda amca yüzündeki örtüyü biraz indirip yolun ilerisini işaret ederek, "Dosdoğru gidesin," demekle yetindi. O ise başını hafifçe sallayıp, "Sağ olasın," dedikten sonra camı kapatıp yola devam etti. Bir yandan da etrafı incelemeyi sürdürüyordu ki önünde beliren marketi görerek yavaşladı. Aracını park halindeki bir başka aracın yanında park ettikten sonra yan koltuğa bıraktığı çantasını alarak arabasından inip kapıyı kapattı. Tam o esnada ateşlenen silah seslerini duyması da aynı anda oldu.

Üstüne doğru yağan mermilerin aracına ok misali saplandığını idrak etmesi birkaç saniyesini alırken bir an için yere çöktü. Ne yapacağını çözemiyor, panikle etrafına bakmaya çalışıyordu. Derken yanında beliriveren adam resmen koluna yapılıp onu korunaklı bir yere çekti. Adam sayesinde kendisini yandaki aracın dibinde bulmuştu. Eğer tanımadığı bu adam olmasaydı şu an bedenine en az beş mermi çekirdeği isabet etmişti.

İlk şaşkınlığını atıp, kulaklarını uğuldatan silah seslerinin arasında çantasına elini daldırdı ve içindeki silahı tutup çıkardı. Mermiyi namlunun ucuna sürüp havaya ateş edecekti ki yanındaki adamın, "Kimsin sen? Neden sana ateş ediyorlar?" sorularını duydu.

Kimdi o? Neden kendisine ateş ediyorlardı?

Bu soruların cevabını elbet biliyordu ama inanmak istemiyordu. Daha şehre adım atar atmaz kimliğinin ifşa olup da üstüne mermi yağdığını kabul etmek istemiyordu.

Yanındaki adama göz ucuyla bakıp cebinden telefonunu çıkardığını ve ekrana hızla dokunduğunu gördü. Adam ya polis ya asker ya da istihbaratçıydı. Hafif dalgalı siyah saçları ve yüzünü kaplayan sakallarına bakılırsa istihbaratçı olma ihtimali daha büyük ihtimal gibi gelmişti. Ancak yanılma payı da vardı.

Adam telefonuyla bir yeri ararken az evvelki sorusunu yineleyip polis, asker ya da istihbaratçı olup olmadığını sormuştu bu kez.

Genç kadın bunların hiçbiri değildi. Bambaşka bir sebeple buradaydı. Adamın bunu tahmin etmesinin imkânı yoktu. Sessizliğini bozup artık bu sorulara bir yerden başlayarak cevap vermesi gerektiğini fark etti ve derin bir soluk aldı.

"Polis ya da asker değilim." Bu sözlerinin ardından adamın bakış-

ları hızla elindeki silaha inerken, "Sen, bu elindekini kullanmayı biliyor musun?" diye sormuştu. Etrafı saran silah seslerini bastırmak ister gibi bağıra bağıra konuşan adamın gür sesi kulaklarındaki uğultuya eşlik ederken içinden 'Baya iyi kullanıyorum,' diye geçirdi.

Bunu yüksek sesle dile getiremedi çünkü o esnada adamın telefonla aradığı kişi her kimse aramayı cevaplamıştı. Adam da hızla nerede ve ne durumda olduklarını anlatıyordu. Onu bölmek gibi bir niyeti yoktu. Birileri yardıma gelmezse kafalarına bir merminin isabet etmesi an meselesi olacaktı.

Telefonu kapatıp sorularına bağıra bağıra ve öfkeli bir ifadeyle devam eden adam aracına bir bakış atıp 'Cam tavanlı siyah Passat' bindiğini görerek aşiret kızı olup olmadığını sorduğunda sinirleri hepten bozulmuştu. Aracın böyle bir şeyle özdeşleşmiş olması normalde komiğine gider, gülerdi. Ancak şu an hiç de gülesi yoktu. Zaten gülse adam onun deli olduğunu düşünürdü.

"Bana bak asker, zaten canım burnumda. Şehre adım atmamla kurşunlanmam bir oldu. Bir de sen üstten üstten konuşup asabımı bozma," demesiyle adamın zaten var olan öfkesini ve gerginliğini daha da katladığını fark etti ancak bunu pek umursamadı. Adam ise sinirden kapkara olmuş gözlerini gözlerine dikip dişlerinin arasından, "Askerim doğru ama baya güzel bir rütbem var. Havalı... *Taşaklı*!" demesiyle yüzünde beliren ukala gülümsemeyi saniyeler içinde silip atmıştı. Adam ise yine bağırarak adını söylemişti. Rütbesiyle birlikte. Hani şu 'taşaklı' olan rütbesiyle.

"Binbaşı Metehan Kılıçarslan." Kadın saçı sakalına karışmış adamın asker çıkmasına şaşırmayı sonraya bırakıp yine sinir bozucu şekilde güldüğünde, "Ne, neden sırıtıyorsun?" sorusuna, tarihe not gibi düşecek olan o cevabı vermişti.

"Ben senden daha *taşaklıyım* da ona sırıtıyorum." Cevabıyla gözleri fal taşı gibi açılıp yüzü öfkesinin sebep olduğu kırmızılığa bürünen adamın gözlerine bakarak, "Nazenin Tuna," demekle yetindi. Bu esnada üstlerine mermi yağdıran terörist grup geri çekilip koşarak uzaklaşmaya başlayınca Metehan Binbaşı ayağa kalkıp onlara doğru ateş etmeye başlamıştı. Teröristler iyice uzaklaşırken usulca ayaklanan Nazenin, adamın yine bağırarak, "Kafana sıksınlar mı istiyorsun?" dediğini duydu. Sert bir yüz ifadesiyle ona dönüp, "Kafama sıkacak olsalardı çoktan sıkarlardı," deyip derin bir soluk alarak devam etti.

"Sadece gözümü korkutmaya çalıştılar." İşte bu sözleri adamı daha da sinirlendirmiş olmalıydı ki bir anda yanında bitmiş ve kollarını kavrayıp, yüzünü aracın kaportasına doğru yaklaştırmaya kalkmıştı.

"Kimsin nesin belli değil. Seni gözaltına alalım da..." Nazenin kollarını sıkıca tutan kollardan kurtulmaya çalışıp başını araçtan uzaklaştırmaya çalışırken adamın bu yaptığının şaşkınlığını atıp ayağını kaldırdı ve adamın diz kapağına sağlam bir darbe indirdi.

Diğer bacağına da aynı hamleyi yapmaya hazırlanırken tıpkı binbaşı gibi, "Kollarımı bırak da kim olduğumu söyleyeyim," diye bağırdı.

"Geç kaldın hanımefendi. Ben sana o soruları sordum, sen de benden daha taşaklı olduğunu söyledin."

Normal bir zamanda olsa adama verdiği cevaba kahkahalarla gülerdi ancak şu an tek yapmak istediği ona sağlamından bir kafa atmaktı.

"Öyle zaten!" diye var gücüyle bağırıp sağ kolunu binbaşının sımsıkı ellerinden kurtardıktan sonra bedeninin yarısını ona döndürdü. Birbirlerine öfkeyle bakıp derin nefesler alırlarken, "Bırakmıyor musun?" diye sordu hırsla.

"Bırakmıyorum lan!" Adamın bu çıkışıyla sabrı tükenmişti. Artık olacaklardan sorumlu falan değildi. O kaşınmıştı. Sol kolunu da hızla çekerken olduğu yerde zıplayıp kafa atmasıyla adamın dudaklarından dökülen şaşkın ve acı dolu mırıltıyı duydu. Aldığı darbeyi idrak etmeye çalışırken ellerini gevşetivermesiyle Nazenin ondan kurtulmayı başardı.

"Deli misin kızım sen?" Karşılaştıkları ilk andan beri olduğu gibi yine bağıran adam bir yandan da dudağından sızan kanı siliyor, kendisine şok içinde bakıyordu.

"Deli falan değilim. Durduk yere beni ters kelepçe yapıp gözaltına almak isteyen bir sivile tepki gösterdim hepsi bu," diye çıkıştıktan sonra yanlarına yaklaşan askerleri görerek kendini toparlamaya çalışan Nazenin arabanın yanında sessizce beklemeye başladı.

Albay rütbeli adamla konuşup neler olduğunu bilmediğini, terörist grubun kimliği belirsiz olan bu kadına yani kendisine saldırdığını söyledi. Albay ise dikkatle kendisini inceliyordu.

"Kızım, kimsin sen?" sorusuyla derin bir nefes alan Nazenin hâlâ öfkeyle konuşan, ısrarla 'gözaltına alalım, kimmiş öğrenelim' gibi söz-

lerine devam eden adama bakıp gözlerini devirmemek için zar zor sabretti.

En sonunda ise ortamda dönen tantanaya daha fazla dayanamayıp, "Vali, Nazenin Tuna," deyiverdi.

Az evvel kıyametler kopan ortama bir anda derin bir sessizlik çökmüştü. Albay, binbaşı ve diğer askerler şaşkınlıkla birbirlerine bakıp kaldılar. Saniyeler ağır ağır akıp giderken ilk kendine gelen yüzbaşı rütbesine sahip asker olmuştu.

"Vali derken?" Nazenin başını hafifçe sallayıp yineledi.

"Akdağ ilinin yeni valisi olarak görevlendirildim."

Son yarım saattir bağırıp duran, kıyametleri koparan Metehan Binbaşıya bakmayı kesip Albaya odaklanmıştı ki adamın homurtulu sesi kulağına ilişti.

"Vali dediğin yakın korumayla, eskortla, çakarlı, zırhlı aracıyla gezer. Senin..." demesiyle Nazenin'in başını hızla ona çevirmesi bir oldu. Buz gibi bakışıyla duraksayan ve son kelimesini idrak eden Metehan Binbaşı ise dilini ısırıp zar zor, "Sizin..." diye düzeltme yaptı. Az evvel bağırmış, senli benli konuşmuş olabilirdi ancak artık tanışıyorlardı ve kimin daha taşaklı olduğu ortadaydı.

"Sizin burada tek başınıza ne işiniz var?" Nazenin soruyu duymazdan gelip çevreye göz gezdirerek arabasının yanına gitti. Arabanın etrafında dolaşıp kurşun deliklerine bakarken sessizliğini bozup, "Geldiğimi sizler bile bilmiyordunuz. Fakat kulağı kesikler beni ben gelmeden önce iyice araştırmış belli ki. Araç markası, modeli, plakası... Hepsini öğrenmişler," diyerek onların yanına ilerledi.

"İsminiz, geleceğinize dair yazı, resmî gazete ilanı... Hiçbiri daha yapılmadan kim nasıl olmuş da sizi öğrenip, pusu kurmuş?" Albay kaşlarını çatmış düşünürken vali hanımı yanına alıp kendi aracına ilerlemeye başlamıştı.

"Burada daha fazla durmayalım. Buyurun sizi gideceğiniz yere bırakalım ve güvenlik önlemi alalım. Belli ki seveniniz bol olacak, sayın valim."

Nazenin, Albayla birlikte güvenlik koridoru oluşturan askerlerin arasından ilerlerken aklına gelen şeyle durup hemen arkasından gelen binbaşıya döndü. Aracının anahtarını tuttuğu elini ona uzatıp adamın avucuna anahtarı bırakırken elini de sıkmıştı.

"Bu, aracın anahtarı. Olay yeri inceleme gelip araca bakacaktır. Sizde kalsın. Ayrıca..." Bir an durup soluklandıktan sonra devam etti.

"Hoş bir tanışma olmadı binbaşı ancak hayatımı kurtardığınızın da farkındayım. Teşekkür ederim. Sizinle denk gelmiş olmamız büyük şans."

Hiç beklemediği bu nezaket karşısında bir an afallayan Metehan karşısında dikilen ve boyu göğsüne ancak gelen kadının vali olduğunu kendine hatırlatıp esas duruşa geçerek elini sıktı.

"Sağ olun," dedikten sonra arkasını dönüp ilerleyen kadına bakarken, şişme bir mont, kot pantolon ve beyaz spor ayakkabılarıyla Albayın resmi makam aracına binişini izledi. O araca o kılıkta binen birini hiç görmemişti. Bir valiyi ise hiç görmemişti. Hele de bir kadın valiyi...

Araç hareket edip uzaklaşırken inanmakta zorluk çekiyor gibi hâlâ arkasından bakıyordu. Kırk kere görse birinde bile kadının Vali olduğunu anlamazdı. Öğretmen, doktor derdi de Hâkim, Savcı olma ihtimali bile aklının ucundan geçmezdi. İnsanları kılık kıyafetine göre değerlendirmemesi gerektiğini bu yaşında bir kez daha anlamıştı.

"Olay Yeri İnceleme'ye haber verin."

"Emredersiniz komutanım," diyen Uygur Üsteğmen yanından uzaklaşırken arkasında kalan tepelik yere döndü ve ateş edilen mevkie baktı.

"Resmi işlemler bile hallolmadan geldiğine göre vali hanım buraya kesin olarak görevlendirildiğini biliyordu." Yaşanan olayı ve nedenlerini düşünürken gözü markete takılmıştı.

"Alışveriş mi yapacaktı ki?" diye mırıldandı. Aklından geçen bu soruyu geriye atıp yeniden olaya odaklanmaya çalıştığı sırada yanında dikilen Yusuf'a bakmıştı.

"Buraya görevlendirildiğini bu köpekler nasıl öğrendi dersin? Kim bunların kulağına su kaçırıyor?"

"Bilmiyorum komutanım ama daha önce hiç böyle bir şey görmedim. Görevi başındaki valiye pusu kurulduğunu biliriz de daha göreve başlamayana pusu kurmak, onun bilgisini bu kadar doğru almak, arabasına kadar öğrenmek... Bunu ne gördüm ne duydum."

Durum çok ilginçti. Hatta endişe uyandıracak kadar vahimdi. Birileri daha bu şehre adım attığı anda onun canına kastetmişti. Telefo-

nunu çıkarıp Albayı ararken bir yandan da kurşunlanan araca doğru ilerliyor, askerlerini ardında bırakıyordu.

"Komutanım, bu olay hiç hoşuma gitmedi. Mide bulandırıcı. Ayrıntılı olarak konuşur ve düşüncelerimi size bildiririm ancak... Vali hanım, valilik evine gidiyorsa, o ev herkesin bildiği bir yerde. Onu orada güvenlik önlemiyle bile korumak riskli. Sonuçta bizden birine de bir şey olabilir. Eğer vali hanım da kabul ederse onu sessizce başka bir yere yerleştirelim."

"Aklından neresi geçiyor binbaşı?"

"Bir süreliğine askeri lojmana yerleşsin. O sırada da biz neler olup bittiğini araştıralım. En azından bilgi sahibi olur, kiminle karşı karşıya olduğumuzu biliriz."

İşi söz konusu olunca çenesi açılan bu adamın sözlerine, aklından geçenlere hak veriyordu. Telefonun ucundaki Albayın derin bir nefes aldığını duyan Metehan sessizce bekledi. Ne cevap verirse ona göre hareket edeceklerdi.

"Ben Nazenin Hanım'a bunu anlatayım, tamam derse size haber veririm."

"Tamam komutanım..." deyip bir an duraksarken gözleri yine markete takılmıştı. Vicdanına sövmek istiyor ama sövmeye de dili varmıyordu. Acı çeker gibi bir surat ifadesiyle yüzünü asıp gözlerini kapattı ve, "Komutanım, bir de şeyi sorar mısınız?" dedi.

"Neyi?"

"Vali hanımın bu mahalleye geliş amacı market alışverişi yapmaksa... İhtiyacı olan ne varsa alıp gönderelim."

Albay göz ucuyla yanında oturan genç kadına bakıp, bir yandan da askerinin sözlerine sırıtmamak için çabalıyordu. Metehan gibi bir adam, sinirden çılgına dönmesine sebep olan bir kadın için alışveriş yapacaktı ha!

Olacak şey değildi ama oluyordu işte. Bunu dilini ısıra ısıra söylediğinden o kadar emindi ki o yüzden gülmek istemiş ancak gülememişti. Başını sağa sola sallayıp, "Tamam, onu da sorarım. Telefon numaranı da vereyim mi binbaşı? Vali hanım belki alışveriş listesini mesaj atar," dedi.

Kıs kıs gülerek telefonu kapatırken, askerinin pancara dönmüş suratını hayal ederek mest oluyordu. Yine endi kendine homurdanıp,

"Ver komutanım ver de başıma hepten bela olsun," demiş sonra da olay yeri ekiplerini beklemeye devam etmişti.

Askeri araçla yeni evine ilerleyen Nazenin ise düşünceli ve sessizdi. Ona kısa bir an bakan Albay elinde tuttuğu telefonu parmaklarının arasında çevirirken dalgın dalgın dışarıyı izleyen kadının dikkatini çekmek için boğazını temizler gibi yaptı.

"Metehan Binbaşı güvenliğiniz için bir süre başka bir yerde konaklamanızı öneriyor." Nazenin duyduğu sesle düşüncelerinden sıyrılıp usulca başını çevirdi, donuk bir ifadeyle ona baktı.

"Vali hanım, korktu saklandı mı dedirteceksiniz Albay. Olmaz öyle şey. Bundan önceki valiler nerede yaşadıysa ben de orada yaşayacağım."

"Ama..."

"Aması yok Albay... Aması maması yok." Kutluhan Albay başını hafifçe sallayarak durumu kabullenirken, "Market alışverişi mi yapacaktınız?" diye sorunca Nazenin önce soruyu anlamamış, anlayınca da, "Aa, şey... Evet. O yüzden oradaydım. Zaten yerini bulana kadar göbeğim çatladı. Bir de hiçbir şey alamadan ayrılmak zorunda kaldım," demişti.

"Binbaşı ihtiyacınız olan ne varsa alabileceklerini söyledi. Bir liste yaparsanız..."

"Binbaşı çok düşünceli, konuşkan ve ince ruhlu bir adam galiba!" derken yüzünde alaycı bir tebessüm belirmiş, bu ima ise Albayı neredeyse güldürmüştü.

"Sormayın, bir ince ruhludur ki. Çıt diye orta yerinden kırılacak sanırsınız."

"Belli belli. Sağ olsun, düşünmüş ancak başka bir zaman alışveriş yaparım."

"Siz nasıl isterseniz." Albayın sözlerine başını sallarken resmi araç yeni evinin önünde durdu. Bir dakika kadar çevreye bakıp araçtan indiğinde Albay da peşi sıra inip yanına geldi. Karşılıklı durup samimiyetle el sıkıştılar.

"Resmi yazı gelip, görev başlangıç tarihi belirtilene kadar evi hazırlayacağım. Her şey için teşekkür ederim, Kutluhan Albay. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Göreviniz şimdiden hayırlı olsun vali hanım. Buralar tekinsizdir. Hangi taşın altından it kopuk çıkacağı belli olmaz. Ayrıca... Buralar-

da makam koltuklarını hep hemcinslerim doldurduğundan..." demesiyle Nazenin silik bir tebessüm takınıp anladığını belirtir gibi başını salladı.

"Zor olacak biliyorum. Bunların hepsini bilerek buraya geldim."

Kadın olmak, bu topraklarda hatta dünya üstünde zordu. Kadınsanız yapacaklarınızın ve yapamayacaklarınızın listesi daha ana rahmine düşerken verilirdi size. Bakımlı olmak, temiz ve tertipli olmak, ev işlerinden anlamak, güzel yemek yapmak, kocanızı memnun etmek, çocuklar doğurmak hatta bunu normal yolla doğurmak, o çocukların her şeyiyle ilgilenmek sizin asli görevinizdi. Kendiniz için değil de hep başkaları için yaşamalıydınız. Fedakârlık yapan hep siz olmalıydınız. Çalışmak, makam mevki sahibi olmaksa listenin sonunda bile yer almazdı.

Eğer siz, düzene baş kaldırır o listeyi alt üst ederseniz alkış tutuyor gibi görünür, ayağınızı kaydırmak için an kollarlardı. Başarsanıza bile cinsiyetçi yaklaşıp gölge düşürürlerdi. Geldiğiniz noktaya, oturduğunuz koltuğa sizi yakıştıramazlardı. Birkaç yıl önce ilk kez Kaymakam olarak göreve başladığında 'oturduğu koltuğu bile dolduramıyor' diye alay etmişlerdi. 'Kadın' deyip, cinsiyeti üstünden küçümseyip hakaret etmişlerdi.

Yani Nazenin Hanım bunları çok görmüş, çok duymuştu. Dolduramadığı düşünülen o makam koltuğuna oturup kaç kendini bilmezi alt etmişti. Yine yapacaktı. Bu sefer doğudaki bir ilin, ilk kadın valisi olarak başaracaktı. Kendini ispatlaması gerekiyordu. Ne yazık ki... Karşısındaki erkek sürülerine, kendisinin onlardan eksik bir yanının olmadığını göstermesi gerekiyordu. Ne acı...

Tüm bu acı gerçekleri görerek, yaşayarak bu şehre gelmişti. O yüzden, burada tanışacağı adamlar da vız gelir, tırıs giderdi. Tıpkı bundan önceki görev yerinde tanıştığı adamlar gibi.

Albay, karşısında dimdik duran genç kadına bakıp gururla göğsünü kabarttı.

"Ülkemin kadınlarının böyle makamlarda, böylesi zor şehirlerde görev alacak kadar yiğit, cesur ve yüreği korkusuz olduğunu görmek... Tarifi zor bir mutluluk ve gurur. Ne zaman, neye ihtiyacınız olursa ben ve askerlerim hep buradayız. Kendinizi sakın yalnız hissetmeyin."

Böyle samimi, içten ve kendisini destekleyen bir diyaloğu hiç bek-

lenmeyen Nazenin, duygularını belli etmemek adına gözlerini ondan kaçırsa da mutlu olduğunu belli eden tebessümü dudaklarında yer bulmuştu.

Ailesini, dostlarını, büyüdüğü şehri, alıştığı neyi varsa hepsini arkasında bırakıp sınır bölgesinde bir şehre gelmişti.

Adını söylerlerken bile insanların ürktüğü, terör, kaçakçılık ve daha nice yolsuzlukla nam salan bu yerde vereceği zorlu mücadeleyi biliyordu. Bilerek, isteyerek gelmişti. Ailesi dâhil hiç kimse görev yerini onaylamazken, gözünü korkutacak nice ihtimali sayıp, vazgeçmesi ve başka bir yere görevlendirme beklemesini söylerken valizini toplamıştı.

Ay yıldızlı al bayrağın dalgalandığı her yer vatandı. Hele ki böylesine önemli bir sınır bölgesi...

Kanla ıslanmayan toprak vatan olmazdı ya, burası nice yiğidin kanıyla yıkanmıştı. Kendisinden önce görev yapan Vali, bir suikasta kurban gitmiş, bayrağa sarılı tabutu memleketine gönderilmişti. Bunların hepsini bilerek gelmişti de böylesine güven veren, yanındayız diyen insanlarla karşılaşacağını bilmiyordu.

Yakın çevresinden bile tam anlamıyla göremediği desteği, bir saat evvel tanıştığı adam veriyordu. Ne ilginçti ne değerli, paha biçilmez ve güzeldi.

"Teşekkür ederim, hepinize." Kısa bir sessizlik olup Albay etrafa göz atarken yüzü asılmıştı.

"Bu gece bari misafirhanede kalsaydınız. Ev derli toplu mu, temiz mi?" Endişesi açıkça belli olan adama tebessümle bakıp, "Ben hallederim. Aklınız kalmasın. Zaten çevre güvenliğini alacak arkadaşlar da geliyor," diyerek eve uzanan yolun başında beliren aracı gösterdi. Kendisini korumakla görevlendirilen birkaç asker araçtan inip ikisine de selam verirken ekibin başı Albay ve valinin yanına gelmişti.

"Sayın vali, komutanım..." derken bile bir gözü çevreyi inceliyordu.

"Burası size emanet, vali hanıma göz kulak olacaksınız. Kuş dahi uçmayacak anlaşıldı mı?"

Başını sallayan yüzbaşı, "Emredersiniz komutanım," dedi ve müsaade isteyerek komutasındaki askerleri çevre güvenliği için görevlendirmeye başladı.

"Nazenin Hanım, eğer fikriniz değişirse Umut Yüzbaşıya söylemeniz yeterli. O sizi askeri misafirhaneye getirecektir."

"Teşekkür ederim ama fikrim değişmeyecek." Daha fazla ısrarın boşuna olduğunu kabullenen Kutluhan Albay, onun yanından ayrılıp aracına geçerken Nazenin de evinden içeri girmişti.

Bu evin mazisi kötüydü çünkü bu şehrin kendinden önceki valisi evinde yani bu evde suikasta kurban gitmiş, şehit edilmişti.

Görevi esnasında şehit edilen valinin ve ailesinin bu evde yaşadığını düşünmemeye çalışarak eve yine içi ürpererek baktı. Eşyaların yeni olduğunu anlatan o koku yine burnuna doldu.

En azından onlardan kalan hiçbir eşya olmamasına iç çekip biraz olsun rahatlamaya çalıştı. Yatak odasına girdiğinde, markete gitmeden önce alelacele bıraktığı valizini açıp, kıyafetlerini dolaba yerleştirmeye başladı.

İşi bittiğinde saat epey ilerlemiş akşam olmuştu. Pencereye yaklaşıp bahçeye baktığında askerlerin nöbette olduğunu görerek biraz olsun rahatlamaya çalıştı. Birinin, bir meslektaşının bu evde saldırıya uğrayıp öldürüldüğünü bilmek, düşünmek korkutucuydu. Ancak korkmaya bile izni yoktu.

Gün boyu koşturduğu için epey yorulmuş ve terlemiş olduğunu fark edince üstündeki kıyafetlerden kurtulup banyoya girdi. Ilık suyun altında, gözünü bir an bile kapamadan hızlıca duş alıp çıktı.

Gözünü kapatınca şehit edilen valinin fotoğrafları film şeridi gibi önünden geçiyordu. Onun olay yerindeki cansız bedeninin fotoğraflarını görmüş, neden suikasta uğramış olabileceği hakkında araştırmalar yapmıştı.

Yaptığı araştırmalar sonucunda vali beyin şehirdeki kaçakçılık ağını bitirmeye, işin içinde kim varsa bulmaya kendini adadığını öğrenmişti. Sınırdan kaçak olarak giren her neyse –ki Nazenin bunun silah ya da uyuşturucu olduğunu varsayıyordu– ipin ucu büyük isimlere dokunuyordu. Vali de bunu öğrenmiş, işlerine çomak soktuğu organize suç çeteleri ise hayatına son vermişti.

Vali Bey'in bu sebepten şehit edildiği, dahası ne yazık ki infaz edildiği açıktı da bugün kendisine saldıranlar kimlerdi ve neden saldırmışlardı, buna akıl erdiremiyordu. Daha göreve bile başlamadan yapılan bu saldırı sadece bir göz dağı verme, korkutma çabası mıydı? Yoksa direk öldürme amaçlı mıydı?

Kendisi birinci ihtimali düşünüyordu. Eğer birinci ihtimalse bununla baş edebilirdi ancak ikinci ihtimalse...

Olduğu yerde istemsizce ürperip bornozuna sıkıca sarıldı. Hızla giyinip yatak odasından çıktığında kapının çaldığını duymuştu. Koridor boyunca koşar adım ilerleyip kapıya vardı, dürbünden baktı. Bugün olayın yaşandığı yerde karşılaştığı tim üyelerinden birini görünce içi rahatlamış, kapıyı tedirgin olmadan açmıştı.

"Buyurun üsteğmenim, bir şey mi oldu?" diye sorarken olsa olsa kendisinden birkaç yaş küçük olan adamın elindeki poşetleri gördü.

"Sayın valim, bunları size ulaştırmam emredildi. Müsaade ederseniz mutfağa kadar bırakayım."

Bir an duraksayıp şaşkınlıkla poşetlere ve üsteğmene baktıktan sonra aklı başına gelmiş gibi silkelendi.

"Mutfağa kadar götürmenize gerek yok. Buradan sonrasını ben hallederim," deyip poşetleri almak için hamle edecek oldu ancak asker kıpırdamadı bile.

"Yanlış anlamayın vali hanım ama... Bunları mutfağa kadar götürüp bırakmam emredildi. Eğer müsaade ederseniz görevimi eksiksiz yerine getirmek isterim." Nazenin usulca kapıdan çekildiği sırada, "Emir demiri keser Nazenin!" diye mırıldanmış, bu sözlerini duyan Üsteğmen Uygur ise silik bir tebessümle baş selamı vererek içeri girmişti. Üsteğmen elindekileri mutfak girişine bırakıp evden ayrılırken Nazenin merakına yenik düşerek, "Üsteğmenim, alışveriş yapmanızı kim emretti?" diye sordu. Bir an bile düşünmeden, "Metehan Binbaşı emretti Nazenin Hanım. İyi akşamlar," cevabını vererek, geldiği araçla geri dönerken arkasından öylece bakmış, soğuk havanın bedenini resmen kavurduğunu hissettiğinde kapıyı kapatmıştı.

"Bu nasıl soğuk böyle," diye söylenerek mutfağa girip, poşetleri açtı ve içindekilere göz gezdirdi. Sebzeden, bakliyata, yağdan, peynire, çeşit çeşit baharata varasıya bir evin mutfağında bulunması gereken her şey alınmıştı.

"Bunca şeyin parasını nasıl ödediniz acaba?"

Aklına gelen ilk sorunun bu olmasına şaşmamalıydı. Nazenin veren taraf olmayı çok sever ama alan taraf olmayı içine sindiremezdi. Poşetten çıkardığı her şeyin fiyatını internetten bulup tek tek not aldıktan sonra toplam tutarı telefonuna kaydetti. Binbaşıyı gördüğü ilk anda bunun ödemesini ona yapacaktı.

***

Pençe Timi karargâhta toplanmış, gündüz olanları değerlendiriyordu.

"Bugünkü saldırının amacı sizce neydi? Sadece gözdağı vermek için miydi dersiniz?" Albay sorusunu sormuş, askerlerine tek tek bakmaya başlamıştı.

"Gözdağı vermek için bile olsa, Nazenin Hanım'ın geldiğini nasıl biliyorlardı? Bizim bile haberimiz yoktu," diyen binbaşı sıkıntıyla nefes alıp verirken Albay yeniden söze girdi.

"Resmî açıklama yok, kadının adı hiçbir yerde duyurulmadı. Aracına kadar bilmek ve takip etmek... Bu işte başka bir iş var ama ne?" dedikten sonra duraksamıştı ki bulundukları odanın kapısı çalınıp açıldı.

"Komutanım, girebilir miyim?"

"Gir." Asker seri adımlarla içeri girip soluğu Albayın yanında almıştı ancak tek kelime bile etmeden öylece duruyordu.

"Vali hanımla ilgili herhangi bir bilgiye ulaşabildik mi?"

"Komutanım, dediğiniz ismi yani vali hanımı araştırdık ancak hiçbir bilgiye ulaşamadık. Tüm kişisel bilgileri gizlilik içeriyor. Bulabildiğimiz tek bilgi daha önce kaymakamlık yaptığı iki ilçenin adı, mezun olduğu üniversite adı ve hangi fakülteden mezun olduğu gibi bilgiler." Albay duyduklarını düşünürken başını hafifçe sallamıştı.

"Bilgilerinin korunduğunu tahmin etmiştim. Bu kötü oldu ama şaşırmadım." Yeniden askerlerine bakıp ciddiyetle konuşmaya devam etti.

"Bugünkü saldırıyı düzenleyenleri bulana kadar gözümüzü dört açacağız. Bu şehre gelen bir valiyi daha kaybetmeyeceğiz. Anlaşıldı mı?" Tim, tok bir sesle, "Emredersin komutanım!" deyince ayaklanıp odadan çıktı.

Gece boyu onlar iz sürerken, Nazenin ise evin içinde dolanıp durmuş, doğru düzgün uyku uyumamıştı. Ertesi sabah kapısı çaldığında sızıp kaldığı koltuktan doğruldu ve etrafa baktı.

Bir an nerede olduğunu kestirememişti. Bulanık olan aklı yerine gelirken kapı sesini yeniden duyarak ayaklandı. Kapının önünde üniformalı bir asker görüp açtığında karşısındaki adamı tanımıştı. Yüzbaşı rütbeli genç adamı dün de gördüğünü anımsıyordu.

"Buyurun yüzbaşı, bir sorun mu var?"

"Günaydın sayın vali. İzin verirseniz ustalar evin su, elektrik ve doğalgaz sistemlerine bakacak. Tadilat tamirat gerektiren bir şey var

mı diye." Nazenin itirazsız kenara çekilip, "Buyurun," derken ustalar içeri girip evin içine dağılıvermişti. Onlar işlerine koyulup her şeyi kontrol ettikten sonra eve birkaç kadın girdi ve temizliğe başladı.

Nazenin, evinde olan biteni dışarıdan bir göz gibi izlerken Albayın sesini duydu. Bahçeden eve doğru ilerleyen adamın yanındaki kadına bakarken kadının kim olduğunu tahmin etmeye çalışmış ancak başarılı olamamıştı.

"Vali hanım iyi günler. Her şey yolunda mı diye ziyaret etmek istedik. Eşim Nuran da sizi görmek, hoş geldiniz demek istedi." Nazenin, Albayın karısına samimiyetle gülümserken el sıkışmışlardı.

"Zahmet etmişsiniz. Ayağınıza sağlık, hoş geldiniz." Bir an durup soluklandıktan sonra, "Nuran Hanım, tanıştığıma memnun oldum," demiş ve içeri girmelerini söylemişti.

"Eşim Nuran, Anadolu Lisesi'nin müdiresidir." Albayın verdiği bu bilgiyle bir anda evin içindeki koşturmacayı unutup kadına odaklandı.

"Nuran Hanım, geldiğiniz ne iyi oldu. Ben de buradaki gençlerimizin eğitim durumunu merak ediyordum. Bana biraz bilgi verirseniz çok sevinirim."

"Tabii ki sayın vali, seve seve," diyen Nuran'ı da yanına alarak mutfağa girdi ve kahve yapmaya başladı. Geldiği ilin en tepe makamında oturacak biri gibi değil de evine gelen misafirleri ağırlamak için oradan oraya koşturan bir ev hanımı gibiydi. Nuran Hanım onu gözlemlerken hiçbir üstünlük kurmayan, egodan uzak hâline hayran kalmıştı. Genç ama olgun bir kadın olduğu aşikârdı.

Nuran Hanım kendi okulundaki öğrencilerden başlayarak, bilgi sahibi olduğu kadarıyla tüm okulların durumundan, öğrencilerden, başarı ve başarısızlıklarından, ailelerin tutumundan bahsetti. Bu sırada kahvelerini yudumluyor ve her şeyi en ince ayrıntısına kadar konuşmaya çalışıyorlardı.

"Kızlar... Onların eğitim durumu nedir? Hâlâ kız çocuklarını okula göndermeyen ya da belli bir seviyeye kadar gönderip sonrasına izin vermeyen aileler var mı?" Bu coğrafyanın en büyük yarasına parmak basan genç kadına hüzünle bakan müdire hanım başını usulca sallamıştı.

"Hâlâ kız çocuğunu okutmayan aileler var değil mi Nuran Hoca'm, bu yüzyılda hâlâ böyle şeyler oluyor yani?"

Kutluhan Albay ve Nuran öğretmen resmen karşısında acı acı gülümseyince, "İyi ki," dedi, "iyi ki buraya gelmişim."

"İlkokulu bitirip okuldan alınan kızlar, liseyi bitiremeden kocaya verilen kızlar... Burada hepsinin acı hikâyesi var ve ne yazık ki birçoğu engellenemiyor," diyen Nuran Hanım bir süre susup Nazenin'in gözlerine baktı. Işıl ışıl, idealist ve mücadeleci ruhunu gösteren gözlerine.

"Kaç yaşındasınız vali hanım?"

Nazenin, "Otuz," dediğinde tebessüm etti.

"Evli misin, çocuğun var mı?"

"Hayır hocam. Evli değilim, çocuğum da yok."

"Burada senin yaşında olup dört, beş çocuğu olan kadınlar var."

Otuz yaşında ve dört, beş çocuğu olan bir kadının kaç senede bir çocuk doğurmuş olabileceğini hesaplamak bile istememişti.

"Yani buralarda hâlâ kadınlar... Pardon kız çocukları evlenip çocuk doğurmak, çamaşır bulaşık yıkamak, kocasını memnun etmek gibi etiketlere sahip öyle mi? İnsan gibi değil de köle gibi... Yapması gerekenler kadın olarak doğduğu anda omuzlarına yüklenmiş gibi büyüyor, yaşıyor yani yaşamıyor ve göçüp gidiyorlar."

"Ne yazık ki doğru söylediniz Nazenin Hanım. Kadının da erkeğin de insan olduğu gerçeği buralarda hâlâ çok eksik, ağza bile alınmayan bir bilgi diyebiliriz. Acı ama gerçek bu! Ülkenin batısıyla doğusu... Birbirinden çok farklı, çok başka... Bambaşka. Bunu siz de yaşayarak göreceksiniz."

"Nazenin Hanım, biz buraya tayin edildiğimizde ben de sizin gibi şaşırıp kalmıştım. Bazı öğrenciler, aileler kadın öğretmenlere bile ön yargılıydı. Bunu biraz olsun kırdığımızı düşünüyorum ama böylesi sıkıntıları yaşayan tek meslek grubu biz öğretmenler değiliz. Kadın polislerimiz, askerlerimiz, doktorlarımız... Onlar da epey zor yolları aştılar hâlâ da aşıyorlar. Kadın doktora muayene olmak istemeyen, hemşireye iğne yaptırmak istemeyen bazı insanlar var. Şimdi siz böyle düşünce yapısına sahip, her zaman erkekler tarafından yönetilmiş, ataerkilliği zirvede yaşayan bir şehrin valisi oldunuz."

Nuran öğretmenin bu sözleri içten içe yaşadığı tedirginliği, stresi körüklemişti. Daha önce kaymakamlık yaptığı ilçede de onu kabul-

lenmeleri zor olmuştu ancak burası oradan da zor olacaktı. Biliyordu.

"Kadından vali mi olur diyecekler, gittiğiniz yerlerde sizi görmezden gelecekler. Hem de bunu hiç çabalamadan yapacaklar. Çünkü görmedikleri, öğrenmedikleri belki hayal ederken bile güldükleri bir örneksiniz." Durup soluklanan Albay sözlerine daha ılımlı olarak devam etmeye çabaladı.

"Onlar bu makama oturan bir kadın görmedikleri gibi siz de böylesi düşünceler ve davranışlar görmediniz. Ya da gördükleriniz bunların yanında çok daha aşılabilir kaldı. İki taraf da birbirine yabancı. Ama tanışacak, gerekirse kıra döke, dövüşe dövüşe anlaşacaksınız," diyerek kendisine tebessümle bakınca Nazenin de tebessüm etti.

"Hâlâ aynı ülkenin, doğduğum ülkenin topraklarındayım ama başkentten birkaç yüz kilometre doğuya geldiğimde duyduklarıma bakın!" deyip bir süre sustu. Hepsi susmuştu. Gözler vali hanımın üstündeydi. Ne düşündüğünü ne hissettiğini anlamaya çalışıyorlardı ki kadın bir anda ayaklanıp bahçeyi gören camın önüne ilerledi.

"Belki de benim buraya geliş amacım bu düşünce yapısını biraz bile olsa yıkmaktır. Hayatta hiçbir şey nedensiz değildir. Elbet benim de yolumun buradan geçmesinin bir nedeni vardır. Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk *'En büyük savaş, cehalete ve gericiliğe karşı yapılan savaştır!'* demiş. Benim de önümde kocaman bir savaş var. Ben bu savaşta, böylesi önemli bir savaşta, en önde gitmeye, kurşun yemeye, hatta ölmeye hazırım."

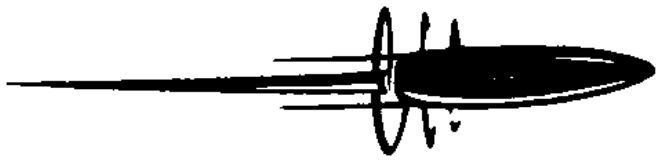
Bir an sustuktan sonra dudakları yukarı kıvrılır gibi oldu. Ne gülüyor ne de gülmüyor denebilirdi.

"Dün neden saldırdılar, onlar kimdi bilmiyorum. Amaçları korkutmaksa... Korkmuyorum. Ve görev başlangıcım resmileştiği anda sizden emir sayıp, odaklanmanızı istediğim tek bir şey var."

Albay ayağa kalkıp ona doğru dönmüş, ağzından çıkacakları duymak için bekliyordu.

"Şehit edilen valinin yarım kalan hesabını kapatmak. Araştırmaya başlayıp, canına mâl olan o bilgiler, örgüt ya da organize suç çetesi kimlerse, onları kim yönetiyorsa bulacağız."

2. BÖLÜM

Tadilat ve temizlik de son bulunca herkes gitmiş, Nazenin de hazırladığı kahvesini kupaya doldurup çamaşır odası olarak kullanmaya karar verdiği odaya girmişti.

Yapılması gereken ütüleri vardı. Ütü masasını açtı, çamaşır sepetini ve askıları yakınına koydu. Ütünün ısınmasıyla eline aldığı beyaz gömleğini masaya yayıp başladı ütü yapmaya. Bir saatin sonunda bütün kıyafetlerini ütülemiş, askılara geçirmişti. Hepsini kıyafet dolabına astıktan sonra salona geçti ve bilgisayarını kucağına koyup bazı dosyaları incelemeye başladı.

Yaşanan siyasi olayları, terör bağlantılı olayları okudu. Belediyenin yaptığı çalışmaları inceledi. Kış aylarında yoğun kar yağışı nedeniyle kapanan yollar birçok köye ulaşımın kesilmesine sebep oluyordu.

Elektrik ve su kesintileri de özellikle kış mevsiminde ortaya çıkıyordu. Köylerdeki nüfusu, bunların cinsiyet ve yaşlara göre dağılımlarını inceledikten sonra ilk baktığı şey, okuryazar durumuydu.

Nuran Hoca'yla da konuştukları konu aklını çelip duruyordu. İl merkezine uzak kalan, yolları sarp arazilerden geçen köylerde okul çağına gelmiş bazı kızların, okul kayıtlarının olmadığını, birçoğunun ise ilkokulu bitirdikten sonra eğitime devam etmediğini görünce başladı medeni durumlarına bakmaya. Kimisi evlenmiş kimisi bekâr görünüyordu. Bekâr görünenlerin çoğunun da resmi nikahla değil, dini nikahla evlendirildiğini bilecek kadar görmüş geçirmişti.

Başına ağrılar girerken bilgisayarın ekranını öfkeyle kapattı. Bu kahrolası düzen ne zaman değişecekti? Ne zaman cinsiyetleriyle etiketlenmeleri, ikinci sınıf insan muamelesi görmeleri son bulacaktı? Ruhu daralıyor, yüreği sıkışıyordu.

Kahve kupasına yeniden kahve koyup üstüne ceket geçirdi ve bahçeye çıktı. Bahçe girişinde nöbet tutan korumalarla bakışıp başıyla selam vermiş hızlıca mutfağa geri dönmüştü. Birkaç kupaya daha kahve koyup dışarı çıktı ve nöbet alanına yürüdü.

"İyi geceler sayın valim. Bir sorun..."

"İyi nöbetler, hayırlı görevler arkadaşlar. Bir sorun yok. Sıcak kahvem vardı, sizlere de getirdim. Afiyet olsun."

Nöbetteki korumalar önce birbirlerine sonra kahve kupalarına, en son ise vali hanıma bakmışlardı. Kahvenin kokusu buram buram gelse de ikramı kabul edip etmemeye karar veremediler.

"Alsanıza yahu! Asker arkadaşlara da dağıtın," demesiyle, "Zahmet etmişsiniz ama ayıp olmasın," diyen adama şöyle bir baktı. Kendisinden birkaç yaş büyük, gençten bir arkadaştı. İri yarı, kalıplı oluşu, dimdik duruşu ise insana daha ilk bakışta güven veriyordu. Diğer korumaya da göz ucuyla bakıp, onun da diğeri kadar genç ve kalıplı olduğunu gördü.

"Zahmet etmedim. Ayıp falan da olmaz. Alın, için şunları da içiniz ısınsın. Hadi!" demesiyle korumalar kahve kupalarının olduğu tepsiyi alıvermişti.

"Teşekkür ederiz, ellerinize sağlık."

"Afiyet olsun, hayırlı nöbetler diliyorum. İyi geceler."

"Sağ olun sayın valim." Başını sallayıp, belli belirsiz tebessüm ettikten sonra kahvesini bıraktığı yerden alıp yeniden bahçeye çıktı ve bir sigara yaktı.

Her akşam bir sigara içerdi. Daha fazlası değil. Sigarasını içip saatin epey geç olduğunu fark ederek yatak odasına geçti. Ancak yine aklına Vali Bey'in görüntüleri çöreklenince odadan çıkıp salona gitti ve koltuğa uzanıp üstünü örttü.

Gece güne döndü, güneş kendini göstermese de karla kaplı kurak toprakları aydınlattı. Yarım yamalak uyku uyuyan Nazenin koltuktan kalkıp doğruca banyoya girdi. Kısa bir duş gergin sinirlerine iyi gelir diye umut ediyordu ancak pek işe yaramamıştı. Saçlarını kurutup üstünü giyindikten sonra ilk işi bilgisayarını açmak oldu ve beklediği haberin geldiğini görerek gözleri parladı.

Geldiği ile görevlendirmesinin yapıldığı resmi olarak duyurulmuştu. İki gün sonraki tarihte göreve başlayacağı yazıyordu. Derin

bir soluk alıp arkasına yaslanırken telefonu çalmaya başladı. Arayan babasıydı.

"Günaydın baba."

"Günaydın Nazenin. Görevin duyurulmuş."

"Evet, ben de şimdi gördüm," deyip karşıdan cevap gelmesini bekledi. Bir süre sessiz kalan babası sıkıntıyla iç çekip

"Kendine dikkat et," dedikten sonra aramayı sonlandırmıştı.

Buraya gelmeden önce aralarında kopan fırtına hâlâ dinmiş değildi. Bunu anlıyordu. Babası yeni görev yerini duyduğunda gitmemesi konusunda ısrarcı olurken, Nazenin de gideceğini söyleyerek direnmişti. Uzun süren kavgalar, sözlü atışmalar, sözlerin bazen duygusal içerikli tehditlere varması bile Nazenin'i durdurmamıştı. Çünkü o, aklına koyduğunu yapardı.

Elinde kalan telefonu koltuğa fırlatıp gözlerini kapatırken içi sıkılmıştı. Babası hâlâ kırgındı ya da korkuyordu. O yüzden böyle davranıyordu. Telefonu çabucak kapattığına göre olan biteni duymadı diye düşünüp biraz olsun rahatlayarak soluklandı.

Hayat zordu, kimseye de çiçeklerini açıvermezdi zaten ama kimse görmese de Nazenin'in eline hep dikenlerini batırmıştı. O dikenleri çekip atan kadın, geride kalan yaralarını sarıp da gelmişti.

Sardığı, herkesten gizlediği yaralarıyla yol almıştı. Çünkü kendisi ailesi tarafından hep gizlenmiş, bir sır perdesinin ardında büyümek zorunda bırakılmıştı. Bu saklanışın, gizlenişin sebebini hiçbir zaman öğrenememişti. Merak etse de ısrar etse de ne babası ne de annesi tek kelime etmemişti.

Şimdi yine bir yolun başındaydı. Bu seferki amacı ise gizlenmek, saklanmak değil akıllara kazınan, örnek alınan, kadınların da başarabileceğini gösteren 'Kadın Vali' olmaktı.

Reşit olduğundan beri saklanmak, birilerinin ardında gölge olmak istemediği içindi bu mesleği seçişi. Bunca çabası ve çalışma hırsı. Aklına koyduğunu yapmak istemişti, yapmıştı da. Şimdi bu şehir için de aklına koydukları, yapmayı planladıkları vardı. Biliyordu kendini, istediği her şeyi yavaş yavaş yapacaktı da.

"Ben de bu düzenin çarkına ojeli tırnaklarımı sokmazsam... Ben de sizin kurduğunuzu sandığınız bu düzeni ayakkabılarımın on santimlik ince topuklarıyla ezmezsem, bana da Nazenin demesinler."

***

Gün geceye döndü, güneşin aydınlattığı yeryüzünü ay ve yıldızlar aydınlatmaya başladı. Bütün gece pencerenin önünde oturup gökyüzünü izlerken, kendine de yollar çiziyor, hedefler koyuyordu. Tam iki gün böyle geçti. Ne doğru düzgün yemek yemiş ne de uyumuştu. Yaptığı tek şey elindeki belgeleri incelemek, yarım kalan işlerin ne durumda olduğunu analiz etmek, bir de şehit valinin kuyruğuna bastığı çeteyle ilgili bir şeyler bulabilmekti. Bununla ilgili bilgileri şu an bulamasa da yılmayacaktı. Elbet o hain saldırıyı düzenleyenler bir yerde açık verecek ve ellerine düşecekti. Bu devlet, bu millet ve bu topraklar için görev başında olan kimse vali beyin kanını yerde koymayacaktı.

Haftanın ilk günü gelip çattığında özenle giyindi. Beyaz ipek gömleği, kırmızı kalem eteğiyle risksiz bir seçim yapmıştı. Saçının ön kısmını arkaya doğru götürüp bir toka yardımıyla tutturmuştu. Kumral saçları beline doğru salınırken makyajını yapıp ayakkabılarını giydi. Ancak ayağındaki kırmızı stiletto ayakkabılara bir an tereddütle bakmadan edemedi. Karda bu ayakkabılarla nasıl yürüyeceğini bilmiyordu fakat evin önünün temiz olması ve aracın kapıda olması işini kolaylaştıracaktı.

Ayak bileklerine kadar uzanan beyaz kabanını da giyip çantasını alarak evinden çıkıp aracına ilerlerken gözler üstüne dönmüş fakat çok fazla oyalanmadan uzaklaşmıştı.

Geldiği günden beri kendisini eşofman ya da pantolonla gören insanların şimdi şaşkın bakmasına da şaşırmıyordu. Makam aracının yanında bekleyen iki adama yaklaşıp durdu. Biri şoför, diğeri ise yakın korumasıydı. İki adam da aynı anda, "Günaydın sayın valim," dediğinde başını sallayıp karşılık verdi.

"Günaydın. Yeni göreviniz hayırlı olsun." Sesi kendinden emin, ağzından çıkan her harf anlaşılırdı. Elini uzatıp ikisiyle de tokalaşırken isimlerini öğrenmişti. Emre Bey şoförü, Levent Bey ise korumasıydı.

Vakit kaybetmeden aracına geçtiğinde ilk olarak şoförün çoktan aracı ısıttığını fark etti. Ancak bu pek hoşuna gitmedi.

"Emre Bey, bir daha ben gelmeden aracı çalıştırıp ısıtmayın. Bu araçların yakıtlarını devlet karşılıyor. Devlet hazinesi daha değerli şeyler için harcanmalı. Benim üşümemem için değil."

Emre dikiz aynasından vali hanıma şaşırmış bir ifadeyle bakıp yutkunurken yakın koruması göz ucuyla ona bakmıştı. Ciddi olup olmadığını anlamak ister gibi bir bakışı vardı.

"Tamam efendim," diyerek aracı hareket ettiren şoföründen gözlerini ayırdı ve yolu izlemeye başladı.

"Zaten böyle lüks araçların kullanılmasını da hiç doğru bulmam ancak burada görev yaparken başka şansım yok sanırım," derken uğradığı silahlı saldırıyı düşünmeden edememişti. Eğer o an arabanın içinde olsaydı şu an hayatta olmama ihtimali çok yüksekti.

"Sizin için tahsis edilen bu araç kurşun geçirmezdir. Birkaç gün önce yaşanan olayın benzerini bir daha yaşamayacağınızın garantisi yok sayın valim. Yani sözlerinizde haklısınız. Burada görev yaparken başka şansınız yok."

Koruması Levent'e bakıp başını hafifçe salladı. Anlıyorum der gibi bir ifadeyle yine yolu izlemeye başladıktan sonra hiç konuşmamışlardı.

Aracı valilik binası önünde durduğunda kapıdaki kalabalığa çatık kaşlarla baktı. Mesai saati başlamak üzereyken herkesin işini gücünü bırakıp, kendisini karşılamak için toplanması hoşuna gitmemişti.

Karşısında gördüğü bu sahne idolü olan, mesleki duruşunu, vatandaşa yaklaşımını ve vatan sevgisini örnek aldığı birini aklına getirmişti.

Yıllar evvel elim bir kaza sonucu hayatını kaybeden bir devlet adamını, bir bürokratı, bir meslektaşını, rahmetli vali beyi düşündü. Şimdi burada olsa ve kapıdaki bu manzarayı görse tıpkı onun vereceği tepkiyi verirdi buna hiç şüphe yoktu.

Nazenin, aracın kapısını açan korumasına teşekkür eder gibi başını sallayıp, hükümet konağının merdivenlerini çıkmaya başladı. Seri ama temkinli adımlarla kapıya vardığında yanına gelen vali yardımcısına göz ucuyla bakıp kalabalığa döndü.

"Böyle karşılamalara gerek yok. Mesai saati başladı. Herkes işinin başına dönsün," diyen buz gibi sesle herkes bir an afallamış, birbirine şaşkınlıkla bakmış, hemen ardından da içeri girmeye başlamıştı.

Personel odalarına dağılırken tek konuştukları vali hanımdı. Ne suratsız, hoşgörüsüz kadındı öyle. Kendisini karşılamaya gelenlere söylediği sözler hoşlarına gitmemişti elbet. Eğer orada durup, uzayıp gidecek 'hoş geldiniz' merasimine katılsaydı böyle düşünmezlerdi.

Ancak Nazenin'in iyi görünmekten daha çok önem verdiği tek şey kurallardı. Mesai saatinin böyle bir şeyle geçirilmesini doğru bulmadığından herkesi işinin başına göndermişti. Tabii ki hepsiyle tanışacak, konuşacaktı ama zamanı vardı.

Vali yardımcısı ve özel kalemiyle ayaküstü tanışıp, kalemini takip ederek odasına çıktı. Montunu çıkarırken odaya göz gezdiriyor, eşyalara bakıyor, odasının binadaki konumunu anlamaya çalışıyordu.

Birkaç dakika odanın içinde yürüyüp, kapının dışındaki masasında oturan Rezzan Hanım'ın dikkatlini çekmek için usulca boğazını temizleyince kadın hemen ayaklandı.

"Buyurun Vali Bey... Ayy, kusura bakmayın vali hanım. Ağız alışkanlığı. Buyurun, bir şey mi istemiştiniz?" Nazenin, annesi yaşındaki kadına tebessüm edip, "Rezzan Hanım, görevimi tebrik etmek için çiçek göndermek isteyenlere şehrimizde SMA Tip 1 hastalığıyla mücadele eden bebeğimizin bağış hesap numarasını iletin lütfen. Çiçeğe verecekleri parayla hasta olan evladımıza destek olalım," dediğinde Rezzan Hanım'ın duraksayıp şaşkınca yüzüne baktığını gördü.

"Tabii, çiçek göndermek isteyen kişilere bu isteğinizi ileteceğim sayın valim."

"Teşekkür ederim. Gelelim bugün yapmak istediklerime..." Bir an durup soluklandıktan sonra sözlerine devam etti. Sanki o kısacık soluk alma esnasında kafasından onlarca düşünce geçmiş, hepsini sıraya koymaya çalışmıştı.

"Öncelikle valilikteki personelle tanışmak istiyorum. Ayarlama yapabilirsiniz diye de umuyorum," deyince kadın hızlı hızlı başını salladı.

"Tabii ki vali hanım. Öğleden sonra herkesin toplantı salonuna gelmesini haber veririm."

"Teşekkür ederim ama öğleden sonra değil, mesai bitmeden önce toplansınlar. İşler aksamasın."

"Anladım sayın valim."

"Diğer isteğim de şu..." Bir an durup belli belirsiz iç çekti.

"Vali yardımcısını, ilçelerdeki kaymakamları, il ve ilçe emniyetindeki amir ve müdürleri, Jandarma Genel Komutanlığı'ndaki üst rütbeli subayları, Komando Tugayı'ndaki binbaşı, yarbay ve Albayları, devlet hastanesi başhekimini, İl Sağlık Müdürlüğü'nün müdü-

rünü, İl Milli Eğitim Müdürü'nü, İl İtfaiye Daire Başkanı'nı, İtfaiye Müdürü'nü, Acil Yardım ve Can Kurtarma Müdürü'nü, Afet Koordinasyon Merkezi Müdürü'nü, AFAD, Akut, Kızılay İl Müdürlükleri'nin müdürlerini görmek istiyorum. Sabah hepsinin buraya gelip beni kapıda karşılamak istediğini tahmin edebiliyorum. Ancak ayaküstü tanışmalardan hoşlanmam. Yarın hepsiyle tanışacağım."

Rezzan Hanım, saniyeler içinde söylediği bütün yetkilileri not alıp başını salladı.

"Hangi gün, saat kaçta görüşme ayarlayayım sayın valim?"

"Yarın sabah, saat dokuz."

"Herkese haber veriyorum efendim," dedikten sonra işe koyulmuştu. Önce valilik binasındaki personele, ardından da Kaymakamlara, Müdürlere ve Askeri personele haber vermeye başladı.

O işine dönerken Nazenin de odasına yerleşmeye başlamıştı. Aradan bir saat geçtiğinde kapıda beliren Rezzan Hanım, "Sayın valim," demişti usulca. Nazenin bir yandan işine devam ediyor, bir yandan da tıpkı onun gibi sakin sakin, "Rezzan Hanım..." diyordu.

"Belediye Başkanı geldi efendim. Sizinle tanışmak, kendini de tanıtmak istiyormuş."

"Buyursun gelsin." Bir an durdu ve başını kaldırıp kadının gözlerine dikkatle baktı.

"Ve rica ediyorum bana 'efendim' demeyin Rezzan Hanım. Ben kimsenin efendisi değilim." Kadının bir anlık şaşkınlığını ve duraksayan bedenini fark edip tebessüm etmeye çalıştı.

"Hadi, başkan beyi gönderin. Tanışalım," demesiyle hareketlenen kadın, "Tabii, tabii vali hanım," diyerek odadan çıkmıştı. Bu esnada kendisi de ayaklanıp üstüne başına şöyle bir göz atıp gömleğini düzeltti.

Kapıdan giren adam ortalama boylarda, oldukça kilolu, göbekli, bir hayli kel ve pala bıyıklıydı. Kulak arkalarından enselerine uzanan saçlarını ve bıyığını siyah renge boyadığını anlamamak imkânsızdı. Üstüne giydiği takım elbisenin içinde zar zor hareket ediyor gibi görünüyordu. Adam resmen karikatür gibiydi.

"Vali hanım, hoş gelmişsiniz. Ben Akdağ Belediye Başkanı Mücahit Aktepe." Tam da görünümüne uyumlu bir ses tonuna ve yöre ağzına sahipti. Muhtemelen sigara içmekten iyice kalınlaşan, boğuk

ve hırıltılı bir hâl alan sesi odada ve kulaklarında çınlarken başkan elini uzatınca Nazenin de elini uzattı.

"Hoş buldum başkan, ben de Vali Nazenin Tuna. Geç, buyur otur," deyip ellerini ayırdıktan sonra masasının önündeki deri koltukları işaret etmiş, başkan ise o koca cüssesini anında koltuğa bırakmıştı.

"Nasılsınız? Şehrimizi güzel buldunuz?" diyen adama bıyık altından güler gibi bakarken koltuğuna oturup ellerini masanın üstünde birbirine kenetledi.

"Ülkemin her şehri güzeldir başkan. Bizler daha da güzel olsunlar, yaşanır olsunlar, güvenli olsunlar diye çalışırız. Öyle değil mi?" Başkan başını emme basma tulumba gibi sallayıp bir yandan da bıyıklarını okşar gibi düzeltirken, "Öyle öyle, öyle tabii," diye geveliyordu. Nazenin ise durmaksızın pala bıyıklarını düzeltmesine sinir olmuş durumdaydı. Başka bir yerde ve başka bir konumda olsalar adamın eline bir tane patlatırdı kesin.

Bu düşünceyle gözlerini devirmemeye çalışarak aklını toparladı ve adam dikkatle baktı.

"Şehrimiz güvenli olsun demişken başkan..." durup soluklandıktan sonra devam etti.

"Buraya geldiğim gün başıma gelen talihsiz olayı duymuşsunuzdur herhalde!" Adam bir anda kıçına iğne batmış gibi irkilip sırtını koltuktan ayırdı ve yüzünü ekşitti. Gözüne gözüne batan fırça gibi kara bıyıkları üzülmüş gibi büzdüğü dudağının üstünde kıpraşıp duruyordu.

"Yav duymaz olur muyum vali hanım. Duymuşam ve çok üzülmüşem. Çok geçmiş olsun. Sizi Allah korumuştur. Yav kadına sıkılır mı yav? Bunlar iyice cozuttular."

"Kadına sıkılmaz ama erkeğe sıkılır mı demek istiyorsunuz başkan? Rahmetli vali beye mesela?" Cümlesinin içinde sözlerini cımbızla çeker gibi önüne seren kadına ilk kez lakayt ve gevşek gevşek bakmayı kesen adam bir kez daha irkilmekten kendini alamamıştı.

"Yav olur mu hiç öyle şey vali hanım. Ben lafın gelişi söyledim. Kimseye silah doğrultulmamalı ama oluyor işte. Rahmetli vali bey iyi adamdı. Nur içinde yatsın."

"Amin, amin ama... Sen lafının gelişine de gidişine de dikkat et

emi başkan. Ben ağzından çıkan sözlere çok dikkat ederim çünkü." Yine durup adamı ölçüp tartmaya çalışırken

"Mesela az evvel 'bunlar' dediğiniz kimler başkan? Tanıyor musunuz?" deyivermişti. Adam aniden gelen bu soruyla hepten huzursuzlanıp boyalı pala bıyıkları dışında renkten renge direrken onu izlemeyi sürdürdü. Belli ki soru hoşuna gitmemişti.

"Yav Valim, ben nereden bileyim kimler. Teröristler demek istedim."

"O zaman öyle de Başkan. Bunlar deyince sanki tanıdığın birilerinden bahseder gibi oluyor."

"Yok tövbe tanımam ben." Bir soluk alıp göz ucuyla saatine bakan adam ellerini dizlerine vurarak ayaklanırken, "Ziyaretin kısası makbuldür derler. Zaten sizin de işiniz gücünüz vardır, ben sizi alıkoymayayım. Tanıştığımıza memnun oldum. Daha çok görüşeceğiz zaten." Nazenin de ağır ağır ayaklanıp başını hafifçe salladı.

"Aynen öyle başkan. Daha çok görüşeceğiz. Selametle," derken kapıyı göstermiş be yeniden el sıkışma olayı olmamasını böylece sağlamıştı.

Başkan odadan hıtır mıtır çıkacağı sırada duraksayıp yeniden ona döndü.

"Çiçek gönderelim dedik ama istememişsiniz."

"Gerek yok başkan. Bütçenizi çiçeğe böceğe harcayana kadar şehrimizdeki hasta bebeğimize bağışta bulunun lütfen. Öylesi daha güzel ve işe yarar olacaktır."

Kafasını sallayıp, "Pek güzel düşünmüşsünüz. İyi günler, iyi çalışmalar," diyerek odadan çıkıp gözden kaybolmuştu ancak Nazenin'in içinde kocaman bir huzursuzluk bırakmıştı.

Hoşlanmamıştı bu adamdan. Çok oynak, laf cambazı birine benziyordu. Sorduğu sorular ve söylediği sözler karşısında yaşadığı huzursuzluk, panik hâli ve renkten renge girişi şüphe uyandırıcıydı.

Zaten araştırmaları sırasında öğrendiği şeyler vardı. Belediyenin yapması gereken ama yapmadığı görevleri gözüne batmıştı. Şimdi o gözüne batanlar bu yaşananlarla gözünü oyuyordu sanki.

Aklında onlarca şüphe, yüreğinde huzursuzluk, omuzlarında ağır iş yüküyle akşamı etmişti. Saat beş olmadan önce personel konferans salonunda yerini aldığında vali hanım içeri girdi.

Tam vaktinde bir dakika bile gecikmeden ya da kendisi içeri girdikten sonra personelin hâlâ giriş yapmasını izlemeyecek zamanlamayı tutturmuştu.

Beyaz gömleği, kırmızı kalem etek ve ceketi, gömleğin açıklığını örten kırmızı fuları, üstündeki takımla bire bir uyumlu kırmızı topuklu ayakkabılarıyla bayrak gibiydi. Ayak bileklerine uzanan beyaz montunu çıkarıp Rezzan Hanım'a uzatırken belli belirsiz gülümsemiş 'teşekkür ederim' diye de fısıldamıştı.

Sahneye hazırlanan masasına ilerleyip oturduktan sonra ceketinin düğmelerini açtı, mikrofonunu konumlandırdı ve yemyeşil gözlerini salonda gezdirip herkese tek tek baktı.

Onca insana bakması mümkün değildi tabii ancak öyle bir bakışı vardı ki herkes onunla göz göze geldiğini hissedip oturuşunu dikleştirmişti.

Nazenin, küçüklüğünden beri babasının toplum içindeki hâl ve hareketlerini takip ederdi. Oturuşunu, kalkışını, kiminle ne konuştuğunu, nasıl konuştuğunu, kime gülümseyip, kime ifadesiz kaldığını aklına kazımıştı.

Mesela babasının ilk öğüdü *'dik dur ve insanların gözüne bak'* olmuştu. *'Kızgınlığını, gerginliğini, öfkeni hatta mutluluğunu bile kamufle et. Belli belirsiz tebessüm et ve hemen sakla. Karşındaki kişi elini uzattığında, elini sıkmaya değer biri değilse o eli sıkma. Tepkini duygularınla değil, aklınla, mantığınla ve beden dilinle göster. Az ama öz konuş.'*

"Sabah herkesi işinin başına gönderdim diye suratlarınız düştü. Farkındayım. Ancak..." diye yükselen sesi salonda yankılanırken birkaç saniye durup soluklandı.

"Her şeyin zamanı vardır. Öyle kafanıza göre hareket etmek, işi aksatmak olmaz. Ayaküstü tanışılmaz." Yine sustu, gözleri hızla etrafı taradı.

"Ben, Nazenin Tuna. Akdağ ilinin yeni valisi olarak göreve getirildim. Bundan sonra öncelikli olarak ilimiz için, vatandaşlarımızın huzurla yaşaması için ve dahi ülkemizin birlik beraberliği için birlikte mesai harcayacağız."

Ufak tefek bir kadından bu kadar gür bir ses duymayı beklemeyen kalabalık şaşkındı. Yaşı genç, boyu normale göre kısa, kilosu rüzgâra

karşı koyamayacak kadar az olan kadının duruşu bedensel özelliklerine de yaşına da meydan okuyordu. Öyle bir aurası vardı ki herkesi etkisi altına almıştı.

"Görevi esnasında şehit düşen Vali Tekin Ilgaz'ı rahmetle anıyor, ailesine, canını verdiği aziz vatanın her ferdine ve siz değerli çalışma arkadaşlarına baş sağlığı diliyorum," deyip ayaklanmasıyla salondaki herkes de ayaklanmıştı.

"Tanışma bitti. Şimdi herkes görevi başına dönebilir ve..." sahnenin önüne gelip dimdik durdu.

"Devlet memuru, mesai saatinde çalıştığı odanın kapısını kapatmaz. Kapılarınız diama açık olacak benimki dâhil. Burada topluma hizmet etmek için bulunduğunuzu sakın unutmayın ve sizlerden yardım isteyen o insanlara tepeden tepeden bakıp küstahlık etmeyin."

Son sözleri şaşkınlığı artırırken kendinden emin adımlarla sahneden inmeye başladı. Adımları küçüktü ancak güçlüydü. Bunun öğüdünü de babası vermişti. İlk topuklu ayakkabısını giyip savsak adımlarla koştururken elini tutup, ciddiyetle yüzüne bakarak *'O ayakkabıları giyeceksen, adımların güçlü olmalı. Telaşla onların üstünde koşturursan ne zaman düşecek diye bakarlar'* demişti.

Salondan ayrılırken Rezzan Hanım'dan montunu alıp giymiş ve odasına gitmek yerine ana kapıya ilerlemişti.

"Emre Bey, sokaklarda birkaç tur atalım. Çevreyi görmek istiyorum. Önce araçla göreyim sonra yürüyerek her yeri ve herkesi göreceğim."

"Emredersiniz sayın valim," diyerek koşar adım arabaya giden adamın peşi sıra ilerliyordu. Bu esnada yakın koruması Levent Bey de yanındaydı. Binanın önündeki merdivenlere çıktığından etraftaki kalabalığı fark edip duraksadı ve çatık kaşlarının altından dikkatle baktı.

"Bu insanların burada ne işi var? Bir şey oldu da biz mi bilmiyoruz?" sorusuna belli belirsiz tebessüm eden Levent, "Bir şey oldu vali hanım," demişti. Hiddetle korumasına dönüp, "Ne oldu?" diye sorarken onun yüzündeki ifadeyi çözmeye çalışıyordu.

"Bu şehre bir kadın geldi. Hem de Vali olarak. İnsanlar da merak edip yollara düştüler. Olan bu." Nazenin şaşkınlıkla kalabalığa dönüp bakakalırken, "Yani beni görmek için mi toplandılar?" deyince Levent başını sallamıştı.

"Toplumumuzun her kesimi yeni geleni görmeye bayılır. Yeni evlenenin evine, aileye dâhil olan geline damada... Yani yeni geline ve damada, yeni doğan bebeğe, yeni alınan eşyaya... Önüne yeni gelen her şeye bakar. Buna siz de dâhilsiniz. Yeni vali, kadın vali." Nazenin adım adım merdivenleri inip kalabalığa yaklaşırken, "Enteresan!" demekten kendini alamamıştı. İnsanların fısır fısır konuşmalarını yok sayıp, meraklı, kendisini ölçüp tartan gözlerine baktı.

"Beni inceleyip, makama yakışıp yakışmadığım ya da o koltuğu doldurup dolduramadığım ya da genç yaşıma rağmen bu şehri idare edip edemeyeceğime dair bir kanaate vardırsanız tanışalım. Ben, yeni vali Nazenin Tuna!"

Az önceki fısıltılar derin bir sessizliğe gömülmüş, çıt bile çıkmıyordu. Aracın yanında bekleyen Emre Bey ve koruması Levent Bey'in gülmemek için dudaklarını kemirdiğinin farkındaydı. Gülmek üzere oldukları şey kendisi değildi. İnsanların yüzündeki inanmaz, şaşkın ifadeydi. Öyle donuk ve bir müzede eser inceler gibi bakıyorlardı ki Nazenin bile huzursuz olmuştu. Başını hafifçe eğerek arkasını dönmeden önce, "Bu kapılar, devletin kapısıdır ve sizlere her zaman açıktır. Bunu sakın unutmayın! İyi günler," demiş, lafı uzatmadan da arkasını dönüp aracına binmişti. Önünde askeri araç, arkasında koruma aracı eşliğinde şehirde ilerlerken yine çevresini inceliyordu.

Uzun caddede en az on beş dükkân boştu. Panjurları indirilmiş, kapısına kilit vurulmuştu. Zaten şehrin birkaç işlek caddesi vardı. Onlardan biri de buydu ama dükkanları herhangi bir iş alanında çalıştıran yoktu.

"Diğer caddeleri de görmek istiyorum. Ondan sonra tugaya geçeriz." Şoförüyle koruması önlerindeki ve arkadaki araçları kulaklıkları aracılığıyla bilgilendirirken diğer caddeye giden yola döndüler. Peş peşe üç caddeden geçmişlerdi ancak hepsinde durum aynıydı.

"Bu caddelerdeki dükkânlar..." derken gözlerini araçtaki iki adama çevirdi.

"Neden bomboş duruyor?" Levent Bey de ona doğru döndüğünde ne diyeceğini merakla bekliyordu.

"Terör olayları yüzünden bazıları kapatmıştı ancak kapatmayanlar da son zamanlarda kepenk indirdi. Çünkü terör örgütleriyle bağlantılı olduğu düşünülen tefeciler esnafı rahat bırakmadı. İnsanlar kendilerine zar zor yeterken bir de onlarla mücadele edemediler."

Nazenin sol kaşını usulca kaldırıp, öfkeyle bürünen gözlerini kırpıştırdı.

"Bu şehirde devlet düzeni, kural, kanun, yasa, adalet yok mu Levent Bey? Polis, asker nerede? Bu insanlar işlerinden, ekmeklerinden olurken kolluk kuvvetleri ne yapıyor? Refah, istihdam, huzur, güven ve adalet! Bu beşi olmadan kalkınma olmaz. Gelişim olmaz." Sesi gürül gürüldü. Sözüyle, gözüyle yakıp yıkıyordu sanki.

"Doğruca tugaya gidiyoruz," demesiyle şoförü başını sallamış, "Tamam efendim," demişti. Kısa süre içinde geldikleri askeri birliğin kapıları ânında açılmış, araçlar içeri girmişti. Ana bina girişinde duran aracından hızla inip merdivenlerin başında bekleyen Albay ve binbaşıya doğru ilerlemeye başladı.

"Hoş geldiniz sayın vali."

"Hiç hoş gelmedim Albay. Hiç hoş gelmedim!" diye yükselen sesi bahçede yankılanmaya devam ederken Nazenin çoktan içeri girmişti.

Onu arkasından koşar adım takip eden iki adam da bir an birbirlerine bakıp, neler olduğunu anlamaya çalışmıştı ancak bir sonuca varamamışlardı. Nazenin, topuk sesleriyle koridoru inleterek ilerleyip Albayın adının yazılı olduğu odanın önünde durdu.

Odanın sahibini beklerken yanına gelen iki adamı da baştan ayağa sürmüştü. Kapıda kendisini karşılarken başlarında olan bordo bereleri şimdi iki kat olmuş ve apoletlerinin altındaki boşluğa yerleşmişti. Bina içine girdiklerinde berelerini ya da şapkalarını çıkarırlardı. Kural böyleydi.

Albay odasına girmeyip kapısında duran kadına şaşkınlıkla bakmak istese de buna sonra şaşırmayı yeğleyip, "Buyurun sayın valim," demiş, kapıyı açıp onu içeri almıştı. Üçü de içeri girdiğinde kapıyı kapatan binbaşı oldu. Albay, Nazenin'in oturması için koltuğunu gösterse de kadın buna aldırmayıp, masanın önündeki koltuklardan birine ilerledi. Montunu çıkarıp koltuğun arkasına bıraktı ve oturdu. Hâlâ ayakta olan Albaya şöyle bir bakıp, "O makam size ait Albay. Lütfen oturunuz!" derken binbaşıya da gözleriyle oturmasını emretmişti.

Sadece bir bakış... Keskin, soğuk, ne istediğini bilen, buyurgan bir bakıştı gözlerindeki. Metehan Binbaşı, birinden sözsüz olarak emir almayı garipsememişti elbet. Garibine giden şey başkaydı.

Birkaç gün önce burnunun ucunda duran kadın şimdi ulaşılması zor duruyordu. Açmadığı ağzının düğümünü çözüp onca laf söylediği, üstünde kot pantolon, şişme mont ve spor ayakkabı olmasını yadırgadığı kadın, şimdi karşısında çok şık bir takımla ve tıpkı bayram gibi ışıldıyordu. Karşısındaki koltuğa otururken, "Ayrıca buraya makam, mevki, koltuk mevzusu yapmaya gelmedim. Asıl mevzumuz başka," deyince Albay merakla sordu.

"Asıl mevzumuz nedir vali hanım?"

"Bu şehirde güven ortamı neden sağlanamıyor? Neden caddelerdeki dükkanların yarısından fazlası kapalı? Neden insanlar ekmeklerinden olurken polis ve asker buna müdahale edemiyor ya da yapılan müdahaleler yeterli olmuyor?"

Albay soruları anladığını belirtir gibi başını bir kez salladı, kısa süre sessiz kalsa da karşısında cevap bekleyen kadını daha fazla bekletemeyeceğini fark edip söze girdi.

"Zar zor sağlanan güven ortamı Vali Tekin Ilgaz'ın şehit edilmesiyle son buldu. Valinin desteğiyle ayakta duran ve terör bağlantılı tefecilere direnen esnaf dükkanlarını kapattı. Vali'ye bile uzanan ellerin kendilerine uzanmakta zorlanmayacağını fark edip, korkuyla direnmeyi bıraktılar. Polis ya da asker şehrin iç güvenliği için gece gündüz teyakkuzda olsa da dükkanlarını açmıyorlar."

Nazenin sıkıntıyla iç çekip ayaklanmış, pencerenin önüne geçip batan akşam güneşine bakmaya başlamıştı.

"Güven ortamı oluşturup, bunun gerçekten sağlandığını o insanlara nasıl anlatacağız? İnsanları evlerinden çıkarıp, işlerinin başına geri döndürmek gerek."

Birkaç dakika sessizlik içinde geçerken Albay ve binbaşı onun ne düşündüğünü merak etseler de beklediler. Bir anda arkasındaki iki adama dönüp, "İl Emniyet Müdürü'ne haber verin gelsin. Acil toplantı yapacağız. Ve sizler, bu şehirde olup biten her şeyi, en ufak ayrıntıyı bile atlamadan bana anlatacaksınız," dediğinde Albay ayaklanmış ve baş selamı vermişti.

"Emredersiniz sayın valim." Telefon bağlantıları saniyeler içinde kurulup, emniyet müdürüne haber verildikten sonra binbaşı saatini kontrol etti.

"Akşam yemeği saati geldi komutanım." Albay, hâlâ ayakta duran

kadına, "Sayın valim, akşam karavanasında ne varsa birlikte yiyelim," dediğinde Nazenin bir an duraksadı. Hemen ardından ise, "Siz askerlerinizi bekletmeyin Albay. Davetiniz için teşekkür ederim," derken yüzünde nadiren beliren bir tebessüm oluşmuştu. Bir görünüp bir kaybolan gülüşü tıpkı gökte kayan yıldız kadar eşsizdi. Dahası kusursuzdu ve gören herkesi kendine hayran bırakıyordu.

O tebessümün yüzüne ne kadar yakıştığını bilse, babasının az gülmesi konusundaki öğüdünün kıskançlığa dayalı olduğunu anlardı. Az gülsün ki bu güzelliği az insan görsün, ciddi ve suratsız görünsün ki kızına yaklaşan hemcinsi az olsun.

Kendi kanatlarıyla uçmayı öğrendiğinde güzel gülüşünü soldurmasınlar, canını yakamasınlar diye kızını dış dünyaya hazırlamıştı. Nazenin ise tüm bunların gerçek sebebini anlamayacak yaştayken kural gibi algılayıp kabullenmiş ve babasının öğrettiği davranışları benimsemişti.

"Bu bir davet değildi sayın valim. Akşam oldu ve yemek saati geldi. O zaman yemek yenmeli. Lütfen, önden buyurun," dese de Nazenin'in hâlâ yerinden kıpırdamadığını görüyordu. Bu sırada belli belirsiz soluk alıp, duvar gibi suratının ardından bakan binbaşı, "Kapının önünde sizi bekliyorum komutanım," diyerek başıyla selam verdi ve odadan çıktı. Albay da askerinin bir anda neden çıkıp gittiğini anlayamamıştı. *'Sizi bekliyorum komutanım'* demesi Nazenin'de 'Gelmezsen gelme, seni mi bekleyeceğiz' der gibi de bir hava yaratmış, bu belirsiz ama gergin hava odanın ortasında asılı kalmıştı. Nazenin, saniyeler evvel kapanan kapıdan gözlerini ayırıp Albaya odaklandı.

"Kutluhan Albayım, aç değilim ve yemek yiyemeyeceğim. Zaten ben gelirsem ortam sanki mümkünmüş gibi iyice ciddileşecek. O yüzden bırakın askeri personel ve askerleriniz rahat rahat yemeğini yesin. Sözüm olsun, başka zaman size eşlik edeceğim."

Albay ona yaptığı ısrarların boşuna olduğunu bir kez daha kabullenmek zorunda kalıp iç çekerken, "Metehan Binbaşıyı daha fazla bekletmeyin Albayım," deyip kaşını oynatmıştı. Az önceki sözlerin altında hissedilen o imayı anladığını anlatırken Albay sıkıntıyla birkaç soluk aldı ve kapıya ilerledi.

"Ben gideyim de..." derken kendisiyle eş zamanlı olarak kapıya ilerleyen kadına baktı.

"Siz rahat rahat burada kalabilirsiniz."

"Olmaz öyle şey. Bu oda size ait ve siz yokken içeride kalmam doğru olmaz."

Albay bu sefer tek kelime dahi edip sözünün üstüne söz söylememişti. Kapıyı açıp kenara çekildi ve genç kadının geçmesini bekledi. İkisinin de dışarı çıktığını gören binbaşı, Nazenin'in inadının kırıldığını, sadece ısrarcı davete yani naz yapmaya ihtiyacı olduğunu düşünüp, gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu.

Aklından geçen bu düşüncelerle yanında ilerleyen kadına bakmadan edemedi. Başı dimdik yürüyor, adımlarını düzenli ve güçlü atıyordu. Üstündeki etek ceket takım bedenine tam olmuştu. Ensesinde topuz yaptığı saçlarının bazıları ise giyimindeki düzene başkaldırır gibiydi. Tokanın arasından çıkanlar ensesinden aşağıya iniyor ve özgürlüğün tadını çıkarır gibi her adımında sağa sola oynaşıyordu.

Yemekhaneye giden yolu yarıladıklarında sol taraflarında bahçeye açılan kapıya yönelen Nazenin, Albaya başıyla selam verip, "Afiyet olsun komutanım. Ben bahçede olacağım," dedi ve kardan temizlenen bahçe taşlarının üstünden ilerleyerek uzaklaştı. Binbaşı, kadının ardından bakmayı kesip Albaya dönerken, "Bu neyin inadı böyle? Davete icabet etmek gibi nezaket kuralı mı bilmiyor, yoksa yemeklerimizi mi beğenmiyor?" diye söylenmeden edememişti.

Onun naz yaptığını, birkaç kez daha ısrarla davet edilmek istediğini düşünmüştü fakat yanılmıştı. Kadının ağzından 'hayır' çıktıysa 'evet' olmuyordu. Binbaşının memnuniyetsiz, huysuz ve sinirlendiğini belli eden gözlerine dikkatle bakan Albay, "Öyle bir şey yok binbaşı. Aç değilim dedi. Yanımızda gelip ortam daha da resmileşmesin, kimse huzursuz olmasın diye davetimizi reddetti. Çünkü o da biliyor ki içeri girdiğinde sadece vali olmasının gerginliği ve resmiyeti olmayacak. Onca adam, onu görünce nasıl oturup nasıl duracağını, nasıl konuşacağını da sapıtacak. Biz, hanımların pek olmadığı bu ortamda insan gibi mi konuşuyoruz? Hadi ben varken de tutuyorlar kendilerini ama ben yoksam küfürler, argo kelimeler havada uçuşuyor. *'Sokayım, sikeyim, koyayım, tutayım, atayım*" dedi, bir an durup bekledi.

"Yalan mı binbaşı?" Metehan usulca başını eğip, "Haklısınız komutanım!" deyince Albay da başını hafifçe sallamıştı.

"İçeride nasıl bir ortam olduğunu tahmin etmiyor. Biliyor. O

yüzden bize katılmadı. Başka bir zaman için yemeğe katılacağına söz verdi. Önceden haber verilmiş, herkesin bilgilendirildiği bir yemek!" Yürümeye devam ederken sözlerini hâlâ sürdürüyordu.

"Nazenin Hanım'ın bu davranışı çok düşünceli. Bizlerin alanına paldır küldür girmemesi ince bir düşünce. Sen niye bunu anlayamadın Metehan? Niye odadan çıkarken *'gelirsen gel, gelmezsen gelme'* der gibi bir havan vardı? Binbaşı..." yemekhanenin önüne varan adımları anında durmuş, yeniden ona dönmüştü.

"Sen karşında kim olduğunu unutmaz, nerede ne konuşacağını bilirdin. Ne oldu da dengen bozuldu? Hayırdır ulan!" Metehan sıkıntıyla gözlerini yemekhaneden içeri çevirdiğinde askerlerin hazır ola geçmiş, kendilerini beklediklerini gördü.

"Hoş bir tanışma yaşamadık. Kendisinin de dili pabuç kadar olunca... Ne söylese battı. Yalan yok."

"Oğlum, manyak mısın sen? Kadınla normal şekilde tanışmadın tamam. Sana laf soktu tamam. Ama sen de ona demediğini bırakmadın. Yetmez gibi bir de kadına ters kelepçe yapmaya kalktın." Bir an durup askerinin dudağında geçmek üzere olan yaraya bakıp göz devirdi.

"Cevabını da almışsın zaten de... Onca şeye rağmen bu kadın ağzını açıp da Vali olduğunu söylemek dışında tek kelime etmedi. Doğru muyum?"

"Doğrusunuz komutanım!"

"O zaman ne demeye sikim sonik tavırlara giriyorsun? Cansel'in elinden su içtiğin belli oluyor!" İçeriye birkaç adım daha atıp girerken usulca, "Bir daha böyle bir şey olmasın binbaşı. Tavrım farklı olur, biliyorsun," dedikten sonra masasına ilerlemişti.

"Emredersin komutanım!" cevabını ise duymuş ancak tepki vermemişti.

Onlar yemek duasını edip yemeğe başlarken Nazenin bahçede geziyordu. Hava soğuktu fakat yapacaklarını planlarken bunu fark etmiyordu. Dalgın dalgın yürürken önüne çıkıveren kediyi görerek duraksayıp irkildi. Gözlerine bakıp mırıldanan tekir kedi ayaklarının arasından geçtiği sırada gülümseyip eğilmiş ve başını okşamaya başlamıştı ki göz hizasında beliren postalları görerek başını kaldırdı.

Binbaşı Metehan, elinde iki bardak çayla öylece duruyordu. Ke-

diyi sevmeyi bırakıp ayaklanırken ellerini temizleme içgüdüsüyle birbirine vurmuştu. Bunun faydasız olduğunu bildiğinden cebindeki küçük ıslak mendil paketini açıp bir tane çıkardı ve ellerini güzelce silip, mendili sol tarafındaki çöp kutusuna atıp Metehan'a döndü.

"Hava soğuk, çay... İyi gelir diye düşündüm," diyen adamın avuç içlerine sakladığı çay bardağını alırken, avuçlarının nasıl yanmadığını düşünmeden edememişti.

"Teşekkür ederim, zahmet etmişsiniz."

"Bir bardak çayın zahmeti olmaz." Nazenin kendini tutamayıp hıh diyerek güldüğünde üstüne dönen gözleri hissetmişti.

"Sanırım bu, sizin rica ederim deme şekliniz." Binbaşı onun yüzünde beliren tebessüme birkaç saniye bakıp gözlerini başka yere çevirirken, "Sanırım!" demişti. Yan yana bahçede yürümeye başlarlarken birinin postal sesine, diğerinin ince topuk sesi karışıyordu. İkisi de sessizliğini korurken aralarında kocaman bir boşluk oluşmuş gibiydi. Sessizlikten hoşlanmayan Nazenin başını hafifçe çevirip kaldırdı ve adamı yan profilden inceler gibi baktı.

Kemikli yüz hatları vardı. Sakalları yeni yeni çıkmaya başlıyordu. Muhtemelen çıkamadan da kesileceklerdi. Çatık kaşları yüzünden alnının yanları bile kırışık görünüyordu. Gözünün kenarlarında ise kaz ayakları belirgindi. Kavruk teninin sebebi güneş değil, kardı muhtemelen.

"Son göreviniz uzun süreli ve zorluydu sanırım. Yeni mi döndünüz?" demesiyle omzunun üstünden ona dönen adamın sol kaşı havalanmıştı. Nazenin'in nokta atışı tespitine şaşırdığını belli eden gözlerinde huzursuz bir şüphe belirirken, "Nereden bu kanıya vardınız?" sorusunu sormadan edemedi. Çünkü cevabını gerçekten merak ediyordu.

"Teniniz yanmış... Bu havada güneşten yanamayacağınıza göre kardan olduğunu tahmin etmek zor değil." Bu cevap karşısında etkilenen binbaşı başını hafifçe sallayıp, "Doğrudur!" demekle yetindikten sonra önüne dönünce Nazenin de aynısını yaptı.

"Bizlerin hayatını yakından biliyor gibisiniz."

"Sadece tahmin..." diye mırıldandığında Metehan nedense bu sözlerine inanmamış gibi bir imayla, "Tahminden çok tecrübe gibi duruyor ama..." diyerek kadını sıkıştıracaktı ki yanlarına gelen askeri görüp sustu.

"Komutanım, telefonunuz var. Anneniz hatta."

"Tamam geliyorum." Nazenin'e döndü, başıyla selam verdikten sonra, "Sayın valim..." dediğinde kadından cevap hiç gecikmedi.

"Annenizi bekletmeyin binbaşı." Yeniden başını sallayan adam hızlı adımlarla binaya ilerledi. Onun ardından bakan Nazenin ise sorularından kurtulduğu için derin bir nefes aldı. Hangi akılla söylemişti ki o sözleri? Eğer telefondan beklendiği haberi gelmeseydi binbaşı kendisini epey sıkıştıracaktı. Ucuz kurtulmuştu. Yoksa ne diyeceğini iyice karıştırmak üzere olduğunun farkındaydı. Ellerini ovuşturup soğuk havayı bir kez daha ciğerlerine çekerken, "Merhaba," diyen sesi duyarak arkasına döndü. Karşısında duran kadını şöyle bir süzüp, "Merhaba," demekle yetindi.

"Sizi burada ilk kez gördüm. İçeri girebildiğinize göre birinin kızı ya da eşisiniz," diyen kadına cevap verecekken kadın durmamış ve sözlerine devam etmişti.

"Burada hemcinsimi görmeye pek alışkın değilim. O yüzden şaşırdım. Ben Cansel." Elini uzatıp bekleyen kadının elini sıkarken, "Buraya girebildiğinize göre siz de birinin eşi ya da kızısınız galiba Cansel Hanım," demiş, ancak adını söylememişti. Gözleriyle ateş eden bu kadınla muhabbetin nereye varacağını merak ediyordu.

"Az önce yanınızdan ayrılan Binbaşı Metehan'la sevgiliyim ama içeri girebilmem ondan dolayı değil. Ben doktorum ve askeriyedeki doktorla bir görüşme yapmak için buradayım."

Cansel'in tepeden bakışları, *'sen birileri sayesinde buraya giriyorsun ama ben işim sayesinde'* iması taşıyan sözleri sadece gülme isteği uyandırmıştı. Ayrıca sevgilisini kıskandığı da açıkça belli oluyordu.

"Ne güzel, demek doktorsunuz," demesiyle Cansel iyice böbürlenip göğsünü kabarttı. Ancak hâlâ karşısındaki kadının üstüne başına bakmak, onu ölçüp tartmak aklına gelmiyordu. Eski sevgilisini, sevgilim diye tanıtacak kadar kıskanmıştı.

"Evet doktorum... Yaklaşık bir yıldır da Metehan'la birlikteyiz."

Bölgesini işaretleyen hayvanlar misali söylediği sözlerin anlamı, 'sevgilimden uzak dur' demekten başka bir şey değildi. Bilmediği ise Nazenin'in asla öyle bir niyetinin olmadığıydı.

Tırnaklarını çıkarmış, kendisini yolmaya hazır bekleyen kadına tebessüm eden Nazenin başını usulca sallayınca Cansel, mesajının

yerine ulaştığını düşünerek soluk aldı. İlişkileri Metehan için bitmiş olabilirdi ancak kendisi son sözünü söylemediğini, onun bir süre sonra geri döneceğini düşünüyordu.

"Neyse, size iyi akşamlar," deyip geldiği gibi giden kadının ardından kıs kıs gülen Nazenin, bu kafa yapısını hiç anlamamıştı, hiç de anlayamayacaktı. Yan yana gördü diye neler düşünmüştü kim bilir. O yüzden de bodoslama muhabbete girip bölgesini işaretleme gereği duymuştu.

"Sayın valim, emniyet müdürü geldi. Albayın odasında sizi bekliyorlar." Levent Bey'in sesiyle aklından son yaşananları silip atarken, "Tamam gidelim," demişti.

***

Albayın odasına girip emniyet müdürüyle tanıştı ve toplantıyı başlattı. Şehirde gördüğü olumsuzlukları, ilk izlenimlerini paylaşıp, kendisine ateş edenlerle ilgili gelişme olup olmadığını da sordu. Ancak herhangi bir ilerleme kaydedilememiş, saldırganlar kayıplara karışmıştı. Şehit edilen valinin dosyasıyla ilgili de sorular sorduğunda, soruşturmanın titizlikle ilerlediğini öğrendi. Bulunan deliller, bazı şüpheliler, yapılan sorgulamalar, olay yeri inceleme raporları ve nicelerin üstünden geçtiler.

Fakat her iki olayda da hâlâ elle tutulur bir sonuca varılamaması Nazenin'in canını sıkıyordu ve bu, yüzünden anlaşılıyordu. Sıkıntıyla iç çekip kalem yardımıyla topladığı saçlarını açtı ve şakaklarını usulca ovuşturdu.

"Beyler, bugünlük bu kadar yetsin. Nasılsa daha bol bol görüşeceğiz." Sözleriyle toplantı son bulduğunda saatler gece yarısını geçmişti. Nazenin yavaşça ayaklanınca masadaki herkes de ayaklandı.

"Hepinize teşekkür ederim. İyi istirahatler."

"Sağ olun." Cevaplara tebessüm ederken montunu giyip önünü ilikleyen vali hanım bina çıkışına ilerlerken Albay, binbaşı ve emniyet müdürü de ona eşlik ediyordu. Kapıya vardıklarında onlara dönüp tek tek ellerini sıktı.

"Sabah saat dokuzdaki toplantıda görüşürüz," diyerek merdivenlerden inecekti ki Albay araya girdi.

"Yarından sonra eğitimini tamamlayan komandolarımızın yemin töreni var. Sizi de aramızda görmek isteriz vali hanım."

"Onur duyarım Albay. Tam vaktinde burada olacağım." Son sözlerini de söyleyip aracına ilerlerken arkada ve önde harekete hazır bekleyen askeri araçları görmüştü.

Binbaşı yanında ilerleyip araca binmesini bekledikten sonra öndeki askeri araca geçti. Dönüş yolunda yorgunluktan gözleri kapanan Nazenin uyumamak için zor dayanmıştı. Araçlar evinin önünde durunca Levent hızla inip çevreye bakındı ve kapısını açtı.

Bu sırada askerler de araçlardan inmiş çevre güvenliği almıştı. Onca canın, kendisi için siper olması içine dokunuyordu. Bir süre öylece oturup onlara baktıktan sonra aracından inip, "Teşekkür ederim beyler," diyerek Emre ve Levent'e başıyla selam verdi.

"Görevimiz vali hanım," diyen adamın sözlerine belli belirsiz tebessüm ederek az ileride duran binbaşıya doğru yürüdü.

"Eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim Metehan Binbaşı. Sizleri daha fazla yormayayım. Tugaya dönebilirsiniz."

"Evinize sağ salim girdiğinizi görelim askerlerim dönecek. Ben ve bazı arkadaşlar ise bu gece nöbetteyiz." Askerlere yine uzun uzun bakıp, en sonunda da binbaşıya odaklandı.

"Ben huzurla uyuyayım diye, siz uykusuz kalacaksınız yani," derken sesi hüzünlü çıkmış, Metehan ise bunu fark etmişti.

"Bizim işimiz bu vali hanım."

Nazenin yalnızca, "Hayırlı görevler," diyerek yanından ayrılan kadının ardından baktı. Yorulduğu, attığı adımların aksamasından belli oluyordu. Zaten bütün gün o ayakkabıların üstünde gık demeden nasıl yürüdüğünü anlayamıyordu. Şu an ayak tabanlarına dikenler batıyor gibi hissettiğine emindi.

Onun evine girip kapıyı kapattığını gördü, kilit sesini duydu ve askerlerine ilerledi. Görev dağılımı yaptığında askerlerin bir kısmı onunla kalırken, bir kısmı ise tugaya geri dönmüştü.

Evin etrafını turlayıp, ön bahçeye geldiği sırada yaklaşık kırk beş dakika önce kapanan kapı açıldı ve vali hanım göründü. Kıyafetlerini değiştirmiş, eşofman takımının üstüne, tanıştıkları gün de üstünde olan şişme montu giymişti.

Elinde kocaman bir tepsi tutuyor, bardakları ise sallamadan taşımaya çalışıyordu. Kendilerine yaklaşırken ona çatık kaşlarının altından bakan binbaşı neler olduğunu anlamaya çalışmıştı ki evin daimî güvenliğini duydu.

"Her gece kahve ya da çay getiriyor. Hatta dün poğaça yapıp sıcak sıcak ikram etti." Duyduklarının şaşkınlığını atamadan önünde bitiveren tepsideki kupalara bakıp gözlerini Nazenin'e çevirdi.

"Zahmet etmişsiniz vali hanım."

"Bir bardak çayın zahmeti olmaz binbaşı. Hava soğuk, içiniz ısınır."

Gündüz verdiği cevaba gelen taşlamaya gülümsememek için dudaklarını birleştirip kemirdi ancak bu, gülüşüne mâni olamadı. Hoş bir tebessüm yanık teninde belirdiği sırada, "Sanırım sizin de rica ederim deme şekliniz bu," demeden edememişti. Nazenin de belli belirsiz tebessüm edip yanından uzaklaşırken Metehan askerlerden birine gözleriyle emri verdi sanki. Asker koşar adım kadının yanında bitip, "Zahmet olmasın vali hanım. Ben dağıtırım," diyerek tepsiyi elinden aldığında hiç sesini çıkarmamıştı. Emir, demiri keserdi. Biliyordu.

Aklına gelen şeyle eve doğru yönelen Nazenin, "Mutfaktaki çaycıyı getireyim. Güvenlik kulübesinde dursun," deyip birkaç adım atmıştı ki yüzü acıyla kasılır gibi oldu ve duraksadı. Ayakkabıların bıraktığı ağrı ve acı aşikârdı. Bunu fark eden Metehan dikkatle onun ayaklarına bakarken elindeki bardağı güvenliğe uzatmış ve yanına yetişmişti.

"Eğer sorun olmazsa ben alayım." İçeri girmek için müsaade isteyen sözleri duyan Nazenin bir an dursa da, "Tamam, mutfak girişte sağda," dedi. Çünkü sağ ayağı zonkluyordu ve yürümesini zorlaştırıyordu.

Metehan birkaç adımda girişe varıp gözden kaybolurken Nazenin de girişteki vestiyere bıraktığı bardağını alıp kapı önündeki basamaklara oturdu.

Cebinden bir sigara çıkarıp yakmıştı ki Metehan Binbaşının postalları yine görüş alanına girdi. Bir an başında duraksayıp sonra devam ederek yanından uzaklaştı. Nazenin çayını ve sigarasını içerken Metehan Binbaşı onu uzaktan uzağa izliyor, hâlâ ölçüp tartıyordu.

Tanıştıkları günle bugün karşısında duran kadını kıyaslıyordu. O gün, karşısında şımarık, küstah biri olduğunu ve bu kadınla başlarının belada olduğunu düşünmüştü. Bugün ise düşünceleri yön değiştiriyordu. Toplantı boyunca onu izlemişti. Aslında sakin, ağır başlı, nerede ne konuşacağından ziyade ne konuşmayacağını bilen, doğru

adımlar atıp, doğru yerde duran, doğru noktalara basan bir kadınla karşı karşıya olduklarını da o an anlamıştı.

Bu sırada Nazenin sigarasından çektiği son dumanı gökyüzüne bırakıp çayından da son yudumunu içti ve ayaklandı. Eve girmeden önce son kez bahçesinin etrafını saran askerlere baktı ve gözden kayboldu.

Evin ışıkları sırayla sönüp karanlığa gömüldüğünde Metehan eve bakmayı kesip ayaklandı. Sabaha kadar defalarca evin çevresini turlayarak saatlerini geçirmişti. Ancak bedeni bu duruma o kadar alışkındı ki yorgunluk dahi hissetmiyordu.

Günün ilk ışıkları şehri aydınlattıktan kısa süre sonra evin kapısı açıldı ve Nazenin göründü. Bembeyaz pantolon ceket takım giymiş, saçlarını ensesinde sımsıkı topuz yapmıştı.

Topuklu ayakkabılarının üstünde dimdik yürüyerek aracına ilerlerken göz göze geldiklerinde usulca baş sallayarak selamlaştılar. Ardından aracına binen vali hanım yola çıkarken askeri araca geçen binbaşı da onu takibe başlamıştı.

Araçlar hükümet konağının önüne geldiğinde askerler ve yakın koruma Levent Bey hemen aşağı indi. Beyazlar içindeki Nazenin hızlıca binaya girerken duyulan tek ses topuklu ayakkabısının geride bıraktığı sesti. Seri adımlarla bina girip gözden kaybolduğunda binbaşı askerlerine tugaya dönmelerini söylemiş, kendisi de binaya girmişti.

Bu sırada odasına varan Nazenin, özel kalemi Rezzan Hanım'a tebessüm edip, "Günaydın Rezzan Hanım. Metehan Binbaşı alt katta olmalı. Kendisine kahve ikram eder misiniz?" dediği anda kadın "Size de günaydın vali hanım. Tabii hemen ilgileniyorum," diyerek yanından ayrılmıştı.

Ceketini askıya asıp masasına geçtikten sonra çantasındaki evrakları çıkardı ve incelemeye başladı. Bir saat içinde başlayacak toplantının ana başlıklarını tekrar gözden geçirdi.

O çalışırken binbaşı ise misafir edildiği odadaki koltuğa rahatça oturmuş, gözlerini dinlendirmek için kapatmış öylece duruyordu.

Toplantıya kadar biraz dinlenebilmek için uğraşırken bulunduğu odanın kapısı usulca çalındı ve Rezzan Hanım'ı görerek doğruldu. Rezzan Hanım, bir önceki valinin de kalemiydi. Bu yüzden ona oldukça aşinaydılar.

"Günaydın Metehan Binbaşım. Hoş geldiniz," diyerek yanına gelen kadın kendisine kahve uzatınca tebessüm ederek fincanı ve su bardağını aldı.

"Günaydın Rezzan Hanım, hoş buldum. Görüşmeyeli nasılsınız?"

"Sağ olun, iyiyim. Vali hanımla tanışmaya ve birbirimize alışmaya çalışıyoruz." Metehan bu sözlere yeniden tebessüm ederken, "O makamda erkeklerin oturduğunu görmeye alışkınız. Nazenin Hanım'la çalışmak hepimiz için yepyeni bir deneyim olacak," demişti. Rezzan Hanım başını sallayıp, "Öyle tabii ama pek çalışkan, oturaklı, aklı başında bir kadın. Maşallah diyeyim," dedikten sonra müsaade isteyip odadan çıkmak için hareketlendi. Metehan ise buram buram kokan kahveden ilk yudumunu almak üzereyken Rezzan Hanım'ın, "Aaa, bu arada kahveyi vali hanım gönderdi," dediğini duyup duraksamıştı. Birkaç saniye sessiz kalıp teşekkür edecekti ki kadının çoktan gittiğini fark etti. Kahvesinden aldığı her yudum üstüne çöken yorgunluğu da alıp götürüyordu sanki. Vali hanım doğru bir tespit yapmış ve tam da ihtiyacı olan şeyi göndermişti.

Kahvesini bitirip biraz istirahat ettikten sonra toplantı saatinin geldiğini görerek odadan çıktı ve ana girişte Albayı beklemeye başladı.

Askeri araçlar ve resmi plakalı birçok araç sırayla hükümet binasının önünde duruyor, içlerinden inen beyefendiler el sıkışarak içeri giriyorlardı. Hepsi kendilerini neyin beklediğinin merakındaydı. Fısır fısır konuşarak toplantı salonuna geçerlerken Albay ve binbaşı da selamlaştılar.

"Gece nöbette sıkıntı çıkmadı değil mi?"

"Sorunsuz geçti komutanım," dese de Albayın gözlerindeki huzursuzluğu görüyordu.

"Bir bilgiye mi ulaşıldı? Sizi gergin gördüm komutanım," diyen Metehan'a bakıp sıkıntıyla iç çekti.

"Yahu o ev zaten mimli. Kadın daha gelir gelmez olay çıkardılar. Bir şeyler daha yapacaklarına şüphem yok. Ama bunları kim yönetiyor, ne planlıyorlar bilememek sinirimi bozuyor. Bir kez daha can yakmasınlar binbaşı. Gözünüzü dört açın."

"Emredersiniz komutanım," derken içeri girmiş, kendilerine ayrılan koltuklara oturmuşlardı. Bir salon dolusu adam aralarında konuşurken salonun kapısı açıldı ve Nazenin Hanım göründü. Herkes ayaklanırken o sadece karşıya bakarak sahneye yürüyor, saçının tek bir teli bile kıpırdamıyor. Ve hatta gözlerini bile kırpmıyordu.

Sahneye uzanan merdivenleri usulca çıkıp kürsünün başına geçtiğinde bir süre sessiz kaldı. Ardındansa, "Hoş geldiniz beyler!" diyen sesi mikrofon aracılığıyla salona yayılırken gözleri herkesin üstünde kısa süre gezindi.

"Vakit kaybetmeden başlayalım. Yapacak çok işimiz var."

3. BÖLÜM

"Emniyet ve askeriye ile uzun bir toplantı gerçekleştirdiğim için..." deyip durdu ve gözleriyle birini aradı. Bulduğunda ise sözlerine devam etti. "Sayın, İl Milli Eğitim Müdürü sizinle başlayalım." İl Milli Eğitim Müdürü ilk odağın kendisi olmasıyla gerilip kravatını düzeltirken, oturduğu koltukta huzursuzca kıpırdanmış ancak, "Tabii, buyurun sayın valim," demekten başka bir şey yapamamıştı.

Okulların iç düzeni, ihtiyaçları, ders materyallerine erişimlerin yeterli olup olmadığı, öğrencilerin başarı profili, sınıf mevcutları, ilkokulundan mezun olanların ortaokula, ortaokuldan mezun olanların liseye devam etme istatistikleri, liseden mezun olan kaç öğrencinin üniversite sınavında başarı sağladığı ya da sağlayamadığı gibi konuları ayrıntısıyla sorduktan sonra asıl odak noktasına kilitlendi.

"İlkokuldaki, ortaokuldaki ve lisedeki kız öğrencilerin sayılarını istiyorum. Kaçı eğitime devam ediyor, kaçı eğitimden mahrum bırakılıyor. Hepsini raporlandırın. Bu şehirdeki kızların kaçı resmi olarak evli, kaçı dini nikâhla evli. Varsa eğer, kaç çocuğu var?" Yine anlık olarak duraksayıp bu sefer İl Sağlık Müdürü'ne döndü.

"Sayın İl Sağlık Müdürü..."

"Buyurun vali hanım," diyen adamın alnına biriken boncuk boncuk terleri görse de sözlerine aynı istikrarla devam etti.

"Bu şehirdeki kadınlar, genç kızlar... Aile planlamasını biliyorlar mı? Bunlarla ilgili çalışmalarınız neler?" demesiyle adam telaş içinde atıldı.

"Tabii efendim, doktorlarımız, ebe hemşirelerimiz bu konu üstünde çalışıyor." Nazenin ise hafifçe başını sallayıp çatık kaşlarının altından bakarak, "Duymak değil, tek tek görmek istiyorum. Bu ko-

nuyla ilgili raporlarınızı yarın sabah masamda göreceğim," dedi ve gözleri tekrar salondaki misafirlerini taradı.

"Afat, Akut, Kızılay İl Müdürleri... Sizlerden de isteklerim var. Maddi durumu yetersiz olan vatandaşlarımıza uzattığınız yardım elini biliyoruz. Sağ olun, iyi ki varsınız. Ancak bilmek yetmez, görmek isterim. Yardım giden haneleri raporlayın, inceleyeceğim. Ve Kızılay'dan ayrıca bir isteğim var. Kan ve ilik bağışlarının yıllık istatistiğini istiyorum. Kan ve ilik bağışı önemli, bu konuda sosyal farkındalık oluşturulmalı." Bir dakika kadar sessiz kalıp, "Aile ve Sosyal Politikalar İl Müdürlüğü, bakımevinde kalan vatandaşlarımızın, devlet koruması altında olan ve yuvalarımızda kalan çocuklarımızın durumlarını rapor edin. Ve ayrıca İl Milli Eğitim Müdürüm, yatılı okuyan öğrencilerle de ilgili bilgilendirmeyi dosyanıza ekleyin. Her gün çıkan yemek listeleriniz dâhil hepsini istiyorum," dedikten sonra birkaç adım atıp kürsüden uzaklaştı.

"Sayın Belediye Başkanı, ilimiz, ilçelerimiz ve köylerimiz kış aylarında yoğun kar yağışı aldığı için özellikle köylerle iletişim ve yol bağlantıları kopuyormuş." Belediye başkanı tıpkı dün tanıştıklarında olduğu gibi huzursuzca kıpırdanıp, "Evet sayın valim, bazı sıkıntılar yaşıyoruz," deme gafletinde bulunmuş, bunu dediği anda ise Nazenin'den hiç beklenmeyen bir ses yükselmişti.

"Yaşanmayacak!" diye yükselen o sesle irkilen başkan ve diğer herkes şaşkınca kadına bakarken o ise sözlerine aynı hiddetle, keskinlikle devam ediyordu.

"Ne demek sıkıntı yaşıyoruz! Ne demek yollar kapanıyor ve vatandaşımıza ulaşamıyoruz. Elektrik kesintileri oluyormuş, hatta günlerce elektriğin gelmediği oluyormuş. Sular buz tutuyormuş. Yol, elektrik, su, sayın başkan... Vatandaşının en çok ihtiyaç duyduğu, yaşamsal döngüsünü devam ettirmesi için gerekli olan üç ana gereç sizde sekteye uğruyor ve siz, vatandaşın oylarıyla geldiğiniz bu makamda rahat rahat oturup, öyle sıkıntılarımız oluyor mu diyorsunuz? Hangi cesaretle başkan, hangi yüzle?"

Ortam resmen buz tutmuştu. Nazenin'in yemyeşil gözlerinden çıkan alevleri hepsi görüyordu. Yanakları al al olmuş, aldığı soluklar yüzünden burun delikleri bile genişlemişti sanki. Şakağının ve boynunun sol tarafında beliren iki damar ise ürkütücü bir görüntüye sebep oluyordu.

Metehan Binbaşı ifadesiz tutmayı öğrendiği yüzünde beliren şaşkınlığa da kocaman açılan gözlerine de engel olamazken şu ana kadar gördüğü Nazenin Hanımı ya da vali hanımı düşündü. Hiçbiri bu kadına benzemiyordu. Neredeydi gece kendilerine çay getiren düşünceli, sessiz sakin, nahif kadın, neredeydi yeri yerinden oynatan öfkeli vali hanım!

Şoke olmuştu. Hem de yıllar sonra gerçek anlamda şoke olmuştu. Biri onu şaşırtmayı başarmıştı.

Belli belirsiz soluk alıp yüzünü gözünü toplamaya çalışırken onun aynı hızla sözlerine devam ettiğini duydu ve kendisi de dinlemeye devam etti.

"Yol çalışmalarınız yarım yamalak. Bazı köylerin yolları tali yol! Oradaki insanlar acil bir durumda, hastalıkta, doğumda buraya nasıl ulaşacak ya da ambulans, asker, itfaiye ekipleri oraya nasıl gidecek? Oradan taşımalı eğitimle ilçelere ya da ile gelen çocuklar, çocuklarımız, bu ülkenin geleceği olacak evlatlar... Onlar her gün harabe gibi yollarda sarsıla sarsıla yolculuk ediyor. Kimi zaman araçları bozulursa yürürlermiş. Karda, kışta... Koca koca dağların eteklerinden yürüyorlar Başkan. Buralarda çığ düşmesi de sık yaşanırmış. Ne araçla ne de yaya olarak can güvenlikleri yok ve siz bana geniş geniş bazı sıkıntılarınızdan mı bahsedeceksiniz?"

O kel kafalı, ensesinde azıcık kalmış kıl yumağını ve fırça gibi pala bıyıklarını siyaha boyayan belediye başkanı mosmor olmuştu. Yaşadığı bu renk değişimi tabii ki mahcubiyetten değildi. Evlerinde, ailelerinde ya da gittikleri her yerde 'ağam, paşam' diye karşılanmaya alışmış bu adam, yarı yaşı kadar kadından azar yiyordu. Hem de makam mevkii sahibi birçok erkeğin gözü önünde.

Onun öfkeyle atan rengini gören Albay ise usulca Metehan Binbaşıya eğilip mırıldanmaya başlamıştı.

"Vali hanım çok can yakacak. En çok da bu puştun canını yakacak, belli oldu. Demek ki vali hanım da bunun ne mal olduğunu anladı. Dersine iyi çalışmış, doğru yere atış yapıyor."

Metehan sakince başını sallayıp göz ucuyla başkana baktıktan sonra tekrar Nazenin'i odağına almıştı.

"Çok doğru söylüyor, bizlerin söyleyemediğini söylüyor. Hem de zerre korkmadan, çekinmeden yapıyor bunu. Takdire şayan ama...

Bu adam pisliğin tekidir komutanım. Ne bugünü ne yediği lafları ne de Nazenin Hanım'ı unutmaz. Vali hanım kendine düşman edinmekte oldukça hızlı."

Metehan'ın sözlerin doğruluğunu bilen Albay usulca başını sallarken, "Allah bu kızı korusun mu desem, yoksa bu kızdan bizi mi korusun desem..." demesiyle binbaşı gülecek gibi oldu.

"Onu, ona kötülük yapmak isteyenlerden, bizi de ondan korusun komutanım." Bir an göz göze gelip iç çekerken, kahkahalarını da içlerine gömmüşlerdi.

Bir saat sonra vali hanım taş üstünde taş bırakmadığı toplantıyı bitirip çıkışa ilerlerken herkes ayaklanmıştı. Genç kadın ise hızlı adımlarla kapıya vardığı sırada aklına gelen şeyle duraksadı ve arkasına bakıp Metehan'ı küçük bir el hareketiyle yanına çağırdı.

Bu hareketi fark eden Kutluhan Albay, "Duan tutmadı galiba binbaşı," dediğinde Metehan onun güldü gülecek yüzüne bakıp mırıldandı.

"Tövbe de komutanım," deyip Nazenin'in yanına ilerlerken Albay ise kıs kıs gülmekten kendini alamadı. Bu kadın, herkese yetecekti. Tam da buraların ihtiyacı olan dik duruş, sözünü esirgemeyiş ve disiplin onda vardı.

Salonun kapısının önünde Metehan'ı bekleyen Nazenin onun geldiğini görerek yürümeye devam etti.

"Vali hanım..."

"Binbaşı, kaç gündür soracağım unutuyorum. Şu..." deyip kıyı köşe bir yerde durdu. Kimsenin görmediğine de emin olunca dosyaların arasından zarf çıkarıp uzattı. Binbaşı zarfa çatık kaşlarının altından bakarken, "Benim eve gönderdiğin market alışverişinin parası," dedi ve tek kelime etmesine fırsat vermeden sözüne devam etti. Tehditkâr biçimde havalanan sol kaşı *Ağzını dahi açma* der gibiydi.

"Teşekkür ederim. Düşünmüş, almışsınız ama parasını vermezsem, sizi kullanıyorum gibi olur. Yakışıksız olur, farklı yakıştırmalar yapılır. Ben de bunu istemiyorum. Anlatabiliyorum, değil mi?" Binbaşı hiçbir şey diyememişti fakat vali hanım derdini çok güzel anlatmıştı. Düşüncesine teşekkür etmişti ama fazlasını kabul etmeyeceğini de açıkça dile getirmişti.

"Anladım... Ve... Teşekkür edilecek bir durum yok." Cevabına te-

bessüm ederek arkasını dönüp yürümeye başlayan Nazenin, "Bu da farklı bir rica ederim deme şekliniz sanırım binbaşı," dedi. Arkasında bıraktığı adam bu söze gülse mi homurdansa mı bilemezken, o çoktan gitmişti.

Metehan da kapıda kendisini bekleyen Albayın yanına dönüp aralarında geçen konuşmadan kısaca bahsederken tugaya döndüler. Kutluhan Albay odasına geçerken, binbaşı ise Pençe Timi'ne ait olan hangara gelmişti. Kendisini görünce ayaklanan askerlerine oturmalarını işaret edip semaverden çay aldı ve ağır adımlarla tekli koltuklardan birine oturdu.

Askerleri sohbetlerine devam ederken o ise sessizce düşünüyordu. Aklında hep aynı düşünce vardı. Bu şehrin Valileriyle kim uğraşıyordu?

Eski valiye de yeni valiye de yapılan saldırının araştırmaları sürüyordu. Ancak bir isime ulaşılmış değildi. Bu suikastları düzenleyen asıl isme ulaşamadıkça yerlerinde saydıklarının farkındaydı. Sıkıntıyla iç çeken binbaşıyı fark eden Yusuf Yüzbaşı daha fazla dayanamayıp söze girdi. Komutanının moralini yükseltmek amacıyla bir sohbet açma girişi çabasındaydı.

"Komutanım, bugün vali hanım bazılarının canına okumuş. Doğru mu?" diye sorarken gözleri de muzip bir parıltıyla doluydu. Metehan toplantıda olanları düşünüp başını sallarken Ahmet teğmen atıldı.

"O sözleri söyledi mi komutanım? Başkan ciddi ciddi morardı mı yani?" sorusuyla herkes aynı anda, "Soysuz?" diye sövmüştü. Başkanı hiçbiri sevmezdi ama bugüne kadar kendisine diş de geçirememişlerdi. Diş geçirilecek, ne mal olduğunu ortaya serecek hiçbir açık vermiyordu pezevenk.

"Ne duydunuz, nereden ve nasıl duydunuz bilmiyorum ama... Vali hanımın dili keskin." Pençe Timi yine aynı anda, "Oh be!" deyince başladı bıyık altından gülmeye.

"Ne oldu lan, kendi diyemediklerimizi vali dedi diye yağlarınız eridi." Yusuf heyecanla yine araya girip, "Eridi valla komutanım. Onca sözü söylediğine göre Nazenin Hanım da bu adamın sağlam pabuç olmadığının farkında," dediğinde Metehan düşünceli bir ifadeyle başını sallarken, "Galiba farkında," demekle yetinmişti. Birkaç dakika daha aralarında şamata çeviren askerlerini dinleyip ayaklandı.

"Hadi hadi, kalkın. Çok muhabbet ettiniz. Çeneniz değil bedeniniz çalışsın. Ter atalım." Seri adımlarla hangarın çıkışına ilerlerken gür sesiyle bağırdı.

"Beş dakika sonra tam teçhizat bahçede toplanın. Beş dakika... Geç kalanı yakarım." Gelen emir doğrultusunda Tim de ayaklanmış ve hazırlıklarına başlamak için harekete geçmişti.

Nazenin ise günün geri kalanında sokağa çıkıp, şehir merkezini ve vatandaşların iş yerlerini tek başına gezmeye başlamıştı. Arkasında koruma amaçlı gelen askerlerin arasında binbaşının olmadığını ise hemen fark etmişti. Gece boyunca nöbet tuttuğu için istirahate gittiğini düşünse de onun dinlemekle ve uykuyla arasının olmadığını bilmiyordu.

Caddede gezerken korumasını ve askerleri kendinden uzak tutarak insanlarla konuşuyor, birinci ağızdan hallerini sorup öğreniyordu. Vatandaşın onu kalabalık bir koruma grubunun içinde görüp de ürkmesini ya da söylemek istediklerini yutmasını istemiyordu.

Günü böyle sonlandırıp evine gittiğinde bahçesinde nöbet tutan askerlere selam verdi ve içeri girdi. Her zamanki gibi çay demleyip onlara ikram etmek için dışarı çıktı. Çaylar askerlere dağıtılırken merdiven basamağına oturup sigara yakmıştı ki bir askeri araç göründü. Araçtan ise binbaşı inip askerlerine iyi nöbetler dileyerek yanına yaklaştı.

"Hoş geldiniz binbaşı."

"Hoş buldum sayın valim." Nazenin yanını işaret ederek, "Geç, otur," dediğinde emri yerine getirip tıpkı onun gibi basamağa oturmuştu. Sigara paketini Metehan'a uzatıp şüpheli bakışına yarım yamalak güldü.

"İç iç. Benim mesaim bitti binbaşı. Vali değil, Nazenin'im."

"Peki o zaman..." deyip paketten bir sigara aldı, çakmağını aramaya başlayamadan önünde çakmak yanmıştı. Vali, sigarasının ucunu tutuşturtsun diye çakmak yakıyordu! İlginç bir andı.

Bu ana gülmemek için kendisiyle mücadele ederken sigarasının ucunu tutuşturdu ve başını sallayarak teşekkür ederken mırıldandı.

"Bugün bir düşman daha edindiniz." Bu sözlerin Nazenin'de ne gibi bir etki uyandıracağını görmek için ona dönmüştü ki omuzlarını umursamazca sallamasıyla daha fazla dayanamayıp kıs kıs gülmeye başladı.

"Vız gelir tırıs gider mi diyorsunuz?" Nazenin de bu sözlerine tıpkı onun gibi belli belirsiz gülerek

"Azdan az, çoktan çok gider binbaşı. Benim onlardan korkum yok çünkü, onlar gibi üstünü örtmem gereken boklarım yok. Olsa olsa öldürürler. Benimki şerefli bir ölüm olur. Onun ise korkacak çok şeyi var. Yediği haltları duydum. Belediyeye diye aldığı rüşvetleri, cebine indirdiği milyonlarca lirayı, ihale açıyor gibi görünüp akrabalarına iş bağladığını biliyorum. Daha bilmediğim neler neler vardır kim bilir."

Metehan doğrular gibi başını sallarken, "Dersime çalıştım da geldim diyorsunuz yani," demesiyle Nazenin'in yüzünde bir tebessüm oluşmuştu.

"Benim için daha azı mümkün mü sence?" Sözleriyle başını hafifçe döndürdü ve ona dikkatlice baktı. Belli belirsiz soluk alıp, "Değil... Daha azı sizin üstünüze olmaz. Eğreti durur. Ama siz yine de dikkatli olun. Sizin canınız, o şerefsizlerden daha önemli," dedikten sonra sigarasını söndürdü ve ayaklandı.

"Ben etrafı kolaçan edeyim. Size iyi geceler."

Nazenin usulca başını sallayıp, "İyi nöbetler," dedikten sonra elinde son demlerini yaşayan sigarasını söndürüp evine girdi.

Daha içeri adım atmasıyla yine o huzursuzluk baş göstermişti. Belli etmemeye, kuyruğunu dik tutmaya çalışıyor ve bu evde yaşamaya alışmak istiyordu ancak evin geçmişi aklından çıkmıyordu.

Salondaki kanepeye uzanıp üstünü örttü, gözlerini kapattı. Uyuyana kadar aklında onlarca düşünce dolandı. Yapacağı işler, incelemesi gereken belgeler... Çok işi vardı. Uykusuzluğun kendisini yorup tüketeceğini biliyordu, o yüzden zor da olsa uykuya daldı.

***

Sabahın ilk ışıklarıyla uyanıp hazırlanmaya başlayan Nazenin iki akşam önce Albay tarafından bizzat davet edildiği yemin törenine gidecekti.

İspanyol paça siyah kumaş pantolonunun üstüne beyaz ipek bir gömlek giydikten sonra siyah ceketini de askıdan çıkarıp yatağının üstüne koydu. Kumral rengi saçlarını başının üstünde sımsıkı toplayıp topuz haline getirdi. Ardındansa alnının yanlarına düşsün diye sağdan ve soldan iki parça saç çıkarıp parmak uçlarıyla düzeltti. Makyajını da yapıp odadan çıkmadan önce ceketini eline aldı.

Mutfağın önünden geçerken annesinin sesi kulaklarında çınladı sanki. 'Kahvaltı etmeden evden çıkma kızım,' diyen o sesle yüzünü buruşturup mırıldandı.

"Özür dilerim annem." Şimdi aç karna işe gittiğini görse ne kızardı ama Meliha sultan.

"Neyse ki görmüyor," diyerek vicdanını rahatlatmaya çalışırken ceketini geçirdi üstüne. Ardından da bileklerine kadar uzanan siyah kaşe kabanını. Siyah renkte topuklu ayakkabılarını da giyip kapıdan çıkmadan önce kol çantasıyla, dosyalarını taşıdığı evrak çantasını aldı.

Kapıyı açıp ilk olarak aracının yanında bekleyen Emre ve Levent'le göz göze geldi. Ardından bahçeye şöyle bir göz atmak için başını sağ tarafa doğru çevirdiğinde. Metehan Binbaşıyı gördü. Bahçe kapısının yanında sanki gece boyu nöbet tutmamış gibi dinç duruyordu. Buz gibi hava bile onun bu duruşuna gölge düşürememişti.

İkisi de aynı anda usulca başlarını eğerek selamlaştılar. Nazenin aracına geçerken askerler de kendi araçlarına geçmiş ve yola çıkmışlardı. Kısa süren yolculuğun ardından askeriyeye vardıklarında her zaman olduğu gibi Albay tarafından kapıda karşılanıp onun odasına geçmiş ve günün ilk kahvesini içmişti.

Saatini kontrol eden Albay tören vaktinin geldiğini belirtince ayaklandılar ve tören alanına geçtiler. Komando İhtisas Kursunu tamamlayan askerler inci gibi önlerine dizildiğinde tören alanına konumlanmış kürsüde tanıdık bir sima belirdi.

Yüzü kamuflaj boyayla siyaha ve kırmızıya boyanmış, iri cüsseli adama dikkatle bakan Nazenin, kürsünün üstünde duran mikrofonlara ulaşmak için başını biraz eğdiğini görürken kulaklarında gür ve kalın sesi resmen uğuldadı. Bulundukları alanı da uğuldattı.

"Binbaşı Kılıçarslan!"

Öyle bir ses rengi, öyle bir tonlaması vardı ki oluşturduğu aurayla Nazenin'in tüyleri resmen diken diken olmuştu. Dimdik duruşuyla, keskin ve sert bakışlarıyla, güç sesiyle tam olarak dosta güven, düşmana korku vermenin somut hâliydi sanki.

"Sayın valim..." diyen adam bir an için protokol sırasına tam da gözlerine baktığında Nazenin olduğu yerde hafifçe irkildi. Onu incelemeye öylesine dalmıştı ki kendini selamlayan bu seslenişle gerçekliğe döndü. Binbaşı ise konuşmasına devam edip komutanlarını da selamlamıştı.

Protokolü sayma işi bitince bir an durdu ve hemen devam etti.

"Komandolar, Komando yemini için vaziyet al!" Emri alanı çınlatırken uzun namlulu silahları göğe doğru yükselmişti.

"Rahat!" Yere vuran postal sesleri Metehan Binbaşının sesine karışmıştı.

"Hazır ol!" Postal sesleri aynı anda bir kez daha kulaklarına dolarken, "Sözlerimi tekrar et!" Emrinin ardından komandolar eğitimlerini tamamlayacakları yemini hep bir ağızdan tekrarladılar.

Yeminin bitmesiyle protokolü selamlamak için tören alanında yürüyüşe hazırlanan komandoların önünde ilerleyecek olan Türk Bayrağı'nın görünmesiyle ayağa kalkan Nazenin'i tüm komutanlar da izlemişti.

Çünkü bayrak geçişi sırasında ayağa kalkılırdı!

Nazenin usulca ceketini iliklerken komutanlar ise selam durmuş bayrağımızı karşılıyorlardı. Saygıyla. Yürüyüş nizami şekilde tamamlandıktan sonra Albay kısa bir konuşma yapmış ve tören son bulmuştu.

"Albayım, davetiniz için teşekkür ederim. Umarım her bir askeriniz görevlerinde muvaffak olurlar. Hiçbirinin de kılına dahi zarar gelmez. Allah Türk askerini korusun," deyip el sıkıştıkları esnada yanındaki herkesten, "Amin," kelimesi yükselmişti. İçtenlikle ve taa yürekten.

"Görüşmek üzere."

"Sağ olun vali hanım. Kolay gelsin." Başını hafifçe sallayıp sakin adımlarla onlardan ayrıldı ve yürümeye başladı. Aracına ilerlerken sol tarafta çember oluşturmuş muhabbet eden Metehan Binbaşı ve askerlerine gözü ilişti.

Onun yanlarından geçmekte olduğunu fark eden ise yine binbaşı olmuştu. Anında toparlanıp, "Dikkat!" dediği anda herkes hazır ola geçmiş, kendisine selam durmuştu. Genç kadın önce başıyla onları selamlayıp Metehan'a elini uzatırken, "Sağ olun," demişti. Yüzündeki boyaların arasından bile parıldayan kahve harelere bakarken, "İyi günler binbaşı," dedi tüm ciddiyetiyle. İkisinin de yüzünde mimik kıpırdamıyor, gözleri birbirlerini ölçüp tartıyor, elleri olabildiğince sert şekilde yine birbirini sıkıyordu.

"Sağ olun sayın valim." Sözlerinin ardından elini adamın elinden çekip tim üyelerine kısaca baktı. Yine başıyla selamladı ve arkasını

dönüp aracına ilerlemeyi sürdürdü. Topuk sesi git gide uzaklaşırken, "İyi ki asker falan olmamış. Bu bakışlarla hepimizi ipe dizerdi kesin," diyen Ahmet Teğmenin sözleriyle Metehan dışındaki herkesten gülüş sesleri yükseldi.

Çünkü o sırada Metehan, kendilerinden uzaklaşan kadını dikkatle izliyor, elini olağanca gücüyle sıkan elin bıraktığı hisse, gözlerine ifadesizce bakan gözlerin ürperticiliğine şaşırıyordu.

Kendisine göre çok ufak tefek bir bedene sahip bu kadından hiç beklemediği, tahmin edemeyeceği bir gücü ve bakışlarında insanı içine çeken havası vardı.

Bir an için girdiği o düşüncelerden sıyrılıp üstünü başını değiştirmek için harekete geçtiği sırada, "Fazla goygoy yapıp bokunu çıkarmayın," deyip yürümeye başlayacaktı ki Yusuf heyecanla konuştu.

"Komutanım, hafta sonu bir şeyler yapalım ya. Ne zamandır birlikte vakit geçirmedik."

"Ulan her gün birlikteyiz hâlâ birlikte vakit geçirmedik diyor. Yatağa da birlikte girelim ister misin Yusuf? Belki o zaman sosyalleşme hevesin son bulur," diye homurdana homurdana yürümeye başlayan Metehan arkasından yükselen cevabı duydu.

"Yok komutanım sağ olun. Ben sizinle aynı yatakta sosyalleşmek istemiyorum."

"Ben çok istiyorum sanki amına koyayım."

***

Yusuf'un sosyalleşme isteğini kırmayan Metehan timini toplayıp herkesin aşina olduğu o binadan içeri girdiğinde, "Alın size sosyallik, alın size aktivite," demişti. Yusuf ise yüzünü ekşitip önünde ilerleyen adam görmeden gözlerini devirirken, "Sosyallik dediysem mangaldı, rakıydı, biraydı muhabbeti yapalım demek istemiştim abi. Poligon'a gelelim dememiştim," diye homurdanınca Metehan da gözlerini devirip önündeki kapıyı sertçe açtı. O sırada da omzunun üstünden Yusuf'a dönüp, "Seni de memnun edemiyoruz hayatım. Al işte aktivite," derken ağzını açacak gibi olan adama, "O çeneni açarsan sikerim," demişti ki Yusuf susmayı tercih etti. Yoksa dediğini yapacağından zerre şüphesi yoktu. Hâlâ ona bakarak açtığı kapıdan içeri giren Metehan, "Oha!", "Şaka!", "Yok artık!" diyen ve şok içinde karşılarına bakan askerlerinin neye bu kadar şaşırdıklarını anlamak

için başını normal konumuna getirirken mırıltıyla, "Noluyor lan?" demişti ki neye bu kadar şaşırdıklarını gördü.

Nazenin elinde tuttuğu tabancayı karşısındaki hedefe doğrultmuş tetiğe peş peşe basıyordu.

"Karambole mi atıyor, yoksa ciddi ciddi nişan mı alıyor?" sorusu Uygur teğmenden gelirken badisi Adil teğmen ise o şeklinde açık kalan ağzını kapatmaya çalışıyordu.

"Yok be kardeşim, esaslı sıkıyor gibi."

Metehan onları dinlerken bir yandan da hedefi görmeye çalışarak başını hafifçe yana eğdi. İlk tanıştıkları gün eline tabanca alınca kullanabildiğine ihtimal vermemişti ama yanıldığı ortadaydı. Yüzünde şaşkın ifadeyle birkaç adım atıp kadına yaklaşırken şarjöründeki mermilerin bittiğini anlayarak kadının sol tarafında duran butona basmak için uzandı.

Aynı şeyi yapmak için uzanan ve izleyicilerinden bir haber olan kadın ise elleri birbirine değdiği an irkilirler önce kendisine sonra da arkasında mırıldanan time dönüp kısa süre bakmıştı.

"Görelim bakalım ne kadar iyisiniz sayın valim?" derken butona basan adamın eline temas eden elini geri çekip omuzlarını silkti.

"Gör bakalım ne kadar iyiymişim komutan." Meydan okurcasına cesur, biraz havalı, fazlaca küstah bakışlarla birbirlerini süzerlerken hedef önlerine gelmiş ve durmuştu.

Metehan, Nazenin'in yemyeşil harelerinde oynaşan alaylı pırıltıları görerek biraz sinir olsa da asıl sonucu görmek istiyordu. Gözlerini ayırıp başını çevirdiği an ise merakı daha büyük bir şaşkınlığa hatta şoka dönüştü.

Hedefin tam ortasındaki çemberin etrafını delen mermi izleri yeni bir çember oluşturmuştu. Gözlerinde beliren şok ifadesini yok edemeden bir kadına bir de hedefe bakıp duruyordu. Nazenin ise onun bu haline gülmemek için dudaklarını kemirse de çok eğlendiği belliydi.

Aralarında uzayıp giden sessizlik esnasında Yusuf'un, "Vali hanımın içinden Yusuf Dikeç çıktı lan," dediğini duymuştu. Normalde buna kahkahalarla gülerdi ancak şu an hiç havasında değildi. Kadınla aralarında uzayan sessiz ve imalı bakışmalara daha fazla dayanamayan Metehan en sonunda, "Sizi kim eğitti böyle?" sorusunu sorunca

Nazenin hafifçe omuzlarını silkti. Umursamaz bir tavırla, "Çok saygı değer iki silahlı kuvvetler mensubu," deyince Metehan'ın kaşları çatıldı, yüzündeki şaşkınlığın yerini merak aldı.

"Bir de değil. İki tane."

"Evet..." deyip duraksayan Nazenin muhabbet daha da uzamasın diye, "Yakın dövüşte de çok iyiyimdir. Onu da görmek ister misin komutan?" demiş ve resmen sırıtmıştı.

"Yok, bu gördüğüm bana yetti sayın valim."

"Sevindim... Yetmesine. Yoksa yüzünüzü bir kez daha morartmak zorunda kalırdım." Sözleriyle gözlerini deviren Metehan hedef kâğıdını yırtarcasına yerinden söküp yandaki atış alanını işaret etti.

"Geç geç, yan tarafa geç. Öyle laf sokmakla olmaz sayın valim."

"Yenilen pehlivan güreşe doymaz derler komutan. Doğruymuş." Metehan dudaklarının arasından sinirle, "Ya sabır Allah'ım," derken Nazenin ise kıs kıs gülerek yan tarafa geçmiş ve tabancaya yeni şarjör yerleştirmişti.

"Kulaklık falan verseydik vali hanım. Ses sizi rahatsız etmesin," diyen adama bakma gereği duymadan cevap verdi.

"O ses ne beni ne de sizi rahatsız eder binbaşı. Burada sizi rahatsız eden tek şey benim sanki." Sözleriyle duraksayan adam bir an soluk alıp onun tarafına doğru baktı.

"Estağfurullah... Size böyle hissettirdiysem bu benim ayıbım."

"Neden ayıp olsun ki..." diye mırıldanan Nazenin silah ve hedef arasında gözlerini gezdirip dursa da durgunlaştığı da modunun düştüğü de belli oluyordu. Metehan ise kadına bir kez daha kaba davranıp ayıp ettiğinin farkına vararak içinden kendine söylenirken onun sözlerine devam etmesini bekledi.

"Kimse kimseyi sevmek zorunda değil. Aynı ortamda bulunduğu için mutlu olmak zorunda da değil. İşimiz ve mevkiimiz gereği birbirimize saygılı davranmak zorundayız hepsi bu. Zaten burası da sizin mekânınız. Hadi şu atışı tamamlayalım da ben gideyim. Siz de muhabbetinize devam edin."

Metehan'a cevap verme fırsatı tanımadan tetiğe bastığı an da adam da aynısını yapmıştı. Saniyeler sonra mermileri bitip hedefi yakına getirecek butona bastılar. Ancak ikisi de dönüp hedefe bakmamıştı bile. Ellerini kop pantolonunun arka ceplerine sokup kapıya ilerleyen Nazenin, "İyi günler," derken Metehan ise, "Çay!" demişti.

Duraksayıp bir an için ona bakan kadın, "Teklifiniz için teşekkür ederim ancak evime gidip dinlenmek istiyorum. Belki başka zamana," deyip kapıdan çıkıp gitti ve ardında derin bir sessizlik bıraktı.

Kimse Metehan'ın bu kadına karşı neden bu kadar sabırsız ve düşünmeden konuştuğunu çözemiyordu. Normalde asla yapmayacağı şeyleri yapıyor, asla söylemeyeceği sözleri söylüyordu. Garipti. Bu gariplik de şu an var olan sessizliğe sebep olmuştu.

"Siz devam edin," diyerek hızla kapıdan çıkan binbaşı koşar adım bahçeye vardığında Nazenin arabasına binmek üzereydi.

"Vali hanım..."

"Söyle binbaşı..."

"Yemek teklifi geri çevrilebilir ancak çay teklifi geri çevrilmez." Sözlerine belli belirsiz gülen Nazenin soğuk hava yüzünden ürperip iç çekti.

"İçiniz ısınır. Belli ki üşümüşsünüz."

"Zahmet etme binbaşı. Ben buraya vali olarak değil, içeri girmeye izni olan sivil bir vatandaş olarak geldim ve gidiyorum."

"Bir bardak çayın zahmeti olmaz. Bekleyin, getiriyorum." Saniyeler içinde gözden kaybolup aynı hızla yeniden yanına döndüğünde iki elinde de bir tane bardak vardı.

"Buyurun, afiyet olsun."

"Sağ olun teşekkür ederim." Son sözlerini cevapsız bırakıp çayından yudumlarken az ilerideki bankı işaret etmişti. Nazenin onun gösterdiği banka ilerleyip oturduğunda Metehan da oturmuş ve bir süre sessiz kalmışlardı.

"Pek hoş bir tanışma yaşamadık. O yüzden de bazen dilimin ayarı kaçabiliyor. Hak verirsiniz ki her gün, boyu göğsüme anca gelen bir kadın tarafından yüzümün tam ortasına kafa darbesi yemiyorum. Hem de zıplayarak!"

Bu sözler karşısında bir süre daha sessiz kalan Nazenin daha fazla dayanamayıp gülümserken, "Kabul et ama güzel vurdum," diye mırıldandı.

"Kabul ediyorum. Güzel vurdunuz." Durup soluklanan Metehan kendi içinde bir şeyleri ölçüp tartar gibi başını salladıktan sonra homurdanarak konuşmayı sürdürdü.

"Ama hak etmiştim. Az da olsa yani... Hak etmiştim kabul."

"Ters kelepçe nedir ya?"

"Yani... Tamam, o pek olmamış doğru."

"Pek olmamış mı?"

"Aslında dümdüz kelepçeleseydim bu kadar olmazdı da. Ters kelepçe sizi baya sinirlendirdi."

"Sinirlendirir tabii, ulan valiye ters kelepçe mi yapılır?" Metehan isyan dolu bakışlarını üstüne çevirip, "Defalarca sordum kimsin diye ama siz söylemediniz ki. Neyin inadıysa bu. Desenize valiyim diye."

Söylenince Nazenin de isyan noktasına gelmişti. "Savunmaya bak ya. Söylemek zorunda mıyım? Hayır."

"Evet!"

"Binbaşı, biraz daha zorlarsan yumruğumla da tanışacaksın haberin olsun," deyip ayaklanan Nazenin ona havadan bakıp çayından son yudumunu alarak kâğıt bardağı az evvel kalktığı yere bıraktı.

"Bardağı da çöpe at!"

"Emredersiniz sayın valim." Onun son sözlerine aldırmadan aracına ilerleyen Nazenin söylenerek, "Ederim!" Diyor, Metehan ise kadının sinirden kızaran yüzüne gülmemek için dudaklarını kemiriyordu.

"Edersiniz sayın valim."

***

Yeni güne başlayan Nazenin şehrin merkezini, ilçe ve köylerini gezip yüzü iyice tanınmadan yapmak istediği bir şey vardı. Bir süredir düşündüğü şeyi gerçekleştirmek içinse hazırlanmaya başladı.

Yıllar yıllar evvel idolü olan vali beyin de yaptığı bir şeydi bu ve tabii ki aklına da böylelikle gelmiş, kaymakam olduğu ilçelerde uygulamasını yaparak epey yarar görmüştü. Şimdi ilk kez vali olarak yapacaktı ve alacağı tepkileri çok merak ediyordu.

Üstüne rengi solmuş bir bluz ve kumaş pantolon giydikten sonra eski uzun bir parka ile ayakkabı da giydi. Başına yöre kadınlarının örttüğü gibi bir yazma örtüp, aynada kendine baktı ve gülmeden edemedi.

"Benzedin kız Nazenin. Aferin sana," deyip yanına etek ceket takım ve topuklu ayakkabılarını alarak evden çıktı. Kapının önünde görünmesiyle kimse onu tanımamış, bir anda herkes teyakkuza geçecek olmuştu ki usulca elini kaldırdı.

"Sakin... Sıkıntı yok. Benim." Şoförü, koruması ve askerler kendisine inanamaz bir ifadeyle bakarken durumu anlayan ilk kişi Metehan oldu.

"Nereyi teftişe gidiyoruz sayın valim?" sorusunu sorarken imalı bir ifade de dudaklarında peyda olmuştu.

"Nasıl olmuş? Hepiniz şok geçirdiğine göre, kamufle olabilmişim." Binbaşı her zamanki gibi başını sallayıp, "Şüpheye yer bırakmayacak kadar iyi olmuş," dediğinde keyifle kıpırdandı.

"Hadi o zaman hastaneye gidelim. Beni arka sokakta bir yerde bırakın ve peşime takılmayın. Sadece Levent Bey gelse ve uzaktan izlese yeter. Zaten bu kılıkta kimsenin beni tanımayacağını kanıtladınız."

Aracına geçip yolu izlemeye başlamıştı. Bir süre sonra önündeki askeri aracın sağ şeride geçerek sokağa dönmek için sinyal verdiğini görünce etrafına bakındı. Şehri tam olarak öğrenememişti ama hastaneye gelmediklerini de biliyordu.

"Bir şey mi oldu?"

Kulaklık aracılığıyla her an askeri araçlarla ve koruma aracıyla bağlantıda kalan Levent, "Acil bir durum varmış vali hanım. Binbaşı ve timi göreve gitmek için bizden ayrılıyorlar," deyince ürperdiğini hissetti. Yanında kanlı canlı duran, gülen, konuşan, sohbet ettiği insanların bilinmezliğe gittiğini bilmek ve sadece geri dönebilmelerini ummak zordu. O zorluğu yüreğinde hissederek yutkunmaya çalışırken aynalı camını indirip sağ tarafındaki araca baktı.

Sağ tarafta oturan ve dudakları durmaksızın kıpırdanan binbaşıyı görebiliyordu. Bir an başını çevirmesiyle göz göze geldiklerinde o kıpırdanan dudakları durdu ve yerini belli belirsiz bir tebessüm aldı sanki. Başını usulca eğerek selam verirken Nazenin de aynısını yapmış, yolları saniyeler içinde ayrılmıştı.

Nereye gittikleriyle ya da operasyonun içeriğiyle ilgili bilgileri pek fazla olmasa da birkaç saate öğrenecekti. Ancak bu kadar ani olması iyiye işaret değildi biliyordu. Ne zaman döneceklerinin meçhul olduğu dağda, taşta, toprakta belireceklerdi. Ansızın, sessiz ve iz bırakmadan görevlerini yapacaklardı. Tıpkı daha öncekiler gibi, nice giden ama dönmeyen, dönemeyenler gibi. Belki de dönemeyeceklerdi.

En azından bir küçükbaş selamı kalacak geriye, sessiz bir helalleşme diye düşünen Nazenin, vatan evlatlarının ardından yaşlarla dolan

gözlerini hızla kurulayıp işine odaklanmaya çalıştı. Beş dakika sonra araç hastanenin arka sokaklarından birinde durduğunda çevresine bakınarak aşağı indi. Levent Bey de arkasından inip birkaç metre mesafeyle takibe başlamıştı.

Kılık değiştirip hastaneye gitmesi ve içerideki düzeni teftiş etmesi ilk değildi. Kaymakamken de aynısını yapmıştı ve gördüklerinden hiç memnun kalmamıştı. İnsanlar ilk olarak kılığa, kıyafete bakar ve size bir etiket yapıştırırlardı. Bu, hiç değişmeyen en acı gerçeklerden biriydi. Şimdi Vali Nazenin olarak içeri girse herkesin etrafında fır döneceğini biliyordu. Ancak o, bunu istemiyordu. Herkese aynı ilgiyle yaklaşılmalıydı. Eşitlik istiyordu. Kıyafete, saça başa, isme ya da mesleğe bakılmaksızın eşit olmalıydı insanlar. Vali olduğu için değil, insan olduğu için ilgi görmeliydi. Tüm insanlar haklara sahipti ve sahip olduklarını almalılardı.

Bu düşüncelerle içeri girip danışmaya ilerledi. Boğazını usulca temizleyip, "Doktora gelmiştim," derken yörenin ağzını da bir güzel benzetmişti. Danışmadaki kadın başını uyuşuk uyuşuk kaldırıp kendisine şöyle bir bakarken, "Ne için geldin teyze?" deyince içinden bir güzel sövdü.

"Göğsüm ağrıyor, midemde de ağrı var. Hangi doktor bakar?" Danışma yine bin dereden su getirir gibi ağır ağır ekrana baktıktan sonra bağıra bağıra konuştu.

"Kimliğini ver teyze." Sanki karşısında sağır vardı da ona dert anlatmaya çalışır gibiydi. Nazenin yüzünü örten yazmasının altından iç çekerek montunun cebine uzandı ve bu gibi durumlarda kullandığı sahte kimliğini uzattı. Sahte kimlik tabii ki yasal değildi, buna şüphe yoktu ancak şimdi gerçek kimliğini verse planı ortaya çıkardı. Kimlik bilgilerini salınarak giren hanımefendi işini bitirmiş ve 'teyze' dediği, sağır olduğunu tespit ettiği kadından kurtulmanın huzuruyla sağ koridoru gösterdi.

"Buradan git, soldan üçüncü kapı. Ekranda adın yazınca gir içeri. Hadi, geçmiş olsun." Gözlerini devirmemek için çabalayarak eliyle 'tamam' der gibi yapıp koridora yürümeye başladı.

"Geçmiş olsun demeyi başardı. Allah razı olsun ya, çok yordum. Bir tek sövmediği kaldı," diye diye doktorun odasına varıp koridora göz attı. İnsanların kimisi oturuyor, kimisi ayakta bekliyordu. Koridor tıklım tıklımdı. Sanki şehrin tamamı hastalıktan kırılıyordu da hepsi buraya gelmişti.

Önünde on bir tane hastanın olduğunu görürken yaşlılara ve çocuk hastalara bakıp iç geçirdi. Bu on bir kişiyi kendisi beklerdi, yaşı gençti de yaşlılar, çocuklar nasıl bekliyordu? Sıra o kadar yavaş ilerliyordu ki beklerken bacakları ağrımaya başlamıştı. Yaşı gençti elbet ama beden de bir yere kadar dayanıyordu. Sonunda sırası gelip, sahte ismi ekranda yanınca saatine baktı ve ne kadar zamandır beklediğini hesapladı. Her hasta bu kadar bekliyorsa buraya daha fazla doktor ihtiyacının olduğunu düşünmüştü. Kadroda eksik olup olmadığını sormayı aklına yazıp, doktoru boşu boşuna meşgul etmemek için oradan ayrıldı. Kendisi içeri girmeyince bir sonraki hastadan sıra devam etmişti.

Hastanede gezmeye devam ederken koridorun diğer ucunda görünen Cansel Hanım'ı hemen tanımıştı. Bir an göz göze gelip başını çevirdi, Cansel de yanından geçip gitti. Ancak bir an için gözlerine uzun uzun baktığını da fark etmişti. Tanışacakları an yüzünde oluşacak şaşkınlığı düşünürken yazmasının altından güldü.

Hastanede Hasta bakıcılardan, temizlik görevlilerine, kantin işletmesinden, sağlık personeline herkesi tek tek inceleyerek öğle saatini bulmuştu. Öğle arasına girilmesiyle Hastane yönetiminin katına çıkıp Başhekimin odasına ilerledi. Sekreter kendisine dikkatle bakıp, "Başhekim meşgul teyze. Hayırdır sorunun mu var?" derken odanın kapısına varmıştı.

"Teyze oraya giremezsin," diyen sekretere aldırmadan kapıyı çaldı ve içeri girdi. Başhekim içeri giren kadına çatık kaşlarının altından bakıp homurdanarak, "Teyze buraya öyle kafana estiği gibi giremezsin," demişti. Ancak Nazenin aldırmadan masaya yürüyüp koltuğa oturdu. Sekreter panik içinde 'durdurmaya çalıştım fakat' derken yüzünü ve saçlarını örten yazmasını çıkardı.

"Sayın Başhekim, hazır öğle arasına girmişken personelinizle kısa bir tanışma toplantısı yapalım." Başhekim karşısında oturan kadına şaşkınca bakarak ayaklanırken eliyle de sekretere dışarı çıkmasını işaret ediyordu.

"Hoş geldiniz sayın valim. Tabii, ben personelimize haber vereyim." Dışarı çıkmakla çıkmamak arasında kalan sekreterine göz ucuyla bakıp, herkese haber vermesini isterken, "Çay, kahve... Ne alırsınız?" diye soruyordu.

"Sohbete gelmedim başhekimim, teftişe geldim. Çayı kahveyi boş verelim." Bu sözlerle gerilen Başhekim usulca yutkunup beklerken birkaç dakika ölüm sessizliğiyle geçmişti. Sekreter yeniden odaya girip, "Herkes sizi bekliyor," deyince hemen ayaklandı. Toplantı odasına kadar onları takip etmişti. Toplantı odasına önce başhekim ve sekreteri girdi, ardından da Nazenin.

Acil personeli dışındaki herkes toplanmış, neler olduğunu anlamak ister gibi bakıyorlardı. En şaşkın bakış ise tabii ki Cansel'e aitti. Üstünde eski püskü kıyafetlerle içeri giren kadının kim olduğunu anlamaya çalışan insanlara tebessümle baktı.

"Kolay gelsin arkadaşlar."

"Sağ olun, teşekkürler," gibi mırıltılı cevapları duymuştu. Herkesi karşısına alacak şekilde durup dikkatle hepsini incelerken

"Sizlerle tanışmak için sabahın erken saatinde buraya geldim. İşleyişinizi yaşayarak görmek istedim. Bazı şeylerden hoşnut olmasam da gördüğüm güzel şeyler de oldu. Öncelikle hepinizi tebrik etmek istiyorum, az sayıda doktor olmasına rağmen her hastayla yakından ilgilendiğinizi gözlemledim," demişti ama bu sözleri iyice kafa karıştırmıştı. Muhtemelen hepsi, Sağlık Bakanlığı'ndan teftişe gelindiğini falan düşünmeye başlamışlardı.

"Öğle aranızı fazlaca gasp etmeden sizlere kendimi tanıtayım." Gözlerini Cansel'e çevirip, "Ben, Nazenin Tuna. İlinizin yeni valisiyim," dediği anda kadının yüzündeki değişimi, gözlerinin kocaman oluşunu izlemişti. Küçük bir şaşkınlığı meraklı mırıltılar takip ederken, gözlerin üstünde gezindiğini görerek gülecek oldu. Ancak dudakları hafifçe kıvrılmaktan ileri gitmemişti.

"İnsanlara ilk olarak kılığıyla kıyafetiyle bakarız değil mi? Aslında bu, ne büyük yanılgıdır," derken bu sefer kendisini karşılayan danışmadaki görevli kadına bakmıştı. Kadının kızarıp bozardığını gördü ancak tek kelime daha etmedi. Onun dersini aldığı yüzünden belliydi.

"Başhekimim, hastalarımıza yetecek doktorumuz yok sanırım. Doktorlarımızın kapılarının önünde uzun kuyruklar var. Bu durum hem hastalar için hem de doktorlarımız için olumsuz. Hastalar çok uzun süre bekliyor, doktorlar ise herkese yetişmeye çalışırken fazlasıyla efor sarf ediyor. Hâliyle verimlilik düşüyor, çünkü doktorlarımız da insan ve dinlenmeye, nefes almaya, kendilerine vakit ayırmaya ihtiyaç

duyuyorlar." Bu sözlerle doktorlardan biri usulca alkış tutmaya başlayınca odadaki herkes ona eşlik etti. Hâlâ şaşkınlığını koruyan Cansel bile alkışlıyordu.

Nazenin hafifçe başını sallayıp elini kaldırarak onları durdurdu. "Kadronuzda açık olduğunu bildirdiniz mi?"

Başhekim gergin olduğunu açık eden tavrıyla, "Bildirdik vali hanım," demişti.

"Ancak görevlendirme yapılmadı ve iş yükü arttı öyle mi?" sorusuna cevap almayı beklemiyordu zaten her şey gün gibi aşikârdı.

"Doktorlarımız ne sıklıkla ve kaç saat nöbet tutuyor?" sorusuyla başlayıp ardı ardına sorularını sıralarken, onları dikkatle dinliyordu. Hastanede yaşanan sıkıntılar, aksamalar ve daha nicelerinden bahsedilirken yarım saatin geçtiğini görerek duruma el koydu.

"Sayın sağlık personeli arkadaşlar, hepinize çok teşekkür ederim. Vakit ayırdınız. Ancak şimdi lütfen gidip yemek aranızı değerlendirin. En kısa sürede yeniden buluşacağız ve uzun uzun konuşacak, yaşadığınız problemlere çözüm yolu arayacağız. Hepinize kolaylıklar diliyorum." Sözleriyle bir kez daha alkış furyası kopmuş, onların yorgun gözlerinde beliren umuda tebessümle bakarak odadan çıkmıştı.

Levent Bey'den araçtaki kıyafetlerini getirmesini rica edip, kullanılmayan bir odada üstünü değiştirerek dışarı çıktığında hâlâ koridorda bekleyen personele baktı.

"Yahu öğle aranız bitecek hâlâ buradasınız," diye sitem edişine gülerlerken bir yandan da kendisini baştan ayağa incelediklerinin farkındaydı. Başhekimle el sıkışıp çıkışa yürüyor, arkasından ise doktorlar, hemşireler, hasta bakıcılar ve çeşitli alanlarda görevli çalışanlar geliyordu.

Gümbür cemaat dışarı çıkarlarken hastanedeki vatandaşlar ise merakla onlara bakıyor, birbirlerini dürterek Nazenin'i işaret ediyordu. Vali hanımın namı usul usul yayılıyor, meraklı gözler üstünde dönüyordu.

Kapıdaki aracına geçmek üzereyken kalabalığın arasından fırlayan bir kız çocuğu koşar adım yanına gelip, başını kaldırdı ve boncuk boncuk gözleriyle ona baktı.

"Sen valisen?" sorusuyla önce şaşırsa da küçük kızın gözlerindeki şaşkınlığı açıkça görüyordu.

"Evet, ben valiyim. Peki sen kimsin?"

"Ben Ceylan..."

Usulca eğilip kızla aynı boya geldi ve, "Vali olmama neden şaşırdın Ceylan? Sen, vali ne iş yapar biliyor musun?" diye sordu.

Kız, hızla başını sallayıp, "Çok kar yağınca okulları tatil eder." Cevabı verdiği anda Nazenin başta olmak üzere herkesi güldürmüştü. Çocuk gözünden vali, tam da bu işi yapıyordu. Cevabı yanlış değildi.

Kızın ellerini tutup usulca okşadı. "Evet, okulları tatil edebiliyorum doğru. Başka ne yapıyorum peki?"

"Aşağıdaki yolun orada kocaman bir bina var. Sen orada çalışıyorsun. O kadar biliyorum."

Nazenin, hükümet konağını tarif etmesine de gülümseyip, "Vali ne yapar biliyor musun? Görev aldığı şehirdeki her şeyi kontrol eder, o şehri yönetir. Devletin, vatandaşa uzanan eli olur," dediğinde kızın gözleri parlamıştı.

"Bizi sen mi yöneteceksin yani? Kadın başına!" İşte bu söz, canını yakmıştı. Kadınların ikinci plana atıldığı topraklarda nasıl bir algı değişimi yaşatacağını yaşayarak görüyordu.

"Evet, kadın başıma bu kocaman şehri yönetiyorum." Kız heyecanla soluklanıp ona yaklaştı ve kulağına fısıldadı.

"Ben de büyüyünce senin gibi olabilir miyim?" Sorduğu soru yüreğinde binlerce çiçek açmasına sebep olmuş, bir yandan da içini dağlamıştı.

Kadın başına, elinin hamuruyla, gibi tüm benzetmelerin onların kulaklarına fısıldandığını, yapamazsın, başaramazsın diyerek bilinç altlarına yerleştirildiğini biliyordu. Önlerinde örnek alabilecekleri, rol model olacak bir kadın figürü yoktu. Çünkü nineleri, annesi, varsa eğer teyzesi, halası, komşu kadınlar...

Hepsi bu hayata evlenip çocuk doğurmaya, yemek yapmaya, kocasının gönlünü hoş etmeye gelmiş gibi yaşıyordu. Onlar bunu görmüş, bunu doğru bilmişti. Belki onların hayatında kocaman değişimler yapamazdı ancak kız çocuklarına rol model olabileceğinin heyecanıyla kıza yaklaşıp tıpkı onun yaptığı gibi kulağına fısıldadı.

"Olursun tabii. Benden bile iyi olursun hatta. Yeter ki oku ve çok çalış."

"Okuyacağım!" diyen kızın gözlerindeki kendinden büyük ifade-

ye gülümserken onu öptü ve el sallayarak arabasına bindi. Çakarları gün ışında bile göz alan makam aracı hareket ederken, aynalı camların ardından kıza bakmayı sürdürmüştü.

"Emre Bey, tugaya gidelim. Oradan sonra valiliğe geçeriz," demesiyle başını sallayan şoförü "Tabii efendim," dedi ve tugaya doğru ilerlemeye başladı. Kısa süre sonra askeriyeden içeri girdiklerinde Albay Kutluhan Kutalmış, onları kapıda bekliyordu.

"Hoş geldiniz vali hanım."

"Hoş buldum Albay." Elleri kısa bir tokalaşma için birleşip ayrıldı ve binadan içeri girip Albayın odasına geçtiler.

Albay, masasının önündeki deri koltuğa oturan kadına 'Ne içersiniz?' diye sormamıştı. Çünkü onu yavaş yavaş tanımaya başlamıştı. Aniden buraya gelişinin bir sebebi vardı ve o sebeple ilgili konuşma gerçekleşene kadar başka hiçbir şey düşünmeyeceğini biliyordu.

"Birkaç saat önce Metehan Binbaşı ve timindeki askerler göreve çağırıldılar sanırım. Birlikte hastaneye geçiyorduk ki yarı yolda bizden ayrıldılar."

Bir an durup karşısındaki adama ciddiyetle bakmayı sürdürdü ve sözlerine derin bir soluk alarak devam etti.

"Görev gizliliği hakkındaki kurallarınızı biliyorum ancak..."

"Artık görevler hakkında bilgi sahibi olmanızda sakınca yok sayın valim. Bu şehrin idaresinden sorumlusunuz ve gerektiği kadar bilgiye her zaman ulaşacaksınız," diyen Albay belli belirsiz bir tebessüm edip genç kadının zümrüt misali parlayan gözlerine baktı.

"Sizi Harekât Merkezi'nde ağırlayalım. Buyurun lütfen." Koltuğundan kalkıp Nazenin'i de önüne katarak alt kata kurulmuş olan özel bölüme indiler. Şifreli kapılardan geçip loş ışıkla bezenmiş bir koridora girdiklerinde, "Burası, sahada görev alan askerlerimizle her an iletişimde kaldığımız, onları sürekli izlediğimiz, gerekli anlarda müdahale ettiğimiz Harekât Merkezimiz," diyen Albay sözlerine devam etmişti.

"İnsansız hava araçlarından görüntü alıyor, hedef bölgeleri bu ekranlardan görüp vuruyoruz. Aynı zamanda sahadaki askerlerimizin miğferlerindeki kameralar sayesinde de anlık görüntü alabiliyoruz. Son teknoloji telsiz sistemleriyle onlarla her an birlikte oluyor, az önce de dediğim gibi gerekli gördüğümüz anlarda onlara havadan destek sağlıyoruz."

Koridorun sonundaki kapıdan içeri girdiklerinde bilgisayar başında oturan askerler ayağa kalkmıştı. Tam karşısında duran, kocaman ekrandaki küçük karelerde Pençe Timi'nin her üyesini gören Nazenin dikkatle ekrandaki hareketliliği izlemeye başlamıştı.

"Görevleri ne? Neden apar topar sahaya indiler?" sorusuyla Albay yeniden konuştu.

"Şehit Vali Bey'in suikastına ilişkin ipuçları doğrultusunda, terörist unsurlara ait hücre evlerine eşzamanlı baskın yapmak için görevlendirildiler. Polis Özel Harekâtla birlikte ortak operasyon düzenleniyor," demesinin ardından içeride bir ses duyuldu.

Biraz cızırtılı, boğuk ve soluk soluğaydı ama Nazenin o sesin sahibini hemen tanımıştı. Binbaşı, beraberindeki askerine bir şeyler söylüyor, onları yönlendiriyordu ki Yusuf Yüzbaşı'nın miğferindeki kamera sayesinde Metehan'ı gördü. Yüzü kamuflaj rengine boyanmıştı. Kahverengi hareleri bile boya sayesinde görünmez olmuştu sanki.

"Giriyoruz, hazır olun," dedikten saniyeler sonra kapıya Koçbaşı denen aleti vurarak açan asker kenara çekildiği an Metehan içeri girmişti. O anları nefesini tutarak izleyen Nazenin ise duyduğu silah sesleriyle irkilmemek için dişlerini sıkıp, tırnaklarını avucuna geçirdi.

"Odalara girin! Dikkatli olun!" Ateşin içine girip, yanmamak için dikkatli olmaktan bahseden adamın sözleri komiğine gitmişti ancak gülememişti.

Metehan'ın bir odaya girmesi, karşısında silahlı teröristin belirmesi ve silahın ateşlenmesi aynı anda olmuştu. Nazenin, teröristi gördüğüne bile telaşlanamadan onu öldüren binbaşının soğuk kanlılığı tüylerini diken diken ederken zorla yutkundu. Nasıl bu kadar sakin, soğukkanlı olmayı başarıyor ve karşısındakini öldürebiliyordu aklı almıyordu? Hiçbir zaman bunu anlamamıştı, bu yaşında da anlayamayacağını şimdi fark ediyordu.

O, tüm gerginliğiyle ekrana bakarken Albay da ona bakmış ve yüzünün kireç gibi olduğunu görmüştü.

"Nazenin Hanım, eğer isterseniz odama geri dönebi–"

"Hayır, kalıp izlemek istiyorum," sözlerine başını sallayan Albay, az ileride duran deri kaplama, tekerlekli sandalyeleri işaret ettiğinde Nazenin kendinden emin adımlarla oraya ilerledi ve oturdu.

O hücre evindeki operasyon son bulana kadar gözünü dahi kırp-

mamış, her anı dikkatle izlemişti. İlk başlardaki gerginliğini attıkça oturuşu biraz olsun gevşerken Albay da sessiz sessiz onu gözlemlemeyi sürdürmüştü. Operasyon başarıyla sonlanıp tim kendilerini bekleyen helikoptere bindiğinde derince soluk alan Nazenin, ağrılar giren başını parmak uçlarıyla ovuşturdu.

"Tebrik ederim binbaşı ve Pençe Timi!" demesiyle hep bir ağızdan yükselen, "Sağ ol!" seslerine tebessüm eden Nazenin de Albayın elini sıktı.

"Sizi de tebrik etmek lazım Kutluhan Albayım," dediğinde ise sesi telsizler aracılığıyla time ulaşmış, askerler bir an birbirine bakmıştı.

"Evet aslanlar, vali hanım da buradaydı ve operasyonu izledi." Hepsi oturuşunu düzeltmek ister gibi kıpırdanırken, Nazenin ayaklanıp çıkışa ilerledi.

"Siz askerlerinizi karşılayın Albay. Onları benim yerime de tebrik edin ve gelişmelerden de haberdar edin. Ben ise valiliğe geçeyim." Yine el sıkışıp ayrıldıklarında başındaki ağrının iyice arttığını fark eden Nazenin sıkıntıyla iç çekmiş ancak yine de Valiliğe geçmişti. Çünkü masasında bekleyen dosyalardan kaçamayacağını biliyordu ve hemen işe koyuldu.

Düzen kurmaya, kendini anlatmaya ve insanları tanımaya uğraşarak bir haftayı geride bırakmıştı. İş yoğunluğunun yanında bir de ev işleri vardı ki o durum Nazenin'i hepten yoruyordu. Mesai saati son bulup evine dönerken çalmaya başlayan telefonunu eline aldı ve ekranda Sinem yazısını görerek gülümsedi.

"Sinem, ben seni eve geçince arasam canım. Şu an yoldayım."

Sinem, bütün sırlarını paylaştığı, iyi kötü zamanlarını omuz omuza atlattığı, kardeşi gibi gördüğü iki dostundan biriydi.

Sinem'le kreşe gittikleri zaman tanışmış, ardından İlkokulu, ortaokulu, liseyi ve üniversiteyi birlikte okumuşlardı. İlkokul yıllarında ise diğer kız arkadaşları Birce aralarına katılmıştı. Hukuk fakültesini bitirdiklerinde Sinem savcı olurken, Birce hâkim olmuş, Nazenin ise bambaşka bir yol seçmişti. Bu yolda ise yine en büyük destekçisi ise üniversitedeki arkadaşları olmuştu. Deli dolu, azıcık kafadan kırık on kişiden oluşan arkadaşları, dahası dostları.

"Canım, tamam ama aramayı unutma," diyerek lafı hiç uzatmadan telefonu kapatmasına tebessüm etti. Aracı evinin önünde durduğunda

araçtan inip evine ilerlerken askerlere emirler veren binbaşının sesini duydu ve gördü. Onu en son, Harekât Merkezi'ndeki ekranlar aracılığıyla görmüş ve duymuştu. Bir haftadır ise kendisini hiç görmemişti. Muhtemelen kendisine de rapor edilen sorguları gerçekleştirmişti.

Operasyonda alınan teröristler eski valiye nasıl tuzak kurduklarını ve onu şehit ettiklerini en ince detayına kadar anlatmışlardı. Nazenin o dosyaları okurken epey etkilenmiş ve her gece evin içinde yaşadığı tedirginliği daha da artmıştı ancak bundan kimseye bahsetmemişti.

Sık sık arayan annesine, babasına durumunun iyi olduğunu söylüyordu. Söylüyordu söylemesine de içinde hep bir sıkıntı vardı. Daha buraya geldiği ilk gün olanlar malumdu. O gün yaşananları ailesinin duymaması ise mucize gibi bir şeydi. Albay ve Pençe Timi, dikkatleri daha fazla çekmemek adına bu olayın ardını büyük bir gizlilikle araştırıyordu.

"Hoş geldin binbaşı," diyen sesi duyarak anında kendisine dönen adama başıyla selam verdi.

"Hoş buldum Nazenin Hanım." Cevabına da kafa sallayıp evine ilerleyen Nazenin içeri girerken askerler de çevre güvenliği almaya başlamıştı. Eve girip hızlıca üstünü değiştiren kadın, mutfağa geçerken bir yandan da arkadaşını arıyordu. Ocağın üstündeki davlumbazın ışığını yakıp, yarı karanlık mutfakta çayının altına su doldurdu ve kaynaması için tuşuna bastı. Bu sırada cevaplanan telefonla odağı değişmişti.

"Sinem, nasılsın canım?"

"İyiyim canım arkadaşım. Asıl sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim. Oldukça yoğun bir hafta geçirdim ve inan yorgunluktan ölecek gibiyim. Bahçedeki askerlere çay demleyip doğruca yatacağım." Bu söylediklerine belli belirsiz gülen arkadaşının, "Çay servisi her gece devam ediyor yani." demesiyle kendisi de gülümsedi.

"En azından onlar için bunu yapmak bana iyi geliyor."

"Sen nasıl iyi hissediyorsan öyle yap canım benim. Bu arada... Seni çok özledim Nazom!" Sözlerine resmen kıkırdayan kadın hiç gecikmeden

"Ben de seni özledim," demişti. Çayı demlenirken salona geçip onunla yirmi dakika kadar sohbet etti. Telefonu kapattıktan sonraysa bardaklara çay doldurup bahçeye çıkmıştı.

Güvenlik kulübesinin oralarda volta atan Metehan, evin kapısının aralanmasıyla keskin bakışlarını kapıya çevirdi ve çay tepsisi taşıyan vali hanımı görerek tebessüm etti. Geldiği günden beri kapısında nöbet tutan askere, güvenlik görevlilerine çay, kahve ikram ediyordu ve bu durum Metehan'ı şaşırtıyordu. Evin bahçesinden içeri girince Vali değil de sıradan bir vatandaş olabilmesi, bunu çekinmeden herkese göstermesi değişik geliyordu.

"Çaylarınız geldi," diyerek belli belirsiz gülümsemiş, "Hayırlı nöbetler," derken de tepsiyi askere uzatmıştı.

"Sağ olun sayın valim," diyen asker ilk olarak komutanına ilerlerken Nazenin'in gözleri de binbaşıyı bulmuştu. Sıcacık çay bardağını avucuyla saran Metehan, "Sağ olun vali hanım, elinize sağlık," dediğinde klasikleşen baş selamını verdi.

"Afiyet olsun." Arkasını dönüp eve ilerleyecekti ki aklına gelen şeyle duraksayıp arkasında duran askerlerden birine döndü.

"Mutfaktaki çaycıyı alın, güvenlik kulübesine koyun ve için." Asker hızlıca harekete geçmeye hazırlanırken, "Ben alırım, nöbet yerinizi terk etmeyin," diyen binbaşı, elindeki bardağı askere geri vermiş ve vali hanımla peşi sıra eve ilerlemişti.

Daha önce de çaycıyı almak için mutfağa girdiğinden nerede olduğunu biliyordu. İçeri girip etrafı saran loş ışığa rağmen mutfağın ana ışıklarını yaktı. Bu sırada kapı önündeki basamaklara oturan Nazenin ise cebinden bir sigara çıkarıp yakmıştı ki Metehan Binbaşının postalları yine görüş alanına girdi.

Bir an başında duraksayıp sonra devam eden adamın, çaycıyı bırakıp, çay bardağını yeniden alarak yanına gelmesi uzun sürmemişti. Sigarasından üçüncü kez iç çekerken yanına oturan adamın, "Nereniz kanıyor?" sorusuyla duraksadı.

Ona göz ucuyla bakıp, "Anlamadım," dediği anda binbaşı sorusunu tekrarladı.

"Yerde kan izleri var. Bir yeriniz mi kanıyor?" Nazenin önce ellerine baktı. Sonra bağcıklarını bağlamadığı botlarından ayaklarını çıkarıp çorabının üstünden ayaklarına baktı. Görünürde hiçbir şey yoktu.

"Bir yerim kanamıyor binbaşı. Kan bana ait değil," demesiyle Metehan'ın ayağa fırlayıp silahını çekerek içeri girmesi aynı anda olmuştu. Peşinden içeri girmek için ayaklanan Nazenin'e, "Dur. Bu-

rada kal!" deyip evi gezmeye başladı ve gözden kayboldu. Nazenin ise neler olduğunu bir türlü anlayamamış, yaşadığı gerginlikten ve soğuktan dolayı ürpermişti. Binbaşının eve silahını çekip girdiğini gören askerlerin postal sesleri bahçeyi sararken, birkaçı da yanından geçip eve girdiler. Bu sırada bazı askerler de onu çepeçevre sardı.

Yaklaşık beş dakika sonra içeriden çıkan binbaşının yüzü kaskatıydı. Gözleri her zamankinden daha koyu, daha karanlık ve daha temkinliydi. Nazenin'e yaklaşıp evine birinin ya da birilerinin girdiğini söyleyecekti ki usulca titrediğini fark ederek üstündeki kamuflaj parkayı çıkarıp omuzlarına koydu. Nazenin vücudunu saran sıcaklığı hissederek yine usulca titrediği sırada, "Nazenin Hanım, bu ev güvenli değil. Bunu daha önce de söyledim. Gelin inat etmeyin. Sizi biz misafir edelim. Saldırganları buluncaya kadar," dediğini duymuş ancak cevap vermeyip eve ilerlemişti.

"Vali hanım, girmeseniz daha iyi!" Binbaşının uyarılarını kulak ardı ederek eve girdi ancak ellerini çapraz yapmış, omuzlarındaki parkayı sımsıkı tutuyordu. Yürüyordu ama ayakları yere basıyor muydu emin değildi. Hissetmiyordu sanki. Biri ne yapıp etmiş, evine girmişti. Bunu Binbaşının sözlerinden anlamıştı. Koridor boyunca ilerlerken arkasından gelen adamın ayak seslerini de dinliyordu. Hemen arkasında, resmen dibindeydi.

Kapısı açık olan odaya yaklaşıp çatık kaşlarının altından baktı. Bu odayı kullanmıyordu. Yatak odasını, çalışma alanı için de odalardan birini kullanıyordu ancak burasını boş bırakmıştı.

Boş odaya adım adım yaklaştı ve içeride gördüğü manzarayla donu. Yüzündeki kan mümkünmüş gibi daha da çekilirken dili resmen tutulmuştu. Olduğu yerde bir an sendelediği sırada belini kavrayan eli hissederek çığlık atacaktı ki ellerini ağzına kapatıp kendi sesini susturdu.

"Bu ne?" diye fısıldayıp ardındaki adama dönerken başını usulca kaldırmıştı.

"Geldiğiniz gün... Hoş geldiniz dediler. Bu da..." duraksayıp gergin bir ifadeyle odaya bakan Metehan sözlerine devam etti.

"Evinize ve görevinize hayırlı olsun ziyaretleri." Sözlerin açıklığı, korkunçluğu karşısında dolan gözlerini kaçırıp odaya dehşetle bir kez daha baktı ama fazla dayanamayıp gözlerini sıkıca kapattı.

Odanın duvarlarında eski valinin cesedinin fotoğrafları asılıydı. Yer ise kanla kaplanmış, odanın tam ortasına da ölü bir tavşan bırakılmıştı. Bembeyaz tavşanın tüyleri kıpkırmızı kanına boyanmış vaziyetteydi. O kadarcık hayvandan, zemini kaplayacak kadar kan çıkamayacağının bilincinde olan Nazenin içi çekilerek, "Bu kan, ne kanı binbaşı?" diye sordu. Cevabını duymaktan ödü kopmuştu ama aklından geçen sorulara cevap almalıydı.

"Bu şerefsizler birilerini infaz etmişler. Kanını da..." Nazenin içindeki korkuya yenilip içgüdüsel olarak geri gittiği anda sırtı Metehan'ın göğsüne dayandı.

İşte bu an birbirlerine yaslandıkları, onlarca olaya dayanmaya başladıkları ilk andı.

4. BÖLÜM

Belinden tuttuğu bedenin nasıl gerildiğini, usul usul nasıl titrediğini hisseden Metehan, Nazenin'in kulağına doğru eğildi.

"Hadi dışarı çıkalım ve sizi güvenli bir bölgeye alalım." Sesi sakin ama tok, ne istediğini bilir gibi çıkmıştı. İtiraz kabul etmeyeceğiyse açıktı. Nazenin, önünde korku filmlerini aratmayacak tabloya bakarken fısıltıyla konuştu.

"Birkaç parça eşya alayım." Odadan çıkmak için harekete geçmişti ki, "Burası..." dedi olay yerini göstererek. Olacak prosedürleri harfi harfine biliyordu aslında. Hukuk fakültesinde öğrenmişti ancak yaşadığı şoktan olsa gerek neler olacağını idrak etmekte güçlük çekiyordu.

"Olay yeri inceleme ekiplerini çağıracağız," diyen adamın sesiyle, resmi her adımın bilincine yeni ermiş gibi başını hafifçe sallayıp bir adım daha attı ama yine durdu.

Aralarındaki bariz boy farkı yüzünden başını kaldırmış, yemyeşil gözlerindeki korkuları gizlemeden kahverenginin koyu tonuna sahip o gözlere bakmıştı.

"Neden bu oda? Neden çalışma odam ya da yatak odam değil? Ve neden tavşan?"

Metehan bir koluyla omzunu sarıp onu yürütmeye çabalarken sorularına vereceği cevapları biliyordu fakat o cevaplar için doğru zaman mıydı işte onu bilmiyordu.

"Nazenin Hanım, bunları sonra konuşalım mı? Hadi siz hazırlanın..."

"Hayır hayır... Bilmek istiyorum. Çünkü bu oda ve tavşan bir mesaj, değil mi?"

Binbaşı kaçışı olmadığını anlayarak başını sallarken, çevresindeki askerlere bakıp kendilerinden uzaklaşmalarını sağlamıştı. Bir bakışıy-

la evin dışına çıkan adamların arkalarından bakmayı kesip, hâlâ cevap bekleyen kadına döndü.

"Evet, tahmininizde yine doğrusunuz. O odanın seçilme sebebi... Şehit edilen Valimizin yatak odası olması. Vali Bey, o odada son nefesini verdi. Tavşan ise..." Sustu çünkü aklından geçerek diline üşüşen sözleri söylemeye çekindi. Hiçbir şeyden çekinmeyen adam, gerçeklerin vahim sonucundan çekiniyordu, bu da diline vuruyordu. Suskunluk olarak.

"Tavşan benim... Beni o tavşan gibi savunmasız ve kolay lokma görüyorlar... Değil mi?"

Nazenin parçaları birleştirip resmin bütününü görmekte, parçalardaki anlamları çıkarmakta düşündüğünden de iyiydi.

"Evet, maalesef doğru. Sizi güçsüz, kolay ulaşılabilir görüyorlar."

Sıkıntıyla iç çeken kadın daha fazla konuşmadan yatak odasına girip dolaplara yöneldi. Küçük bir valize birkaç parça eşya koyarken binbaşı odanın kapısında duruyordu ancak o rahatça hazırlansın diye sırtını dönmüştü. Beş dakika bile geçmeden adım seslerinin kapıya yaklaştığını duyarak omzunun üstünden arkaya baktığında göz göze geldiler.

"Hazırsanız..."

"Buradan çıkıp gitmem kaçmak gibi olmayacak mı binbaşı. Kaçtığımı, saklandığımı düşünmeyecekler mi? Öyle düşünürlerse nasıl olacak da beni kolay lokma görmemelerini sağlayacağım? Burada olanların duyulacağı gibi gece vakti farklı bir yere taşındığım da duyulacak. Şehirde yaşayan insanlar, altımda görev alan personel ve nice kurumda çalışanlar... Kaçtı, korktu, saklandı diyecek. Bir daha beni ciddiye almalarını, kendime güvendiğimi görmelerini nasıl sağlarım? Buradan ayrılmak iyi bir fikir değil."

Metehan her sözüne hak veriyor, düşüncelerindeki doğruluğu biliyordu. Dediği gibi olacaktı. Bu gece, bu evden ayrılırsa herkes dedikodusunu yapacak, her fırsatta lafını sokacaktı ama önceliklerini, hayatını, canını, bazı insanların kendini bilmezliği yüzünden riske etsin de istemiyordu.

"Bir gün, bir hafta, taş çatlasın bir ay konuşacak ve sizin açığınızı arayıp, yumuşak karnınızı bulup canınızı yakmak isteyecekler. Ancak siz bunlara kulak asmaz, geldiğini günden bugüne sergilediğiniz duruşunuzu bozmazsanız eninde sonunda susacaklar. Göreviniz büyük ve zorlu ama hayatta olmazsanız o görevi yerine getiremezsiniz. Bu da asıl gerçeğimiz. O yüzden..." derken omuzlarını saracak şekilde kolunu uzatıp usulca dokundu ve ilerlemesini sağladı.

Bu dokunuşu bir komut gibi algılayıp, adım adım yanında ilerleyen kadının gerginliğini de yorgunluğunu da fark ediyordu.

Üstünde hâlâ kamuflaj parka vardı fakat az evvelki gibi omuzlarında durmuyordu. Parkayı giymiş, kendisine göre epey büyük olmasına aldırmadan ona sıkı sıkı sarılmıştı. Parkanın içinde kaybolan bedene bakıp bir an gülecek gibi olan Metehan hemen kendini toparlarken kapıya varmış ve Albay Kutluhan'la burun buruna gelmişlerdi.

Albay, Metehan'ın kolunun altında kalan, parkasının içinde kaybolan vali hanımı görünce afallasa da, "Geçmiş olsun vali hanım," demeyi başarmıştı. Gözlerine yorgunluk, bedenine tonla ağırlık yüklenmiş gibi duran kadına bakarken, Metehan'a ait parkanın içinde iyice ufak tefek göründüğünü düşündü.

"Sağ olun Albay." Cevabıyla düşüncelerinden sıyrılıp askerine bakmıştı. Gece vakti gelen haberle apar topar hazırlanıp gelmişti ve olan biteni öğrenmek istiyordu.

"Binbaşı..."

"Komutanım, müsaade ederseniz önce Nazenin Hanım'ı buradan çıkarıp güvenli bir yere alalım. Kendisi yeterince gerildi." Albay, Metehan'ın bu sözleriyle bir kez daha şaşırırken, kadının renginin beyaza çaldığını yeni fark etmişti. Başını hızlı hızlı sallayıp kapıdan çekildi.

"Tabii, tabii binbaşı, doğru diyorsun. Sen, Nazenin Hanım'la ilgilen ve güvende olduğundan emin ol."

"Emredersiniz komutanım," diyerek evden çıkıp Nazenin'i askeri araca bindirdi ama kapıyı kapatmadan önce fısıldadı.

"İki dakika müsaade edin, hemen geleceğim."

"Sorun yok binbaşı. İşine bak," diyen kadını araçta bırakıp ardındaki güvenlik görevlilerine doğru yürüdü.

"Ulan siz burada yalı kazığı mısınız? İt sürüsü evin içine girip onca şeyi hazırlarken, siz ne bok yiyordunuz salak herifler?" öfkeli bağırışları gecenin keskin karanlığında yankılanıp uğuldarken, Albay da evin kapısında durmuş Metehan'ı izliyordu.

"Biz, nöbeti akşam devraldık komutanım. Gündüz nöbet tutan arkadaşlar..." diyen adamın üstüne yürüdü, burnunun ucuna kadar girip durdu.

"Gündüz nöbet tutan güvenliklerin isimlerini verin ulan." Karşısında neredeyse titreyecek gibi duran iki adam da hızla kafalarını sallayıp, gündüz nöbet tutanların isimlerini vermişti. Öğrendiği isimleri derhal Albaya bildirmek için yanına ilerledi.

"Komutanım, bu işte başka bir iş var. Gündüz vakti, eve girip onca şeyi hazırlayan şerefsizleri görmemelerine imkân yok. Kapıdaki özel güvenliklerin isimlerini öğrendim. Hemen ekiplere bildirecek ve gözaltına alınmalarını isteyeceğim."

"Ne düşünüyorsun binbaşı? Sen de benim düşündüğüm şeyi mi düşünüyorsun? Gündüz nöbet tutanlar ile içeri giren şerefsizler aynı yolun yolcusu mu?"

Binbaşı sıkıntıyla soluklanıp başını sallarken, "Bence başka bir ihtimal yok komutanım. Belki de içeri girip, hazırlığı yapanlar bile onlar olabilir. Gündüz, bizler nöbet tutmuyoruz, burada sadece onlar oluyor. Askerler mesai saati bitimiyle eş zamanlı olarak, çoğunlukla Nazenin Hanım'la aynı vakitte burada oluyor," deyince Albay da sözlerine hak verip başını usulca sallamıştı.

"Şerefsizlerin elleri, kolları nereye uzanıyor net bilemiyoruz ki. Her yerden çıkıyorlar. Ayrıca bunun şimdi yapılması da bir mesaj gibi. Bizim operasyondan sonra cevap niteliği taşıyor sanki. Sonuçta operasyon esnasında Eski valiye suikastı düzenleyen maşaları ele geçirdik. Bu yüzden de suikastı düzenleyen beyinsiz beyin takımının canını sıktık. Onlar da bu hamleyle bizim canımızı sıkıyorlar. *'Onu şehit ettik, bunu da edeceğiz'* diyorlar. Allah korusun."

Son sözlerini fısıldar gibi söyleyip sıkıntıyla soluklanırken gözü askeri araca takıldı. Aracın içinde binbaşıyı bekleyen kadını yeni hatırlamış gibi, "Vali hanımı nereye götürmeyi planlıyorsun?" diye sorduğunda Metehan gecikmeden cevabı verdi.

"Askeriyenin misafirhanesine götürmek güvenli görünüyor komutanım. Aklıma ilk olarak orası geldi. Siz ne dersiniz?"

Albay bir dakika kadar sessiz kalıp uzun uzun düşünürken, başlarına gelebilecek iyi kötü her ihtimali de göz önünde bulunduruyordu.

"Metehan, Nazenin Hanım'ı şimdilik oraya yerleştirelim ama... Adı üstünde 'misafirhane' yani geçici bir süre orada kalıp ilk fırsatta kendi düzenine geri dönmek isteyecektir. Bunu istemekte haksız da değil çünkü sürekli otel odası gibi yerde kalınmaz. Bizim, ona daha iyi bir yer bulmamız lazım. Geçici bir yer değil, kalıcı bir yer. Ne yapıp edip onu da buna ikna etmeliyiz. Bu ev güvenli değil, kapıdaki güvenlikler bile güvenli değil."

"Haklısınız komutanım. Ben şimdilik Nazenin Hanım'ı misafirhaneye götüreyim ama, 'hayır' diyemeyeceği güvenli bir ev bulup, onu ikna etmenin de yolunu bulalım," deyip selam verdikten sonra

araca ilerledi, Albay da olay yerini incelemek için eve girdi. Gördüğü manzara karşısında birkaç saniye dili tutulan adam, küfür ede ede dışarı çıkıp sigara yakmıştı.

Ne psikopatça, ne korkunç bir tabloydu gördüğü. Akıl almaz, vicdan taşıyamaz, yürek dayanmazdı ama kızı yaşındaki Nazenin dayanmıştı. İkinci sigarasını da peşi sıra yakıp içerken bahçeden içeri giren savcının aracını görerek sigarasını yere atıp, postalının ucuyla söndürdü.

Savcıyı karşılayıp, incelemeleri esnasında ona eşlik ederken, Metehan da Nazenin'i tugaya getirmişti. Onu odaya çıkarıp içeri girmesini beklerken, "Sayın valim, bu benim numaram. Ne zaman, her ne olursa arayabilirsiniz," demiş, küçük bir kâğıda yazdığı numarayı uzatmıştı. Nazenin kâğıdı alıp teşekkür ettikten sonra aklına gelen şeyle durdu.

"Günlerdir görevdeydin binbaşı, şimdi de benimle uğraşıp duruyorsun. Tekrar teşekkür ederim ama artık evine git. Senin de özel hayatın, yolunu bekleyen bir sevgilin var," derken gayet samimi, içten görünüyordu fakat Metehan buna değil de 'sevgilin' demesine takılmıştı.

Havaya kaldırdığı kaşının altından bakarken, "Sevgilim?" sorusunu sorunca Nazenin belli belirsiz tebessüm etti.

"Kaç yaşında insanlarsınız, sevgili olduğunuzu saklamıyorsunuz değil mi? Doktor hanımdan bahsediyorum. Eminim günlerdir yolunu gözlüyordur. Hadi git artık," deyip arkasını döndü ve Metehan ağzını bile açamadan kapıyı kapattı.

Kapının önünde birkaç saniye öylece kalan adam, Cansel'in hâlâ çevresindeki insanlara sevgililermiş gibi davrandığını anlamıştı. Anlamadığı ise bunun vali hanıma nasıl ulaştığıydı.

Öfkeyle kararan gözlerini kapatıp dişlerini sıkarken 'Cansel' diye homurdandı ve hızla dışarı çıktı. Binanın önünde bekleyen askerleri de askeri aracı da es geçip doğruca kendi aracına ilerledi. Hastaneye giden yola çıktığında ayağının altındaki gaz pedalına var gücüyle yüklenmiş, araç ise resmen şahlanarak ileri atılmıştı.

Dakikalar içinde vardığı hastanenin acil girişinden girip danışmaya Cansel'i sordu. Doktorlara ait dinlenme odasında olduğunu öğrenince de vakit kaybetmeden oraya ilerledi. Kapıya bir kez vurup aralarken, "Cansel Hanım, bir bakar mısınız?" diyen sesiyle herkes irkilmiş, meraklı gözler üstüne dönerken Cansel'in tedirgin bakışlarıy-

la karşılaşmıştı. Gözleri gibi, bedeni de tedirginlikle doğrulan kadın odadan çıkıp kapıyı kapattığı anda Metehan'ın öfke saçan gözleriyle burun buruna geldi.

"Müsait bir yere geçelim!"

"Ta... Tabii..." diye kekeleyen Cansel, onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiş, gözlerindeki alevlerden hiç bu kadar korkmamıştı. Boş olan odalardan birine geçip yine kapıyı kapattığı anda Metehan sabrının taştığını belli eder gibi bağırdı.

"Sen, ayrıldığımız hâlde insanlara hâlâ sevgili olduğumuzu mu söylüyorsun?"

"Ben..."

"Ne, sen ne Cansel? Ben sana defalarca sakin sakin anlatmadım mı? Bizden olmaz, denedik gördük. Yolumuza gidelim demedim mi? Hâlâ neyi zorluyorsun? Bunu neden yapıyorsun?" Cansel ağzını açacak olsa da konuşmasına müsaade etmedi.

"Az önce vali hanımdan sevgili olduğumuzu duydum. Onu ne ara gördün, tanıştın da bunları söyledin? Neden yalan söyledin?"

Vali hanım demesiyle afallayan Cansel, onunla nasıl tanıştığını anlatsa iyice sinirlendiğini ve bir daha kendisiyle asla görüşmeyeceğini biliyordu. Bu yüzden susmayı tercih etti. Karşısında sus pus duran kadın ise Metehan'ın hepten sinirini bozuyordu. Baktı ki cevap vermeyecek son sözlerini söylemeye başladı.

"Bak Cansel, bu sana son uyarımdı. Bir daha asla bu konuyla ilgili yüz göz olmayacağız. Ve sen... Bir daha asla, hiç kimseye sevgili olduğumuz yalanını söylemeyeceksin. Sen yoluna, ben yoluma. Bitti!"

Bir hışımla girdiği odadan yine aynı şekilde çıkmış, kapıyı da ortalığı inletircesine çarpmıştı.

Bu sırada Nazenin ise otel odasını andıran misafirhanenin içinde adımlamış, boş gözlerle etrafına bakınmıştı. Alışmakta zorlansa da geceleri ürkse de apar topar çıktığı yer onun eviydi. Evinden can havliyle çıkmak ise gururuna dokunmuştu. Kendi kendini yiyor, arkasından 'korktu, kaçtı, saklandı' diyecekler diye zaten bozulan sinirlerini iyice harap ediyordu.

Sıkıntıyla birkaç soluk alıp pencereye doğru yürüdü. Karanlığın mesken tuttuğu gökyüzüne bakarken bu gece olanların duyulmamasını, dallanıp budaklanmamasını diledi. Dileğinin tutmayacağını biliyordu ancak yine de diledi.

Uğradığı ilk saldırıyı saklamayı başarmışlardı. Fakat bunu sakla-

mayı başaramayacaklardı. Evini o hâle getirenlerin şimdiden marifetlerini anlatmaya başladığına emindi. Zaten ilkinde neden sustuklarını, sessiz kaldıklarını da anlayamamıştı.

Pencerenin önünde duran sehpanın üstüne koyduğu telefonunun ekranına tedirginlikle baktı. Acaba telefonu ne zaman çalacak ve babasının öfke dolu sesi ne zaman kulaklarını çınlatacaktı? Çok uzun zaman sonra olmayacağını biliyordu.

Bunca yaşananın, stresin, tedirginliğin hatta korkunun üstüne bir de babasının sözlerini işitecek olmak canını daha çok sıkıyordu. Pencereden uzaklaşıp yatağın ayak ucuna oturduğu sırada hâlâ Metehan Binbaşının parkasını giydiğini fark etmişti.

İki saatten uzun süredir üstünde olan parkayı çıkarıp kenara koydu. Bedenini yatağa bırakırken gözlerinin önüne gelen vahşeti yok etmeye, zihninden söküp atmaya çalışsa da başarılı olamıyordu.

Nazenin aklındaki görüntülerle savaşa girmişken, Metehan da yeniden olay yerine dönmüş, çalışmaları yakından takip etmeye başlamıştı. Ekiplerin vali hanımın odasına yöneldiğini görünce birkaç adımda onlara yetişip, en öndeki adamı omuzundan tuttu. Tutuşu sert değildi ancak uyarı doluydu ve adam bunu anlayarak durmuştu.

"Komutanım, bir sorun mu vardı?"

"Girmeye kalktığınız oda yatak odası ve bir kadına ait. Bu sebeple odaya sadece Kadın memurlar girsin. Zaten olması gereken de budur," demesiyle aklı başına gelen Olay yeri inceleme ekibinin mensubu kapıdan uzaklaştı. Ekibindeki iki kadın memura seslenip, odayı incelemelerini isterken, yanında ızbandut gibi dikilen ve gölgesinde kaldığı adam gerilmesine sebep oluyordu. Öksürür gibi yapıp boğazını temizledi, sesinin güçlü çıkmasını sağlamaya çalışırken başını kaldırıp Metehan'a baktı.

"Arkadaşlar yatak odasını incelerken ben de salona bakayım." Sözlerinin yarısını tamamlamasıyla gözden kaybolması bir olmuş, Metehan ise gidişini öylece izlemişti. Bütün gece süren incelemeler sabahın ilk ışıklarıyla son bulurken, uykudaki şehir de uyanmaya başlamıştı. Göğe yükselen güneşe kıstığı gözlerinin ardından bakan binbaşıyı kendine getiren şey çalan telefonu oldu.

Evde gündüzleri nöbet tutan güvenlik görevlilerini arayan polis ekibinin amiri arıyordu. Aramaya hızla cevap verip, "Amirim!" demesiyle karşı tarafın sesini duydu.

"Binbaşım, güvenlik görevlilerini arama çalışmalarımız sürüyor

ancak onlara ulaşamıyoruz. Sanki sır olup gitmişler. Bana sorarsanız..." Metehan aklından geçenin başlarına geldiğini anlayarak sıkıntıyla ayaklandı.

"Evi hazırlayanlar onlardı."

"Ben de öyle düşünüyorum komutanım. Sizi de bu düşüncemi paylaşmak için aramıştım."

"Sağ ol Amirim. Herhangi bir gelişme olursa yine haber ver. Kolay gelsin."

Telefonu kapatıp bahçede yürümeye devam ederken gece boyunca yaşadıklarını sıraya koyuyor, karşılarındaki tehdidin büyüklüğünü kestirmeye çalışıyordu.

Düşünmekten, anlamaya çalışmaktan, tekrar tekrar olay yerindeki o manzarayı görmekten başı çatlayacak gibi ağrımaya başlayınca biraz dinlenmesi gerektiğini kabullenerek evine gelip doğruca duşa girmişti. Buz gibi su bedeninden akarken Cansel'e duyduğu ve hâlâ sıcağını koruyan öfkenin biraz olsun dinmesini istiyordu ama nafileydi. Sanki soğuk su tenine vurdukça öfkesi harlanıyordu.

Bunca olan biten yetmezmiş gibi bir de özel hayatındaki sansasyonları düşünmek hiç Metehan'a göre değildi. Sinirle suyu kapatıp duştan çıktı, beline bir havlu bağlayıp mutfağa ilerledi. Buzdolabından bira çıkarıp tıpasını çekişirdi.

Şişenin açılmasıyla duyulan asit sesi son bulmadan şişeyi dikmiş, kocaman bir yudum almıştı. Peş peşe iki şişe bira içip üstüne bir şeyler giymek için odasına geçecekti ki kapı çaldı. Gergin dudaklarının arasından küfür mırıldanarak kapıya ilerleyip delikten baktı.

Beline sarılı havluyu umursamadan kapıyı araladığında Yusuf Yüzbaşı anlık olarak afallamış, ardındansa kıs kıs gülerek, "Çok seksisin abicim," demişti. Üniformalar çıkıp, çelenkler, yıldızlar bir köşeye bırakılınca Yusuf'la abi kardeş gibi olmak, boş boğazlığına rağmen güzeldi. Askeri hayatta ayrı, sivil hayatta apayrı bir dostlukları vardı.

"Boş boş konuşma da geç içeri." Yusuf içeri geçip kapıyı kapatırken bir yandan da ona bakıyordu.

"Hayır olsun abi, senin canın sıkılmış," derken ondan yükselen alkol kokusu sebebiyle başını mutfağa uzattı ve tezgâhta duran boş şişeleri gördü. Buzdolabına yakın bir yerde de birkaç yudum alınan dolu şişeyi görünce kaşlarını çatmıştı.

"Sen ve peş peşe içmek... Abi sen iyi misin? Bir sıkıntı mı var?"

"Var koçum var. Cansel Hanım gibi bir sıkıntım var."

Sıktığı dişlerinin arasından mırıldandığı sözlerle Yusuf mümkünmüş gibi kaşlarını daha da çattı. Bu sırada odasına geçen Metehan üstüne tişört ve eşofman altı giyerek geri geldiğinde dolaptan bir şişe çıkarıp ona vermişti.

"Abi, sormayayım sormayayım diyorum ama... Size ne oldu?" Metehan sıkıntıyla iç çekip birasını yarıladıktan sonra uzun bir konuşma yapmak için kendini hazırladı.

"O, her akşam evin kapısından içeri girecek, her yere çanta misali yanında taşıyacağı, vizyona giren yeni filmlerden konuşup, 'işin nasıldı, neler yaptın?' sorularına cevap verebilecek birini istiyordu. Ancak bunların hiçbiri bende yok. Ben, değil her akşam bir akşam bile o kapıdan sağlam gireceğimin, aile ya da arkadaş buluşmalarına kolunda gideceğimin, her filmi yan yana izleyebileceğimizin sözünü veremem. Ya da ayaklarımı uzatıp televizyon karşısında çayımı yudumlarken iş yerimde olan biteni anlatamam. Hayatında olmasını istediği erkek figürüyle ben, kesinlikle aynı değiliz. O yüzden de zorlamanın, olmayacak şeylere umut bağlamanın, birbirimizi kandırmanın âlemi yoktu." Yeniden iç çekip başını hafifçe sallarken, "Ayrıldık. Ayrılmayı ben istedim, Cansel ise bunu bir türlü kabullenemiyor. Nasıl yaptı bilmiyorum ama vali hanım bile bizi sevgili zannediyor," dediği anda Yusuf'un dudakları *o* şeklini almış, birkaç saniye sonra da tiz bir ıslık koy vermişti.

"Vali hanım ne alaka abi?" diye kendi kendine mırıldanıp elindeki şişenin kapağını açmış, bir yudum içmişti.

"Ne bileyim ben oğlum? Kadın bana 'peşimde tetikte durmayı bırak da sevgilinin yanına git' dedi resmen. Ben de 'sevgilim?' diye sorunca 'Kaç yaşında insanlarsınız, ilişkinizi saklamıyorsunuz değil mi?' diye sordu. İlk başta anlamayıp boş boş baktım. Allah'tan hemen toparladım da salak durumuna düşmedim."

Yusuf bir süre sessiz kalıp duyduklarını düşündü, şişeyi dudaklarına götürüp bir yudum daha alacaktı ki aklına gelen şeyle kahkaha atacak gibi oldu.

"Abi, Cansel Hanım seni kıskanmış olmasın?"

"Neyden?" sorusunu soran Metehan'ın yüzündeki şaşkın ve hiçbir şey anlamadığını anlatan ifadeye bakıp gözlerini devirdi.

"Devirme ulan gözlerini. Neyden kıskanacak beni?"

"Vali hanımdan!" diye mırıldanan Yusuf imalı imalı kaşını gözünü oynatınca Metehan'ın jetonu düşmüş, aynı anda da tepesi atmıştı.

"Saçma sapan sorular sorma Yusuf! Azıcık mantıklı ol."

"Abi ben zaten mantıklıyım. Görevin sebebiyle de olsa yanında bir kadın var, sen o kadını adım adım izlemek, kapısında beklemek zorundasın. Bu durum Cansel Hanım'a bunu yaptırmış olabilir. Kadın, kadını kıskanır. Ve kıskanınca da ne yaptıklarını bilmezler."

Metehan, Yusuf'un sözlerini düşünürken lojmanın bahçesine bakıyor ancak baktığı hiçbir şeyi görmüyordu. Aklı bambaşka yerlerdeydi.

"Ne yani bu yüzden mi 'sevgilim' dedi. Valinin yanına gitti, sırf kıskançlığından sevgili olduğumuzu söyledi."

Bir an durup Yusuf'a döndü ve dişlerinin arasından fısıldadı.

"Bunu vali hanıma yapmaya cesaret edemez diye düşünüyorum." Yine durdu, önce pencereden dışarı baktı sonra tekrar Yusuf'a döndü.

"Ulan valinin evine girdiler, mesaj bıraktılar, kadını canıyla tehdit ettiler... Bizim yaptığımıza, konuştuğumuza bak." İşte bu sözlerle özel hayatına noktayı koyan Metehan yatak odasına ilerlerken

"Çıkarken kapıyı kapat!" diye bağırıyordu. Bir buçuk saat uyuyup uyandığında kendine gelmek için kahve yaparken telefonu çalmaya başlamıştı. Arayanın kız kardeşi Elif olduğunu görünce yüzünde tebessüm belirdi.

"Elifim..."

"Abiciğim..."

"Günlerdir pek konuşamadık. Nasılsınız? Annemle babam nasıl?" Elif'in gülüşü kulağına dolarken kendisi de gülümsedi.

"İyiyiz, annem yanımda. Sesini duymak için kırk takla atıyor. Babam da bahçede çiçekleriyle ilgileniyor."

"Ver bakayım telefonu. Annemi bekletmek olmaz. Bana bak cadı, annemi üzmüyorsun değil mi?" diye sorarken sesi sert ama sevgi doluydu. En azından öyle olduğunu ailesi bilir, anlardı.

Elif, "Üzmüyorum," dese de annesinin arkadan gelen sesini duydu.

"Hiç üzmüyorsun. Hadi ver ver telefonu da işe gitmek için hazırlan."

"Duyuyorsun dimi abi, bak beni evden nasıl kovuyor."

Onlar her zamanki gibi ana kız atışırken sessizce dinliyordu. Telefonun ucundan bile olsa iyi ve sağlıklı olduklarını bilmek huzur vericiydi. O, bunları düşünürken, "Oğlum..." diyen hasret dolu ses kulaklarında çınladı.

"Anne, nasılsın?"

"Canım, iyiyim oğlum. Asıl sen nasılsın? Ne zamandır sesini duyamadık. Çok özlettin kendini. Bu kez ayrılık uzun oldu Metehan Binbaşı."

Sesindeki sitem, yüreğindeki özleme karışmıştı. Bunu anlamak zor değildi ancak hasret yüreğe düşünce de dile vuruyordu işte.

"İyiyim anne, gayet iyiyim. Ayrılık uzun oldu farkındayım ama geleceğim bir ara."

"Hangi ara acaba?" deyip sitemli bir sesle gülen annesi göremese de burukça tebessüm etmişti genç adam.

Ah analar, babalar... Hepsinin içinde bir yangın vardı. Evlatları sağ salim dönene kadar hiç sönmeyen, haber alamadıkları her an harlanan bir volkan gibi.

"Biliyorum çok ihmal ettim sizi. Tamam kabul ediyorum Melek Hanım, haklısınız. Ama nolur bunu düşünüp kendini de üzüp hasta etme. Hem sen anlat bakalım emekli olacağım diye tutturan babam neler yapıyor?" derken arkadan gelen, "Melek, kimle konuşuyorsun? Metehan mı aradı yoksa?" diye seslenen babasını duydu.

"Heh, geldi işte emeklilik meraklısı baban da. Gel Cihan gel. Oğlumuz telefonda." Babasının telefona yaklaşan adım seslerini dinlerken, "Sesi dışarı ver de ben de duyayım." deyişinde öyle heyecanlı bir tını vardı ki tebessüm etmesine sebep olmuştu.

"Baba, nasılsın?"

"Oğlum, ben iyiyim. Asıl sen nasılsın?"

"Gayet iyiyim, bir sorun yok. İşlerim yoğun. O yüzden de sizlerle haberleşemedim."

"Olsun oğlum, sen iyi ol da..."

"Eee Cihan Bey emeklilik için hazır mısın?" sorusunu sorarken bir yandan da kıs kıs gülmekten kendini alamadı.

"Hazırım tabii aslanım. Yıllardır bugünü bekliyorum. Neden hazır olmayacakmışım," diye resmen trip atarken annesi araya girmişti.

"Aman bu da yaşlılık sendromumu geçiriyor anlamadım. Takı kafaya bir emeklilik hayalidir. Aldı başını gidiyor. Bizi de sürükledi peşinden. Hem söyle bakalım Cihan Kılıçarslan, sen bana sordun mu *'Melekciğim, hayatım, bitanem, emekli olmayı düşünüyor musun?'* dedin mi?"

Annesinin sözleri ve babasını azarlarcasına bağırışıyla bir kahkaha atan Metehan, "Oooh şenlik var," deyip onları dinlemeye devam etti.

"Melekciğim, hayatım, bir tanem, gözümün nuru, evimin neşesi, gönül bahçemin en güzel çiçeği..."

"Oooo baba n'aptın ya... Anne kanma bu sözlere," dediği anda babasının sert sesini duydu.

"Sus lan sonradan gelme. Ananla aramıza girme." Bu sözleriyle yine gülerken keyifle kahvesini yudumladı.

"Karım, hadi gel emekli olalım. Bak Marmaris mis gibi. Memleket gibisi var mı? Bıkmadık mı Ankara'nın siyasi ve bürokratik kasvetli havasından. Hem bak ne diyeceğim... Yeşil pasaportlarımızla dünyayı gezeriz."

"Cihan, sen o iltifatları etmek için geç kaldın kocam. Gençken yapacaktın onları. Ama sen ne yaptın? Hep çalıştın. Gece gündüz çalıştın hayatım."

Cihan Bey tedirginlik dolu bir soluk alıp, "O zaman iki değil, on iki çocuğumuz olurdu Melek. Allah korumuş da çalışmışım. On tane daha Elif ve Metehan'ın anası babası olduğunu hayal etsene bi," deyince Melek Hanım iyice sinirlenmişti.

"Ayy, hadi Cihan bi git ya. Ben deniz, kum, güneş, çiçek, böcek falan istemiyorum. Şimdi de ben çalışacağım gece gündüz. Hadi kocam başka kapıya."

"Ama benim senden başka kapım yok ki karıcım." Babasının dramatik bir sesle söylediği sözlerle ağzındaki kahveyi neredeyse püskürtecek gibi olan Metehan yutkunup güçlü bir kahkaha koyvermişti.

"Baba ne adamsın ya. Laflara bak," dediği esnada annesi de yeniden söze girmişti.

"Kendi selanı dinlemek istiyorsan bir kapın daha olsun kocam."

"Ooo, Melek Kılıçarslan'dan ürkütücü sözler."

"Sen bi sus lan Meto," diye oğluna çıkışıp hemen karısına iltifatlarını sürdürdü.

"Allah korusun hayatım. Senin üstüne bahçemdeki gülleri bile koklamam ben."

"Kokla bence Cihan, çünkü yakın zamanda ben isyan edip geri dönerken sen de peşimden geleceksin mecbur. Sonra koklayamazsın."

"Ben hiçbir yere gelmiyorum. Son sözüm budur. Emekli olacağım," diye diye bahçeye giden kocasının ardından sabır dileyerek bakan Melek Hanım oğlunun hâlâ hatta olduğunu hatırladı.

"Ne oldu bu adama anlamadım ki. Andropoza mı girdi nedir? Doktora git diyorum ona da gitmiyor. Taktı kafaya emekliliği. Yatıp kalkıp emekli olacağım diyor."

Metehan, annesinin babası için şüphelendiği andropoz durumundan sonrasını dinleyememişti. Çünkü haykırırcasına gülüp kahkahalara boğuşmuştu.

"Sen de gülüp durma eşek sıpası. Anladım gayet iyisin çok şükür. Kapat telefonu yoksa sana da başlayacağım. Kırkına gelmiş, evde kalmış, tohuma kaçmış deve seni. Bu yaşa kadar evlenip üremen gerekiyordu. Torun sevmem, babaanne olmam gerekiyordu. Ama... Beyefendi kılı kırk yarmaktan bulamadı bir hanım."

"Anne ne ara bana döndü mevzu anlamadım ki."

"*'Babaannecim, güzel torunum, gel.'* Diyorum. Bak bakalım gelen giden var mı? Yok. Neden yok? Çünkü senin yüzünden yok. Cevap verme bana. Kapat telefonu. Bamya tohumu seni. Kartladın iyice. Saçına aklar düştü be."

"Yok artık, anne ya. Bu kadar gömdün madem üstüme bir kürek de toprak at bari," dediyse de telefon çoktan kapanmıştı. Tabii binbaşı da ağzının payını bir güzel almıştı.

Ayaklanıp doğruca banyoya geçtiğinde aynadaki yansımasına baktı uzun uzun.

"Yaşlandım mı lan ben? Harbiden kartladım mı?" Şakaklarında ve favorilerinde beliren beyaz saçlara, göz kenarlarındaki kaz ayaklarına hüsranla bakıp kendi kendine sinir oldu.

"Ayrıca bamya tohumu nedir ya? O nasıl bir laf sokmaktır. Anne enteresan kadınsın gerçekten. Bir de evde 'babaannecim, güzel torunum gel' diye sesleniyor. Olmayan torununa. Tövbe estağfurullah."

Söylene söylene üstünü değiştirip evinden çıktığı gibi misafirhanenin yolunu tuttu. Nazenin'in iyi olup olmadığının merakıyla binaya girdi ve doğruca merdivenlere yöneldi.

Odanın kapısında soluklanıp kapıyı çaldı, bir süre bekledi ancak kapı açılmadı. Bir kez daha kapıyı çalarken koridorun diğer tarafında görünen temizlik görevlisine döndü.

"Günaydın, kolay gelsin. Vali hanım çıktı mı?"

"Sağ olun. Evet, vali hanım sabah erken saatte çıkmış komutanım."

Cevabıyla başını hafifçe sallamış ve teşekkür ederek merdivenlerden inmişti. Aracının istikametini valilik binasına çevirirken, kadının gece yaşananlara rağmen sabahın köründe işinin başına geçmesine şaşırmadan edemiyordu.

"Seninle çalıştıkça daha neler göreceğiz vali hanım," diyerek yolda

ilerledi. Birkaç dakika sonra binanın önüne geldiğinde aracını park etmiş, aşağı inmişti. Hızlı ve güçlü adımları onu binanın içine götürürken gözü çevreyi tarıyor, herhangi bir tehdit unsuru olup olmadığına bakıyordu. Saat erken olduğu için çevrede çok fazla insan yoktu.

İşe giden insanlar, okula giden üniformalı liseliler, uykularından arınıp günün rutin akışına alışmaya çalışıyordu. İçeri girdiği anda üstüne dönen birkaç göze aldırmadan yine merdivenlere yönelmişti. Günaydın diyen o insanlara aynı şekilde karşılık verip üst kata varınca Rezzan Hanım'la karşılaştı. Vali özel kalemi olan kadın yine kendisini güler yüzle selamlayıp, "Vali hanım odasında binbaşım. Bir dakika beklerseniz..." demeye kalmadan, kapısı açık olan odadan, "İçeri gel binbaşı!" diye yükselen sesi duyarak susan kadın, eliyle kapıyı işaret etmişti. Metehan ise belli belirsiz tebessüm ederek odaya adımladı. Kapıya yakın bir yerde durup üstünü başını kontrol etti ve içeri girdi. Açık olsa da kapıyı bir kez tıklatmış, başıyla selam verirken, "Günaydın sayın Valim," demişti. Masasında oturmuş, önündeki kağıtlara başını gömmüş Nazenin ise ağırca başını kaldırıp ona şöyle bir baktı.

Buraya geldiği ilk gün ve poligonda karşılaştıkları gün binbaşıyı sivil kıyafetlerle görmüştü ancak resmi karşılaşmalar esnasında hiç böyle görmemişti. Karşısında duran adamın normal olan giyimini içten içe garipserken *'anasının karnından üniformayla doğmadı ya. O da insan nihayetinde'* diye düşündü.

"Günaydın binbaşı. Geç, otur." Parmaklarının arasındaki kalemi birkaç tur çevirip, gözünü kırpmadan ona bakarken Metehan masanın önündeki deri koltuğa usulca oturmuştu.

Sanki diken varmış gibi, ses çıkarmak istemez gibi oturuşunun cüssesiyle oluşturduğu tezatlığa gülecek gibi olan Nazenin başını eğip dudaklarını birbirine bastırdı. Başını yeniden kaldırdığındaysa gülme isteğinden eser bile görünmüyordu.

Birbirlerine bakıp tek kelime etmedikleri yarım dakikanın sonunda Nazenin arkasına yaslanmış, yine kalemini çevirmeye başlamıştı.

"Binbaşı..."

"Vali hanım..." Aralarında yine sessizlik oluşurken, diyalogsuz süren bakışma ikisini de gerdi.

"Sabahın bu saatindeki ziyaretinizin sebebini öğrenebilir miyim?" Bu soruyla açılmayan ağzını açmak zorunda kalacağını anlayan Metehan soluk aldı.

"Nasıl olduğunuzu merak ettim. Dün gece olanlar..."

"İtten puşttan, onların tehditlerinden korksaydım bu şehre gelmezdim komutan."

Lafını bölüp tek seferde dile getirdiği sözlerle bir kez daha *'ne değişik kadın'* diye düşünmeden duramayan Metehan başını sallamakla yetinmişti. Onun sessizliği ise Nazenin'i birkaç söz daha söylemek zorunda bıraktı.

"Yani endişe edecek bir durum yok. Ben gayet iyiyim. Evet, evimin içinde gördüğüm manzara ilk başta beni şok etti ama... Geçti! Şimdi işimize bakacağız ve bunu kimin ya da kimlerin yaptığını bulacağız," demesiyle ayaklanan Metehan esas duruşa geçip başını keskin bir hareketle, bir kez salladı.

"Emir anlaşıldı sayın valim. İyi çalışmalar dilerim. Kolay gelsin," diyerek topuğunun üstünde dönüp çıkışa yönelmişti ki durdu ve omzunun üstünden bakarken, "Yine de bir şey olursa... Hepimiz buradayız," deyip gitti. Nazenin, teşekkür bile etme fırsatı bulamadan gözden kaybolan adamın bıraktığı boşluğa bakmış, kısa süre sonra da işine dönmüştü.

Valilikten çıktığı gibi Kışlaya giden Metehan için de gün epey yoğun başlamıştı. Bunun sebebi ise tabii ki gece yaşananlardı. Vali hanımın evinde gündüz nöbet tutan korumaları bulmaya çalışıyor, isimlerini araştırıyorlardı. Fakat ne isimler gerçekti ne de adamlardan bir iz vardı. Yapılan araştırmaları inceleyen Albay Kutluhan Kutalmış sinirle elini yumruk yapıp, kıpkırmızı suratını askerlerine dikti.

"Adamlar ellerini kollarını sallayarak eve girmişler. Ruhumuz duymamış." Ayaklanıp odanın içinde adımlarken

"Vali hanımı güvende sanıp, her gece yataklarımıza huzurla yatmışız. Oysa çakallar kapısındaymış," diye söylenmeye devam ediyordu ki kapı bir anda açıldı. Kimse ne olduğunu, destursuzca içeriye kimin girmeye cesaret ettiğini bile anlayamadan, "Dikkat!" komutunu duyarak yerlerinden fırladılar. Albay, kapıyı açanı görüp, yuvasından çıkacak gibi büyüyen gözlerle bakarken, Pençe Timi resmen buz kesmişti.

"Albay!" diyen gür ve olgun sesin sahibine bakıp selam duran Kutluhan, "Albay Kutluhan Kutalmış! Emredin komutanım," demişti. Karşısındaki adamın omuzlarındaki apoletin başında çelenk vardı ve içinden çapraz şekilde iki kılıç geçiyor, hemen yanında da iki yıldız parlıyordu.

"Duyduklarım doğru mu Kutalmış! vali hanımın başına gelenler

doğru mu?" bağırışı odada yankılanırken Albay başını sallamış ve, "Maalesef doğru komutanım," demişti.

"Nasıl fark etmezsiniz? vali hanımı nasıl koruyamazsınız? Daha önce yaşananlardan da mı ders çıkarmadınız?" Hepsi sessizlik içinde öylece kalırken sürpriz misafir masaya yöneldi ve masanın başındaki koltuğa oturdu.

"Oturun! Ve anlatın."

Albay tedirginlikle Tümgeneral rütbeli adama bakıp otururken, tim de onun ardından oturmuştu. Karşılarındaki adam, katıldıkları birçok operasyonu yöneten kişiydi. Buraya en son gelişi diğer valinin şehit edilmesiyle olmuştu.

O zamandan bu zamana kendisiyle yüz yüze görüşmemişlerdi. Ancak paşa, aldığı haberler doğrultusunda habersizce kışlaya gelmişti. Bu, iyiye işaret değildi. Hepsi farkındaydı.

Albay belli belirsiz bir soluk alıp olan biten her şeyi anlatırken kapı çalınmış ve içeri bir kişi daha girmişti. Ancak bu kişiyi tanımıyorlardı. Kimdi, neyin nesiydi kimse bilmiyordu?

Harekât merkezine girebildiğine göre kendilerindendi. Buna şüphe yoktu. Binbaşı Metehan göz ucuyla paşanın yanına gelen adama bakarken onu bir güzel süzmüştü.

Saçları ne uzun ne de kısaydı. Şekilli ve bir hayli belirgin kaşlarının altında parlayan masmavi gözleri, kirli sakalı, sert ve karakteristik yüz hatları vardı. Dergi kapağına model diye konulsa kimse şüphe etmezdi. Sarı saçları, beyaz teni gözleriyle uyum içindeydi. Oldukça dikkat çekici ve yakışıklı bir adamdı.

Paşa, yanı başında dikilen bu adama kısa bir bakış atıp masadakilere döndü.

"Demir Engin, kendisi istihbaratçıdır. Bundan sonra vali hanımın, yani kızımın yakın koruması olacak," demesiyle odaya bomba düşmüş gibi bir etki oluşmuştu. Masadaki tüm gözler anlık olarak tümgeneralin üniformasındaki isimliğe kitlendi.

'Tuna' yazıyordu. Karşılarındaki adam Tümgeneral Seyfettin Tuna'ydı. Adını kendi adlarından iyi bilirlerdi. Ancak vali hanımla aynı soyadı taşıdığını fark etmemişlerdi. Albay iyiden iyiye rengini kaybederken zar zor, "Kızım mı dediniz komutanım?" sorusunu sorunca paşa sadece başını sallamakla yetindi. Bir dakikalık sessizliğin ardından paşa ayaklanıp odanın içinde volta atmaya başlayınca, masanın etrafında oturan herkes de ayaklanmış öylece beklemeye başlamıştı.

"Kızım dedim. Doğru duydunuz. O, bunun duyulmasını istemiyordu." Birkaç adım daha atıp yeniden yerine oturdu ve gözleriyle hepsine oturmalarını emretti.

"Bundan böyle vali hanım o evde kalmayacak. Şu an askeriyenin misafirhanesindeymiş. Bir süre daha orada kalsın, ardından da askeri lojmandaki boş dairelerden birine geçsin. Sizlerle aynı çatı altında olursa, ona ulaşmaları daha zor olur. Gün içerisinde de Demir yanında olacak. Sizler ise bir an önce eve girenleri bulacaksınız. Bu şehirde bir kez daha valiye suikast yapılmayacak. Gözünüzü, kulağınızı dört açacaksınız," deyip yeniden ayaklandı ve bu kez kapıya yöneldi. Tam dışarı çıkacağı esnada durup direkt olarak Metehan'ın gözünün içine baktı.

"İlk geldiği gün yapılan saldırıda da evde yaşananlarda da kızımın yanında sen varmışsın binbaşı."

"Doğrudur komutanım. İlk olayda tamamen şans eseri oradaydım ancak ikinci olayda gece nöbeti ben ve askerlerimdeydi." Seyfettin Paşa anladığını belirtir gibi başını usulca sallayıp, "Sana can borcumuz arttı Kılıçarslan. Sağ ol," dedi ve cevap vermesini bile beklemeden odadan çıktı. Albay ile kısa bir bakışma yaşayan Metehan, Timin kendisine baktığının farkındaydı. Seyfettin Paşa'nın 'can borcumuz arttı' diyerek ne demek istediğini anlamışlardı.

"Komutanım, vali hanım gerçekten paşanın kızı..." diyen Yüzbaşı Yusuf'a omzunun üstünden bakıp, "Sonra yüzbaşı," dedi ve Albayla birlikte paşanın peşine takıldılar. Yeni tanıştıkları istihbaratçı Demir ise çoktan paşayı takibe başlamıştı. Bahçeye çıktıklarında Albay ile gözleri buluşup duruyor ancak ikisi de tek kelime etmiyordu. Metehan on adım ilerisinde yürüyen adamın gergin sırtına sıkıntıyla bakıp keskin bir soluk aldı.

"Kızının burada göreve başladığını neden söylemedi sizce komutanım?"

"Vali hanım, seninle ilk karşılaştığında Vali olduğunu söyledi mi binbaşı?" Metehan o günü anbean hatırlayıp gözlerini devirmemek için dişlerini sıkarken homurdandı.

"Söylemedi..."

"Babasının da bunu söylememesine şaşmamak lazım o zaman," deyip başını sağa sola sallayan Albay sözlerine daha sessiz devam etti.

"Vakti zamanında oğluyla ilgili de hiçbir şey söylememişti. Bu adam böyledir. Duvar gibi, soğuk, donuk, kuralcı. Torpilmiş, oymuş,

buymuş onun yapacağı şey değildir." Eğitim alanına doğru ilerleyen paşaya yetişip aralarındaki sohbeti sonlandıran Kutluhan Albay, göz ucuyla yanındaki adama baktı ve anında yakalandı.

"Ne oldu Kutalmış, neden öyle baktın?" Kutluhan Albay uzun yıllardır tanıdığı bu adamla konuşmanın zor, soru sormanın imkânsız olduğunu bilse de içindeki meraka yenik düşerek, bu sefer ona doğrudan baktı.

"Neden söylemediniz komutanım? Neden 'kızım Vali olarak görevlendirildi' demediniz?" Seyfettin Paşa bir süre düşünür gibi sessiz kaldıktan sonra, "Ne fark eder Albay. Kızım ya da bir başkası, buraya kim gelirse gelsin hepsi Vatan evladı. Hepsi eşit ve aynı dikkatle korunmalı," dediğinde Albay da binbaşı da silik bir tebessümü dudaklarına konuk etmişlerdi.

"Metehan Binbaşı," derken paşanın gözleri üstüne dönünce "Emredin komutanım," diyen binbaşı dikkatle ona odaklanmıştı ancak yürümeye de devam ediyordu.

"Baban hâlâ bahçede çiçekleriyle mi ilgileniyor?" sorusuyla durakşayıp, sabah ailesiyle yaptıkları konuşmayı hatırlayarak başını salladı.

"Evet komutanım," cevabını vermesiyle adımlarını sonlandıran Seyfettin, "Babanı ara ve telefonu bana ver," demişti. Metehan aldığı emir doğrultusunda telefonunu çıkarıp babasını aradı ve telefonu paşaya uzattı. Neden babasını aramasını istediğini çok iyi biliyordu ancak ona ne diyeceğini ne konuşacağını merak ediyordu. İkinci çalışın sonunda telefon açılırken, "Yeter ulan çiçek baktığın. Sana ihtiyacım var, sahaya iniyorsun." Demesi bir oldu. Hiç vakit kaybetmeden söylediği sözle Kutluhan Albay Metehan'a, Metehan ise ona şaşkın şaşkın bakmıştı. Yıllardır emekli olacağını, aylardır da inzivaya çekildiğini söyleyen babasını göreve çağırmasıyla resmen afallamıştı.

"Seyfettin..." Şüpheyle sorar gibi gelen sese, "Evet benim Cihan," derken karşı taraftaki adamın iç çektiğini duydu ama umursamadı.

"İtiraz yok Cihan. Sen lazımsın. Konu mühim," dediyse de Cihan Kılıçarslan yine iç çekmişti. Bu yaptığıyla iyice asabı bozulan Seyfettin Paşa sinirle parlayan gözlerini göğe dikti.

"Ne iç çekip duruyorsun Kılıçarslan? Sen lazımsın diyorum. Anlatamıyor muyum?"

"Anlatıyorsun da... Seyfettin, başınız sıkışınca sahaya indireceğiniz bir ben mi kaldım ulan? Ben yıllardır her şeyi uzaktan takip ediyorum. Sanki bilmiyorsun."

"Cihan, ben Akdağ'dayım. Burası her zamanki gibi karışık. Yine Vali hedef alınıyor. Kimler işin içinde öğrenmemiz lazım. Bırak çiçeği, böceği," derken sesindeki sinir bariz şekilde açığa çıkınca Cihan Bey de sesini yükseltmişti.

"Bir önceki valiyi kim şehit ettiyse, şimdiki valinin peşine düşenler de aynı kişilerdir."

Bağıra bağıra dile getirdiği sözler Seyfettin Paşa'yı hepten sinir edince adam birkaç adımda yanındakilerden uzaklaştı.

"Ne akıllı adamsın Cihan be. Biz bunu hiç anlamamıştık. Dalga mı geçiyorsun benimle!"

"Ne dalga geçeceğim be seninle. Evimde oturuyor, her şeyden elimi eteğimi çekmeye çalışıyorum ama sen ve senin gibi inatçı birkaç adam, beni bir türlü bırakmıyorsunuz. Emekli olacağım lafının neyini anlamıyorsunuz?" Cihan Bey'in emekli olacağım sözlerine iğreti bir kahkaha atıp, "Bizim gibi adamlar emekli olmaz. Evinde oturup televizyon karşısında çay içip, gazetede çengel bulmaca çözemez. Bağ, bahçe, çiçek, böcekle uğraşamaz. İnzivaya çekilip yatağında huzur içinde ölemez. Biz bu yola çıkarken, normal olan hayatı bir kenara koyarız. Sanki bilmiyor gibi konuşturma beni," dediğinde Cihan Kılıçarslan bir süre sessiz kalmış ve tüm bu gerçeklerin kafasına kakılmasıyla homurdanmıştı.

Seyfettin'in söylediklerinin hepsini bildiği gibi, gerçek olduğunu da biliyordu. Ölene kadar kendisine rahat yoktu biliyordu ancak sahaya inmek gibi de bir niyeti yoktu. O yüzden son kez söze girdi.

"Seyfettin, sen bir önceki valinin ardından da çok araştırma yaptın ama sonuç alamadın. O zaman beni aramamış, tek bir istekte bile bulunmamıştın. Şimdi ne oldu da oğlumun telefonundan bana ulaşıyorsunuz bilmiyorum ama..." Seyfettin Paşa gözlerini kapatıp dişlerini sıkarken, dişlerinin arasından fısıldadı.

"Vali, kızım ulan." Yarım dakika kadar süren sessizliğin ardından telefonun ucundaki hareketliliği ve şu sözleri duydu.

"Askeri Helikopteri gönderin. Geliyorum." Seyfettin Tuna bu sözlerle derin bir iç çekip 'şükür' diye fısıldarken Cihan bir kez daha konuştu.

"Ayrıca kızının, oğlumun görev yaptığı ile vali olduğunu neden söylemediğini daha sonra soracağım. Helikopteri gönder paşa." Telefonu kapatıp Metehan'a geri verirken Albaya odaklanmıştı.

"Askeri helikopter hemen Marmaris'e gidecek ve Cihan Kılıçarslan'ı getirecek. Hemen. Vakit kaybetmeden."

"Emredersiniz komutanım," deyip hızla askeri binaya dönen Albay giderken paşanın bu seferki odağı Metehan olmuştu.

"Ne inatçı adam ulan senin bu baban."

"Sağ olsun biraz inatçıdır," diyen askerinin omzunu usulca sıkıp yürümeye devam etmesini işaret etti. On adım kadar yan yana ilerlemişlerdi ki Seyfettin göz ucuyla genç adamı süzdü.

"Nasılsın aslanım?"

"Sağ olun komutanım." Cevabına bıyık altından gülerek az önce okşar gibi sıktığı omzunu daha iyi kavrayıp yine sıktı.

"Komutanın olarak değil, babanın dostu, senin de taa çocuk yaşlarını bilen biri, Seyfettin amcan olarak soruyorum Metehan. Nasılsın oğlum?" Başını usulca sallayıp zar zor araladığı dudaklarından, "İyiyim... Teşekkür ederim. Sen nasılsın Seyfettin amca?" sorusu dökülünce paşa kıs kıs gülmüştü.

"Üstümüzde yeşiller varken böyle konuşmak garip geliyor değil mi? Doğrusu dışarıda karşılaşınca bile garip geliyor ama..." Metehan, yanındaki adamın apoletindeki parıltılardan gözünü zorla ayırıp konuştu.

"Yani... Evet. Yanındaki kişi Tümgeneral olunca hâliyle sivilmiş gibi konuşulmuyor komutanım."

"Alışmayınca ne götte ne ağızda durmuyor desene." Sözlerine belli belirsiz gülüp askeri lise yıllarından bu yana tanıdığı adama dikkatle baktı.

"Komutanım, eğer müsaadeniz varsa bir soru sorabilir miyim?"

"Sor!" Derin bir soluk alıp aklında dönüp duran ve epey merak ettiği şeyi nasıl soracağını düşündü.

"Oğlunuzla yani Andaç'la askeri liseyi, Harp Okulu'nu birlikte okuduk. Babamla eskiye dayanan bir tanışıklığınız var ancak..." deyip sustuğunda sorunun ne olduğunu anlayan Seyfettin devam et der gibi başını salladı.

"Kızınız olduğunu, Andaç'ın bir kız kardeşi olduğunu hiç bilmiyordum. Aynı yatakta yattığım, aynı yemeği yediğim, sırt sırta omuz omuza görev aldığım adamdır Andaç. Kardeşim gibi severim, sizi de babamdan ayrı görmem ama..." Yine susup soluklandıktan sonra sorusunu sordu.

"Kızınız olduğunu neden sakladınız komutanım?" Seyfettin Bey'in yüzü donuklaşmış, kaşları çatılmış, alnı kırışmıştı. Gözleri ise ilerideki eğitim alanında karın içinde çalışan askeri birlikteydi. Uzun sayılacak bir süre boyunca sessiz kaldıktan sonra gözlerini Metehan'a çevirdi.

"Bazen saklamak gerekir Kılıçarslan. Sadece baban ve baban gibi birkaç kişi biliyordu," demekle yetinse de gözlerine garip bir ifade oturmuş, hareleri puslanmıştı. Metehan onun bu sözlerinin, bakışının ne anlama geldiğini anlamaya çalışıp düşünürken Albay Kutalmış yanlarına geri dönmüştü.

Helikopterin Marmaris'e doğru yola çıktığını, birkaç saat içinde Cihan Kılıçarslan'ın burada olacağını haber verince Tümgeneral başını usulca sallayıp soluklandı.

Gün geceye dönmeden, aydınlık karanlıkla yer değiştirmeden, güneş batıp ay gökte yükselmeden önce helikopter piste inmiş, Cihan Bey ise askeri alana adımını atmıştı. Karşısında durmuş, kendisini karşılamak için bekleyen Seyfettin'e, Kutluhan'a, Demir'e ve en son oğlu Metehan'a baktı. Hızlı adımlarla ilerleyip helikopterin oluşturduğu rüzgârdan, yerden kaldırıp üstüne savurduğu karlardan kurtulmaya çalışırken gözlerini onlardan ayırmıyordu.

"Hoş geldin Kılıçarslan," diyen dostuna başıyla selam verip, "Sağ olun, hoş buldum demek isterdim ama..." deyip sözlerini yarım bıraktı.

"Ama yine hayırlı bir iş için karşılaşamadık diyorsun değil mi?"

"Bizim hayatımız olan mesleğin cilvesi de bu Seyfettin," demesiyle iki adam başlarını usulca sağa sola sallamış, ardından da sıkıca kucaklaşmıştı. Cihan Bey belli belirsiz bir sesle, fısıltıyla, "Kızın iyi mi?" diye sorduğunda Seyfettin Bey aynı şekilde cevap verdi.

"Oğlun sayesinde iyi. Kızım buraya geldiği ilk gün silahlı saldırıya uğramış. Şans eseri de Metehan'la karşılaşmışlar, onu korumuş. Olan biteni baştan sona anlatacağız zaten ama anlayacağın kızım şimdilik iyi olsa da bir dahaki hamlelerinde ne olur bilemiyorum ve bu durum..." Durup soluklandı. İki dost, boylu poslu, görmüş geçirmiş iki adam, iki baba birbirini anladığını belirtircesine bakışırken, "... Canımı sıkıyor. Yardımın lazım," demişti.

"Hasret giderme faslını bırakalım da işimize koyulalım o zaman." Dostunu rahatlatmak için tebessüm etmeye çalışırken Albaya dönüp selamlaştı, kısaca hâl hatır sordu ama hiç duraksamadan Demir'e baktı.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum Demir Engin. Görev tanımın nedir?"

"Görevim vali hanıma yakın korumalık etmek başkanım," dediğinde Cihan Bey'in kaşı usulca havalanmış, gözleri paşaya dönmüştü.

"Allah Allah!" İmalı bakışlarında Seyfettin'in neden Demir'i kızına yakın koruma olarak istediğini anlamaya çalışır pırıltılar kol geziyordu. Cihan Bey bu konu üstünde daha sonra durmayı aklına not alıp, selamlaşma faslını en sona bıraktığı oğluna döndü.

"Binbaşı Kılıçarslan..." derken yüzünde silik bir tebessüm, dudaklarının kenarında gururlu tebessümünü ele veren kıvrımlar belirmişti.

"Başkanım... Hoş geldiniz," diyen oğlunun da yüzünde tıpkı kendisininki gibi bir gülümseme vardı. Baba oğul birbirine göz süzmeyi bırakıp kucaklaştı.

Aylardır görüşmemişlerdi. Metehan'ın görevi beklenenden uzun sürmüş, hâliyle hasret de ona eşlik etmişti. Görev uzuyor, hasret uzuyordu.

"Hoş geldin aslanım. Şükür sağ salim döndün."

"Çok şükür döndüm... Sen de hoş geldin. Geleceğini düşünmüyordum. Beni şaşırttın. Ne o, emeklilik hayalleri rafa mı kalktı?" oğlunun kıs kıs gülmesine gözlerini devirip, omzunu bir güzel sıkarken Seyfettin'e ters ters baktı.

"Senin yüzünden çoluğa çocuğa madara oldum, görüyor musun Tuna?"

"Tabii tabii, benden ötürü madara oldun Cihan. İçini böyle rahatlatıyorsan ben günah keçin olurum eski ama eskimeyen dostum."

Hep birlikte Alay Komutanlığı binasına girip doğruca Albayın odasına geçtiler. Albay Kutluhan, bir kez de Cihan Bey için yaşanan her şeyi anlatmıştı. Dinlediği olayları not alıp uzun uzun düşünen Cihan, iki olayda da görgü tanığı olan hatta vali hanımı koruyan oğluna baktı.

"Metehan, o gecenin başını bir kez daha ayrıntılı anlat bakalım," dediğinde Metehan o geceye dair her şeyi yeniden anlatmaya başladı.

"Vali hanım, her gece bize çay demliyor ya da kahve yapıp ikram ediyor. O gece de çay demlemiş, bardaklara koyup bahçeye çıktı. Askerlerden birine tepsiyi verip, çaycıyı getirmek için eve geri dönüyordu ki 'izniniz olursa ben alayım' dedim. Vali hanım da tamam deyince eve girip mutfağa yöneldim. Davlumbazın ışığı yanıyordu. Bilirsiniz o ışık loştur, ortamı çok aydınlatmaz. Girerken mutfağın ışıklandırmasını açtım o sırada da yerde kan gördüm. Birkaç damlaydı. Çaycıyı alıp dışarı çıktım, askerlere verdim sonra Nazenin Hanım'ın yanına geri dönüp, 'nereniz kanıyor?' diye sordum. Eline, ayağına baktı fakat hiçbir yerinde kanama yoktu. Durum öyle olunca hemen içeri girip odaları gezmeye başladım. Aradığımı bulmam da uzun sürmedi."

"Odanın içini de yeniden anlat," diyen babasının emriyle odada gördüklerini de anlatıp sustuğunda ilk konuşan Demir olmuştu.

"Beni yanlış anlamayın komutanım ama siz görmüş geçirmiş, deneyimli bir askersiniz. Nazenin Hanım'ın kapısında nöbet tutanların terörist olduğunu nasıl anlayamadınız? Sözlerimde herhangi bir ima yoktur, lütfen yanlış anlamayın. Sadece anlamaya çalışıyoru," dediğinde Metehan başını sakince sallamıştı.

"Sorularında haklısın, yanlış anlaşılacak bir şey yok. Adamlar o evin güvenliği olabilmek için yapılan bütün mülakatları geçtiler. Fiziksel yeterlilik de gösterdiler, özgeçmişleri de oldukça normaldi. Ancak iyi yalancılar oldukları bu olayla ortaya çıktı. Ayrıca... Kutluhan Albay, ben, timim ve daha nice askerimiz... Hepimiz elimizden geleni yapıyoruz."

Demir de başını hafifçe sallayıp, "Ona ne şüphe binbaşım. Eminim ki elinizden gelenin fazlasını yapıyorsunuzdur."

Metehan, "Eyvallah," diyordu ki bulundukları odanın kapısı açıldı.

"Yavaş olun, gitmeyin biraderimin üstüne," diyen tanıdık ses ise odanın içini doldurdu.

"Bu adam benim can kardeşimdir. Onun elinden geleni yaptığına zerre şüphem yoktur. Tıpkı Vatan sevgisinden, görev bilincinden şüphem olmadığı gibi."

Son sözlerini söylerken Demir'e ufak bir selam vermiş, ardından da Cihan Bey'e dönüp elini sıkarken konuşmaya devam etmişti.

"Hoş geldiniz başkanım. Sizi burada, yeniden aramızda görmek ne büyük şeref." Cihan, oğlunun en yakın dostu olan Andaç'a belli belirsiz güldü.

"Hadi ulan oradan. Ağzın yine iyi laf yapıyor ama ben bu yağlamayı yemem. Sen onu babana yap aslanım." Sıkıca kucaklaştıkları sırada, "Nasılsın can oğlum?" sorusunu soran adama Andaç da aynı samimiyetle cevap verdi.

"İyiyim Cihan amca. Sen nasılsın?"

"Gördüğün gibi keçi baban yüzünden yine buralardayım." Sözlerine kıs kıs gülerken bahsi geçen babasına dönüp, "Komutanım," diyerek selam vermesiyle Seyfettin Bey önce oğluna, sonra Cihan'a baktı baktı ve homurdandı.

"Ulan sana hasretle sarıldı, geldi bana komutanım diye selam verdi. Bunu da evlat diye seviyorum işte ben." Sözleri içerideki her-

kesi güldürürken, Andaç'ın, "Senin sağın solun belli olmuyor Baba. Ben işimi garantiye aldım," demesi muhabbeti daha da ateşledi.

"Öp ulan." Yüzüne doğru uzanan eli öpüp başına koyan Andaç, babasına da sarılıp, Albayla tokalaştı ve en sona bıraktığı dostuna yöneldi.

İki koca adam uzun zaman sonra karşılaşmanın mutluluğunu gülüşlerinde gizlemeye çalışarak sıkıca sarılırken dudaklarından aynı kelimeler dökülmüştü.

"Can kardeşim..." Canlarını birbirlerine emanet ettikleri için, birbirlerine cansiperane oldukları için 'can kardeş'tiler. Lafta değildi can kardeşlik. Candandı, kandandı.

"Seni özleyeceğim aklıma gelmezdi ama omuz omuza vermeyeli çok zaman oldu Kılıçarslan," diyen Andaç kıs kıs gülerek dostundan bir adım uzaklaştı.

"Sen beni özleme Tuna. Sen ne zaman beni özlesen tepemize yağmur misali mermi yağıyor."

"Kırdığın, Melek annemin porselen takımı değil Metehan. Kalbim ulan," demesiyle gülüşme sesleri birbirine karışmıştı ki odanın kapısı bir kez çalınıp, 'gir' komutuyla açıldı.

"Komutanım, Nizamiyeden bildirdiler. Vali hanım kışlaya giriş yapmış." Herkes göz ucuyla bakışıp hareketlenirken, "Geliyor gelmekte olan," diye fısıldayan Andaç'ın gözlerinde gurur parıltıları vardı. Metehan onun her zamanki neşesine gülümser gibi olup başını salladı.

"Vali hanımı karşılayalım o zaman," diyen Seyfettin Paşa'nın emriyle odadan çıkmaya başladılar. Kapının önüne sıralanıp resmi aracın gelişini izlerken Seyfettin Bey dikkat kesilmişti. Az sonra araç duracak, kapı açılacak, nice erkeğe taş çıkaracak genç bir kadın, canı, kanı, kızı adımını atacaktı.

Böylesi bir ânı görmek, onu hedeflerine ilerlerken, 'yapamazsın' diyenlere inat, aklına koyduğunu yaparken, korkusuzca yürüdüğünü görmek ne büyük gururdu.

Evet, Akdağ Valisi görevi geldiğinde görevi kabul etmesine gönlü razı gelmemişti ancak bunun sebebi ona inanmaması değildi. Başına bir şey gelir korkusuydu. Ki zaten korkusu da gerçek oluyordu. Düşünmek istemese de kızına çevrilen gözler, uzatılan diller vardı. Bir de silahların namluları vardı. İşte Seyfettin'in yüreğini mengene misali sıkan da buydu. Derin bir nefes alıp yüreğindeki sıkıntıdan kurtul-

mak ister gibi dimdik durduğunda sırtında hissettiği elin sahibine baktı.

"Kızın, kızımız Seyfettin. Onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağız. Yüreğini ferah tut paşa."

"Eyvallah Cihan Başkan. Eyvallah," dediği sırada koruma aracı ve makam aracı önlerinde durmuş, makam aracının önünde oturan Levent aşağı inip vali hanımın kapısını açmıştı.

Kapının altındaki boşlukta beliren sağ ayağını sol ayağı takip etti ve araçtan çıkıp görüş alanlarına girdi. Gün ışığında parlayan yemyeşil gözlerini karşısında dikilen adamların üstünde gezdirip bir süre baktıktan sonra onlara doğru adımladı.

Attığı her adımda duyulan topuk sesi, sessizliği deliyordu sanki. Sakince merdiven basamaklarını çıkıp babasının karşısında durdu.

"Ben de paşa ne zaman gelir diye merak ediyordum. Gelişin beklediğimden geç ve sessiz oldu," dese de yüzünde belli belirsiz bir tebessüm oluşmuştu. Ailesinden birilerini, babasını, abisini yanında görmek iyi gelmişti. İkisine de baktı ve, "Hoş geldiniz," dedi.

"Hoş bulduk sayın valim. Sen de hoş geldin." Babasıyla buluşan elleri hasretle sıkı sıkı birbirini sarmıştı.

"Seyfettin Paşa, geldiğini söylemeden geri dönecektin galiba." Sözlerini cevapsız bırakan babasından ayrılıp abisine döndü ve usulca sarıldı.

"Abiciğim, hoş geldin."

"Hoş buldum iki gözümün çiçeği," diye sevmesine gülümsemeye çalışıp ondan da ayrıldı ve önce Albayla sonra da binbaşıyla tokalaştı. Bu sırada babası yaşlarındaki diğer adama da bakıp onu daha önce hiç görmediğine kanaat getirdi.

Ancak adamın siması yabancı olduğu kadar da tanıdık geliyordu. *'Sanki başka birinin yaş almış hâli gibi'* düşüncesi aklından geçerken ona da elini uzatmıştı.

"Cihan Kılıçarslan, Milli İstihbarat," demekle yetinen adamın adını kafasının içinde evirip çevirirken, yüzünü gözünü daha dikkatli inceledi ve bir anda Metehan'a döndü. Bu hareketiyle karşısında duran yüzlerde silik bir tebessümün oluşmasına sebep olmuştu.

"Kılıçarslan... Nasıl yani?" sorusuyla belirginleşen tebessümlerle cevabını sözsüz olarak almıştı ancak sözlü olan cevabı da Metehan verdi.

"Babam." Böyle bir bilgiye sahip değildi ve hiç tahmin edemez-

di. O yüzden epey şaşırmış baba oğul arasında bir süre daha mekik dokumuştu.

"Yani bu, tam teçhizat hazırız demek mi oluyor?"

"Aynen öyle oluyor vali hanım." Babasının kendinden emin, gür ve biraz ürkütücü sesini duyup sessiz kaldı. Karşısında sıralanmış altı adamdan sadece biriyle tokalaşmamıştı. Birkaç adımda Demir'in önüne gidip elini sıkarken, "Sizi de tanıyalım," dedi.

"Milli İstihbarat'tan Demir Engin. Size yakın koruma olarak görevlendirildim sayın valim," sözlerini duyunca kaşları epey çatılmış, gözleri ise kararlılıkla babası ile Cihan Bey'e dönmüştü.

"Yakın korumam Levent Bey'dir. Başkasına ihtiyaç yok. Zaten Levent Bey gün içerisinde daima benimle. Geceleri ise askeri misafirhanedeyim ve orası gayet güvenli."

Babası itiraz etmek için ağzını açacakken onu tek bir el hareketiyle durdurup kendisi konuşmaya devam etti.

"Ayrıca Demir Bey'in görevlendirildiği duyulursa bu durum öncelikle yakın korumam Levent Bey'in, sonrasında da Türk Silahlı Kuvvetleri'nin neferi olan o askerlerin özgüvenini kırar. Beni koruyamadıkları düşüncesinin zihinlerinde perçinlenmesine müsaade edemem. Bu düşünce, zaten pamuk ipliğine bağlı olan şehir güvenliğini de etkiler. Ayrıca ağzından salyalar akıtarak birbirimize girmemizi bekleyen, bunun için an kollayan düşmanlarımızın ekmeğine yağ sürdürtmem."

Sözleriyle duygu ve düşüncelerini net olarak belirttiğinde altı adam da kendisine dikkatle ve takdir eder gibi bakmıştı. Cihan Başkan karşısındaki genç kadına gururla bakıp Seyfettin Paşa'ya döndü.

"Vali hanım düşüncelerinde, sözlerinde ve verdiği kararda çok haklı," diyen dostunun da kızın da haklı olduğunu bir baş sallayışla kabul eden paşa, "O zaman Nazenin Hanım birkaç gün içerisinde Askeri Lojmanda boş duran daireye yerleştirilecek," deyip sustu.

Kızının bu emrivakiden hoşlanmadığını gözlerinden, yüzündeki ifadeden anlamıştı ancak bunu yok sayarak sözlerine devam etti.

"Binbaşı Metehan'ın karşısındaki daire boşmuş." Metehan Nazenin'e, Nazenin ise Metehan'a bakıp kalırken Andaç içi rahatlamış gibi soluk alıp, "Can kardeşim, kardeşimi korur. Çok doğru bir karar," deyivermiş, bu sözleri duyan Nazenin ise hızla abisine dönmüştü. Yıllardır Can Kardeşim dediği bir dostu vardı ve ona böyle hitap etmesinin sebebini az da olsa biliyordu.

Yemyeşil gözleri abisi ile Metehan arasında gidip gelirken, rütbelerinin aynı olduğunu fark etti. Muhtemelen yaşları da aynıydı ve bu Can Kardeşlik taa Lise zamanlarına dayanıyordu. Adını duymadığı ancak namını çok işittiği o adamın Metehan Binbaşı olmasına şaşırıp kalmışken yeniden babasının sesini duydu.

"O ev dışında başka bir yere yerleşmene baban olarak da Tümgeneral Seyfettin Tuna olarak da rızam yok. Madem sen isteklerini tek tek sıralıyor ve bu isteklere uymamızı istiyorsun. Ben de bunu istiyorum."

Akdağ iline Vali olarak görevlendirildiği günden beri hop oturup hop kalkan, kimi zaman korkusu öfkeye dönüşünce dili daha da keskinleşen ve aralarında soğuk rüzgârlar esmesine sebep olan babasının gözlerinde ilk kez huzur kırıntısı görmüştü.

Zaten iğne ucu kadar olan huzurunu kaçırmak istemiyordu ama Lojmana yerleşmesi dedikodu sebebi olsun da istemiyordu.

"İnsanlar konuşur Nazenin Hanım. Siz aynı evde yaşasanız 'herkesin canını tehlikeye atıyor, askerleri, güvenlik görevlilerini hiç mi düşünmüyor' derler. Siz bizlerin değil canını, onurunu bile düşünürken derler bunu. Lojmana taşınırsınız 'Korktu da taşındı' derler. Yani insanlar konuşacak, dedikodu edecek sebepleri her zaman ve her koşulda bulur. Ağız dediğiniz torba da değil. Büzemiyoruz. Onların ne konuşacağını değil, önce kendinizi sonra da ailenizi düşünün. Size bir şey olsa en çok anneniz, babanız ve abiniz üzülecek, bitmeyen ve hiç geçmeyecek olan acıyı daima onlar yaşayacak. Ne bizler ne de dedikodu edenler değil."

Sanki Metehan, gözlerinde, yüzünün her zerresinde beliren o soruları anlamış da konuşmuştu. Nazenin, kendisini bu kadar iyi anlayan kişinin binbaşı olmasına şaşırıp sessiz kalsa da doğanın en nadide yeşillerini kıskandıracak gözlerinde minnet dolu bir ışıltı belirmişti. Daha ağzını açıp 'tamam, kabul ediyorum' diyemeden, "Vali hanıma mesai saatleri dışında ben göz kulak olurum. Tıpkı geldiği günden beri olduğum gibi," diyen Metehan'ın sözleri şaşkınlığını perçinledi.

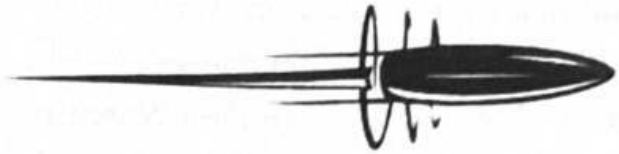
Aslında Metehan, onun 'kabul ediyorum' diyeceğini belli eden jest ve mimiklerini anlamıştı. O yüzden bodoslama konuşuvermişti. Amacı ne vali hanımın işine karışmak ne küstahlık yapmak ne de başka bir şeydi.

Seyfettin Bey, içinin biraz olsun rahatladığını gizlemeden soluk-

lanıp, "Bence de lojmanda oturması ve sana komşu olması doğru karar," dediğinde Andaç, Kutluhan Albay ve Cihan Başkan da onu onayladı.

Nazenin'in şehre geldiği günden beri Lojmanda kalmasını savunan Merehan'ın ilk zaferini kazandığı bugün, gelecekteki nice zorlu ama bir istiridyenin içinde sakladığı inci tanesi kadar değerli, eşsiz, kıymetli ve güzel günlerin başlangıcı olacaktı.

5. BÖLÜM

Uzun görüşmelerin, değerlendirmelerin ve vali hanımı korumak için alınan önlem kararlarının ardından Seyfettin Paşa ve Cihan Başkan yanlarından ayrılmıştı. Pistten havalanıp göğe yükselen helikoptere bakan Nazenin belli belirsiz iç çeker gibi görünse de aslında dua ediyordu.

Babasını ve Cihan Bey'i taşıyan helikopterin sağ salim iniş yaptığını duymadan içi rahatlamayacaktı. Sıkıntıyla yüzünü asarken sağ yanında duran abisine dönmüştü. Babası gitmiş ancak abisini evi taşınıp, yeniden yerleşene kadar yanında bırakmıştı.

"Nazenin, seni bıraktıktan sonra Metehan'ın evine geçmeyi düşünüyorum ama..." derken kardeşini kolunun altına alıp yürümeye başlamıştı. Arkalarında kalan Kutluhan ve Metehan onları baş başa bırakabilmek için aralarındaki mesafeyi açınca Andaç konuşmayı sürdürdü.

"Eğer istersen ben de yan odanda kalabilirim. Eğer tedirgin oluyorsan."

Kendisi tedirgin olmuyordu fakat abisinin tedirginliği aşikârdı. Onu rahatlatmak ister gibi göğsüne dokunurken gülümsedi. Kimseye göstermediği bu gülüş sadece en yakınlarına özeldi.

"Abim, ben iyiyim. Korkmuyorum ya da tedirgin olmuyorum. Sen arkadaşınla hasret gider. Belli ki uzun zamandır görüşmemişsiniz."

Başını sallayıp, "Görüşmemiştik. En son ne zaman karşılıklı oturup sohbet ettik hatırlamıyorum bile," deyince Nazenin iyice ısrarcı oldu.

"Ne güzel işte hazır buradasın, ikinizin de görevi yok. Arkadaşınla görüş." Kısa bir an durup, 'Can Kardeşim' mevzusunu düşünürken arkasında kalan Metehan'a omzunun üstünden bakıp abisine dönmüştü.

"Abi, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki." Gözlerini abisine çevirip kendi gözlerinin yeşilini andıran gözlerine bakarken, "Metehan Binbaşıyla can kardeşlik muhabbetiniz nereden..." demişti ki abisinin telefonu çalmaya başladı.

"Pardon," diyerek elini cebine atan Andaç telefon ekranına kısa süre bakarak gülümsedikten sonra aramayı cevapladı.

"Söyle karıcım..." Sözleri yankılanırken Nazenin abisinin hâline gülmemek için alt dudağını ısırmıştı. 'Karıcım' diye hitap ettiği kadının en yakın dostu Birce olması ise büyük ironiydi.

"Evet karıcım... Haklısın karıcım... Bu gece de eve gelemeyeceğim için beni boşamak istemekte haklısın karıcım," dediğini duyan Nazenin, Metehan ve Kutluhan Albay daha fazla dayanamayıp sessizce gülerken Andaç da tıpkı onlar gibi sessizce gülüyordu. Eğer bunu sesli yapsa Birce canına okurdu biliyordu. Şimdiki tek amacı kendisini özlediği için tepesi atan karısını sakinleştirmek, suyuna gitmekti. Onu deli etmek değil. Asla!

"Ne alayım? Eve gelirken ekmek mi alayım? Alırım karıcım. Senin isteklerin benim için emirdir."

Nazenin neredeyse kahkaha atacakken kendini tuttu ama arkasındaki iki adamın kıs kıs güldüğünü duyabiliyordu. Andaç'ın son sürat devam ettiği hanımcılığı eşliğinde kendilerini bekleyen araçların yanına varmışlardı. Nazenin abisinin söz dinleyen, dinlemek zorunda olan bu hallerini keyifle izleyip aracına binmeden önce Albayla vedalaştı.

"İyi akşamlar Albayım. Eşinize selamlarımı iletin lütfen. En kısa zamanda okulları ziyaret etmeye başlayacağım. İlk olarak da Nuran Hoca'mın okuluna gideceğim."

"Size de iyi akşamlar vali hanım. Nuran Hoca sizi seve seve misafir edecektir," dedikten sonra yüzünü ekşitip, göz ucuyla Andaç'a baktı.

"Bu hanımcı binbaşı gibi olmak istemem ama bir kez daha söylemeyi unutursam, benim hanım da beni kapının önünde yatıracak."

Nazenin sözlere tebessüm ederken, "Hayır olsun?" demişti.

"Nuran Hoca'm sizi yemeğe davet etmişti fakat ben söylemeyi unuttum. Hem de birkaç kere söylemeyi unuttum," derken suçüstü yakalanmış gibi gözlerini sağa sola kaçırdı.

Erkekler, hepsi pek rütbeli erkekler... Karıları söz konusu olunca

nasıl da kuyruklarını indiriyor ve sıkıştırıveriyorlardı. Belki biraz komikti ama çokça saygı duyulacak davranıştı.

"Zahmet etmesin diyeceğim ama belli ki epey ısrarcı. O zaman bana da *'seve seve gelirim'* demek dışında bir şey kalmıyor."

"Bir yemeğin zahmeti mi olur Nazenin Hanım. Her zaman gelin buyurun. Ben, eşime numaranızı versem?" sorusuyla gülümseyip başını sallayan Nazenin, "Tabii ki verin. Biz hocamla haberleşelim," deyince Albay numarayı söylemiş, o da kaydetmişti.

"Tekrar teşekkür ederim. Görüşürüz," diyerek aracına binerken Albay, Metehan Binbaşıyla konuşmaya başlamıştı.

Bu sırada öndeki askeri araca binen abisi ise hâlâ telefonla konuşmaya devam ediyordu. Albayla konuşmasını sonlandıran Metehan, selam verip abisinin bulunduğu araca bindi ve araçlar hareket etti.

Kışlanın içinde ilerleyip Lojmanın yakınındaki misafirhaneye geldiklerinde herkes araçlardan inmişti. Abisiyle kısa bir an sarılıp vedalaştı ve Metehan'a döndü. Daha ağzını açamadan, "Size odanıza kadar eşlik edeceğim. Önden buyurun," demesiyle Nazenin gözlerini usulca ama huysuz huysuz devirince abisi de, "Göz devirmek yok küçük hanım. Güvenliğin önceliğimiz ve bu çok önemli," demişti.

"Hımm, evet. Ne yaparsın işte, büyük başın derdi de büyük oluyormuş."

Sözlerine gülen abisini ardında bıraktığında Metehan'ın da yüzünde küçük bir tebessüm belirdiğini görememişti. Binaya girip merdivenleri çıkarken bu kez Metehan'a, "Sizin bu Can Kardeşlik durumu nereden geliyor binbaşı?" diye sormadan edemedi.

Sorusunu sormuştu ancak göz ucuyla baktığı adamın yüzünde mimik kıpırdamamıştı. Göz teması kurmayı reddederek dimdik karşıya bakarken dudakları usulca aralandı.

"Operasyonlarla ilgili bilgileri paylaşamam sayın valim. Onlar sırdır." Tam da Metehan'dan beklediği yanıtı alıp iç geçirdi.

"Allah'tan Andaç binbaşının bana karşı böyle cevaplar veremeyeceği kadar çok tehdit unsurum var. Kardeşini geçiştiremez, geçiştirirse yengem de onu geçiştirir... Bu da abimin pek hoşlanacağı bir durum değil."

Metehan duyduğu sözlerle kocaman açılan gözlerini vali hanıma çevirmeden edememişti. Bir süre ona tepeden bakıp, "Siz, kız kardeşler... Hepiniz böylesiniz sanırım. Sırları, bir gün tehdit unsuru olarak kullanmak için saklıyorsunuz," deyince Nazenin de ona döndü.

"Sanırım sizin de kız kardeşiniz var. Doğru mu anlıyorum?"

"*'Ne yazık ki'* mi desem yoksa *'iyi ki var'* mı desem bilemiyorum," sözleriyle dudakları usulca kıvrılan Nazenin odasının kilidini açıp içeri bir adım attı ve yeniden ona döndü.

"İyi ki var demelisin binbaşı. Eğer biz olmasaydık hayat ne kadar sıkıcı ve heyecandan uzak olurdu bir düşünsene."

Metehan, ona şöyle bir bakarken kahkaha atacaktı. Göğsünün aşağısında kalan boyuna inat havaya diktiği burnu, iddialı sözleri buna sebep oluyordu. Ufak tefek olması sadece onu tanımayan insanları yanıltırdı. Oysa Nazenin'in boyundan büyük cesareti vardı. Bunu kısa sürede öğrenmişti.

"Ne sıkıcı olurdu değil mi ama..." deyip başını eğdiği anda yüzleri epey yakın olacak şekilde kalmışlardı.

"Siz gelmeden önce hayatımız ne kadar da monotondu. Siz geldiniz ve bizden daha taşaklı olduğunuz için tüm ilgiyi üstünüze çektiniz. Şimdi de burnumuz boktan kurtulmuyor. Çok şükür."

Açık sözlülükle, tanıştıkları ilk güne ve aralarında geçen ilk diyaloglara gönderme yapmasına dayanamayan Nazenin, bir an duraksayıp ilk kez aleni şekilde gülümsedi. Sonrasında da binbaşının gözlerine bakarak ona biraz daha sokulup fısıldadı.

"Bence ilgi odağı olmamı kıskanıyorsun binbaşı."

"Biraz daha ilgi odağı olmaya devam ederseniz, orta yerimden çatlayacağım vali hanım."

Onu tiye almaya çalışır görünse de kadının yüzünde ilk defa gördüğü gülümsemeye ve o gülümsemenin getirdiği diğer ayrıntılara takılmıştı.

Tebessüm edince dudağının sol yanında küçücük bir çukur oluştuğunu görmüştü mesela. Ve merak duygusu usulca kabarmıştı. Gerçekten gülse, kendini saklamadan, sıkmadan, rahatça gülse, dolu dolu kahkaha atsa... O küçük çukur daha da belirginleşir miydi? Ya da çoğunlukla soğuk çıkan sesinin altında gizlenen kahkahası nasıl tınlardı acaba? Kulağa nasıl gelir, nasıl duyulurdu?

Düşüncelerine hâkim olamadığını fark edip toparlanmak adına gözlerini ondan kaçırdı, bir adım geri gitti. Aralarına mesafe koyarken, zihnine üşüşen düşüncelerin nereden çıkıp geldiğini anlamamıştı ancak durumdan da hoşnut olmamıştı. Belli belirsiz soluk alıp,

"Ben kıskançlığımdan, abiniz de beni beklemekten çatlamadan önce gideyim," diyen Metehan'ın son derece ciddi yüz ifadesine eklenen soğuk sesiyle kendine gelen Nazenin hemen toparlandı. Gülümsemesi silinip gitti, yerini her zamanki durağan ifade, keskin bakışlar, gergin yüz hatları aldı.

"Tabii... Ama gitmeden önce size şunu vereyim." Odanın içine ilerleyip gözden kaybolduktan kısa süre sonra yeniden kapıya gelmişti. Elinde tuttuğu kamuflaj parkayı uzatıp, "Dün gece vermiştiniz. Teşekkür ederim," dediğinde binbaşı parka ve Nazenin arasında gözlerini gezdirdi.

"Teşekkür edilecek bir şey yok," derken sesi sanki iyice soğumuştu. Kendinin farkına varıp tebessüm etmeye çalışarak, "İyi geceler." Dese de vali hanımın yüzündeki donuk ifadeyi değiştirememişti.

Kadının ilk kez içtenlikle gülümsediği ânı mahvettiği düşüncesiyle hepten gerilip birkaç adım daha geri gitti ve başıyla selam verip merdivenlere yöneldi.

Nazenin ise bir anda karşısında buz kesen adamın tavrını anlayamamış, yüzüne buyur ettiği gülümsemesine bile sinirlenerek kapıyı çarparcasına kapatmıştı. Kapanan kapının sesiyle adımları duraksayan Metehan iç çekerek yoluna devam ederken, aklını onda bırakmadan edemedi.

Kapıda bekleyen araca geçtiğinde Andaç'ın dikkatli bakışlarını üstünde hissederek iyice gerilirken, "Ne oldu birader, suratın beş karış?" sorusuna cevap olarak elindeki parkayı gösterdi. Sanki Andaç '*Neden geciktin?*' diye soracakmış, o da '*kardeşinin gülüşüne takılı kaldım*' diye ağzından kaçıracakmış gibi gerilmişti. Sorusunu geçiştirmek için, "Dün gece vermiştim de. Vali hanım geri verdi, onu bekledim," deyince Andaç sadece başını sallamıştı.

"Nazenin zordur, Vali Nazenin ondan daha da zordur. İnatçı, kuralcı, disiplinli... Oy nenem oy, işiniz zor." Sözleriyle bir an gülümser gibi oldu ama hepsi bu kadardı.

"İşini severek ve özenle yapması takdir edilesi. Geri kalan tüm huylarına ise alışmaya başladık. Başka çare yok, vali hanım hepimizden daha taşaklı," demesiyle Andaç'ın kaşı havalanmış, keskin bakışları Metehan'ı bulmuştu.

"O ne demek lan?" Göz ucuyla onun şaşkın suratına bakıp kıs

kıs gülerken, "Tanıştığımız gün, ben senden daha taşaklıyım dedi," demesiyle Andaç kahkahayı basmıştı.

"Ciddi misin lan? Manyak bu kız." Kahkahalarının arasında soluklanıp lojmana geldiklerini görerek araçtan indi ve binaya ilerlerken kolunu arkadaşının omzuna doladı.

"Sen şu muhabbeti başından anlatsana birader. Bizim deliyle nasıl tanıştınız çok merak ettim."

"Anlatırım, anlatırım da... Sen de bana şunu anlat."

"Neyi?" diye şüpheyle soran arkadaşına bakan Metehan, "Neden kardeşin olduğundan hiç bahsetmedin?" sorusunu sormuştu. Suratı bir an allak bullak olan Andaç, usulca başını sallayıp anlatacağının sinyalini verdi ve mırıldandı.

"İçeri geçelim, öyle..."

Eve girip sırayla duş aldıktan sonra rakı masasını kurmaya başladılar. Yaklaşık bir saat sonra masada karşılıklı oturmuş, birbirlerinin gözünün içine bakıyor, birbirlerini ölçüp tartıyor ama tek kelime etmiyorlardı. Bu duruma daha fazla dayanamayan Andaç sıkıntıyla suratını ekşitip, "Tamam be, bakıp durma yüzüme yüzüme. Kanım, yüzümü senin kadar görmedi, senin kadar da bakmadı. Anlatacağım," diye isyan edince Metehan da alttan almamış ve isyan etmişti.

"Anlat ulan o zaman. Çocukluğumuzdan beri tanışıyoruz. Ben ne kardeşin olduğunu biliyorum ne de Vali olduğunu. Bu ne gizem birader. Lisedeyken annenle, babanla konuştuğunu duyardım ama kardeşin... Hiç duymadım, hiçbir zaman ağzından kardeşim kelimesi bile çıkmadı. O yüzden şaşkınım ve merak ediyorum."

Arkadaşına hak verip usulca başını sallarken kadehleri tokuşturdu, neredeyse kadehin yarısını yudumladı.

"Hikâye uzun ve bol acılı..." deyip gözlerini kaçırarak dışarıya baktı. Derin bir soluk alıp sözlerine devam etmeden önceyse Metehan'ın merakla doğrulduğunu görmüştü.

"Bizim annelerimiz bir değil. Yani lise yıllarından telefonla görüştüğüm annem, öz annem değil. O, Nazenin'in öz annesi." Metehan duyduğu sözlerle afallayıp öylece kalırken Andaç rakısından yeni bir yudum almıştı.

"Ben askeri liseye girince babam kişisel bilgilerim yayılmasın diye koruma kararı koydurttu. Hem yüksek rütbeli asker çocuğu ol-

duğum hem de şehit çocuğu olduğum bilinmesin, birilerinin gözüne batmayayım, menzilleri bana dönmesin diye," demesiyle az önce şaşırdığını sanan Metehan'ın ağzı resmen açık kalmıştı.

"Şehit çocuğu mu?" sorusunu sorarken sesi titremiş, yıllarını geçirdiği dostunun derinlere gömdüğü acılarına ilk kez tanık olmaya başlamıştı.

"Evet, doğru duydun. Sana gerçeği anlatmayı istedim ama babam ve senin baban yani Cihan amca izin vermedi. Ben de sözlerini ezip geçemedim."

Parmakları arasındaki kadehi usulca çeviren Metehan, "Böyle bir şeyi neden gizlemek istediler? Neden annenin şehit olduğu ya da Nazenin Hanım'ın varlığı gizlendi?" diye sormadan edememişti. Can Kardeşim dediği adamın haklı sorularıyla geçmişe gömdüğü acılarının kapısını aralayan Andaç'ın yüzü ise beyaza kesmişti.

"Babamın hedef alındığı bir saldırıda annemle ben de yanındaydık. Annemi gözümüzün önünde kaybettik. O sırada hamileydi ve bir kız kardeşim olacaktı. Annemle birlikte, doğmamış kardeşim de gitti. Nice doğmayan bebeklerin gidişi gibi..." evin içi bu gerçeklerle buz tutarken Metehan elini uzatıp arkadaşının eliyle bileği arasını kavradı.

"Başın sağ olsun birader. Ne diyeceğimi bilemiyorum ama çok üzüldüğümü bil isterim. Güzel annenin de günahsız melek gibi kardeşinin de mekânı cennet olsun inşallah."

Andaç yaşlar dolan gözlerini ona çevirip zar zor tebessüm ederek toparlanmaya çalıştı.

"O olaydan sonra babam uzun süre toparlanamadı. Tabii ben de öyle. Kimi zaman babaannemde, kimi zaman anneannemde kaldım. Babam göreve gider, aylarca dönmezdi. Annem varken buna alışmak daha kolaydı ama annem gidince, babamın da gitmesi, her gidişin yokluğu çok zor geldi. Zor da olsa, çok acı da olsa zaman durmadı ve birkaç yıl geçti. Derken babam bir gün karşıma geçip evlenmeye karar verdiğini söyledi. Önce anlamadım sonra karşı çıktım. Yeni gelen kadının annemin yerini alacağını ve bana anne olacağını zannettim. Babam durumu anlayıp belki de hayatında ilk kez bana bir şeyleri sabırla, tane tane ve başımı severek anlattı. O an dışında bu kadar anlayışlı, sabırlı ve şefkat dolu olduğu pek an hatırlamıyorum."

Durup soluklanan Andaç boşalan kadehini Metehan'a uzatmış ve kadehleri dolduruşunu izlemişti.

"Neticede Meliha annemle evlendiler. Tabii onlar evlenirken, asıl annemin ailesi kıyametleri kopardı. Kızımız senin yüzünden öldü demeye kadar varan söylemlerin, suçlamaların sonu hep bana vardı. Beni Meliha anneye bırakmak istemediler. Babam da dayanamayıp resti çekti. '*Çocuk benim çocuğum ve onu gözümden sakınırım. Kimse ona kötü bir şey yapamaz, zaten Meliha da öyle bir kadın değil,*' dediğini hatırlıyorum. Meliha annem hayatımıza girdikten sonra her şey biraz daha güzelleşti sanki. Artık yeniden bir evim olmuştu. Orada burada kalmıyordum. Babam neredeyse biz de yanındaydık. O göreve gidiyor, ben Meliha annemin yanına sokulup uyuyordum. Bir kez bile bana sesini yükselttiğini, gönlümü kırdığını bilmem. Annemi kaybettiğimde küçüktüm o yüzden de yaşasaydı nasıl bir anne oğul ilişkimiz olurdu bilemiyorum ama... En az Meliha annemle olduğu kadar iyi ve hoş sohbet olurduk herhalde."

Metehan bu sözlerine tebessüm edip başını usulca sallarken, "Sonra Nazenin Hanım mı katıldı aileye?" diye sormuştu ama sorunun cevabı zaten aşikârdı. Andaç da gülümseyip onu onaylarcasına başını salladıktan sonra devam etti.

"Meliha annem 'kardeşin olacak' dediğinde çok kıskanmıştım yalan yok. Uzun zaman sonra annemin bıraktığı boşluğu dolduran kadını kıskanmıştım. Bir de çocuğu olur da beni eskisi kadar sevmezse diye korkmuştum. Çocuk aklı işte..." Metehan bu itirafa da içtenlikle gülümserken Andaç anlatmayı sürdürüyordu.

"Ama Nazenin'i gördüğüm ilk anda onu kıskanarak ne büyük bir yanlış yaptığımı hissettim sanki. Dokuz yaşındaydım doğduğunda, o sayede hislerimi de Nazenin'in bebekliğini de net olarak hatırlıyorum. Yemyeşil kocaman gözlü, kıpkırmızı elma gibi yanaklı, epey de saçlı bir bebekti. Bir de bir gülüşü vardı aman Yarabbim. Alıp içime sokup saklayasım gelirdi. Kimse görsün, sevsin, dokunsun istemezdim. Eve bebek görmeye gelen akrabalara eziyet eder, kardeşimi onlardan alana kadar rahat vermezdim. Meliha anne ise bu kıskançlığımı fark edip benimle sakin sakin konuşur, içimdeki kıskançlık tohumlarının filizlenmesini engellemeye çalışırdı. Babam göreve gittiği anda ben annemin sol tarafına, Nazenin sağ tarafına yatmaya başlamıştık."

"Düşündüğün gibi olmamış ve Meliha anne seni hiç bırakmamış. Ne güzel güzel bir anne olmuş Meliha teyze."

"Hiç ayırmadı. Bir kez bile aklıma, gönlüme öyle bir şüphe düşmesine dahi izin vermedi. Nazenin'in başını bir kez okşadıysa, benim başımı iki kez okşadı. Sonra gel zaman git zaman bizim kız büyümeye başladı ama babam kimseye Nazenin'den bahsetmedi. İnsanlar az çok beni biliyorlardı. Yaşanan olayları bilenler daha iyi biliyordu. Ancak babamın ve Meliha annemin yakın akrabaları dışında kimse Nazenin'i bilmiyordu. Babamın çalışma arkadaşları mesela Meliha annemi öğretmen olduğu için biliyorlardı fakat evimizin küçük hanımefendisinin adını bile bilmezlerdi. Zaten öğrenmeye fırsat bulamadan da babam bizi memlekete, Bursa'ya göndermişti. Bursa'ya taşındığımızda Nazenin yeni yeni yürümeye başlamıştı. Yani anlayacağın babamın doğudaki görevlerinin hiçbirinde yanında değildik. Görevi bitince ya da izine çıktığında yanımıza gelirdi. O yüzden de bizi saklamak daha kolay oldu."

Metehan anlamaya çalışır gibi duyduklarını ölçüp tarttı bir süre. Ardından da teyit etmek ister gibi sordu.

"Yani baban, Nazenin Hanım'ı ve Meliha anneni sırf aynı acıları tekrar yaşamaktan korktuğu için yıllar boyu sakladı öyle mi?"

"Aynen öyle biraderim. Zaten annemle babam Nazenin'den önce de çok fazla yan yana görünmezlerdi. Askeriyede ailelerin de dâhil olduğu yemekler olurdu mesela. Babam o yemeklere hep tek başına giderdi. Beni, kızını ve karısını göz önüne çıkarmadı. Yıllar boyunca bunu özellikle yaptı ve Meliha annem bir kere isyan etmedi, tek kelime kötü söz söylemedi ya da biz de gelelim bile demedi. Çünkü babamın daha önce yaşadığı kaybın korkusundan böyle davrandığını biliyordu ve ona saygı duyuyordu. Babamla bazen oturur konuşuruz..." deyip aklındakileri toparlamak ister gibi durup soluklandı.

"Yine öyle havadan sudan sohbet ettiğimiz bir akşam *'Meliha annemi severek mi evlendin yoksa bana yeniden aile ortamı kurabilmek için yaptığın zorunlu bir evlilik miydi?'* diye sordum. Birkaç dakika durup düşündü. Sonra *'Meliha'nın kalbi güzeldi. Yüreği kocamandı ve vicdan sahibiydi. Bu, onun yüzünden, gözünden, sesinden bile belliydi. Öğrencilerine anne olmuş, çalıştığı köydeki vatandaşa kardeş olmuştu. Ki o zamanlar dışarıdan gelenin el görüldüğü, hor görüldüğü*

zamanlardı. Fakat Meliha onların gönlüne yer etmeyi başarmıştı. Bu durum beni etkilemişti yalan yok ama ona karşı farklı bir duygu beslemedim. Hele de evlenmek aklımın ucuna gelmedi. Hem o gencecik bir öğretmendi, ben ise otuzlarını geçmiş, bir evlilik yapmış ama karısını kaybetmiş çoluklu çocuklu adamdım. Gecesi gündüzü belli olmayan bir askerdim,' diye başladı anlatmaya. Tabii ben de iyice meraklandım. O güne kadar hiç bunların konusu açmamıştı. Meliha annemle nasıl konuşmaya başladı, evlenme kararını nasıl aldılar, onun ailesi babamı ve beni nasıl kabul edip evlenmelerine onay verdi? Hiçbirini bilmediğimi fark ettim."

Metehan, hikâyenin bu kısmını da epey merak edip, merakına yenik düşerek, "Sahi, nasıl tanışmışlar?" diye sormuştu.

"Meliha annem köy okulunda görevli sınıf öğretmeniymiş. Bilirsin köy okulları küçücüktür. Öğretmen, aynı zamanda da müdürdür. O da öyleymiş işte. Göreve başlamasından kısa süre sonra bazı teröristler tarafından rahatsız edilmeye başlamış. Derken bir gün okulu basıp onu ve öğrencilerini rehin almışlar. Meliha annemi öldürüp, *öğretmenlerden birinin daha canına kıydık* diye ortalığa çıkacakları anda babamlar yetişmiş. İlk tanışmaları böyle olmuş. Sonra sık sık köye gidip, etrafı kolaçan ederlerken tanışıklıkları ilerlemiş. Meliha annemin anlattığına göre babama âşık olmuş. Babam, *seni bana vermezler* diyerek ilk başta ondan kaçmaya çalışsa da... Gönlünün güzelliğine vurulunca indirmiş süngüsünü."

"Vay be, film gibi..." yorumunda bulunan arkadaşına gülen Andaç, "Aynen öyle," dedikten sonra bir süre sessiz kalmışlardı.

"Peki Nazenin Hanım kaymakamlık sınavlarına girince baban tepki göstermedi mi? Yıllar boyu sakladığı, saklamak için uzak kalmayı, hasret çekmeyi göze aldığı kızı artık göz önünde olacaktı," sorusuyla Andaç imalı bir kahkaha atmıştı.

"Ben askeri liseye girerken kopardığı kızılca kıyametten daha büyüğünü, Nazenin kaymakam olacağım dediğinde gördüm. Tepki göstermek ne demek, esti gürledi yağdı yıktı geçti ama Nazenin tüm bunları kulak ardı edip, kafasına koyduğunu yaptı." Metehan istemsizce kaşının birini havaya kaldırıp ıslık öttürdü.

"Seyfettin Tuna gibi bir babayı kulak ardı etmek ha! vali hanım çok cesur." Andaç gülerek başını sallarken devam etti anlatmaya.

"Cesur olmasa buraya gelir miydi Metehan. Başına gelebilecek tüm kötü ihtimalleri bilerek geldi. Ne yalan söyleyeyim, biz hiç istemedik. Onaylamadık. Vazgeçirmeye çalıştık. Nuh dedi peygamber demedi. *'Sizler de doğuda görev yapıyorsunuz, benim sizden ne eksiğim var da yapamayacağımı düşünüyorsunuz? Oralar sizin için vatan da benim için değil mi?'* diye bir bağırdı ki... Hepimizi o anda susturdu."

"Baban da bu sözlerin üstüne daha fazla itiraz edemedi değil mi?" Andaç başını sağa sola sallayıp yutkundu ve kollarını iki yana açarak tebessüm etmeye çalıştı bu kez.

"Hem itiraz edemedi hem de kızının hiçbir itirazını dinlemeyeceğini kabullenmek zorunda kaldı. Sonuç olarak şimdi buradayız işte," diyen arkadaşına tıpkı onun gibi tebessüm eden Metehan, salonun duvarındaki çerçevenin içinde tertemiz duran ay yıldızlı al bayrağa baktı ve şu sözleri söyledi: "Bu topraklar, Nene Hatun, Şerife Bacı, Kara Fatma, Sabiha Gökçen, Şehit Yarbay Songül Yakut, Şehit Öğretmen Şenay Aybüke Yalçın ve Neşe Alten gibi nice yiğit kadın görmüş. Hepsini bağrından çıkarmış, yetiştirmiş, tarihine yazmış. Elbet Vali Nazenin Tuna da onlar gibi korkusuz, cevval, akıllı ve yüreklidir. Görevinde muvaffak olacağından zerre şüphem yok. Çünkü bu toprakların kadınları, cihana bedeldir."

Can Kardeşinin sözleriyle göğsü gururla kabaran Andaç da şimdi bayrağa bakıyordu.

"Şiir gibi konuştun be Kılıçarslan. Bu sözlerini Nazenin Hanım duysa... Çok duygulanırdı."

İkisi de bu sözlerin ardından epey sessiz kalıp, gecenin o eşsiz sesini dinlediler. Aralarında uzayıp giden kasvetli havayı dağıtma girişimi ise Andaç'tan geldi.

"Eee, Nazenin'le olan şu taşak muhabbetini anlat bakayım."

"Heh, ben de ne zaman soracaksın diye merak ediyordum."

"Oğlum, böyle kaliteli goygoyu kaçırır mıyım hiç?" diye keyiflenen dostuna bakıp gözlerini devirirken homurdandı.

"Hiç!"

"Hadi hadi, doldur şu kadehleri de anlat yoksa çatlayacağım."

"Çatlayacak bir şey yok biraderim. Kardeşine kim olduğunu neden hedef alındığını sordum söylemedi. Bana sen kimsin asıl falan

dedi ben de asker olduğumu rütbemin de baya taşaklı olduğunu söyledim," demesiyle Andaç haykırarak gülmüştü.

"Oğlum, asisti sen yapmış, vali hanım da golü atmış sanırım."

"Attı attı, yalnızca gol atmakla kalmadı bana da kafa attı."

"Ne?" Andaç'ın beyaz teni nefessiz kalana kadar gülmekten morarırken Metehan homurdanarak o gün olanları anlatmayı sürdürdü.

"Bana benden daha taşaklı olduğunu söyledi. Tabii bu esnada üstümüze yağmur gibi mermi yağıyordu. Bu rahatlığı beni deli etti. Saldırıyı yapan grup kaçınca hâlâ kimliğini söylemeyen yabancıyı ama bak yabancı diyorum dikkat et. Ters kelepçe yapmaya kalktım."

Andaç duyduklarıyla gözlerini kocaman açıp, "Laan valiye ters kelepçe yapmaya mı kalktın?" deyince Metehan asabı bozuk şekilde ona baktı.

"Ulan cinsini sevdiğim biraderim, kardeşini ters kelepçe yapmaya kalktığıma takılmıyorsun da buna mı takılıyorsun?"

"Nazenin başının çaresine bakar adamım. Biz onu ona göre eğittik. Şüphemiz yok. Senin o an orada olman büyük şans ama olmasaydın da bir şekilde kendini korurdu."

Metehan bir an durup poligonda karşılaştıklarında Nazenin'in dediği sözleri hatırladı.

"Bir süre önce poligonda karşılaştık. Atışlarını görünce 'sizi kim eğitti?' diye sordum. 'Çok saygı değer iki silahlı kuvvetler mensubu.' Dedi. Demek bahsettiği o iki kişi sen ve Seyfettin amcaydı öyle mi?"

Andaç yalnızca başını sallamakla yetinip rakısından yudumladı ve Metehan'ın gözlerine bakıp sırıttı.

"Nasıl kafa attı bizim deli sana?" sorusuna homurtulu bir sesle, "Zıplayarak!" cevabını verince Andaç resmen ulurcasına gülmeye başlamıştı.

"Kelepçeleme olayı da canını çok sıkmış, boyu da yetmeyince zıplayıp kafa attı lan bana. Bana. Ayı gibi herifim kardeşim ben. Ufacık kadından dayak yedim. Dudağımı patlattı. Ömrümde bunu da yaşamadım demem artık."

Sözleriyle ikisi de kahkahayı patlatmıştı. Gece yarısına kadar uzun uzun sohbet ederlerken Andaç, görevden göreve koşmaktan anlayamadığı evliliğinden ve yakın zamanda yapılacak düğünlerinden bahsetmiş, sonra da Metehan'ı sıkıştırıp, hayatında biri olup olmadığını

anlamaya çalışmıştı. İlk başta lafı eveleyip geveleyen Metehan sonunda çözülüp Cansel'den, ilişkilerinin ilerlememesinden, ayrılık kararından sonra yaşananlardan bahsetmişti.

Saat sabahı bulmak üzereyken uyuyan iki adamı yoğun bir gün bekliyordu. Nazenin Hanım'ın eşyaları yeni evine taşınacaktı. Nazenin buna gönüllü olmasa da olacak olan buydu.

***

Lojman binasından içeri giren Nazenin merdivenleri ağır ağır çıkarken hemen arkasında Metehan vardı. Yeni evinin önüne geldiğini yanında duran adamın avucuna bir adet anahtar bırakmasından anlamıştı ancak yine de sormadan edemedi.

"Burası mı?" gözleri anahtar, kapı ve Metehan'ın üstünde gelip gidiyordu.

"Evet, sekiz numaralı daire sizin. Burası da benim dairem," diyerek sol tarafında kalan kapıyı göstermişti.

"Apartmanda başka kimler kalıyor? Tanıdığım birileri var mı?" sorusunu sorarken bir yandan da kapıya ilerlemiş ve anahtarı yuvasına oturtmuştu.

"Alt kattaki iki dairede benim timimdeki bekâr askerler kalıyor. Üst kattaki iki dairede ise evli olanlar." Nazenin sol omzunun üstünden ona şöyle bir bakıp imalı imalı güldü.

"Desenize Pençe Timi'ne komşu oldum."

"Evet, tam olarak öyle oldu," diyen Metehan'ı bölen şey merdivenlerde görünen Andaç ve bağırışları olmuştu.

"Kapı önü sohbetiniz bittiyse kapıyı açın da şunları içeri bırakayım," derken iki elindeki iki koca valizi gösteriyor, bir yandan da kardeşine söyleniyordu.

"Ne var bunların içinde anlamadım ki. Eşek ölüsü mübarek. Kimi kestin kız? Kim var bu valizlerin içinde?" Nazenin kapıyı açıp sağ ayağıyla içeri girdiği gibi kenara çekildi ve peşi sıra içeri giren abisinin sırtını dürtükledi.

"Saçma sapan varsayımların bittiyse, onları yatak odasına götür yakışıklı." Andaç sağa sola bakınıp yatak odasını bulmaya çalışırken Metehan da içeri girmiş ve onu yönlendirmişti.

"Yakışıklı olduğumu biliyorum ama sen yine de bunu yengenin yanında dillendirme cadı. Yoksa kıskanır ve bana dünyayı dar eder."

Nazenin bu sözlere gözlerini devirirken, Metehan ise şoke olmuş ifadeyle arkadaşına bakıyordu.

"Ulan, resmen hanımcı olmuşsun."

"Eee, yıllarca peşinden koştum. Bırak da olayım." Onların sesini takip ederek yatak odasının kapısında duran Nazenin omzunu kapı kirişine dayayıp abisine alay eder gibi baktı.

"Ankara'ya her gelişinde soluğu neden yanımda aldığını daha erken anlamalıydım. En yakın arkadaşlarımdan biriyle evlendin ve her haltını bildiğim o kıza 'yengen' diyorsun. Gerçekten sana katlanmak gittikçe zorlaşıyor Andaç binbaşı." Metehan, abi kardeşin muhabbetini sessizce dinlemeyi kesip, ters ters Andaç'a döndü.

"Kız kardeşinin en yakın arkadaşı mı? Pislik misin oğlum? Kardeşini görme ayağına yanına gidip, kardeşinin arkadaşına mı yürüdün? Tüüğ senin kalıbına ulan! Ayıp be!"

Nazenin, Metehan'ın sakin sakin ancak lafını da esirgemeden verdiği bu tepkisine şaşırsa da abisinin ne cevap vereceğini düşündüğünden odağı çabuk değişmişti.

"Kısmetin nereden geleceği belli olmazmış Metehan. Ne yapsaydım yani, seviyorken sırf kardeşimin arkadaşı diye aşkımdan mı vazgeçseydim? Kusura bakma birader, o kafalar eski Türk Filmleri klişelerinde kaldı. Kimin kimi seveceği, sevdiğiyle nerede karşılaşacağı belli olmuyor. Eğer gönlüne düştüyse, gönlüne düşeni yere düşürmeyecek, incitmeyecek el üstünde hatta baş üstünde tutacaksın. Yani sözün özü, karımın kardeşimin arkadaşı olmasını hiçbir zaman umursamadım."

Sözleri karşısındaki iki kişiyi de susturmuş dahası göz göze getirmişti. Gözlerinin neden birbirini bulduğunu ikisi de bilmiyordu ancak bulmuştu işte. Kısa süre bakışıp telaşla ayrılan gözler yeniden Andaç'a dönerken Metehan da Nazenin de sessizliğini korumuştu.

"Ben arabada kalanları getireyim," diyerek evden çıkan Metehan, Andaç'ın sözlerinden sonra neden vali hanıma baktığını düşünüyor ve bu hareketinden dolayı kendine kızıyordu. Nazenin ise bu bakışmanın tesadüften ibaret olduğunu düşünüp, hatta üstünde durmayıp işe koyulmuştu. Sonuçta binbaşının sevgilisi vardı ve o bakışma hiçbir şey ifade edemezdi. Tesadüftü işte, daha fazlası değil.

Sabah eve getirilen mobilyaların kılıflarını söküp, salonu gön-

lünce yerleştirmeye başlayacakken abisi de aşağı inmiş, son eşyaları getirmeden önce marketten de alışveriş yapalım demişti. Onlar market alışverişine giderken Nazenin ise hâlâ salondaki koltuk takımını nasıl yerleştirse diye bakıyordu ki kapıda beliren iki kadını fark etti. Kendisiyle yaşıt gibi görünen kadınlar, açık olan kapıyı nezaketen tıklatıp müsaade isteyerek içeri girmek için beklerlerken Nazenin de işini bırakıp onlara dönmüştü.

"Merhaba, buyurun lütfen." Kadınlar terliklerini kapı eşiğinde bırakıp eve girdiler ve doğruca kendine yöneldiler.

"Merhaba vali hanım, biz üst kat komşunuzuz. Hoş geldiniz. Size yardım etmeye geldik. Belki acıkmışsınızdır diye de bir şeyler hazırladık," diyen kadının elindeki çaydanlıktan çıkan buharı görüp tebessüm etti.

"Hoş buldum. Siz de hoş geldiniz. Neden zahmet ettiniz, hiç gerek yoktu. Sağ olun."

Sarışın uzunca boylu kadın elindeki çaydanlığı mutfaktaki ocağa bırakırken, esmer ve ona göre daha kısa boylu olan kadın ise hazırladığı yiyecekleri tezgâha koymuştu.

İkisi de geri geldiklerinde el sıkıştılar ve kendilerini tanıttılar. Sarışın olan ve az evvel kendisiyle konuşan kadının adı Yeliz, esmer olan kadının adıysa Figen'di.

"Siz bana temizlik malzemelerinin yerini gösterin vali hanım. Ben şu evi dip bucak bir güzel temizleyeyim," diyen Figen Hanım'a teşekkür edip, "Zahmet etmeyin ben hallederim." Dese de söz geçirememişti. Figen Hanım bir çırpıda malzemeleri bulup işe koyulurken, Yeliz Hanım da az evvel yarım bıraktığı işinde ona yardım etmeye başlamıştı. Koltukların kılıflarını açıp, yerlerini ayarladılar. Mutfak dolaplarını silen Figen'in ardından dolapları doldurmaya başladılar. Bir yandan sohbet edip birbirlerini tanımaya çalışıyor, bir yandan da işleri yoluna koyuyorlardı.

Figen Hanım hemşire, Yeliz Hanım ise öğretmendi. Hem de Kutluhan Albayın eşi Nuran Hanımla aynı okulda görevliydi. İkisinin de kocaları Pençe Timinde görevlendirilip, göreve başlayınca buraya taşınmış, önce komşu olmuş sonra da iki yakın dost olmuş bu kadınların enerjisine bayılmıştı.

Kocaları göreve gidince birbirlerine yoldaş oldukları, can olduk-

ları çok açıktı. Nazenin, onların sohbetlerini, atışmalarını, kahkahalarını ve resmiyetten uzak hâllerini, öyle bir hasretle karşılamıştı ki arkadaşlarına duyduğu özlemi yüreğinde hissetmişti.

Günler önce kendisini arayan ve bir süre konuşup dertleştiği Sinem ile yengelik mertebesine yükselen Birce'yi özlüyordu. Üniversite yıllarında bir an bile ayrılmadığı bu iki kadın şimdilerde en çok hasretini çektiği insanlardandı. Hukuk Fakültesinden sonra her biri ayrı yerlere dağılmışlardı ve herkesin işi, hayat koşturmacası derken telefonda bile konuşamaz olmuşlardı.

Abisi ve Birce'nin birkaç ay sonra yapılacak olan düğününde buluşacak olmaları şu an en büyük heyecanlarıydı. Tabi şu da vardı, eğer başına gelenleri duysalar bir an bile durmaz gelir yanında olurlardı. Ancak Nazenin böyle bir ateş hattına onları da atmak istemiyordu. Çünkü onlar da görevlerinde makam mevki sahibi olmuştu. Buraya gelmeleri demek, dikkatleri üstlerine çekmeleri demek olabilirdi.

Bir savcı, bir hâkim ve bir vali... Üçünün yan yana gelmesi demek birçok aç köpeğin ağzının suyunun akması demekti. Aklındaki düşüncelerle boğuşurken, "Vali hanım, hadi gelin biraz dinlenin," diyen Yeliz'in sesiyle kendine geldi ve gülümsedi.

"Bana iş bırakmadınız ki dinleneyim hanımlar. Ellerinize sağlık, çok teşekkür ederim. Beni mahcup ettiniz." Sözlerine tıpkı kendisi gibi gülümseyen Figen Hanım ellerini yıkayıp çayları doldururken, "Lafı bile olmaz. Ne zaman isterseniz gelir bir işin ucundan tutarız. Burada birbirimizden başka kimimiz var vali hanım," demişti.

Doğruydu, kendi memleketlerinden kilometrelerce uzakta, hiç bilmedikleri bir coğrafyadaydılar. Dışarı çıkıp gezebilecekleri alanlar yok denecek kadar az ve kısıtlıydı. Muhtemelen kocalarının meslekleri de buna pek müsaade etmiyordu. Aklına gelen bu düşünceyle eline aldığı çaydan yudumlayan Nazenin, kadınları karşısına oturtup başladı sormaya.

"Askeriye dışına çıktıklarında herhangi bir güvenlik sorunu yaşıyorlar mı? Okulda ya da hastanede ne gibi sorunlar var? Bu sorunları nasıl aşıyorlar?"

Soruları arka arkaya dizip merakla ve dikkatle onları dinlerken, temizlik esnasında kapattıkları evin kapısı çaldı. Kapısı ilk kez çalan Nazenin garip bir mutlulukla, sahiplenme ve sahip çıkılma hisleriyle bezenerek kapıya ilerledi ve açtı.

"Bensiz başlamışsınız. Ben size ne dedim kızlar, beni bekleyin demedim mi?" diye söylenerek içeri giren Nuran Hoca, Yeliz ve Figen'den gözlerini ayırıp Nazenin'e sıkıca sarıldı.

"Yeni evinize hoş geldiniz vali hanım. Bir daha kötü gün görmeyin, evinizde huzurla oturun inşallah. Bu da çam sakızı çoban armağanı size ev hediyemiz. İlk hediye bizden olsun istedik," derken kocası Kutluhan Albaydan bahsettiğini düşündü ancak işin aslını az sonra öğrenecekti. Elindeki hediye paketine mahcup bir ifadeyle bakan Nazenin, "Hocam neden zahmet ettiniz. Çok teşekkür ederim, hiç gereği yoktu," dese de Nuran Hoca bu sözleri duymazdan geldi.

Salona geçip oturduklarında hediye paketini açmaya başlarken, Yeliz Hoca da meslektaşı ve ablası olan Nuran Hoca'ya çay, poğaça ve kekten ikram etmişti.

"Gün gibi oldu iyice. Vali hanımın evinde de gün yapmazsınız yahu," deyip kahkaha attığında diğerleri de ona eşlik etmişti.

Nuran Hoca'nın sözleriyle gülümseyen Nazenin paketi açmayı bitirdiği anda elleri arasında tuttuğu hediyelere gözleri dolu dolu baktı. Kur'an-ı Kerim'in üstünde, çerçeveye yerleştirilmiş bayrak ve onun üstünde de nazar boncuğu bir kolye vardı.

"Bu hediyeler, yani Kur'an-ı Kerim ile bayrağımızı aramıza katılan herkese veririz. Size daha önce verecektik ancak olanlar yüzünden nasip olmadı. Nazar boncuğu ise size özel bir hediye oldu. Albay ve Pençe Timi bunu sizin için ortaklaşa aldılar. Bütün kem gözlerden sizi korusun, ayağınıza taş, gözünüze yaş değmesin, nazar sizden uzak olsun istediler sanırım."

Nazenin duyduğu sözlerle nazar boncuğu kolyeyi eline alıp minnetle baktı. Küçük ve oldukça kibar olan bu kolyenin altın olduğunu anlaması da uzun sürmedi.

Canları pahasına kazandıkları maaştan, evlerinin rızkından, çocuklarının harçlıklarından ayırıp da verdikleri parayla alınan bu kolye hayatında aldığı en güzel hediyeydi. Ve aynı zamanda kendisini en çok mahcup eden hediyeydi.

"Çok ince düşünmüşler teşekkür ederim ama buna ne gerek vardı. Masraf yapmasalardı keşke."

"Hediyenin maddiyatı alanın ya da alanların düşüneceği şeydir. Siz beğendiyseniz biz mutlu oluruz. Gerisini düşünmeyin," diyen sesle başını kaldırıp, abisiyle birlikte eve giren Metehan'a bakmıştı.

Hediyelerini kucaklayıp salonda adımladı. Çerçevenin içindeki Bayrağı, televizyon ünitesinin üst rafına, Kur'an'ı Kerim'i ise ünitenin üst dolaplarından birine koydu ve kapağı usulca kapatıp ona doğru döndü.

"Sizinle, teşekkür etmek ve rica etmek konusunda bir türlü anlaşamıyoruz binbaşı!" derken adım adım yanına ilerlemişti.

"Hiçbir zaman da anlaşamayacak gibi duruyoruz sayın valim." Sözlerine başını salladıktan sonra yatak odasına geçip, kolyeyi makyaj masasının üstüne bıraktı. Tam odadan çıkmak üzereyken evin kapısı yeniden çaldı. Bu sefer gelen ise Kutluhan Albaydı hatta yanında lise çağlarında bir kız vardı.

"Ooo, Hanımlar. Ben Leyla'yı getirene kadar siz işleri bitirmiş, çay faslına bile geçmişsiniz." Gözlerini içeride gezdirip yatak odasından çıkan Nazenin'i görünce gülümsedi.

"Hayırlı olsun Nazenin Hanım, yeni evinizde sağlıkla, huzurla oturun inşallah."

"Hoş geldiniz Kutluhan Albayım. Teşekkür ederim," deyip el sıkışırken Nazenin genç kıza bakıp gülümsemişti.

"Hoş geldiniz hanımefendi, acaba sizi tanıyabilir miyim?" sorusuyla bir an duraksayan Leyla, kendisine böyle hitap edilmesine alışık değildi. Tıpkı bir yetişkine hitap eder gibi davranılınca şaşırmıştı. Elini tedirgince uzatıp, Nazenin ile elleri buluştuğunda, "Merhaba, ben Leyla," dedi ve kısa bir an durup devam etti.

"Siz de Vali olmalısınız. Herkesin merak ettiği ve ünü dilden dile dolaşan kadın vali." Sözleriyle gülümsemesi büyüyen Nazenin, karşısındaki kızın tam da yaşını yaşayan bir ergen olduğunu fark etmekte zorlanmamıştı.

Onu yadırgamadığı gibi, ilk bakışta kanı da kaynamıştı. Onun yaşındaki birinden aşırı resmiyet, ciddiyet veya söylediği sözü enine boyuna düşünüp söylemesini beklemiyor, istemiyordu da. Leyla'nın böyle olması kendisi için iyiydi, çünkü gençlere ulaşmak, onların sıkıntılarını öğrenmek adına muazzam bir köprü olacaktı.

"Demek ünlü oldum ve dilden dile dolaşıyorum."

"Evet, herkes sizi merak ediyor. Okulda bile bir hafta boyunca sizi konuştuk. Sıkıcıydı!" Son sözünü söyleyip omzunu silkerek annesinin yanına ilerlerken evin içine sessizlik çökmüştü. Valinin yüzüne baka baka, kendisinden söz edilip durmasını sıkıcı bulduğunu söyleyen bu kız tam çatlaktı.

Babası Albay, annesi okul müdürüydü ve onun bu sözüyle kıpkırmızı olup ne diyeceklerini şaşırmışlardı ama Nazenin sessizliği bölen şen bir kahkaha atmadan edememişti. Albayın, Nuran Hanım'ın suratına bakıp gülerken, "Leyla'ya tek kelime etmeyin çünkü haklı. Ben bile benden konuşulmasına sıkıldım. Ayrıca saatlerdir evimde vakit geçiriyor, muhabbet ediyor, temizlik yapıyor, karşılıklı çay içiyoruz. Biriniz bile adımı söylemiyorsunuz. Varsa yoksa vali hanım. Tamam ben Vali'yim de evimde de Vali değilim ki. Hiçbirinizin Nazenin bile demeye cesareti yokken Leyla içinden geçeni söyledi diye kıza pörtlek gözlerle bakmayın. Aferin kızım, aynen böyle devam et. Sevdim seni," demesiyle herkes daha da afallamıştı. Binbaşı Metehan, Albaya; Nuran Hoca, Yeliz ve Figen'e bakıyordu.

Sadece Andaç kıs kıs gülüyor ellerini göğe kaldırmış, "Allah yardımcınız olsun, ben iki güne giderim. Bu iki deli de sizin başınıza kalır. Demedi demeyin," diyordu. Abisine dönüp ters ters bakarken Leyla yine sazı eline alıverdi.

"Andaç abi, birkaç aya evleniyormuşsun. Aklımda bulunsun, düğünden önce gelin odasını ziyaret edip, gelin hanımla tanışayım. Belki benden duyacağı çapkınlık hatıraların düşüncelerini değiştirir."

Andaç ânında susup tedirginlikle büyüyen gözlerini ona dikerken, Metehan ve Nazenin aynı anda kahkahayı patlatmıştı. Kahkaha sesleri ilk kez birbirine karışıyor, ikisi de önlerindeki manzarayı keyifle izliyordu.

"Bana bak küçük Kutalmış, biz evlendik bile. Yani hain planların karımla arama giremez." Albay Kutalmış da bu sözlerle gülmeye başlarken bir yandan da işaret parmağını kızına doğru sallıyordu.

"Bana niye parmak sallıyorsun baba. Geçen yaz tatilde karşılaştığımızda ablamla bana çapkınlık anılarını anlatan oydu. Sanki ben mi dedim anlat ve elime koz ver diye. Ama kendisi bunu yaptıysa demek ki korkusu yok yani anlattığı her şeyi karısı biliyor. Bilmiyorsa da... Bu kendi sorunu. Üstüme geldiği anda dökerim eteğimdeki taşları vallahi."

"Bana bak cadı, ne ablan ne de sen ağzınızı bile açmayacaksınız. Yoksa sizi kuleden aşağı tepe taklak sallarım görürsünüz. Birebir komando eğitimi alırsınız."

Kutluhan Albay hâlâ gülmeye devam ederken karısının yanına geçip oturmuş, Andaç ile Leyla'nın kapışmasını keyifle izliyordu.

Babaları sayesinde erken yaşta tanıdığı Metehan ve Andaç, kızlarının abileri gibiydi. O yüzden aralarına girmez, sohbetlerini yanlış anlamaz, kızlarını bu iki deli adama gözü kapalı emanet ederdi.

Metehan ve Andaç'la lise yıllarında tanıştıklarında büyük kızı Hüma yeni doğmuştu, kundakta küçücük bebekti. Hüma şu an yirmi beş yaşında, Leyla ise on yedi yaşındaydı. Bu adamlar, ömrünün yarısından fazlasını yanında geçirmişti.

Onları, evlatlarından, karısından, anne babasından çok görmüştü. Babaları gibiydi, babalarına duydukları aynı saygıyı kendisine duyduklarını da bilirdi. Kızlar da yılların verdiği bu güven ve yakınlıkla onlarla böyle konuşurdu.

Mesela Andaç abilerinin, Metehan abilerinden daha şakacı, neşeli ve deli bir adam olduğunu bilirlerdi. Bu yüzden onunla şakalaştıkları gibi Metehan'la şakalaşmazlardı. Metehan, kendileri için güvenli bölge gibiydi. Eğer babalarına bir şey söylemeleri gerekiyorsa, herhangi bir izin alınması gerekiyorsa uğrak adresleri Metehan olurdu. Ya da bir sıkıntıları varsa, okulda rahatsız eden olursa, babalarını ziyaret etme bahanesiyle girdikleri askeri binada hemen Metehan'ın odasının yolunu tutarlardı.

"Ayrıca bir kız kardeşin olduğunu bilmiyorduk. Neden? Çok kıskandık!" diyen Leyla gözlerini Nazenin'in üstünde gezdirdi, sonra ters ters Andaç'a baktı ve kafasını dışarı çevirdi.

"Aaa, sen bana trip mi attın ergenim benim. Gel, gel kıskanma. Hepiniz benim süpürgeli cadılarımsınız. En süpürgeli de vali hanım. Hatta hem süpürgeli hem de eli maşalı."

Kardeşine kaşlarını oynatarak bakıp ağzını yüzünü eğerken Leyla'nın yanına oturmuş ve sıkıca sarılmıştı. Leyla kocaman kollar arasında küçücük kalıp Andaç'a sokulurken bu seferki hedefi Metehan oldu.

Gözleri buluştuğu anda başına gelecekleri anlayan Metehan, havaya kaldırdığı sol kaşının altından ona dikkatle bakıyordu.

"Bana bak, sakın..." dese de Leyla bunu hiç umursamamış imalı bir gülüşle bakmaya devam edip bombayı patlatmıştı.

"Sen de evlen de senden de kurtulalım *please...*"

"Sen evlen de biz senden kurtulalım bence Leyla Hanım!" Arka arkaya soluksuz başlayan atışmayla Nazenin ve Metehan dışında herkes gülmeye de başlamıştı.

"Olmaz canım, ben daha gencim. Siz ise yaşlandınız. Şu halinize bakın, saçlarınız beyazladı. Yaş gitti yaş."

"Ne yaşlanması kızım, biz hâlâ dağ tepe gezecek ve gık demeyecek gençliğe sahibiz." Metehan'ın bu sözleriyle gözlerini deviren Leyla bıkkınlıkla soluk alıp, "Hep dağ tepe gezmek yerine çocuk parkı falan gezmeyi de düşünseniz ne güzel olur binbaşı. Hani böyle bir yakışıklılık çoğalmayı, genetik aktarımı hak ediyor. Anası da güzel olursa, senden bal gibi çocuk olur," deyince bir kahkaha tufanı daha kopmuştu.

Nuran Hoca, kızının açık sözlülüğüne söylenip onu dürterken Leyla tabii ki bunu umursamıyordu.

"Ne var yahu, adamı biyolojik olarak övdüm. Daha ne yapayım. Allah Allah, size de yaranılmıyor."

"Leylacım sen de olmasan beni kim övecek değil mi ama abiciğim."

Leyla şahlandı, oturuşunu dikleştirdi ve gururla kabaran göğsünü ona çevirip gülümsedi.

"Rica ederim otorite abidesi, gülümseme yoksunu binbaşım."

Hâlâ salonun kapısında dikilen Metehan, yan tarafında duran Nazenin'in gülmemek için kendini sıktığını fark etmiş fakat tek kelime edemeyeceği için yine tüm oklarını Leyla'ya çevirmişti. Birkaç adımda Yeliz'in yanında duran kırlenti alıp ona fırlattı. Onlar birbirlerini yerken, bu manzaraya epey alışık olan Figen ve Yeliz ise çaylarını yudumluyor, bir yandan da hallerine gülüyorlardı.

"Ayy, Leyla çok yaşa emi. Gülerken gözümden yaş geldi," diyen Figen gözlerindeki yaşları silerken hâlâ kıs kıs gülüyordu.

"Sana da eğlence çıktı Figen. Aferin, gülün gülün," demesiyle daha fazla dayanamayan Nazenin de gülmeye başlamıştı.

"Bu kız hepimizin hakkından gelir, bu belli."

"O, benim hakkımdan geldi Nazenin Hanım, geri kalan herkesi mum edeceğine şüphem yok. Eşek sıpası," diyerek kızının saçlarını seven Albay, hanımların tabaklarına ve bardaklarına bakınca hevesle "Eee, bize çay yok mu?" diye sordu.

Nazenin mutfağa yönelirken, "Olmaz olur mu, hemen getireyim. Binbaşı, sen de içeri geçip otursana, ayakta kaldın," demekten kendini alamamıştı. Arkasından kısa bir an bakan gözlerin ağırlığını his-

sederken, "Teşekkür ederim," diyen sesini sadece kendisi duymuştu. Diğerleri hâlâ Leyla ile uğraşıyor, muhabbeti koyultuyordu. Omzunun üstünden Metehan'a bakıp belli belirsiz güldü.

"Teşekkür edilecek bir şey yok." Sözleriyle bir gece önce yaşananlara taşlama yapmıştı. Bunu anlamak ise zor değildi.

"Ben de size yardım edeyim." Gibi birkaç kelime söyleyip peşine takılan binbaşının adım seslerine Nuran Hanım'ın sesi karışıyordu.

"İyice güne çevirdiniz ortamı. Sözüm ona Nazenin Hanım'a yardıma gelmiştik. Hâle bak, oturduk kaldık."

"Otur Nuran Hoca'm, otur. Ne güzel sohbet ediyoruz işte," diye içeriye seslenirken mutfağa girdi ve ocaktaki çaydanlığa yöneldi. Bu sırada arkasından gelen Metehan ise tezgâha kalçasını dayayıp öylece durunca ona dönüp kısa bir süre baktı.

"Öyle durarak yardım edemezsin binbaşı, tabaklar şu dolapta."

Metehan hiç ses etmeden gösterdiği dolabı açmış ve tabakları çıkarmıştı. Poğaça ve kekten birer dilim koyup çatal almak için bakındı. Her evde olduğu gibi en üst çekmecede olduğunu düşünüp Nazenin'in diğer yanına ilerleyecekti ki aniden dönen kadınla çarpıştılar.

Çarpışmanın etkisiyle geri giden Nazenin, sol elinde çaydanlığın demliğini tutuyordu. Düşerse kendini yakacaktı. Demlik düşerse ikisi de yanacaktı. Anın endişe ve korkusuyla boştaki eliyle Metehan'ın koluna sıkıca tutunurken, Metehan da onu belinden yakalamıştı.

Saniyeler içinde olup biten bu olay yüzünden, nefes alışlarıyla yükselip alçalan göğüsleri birleşmiş, Metehan'ın endişeli solukları Nazenin'in saçları arasına karışmaya, Nazenin'in solukları ise ilk iki düğmesi açık olan gömlekten içeri sızıp, binbaşının göğsüne vurmaya başlamıştı.

"Aman diyeyim Nazenin, yanarsın ya da ikimizi de yakarsın."

Sözleri kulağına dolarken, kendisine ilk kez sadece adıyla hitap ettiğini fark etmiş, biraz şaşırmıştı. Aynı zamanda sesindeki endişeyi de duymakta zorlanmamıştı. Sol elindeki demliğin sapını sıkıca tutmaya devam ederken gözlerini adamın göğsünden ayırıp, başını usulca kaldırdı. Yemyeşil gözleri, Metehan'ın kahverengi gözlerinde duruldu ve dudakları belli belirsiz aralandığında şu soruyu sordu.

"Yanmamdan mı yoksa ikimizi birden yakmamdan mı korktun binbaşı?" Soru çok garipti. Sanki içinde bambaşka anlamlar taşıyor

gibiydi. Aklı karmakarışık olan Metehan gözlerini o güzelim gözlerden çekmeden

"Ne yan ne de bizi yak vali hanım," diye fısıldadı. Bir soluk alıp, Nazenin'in kokusuyla yüzleşirken ve bunu yok saymaya çalışırken devam etti.

"Ne senin canın yansın ne de benim aklım sende kalsın. Kendine dikkat et."

Söylediği sözlerle şu andan bahsetmediği o kadar açıktı ki. Dışarıda kendisini bekleyen tehlikeleri, arkasından yapılan planları, her adımını dikkatle izleyen düşman gözleri ima ediyordu. Bunun bilinciyle başını usulca sallayan Nazenin, "Ederim, dikkat ederim," dedikten sonra belli belirsiz soluklandı. Kendi kokusu binbaşının soluklarına nasıl karışıyorsa, onun kokusu da aldığı her soluğu karışmış, resmen her hücresine nüfuz etmişti.

"Ve teşekkür ederim..." demesiyle dün akşam durdurdukları, görünmesine engel oldukları, birbirlerinden sakladıkları gülüşleri yüzlerinde belirdi.

"Cevabım belli vali hanım..."

***

Ertesi gün evin son eksiklerini almak için bir ordu adamla dışarı çıkan Nazenin eve dönüş yolunda şoförüne, "Şuradan gitsene Emre. Bu mahalleyi daha önce hiç görmedim," demişti. Emre direkt valinin bahsettiği mahalleye yönelirken Levent ise kulaklıktan arkadaki ve önceki araçlara bilgi geçiyordu.

Derme çatma evlerden oluşan mahallede ilerleyip boş arazide top oynayan çocukları görünce Nazenin'in yüzünde tebessüm oluşmuştu.

Soğuk havaya, karın toprağı balçıklaştırmış kalıntılarına rağmen çocuklar gönüllerince eğleniyorlardı ki kendilerine yaklaşan araçları görerek duraksadılar. Gözlerinde merak olduğu kadar endişe de belirmişti.

"Dursa Emre. Dur da çocuklarla tanışalım." Sözünü ikiletmeden duran şoförü, araçtan inerken koruması da inmiş ve kapısını açmıştı.

"Teşekkürler," diyerek askeri araçlardan inen Metehan Binbaşı ve abisi başta olmak üzere herkese kısaca baktı.

"Çocuklar belki oyunlarına bizi de dâhil ederler dedim canım. Ne bakıyorsunuz öyle şaşkın şaşkın. Hem Pazar gününüzü benim için

feda ettiniz. Eğlenmek sizin de benim de hakkım." Sözleriyle yüzlerde tebessüm oluşmuştu.

"Sen top oynamayı bilirsen?" diye şaşkınca soran küçük çocuğun başını okşarken, "Niye bilmeyecekmişim. Bilirim tabii," demişti ki bir başka çocuk araya girdi.

"Ama sen kadınsan."

"Ne olmuş kadınsam. Kadın olmam top oynamayı bilmemem demek mi?"

"Ama kızlar bebekleriyle oynarlar," diyen ise bir başka şaşkın ifadeli çocuktu.

"Bebekle de oynarım, yemek de yaparım, silah da tutarım, dövüşmeyi de bilirim, top da oynarım. Bakın şimdi..." diyerek yerdeki topu defalarca ayağında sektirdi ve yükseltip kafayla vurdu.

"Güzel kafa atarım," derken Metehan'a dönüp gülümsemesiyle Pençe timi ve abisi gülmemek için kendilerini tutarken, binbaşı ise suratını ekşitip homurdanmıştı.

"Kusura bakma binbaşım, sana laf sokar gibi oldu ama."

"Yok canım ne laf sokması." Cevabı yine homurtulu bir şekilde gelince az evvel gülmemek için uğraşan herkes kahkahayı basmıştı.

"Hadi hadi, gülmeyi bırakın da takımlara ayrılın." Çocuklardan beş, timden dört kişi, abisi ve Nazenin bir takım olurken, geriye kalan çocuklar ve tim üyeleri de bir takım olmuştu.

Maç başlamadan önceyse elini cebine atan Nazenin doğruca Metehan'a ilerleyip para uzattı.

"Bahis açıldı. Para koy komutan. Yenilen gazozları alır." Metehan da elini cebine atıp para çıkardı. Nazenin'in elindekini de alarak Yusuf'a uzattığı esnada, "Benim durduğum kaleye top girmez sayın valim," demeyi de ihmal etmedi.

"Göreceğiz binbaşı, göreceğiz," diyerek çocukların arasına karıştı. Yazı tura atarak maça kimin başlayacağına karar verildikten sonra maç da başlamıştı.

Çamurun içinde bata çıka topu ilerleten Nazenin abisine asist yaparken, "Fenerbahçe'nin aradığı sağ bek olurmuşsunuz sayın valim," diye bağıran Yusuf'a, "Eyvallah!" diyordu. Resmiyetten uzak, çocukla çocuk oldukları bu anlar ise hafızalarında hoş bir anı olarak kalacaktı.

"Abi, acıma vur," diye bağırıp kaleye şut çekişini soluksuz izlerken Metehan'ın kaleyi kaplayan cüssesine söylenmeyi de ihmal etmedi.

"Yürüyen dev yemin ederim. Bu ne ya?"

Sözlerine herkes kıs kıs gülerken Metehan topu yakalamış ve takımındaki bir çocuğa atmıştı.

"Oyun bozanlık ediyorsun vali hanım."

"Yok ya, hakem... Görmüyor musun oğlum? Bu düpedüz haksızlık. Kaleye çocuklardan biri geçsin yoksa oynamam," diyerek Hakem olan Levent'e dönmüş ve ters ters bakmıştı.

"Binbaşım, Valim haksızlık diyor. Sizi kaleden alalım." Metehan sinirle Levent'e dönüp, "Levent seni tenhada döverim aslanım," dediğinde Andaç ve tim kahkahalara boğulmuştu.

"Ama binbaşım, sayın valim daha..."

"Kes, kes yoksa gerçekten döverim. Sözünün devamını getirme."

"Emredersiniz binbaşım ama sizi kaleden alalım," diyen Levent'e ters ters bakmaya devam ederken kaleden çıkmış, önünde zafer gülümsemesiyle duran Nazenin'e ise yaklaşmıştı.

"Mızıkçı..."

"Bana bak, ağzına vururum ha! Asıl mızıkçı sensin. Bacak kadar çocuklar seni aşıp da nasıl gol atsın?" Sözlerine aldırmadan yürümeye devam eden Metehan ise tamamen konsantre hâlde, "Takım devam," diye bağırıyordu.

Maç devam edip rakip kalenin önüne topu süren Nazenin tam şut çekecekti ki topa müdahale edilmesiyle dengesini kaybedip tökezledi. Oyun başladığından beri defalarca düştüğü çamurun içine bir kez daha düşeceği sırada kolunu saran el buna engel oldu.

"O nasıl müdahale ya? Gole gidiyorum. Çelme takmak nedir? Hakem... Lan hakem. Görmüyor musun oğlum? Penaltı versene!"

"Ağlayacaksan oynamayalım Nazenin Hanım," diyen adama başını kaldırıp bakarken gözleri kısılmış, dudakları aralanmıştı.

"Yüzüne söveyim diye mi damarıma basıyorsun Kılıçarslan?"

Metehan kıs kıs gülerek, "Ver Levent, ver oğlum penaltıyı. Vali hanımın özel isteği," deyince iyice tepesi atmıştı.

"Bana bak bir kez daha kafa atmamı istemiyorsan sus. Zaten yaptığın müdahale penaltıya sebep oluyor. Sanki lütuf ediyor ya. Sikim sonik tavırlara giriyor." Andaç yine uluyarak kahkahayı basarken bu kez Metehan da ona eşlik etmişti.

Kadının çamur olmuş üstüne başına bakıp en son yüzünde durdu. Yüzü de üstü gibi çamura belenmişti. Saçlarının o çamurlara yapışıp kaldığını görünce usulca saçını yüzünden çekti ve, "Bak şimdi oldu. Küfrü de yedim içim rahatladı. Golü de attın mı tamamdır," diyerek elini geri çekti ama gözleri hâlâ birbirlerine kenetliydi.

"Bilerek yaptın dimi... Bilerek yaptın. Sırf sinir olup küfredeyim diye... Görüşeceğiz seninle." Söylene söylene arkasını dönüp takımındaki çocuklardan birine, "Geç oğlum kaleye," demiş sonra da, "Vur oğlum," diye devam etmişti.

İtiş kakışlarla, sözlü atışmalarla sonlanan maçın galibi yoktu. Bilerek eşitliği sağlamış, çocukların hepsini mutlu etmişlerdi.

"Gazozlar benden, yeni toplarınız ise vali hanımdan," derken onların başlarını okşayan Metehan paraları timin çaylağı Hamdi'ye uzatmıştı.

"Siz çocuklara gazoz ve top alıp getirin. Biz lojmana geçiyoruz."

***

Akşamüstü herkes evine söndüğünde Nazenin de duş alıp salondaki koltuğa uzanmıştı. Ne gündü ama. Çamurun içinde maç yapmış, yerlerde sürünmüştü. Eve geldiğinde üstü başı çamur içindeydi ancak mutluydu. Huzurluydu. Çocukların gözlerindeki o mutluluk her şeye değerdi ve değmişti de.

Ancak çok yorulduğunun da farkındaydı. Biraz dinlemek umuduyla gözlerini kapattıktan sonra bir saat kadar öyle uzanıp tam içi geçeceği sırada evin kapısının çalmasıyla ayaklanmıştı. Kapı deliğinden bakınca abisini görüp kapıyı araladı ve onu şöyle bir süzdü.

"Hayırdır abi, bir yere mi gidiyorsun?" sorusunu sorarken aslında alacağı cevabı biliyordu.

"Telefonum çaldı güzelim," deyince yüzü dalga dalga olmuş, Andaç da karşı dairenin kapısında duran Metehan da bunu fark etmişti.

"Ve gitme vakti geldi öyle mi?" Andaç hiçbir şey söylemeden sadece sarılmış, Nazenin ise boğazına oturan yumruyu yok saymaya çalışarak onun kolları arasında durmuştu. Kollarını usulca abisinin sırtına dolayıp boynuna sokulurken, "Dikkat et ve çabuk dön. Daha düğün yapacağız," demiş ve yanaklarına iki küçük öpücük kondurmuştu.

"Asıl sen dikkat et vali hanım. Aklımız sende bilesin." Kardeşinin saçlarını okşayıp başının üstünü ve alnını öptükten sonra Metehan'a

döndü. İki adam karşılıklı durup bir süre sessizce birbirlerine baktılar, ardından da sımsıkı kucaklaştılar. Abisine sarıldığı anda Metehan'ın yüzünü, yüzündeki o endişeli gerginliği görmüştü.

"Bensiz gidiyorsun, bozuluyorum. Dikkat et birader, kendine dikkat et. Vali hanım haklı, daha düğün yapacağız."

"Dağlar sensiz çok sıkıcı birader, atışıp sinir edecek biri yok. Seni en çok orada özlüyorum." Sözlerine gülümseyen Metehan ondan uzaklaşıp ters ters bakar gibi yapmıştı.

"Sen beni daha çok özlersin. Bana bak... Bastığın yere dikkat et." Sözleri, gözleri, Nazenin'in yüreğini ağzına getiriyordu. Yaşlar dolan gözlerini saklamak için başını önüne eğdiğinde Metehan onun içindeki yangını fark etmişti. Daha da üzülüp, endişelenmemesi için Andaç'a gitmesini işaret ettikten sonra sesi fısıltı gibi çıktı.

"Hadi git. Ben göz kulak olurum."

"Dikkat edin. Kendine de kardeşime de dikkat et. Allah'a emanet olun." Hızlıca merdivenlerden inip gözden kaybolurken Nazenin kapı kirişine dayanmış onun gidişini izlemişti. Abisinin ardından dalıp giden gözlerinde artık tutamadığı bir damla yaş yanağına düşünce kendine gelip hızla evine girdi. Kapıyı kapatmadan önceyse, "İyi geceler binbaşı," demişti.

Sabaha kadar gözünü dahi kırpmadan salondaki tekli koltukta öylece oturan Nazenin, başının ağrısının giderek arttığını hissediyordu. Saat epey erken olsa da işe gitmek için hazırlanıp evden çıktı. Yakın koruması ya da şoförü yoktu. Bu saatte hükümet konağına gideceği aklında bile değildi ama bu baş ağrısının ilerleyen saatlerde artacağını bildiğinden işlerine erken başlamak istiyordu.

Makam aracının yanında park edilmiş özel aracına geçip hareket etti. Bu yaptığının Albayı ve binbaşıyı memnun etmeyeceğini biliyordu. Hele ki babası duyarsa kıyameti koparırdı.

Hepsinin vereceği tepkiyi bildiği hâlde aracını çalıştırıp çıkışa ilerledi. Nizamiyeden geçerken açılan kapıların başında duran askerler de şaşkın ve meraklı görünüyordu. Onlara baş selamıyla teşekkür edip çıktı. Uykudaki şehrin sokaklarında ilerlerken hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. Ne olanları ne olabilecekleri ne de göreve giden abisini düşünmek istemiyordu. Kafasının içinin uğuldamasına sebep olan bu düşüncelerden köşe bucak kaçarken hükümet binasına gelmişti.

Kapıdaki güvenlik araca dikkatle bakıp, kendisini tanıyınca hızla aracın yanına gelmiş, kapıyı açmak için hamle etmişti. Fakat Nazenin buna izin vermeden kapısını açıp dışarı adım attı.

"Günaydın sayın valim."

"Günaydın Musa Bey." Doğruca binadan içeri girip sessizliğin kol gezdiği koridorlarda adımladı. Her attığı adımın sesi arkasında kalıyor, duvarlara vurup yankılanıyordu. Odasına vardığında üstündeki montu çıkarıp askıya astı ve masasının başına geçti.

Daha önce yaptığı toplantıda her kurum ve kuruluştan istediği raporları incelemeye başladı. Nazenin baş ağrısına inat çalışmayı sürdürürken gün doğmuş, insanlar haftanın ilk günün telaşıyla sokaklara çıkmıştı.

Güneş ışığının odanın penceresinden sızmasıyla uyanan Metehan da ilk iş olarak duş almış, giyinmiş ve saatini kontrol etmişti. Vali hanımın evden çıkış saatinin geldiğini görerek evinden çıktı ve karşı dairenin kapısını iki kez çaldı. Bir süre bekledi ancak kapı açılmayınca bu sefer zile bastı. Bekledi ama kapı yine açılmadı.

Tedirginlik, telaş ve endişe gibi duygular aklına sızıp benliğine nüfuz ederken kendine şaşırıyordu. Bu gibi duygularla baş etmeyi biliyordu. Uzun yıllar önce aldığı eğitimler, bu duygularını bastırmasını sağlardı ancak söz konusu vali hanım olunca durum farklılaşıyordu.

Apartmandan koşar adım çıkıp kapı önünde bekleyen Vali koruması Levent ve şoförü Emre'yi görünce rahatlayacak olmuştu. Ta ki Nazenin'in kendine ait aracın yokluğunu fark edene kadar.

Gerilen yüzünü ovuşturup askeri araca binerken Levent ve Emre'ye de kendilerini takip etmelerini söylemişti. Nizamiye kapısına varan araçtan inip doğruca nöbetçi askerlerin yanına ilerledi. İki saat önce nöbet tutan askerlerin bıraktığı haberi duyduğunda ise siniri resmen yüzünün rengini değiştirmişti.

Nazenin Hanım çoktan işe gitmiş, kimseye haber vermemiş, kimseyi yanına almamıştı. Deli miydi bu kadın? Aklını mı kaçırmıştı?

Metehan yeri titreten adımlarını askeri aracın yanında sonlandırıp tekrar araca bindi. Yaklaşık on dakikalık yolculuk boyunca içinden veryansını etmiş, söylenip durmuştu. Hükümet Konağının önünde duran araçtan resmen atlarcasına indiğinde soluk bile almadan üst

kata yöneldi. Nazenin'i görecek, ona ne yapmaya çalıştığının hesabını soracaktı.

Bu sefer makam mevki, rütbe umurunda bile değildi. Ateş almış gibi Vali Özel Kalemi Rezzan Hanım'ın yanından geçip tek kelime bile etmeden odaya girdi. Ancak oda boştu. Ardından koşar adım gelen Rezzan Hanım'a dönüp, "Vali hanım nerede?" sorusunu sorarken sesi buz gibi çıkmıştı. Rezzan Hanım da onun bu hâlinden tedirgin olmuş, telaşla sözlerini sıralamıştı.

"Vali hanım şu an hastanede..."

"Hastaneyi teftişe gitti demek!" deyip odadan çıkıyordu ki Rezzan Hanım'ın sesini yeniden duydu.

"Vali hanım biraz rahatsızlandığı için hastaneye gitti. Teftişe gitmedi komutanım." Adımları durdu, yavaşça kadına döndü ve kocaman açılan gözlerini yüzüne dikti.

"Nasıl rahatsızlandı, ne oldu? Neden haber vermediniz?" sorularını sıralarken Rezzan Hanım daha da telaşlanmıştı.

"Ben, haber verelim dedim ama saat erken kimseyi rahatsız etmeyin dedi. Pek iyi görünmüyordu." Binbaşı daha fazla onu dinlemeden koşarak merdivenlere yönelmişti. Binadan çıktığı gibi araca bindi.

"Hastaneye gidiyoruz. Hızlı!"

"Emredersiniz komutanım," diyen asker aracı çalıştırıp yola koyulurken Metehan sinirinden ve endişesinden bacağını sallayıp duruyordu. On dakika... On dakikalık yol bitmek bilmemiş, kafasında dönüp duran endişeli sorular telaşını körüklemişti. Hastaneden içeri girip danışmaya geldi.

"Vali hanım nerede?"

"Kim görüşmek istiyor?" diye soran kıza öyle bir bakışı vardı ki gözleriyle baktığı yeri yakardı. O bakışlardan ürken kız ise tek kelime daha sormaya cesaret edemeyip "118 numaralı odada. Yataklı servisler bölümüne gitmek için soldaki asansörü kullanın ve 5. Kata çıkın," dediğinde Metehan sol taraftaki asansöre koşturdu. İnsanların tıklım tıklım sığıştığı asansöre homurdanıp asansöre binmek yerine koridorun sonundaki merdivenlere ilerlemişti. Merdivenleri yine koşarak çıkıp beşinci kata geldi ve duvarda asılı olan yönergelere baktı. 118 numaralı oda için sağ tarafı gösteriyordu. Sağa dönüp kapı nu-

maralarını takip etti ve aradığı odayı bulduğu gibi içeri girdi. Kapıyı çalmak, müsaade istemek aklına bile gelmemişti.

Odanın içinde adımlayıp Nazenin gördüğü anda hem sakinleşmiş hem de endişesi artmıştı. Yatağın içinde küçücük olmuş, dizlerini karnına doğru çekmiş yatıyordu. Üstüne örtülmüş pikeyi sağ eliyle sıkıca tutarken, sol kolunu boşluğa doğru uzatmıştı. Sol koluna takılan serumu görüp yüzünü ekşiten Metehan az evvel yeri göğü inleten adımlarını usul usul atmaya başladı ve başucuna ilerledi.

Gözleri sıkıca kapalı olan kadının renginin bembeyaz olduğunu fark etmesi uzun sürmemişti. Ne olmuştu da bu hâle gelmişti. Bir dizinin üstüne çöküp yüz yüze gelecekleri boya erişti ve yatağın dışına uzattığı kolunu sarsmamaya çalışarak elini tuttu. Daha o anda aralanan gözlerin beyazının kızarıp kanlanmış, yeşilinin puslanmış olduğunu görünce yüreğine bir ağırlık çöküverdi.

"Ne oldu sana?" diye fısıldarken her zaman gür çıkan o sesinden eser yoktu. Birkaç saniye yüzünde gezen yorgun bakışlar, göz kapaklarının kapanmasıyla kaybolurken dudaklarının titreyerek aralanışını izledi. Hiç iyi görünmediği gibi konuşmakta da zorlandığı açıkça belli oluyordu.

"Migren..." demeyi başarıp yutkundu ve sağ elini alnına götürüp alnını ovaladı. Yaşadığı ağrının acısı yüzünde belirirken Metehan da tıpkı onun gibi yüzünü buruşturmuştu.

"Neden migrenin tuttu? Dün çok mu yoruldun, bir şeye mi üzüldün?" sorusunu sordu ve hemen aklı başına geldi. Andaç giderken Nazenin'in ne kadar üzüldüğünü, endişelendiğini görmüştü.

"Andaç göreve gitti diye, değil mi?" fısıltıyla sorup birkaç saniye gözlerini kapattı ve öylece bekledi. Bu sırada avucunun içindeki elin, elini sıktığını hissederek gözlerini araladı.

"Sanmayın ki sadece siz askersiniz. Bizler de en az sizler kadar askeriz," deyip bir an sustu. Metehan'ın sessiz kalışı ve kendisini dikkatle dinleyişiyle devam etti.

"Evet, siz göreve gidiyor, operasyon yapıyorsunuz, canınızı ortaya koyup bu vatan için mücadele ediyorsunuz. Ama..." Yorgun bedeni uzun uzun cümleler kırmasına müsaade etmediği için yine durup soluklandı. Ve Metehan'ın içini cayır cayır yakacak olan o sözleri söylemeye başladı.

"Siz kapıdan çıkıp gidiyorsunuz, bizim de yüreğimiz sizinle gidiyor. Sanki sizlerin başına her an bir şey gelme ihtimali yokmuş gibi yaşamaya devam ediyoruz. Her an sizi kaybedebileceğimizi bilerek ama bilmiyor gibi yaparak... Sağ salim geri döneceğinizi umut ederken, size kavuşamama, bir daha sizi görememe, size sarılamama korkusuyla mücadele ediyoruz." gözlerinden usulca dökülüp yanaklarına süzülen yaşlar yastığını ıslatırken Metehan ne yapacağını ne diyeceğini bilemeyerek sadece susmuştu. Avucunun içinde titreyen, kendi eline göre bir hayli küçük eli tutmak, sıkıca tutmak dışında hiçbir şey yapamıyordu. Boğazı düğüm düğüm olmuştu.

"Görevin en zoru, operasyonun en büyüğü hep bize düşüyor. Bizler, yani sizi eliyle ayağıyla göreve gönderenler için bu bekleyiş çok zor. Sevdiğin insanın, kanının, canının Bayrağa sarılı tabutunu karşılama ihtimaliyle yaşamak, görevde olduğunuz her gece o ânın rüyasını görmek... İşte bunu siz anlamazsınız binbaşı. İnan bunu anlayamazsınız." Uzun bir sessizlik aralarında kol gezerken Nazenin yine gözlerini kapatmıştı.

"Tüm bu ihtimalleri bilerek gitmek, arkanda aileni, dostlarını bırakmak var ya... Ben gelmezsem bu insanlar neler yaşar, ne kadar üzülür, hayat boyu hiç geçmeyen bir yarayla yaşarlar düşüncesi var ya..." sözlerini duyup Metehan'ın gözlerine baktı. İlk kez içinden geçen duygularını açıkça belli eden o gözler yüreğine öyle bir acı olmuştu ki bunu tarif edecek kelime yoktu.

"O düşünceye inat sanki siz, bizleri dört gözle ve sağ salim beklemiyormuşsunuz gibi mermilerin, bombaların üstüne yürümek var ya Nazenin..." deyip sustu.

"İşte bunu da siz anlayamazsınız." fısıltıyla sözlerini noktalarken gözlerini bir an bile ayırmamıştı. Korku, endişe ve nicesi aynıydı ama o korkuya, endişeye baktıkları yer çok farklıydı. Fakat ikisinin de baktığı noktadan gördükleri doğruydu.

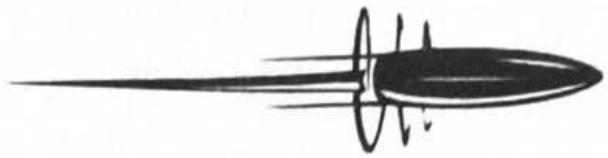
Nazenin gözlerinden akan yaşlar hızlanırken buna hiç aldırmadan yerinden azıcık doğruldu ama elini sıkıca tutan o eli hiç bırakmadı. Metehan ise onun ne yapmaya çalıştığını anlamak için uğraşırken öne eğilişini izledi. Hemen ardından da boynuna dolanan kolunu, bedenine yaklaşan bedenini, saçlarına, sakallarına karışan mis kokulu, uzun ve gür saçlarını hissetti.

Boşta duran sol elini uzatıp kadının beline usulca sararken, yüzünü örten saçların kokusunu içine içine çekiyordu ve bu yaptığı garip bir mutluluk hissine sebep oluyordu. Kendisi bilmese de Nazenin de aynı garip duyguyla sarmalanmıştı. Bu duygu vicdan azabı çekmesine, kendini ayıplamasına sebep olsa da kendine engel olamamış, şu an yanı başında olan tek insana sarılmak ve ondan güç almak istemişti.

Dün gece abisinin aniden gidişiyle yüreğine yerleşen o yalnızlık hissiyle mücadele etmek tahmininden zor olmuştu. Bu kısacık sohbet iyi gelince bir anda Metehan'a sarılıvermişti. Onun sakin ve güçlü duruşuna yakın olma isteğinin nereden çıktığıyla ilgili hiçbir fikri yoktu. İçinden gelmişti, taa yüreğinden.

Oysa pek tanımadığı birine, bir erkeğe, hele ki sevgilisi olan bir erkeğe asla yakın olmaz, sarılmazdı. Aklına Doktor Cansel Hanım gelince ondan hemen uzaklaşıp gözlerindeki yaşları sildi ve yatağına yatmak için hareketlendi. Bu sırada ise görüş alanına tam da aklından geçirdiği kadın giriverdi. Odanın kapısında öylece durmuş kendilerine bakan Cansel'i görünce yüz ifadesi donup kalmıştı. Tıpkı Cansel'in donup kalan yüz ifadesi gibi.

6. BÖLÜM

Cansel sessizce geldiği odadan hızla çekip giderken Nazenin utancın ve suçluluk duygusunun yüklendiği gözlerini kapatıp başını önüne eğdi. Böyle bir şeyi nasıl yapmıştı? Nasıl bir boşluğa düşmüş ve ona sarılmıştı? Bilmiyordu ama suçluluk duygusu her geçen saniye artıyordu.

"Binbaşı, doktor hanımın yanına gitseniz iyi olacak." Metehan ağzını açıp ilişkimiz uzun süre önce sonlandı diyecekti ama Nazenin müsaade etmedi.

"Gidin binbaşı... Geldiğiniz için teşekkür ederim ama gitseniz iyi olur." Metehan yavaşça doğrulup ona tepeden bir bakış atarken hâlâ gitmesini istemiş olmasına şaşkındı. Tek kelime etmesine müsaade etmemesine epey bozulmuştu. Şaşkınlığını atıp yerini sinir alırken kapıya yöneldi bir şey söyleyecek gibi durdu. Fakat söylemeden devam etti. Odadan çıkmadan önce ise kendini tutamayıp, Nazenin'in yüzüne bile bakmadan, "Teşekkür edilecek bir şey yok!" diye resmen gürlemişti. Sesinin uğultusunu bırakıp giderken Nazenin'i sessizliğe mahkûm etmişti sanki. Yatağına uzanıp öylece tavana bakan kadın düştüğü hâli düşünürken gözleri dolmuştu. Utanmıştı. Hayatında hiç utanmadığı kadar utanmıştı kendinden. Yarım saat boyunca yatağında uzanıp kapının açılma sesiyle gözlerini de açtı. Gelen, üst kat komşusu Figen hemşireydi.

"Aaa, Metehan Binbaşının geldiğini söylemişlerdi. Size refakat ediyor sanıyordum," derken başına gelen kadın serumu kontrol edip bittiğini anladı ve serumu çıkarmaya başladı. Az önceki sözlerine tek kelime cevap vermeyen vali hanıma göz ucuyla bakarken ağladığını anlamıştı.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz? Eğer iyi değilseniz..."

"İyiyim, çıkabilirim. Teşekkür ederim," deyip doğrulan Nazenin hızla toparlanıp odadan çıkmış, Figen ise ona bakıp kalmıştı. Hastaneden ayrılıp doğruca evine geçen Nazenin günün devamında da yatıp dinlenmeye çalışmıştı. Akşam evinin kapısı çalınca yatağından kalktı. Kapının dışında bekleyen Figen'i görünce açtı ve gülümsemeye çalıştı.

"Vali hanım nasıl oldunuz diye merak ettim?"

"Daha iyiyim çok teşekkür ederim."

Figen hemşire, "Ben sizi tutmayayım. Yatıp dinlenin. Bir şey olursa da lütfen haber verin," deyip tebessüm ederek merdivenlere yönelirken Nazenin de kapısını usulca kapatmıştı.

Gece güne dönüp, güneş usulca yükselirken Nazenin de yarım yamalak uykusundan uyanmış, hazırlanıp işe gitmek için evden çıkmıştı. Karşı dairenin kapısına kaçamak bir bakış atarak doğruca aşağı indiğinde, Levent ve Emre'nin kendisini beklediğini gördü.

"Günaydın."

"Günaydın vali hanım," diyen ikiliye tebessüm edip aracına bindi. Bu sırada apartmandan çıkan binbaşıyı görünce başını çevirdi. Sanki aracın siyah aynalı camlarına rağmen kendisini görecekmiş gibi hissederek yaptığı bu hareket aslında gereksizdi. Çünkü binbaşı ya da herhangi biri aracın içini göremezdi. Ama Nazenin utanç duygusundan kaçamıyordu. O yüzden kafasını çeviriyor, onun gözlerini görmek istemiyordu.

Sağlığından endişe edip yanına gelen adama sarılıp ağlamış, sevgilisi tarafından resmen basılınca da sanki suçlu oymuş gibi adamı kovmuştu. Bunun mahcubiyetini de taşıyordu. Aklında dönüp duran düşünceleri geçiştirmek için başını sallarken Emre ve Levent araca bindiler. Öndeki askeri araca da Metehan'ın binmesiyle hareket etmişlerdi ki Nazenin bir anda, "Nuran Hoca'nın okuluna gidelim," dedi.

Şoförü Emre başını sallayıp, "Tabii ki sayın valim," derken Levent ise kulaklığından öndeki ve arkadaki araçlara bilgi geçiyor, yeni yol güzergâhlarını söylüyordu. On dakika sonra okulun bahçesinden içeri girdiklerinde bahçedeki tüm öğretmen ve öğrencilerin gözleri de üstlerine dönmüştü.

Yapılan sürpriz ziyaretle öğretmenler şaşırmış, biraz da telaşlanmışlardı. Araçtan inen Levent kapıyı açtığı anda Nazenin dışarı çıktı ve üstüne kitlenen gözlere şöyle bir baktı. Bu sırada yanına gelen orta yaşlardaki bir adam elini uzatmış kendini tanıtmaya başlamıştı.

"Müdür Yardımcısı Yasin Ulu."

"Merhaba, hocam. Vali Nazenin Tuna. Okulunuzu ziyaret etmek ve sizlerle tanışmak istedim." Yasin hoca telaşını gizleyemeyen bir gülümsemeyle, "Çok memnun olduk. Hoş geldiniz. Buyurun lütfen," diyerek girişe doğru yöneldi. Nazenin de girişe yönelmişti ki ana kapıdan dışarı çıkan Nuran Hoca koşar adım merdivenleri inip yanlarına geldi.

"Vali hanım, hoş geldiniz."

"Hoş buldum Nuran Hoca'm. Nasılsınız?" Nuran Hoca soğuk havanın etkisiyle biraz ürperirken ana kapıyı gösterip, "İyiyim çok teşekkür ederim. Buyurun içeri geçelim," demişti. İçeri geçmek için hareketlendiği sırada askeri araçlara bakıp Metehan'ı görünce yüzündeki gülümseme büyüdü.

"Binbaşım, siz de hoş geldiniz." Sözleriyle ondan kaçmak için uğraşan Nazenin neredeyse suratını asacaktı. Zar zor kendine engel olup yürümeden önce Metehan ve Nuran Hoca'nın tokalaşmasını göz ucuyla izledi.

"Hoş buldum hocam, nasılsın?"

"İyiyim, asıl sen nasılsın? Biraz solgun görünüyorsun," derken sesini düşürse de vali hanım duymuştu. İstemsizce başını çevirip Metehan'ın yüzüne baktığı anda gözleri buluşuverdi. Gözlerini kaçırmak ve o yokmuş gibi davranmak için geç kalmıştı.

"Gece uyku tutmadı da!" sözlerindeki ve gözlerindeki o imayı anlamamak imkânsızdı. Nazenin başını çevirip içeri girerken ardındaki postal sesini duyuyordu. Müdire Hanım'ın odasına geçtiklerinde karşılıklı duran tekli koltuklara oturdular. Az önce gözlerini kaçırmak kolaydı da şimdi hiç kolay olmayacaktı.

"Vali hanım, Metehan Binbaşım, ne içersiniz? Size ne ikram edeyim?" diye soran Nuran Hoca'ya tebessüm eden ikili aynı anda, "Sade kahve," deyince gözleri birbirini bulmuştu.

"Yasin hocam siz ne içersiniz?" Müdür yardımcısı ikili deri koltuğun ucuna otururken

"Orta şekerli bir kahve alırım hocam," demişti. Nuran, odanın kapısında sessizce bekleyen ve dikkatle Nazenin'e bakan görevli kadına bakıp isteklerini yineleyince kadın gözden kayboldu. Dakikalar sonra gelen kahvelerden ilk yudumu alırlarken Nazenin de Nuran Hoca'ya sorular sormaya başlamıştı.

Öğretmen kadroları, öğrenci başarı düzeyleri, sınavlardaki puan ortalamaları gibi birçok konuda bilgi aldı ve o an aklına gelen şeyle duraksadı.

"Peki sosyal etkinlikler konusunda nasılsınız hocam? Duyduğuma göre öğrencileriniz halk oyunları yarışmalarında ödüller almış." Nuran ve Yasin Hoca gururla gülümsedi. Daha o gülümseme kaybolmadan ayaklanan Nuran

"Hadi gelin gösterelim. Öğrenciler yakın zamanda yapılacak olan bir yarışma için şu an prova yapıyorlar," dediğinde hepsi ayaklanmıştı. Sınıflarla dolu koridordan geçerken dersliklerin birinden çıkan Leyla hepsine gülümsedi.

"Merhaba vali hanım, hoş geldiniz," derken ki kibar ve resmi hâlinin evinde gördüğü kızla alakası yoktu. Nazenin onun haylazca parlayan gözlerine bakıp göz kırpınca gülümsemesi büyüdü.

"Hoş buldum Leylacım. Nasılsın?"

"İyiyim, teşekkür ederim," diyen kızın gözleri bu kez Metehan'ı bulmuştu. Az öncekine göre daha kısık bir sesle, "Binbaşım, tüm asaletiniz ve yakışıklılığınızla okulun kızlarının gönlünü çalıyorsunuz." Yasin hoca bu sözlere gülmemek için başını eğerken, Nuran ise kızına kaş göz işareti yapıyordu.

"Öyle bir amacım yok cadı. Yirmilerimin başında çocuğum olsaydı sizin kadar olurdu."

"Evladım yaşındasınız demeye getiriyorsun anladım. Neyse ben sınıfıma döneyim," deyip kıkır kıkır gülerek sınıfına girerken Nazenin çevresine bakmadan edemedi. Bazı sınıfların kapılarından kafalarını uzatan kızlar, gerçekten de gözlerini süze süze Metehan'a bakıyordu.

"Öğrencilerin ilgi odağını dağıtmadan gidelim de derslerine girsinler," diyen Nazenin yürümeye başlayınca diğerleri de onu takip etmişti. Okulun kapalı spor salonuna inmeye başladıklarında hocalar önlerinde ilerliyordu. Bu sırada yan yana gelen binbaşı ve vali hanım ise sessizdi. Ta ki Metehan fısıldayarak konuşuncaya kadar.

"Bence ilgi odağı olmamı kıskandınız vali hanım." Sözleriyle küçük bir şok geçirse de çabuk toparlandı ve aklına birkaç gün önceki konuşma geldi.

"Biraz daha ilgi odağı olmaya devam ederseniz orta yerimden çatlayacağım binbaşı." cevabına başını hafifçe sallayarak karşılık verirken, "Belli!" demesiyle, Nazenin bir şok daha yaşamıştı. Başını hızla ona çevirip, yemyeşil gözlerini saran bir öfkeyle bakarak fısıldadı.

"Küstah!" Nuran ve Yasin hocanın peşi sıra salona girerken Metehan'ı ardında bırakmıştı. Salonda provalarını sürdüren elli öğrenci ve birkaç öğretmen, onları görünce çalışmaya ara verdi.

"Kolay gelsin gençler. Bugün okulumuzu ziyarete gelen vali hanım, sizlerin başarılarını duyduğunu söyleyince, sizleri izlemesi için provanıza katılmak istedik." Nuran Hoca'nın bu sözleriyle öğrencilerin gözlerinde heyecan pırıltıları oynaşmaya başlamıştı. Halk oyunları ekibini çalıştıran öğretmenlerle tanışan Nazenin önce onları, sonra da öğrencileri tebrik etmişti. Provanın devam etmesiyle salonu saran müziğin sesi hepsini etkisi altına almıştı. Ege yöresinin en güzel oyunu olan Zeybek'i sahnelemek için yerlerini alan öğrencilerin kolları usulca havalanırken nefeslerini tutmuşlardı.

Yirmi beşi kız, yirmi beşi erkek öğrenciden oluşan ekibin, bir çizgi üstündeymiş gibi sıralı duruşu, kol ve ayaklarını birbirleriyle ve müzikle senkronize hareket ettirişi göz kamaştırıcıydı. Misafirlerine göz ucuyla bakan Nuran, "Binbaşım, siz Muğla, Marmarislisiniz. Bu, sizin yörenizin oyunudur. Öğrenciler bir de sizi mi izlese? Örnek olması amacıyla," diye isteğini dile getirirken binbaşı başını hafifçe çevirip gözlerine bakmıştı. Kendisini asla kırmayacağını bildiğinden, az sonra kalkıp Zeybek oynayacağını da biliyordu. Onu birkaç kez bu oyunu oynarken görmüş ve pek bir etkilenmişti. Etkilenmemek ne mümkündü ki? Enine boyuna dalyan gibi bir adamdı ve böylesi gösterişli, oldukça da ağır bir oyun ona çok yakışıyordu. İnsanın baktıkça bakası geliyordu. Metehan bu meziyeti ve yakışıklılığıyla kaç tane kızın gönlünü çalmıştı en iyi Nuran bilirdi.

"Gençler eşli çalışmışlar. O yüzden siz de bana eşlik etmelisiniz hocam." Nuran Hoca gönderdiği okların kendisine dönmesiyle bir an telaşlanmıştı.

"Zeybek oynamayalı yıllar oldu Metehan Binbaşım. Hatırladı-

ğımdan bile emin değilim." Bir an durdu ve gözleri bu kez Nazenin'i buldu.

"Belki vali hanım Zeybek oynamayı biliyordur ve size o eşlik eder," sözleriyle gözleri buluşan ikili birbirine bakıp kalmıştı. Nazenin'in, "Biliyorum ama..." demesine kalmadan Nuran Hoca heyecanla atıldı.

"Ahh, ne güzel işte. Biliyormuşsunuz. Hadi oynayın da öğrenciler görsün. Hem onlara da motivasyon olur." Nuran bilmeden öyle bir şey yapıyordu ki ne yaptığından haberi bile yoktu.

"Madem biliyorsunuz. Hadi o zaman, önden buyurun vali hanım," diyerek ayaklanan Metehan, öğrencilerin boşalttığı orta noktaya ilerlerken Nazenin hâlâ şok içinde ona bakıyordu.

"Ama..." diyemeden öğrencilerin alkışları ve heyecanlı bakışları sözünü kesmişti. Kendisini bekleyen Metehan ise gözlerine bakıyor, gelmesini bekliyordu. Elindeki çantayı oturduğu koltuğa bırakıp bebe mavisi ceketini çıkaran Nazenin bembeyaz gömleği ve ceketiyle aynı renk kalem eteğiyle ona döndü. Birkaç adımda yanına ilerlerken ayağındaki beyaz renk topuklu ayakkabının sesi salonda yankılanıyordu. Belli bir mesafede karşılıklı durduklarında müzik de durdu ve saniyeler içinde yeniden başladı.

Kolları aynı anda havalanırken gözleri bir an bile birbirinden ayrılmıyordu. Müzikle birlikte adımları peş peşe geldi, bedenleri yaklaştı. Neredeyse burun buruna geldiklerinde Metehan bir dizini yere ustaca vurup, resmen önünde diz çökmüş, ardından usul usul ayaklanıp tam arkasına geçmişti. Adamın kolları arasında kalan Nazenin ise sadece atması gereken adımları düşünmeye çalışıyordu.

"Sizin bilmediğiniz bir şey var mı vali hanım?" sorusu kulağının dibinde çınlarken, nefesinin sıcaklığını hisseden teni ürpermişti.

"Ukala görünmek istemem ama sanırım bilmediğim bir şey yok binbaşı." Daha ağzını kapatmaya fırsat bulamadan kulağında yeniden o ses yankılandı.

"Var..." Metehan yeniden dizinin üstüne çökerken Nazenin usulca etrafında dönmüş ve Metehan yine ayaklanıp tam arkasında soluk almıştı.

"Bilmediğiniz ya da yanlış bildiğiniz şeyler var." Sözlerinin ardından ona dönen Nazenin yüzüne şüpheyle bakıyor, sözleriyle nereye varmaya çalıştığını anlamak için uğraşıyordu. Bir adımda adamın be-

denine yaklaştı. Havada duran kolları aynı anda yere doğru salınarak inerken görüntüleri muazzamdı. Metehan bir kartal gibi, Nazenin ise narin bir serçe gibiydi.

"Ne demeye çalışıyorsun binbaşı? Açık açık söylesene!" sözlerini alkış sesleri bastırırken çevresine baktı. Müzik bitmiş, oyunları son bulmuştu. Çevrelerini saran gençler onları hayranlıkla alkışlıyor, ıslık sesleri salonu dolduruyordu. Metehan tam ağzını açıp cevap verecekti ki, "Ne güzel oynadınız..." diyen buz gibi ses, söyleyemediği sözlere ket vurdu. Nazenin duyduğu sesle kapıya doğru döndüğü anda yine aynı yüzü görmüştü. Cansel'in yüzünü.

Yine hiç olmayacak bir anda, hiç olmayacak bir yakınlıktayken kadına yakalanmış olmalarının gerginliğiyle yüzünü buruşturan Nazenin derhal Metehan'dan uzaklaştı. Metehan ise buz gibi bakışlarını Cansel'e dikmiş öylece bakıyordu. Aslında Nazenin bir an Metehan'a baksa, gözlerindeki öfkeyi görecekti. Fakat hissettiği utanç duygusu yine hortlamış, gözlerini ondan kaçırmıştı. Hızla az evvel kalktığı yere ilerleyip ceketini ve çantasını aldı. Nuran ve Yasin hocayla el sıkışıp, gençlere başarılar dileyerek salonun çıkışına ilerledi. Kapıda öylece duran Cansel'in yanından geçmek zorunda kaldığında omzuna uygulanan çarpmayla hafifçe sarsıldı. Bu yaptığı yetmemiş gibi bir de Nazenin'in kulağına eğilip, "Fazla yakınsın. Yaklaşma Vali!" demişti. Nazenin onun öfke dolu gözlerine bir an bakıp salondan çıkarken yaşananları gören Nuran Hoca kocaman açılan gözlerini Metehan'a çevirince göz göze geldiler. Hızlı adımlarla soluğu binbaşının yanında alıp vedalaşır gibi yaparken, "Ne yaptığını sanıyor bu kadın? Görevi başındaki valiye omuz atmak ne demek?" derken sinirden sesi titriyordu.

"Merak etme Nuran abla. Bu kez şansını çok zorladı ve bu yaptığının hesabını verecek." Metehan ona güvence verir gibi başını sallayıp salondan çıkarken Cansel'i de önüne katmıştı. Salonun az ilerisindeki soyunma odalarına yönelirken önüne geçen kadın bir anda dudaklarına kapanınca adımları tökezledi ve durmak zorunda kaldı. Bu kepazeliği kimsenin görmemesini dileyerek ondan uzaklaşmıştı ki Nazenin'in yemyeşil gözlerini gördü ve okuldan hızla çıkıp gidişini.

"Sen aklını mı kaçırdın kadın? Ne yapıyorsun? Cansel Allah aşkına ne yapıyorsun? Ortalık yerde, hele de bir okulda. Bunca insanın

olduğu bir yerde beni ne demeye öpüyorsun? Hâlâ anlamadın mı? Biz ayrıldık, ayrıldık Cansel. Bitti!" diye öfkesine yenik düşmemeye çalışırken fısıldıyordu.

"Bitmedi. Ben bitti demedim," sözlerini duyunca gözleri kayarak kapandı ve sabır diler gibi başını kaldırdı.

"Allah'ım sabır ver. Kafayı yiyeceğim sabır ver," deyip yanından geçecekti ki kolunu kavrayıp kadını var gücüyle kendine çekti.

"Eğer bir daha Nazenin'e yaklaşırsan, az önce yaptıklarını tekrar edersen... Yemin ederim sonuçları farklı olur. Bu sefer insan gibi konuşmam, sana her şeyi tekrar tekrar anlatmam. Anladın mı?" Cansel, Metehan'ın gözlerini bürüyen öfkeye ürkerek bakıp zar zor yutkundu ama yine de inanından vazgeçmedi.

"Nazenin... Demek artık birbirinize adlarınızla hitap etmeye de başladınız."

"Cansel, kes artık. Kes şunu. Takıntılı bir sapık gibi peşimde dolanıp durma."

"Senin peşinde dolandığım falan yok. Öğrencilere seminer vermeye geldim," derken kolunu kurtaran kadın üstünü başını düzeltiyordu. Metehan başını sallayıp, "Çok şükür, iyi ki peşimde dolanmıyorsun!" dedikten sonra onu öylece bırakıp okuldan çıkmıştı. Ön bahçeye göz atıp Nazenin'in makam aracını ve askeri araçlardan birini göremeyince derin bir iç çekti. Yüreğine oturan sıkıntının ne olduğunu bilmiyordu ama ağırlığını hissediyordu. Araca binip sadece, "Gidelim," dedi.

Okuldan ayrılıp doğruca hükümet Konağına gelen Nazenin ise allak bullak olmuştu. Cansel'in bakışları, kendisine omuz atma cesareti göstermesi ve sözleri hâlâ gerilmesine sebep oluyordu. Onu bembeyaz olmuş bir yüzle karşısında gören özel kalemi Rezzan Hanım, "Vali hanım, iyi misin?" diye sorunca başını salladı ve odasına girip kapıyı kapattı. Her zaman açık duran kapısının kapanmasıyla şaşıran kadın ise eşikte öylece kalakalmıştı. Akşam hava kararıncaya kadar odasından bir kez bile çıkmayan Nazenin kimseyi görmemek için evine resmen uçarak girmişti. Yemeğini hazırlayıp canı istemese de biraz yedi ve bulaşıkları makineye kaldırdıktan sonra duş aldı. Sıcak su bütün gerginliğini alıyor gibiydi. O yüzden uzun süre banyoda kalıp rahatlamaya çalıştı. Yaklaşık bir saatin sonunda duştan çıkıp

yatak odasına geçmiş ve telefon ekranının cevapsız aramalarla dolu olduğunu görmüştü.

Annesi, babası, Birce ve Sinem'in ardından Nuran Hoca da aramıştı. Hızlıca üstünü değiştirip ilk olarak Nuran Hoca'ya geri döndü.

"Hocam iyi akşamlar. Bir sıkıntı..."

"Yok yok Nazenin Hanım, bir sıkıntı yok. Ben sizi merak ettim ve sesinizi duymak istedim. O yüzden bu saatte rahatsız ettim," diyen kadının sesindeki endişeyi duymuştu. İlgisine ve sevgisine tebessüm edip soluklandığı sırada, "İyiyim hocam, endişelenmeyin. Beni düşündüğünüz için çok teşekkür ederim. Gerçekten mutlu oldum," demesiyle kadın iç çekti.

"Vali hanım siz, Cansel Hanım'ın yaptığı o ayıbı sakın kafanıza takmayın." Arama sebebinin bu olduğunu tahmin etmişti ama söze dökülünce kötü hissetmişti.

"Cansel Hanım'ın yaptığı doğru değildi. Bunu onaylamıyorum fakat kıskanç biri olduğunu da anlamıştım. Onunla yüz göz olmamak için sevgilisinden olabildiğince uzak durmam daha sağlıklı olacak sanırım." Tam Nuran Hanım, *'ne sevgilisi yahu, onlar ayrılalı çok oldu'* diyecekti ki Nazenin nefes almadan konuşmayı sürdürdü.

"Neyse, bu can sıkıcı olayı düşünmeyelim." Dili düşünmeyelim diyor ancak aklı hiç öyle yapmıyordu. Zihninde hâlâ okulda yaşananlar dönüp duruyordu. Cansel'in kendisine omuz atıp üstüne de resmen tehdit etmesinin ardından tanık olduğu öpüşme gözlerinin önüne gelince huzursuzca kıpırdandı. Kadın nerede olduğunu düşünmeden, çevresindeki öğrenci, öğretmen ve valinin varlığını umursamadan sevgilisinin dudaklarına yapışmıştı. Nuran Hoca'yla vedalaşıp sırayla diğer cevapsız aramalara dönmeye başladı.

İlk çalışta açılan telefon annesine aitti. Derin bir soluk alıp aklını toparlamaya ve sesini normal tutmaya çalışırken, "Annecim" demişti.

"Nazenin, kızım. Ulaşamayınca merak ettik. Uyuyor muydun?" Annesinin tedirgin sesine tebessüm ederken, "Hayır uyumuyordum. Duş alıyordum Annecim, iyiyim korkmayın. Siz nasılsınız?" diye sormasıyla babasının sesini duydu.

"Biz iyiyiz de sen çok çalışıyorsun vali hanım. Kendine dikkat ediyor musun?"

"Turp gibiyim paşam, endişe etmeyin. Eee, anlatım bakalım. Ha-

zırlıklar nasıl gidiyor?" Annesinin güldüğünü duyarken istemsizce gülümsedi.

"Biz sesini duyduk, iyi olduğunu biliyoruz. Sen hazırlıkların nasıl gittiğini kızlardan öğren. Onlar da seni merak etmişler. Geç olmadan ara da azıcık sohbet edin. Birce'nin biraz canı sıkkın."

"Neden, ne olmuş?" diye telaşlanan ses tabii ki babasına aitti. Kayınpeder Seyfettin Paşa, gelini Birce için endişelenmişe benziyordu.

"Aman Seyfettin, sen bir dur. Karışma. Gelinler nazlı olur. Kızlar konuşunca rahatlar." Annesinin azarıyla susan babasının yüzünü hayal ederken gülmeden edememişti.

"Ah canım babam, bizleri anlamak zor değil mi?" sorusuyla homurtulu bir nefes alış duydu.

"Ben artık söz konusu siz kadınlar olunca, neden ve niçin sorularını es geçiyorum. Gerçekten sizi anlamak için kullanım kılavuzu lazım ama o meret de bizim ülkede okunmaz. Aç kapa düzelir kuralı sizde de geçerli mi acaba?"

"Ay Seyfettin, çok ayıp."

"Ama karıcım..."

"Cevap verme Seyfettin. Senin paşalığın bana sökmez, bilesin." Annesinin son sözleriyle kahkahayı patlatan Nazenin'in keyfi yerine gelmeye başlamıştı.

"Size iyi didişmeler. Ben kapatıyorum," dediyse de onu duyan da takan da yoktu. Gülmeye devam ederek kızları aradığında çok özlediği sesleri kulağında çınlamıştı.

"Gelin Hanım, senin canın neye sıkıldı. Söyle görümcene."

"Aman Nazenin, dalga geçme. Ya bu adam düğüne kadar görevden dönmezse ne yaparız? Yahu daha damatlığını bile almadık." Arkadaşının sesinin ne kadar buruk olduğunu duyunca kendisi de sessizleşmiş ve düğüne kadar abisinin sağ salim dönebilmesi için dua etmişti.

"İçini kararтma Bircecim, döner o deli. Nikâhınız kıyıldığı günden beri düğün düğün deyip duruyor. Sence abim düğününü kaçırır mı?"

"Gelir değil mi?" Bir umut, iyi bir söz duymanın arzusuyla sorduğu bu soruya burukça gülümseyen Nazenin, "Gelecek inşallah," dedikten sonra Sinem'in sesini duydu.

"Nazo, senin canın sıkkın gibi. Andaç abinin yokluğuna mı yoksa başka bir şeye mi sıkıldın?" sorusuyla iç çekince Birce sesli aramayı görüntülüye çeviri verdi. Ekranda beliren kız arkadaşlarına bakıp gülümsemeye çalışsa da özlemden ve yaşadığı sıkıntıdan gözleri dolmuştu.

"Sizi özledim," diye fısıldamasıyla karşısındaki iki kadının da gözleri doldu ve ilk ağlayan Birce oldu. Onun ardından Sinem de ağlamaya başlayınca Nazenin'e başka seçenek bırakmamışlardı. Üç arkadaş bir süre gözyaşı döküp iç çekerek birbirlerine baktılar.

Ve Nazenin şehre geldiği günden başlayarak yaşadığı bütün olayları kronolojik sırayla anlatırken Metehan'ın da bol bol kulağını çınlatıyordu. Arabası kurşunlandığındaki denk gelişleri, evine bırakılan mesajı onun fark etmesi ve destek olması, sonra ben vali hanımı korurum diyerek karşı dairesine taşınmasını sağlaması. Derken Cansel ile ilk karşılaştıkları ânı ve onun tavırlarını konu alarak anlatmaya devam etti. Hastane de resmen tanışmalarıyla yaşadığı şaşkınlığı anlatırken kızlar kahkahalarını tutamamıştı.

"Doktor hanım kıskanç ha!" Deyip yüzünü ekşiten Sinem'e gülümsemek istese de başaramayıp, "Hem de ne kıskanç. Siz bir de son yaşananları dinleyin," diyerek iç çekti. Migren atağı sırasında Metehan'a sarılıp ağladığını itiraf etmesi ve Cansel tarafından basılmış gibi olduk demesi zor olsa da anlattı. Kızlar duyduklarıyla şoke olup kalırken, okulda yaşananları duyduklarındaysa öfkeleri gözlerine yansımıştı. Tabii bir de şaşkınlıkları vardı. Nazenin'in Metehan'a sarılıp ağlamasını ilginç bulmuşlardı. Çünkü arkadaşlarının kendileri dışında birinin yanında duygularını açık ettiğini hiç görmemişlerdi.

Yine de farkına vardıkları bu detayı onun kafasına kakmadan Cansel'e dikkat etmesini ve mümkün olduğunca Metehan'dan uzak durmasını tembihlediler. Sohbet Birce'ye moral verme amacıyla başlamış ancak kısa zamanda çok şey yaşayan Nazenin'e moral vermeye dönmüştü. Bu durumdan Birce ve Sinem'in ise şikâyeti yoktu. Nazenin'in yaşadıklarını geç duydukları için sinirlenmişlerdi fakat ona hak da vermişlerdi. Eğer onun yerinde kendileri olsaydı, tıpkı onun gibi yapacaklarını biliyorlardı.

Saat epey ilerleyince vedalaşıp telefonu kapattılar. Tabii kızlar arama sonlanmadan önce Nazenin'i bizi habersiz bırakma diyerek bol

bol darlamıştı. Arkadaşlarıyla konuşmuş olmanın rahatlığıyla genç kadın, yaşananları düşünmemeye çalışarak uykuya daldı.

Ertesi sabah erkenden valilik binasına geçerken Metehan'ın bundan yine haberi olmamıştı. Zaten Nazenin de o, yanlarında gelemesin diye erkenden çıkıp gitmişti. Binadan içeri girip doğruca odasına çıktığında gözlerini saate dikti ve mesainin başlamasıyla birini aradı. Aradığı kişinin yapacağı hamlenin etkilerini sessizce beklemeye başladı. Beklediği telefon öğle saatlerinde gelirken Rezzan Hanım aramayı odasına yönlendirmişti. Nazenin telefonu kulaklığına dayayıp bir yandan da önündeki işiyle uğraşmaya devam ederken karşısındaki kişinin söylediklerini dikkatlice dinleyip teşekkür etti ve telefonu kapattı.

***

Okulda yaşananları eşinden duyan Albay sinirinden resmen kudururken Metehan'a ters bir bakış attı.

"Cansel'i durdurmak için ne yapmayı düşünüyorsun binbaşı?" sorusuyla Metehan iyice bunalmış, derin bir soluk almıştı.

"Komutanım, karşıma alıp kalbini kırmadan ayrıldım olmadı, daha açık bir dille anlattım olmadı, sinirlendim bağırıp çağırdım olmadı. Artık ben de ne yapacağımı bilmiyorum."

"Yahu böyle saçma şey mi olur? Deli mi bu kadın? İstemiyorum lafını kaç farklı şekilde söylemen gerekiyor ki?" derken odanın kapısı çaldı.

"Gel!" diyen gür sesi içeride yankılanırken asker kapıyı aralamış ve kendisine selam vermişti.

"Komutanım, Doktor Cansel Hanım geldi. Sizi görmek istiyor. Meşgul olduğunuzu söyledim ama ısrar ediyor," demesiyle Albayın gözleri daha da kararmıştı. Israrcı ve söz dinlemez tavrını artık sadece Metehan üstünde kullanmadığı belliydi.

"Gelsin," demekle yetinirken kapıdan içeri paldır küldür giren kadına sinirini gizlemeden baktı. Bu ne cüretti? Bu nasıl bir kendini bilmezlik, nasıl bir pervasızlıktı aklı almıyordu.

"Hayırdır doktor hanım, ateş almış gibisiniz? Meşgul olduğum söylendiği hâlde ısrar edip, destursuz odama girecek kadar önemli olan ne?" Cansel önce Metehan'a, ardından da Albaya ters ters bakıp masaya ilerledi ve Albayın önüne bir kâğıt bıraktı.

"Bu kadın, ne yaptığını sanıyor Albay?" soruya anlam veremeyen Kutluhan gözlerini kâğıda çevirip yazanları okurken yüzünde oluşan silik tebessüme engel olamadı. Başını kaldırıp yeniden kadına bakarken, "Demek ki her kuzunun etini yemeye kalkmayacaksınız doktor hanım. Böyle boğazınıza duruverir işte!" demesiyle Cansel resmen öfkeden deliye dönen gözlerini yuvalarında da döndürdü.

"Ne demek istiyorsunuz?" dişlerinin arasından sorduğu bu soruyla ayaklanan Albay, onu ve sorusunu yok sayarak binbaşıya ilerledi, elindeki kâğıdı uzattı. Metehan yazıyı okurken şaşkınlığını gizleyememişti.

"Demek istediğim şu Cansel Hanım. Sen, görevi başındaki bir devlet memuruna, bir valiye omuz atacak cüretti gösterirsen, o da senin hakkında soruşturma başlatır. Bunda şaşıracak bir şey yok. Madem bu kâğıtta yazanlarla bu kadar alev alacaktın, o zaman yaptığın hareketin sonuçlarını başından düşünecektin."

"Uygunsuz davranışta ve fiziki müdahalede bulunmuştur diyor!" Albay bir ona bir de kâğıda baktı, usulca omuzlarını silkti.

"Olmayan bir şeyi demiyor yani!" derken Metehan da ilk kez konuştu.

"Yaptığının uygun bir tarafı vardı da biz mi göremedik? Önce valiye omuz attın, sonra kulağına bir şeyler söyledin. O da yetmez gibi okul içinde, göz önünde, vali hanımın önünde beni öptün!" Bunu yeni duyan Albay kocaman açılan gözlerle ikisine bakıp kalırken, "Ne?" demişti.

"Bu tutanağa *'mesai saatleri içerisinde, bir okulda öğrenci, öğretmen ve idarecilerin olduğu yerde ahlak dışı davranış sergilemiştir'* yazdırmamışsa iki sebebi vardır. Biri idarecilerin ve öğretmenlerin başı derde girmesin, biri de sen mesleki anlamda böyle bir sicil kaydıyla yaşama diye. Bu yaptığın mesleğinin bile sonu olabilirdi."

"Üçüncü sebebi unuttun binbaşı," diyen Albay ona dönmüştü. Metehan hafifçe başını sallayıp, "Neyi unuttum?" sorusunu sorduğu anda cevap geldi.

"Eğer bu tutanakta, böyle bir olayda adın geçseydi şu an burada değil Askeri Mahkemede olurdun. Artık rütbe durdurma mı verirlerdi, rütbeni mi düşürürlerdi, seni sürgüne mi gönderirlerdi yoksa meslekten ihraç mı edilirdin bilemiyorum." Kutluhan Albay'ın sözleriyle

kendi başına gelebilecekleri anca düşünen Metehan buz gibi olmuştu. Şerefle taşıdığı üniformasına, her zaman gurur duyduğu mesleğine böyle bir leke sürülmesi ihtimaliyle donup kalmıştı. Bu, aklına nasıl gelmemişti bilmiyordu ama şimdi aklından çıkmayacağını biliyordu.

"Siktir!" diye fısıldarken elinde kalan kâğıdı Cansel'e uzattı. Artık ona öfke bile duyamayacak hâle gelmişti. İçi resmen bomboştu. Kadın bu davranışlarıyla sadece kendini değil, onu da bitirecekti.

"Dua et de bu yaşananları Seyfettin Paşa duymasın. Emin ol, kızı kadar merhametli olmayacaktır. Tabii bir de Cihan Başkan, yani baban var. Hiç şüphesiz o da canına okur."

"Karınız da o tutanağa şahit olarak imza atmış." İşte yaptığı bu hamleyle Kutluhan Albay'ın gözlerinde beliren ölüm soğukluğunu görmüştü.

"Karım, yani Okulun Müdürü, senin yaptığın uygunsuz harekete şahit olduysa ki olmuş, bunun altında imzası olması kadar doğal ne var? Sen, lafı ne demeye getiriyorsun? Sen beni ve karımı tehdit mi ediyorsun?" Cansel sessizliğini koruyup kapıya yöneldi ve dışarı çıkmadan önce son kez konuştu.

"Bu arada Albay, siz Vali için 'her kuzunun etini yemeye kalkmayacaksın' dediniz ama duyduğuma göre Nazenin kuzu değil tavşanmış!" Sözlerinin vardığı noktayı anlayıp birbirlerine bakıp kalan Albay ve binbaşıyı öylece bırakıp gitti.

Bir dakika sonra ancak toparlanan ikili hâlâ birbirine bakarken ilk konuşan Albay oldu.

"O gece eve bırakılan ölü tavşanı nasıl bilebilir?" sorusunu sorup kaşlarını daha da çattı sanki. Ama zaten kaşları kuşkuyla yeterince çatışmıştı. Daha fazlası mümkün değildi.

"Bilmiyorum komutanım. Ben de anlamadım." Metehan huzursuz huzursuz odada dolanıp düşünmeye başladı. O gece olanlar, evdeki mesajın detayları gün yüzüne mi çıktı soruyla aklına bir şey geldi ve telefonunu eline aldı. Onun ne yaptığını pürdikkat izleyen Albay ise sessizdi.

"Figen merhaba, sana bir soru soracağım," demesiyle Albay ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Figen, Pençe timinde görev alan Uygur Üsteğmenin eşiydi ve Cansel ile aynı hastanede çalışan bir hemşireydi. Eğer o olay kulaktan kulağa yayıldıysan muhakkak Figen de duymuş-

tu. Ancak yayılmadıysa büyük bir sıkıtı var demekti. Ve bu durumda Cansel o bilgiyi nereden öğrendiğini söylemek zorunda kalırdı.

"Figen, vali hanımın evine bir mesaj bırakıldığını biliyor musun?" diye sorarken sesi hoparlöre verdi ve cevabı Albayla birlikte bekledi.

"Eee, evet komutanım. Biliyorum. Herkes biliyor."

Yaşanan olayı biliyorlardı ancak içeriği bilip bilmedikleri önemliydi. O yüzden bir soru daha sordu. "Evde mesaj olarak ne olduğunu duydunuz mu?"

Figen bir an sessiz kalıp tedirgince, "Evet," dediğinde ikisi de aynı anda konuştu.

"Ne duydunuz?"

Yine kısa bir sessizlik sonunda, "Tavşan varmış. Ölü bir tavşan," cevabıyla gözleri yine buluşurken vedalaşıp telefonu kapattı.

"Böyle bir bilgiyi Uygur'dan duymuş olmasının ihtimali bile yok komutanım. Bilirsiniz ki Uygur asla konuşmaz." Sıkıntıyla soluklanan Kutluhan Albay başını hafifçe sallarken aklından geçenleri dile getirdi.

"Askerimden şüphem yok binbaşı. Sanırım oyunu kuranlar, o geceki mesajlarını milletin kulağına fısıldamış, göz dağı veriyorlar."

"Nazenin Hanım'ın korktuğu başına geldi. Kimse duymasın demişti. Güvenleri kurulmadan yıkılır demişti. Onlar da bunu istedikleri için yaptıklarını birilerine fısıldadılar ve olay kulaktan kulağa yayıldı. Cansel de böyle duydu."

"Dediğin gibi olmuş olmalı. Başka bir ihtimal yok," diyen Albayın canı iyice sıkılmış, suratı hepten asılmıştı.

***

O gün yaşananların aklında bıraktığı düşüncelerden, Metehan ile dip dibe oynadıkları Zeybek oyunun anılarından kaçmak için nefes almadan çalışmayı tercih eden Nazenin resmen valilik binasında sabahlamıştı.

Tam bir hafta boyunca doğru düzgün evine gitmeyip, Metehan ile karşılaşmaktan kaçarken yaptığı sadece çalışmaktı. Bu yoğunluğun arasında kendine iyi gelen tek şey ise sevdiği insanlardan gelen telefonlardı. Babası, annesi, Sinem ve Birce'yle daha sık konuşuyor, kızlarla dertleşiyordu. Kendisini aramayan, arayamayan bir kişi vardı, o da abisi Andaç'tı.

Göreve giden ve iletişim kurma şansı bulamadığı abisinden haber almasını sağlayan ise babasıydı. Seyfettin Bey sık olmasa da oğluyla irtibattaydı. Hem görevin gidişatını takip ediyor hem de oğlunun sesini telsizden de olsa duyuyordu. Bir hafta böyle geçerken vali hanımın yeni rotası ilçeler ve köylerdi. Makam aracı yerine toprak ve sarp arazide kullanıma daha uygun olan bir askeri aracı emanet alıp yola çıktıklarında önünde ve arkasındaki askeri araçlar da yola koyulmuştu. Ona eskortluk eden, canını canı bilen askerlerin canlarının vicdani yüküyle yol alırken çevreyi izledi.

Ağaçtan yoksun, sarı kurak toprakları karın beyazı sarmıştı. Hem de ne sarmak. Karların metrelerce yüksekliğe ulaştığı dağların arasından ilerleyip köylerden birine vardıklarında Nazenin yine çevreye bakındı. Tek katlı, bilemedin iki katlı kerpiç evlerden kuruluydu. Meydandaki kahvenin önünde durduklarında içeride oturan erkeklerin gözleri araca dönmüş, birkaçı da gelenin kim olduğu merakıyla ayaklanmıştı.

Asıl zorlu görevin başlamak üzere olduğunun bilincinde olan Nazenin sessiz ama derin bir soluk alırken kapısı koruması Levent tarafından açıldı. Araçlara şüpheyle bakan, aralarında fısıldaşan bu insanların kendisi arabadan indiği anda yüzlerinde oluşacak ifadeleri az çok tahmin ediyordu.

"Hadi Bismillah..." diye mırıldanıp ayağını karın eridiği ama balçık gibi olan toprağa bastı. Bugün ayağında ince topuklu ayakkabıları yoktu. Ziyaret edeceği yerlerin durumunu tahmin etmekte zorlanmadığı için bileğine kadar uzanan siyah botlarını giymişti. Siyah kot pantolonu, beyaz boğazlı kazağı ve siyah renkteki uzun kaşe montuydu. Siyah ve beyazın içinde parlayan tek şey ise yemyeşil gözleriydi. Kumral saçlarını ensesinde küçük bir topuz yaptığından saçları bile gözlerinin gölgesinde kalmıştı.

Araçtan inip montunun önünü kapatırken yavaş adımlarla kahveye yürüyordu. Arkasında ve önünde seyreden araçlardan inen askerler hızla çevre güvenliği alırken, Metehan'ın sesini duymuştu. Yaklaşık on gündür duymadığı o ses kulağına ulaştığı anda ürperdi. Ancak hiç bozuntuya vermeden yürümeye devam edip kahveden içeri girdi.

Üstüne dönen şaşkın ve meraklı gözlere aldırmadan boş bir sandalyeye oturmuş ve herkesi süzdükten sonra

"Selamünaleyküm!" demişti. İçerideki herkes başını hafifçe sallayıp selamını alırken, sadece ak saçlı, ak sakallı bir dede

"Aleyküm selâm!" cevabını vermişti. Bir anlık sessizlik esnasında Metehan ve Levent de içeri girerken az evvel kendisine cevap veren ermiş görünümlü dede yeniden konuştu.

"Hayır olsun hanım kızım, seni buraya hangi rüzgâr attı?" diye sorunca tebessüm eden Nazenin onun görmüş geçirmiş yüzüne, gözlerine baktı.

"Tanrı misafiriyim diyelim amca. Bir bardak çayınızı içmeye, sohbetinize dâhil olmaya geldim," demesiyle kahvenin sahibi olduğunu düşündüğü adam söze girdi.

"Çay yok! Bitti!" sesinden, sözlerinden akan soğukluğa ve nefret dolu tınıya şaşırmamak için mimiklerini kontrol etmeye çalışan Nazenin usulca başını salladı. Bu öfkenin, nefretin sebebini merak ediyordu? İnsan, yok yere böylesi duyguları gönlüne ağırlık etmezdi çünkü.

"Çay yok demek... E, o zaman ne varsa ondan getir sana zahmet." Adam öfkeyle iyice kararan gözlerini onun üstüne kilitlediği anda Metehan hareketlenmişti. Nazenin'in arkasında durup adama tıpkı onun gibi baktı.

"Çay ver koçum, çay içmeye, sohbet etmeye geldik. Fazla uzatma da çay ver," derken çenesini kastığı, dişlerini var gücüyle sıktığı belli oluyordu.

"Çay yok komutan. Bu kahvede kadın kısmına çay yok."

"Hmm, tek problem kadın olmamsa sıkıntı yok. O zaman biz de çaysız sohbet ederiz."

"Burada seninle sohbet edecek kimse de yok. Geldiğin gibi git. Hadi, uğurlar ola." Kahvecinin son sözleriyle ayaklanan yaşlı adam ona doğru yürüyüp kulağına eğildi.

"Çay getir Haşmet. Sadece çay getir. Misafirimiz uzun yoldan bizleri görmek, derdimiz tasamız var mı diye dinlemek için gelmiş. Hoş gelmiş."

"Raşit ağam..."

"Sus ve dediğimi yap Haşmet," diyen adama karşı koymayıp doğruca ocağın başına gitti ve çay doldurdu. Eline aldığı üç bardağı da döke saça masaya bırakıp geri çekilmişti ki adının Raşit olduğunu öğrendiği ak sakallı dede yeniden konuştu.

"Ne duymak, ne dinlemek için geldin hanım kızım?" Nazenin önündeki bardaktan ayırdığı gözlerini yaşlı adama çevirirken

"Derdinizi, tasanızı dinlemeye geldim. Duydum ki en çok bu köyde sıkıntılar varmış," demişti.

"Sıkıntımız olduğu doğru ama birden çok sıkıntımız var. Sen hangisi için buradasın?"

"Hepsi için buradayım. Sizlerin ağzından sıkıntılarınızı dinlemek için geldim. İşte yanınızdayım, anlatın bakalım ağalar nedir derdiniz?"

Sağ tarafta oturan vatandaşlardan biri gözlerini Nazenin'e dikip alay eder gibi gülerken, "Onca adamın yapamadığını sen yapacaksın yani, öyle mi?" demişti. Nazenin sözlerin sahibine bir süre bakıp hiç aldırmadan başını çevirdi ve yaşlı adama odaklandı.

"Sen anlat amca," demesiyle oturuşunu daha da dikleştiren adam bir süre sessiz kalıp düşündükten sonra başladı anlatmaya.

"Elektrik kesintileri, su kesintileri oluyor Hanım kızım. Uzun süre de gelmiyor. Kendimiz evlerimize su taşıyalım diyoruz ama kışın don oluyor, yazın da sıcaktan dere kuruyor. Bazen de sudan zehirlenenler oluyor. Telefon desen doğru düzgün çekmiyor. Yol desen gelirken görmüşsündür hâli ortada. Köyün çocukları her Allah'ın günü o yoldan okula gidip gelmeye çalışıyorlar. Yağmuru karı var. Bazen servislerinin kaza yaptığı oluyor. Aslında okul yapıldı ama..." diyen adama daha dikkatli bakan Nazenin sözlerini sürdürdü.

"Ama öğretmenlerin hiçbiri burada kalmamış. Çünkü bazı vatandaşlar öğretmenlere rahat vermemiş. Kadın öğretmen gelmiş, kadın diye laf söylemiş, çocukları okula göndermemişsiniz. Erkek öğretmen gelmiş, kız çocuklarını erkek öğretmen okutamazmış, kalem tutmayı öğrenirken eline dokunuyormuş, oyun oynarken elini tutuyormuş gibi gibi bir sürü neden ileri sürüp kız çocuklarını okula göndermemişsiniz. En son yaşanan olaydaysa yere düşen bir çocuğu kucaklayıp kaldırdı, dizine pansuman yaptı diye toplanıp dövmüşsünüz." Yaşlı adam mahcubiyetle başını sallayıp yüzünü yere eğerken diğerlerinin kılı bile kıpırdamamıştı. Nazenin ise buna gerçekten sinirlenmeye başlamıştı.

"Elektrik, su, telefon alt yapısı ve yol çalışması için onay çıkmış, belediye ekipleri köyün girişine gelmiş, çalışmalara başlayacaklarken

kavga çıkarmışsınız. Neymiş efendim alt yapı ve yol genişletme çalışmaları için tarlalarınıza girilecekmiş. Gelen görevlileri dövmüşsünüz," deyip ayaklandı ve kahvenin içinde küçük bir tur atıp, az önce kendisine laf sokan adamın masasına avuç içlerini vurarak dayayıp, gözlerine buz gibi baktı.

"Şimdi sen... Bana kalkmış, 'onca adamın yapamadığını yapacaksın yani, öyle mi?' diyorsun. Biz, bize uzatılan hizmet elini geri ittik, kimseye işini yaptırmadık, Akdağ ilinin en problemli köyüyüz demiyorsun öyle mi?" duruşunu dikleştirip yeniden herkese bakarken, "Bu yaşananların raporlarını okuyunca merak ettim. Dedim bu insanların derdi ne? Gidip bir de kendi gözlerimle göreyim," deyince Kahvenin sahibi adam yine ters ters konuşmaya başladı.

"Gördünüz mü bari?" Metehan oturduğu sandalyeyi geri iterken ayaklarını bile bile yere sürtünce içeriyi iç ürperten bir cıyırtı sesi doldurmuştu. Nazenin bir an için ona bakıp başını hafifçe salladı. Sakin ol demek için yaptığı bu hareketle Metehan da başını sallayınca kahveciye odaklandı.

"Gördüm, görmez olur muyum... Buralarda tarım ve hayvancılık yapmak zor. Zaten sizin de böyle işler yaptığınız yok. Gelirinizi nereden sağlıyorsunuz belirsiz. Yani resmi kayıtlara göre belirsiz ama çok belli olan bir şey var... Bütün köy, kaçakçılık yapıyor," demesiyle az evvel diklenen başlar eğilmiş, üstüne kitlenen gözler kaçıvermişti. Metehan, onun bunca şeyi hangi ara öğrendiğine mi şaşırsa yoksa onca adamın karşısına geçip söylediklerine mi bilemiyordu.

"Yol yapımına engel oldunuz çünkü bu şartlar altında köye ulaşım çok zor. Hele de karanlık çöktükten sonra. Bu yüzden Elektrik alt yapısının yenilenmesine engel oldunuz. Karanlıkta olmak işinize geliyordu. Telefon alt yapısı yenileme çalışmalarını da sırf bu yüzden engellediniz. Sizden olmayan birileri varsa ki var, Polisi Jandarmayı arayıp da şikâyet edemesin diye." Susup bir kez daha insanlara baktı, kahvecinin önüne adım adım yaklaşıp tam karşısında durdu.

"Gerçekleri görmüş müyüm Haşmet Efendi?" sorusuna bir süre cevap veremeyen adam sağa sola bakınıp aklını toplamak için süre kazandı. Ardından da gözlerini Nazenin'in gözlerine dikti.

"Bunların hiçbiri doğru değil. Hani kanıtın nerede?" sözlerine imalı bir gülümsemeyle karşılık veren kadın, "Göründüğüm kadar

salak değilim diyorsun yani!" dediğinde masada oturan Metehan ve Levent'in gülmemek için çıkardıkları sesleri duymuştu.

"At ile eşeği ayıramayan şehirli bir eksik eteğin, toprakla, hayvancılıkla geçinmediğimizi söylemesine şaşırmayız." Sözlerinden sonra Metehan az evvel kalkmadığı sandalyeden resmen uçarak kalkıp adamın boğazına sarılmıştı.

"Ne dedin sen?" Öfkeden kızıl parlayan gözleri, dişlerini sıkmaktan kilitlenen çenesi oldukça ürkütücü görünüyordu.

"Ne o komutan, kadın sözlerime ağlarken sen de onu susturmak için beni mi döveceksin?"

"Bana bak, geldiğimizden beri kesmediğin sesini keser, vali hanıma uzattığın o dili koparırım. Eğer bir dakika sonra nefes almaya devam etmek istiyorsan hemen özür dile," dediği sırada kahveden içeri paldır küldür giren genç çocuğa döndüler.

"Haşmet abi, senin hanımın doğumu başlamış," sözleriyle sessizlik oluşurken, Metehan adamın boğazını bırakmıştı.

Haşmet sağına soluna bakınıp, "Ama doktor daha vakit var demiydi," dedikten sonra kendi kendine konuşmayı sürdürdü, "Ebeye haber edeyim."

Dışarı yönelmişti ki genç çocuk, "Abi, ebe diğer köye gitmiş," deyince adamın rengi attı. Durumun ehemmiyetini fark eden Nazenin ve Metehan göz göze gelirken Haşmet hâlâ kendi kendine konuşuyor, *'şimdi ne yapacağım'* diyordu. Usulca binbaşıya yaklaşan Nazenin kulağına doğru fısıldadı.

"Ambulans çağırsak gelmesi geri dönmesi derken yetişmez değil mi?"

"Yetişmez sayın valim," demesiyle Nazenin hızla kahvenin kapısına ilerledi.

"Evin nerede?" sorusuyla afallayan Haşmet'e bakmayı sürdürürken sorusunu tekrarladı. Adam silkelenip kendine gelirken cevap verdi.

"Köyün epey dışında."

"Yolu göster," diyerek aracına ilerleyen Nazenin'in arkasından bakarken, "Araçla gidemezsiniz. Yol bir yerde bitiyor," demiş, Nazenin'in adımları da bu sözlerle durmuştu. Omzunun üstünden önce Haşmet'e sonra binbaşıya bakan kadın, sıktığı dişlerinin arasından konuştu.

"Kaçakçılık yapanların nerede toplanıp plan yaptıklarını ve her ne kaçırıyorlarsa sakladıkları depoyu bulduk galiba binbaşı." Bu sözlerine bıyık altından gülen Metehan başını bir kez sallarken Nazenin adama doğru yürümüştü.

"Sen evine neyle gidiyorsun?" diye sordu ama cevabı da kendi gözleriyle aldı. Kahvenin yanında duran ata bakıp güler gibi oldu.

"Atla gidiyorsun demek. Aa, görüyor musun binbaşı, şehirli eksik etek atla eşeği ayırt edebiliyormuş." Metehan'ın gözleri bu sözlerle büyüyüp kaşları havaya kalkmıştı. Son sözlerini onaylamadığını belirten hareketine aldırmayan Nazenin atın yularını çözüp üstüne binmek için hamle ettiği anda Metehan telaşla yanına gelmişti.

"Ne yapıyorsun... uz vali hanım?" Birkaç saniye yaşadığı hitabet sorununa aldırmayan Nazenin yine omzunun üstünden bakıp omuzlarını silkti.

"Ata bineceğim... Kolumu bırakırsanız!" deyince Metehan kadının kolunu tutan elini fark etti. Ne zaman kolunu tuttuğunu bile anlamamıştı. Ona bir şey olacağının endişesiyle içgüdüsel olarak kolunu tutmuştu. Elini geri çekip bir adım da geri gitti ve ne yapacağını izlemeye başladı. Hiç tahmin etmediği, hiç beklemediği bir pratiklik ve profesyonellikle tek hamlede ata binen kadına şoke olmuş, bakıp kalmıştı.

Onunla geçirdiği her gün her dakika şaşırmaya, bilmediği bir yönünü daha keşfetmeye alışması gerekirdi ancak alışamıyordu. Tanıştıkları ilk gün çantasından çıkardığı silahla şoke olmuş, sonrasında da bu şok hâli farklı meziyetlerini gördükçe devam etmişti. Atın üstüne oturmuş kendisine bakan ve elini uzatan kadının, "Hadi," diyen telaşlı sesiyle kendine geldi.

"Hadi derken?" sorusuyla gözlerini deviren Nazenin bir yandan da atın yelelerini okşuyor, onunla tanışmaya çalışıyordu.

"Hayatında ata binen kadın görmedin mi binbaşı? Binsene arkama!" Çevrede nöbet tutan askerler gülüşlerini saklamak için kafalarını önlerine eğerken Metehan homurdanarak, "Sen bu cüssenle beni çekemezsin vali hanım. Attan düşenler listesine seni de eklemeyelim," deyip tek hamlede ata bindi. Nazenin sırtını kaplayan bedenin hissiyle irkilirken Metehan'ın da ondan farkı yoktu. Bacaklarının arasında oturan, sırtı göğsüne değen kadından gelen güzel kokuyu duyuyordu.

Karşılaştıkları günü hatırlatan kokunun yine Yasemin çiçeği olduğunu düşündü. Bu sırada yuları sıkıca kavrayan kadın atı yürütmeye başladı. Az ilerideki Haşmet'in yanında durup, "Evi tarif et," derken herkesin şaşkın bakışlarını hissediyordu.

"Ev... Ev ileride. Buradan dümdüz gidip soldaki yamaçtan yukarı çıkın. Yol bitince sağa dönüp tarlanın içinden ilerleyin. Ev karşınıza çıkacak." Nazenin başını sallayıp bu sefer korumasına döndü.

"Levent Bey, ambulans çağırın. Yetişemezler belki ama yine de gelsinler. Onları eve getirmenin yolunu bulun."

"Emredersiniz sayın Valim." Yuları sıkıca tutup başını hafifçe çevirdi ve binbaşıya hitaben, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Çok şakacısınız Valim." Cevabına gülmemek için dişlerini alt dudağına geçirmişti ki, "İyi..." diyerek bir anda yuları savurdu. At hızla koşmaya başladığında arkaya doğru giden Metehan'ı kolundan yakalayan Nazenin daha fazla dayanamayıp gülmeye başlamıştı. Köyün vatandaşları, askerler, koruması ve şoförü arkada kaldığı için de kendine engel olmamıştı. Metehan'ın kolunu öne çekip beline koydu. Diğer kolunu da tutup beline koyarken, "Sıkı tutun binbaşı. Seni de attan düşenler listesine eklemeyelim," demeden edemedi.

"Aman cevapsız bırakma." Hâlâ homurdanan, fısır fısır söylenen adamın sesi rüzgâra karışıp kulağına geliyordu. Atı daha da hızlandırdığında belini tutan ellerin de baskısı arttı. Avuç içlerinin sıcaklığı montunu bile eritecek gibiydi. Sırtını kaplayan bedene biraz yaslanmıştı. Hâliyle bedeninin ısısını hissediyor, kokusunu duyumsuyordu. Az evvel kendi kokusunun adamı geçmişe götürdüğünden ise bir haberdi.

Kar sularıyla balçığa dönmüş toprak yolda dört nala koşan atın sırtında giderlerken Metehan, Nazenin'in kulağına eğilip, "At binmeyi nerede öğrendin?" diye sormuştu.

"Babamın arkadaşının at çiftliği vardı. Babam görevden dönünce bizi oraya götürürdü. Ailecek vakit geçirirdik, o sırada da at binerdim. Baktılar ki ben fazla meraklı ve istekliyim, ders vermeye başladılar. Yedi yaşından beri profesyonel olarak at biniyorum anlayacağın." O göremese de Metehan başını sallamıştı.

"Belli oluyor," deyip sessizleştikten kısa süre sonra yeni bir soru sordu.

"Bunun gibi başka meziyetlerin de var mı vali hanım?"

"Olmaz mı? Denizde kum, bende meziyet. Az sonra da doğum yaptıracağım mesela. Bak, ebelik de var," demesiyle yine ve yeniden şaşkına dönen Metehan, "Ciddi misiniz?" diye sormaktan kendini alamadı.

"Evet, çok ciddiyim binbaşı. Bununla ilgili eğitimler almıştım."

"Daha ne kadar şaşırtabilirsiniz diye düşünmekten vazgeçiyorum," sözlerine kıs kıs gülen Nazenin yolun son bulduğunu görerek tarlaya girdi. Kısa süre sonra aradıkları ev önlerine çıkmıştı. Evin önünde durup attan indikten sonra hızla içeri giren Nazenin, doğum yapan kadının acı dolu bağırışlarını duydu. Sesin geldiği odaya yönelip kapıyı bir kez çaldı ve kapı başka bir kadın tarafından açıldı.

"Siz kimsiniz? Ebe nerede?" diye soran kadına tebessüm etmeye çalışırken odaya girmiş, kapıyı kapatmıştı.

"Ebe başka köye gitmiş. Doğumu ben yaptıracağım. Ambulans da yola çıktı." Kapıyı açan kadın kendisine şaşkın şaşkın bakıp yeni sorular sormak niyetindeydi ancak Nazenin onu yok sayıp doğumu başlayan kadına ilerledi.

"Merhaba, şimdi seni muayene etmem gerekiyor. Açılman ne kadar görmeliyim," derken kadının terden ıslanan yüzüne dikkatlice baktı. Daha gencecikti. Taş çatlasın yirmi yaşında ya var ya yoktu. Üstelik hem minyon hem de zayıftı. Gözlerini ondan ayırıp karnına bakınca endişelenmeden edemedi. Karnı kocamandı. Bebek oldukça iriyse bu kızcağızın, bu koşullarda doğum yapması riskliydi. Ambulansla hastaneye sevk etmeleri için vakitleri olmasını umut ederek muayeneye başladı. Açıklığı epey vardı ve bebek geliyordu. Vakit yoktu.

Nazenin refakatçi kadına dönüp sıcak su, temiz çarşaf ve birkaç malzeme daha isteyince kadın koşarak yanlarından ayrılmıştı.

"Adın ne?"

"Leyla," dediğinde aklına Albay ve Nuran Hoca'nın kızı Leyla gelmişti.

"Kaç yaşındasın Leyla?"

"On sekiz." Cevabıyla içi parçalandı. Bir Leyla okula gidiyor, yaşının gerektirdiklerini yaşıyordu. Diğer Leyla ise bir köy evinde, bir kova sıcak su, bir temiz çarşaf üstünde doğum yapmaya çalışıyordu.

Ne acıydı. Aklına gelenlerle dikkati dağılan Nazenin ayaklanıp dışarı çıkarken, "Hemen geliyorum," demişti. Biraz hava almalı, kafasını toplamalıydı. Dışarı çıkmasıyla kendisine yaklaşan binbaşıya üzüntüyle baktı.

"Daha on sekiz yaşında. Küçücük bir kız çocuğu. Zayıf, çelimsiz. Bebek ise bir hayli büyük. Bu kız, bu koşullarda nasıl doğum yapacak?" derken sesi titremiş, gözleri yaşlarla dolmuştu. Yanına gelip iç çeken binbaşı, bir an tereddüt etse de onun yüzünü avuçlarının içine aldı ve gözlerine baktı. Yemyeşil gözlerine. Güzel memleketinin yeşil ormanlarını hatırlatan gözlerine.

"Sakin ol ve elinden geleni yap. Ona yardım et. Yapabilirsin. Sen yaparsın vali hanım. Şu kısacık zamanda neler yaptın, ne badireler atlattın. Bunu da atlatır, altından kalkarsın. İnanıyorum." Nazenin sanki bu sözleri duymaya ihtiyacı varmış gibi soluklanıp, az evvel düşürdüğü omuzlarını dikleştirdi ve yüzünü saran elleri sıkıca tuttu.

"Dua et."

"Edeceğim," deyip ellerini yüzünden çekse de ellerini saran yumuşacık eller hâlâ birbirini tutuyordu. Nazenin bir soluk daha alıp başını salladı ve ellerini ayırıp eve girdi. Bu sırada su ve çarşaf istediği kadın her şeyi hazır etmişti. Ellerini yıkayıp kendini temizleyen Nazenin odaya girdikten sonra zorlu görev başladı. Bu gencecik kıza sağ salim doğum yaptıracaktı. Düzenli gelen sancıları takip edip, ıkınmasını istedikçe bebek aşağıya indi. İndi ancak annenin dermanı kalmamıştı. Alnından dökülen terler yüzünü ıslatmış, saçları sırılsıklam olmuştu. Çektiği acıyla gözlerinden akan yaşlar görmemek için ona bakmamaya çalışan Nazenin de oturup ağlamak istiyordu.

Kendisi on sekizindeyken Hukuk Fakültesinin bahçesinde arkadaşlarıyla hoş sohbet eder, çay kahve içerdi. Dersler, sınavlar, seminerler, şenlikler, geziler... Kendisi bunu yaşarken hem de doya doya yaşarken, kaç tane yaşıtı Leyla gibiydi. Düşünceler aklının içini, gözyaşları ise göz pınarlarını doldurmuştu.

"Az kaldı Leyla, hadi kızım sabır. Hadi bir kez daha," demesiyle kızın acı dolu feryadı evi sardı ve bebek Nazenin'in elleri arasına doğuverdi. Kaynayan suyun içindeki makası bez yardımıyla tutup göbek bağını keserken bebeğin ağlama sesi duyulmuştu.

"Şu bezi ver," diyerek yanındaki kadından istediği beyaz çarşafa

bebeği sardı ve annesinin göğsüne bıraktı. Genç kız çektiği acının dinmesiyle mayışmış, bebeğinin kucağına konmasıyla afallamıştı. Gözlerinde beliren yaşların arkasında korku vardı. Kendisi çocuktu zaten, çocuk hâliyle bu çocuğa nasıl bakacağını düşündüğü aşikârdı.

"Al yanaklı bir kızın oldu Leyla. Güzeller güzeli bir kız. Tıpkı senin gibi," demesiyle Leyla'nın gözlerinden yaşlar boşaldı. İçini çeke çeke ağlarken kızına sıkıca sarılmıştı.

"Keşke erkek olsaydı. O zaman benim gibi olmazdı. Şimdi onun da kaderi bana benzeyecek. İlk kanamasından sonra verilecek bir mal gibi görülecek, mal gibi de satılacak." Sözleri sadece bizlerin değil, dünyanın farklı yerlerinde birçok kadının da acı gerçeği, kanayan yarasıydı. Nazenin kendine gelmeye çalışıp onun yanına gitti ve saçını şefkatle okşarken, "Hadi emzir," deyip kızı doğrulttu. Bu sırada bebeğini nasıl emzirmesi gerektiğini de anlatmış, ona bilgiler vermişti. Anne kızı baş başa bırakıp yeniden bacaklarının arasına baktığında kanamasını olduğunu görerek hızla dışarı çıktı. Hava çoktan kararmış, evin etrafı ise bir hayli kalabalıklaşmıştı. Dışarı çıkmasıyla yanına gelen Haşmet'e baktı ve iki kelime söyledi.

"Kızın oldu." Onun yüz ifadesine dikkatle bakarken göreceklerinden korkuyordu. Çünkü Haşmet'in tepkisi, bebeğin kaderini belirleyecekti. Biliyordu. Bir an duran adam başını hafifçe sallayıp, suratını asıp, tek kelime etmeyince Nazenin kanın beynine sıçradığını hissetti. Arkasını dönüp Metehan'a ambulansın gelip gelmediğini soracaktı ki içindeki öfkeye engel olamayıp geri döndü ve Haşmet'in suratına hatırı sayılır bir yumruk indirdi.

Birkaç tane vatandaş, çevreyi saran askerler ve kendisi içerideyken desteğe gelen Pençe Timi şoke olup yaşananları izlerken Nazenin adamı yakasından tuttu.

"Küçücük kız, doğum yaparken ölecekti. Şu an kanaması var ve eğer hastaneye vaktinde yetişmezse ölebilir. Sen hâlâ kızın oldu diye surat mı asıyorsun. Senin anan erkek mi ulan?" yediği tokadın ve duyduğu son sözlerin şaşkınlığıyla kafasını sallayan Haşmet'i bırakıp yeniden Metehan'a ilerledi.

"Ambulans geldi mi binbaşı?"

"Geldi, sağlık ekipleri geliyor. Anneyi ve bebeği en çabuk şekilde hastaneye götürecekler."

"Tamam," deyip evden biraz uzaklaşırken üstündeki beyaz kazağın tamamen kan olduğunu fark etmişti. Başına giren ağrıyı geçirmek için şakaklarını sıkarken, "Sigaran var mı binbaşı?" diye sordu. Parkasının cebinden sigara paketini ve çakmağı çıkaran Metehan paketin içinden iki dal sigara da çıkardı. Birini ona uzattı, diğerini kendi dudaklarının arasına yerleştirip ikisini de peş peşe yaktı. Sigaradan ilk dumanı çekip havaya halkalar hâlinde bırakan kadına göz ucuyla bakarken, "Böyle sağlam yumruk atmayı Seyfettin Paşa mı öğretti yoksa Can Kardeşim mi?" diye sormadan edemedi. Nazenin silik bir tebessümle soruya gülerken

"Paşa öğretti," demişti. Sigaraları son bulurken eve gelen sağlıkçıların içinde gördüğü yüzü hemen tanıyan Nazenin'in surat ifadesi donuklaşmıştı.

"Yine yan yanayız ve yine Cansel Hanım'a yakalandık. İşe bak. Gördüklerinden hiç hoşlanmayacak." Sözleriyle Metehan'ın yüzü de değişmiş, sert ve donuk bir hâle dönüşmüştü.

"Onun görmek istediklerine ya da istemediklerine göre yaşamayacağız. Görmek istemiyorsa bakmasın," demesiyle gözleri birbirini bulmuştu. Nazenin hafifçe havaya kaldırdığı sağ kaşının altından ona bakarken Metehan da gözünü kırpmadan kendisine bakıyordu.

"Sanırım yaşanan tatsızlıklar sizin ilişkinizi olumsuz etkilendi. Üzgünüm, böyle olsun istemezdim. Aranızı bozdum sanırım," deyip yürüyecekti ki Metehan bileğini kavrayıp yüz yüze bakmalarını sağladı.

"O gün okulda yaşanan ve benim de içinde bulunduğum diğer olayı neden rapor etmedin?" sorusunu bir süre cevaplamayan Nazenin, Metehan'ın vazgeçmeyeceğini anlayınca konuşmaya karar verdi.

"Vücudunda kaç tane yara var binbaşı? Bunların kaçı kurşun yarası, kaçı bıçak yarası? Yüzünün sağ tarafındaki o izler, hangi bombanın şarapneline ait?" Metehan hiç beklemediği bu sorulara cevap vermemişti. Ancak sorulara şaşırdığı belli oluyordu. Ona buruk bir tebessümle bakan Nazenin ise sözlerine devam etmişti.

"Bir tane kendini bilmezle seni aynı kefeye koyar mıyım sanıyorsun? Ben o gün ne gördüğümü biliyorum binbaşı. Seni bir anda ve rızan olmadan öptüğünü anlamayacak kadar aptal değilim." Bir an sustu, soluklandı ve devam etti.

"O olayı rapor edip, canını hiçe sayıp taşıdığın bu üniformaya öylesine yakışıksız bir lekeyi sürer miyim? Hele ki senin suçun yokken," deyip gözlerini ayırdı, omzunun üstünden arkada kendilerini izleyen kadına baktı. Birkaç saniyelik bakışmanın sonunda yeniden Metehan'a dönmüştü.

"Ayrıca bunu Cansel Hanım için de yapmam. Onun mesleği de en az seninki kadar kutsal ve böyle bir leke ona da sürülmemeli. Kişisel olan olay tabii ki cezasız kalmayacak ancak meslekleriniz asla böylesi bir durumla leke de almayacak. Çünkü böylesi bir leke sadece size değil, tüm meslektaşlarınıza, bu ülkenin saygınlığına gölge düşürür." Onu arkasında bırakıp yürümeye başlayacaktı ki, "Aylar önce biten bir ilişkiyi olumsuz etkileyemezsiniz," dediğini duymuş, yorgun adımları bir an sekteye uğramış ancak kısa sürede toparlanıp yürümeye devam etmişti. Binbaşının son sözlerine hiçbir yorum yapmadan aracına ilerlerken, bebek ve sedyeye konan genç annenin evden çıkarıldığını gördü. Onlar askerlerin de yardımıyla ambulansa taşınırken Nazenin kendisini bekleyen araca geçip, "Gidelim," demekle yetindi. İl merkezine döndüklerinde ilk olarak hastaneye gitmiş, annenin ve bebeğin sağlık durumuyla ilgili bilgi almışlardı. Bebek de anne de iyiydi. Doğumu vali hanımın yaptırdığını duyan Kadın Doğum Uzmanı şaşırmış vaziyette Nazenin'i tebrik etmişti. *'İkisinin de hayatını kurtarmışsınız.'* Sözleri kulağında çınlarken evine döndüğünde kendisini adım adım takip eden adama baktı.

"İyi geceler binbaşı."

"İyi geceler vali hanım."

7. BÖLÜM

Ziyarete gittikleri son köyde yaşananların üstünden bir hafta geçmişti. Bu süre zarfında Metehan Binbaşıyla hiç konuşmamışlardı. O geceki birkaç dakikalık sohbet son konuşmaları olmuştu. Metehan Binbaşı *'Aylar önce biten bir ilişkiyi olumsuz etkileyemezsiniz'* demişti. Ancak Nazenin hâlâ bazı şeyleri anlamakta güçlük çekiyor, düşünmek istemese de hep aynı soru kafasında dönüyordu.

Madem ilişkileri aylar önce bitmişti, o zaman Cansel'in derdi neydi? Bu hırsı, gözü dönmüşçe saldırganlığı hâlâ Metehan'ı sevdiği için miydi yoksa ayrılığın getirisi olan bir kıskançlık mıydı bilmiyordu. Ancak cevap hangisi olursa olsun Cansel'in şuursuzca davranışlar sergilediği gerçeğini değiştirmiyordu. Okulda yaptığı hareket dolayısıyla devam eden soruşturmanın sonuçlanmasından sonra kendisine daha çok cephe alacağının da farkındaydı.

Az derdi, az düşmanı varmış gibi bir de kıskanç eski sevgiliyi başına dolamıştı. Sıkıntıyla iç çekti. Cansel'i düşünmeyi bırakıp yola odaklandı.

Köyde yaşananlara rağmen Nazenin ziyaretlerine hız kesmeden devam etmenin planlarını yapmış, valilikteki resmi işlerini aksatmadan vilayete bağlı en ücra köye bile gitmenin güvenli yollarını aramıştı. Şehirden ne kadar uzaklaşırsa hem kendisi hem de yakın takibindeki askerlerin canı tehlikeye giriyordu. Bunu biliyordu ancak asıl bildiği ve önemsediği şey başkaydı.

Önemsediği ve uğruna kilometrelerce yol gitmeyi, canını tehlikeye atmayı göze aldığı düşüncelerini zamanla herkesin anlayacağını umut ediyordu. Umut ediyordu çünkü umut olmazsa mücadele etmesinin bir anlamı olmazdı. İnsanların birbirini anlaması, düşünce

yapılarını, fikirlerini benimsemeleri zordu ancak imkânsız değildi. Sadece sabır ve zaman gerekliydi. Nazenin de sabırla görev süresi boyunca benliğini, duruşunu, düşüncelerini bu insanlara aktaracaktı. Bu yüzden yine yollara düşmüştü.

Sarp arazilerden geçerken aklından geçenler bunlardı. Gözlerini camdan dışarıya dikmiş, pürdikkat çevreye bakıyordu. Dağların eteklerindeki karlar hâlâ erimemişti. Rakım yükseldikçe yol kenarı hatta yolun üstü de karla kaplanıyordu.

"Belediye tuzlama yapmıyor mu yoksa tuzlama ve yol açma çalışmaları hava şartları dolayısıyla işe yaramıyor mu?" sorusuyla yanında oturan Metehan Binbaşının başı kendisine döndü. O da binbaşıya dönüp bir an gözlerine baktı ve vereceği cevabı bekledi.

"Yollar açılıyor ancak kar yağışı sık ve uzun süre devam ettiği için yeniden kapanıyor."

"Başkan çalışıyor yani? Onu mu demeye çalışıyorsun binbaşı?" derken yüzünde beliren imalı tebessümü gören Metehan kıvrılmak üzere olan dudaklarını zar zor durdurdu.

"Başkan toplantıda sizden işittiği sözlerden sonra daha çok çalışır oldu sayın valim."

Nazenin'in yüzündeki gülümseme büyüyüp belirginleşirken, "Toplantıdan sonra bir düşman daha edindiğimi söylemiştin binbaşı. Görüyor musun bak, adamın mabadını deri koltuğundan kaldırması için yarı yaşında, boyunun yarısına gelen bir kadın Validen zılgıt yemesi gerekiyormuş. Düşmanlığını, yapması gerekenleri yaparak gösteriyorsa ne mutlu bana," demesiyle ön tarafta oturan Yusuf Yüzbaşı'nın yüzünde ortaya çıkan sırıtışı görüp bıyık altından güldü. Yüzbaşı gülmüş, kendisi de az çok ona eşlik etmişti ancak binbaşının ifadesinde değişim olmamıştı. Hâlâ tüm ciddiyetiyle yola bakıyor, arada bir de gözünün ucuyla kendisini kontrol ediyordu.

"Başkan o sözleri unutacak bir adam değil..." deyip sözlerini resmen havada kesti dudaklarının arasından 'zaten adam değil' diyecekti ki Nazenin kıs kıs gülerek, "Zaten adam değil ki. Yani problem yok. Topla tüfekle gelemez ama illa ki ayağıma dolanır. Biliyorum. Varsın dolansın, ben de daha önce ayağıma dolananlara yaptığımı yapar üstüne basar geçerim," demesiyle ona döndü ve şöyle bir süzerek baktı. Bu kadın gerçekten deliydi. Zerre kadar korkusu yoktu. Gözlerinde

bir anlık bile tereddüt, başıma bir şey gelir, canıma bir şey olur korkusu yoktu. Binbaşı onu tanıdıkça duruşuna, bakışına, sözüne, özüne daha da hayran oluyordu.

Bu hayranlığının ise gün geçtikçe farkına varıyordu. Her şeyden önce Nazenin'e saygı duyuyordu ama vali olmasının, makamının bu saygı duymayla alakası yoktu. Metehan onun dimdik duruşuna saygı duyuyordu. Başı asla yere eğilmiyordu. Doğru bildiğinden asla dönmüyor, önüne çıkan engelleri akıl, mantık ve asil duruşuyla bir bir yıkıyordu. Kimi zaman inatçı mı inatçı bir keçi, kimi zaman bir Leydi kadar asildi. 'Doğrusu Nazenin Hanımdan Leydi değil, Kraliçe olur,' düşüncesi aklından geçerken az evvel kıvrılmasına engel olduğu dudaklarını bu kez serbest bıraktı ve tebessüm etti.

"Seyfettin Tuna'nın kızı, Andaç Tuna'nın kardeşi olduğunuz aşikâr." Nazenin fısıltı gibi söylenen sözleri duyunca ona göz ucuyla bakıp tıpkı onun gibi tebessüm etti.

"Meliha Tuna, kendisini saymayı unuttuğunu duymasın binbaşı. Asıl rol modelim annemdir. Ben, babam ve abimden çok annemi gördüm ve onunla büyüdüm."

Metehan başını usulca sallayıp, "Doğru, Seyfettin Paşa ve Cihan Başkan görev adamıdır. Nerede olay var, onlar daima oradadır," dediğinde Nazenin de başını usulca sallamış ve derinleşen bakışlarını yeniden dışarı çevirmişti.

"Aynen öyle. Seyfettin Paşa'dan da çok şey öğrendim ama annem daima yanımdaydı. İkimiz de olabildiğince gizli ve güvenli bir hayat geçirdiğimiz için." Metehan bu sözlerle yine aynı düşüncelere dalmıştı. Onca yıl gizli saklı büyüyen bu kadın, şimdi niye bu kadar göz önündeydi? Düşüncelerine engel olamayıp, "Onca çabadan, onca gizlilikten sonra neden bu kadar göz önünde bir meslek seçtiniz Nazenin Hanım?" sorusunu sordu ancak sorduğu gibi de pişman oldu. Meraklı teyzeler gibiydi bu yaptığı. İçten içe kendisine söylenirken Nazenin gayet rahat bir tavırla ona dönüp omuzlarını silkti.

"Hayatımın sonuna kadar saklanamam ki binbaşı. Neyim ben? Kız kulesine kapatılan Prenses mi? Kuleye kapatılan Rapunzel mi?" Bir an durdu ve başını dikip karşısındaki yola baktı uzun uzun.

"Ben ne prensesim ne de Rapunzel. Ben Nazenin'im ve yaşadığım hayatı sadece reşit olana kadar ailemin ellerine bıraktım. Sonrası

yalnızca benim kararlarımla şekillenmeliydi ve öyle de oldu. Hayalim buydu ben de o hayali gerçekleştirmek için hem çalıştım hem de çevremdeki herkesle savaştım. Kimse el bebek gül bebek büyüyen kızın bu noktaya gelebileceğine inanmadı. Yakın arkadaşlarım hariç." Yüzünde içten bir gülümseme belirmişti. Arkadaşlarının yaptıklarını dün gibi hatırlıyordu. Seyfettin Paşa'yı nasıl da delirtmişlerdi ama. Gülüşü büyüyüp bir süre sessizce geçmişi düşündükten sonra sözlerine devam etti.

"En büyük desteği onlar verdiler, babamla kıran kırana mücadele ederken yanımda oldular. Bu durum yani mesleki seçimim ve arkadaşlarımın desteği önceleri paşayı hiç mutlu etmedi. Kavga kıyamet gırla gitti ancak benim kendisine ne kadar benzediğimi, kafama koyduğum şeyi yapana kadar durmayacağımı en iyi o biliyordu. Baktı ki baba kız ilişkimiz zedelenmeye başladı, baktı ki aramıza hiç olmadığı kadar soğuk rüzgârlar girdi... İşte o zaman durdu ve geri adım attı. Artık beni tutamayacağını anladı. Kabullendi. Şu an tek derdi güvende olduğumu bilmek. Tabii burada o pek mümkün değil ama ona da alışır."

Askeri aracın tali yolda giderken lastiklerinden çıkan sesler dışında kimseden ses çıkmıyordu. Yanında oturan binbaşı, önde oturan yüzbaşı ve aracı kullanan asker çok sessizdi. Nazenin'in söylediklerinden, kararlılığından etkilendikleri belliydi. Metehan bir kez daha onun ne kadar gözü kara olduğunu bu sözlerle resmen teyit etmişti.

"Peki bu ziyaretler, yılmadan yorulmadan köy köy ilçe ilçe gezmeniz. Tüm olumsuzluklara rağmen devam etmeniz neden? Gerçekten amacınız vatandaşı görmek, tanımak ve kendinizi tanıtmak mı yoksa başka bir planın parçası mı?" Nazenin yine kıs kıs gülerek başını salladı. Yemyeşil gözlerini Metehan'ın anlamaya, çözmeye çalışan araştırmacı keskin bakışlarına çevirdi.

"Abdülhamid döneminde Sivas ve İzmir'de o zamanın şartlarına göre valilik görevini yerine getiren daha sonrasında da sadrazamlık yapan Halil Rıfat Paşa'nın bir sözü vardır. Çok severim ve o söze inanırım." Bir an durup derince soluk aldı. Metehan ise onu dikkatle dinliyor, sözlerinin devamında ne diyeceğini merakla bekliyordu.

"Der ki *'Gidemediğin yer senin değildir.'* Öyle doğru bir söz, öyle doğru bir bakış açısı ki... Halil Rıfat Paşa bu sözüne yaraşır şekilde

valilik yapmış bir adammış. Hani bir şarkı var ya hepimize ilkokulda öğretirler 'orada bir köy var uzakta. O köy bizim köyümüzdür. Gitmesek de görmesek de o köy bizim köyümüzdür' diye. Yalan o binbaşı. Gitmediğin, ayağını basmadığın, toprağına el sürmediğin, havasını koklamadığın, insanıyla tanışıp derdini tasasını dinlemediğin, sevincini, mutluluğunu paylaşmadığın hiçbir yer senin değildir." Sözleri ağırdı. Kurşun gibi ağır, ok gibi dümdüz, bıçak kadar keskindi. Ama sonuna kadar da doğruydu.

"İşte ben de Halil Rıfat Paşa'nın bu sözüyle yola çıkıyorum. Gitmediğim, görmediğim yer benim değil çünkü. Gitmediğim yerin valisi olmam demek sadece kendi egomu tatmin etmem, kendimi pohpohlamam demek. Ancak benim burada olmamın bir amacı var. Buraya siyah deri koltuğumda oturup, gelene gidene kahve içirmek için bulunmuyorum. İşimi yapıyorum. Elimden gelenin en iyisiyle yapmaya çalışıyorum."

Metehan gözlerinde beliren hayranlık ve takdir ışıltılarını saklamadan ona bakarken yalnızca başını sallayabilmişti. Onun bu anlamlı sözlerinin üstüne tek söz etmenin manası yoktu zaten. Derince bir soluk alıp ona dikkatle bakmayı sürdürürken aklından geçenlere engel olamadı. Şimdi ortam müsait olsa, vali hanım bu kadar taşaklı olmasa! Onu sıkıca tutar alnından öperdi. Yapmak istediği bu şeye karşı koymak için ellerini dizlerine koyup sıkıca kavramıştı.

"Bu meşhur sözün asıl sahibinin Rahmetli Vali Recep Yazıcıoğlu olduğunu sanıyordum," diyerek hoşuna giden bu sohbeti devam ettirmeye çalıştı ve başarılı da oldu.

"Evet, bu sözü ondan da duyduk. Çünkü Rahmetli Yazıcıoğlu da bu düşüncede bir devlet adamı, asla unutulmayacak bir bürokrattı. Nur içinde yatsın."

Araçtaki üç adam da aynı anda usulca, "Amin," demişti.

Yolun geri kalan kısmı daha sessiz geçerken köye giriş yaptılar. Önlerindeki askeri araç ilkokulun önünde durduğunda Nazenin tek katlı küçük köy okuluna göz gezdirdi, ardından da bahçede oyun oynayan çocuklara bakıp tebessüm etti.

"Okulun toplam öğrenci sayısı on ikiymiş. Üçü birinci sınıf, üçü ikinci sınıf, dördü üçüncü sınıf, ikisi de dördü sınıf öğrencisiymiş. Hepsi aynı derslikte, aynı anda tek bir öğretmenden ders alı-

yor, aynı tahtayı dörde bölerek kullanıyorlar." Derin bir nefes daha alıp iç çekti.

"Ben, Bursa'nın en iyi semtinde en iyi devlet okullarında okudum. Okula özel servisle gittim geldim. Bir gün aç değildim, üstüm başım tertemizdi. Formam, ayakkabılarım, çeşit çeşit tokalarım, çantam... Hiç yağmur, çamur, toprak yüzü görmediler. Kitaplarımı desen desen kaplarla kaplardım. Özene bezene etiketler alır yapıştırır, renk renk kalemlerle üstüne adımı yazardım. O zaman bana normal gelen bu şeylerin bazı yaşıtlarımın hayatında hiç olmadığını bilmezdim. Öğrendiğimde ise baya büyümüştüm." Gözleri dalgın dalgın hâlâ çocuklara bakıyordu. Yüzünde binbir duyguyu barındıran bir ifade vardı. O, çocuklara bakıp sözlerine devam ederken ön ve arkadaki araçlarda bulunan askerler dışarı çıkıp çevre güvenliği almaya başlamıştı.

"Ankara Üniversitesi'nin koca koca amfilerinin tozunu yutarken o amfiyi dolduran öğrencilerin bambaşka hayatlardan geldiğini görmüş, öğrenmiştim. Hiçbir zaman bencil, duyarsız, küstah biri olmadım ama herkesi kendim gibi sandığımı anladığımda çok utanmıştım." Derin derin bakan harelerini usulca binbaşıya çevirdi.

"Şimdi siz beni korumak için bunca asker yollara düştünüz, daha ben arabadan inmeden etrafımı sardınız. Bana bir şey olmasın diye..." Metehan sözün nereye geleceğini az çok anlamıştı ama yine de sessiz kalıp başını hafifçe salladı.

"Ama dört yıl önce bu okulu, öğrencileri, öğretmeni koruyamamışız binbaşı. Okulu basıp öğretmeni şehit etmişler. Yetmemiş çocuklara kurşun yağdırmışlar. O da yetmemiş okulu yakmışlar. Ve dahası..." gözlerini binbaşıdan ayırıp gönderde dalgalanan bayrağa çevirdi ve gözleriyle işaret etti.

"Bayrağımıza, namusumuza el sürmüşler. Bayrağımızı gönderden indirip kendi paçavralarını asmışlar." Metehan son sözlerle dişerini sıkmıştı. Çünkü dört yıl önce yaşananları dün gibi hatırlıyordu. Aldıkları haberle buraya geldiklerinde okul cayır cayır yanıyordu. İçeride kalan şehit öğretmeni ve şehit öğrencileri kendi elleriyle taşımıştı.

"Şimdi söyle bana binbaşı, bu çocukları, o şehit öğretmeni korumak için bana gösterilen özenin aynısını onlara nasıl gösteremediniz? Terör grupları köye inip okula girecek kadar cesurlar mıydı yoksa sizin istihbaratınız mı sıkıntılıydı? Nasıl oldu da onca yavrucağın ca-

nına kıyıldı? Cesetleri bile yandı... Biz niye vatanına hizmet eden gencecik bir öğretmeni koruyamadık? Biz niye bu çocukların eğitim yuvaları onlara mezar olurken uzaktaydık? Biz niye bayrağımıza, namusumuza el sürdürdük? Bu kadar kolay mı gerçekten?"

Metehan sessizce okulun bahçesinde oyun oynayan çocuklara bakıyor, o gün cayır cayır yanan okulun tadilattan geçmiş hâline bakarken bile hafızasındaki alevler gözlerinin önünden yükseliyordu sanki. Yanmış insan bedeni kokularını hâlâ duyuyor gibiydi. Gözlerini bir an kapatıp içinde hapsettiği havayı geri bırakırken dizini sıkıca tutan elinin üstünde hissettiği sıcaklıkla irkildi.

Gözlerini aralayıp eline baktı. Nazenin'in zarif, ince uzun parmaklarını, kendi eline göre bir hayli küçük olduğu için ancak elinin yarısını kapladığını gördü. Ona doğru dönüp hâlâ içinde kor gibi yanan suçluluk duygusuyla, o gün bu okula yetişememenin vermiş olduğu azapla baktı gözlerine. Ve Nazenin o gözlerdeki bu duyguları anladı.

"Yüzbaşı, bize iki dakika müsaade edin," demesiyle Yusuf Yüzbaşı ve şoför emri yerine getirip aracı terk etmişti. Şimdi ikisi baş başaydı ve gözlerini kırpmadan birbirlerine bakıyorlardı.

"Masum canlar gidince... Nerede olursa olsun gidince o canlar, sanki benim de canımdan can gidiyor. Bir parçam onlarla birlikte toprağa giriyor, yanıp kül oluyor, yok oluyor. Öfkem o yüzden. Senin ve timinin o gün burada yaşananlara bizzat tanık olduğunuzu biliyorum. Ve inan bana neler hissettiğinizi hayal bile edemiyorum." Durup yine iç çekti. Elinin altında kaskatı duran eli usulca sıktı. Sözlerindeki samimiyeti anlatmak ister gibi samimi ve içten bir hareketti bu.

"Eğer sözlerimle seni kırdıysam özür dilerim." Metehan sadece başını sağa sola sallayıp yutkunmuş ve gözlerini tekrar okula doğru çevirmişti. Bu sırada dizini kavrayan elini de çevirip Nazenin'in elini avucunun içine alıp sıkıca sarmıştı. İkisinin de avuç içleri birbirine değiyor, vücut ısıları yer değiştiriyordu. Metehan bu hareketi o kadar bilinçsizce ve o kadar gayriihtiyari yapmıştı ki... Sanki avucundaki elden, o elin sahibinden güç almaya çalışır gibiydi.

Bunu iliklerine kadar hisseden Nazenin o yüzden elini çekmemiş ve dudakları yavaşça aralanan adamın, ruhundaki zehri kelimelere dökmesini beklemişti.

"Ben çok ölüm gördüm. Çok ceset gördüm. O cesetlerin kimilerinin ceset olma sebebi benim silahımdan çıkan kurşunlardı, kimileri benim el bombamın infilak etmesiydi." Sözlerini ve o sözleri söylerkenki soğukkanlılığını fark edince Nazenin'in ellerindeki kan çekilmeye başlamıştı.

Babası, abisi, Metehan... Ölmemek için birilerini öldürüyordu. Kim bilir kaç kişinin son nefesiydiler. Bu gerçeğe hiç böyle bir açıdan bakmadığını o an anlamıştı. Babasının, abisinin operasyona gidince teröristlerle mücadele ettiğini, onları öldürdüğünü elbette biliyordu ama o kana susamış namertleri hiç insan olarak adlandırmadığından bu bakış açısını hep kaçırmıştı. Belki de bilerek bunu düşünmemiş, karşılarındaki düşmanı insan vasfına sokmamıştı.

Düşman değil de insan vasfıyla düşününce tüyleri diken diken olmuştu. Onlara acıyıp üzülecek değildi. Çünkü onun nazarında vatanına, toprağına, bayrağına el sürmek isteyen, askere, polise, öğretmene, doktora, sivil vatandaşa, kadın, çocuk, yaşlı demeden kurşun yağdırana üzülmemek gerekirdi. Hudut namustu, toprak namustu, bayrak namustu, vatandaşın canı namustu ve korunmalıydı. Bunun için de ne gerekiyorsa o yapılırdı.

Ancak bir insanın başka bir insanı gözünü kırpmadan öldürebilmesi ve evine dönüp hayatına devam edebilmesi onu ürpertmişti. Başını Metehan'a doğru çevirdiğindeyse gördüğü yüz ifadesinden anladığı tek şey, bazı şeylerin unutulmadığı, kabullenilmediği ve acısının hep yürekte kalıp kor gibi yandığı gerçeğiydi.

Düşmanına gözü kapalı kurşun sıkan bu adam, yıllar önce bu okulda yaşanan acı olayı hâlâ yaşıyordu sanki.

"Haber geldiğinde çok geçti. Burası cehennem yeri gibiydi. Okul yanıyordu ve çok rüzgâr vardı. Rüzgârın etkisiyle yangın hızla büyümüş, binayı sarmıştı. Üstümüze kül yağıyordu," deyip sustu. Bir süre sonra kendiliğinden devam etti anlatmaya.

"Şehit öğretmenin, Şehit öğrencilerin külleri yağdı tepemize. Havaya karıştı, dağların eteklerine bulaştı. Vatandaşlar yangın büyümeden önce içeri girip hâlâ hayatta olan birkaç çocuğu dışarı çıkarmışlardı ama şehitlerin naaşları içerdeydi. Etraftaki koku..." dedi zorla ve yüzünü buruşturdu. Sanki hâlâ o kokuyu alıyor gibiydi ifadesi. Gözlerini kapatıp sıktı. Kalın ve şekilli kaşları çatıldı. Çenesi usulca titreyince dişlerini sıktığını anladı.

"Ölümün kokusu vardı burada. Naaşların yanarken havaya karışan ağır kokusu. Yanan insan bedeninin dayanılmaz kokusu." Gözlerini araladı, usulca başını çevirip Nazenin'in yaşlar dolmuş gözlerine baktı bir süre.

"Yangını söndürüp içeri girdik... Küçüktüler Nazenin Hanım... Küçüktüler. Bacağımın boyu onların boyundan uzundu. Ölümleri zaten kahretmişti. Bir de bedenlerini o hâlde görmek... Kollarımda taşıdım onları ben. Hem ağladım hem taşıdım. Onca ölüm gördüm, onca ceset gördüm bu yaşıma kadar. Ama hiçbiri bu kadar canımı yakmamıştı. Beni ağlatacak, günlerce uyku uyuyamadan dolaştıracak kadar darmadağın etmemişti gördüklerim." Gözünden bir damla yaş süzülüp yanağına konunca daha fazla dayanamayan Nazenin de göz pınarlarındaki yaşları serbest bıraktı.

Rütbeden, profesyonel kimliklerinden arınmış, iki insan olarak yan yana, el ele oturuyor, vicdanlarındaki kapanmayan yaraya ağlıyorlardı.

Sağ eli Metehan'ın avucunda olduğundan sol elini uzatıp yanağından çenesine doğru yol alan o tek damla gözyaşını titreyen parmaklarının ucuyla sildi. Aralarındaki boşluğu kapatıp ona yaklaştı, sol elini adamın camdan taraftaki sol yanağına yerleştirip onu kendine çekti ve alnını usulca öptü.

Böyle bir adam, böyle bir asker ancak alnından öpülürdü. O da hiçbir şey düşünmeden bunu yapmıştı. Sol elinin içindeki yanağı belli belirsiz okşarken dudaklarını biraz geri çekip, titrek sesine, boğazındaki yumruya inat, "Ayağına taş, gözüne yaş değmesin binbaşı. Sil gözünün yaşını," dedi. Biraz daha geri çekilecekti ki sırtına ve beline dolanan kollar buna izin vermedi. Göğsü adamın göğsüne dayandı, yüzü omzuna doğru yaklaştı. Adamın teninden yükselen kokusunu solurken içi titredi sanki. Oldukça belirgin ama asla rahatsız etmeyen bir parfüm kokusuyla bezenmişti. Tıpkı bedeninin oldukça iri yarı olması ancak sarılışının yumuşak ve şefkat barındırması gibiydi.

Bir anlık duraksamanın ardından o da kollarını Metehan'a sarıp sırtını ağır ağır sıvazlamaya başlamıştı. Şu an onun ihtiyacı olan şeyin şefkat, anlayış ve sessizlik olduğunu anlayabiliyordu. Nazenin de anladığı şeyi ona vermeye çalışıyordu.

Omzunun üstünde duran çenenin baskısı yok olurken kulağının

ardındaki saçlara sürtünen burnu hissetti ve gözlerini sımsıkı kapadı. Yüreğinde garip bir koşu başlatan bu temasla solukları ciğerlerine yetmez olmuştu. Kulağının dibindeki sıcacık solukla irkilip titrerken bunu Metehan'ın hissetmiş olduğundan emindi. Yanaklarının kızardığını anlayınca yüzünü görmesin diye adamın boynuna doğru çevirdi.

Asıl hatası da bunu yapmak oldu. Boynundan yükselen tenin kokusu buram buram ciğerlerine işliyordu. Burnunun ucu adamın boynundaki yumuşacık tene dokununca yüreği yine hoplamıştı.

Onun ikinci kez irkilişini hisseden Metehan ise sadece gülümseyip Nazenin'in sırtını usulca sıvazlamaya devam ediyordu. Saçlarına dokunduğu andan beri kadının kalp atışlarının ve soluk alışlarının hızlandığının farkındaydı. Onun bedenindeki bu değişim kendisini de etkilemişti. Kendi kalp atışı da hızlanmıştı ancak soluk alışlarını hâlâ normal düzeyde tutabiliyordu. Bunu da aldığı onca eğitim sayesinde başarıyordu.

Nazenin'in heyecanına inat eder, daha da yüreğini ağzına getirmek ister gibi burnunu bir kez daha kulağının ardındaki saçlara dokundurdu. Vakit kaybetmeden de kulağına eğilip, kulağının altındaki o yumuşak ve hassas noktaya dudaklarını yaklaştırdı.

"Senin de ayağına taş, gözüne yaş değmesin vali hanım. Dikkatli ol." Söylediği her sözle dudakları kadının tenine dokunmuştu ve bunu bile bile yapmıştı. Neden yaptığını, sebebini bilmiyordu. Ancak sert bir rüzgâr ya da hırçın bir dalga sanki ısrarla onu bu kadına itiyordu. Kelimelere dökemese de anlam veremese de onunla omuz omuza olmak iyi hissettiriyordu.

Düşüncelere dalmış, davranışlarına mantıklı bir açıklama getirmeye çalışırken Nazenin'in başını yavaşça sallayıp, "Tamam," deyişini duydu. Bir çocuğun kabullenişi gibi masum, sessiz ama gerçekti yaptığı hareket. Bu masum sese ve kabullenişe gülümseyen Metehan'ın hafif hafif sarsılan göğsünü hisseden Nazenin de gülümseyip, bir eliyle hâlâ sırtını sıvazlarken diğer eliyle usulca sırtına vurdu.

"Dalga mı geçiyorsun sen?" Metehan'ın gülüşü büyüdü. Haliyle vücudunun sarsılışı da belirginleşti. Biraz geri çekilip, yanaklarındaki renk değişimini fark etmemesi için dua eden Nazenin, adamın gözlerine bakarken kocaman sırtına doladığı kollarını çekmemiş, adamı belinin yanlarından sıkıca tutuyordu.

"Neye güldüğünüzü öğrenebilir miyim binbaşı?"

Metehan, "Tabii," derken yanlara ve yukarı doğru kıvrılan dudaklarındaki tebessümü gizlememişti. Bedenini iki yandan sıkıca tutan elleri hissediyordu. Ayrıca kendisi de kadını kolları arasında tutmaya devam ediyor, sırtından aşağı süzülen saçlarının ellerinin üstünde salınışını hissederken daha önce hissetmediği bir keyif duyuyordu.

"Eee?"

"İtirazsız tamam demenize güldüm. Başka zaman olsa kıyameti koparır, tonla laf söylerdiniz de." Nazenin havaya kaldırdığı sol kaşının altından ona huysuz huysuz bakıp dudaklarını eğip büktü.

"Buldun fırsatını, sok lafını." Çocuk gibi astığı yüzünü bir anlığına dışarı çevirip aklına gelen şeyle resmen sırıtmış ve yüzünü yavaşça Metehan'a dönmüştü. Metehan ise onun yüzündeki gülümsemeden hiç hoşlanmamıştı. O gülüşün altından bir bit yeniği çıkacağı belliydi.

"Dilinizin ucunda her ne varsa bu beni sinir edecek. Anladım... Anladım." daha söyleyeceği sözlerini duymadan adamın yaşadığı kabullenişe biraz daha gülen Nazenin başını hevesle sallayıp yapıştırdı cevabı.

"Bak yine yan yanayız. Cansel Hanım bir yerlerden çıkıp gelmesin?"

Metehan yüzünü buruşturup huysuzluk barındıran soluğunu sesli şekilde bırakırken, "Yapma ya..." demiş, bir an sözlerinde de resmiyet yok olmuştu. Ancak Nazenin bunu göz ardı edip, az evvel yaşadığı garip duyguları gizlemek için karşı atağa geçmişti. Yoksa hayatta böyle sözler söylemez, başkasının özel hayatına burnunu sokmazdı. Tek kaçış yolu olarak gördüğü sözleri dile getirdikten sonra adamın yüzünün aldığı ifadeye için için üzülmüştü. Fakat bunu belli etmeyip gülümsemeye devam ederek ondan uzaklaştı. Kapıya yaklaşıp kapı kolunu kavradı ama araçtan çıkmadan önce omzunun üstünden ona bakıp, "Zor, zor. Takıntılı eski sevgiliyle uğraşmak zor," deyip dudaklarını birbirine bastırarak gülüşünü sakladı. Tam araçtan inecekken, "Başıma geldi, oradan biliyorum," demesiyle Metehan'ın az evvel sabır çekerek dışarıya çevirdiği başı kopacak gibi bir hızla kendisine döndü. Gözlerinin içi saniyelerle yarışırcasına bir hızla kararıp yüzü kaskatı olurken kaşı da tehditkâr bir ifadeyle havaya kalmıştı.

Nazenin onun bu hâline bakıp resmen donup kalırken ağzının kuruduğunu hissetti. Öyle bir bakıyordu ki sanki gözlerinden alevler çıkıyordu. Şoke olmuştu bu ifadeye. Ve garip bir şekilde de heye-

canlanmış, gerilmiş, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Hiç olmadığı kadar gergin duruşunu Metehan da fark etmekte zorlanmamıştı. Ayrıca nar gibi kızaran yanaklarının da farkındaydı.

"Ne? Ne var canım ben de insanım. Tabii ki hayatımda birileri oldu. Neden garip garip bakıyorsun? Sanki uzaylıyım demişim gibi." Savunmacı tarafı gün yüzüne çıkarken sesi ve tonlaması da resmen sevgilisiyle atışırken carlayan bir kız edasındaydı.

"Ne demek uzaylı?" diye dişlerinin arasından tıslayan Metehan bir an ne dediğini fark edip başını sağa sola sallayıp, "Ne demek başıma geldi?" diye resmen dudaklarının arasından bağırmıştı. Bağırışıyla eş zamanlı olarak gözleri daha da kararırken kavruk teni de kararmış, dudakları dümdüz bir çizgi hâlini almış, yüzündeki renk çekilmişti.

"Başıma geldi demek. Ben ayrıldım o ayrılmak istemedi demek."

"Ayırırım onu orta yerinden!" Az öncekine göre sesi daha da yüksek çıkınca Nazenin olduğu yerde sıçramış, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Metehan'ın duruşuna, bakışına, ses tonuna ama en çok da kıskançlık barındıran sözlerine şoke oluşmuş donup kalmıştı. Ne yani kendisini mi kıskanmıştı?

"Hatırlamadığım ve umursamayacağım kadar uzun zaman önceydi."

"Bir de umursasaydın vali hanım. Ayrıca bal gibi de hatırlıyorsun işte." Bir şok daha yaşayıp zar zor yutkunurken ona bakmaya devam ediyordu. Şu an aralarında öyle bir elektrik vardı ki elle tutulacak, gözle görülecek kadar yoğundu. Aklı durmuş, allak bullak olmuş olmasaydı Metehan'ın bu çıkışına, bu sözlerine aynı şekilde tepki verir, takındığı tavrını ona yedirirdi ama aklı karmakarışık olmuştu. Ayrıca hissettiği garip çekim de işini hiç kolaylaştırmamıştı.

Adamın öfkeyle soluk alırken inip kalkan koca göğsü sanki kendisine soluk alacak yer bırakmıyordu. Gözlerini cehennem yerini andıran o gözlerden kaçırıp, "Hadi..." dedi.

"Çocukları bekletmeyelim." Mırıldanır gibi sözlerini noktalayıp araçtan indiğinde temiz havayı içine çekip sakinleşmeye ve normale dönmeye çalıştı. Küçük demir kapıyı açıp bahçeye girdiğinde gözlerine heyecanla bakan miniklere gülümsedi.

"Merhaba."

Gözleri ışıl ışıl bakan kavruk tenli çocuklar hep bir ağızdan, "Hoş geldiniz," diye bağırınca gülümsemesi büyüdü. Hatta hoş bir kah-

kaha atarak, "Hoş buldum. Hepinizi çok hoş, çok güzel buldum," derken öğretmen hanıma yaklaşmıştı.

"Hoş geldiniz sayın valim."

"Hoş buldum öğretmenim," deyip kendine uzanan ele bir süre baktı ve omuzlarını usulca silkip, "Aman boş ver el sıkışmayı, gel kucaklaşalım," dedi. Genç öğretmen bir an duraksadıysa da Nazenin duraksamamış ve ona sıkıca sarılmıştı. Sıcacık gülümseyen, candan davranan kadının şefkatli kollarıyla buluşan öğretmenin boğazına bir yumru oturmuştu sanki.

Ne kadar zaman olmuştu birine böyle sarılmayalı, içinde yaşadığı yalnızlığı paylaşmayalı ve gerçekten güvende hissetmeyeli bilmiyordu genç kadın. Sırtını usulca sıvalayan elin sıcaklığı taa yüreğine dokunmuş gibi hissediyordu. Gözlerine dolan yaşlara engel olamazken fısıltıyla, "Teşekkür ederim," dediğinde Nazenin'in de yüreği kavruldu. Gencecikti öğretmen hanım. Kendisinden beş ya da altı yaş küçük olduğu belliydi. Tıpkı kendisi gibi hiç bilmediği bir şehre vatani görevi için gelmişti. Buraya alışma, hissettiği yalnızlığı saklama çabasını ve tabii gözlerinin ardında yer eden korkuları Nazenin görmüştü.

"Asıl ben sana teşekkür ederim. Tüm zorluklara rağmen, tüm korkularına inat bu çocukları yalnız bırakmayıp burada olduğun için ben teşekkür ederim öğretmenim." Biraz geri çekilince öğretmen hanımın yaşlar dolan gözlerini görmüştü. Nazenin de ondan farksız değildi doğrusu. Onun da gözleri yaşarmıştı. Bir yandan da gururdan göğsü kabarmıştı.

"Nereden geldin Çalıkuşu?" demesiyle Sevim öğretmenin yüzünde gülümseme belirdi. İşte o Reşat Nuri Güntekin'in Çalıkuşu Feride'sinin can bulmuş haliydi. Nice Çalıkuşlarından yalnızca biriydi.

"Edirne'den geldim sayın valim."

"Ülkemin bir ucundan bir ucuna..." derken ona yine tebessümle bakmıştı. Aslında biliyordu Nazenin. Tıpkı bu köy okulunun geçmişini bildiği gibi, öğretmenin de nerede doğduğunu, nerede okuduğunu, nereden geldiğini bir bir araştırmıştı. Özellikle buraya gelmesinin diğer sebebi de buydu ya zaten. Görmek istemişti Sevim öğretmeni. Bu cesur genç kadını tanımak istemişti.

"Öğretmenim çiçeklerimizi ne zaman vereceğiz?" diye heyecanla araya giren sesin sahibine dönen iki kadın da gülümsedi.

Öğretmenlerinin, "Hadi çiçeklerinizi verin bakalım," demesiyle

hepsi arkalarında sakladıkları birer tane çiçeği çıkarıp sırayla Nazenin'e yaklaşarak uzattılar. Biz dizini yere koyup onlarla aynı boya gelen kadın, hepsini öpüp sıkıca sarıldı. Hepsine tek tek teşekkür ettikten sonra isimlerini öğrendi.

Çocukların her biriyle tanışıp kucaklaştıktan sonra vali hanım yeniden doğruldu. Gözleri dolu dolu kendisine çiçek uzatan gerçek çiçeklere baktı. Elindeki çiçekler birkaç gün sonra solacaktı ancak gözünün gördüğü, tek tek gözlerinin içine baktığı asıl çiçekler büyüyecek, boy verecek, bu topraklara fayda sağlayan birer birey, birer vatandaş olacaklardı.

Umudu onlardı. Umudu, gözleri boncuk boncuk bakan, yüzlerindeki muazzam, masum gülüşü sergileyen bu güzel çocuklardı.

Bu manzarayı okul bahçesinin alçak dış duvarının kenarından izleyen askerlerin bile yüzleri gülüyordu. Yusuf Yüzbaşı gözünü onlardan ayırmadan, "Vali falan değil bu kadın komutanım. Bu kadın oturduğu o namlı koltuğa inat hâlâ tertemiz bir insan. Vicdanı olan bir insan," dediğinde Metehan Binbaşı yavaşça ona döndü. Yusuf'un gördüklerinden etkilendiği aşikârdı. Kendisi de tıpkı onun gibi ve diğer askerleri gibi etkilenmişti.

Hani az evvel Nazenin kendisine sarılıp alnından öpüp, "Ayağına taş, gözüne yaş değmesin," demişti ya, Metehan da şu an tıpkı onun yaptığı şeyi yapmak istiyordu.

"Bunca yıldır birçok şehirde görev yapmışsınız komutanım. Hiç bu kadın gibi bir bürokrat gördünüz mü? Yüz kilometre yolu üç saate yakın sürede, sarp arazide, can güvenliğini hiçe sayarak, sırf şu öğretmen hanımı kucaklamak için gideni gördünüz mü? Sizden biraz daha gencim, farklı yerlerde de görev aldım, devlet adına görev alan başka başka insanlar gördüm ama... Ama böylesini hiç görmedim. Helal olsun. Hem ona, hem onu yetiştiren Seyfettin Paşa'yla eşi hanımefendiye helal olsun."

Metehan tebessüm edip Yusuf'un omzunu dostça sıkarken, "Böyle birini hiç görmedim Yusuf. Ama dediğin gibi... Helal olsun o anaya babaya," demişti. Kolları arasına aldığı çiçeklere sıkı sıkıya sarılan Nazenin okulun içine girerken Metehan istemsizce gerilmiş birkaç adım atıp bahçe kapısında durmuştu. Oraya giren öğretmen ve öğrencileri ne hâlde çıkardığı geliyordu gözlerinin önüne. Ve Nazenin'i

de o hâlde içerden çıkarması gerekecekmiş gibi bir korku sarıyordu yüreğini.

Onun ne düşündüğünü, ne hissettiğini anlayan Yusuf Yüzbaşı temkinli adımlarla komutanına yaklaşıp, "Biz buradayız komutanım. Çevre güvenli. Korkulacak bir şey yok," dediğinde kendine gelip geri geri adımladı.

Bu sırada okulun iç kapısında beliren Nazenin kendisine bakıp, "Binbaşı siz de gelir misiniz lütfen," deyince bir an duraksamış ancak hızla toparlanıp önce bahçeden sonra da okuldan içeri girmişti.

"Bir sorun mu var sayın valim?"

"Hayır hiçbir sorun yok ama burada hayranlarınız var binbaşı," diyerek gözleriyle sınıfta oturan erkek çocuklarını işaret etmişti.

"En çok yıldızı olan sizmişsiniz. Demek ki en havalı olan da sizmişsiniz. Öyle diyorlar." Gözlerinde oynaşan şen şakrak ışıltılara bakıp gülecek gibi olan Metehan da şimdi çocuklara bakıyordu.

Sınıftan içeri girerken alçak tavanlı kapı yüzünden başını eğmiş bu yaptığıyla hayranlarından, "Oooo..." nidaları yükselmişti.

"Kocaman!" diye bağıran sesin sahibinin ağzı 'o' şeklinde açık kalırken Metehan daha fazla dayanamayıp kıs kıs gülmeye başlamıştı. Kendisine eşlik eden gülüşü ise rahatlıkla duyuyordu.

Omzunun üstünden Nazenin'e göz atıp başını sallarken gülümseyişi hiç bozulmamıştı. Muazzam gülüyordu. Gülüşünü pek fazla göstermeyen, pek fazla da gülmeyen birine göre çok göz alıcıydı.

"Merhaba." Saniyeler içinde çocuklara dönüp resmen bağırarak söylediği bu sözle yürekleri kuş kadar ürkek çocukları yerinden sıçratmıştı.

"Onlar senin askerlerin değil binbaşı. Çocuk onlar. Sesini kontrol etsene," diye kulağının dibinde carlayan azarlar sesle bu sefer irkilen kendisi olmuştu.

"Hıı!" diyerek toparlanıp yüz ifadesini yumuşatabildiği kadar yumuşattı, öksürür gibi yaparak boğazını temizledi ve daha sessiz şekilde tekrar konuştu.

"Merhaba çocuklar." Sevim öğretmen onların aralarında geçen konuşmayı duyup, binbaşının elinden geldiğince çabalayarak selam vermesine gülmemek için dudaklarını kemiriyordu.

"Hoş geldiniz!" diyen çocuk sesleri kulağında çınlarken yüzü aydınlanmıştı adamın.

"Hoş buldum," dedi ve öğretmen hanıma ilerleyip tokalaştı.

"Hoş geldiniz komutanım."

"Hoş buldum öğretmen hanım. Nasılsınız? Bir sıkıntınız var mı? Köyde her şey yolunda mı?" sorusunu sorunca Sevim öğretmen samimiyetle gülümseyip, "İyiyim komutanım, bir sıkıntı yok çok şükür. Köydeki herkes beni el üstünde tutuyor sağ olsunlar," dediğinde Metehan'ın biraz olsun içi rahatlamıştı. Yaşanan o acı olaydan sonra köye gelen ilk öğretmen Sevim Hanım'dı. Birkaç yıldır kimse burada görev yapmak istemediği için okul öğretmensiz kalmıştı. O yüzden köydeki herkesin kendisini el üstünde tutmasını anlamak zor değildi.

Onlar bir süre daha sohbetlerine devam ederken Metehan köyle ilgili sorular soruyor, öğretmen hanım da bildiği, kulağına çalınan her şeyi anlatıyordu. Bu sırada çocukların arasına ilerleyip sıranın ucuna oturan Nazenin ise birinci sınıfa giden üç öğrencinin de defterlerine bakıyordu.

"Ne kadar güzel yazıyorsunuz. Aferin size."

"Teşekkür ederiz," diyen çocuklara gülümseyip önlerinde açık olan kitabı işaret etti.

"Siz bu kadar güzel yazıyorsanız çok güzel de okuyorsunuzdur. Bana sırayla bunu okur musunuz?" Yanında oturan kız çocuğu heyecanla başını sallayıp kitabı önüne çekti ve yazıları okumaya başladı. Bazı kelimeleri hâlâ hece hece bölüyor, bazen nefesini yettiremeyip derin soluklar alıyordu. Ancak yaşına ve eğitime başladığı kısa süreye rağmen gayet güzel okuyordu.

"Aferin güzel kızım. Çok güzel okudun," demesiyle kızın yanakları al al olmuştu. Başını şefkatle okşarken iki yandan omuzlarına düşen ve göğsüne kadar uzanan kapkara saçlarına baktı. O sırada aklına gelen şeyle, "Aaa, az daha unutacaktım," deyip elini montunun cebine soktu ve avucuna doldurduğu renkli tokaları gün yüzüne çıkardı. Avucunu açıp tokaları göstermesiyle sınıftaki beş kız öğrenciden de heyecanlı sesler yükselmişti. Metehan Binbaşı ve Sevim öğretmen neler olduğunu anlamak için onlara döndüğünde Nazenin'in etrafını saran kızları gördüler. Hepsi kendilerine verilen tokaları alıyor ve sevinçle Nazenin'e sarılıyordu.

"Çocukları mutlu etmek aslında ne kadar kolay değil mi komutanım?"

"Öyle..." diye kısacık bir cevap verirken Metehan'ın gözleri çocuklarla birlikte attığı kahkahalar esnasında yüzü aydınlanan kadının üstündeydi.

"Nazenin Hanım çocukların gönlünü nasıl kazanacağını biliyor."

"Ama bize hediye yok mu?" Bir oğlan çocuğunun sitemli sesiyle gülmeye başlarlarken Nazenin, "Sizi unutur muyum hiç yakışıklılar," deyip diğer cebine uzanmış ve avucundakileri göstermişti. Siyah renkli bileklikleri gören oğlanlar da tıpkı kızlar gibi heyecanla başına toplanırken hepsinin bileğine bileklikleri özenle taktı. Hepsini bir bir öptü. Yanaklarına konan küçücük öpücükle kıpkırmızı kesilen oğlanların hâlini gören Metehan kıs kıs gülerken boğazından homurtulu bir ses çıkıyor, göğsü usulca sarsılıyordu.

Bir süre daha hediyelerinin heyecanını yaşayan çocuklara eşlik eden Nazenin yavaşça ayaklanıp öğretmen hanıma ilerledi.

"Öğretmenim siz dersinize devam edin. Biz de bu sırada yanımızda getirdiğimiz diğer eşyaları indirelim. Siz sadece bize eşyaları koyacağımız yeri gösterin."

"Tabii göstereyim ama ben de yardım etseydim."

"Siz dersinize devam edin." Aynı anda hem komutanın hem de valinin aynı sözleri söylemesiyle duraksayıp, "Peki," diyerek kabullenmişti. Dersliğin dışındaki küçük odayı gösterip öğrencilerinin yanına dönerken Nazenin ve Metehan da dışarı çıkmıştı.

"Sayın valim, eşyaları biz hallederiz. Siz de içeride kalın," dediyse de Nazenin hiç cevap vermeden araca ilerlemeye devam etti. Metehan homurdanarak birkaç adım önünden giden kadına bakıyordu.

"Keçi, keçi. İnatçı keçi!"

"Duyuyorum!" diyen uyarı dolu ama alaycı sesle gözlerini devirdi.

Araçlardaki kolileri birer birer kucaklayıp bazılarını depoya taşımış, bazılarınıysa ders sonunda direkt sınıfa götürmüşlerdi.

Kıyafet, ayakkabı, mont, atkı, şapka gibi temel giyim ihtiyaçlarından sonra kitaplar, kalemler, çantalar ve daha çeşit çeşit okul ihtiyacını çocuklara verdiler. Grup olarak oynayabilecekleri, yaşlarına uygun olan masa oyunları bile vardı.

Çocuklar hediyelerinin her birini inceleyip birbirlerine gösterirken Metehan da onlara eşlik ediyordu. Kocaman bedeniyle sığmaya çalıştığı sırada o kadar absürt duruyordu ki Nazenin gülmemek için

başını çevirmek zorunda kalmıştı. Bu sırada yerde duran son iki koliyi işaret etti.

"Bunlar da sizin için öğretmenim."

"Benim için mi?" diye sorarken merakı ve heyecanı öğrencilerinden farklı değildi.

"Evet. Bir kolide kitap, defter ve kalemler var. Diğerindeyse ihtiyacınız olacağını düşündüğümden bolca ped getirdim. Belki burada bulmak ve temin etmek zor oluyordur diye düşündüm. Hangi markayı kullandığınızı bilemediğimden..." sözlerini tamamlayamadan elini sıkıca tutan eli hissetti. Sevim öğretmenin gözleri yine dolu dolu olmuştu.

"Bunu bile düşünmüşsünüz. İnanılır şey değil. Çok teşekkür ederim. Markanın bir önemi yok çünkü tahmin ettiğiniz gibi burada herhangi bir ped bulmak bile zor."

"Teşekküre gerek yok öğretmenim. Ben bir kadın olarak, kadın gözüyle bakıp hazırlıklı geldim diyelim." Sevim öğretmen gözlerini hızla silip gülümserken Nazenin onun sırtını sıvazlamıştı.

"Bitmeden önce haber verin yeter. Yeniden temin edip göndeririz."

"Tamam, peki," derken oldukça sessiz ve mahcuptu. Nazenin ona şöyle bir bakıp tehdit eder gibi konuştu.

"Haber vermeye çekinirsen her ay gönderirim. Görev süreni tamamlayıp buradan giderken eşyadan çok ped taşımak istiyorsan sen bilirsin." Sevim bu sözlere kıs kıs gülüp başını salladı. Az öncekine göre daha iyi çıkan bir sesle, "Tamam, ihtiyacım olduğunda haber vereceğim," dedi. Nazenin duyduklarından memnun şekilde başını sallarken gözü yine Metehan'a takılmıştı. Birkaç sırayı birleştiren çocukların arasına oturmuş, önündeki sıranın üstüne de Jenga'yı koymuştu. Sanki dünyanın en zor şeyini anlatmaya çalışır gibi bir ifadeyle çocuklara oyunu anlatmaya çalışıyordu. Gözleriyle onları işaret ettiğinde öğretmen de o yöne dönmüş ve kıkır kıkır gülmüştü.

"Metehan Binbaşım baya zorlanıyor gibi."

"Gibi mi? Az sonra çocuk yaşına düşemeyeceğini kabullenip emir vermeye falan başlayacak. Demedi deme." İkisi de bu sözlerle gülerken Nazenin yavaşça adımlayıp Metehan'ın arkasında durmuştu.

"Jenga gibi bir oyunu çocuklara nasıl anlamazsın Komutan? Pes doğrusu." Adam duyduğu sözlerle ağzının içinden homurdanırken

Nazenin onun homurtularını yok sayıp çocuklara odaklandı. Oyunu kısa ve öz anlattıktan sonra masada duran kuleye uzanmak için Metehan'ın sağ omzunun üstünden ileriye doğru eğildi. Dengesini kaybetmemek içinse sol elini adamın sol omzuna koyup sıkıca tutmuştu. Bu hareketi gayriihtiyari yaptığından ne yaptığının ne de aralarında oluşturduğu yakınlığın farkında değildi.

Metehan ise omzunun üstünden uzanan bedenin de sol omzunu sıkıca tutan elin de gayet farkındaydı. Nazenin'in açık saçları sağ yanına, göğsünün üstüne dökülmüş, üniformasını örtmüştü sanki. Hafif dalgalı ve bir hayli gür kumral saçlarından yayılan güzel koku burnuna dolmuştu. Usulca soluk alıp kokuyu bir kez daha içine çekerken teninin ve parfümünün karışarak ortaya çıkardığı tatlı çiçeksi kokuyu da duyumsamıştı.

Jenga'nın taşlarından birini usulca tutup ağır ağır çeken parmaklarının zarif mücadelesini izlerken, sırtının üst kısmına dayanan bedeni hissetti. Hissettiği bu son temasla kaskatı kesilip soluk almayı falan bıraktı. Öylece duruyor, yalnızca önüne bakıyor ve aklını bulandıran, bedeninin ısısını arttıran, kalbinin atışını hızlandıran gerçekler yokmuş gibi davranmak için savaşıyordu.

O yüzden de Nazenin geri çekilip kulağına doğru, "Siz çocuklarla oyuna devam edin. Biz öğretmen hanımla biraz sohbet edelim," diyerek yanından uzaklaştığını idrak edememişti. Donmuş bir yüzle öylece oturmaya devam ederken kolunu usulca tutup sarsan küçük eli hissetti.

"Komutanım, sıra sende." Yanındaki çocuğun sesi ve temasıyla kendine gelip silkelenmiş oyuna dönmeye çalışmıştı. Ancak hiç düşünmeden tuttuğu taşı çekmesiyle kule yıkılınca çocuklardan sevinçli haykırışlar yükselmişti.

Nazenin, öğretmenle bir saate yakın sohbet edip köydeki kadınlar ve çocuklarla ilgili ayrıntılı bilgi alırken saatler öğleni bulmuştu. Bir öğrenciyi köyün içine gönderip genç kadınların hepsinin okula gelmesini haber ettikten kısa süre sonra kadınlar okula gelmişti. Öğrencilerin boşalttığı sınıfta toplanan kadınlarla konuşan Nazenin onların sıkıntılarını dinlemişti.

Buradaki kadınların en büyük sorunu korunma yöntemi kullanamamaktı. Bazılarına göre korunmak ayıp hatta günah sayılıyordu.

Bazıları bu yöntemlere ulaşamadığı için sık sık gebe kalıyordu. Bazılarıysa doğum kontrol yöntemlerini bile bilmiyordu. Hatta bir iki kadının Türkçe bile bilmediğini fark etmişti. Ancak onlarla da konuşmakta zorlanmamıştı çünkü onların ana dilini biliyordu. Başına gelecek böyle ihtimalleri öngördüğünden yakın bir arkadaşı vasıtasıyla onların ana dilini de öğrenmişti.

Kendi ana dillerinde konuşuvermesiyle bütün kadınlar ve öğretmen hanım şok yaşayınca gülümsedi.

"Ben sizleri yargılamaya, yadırgamaya, kendimi gösterip gitmeye gelmedim hanımlar. Ben size yardım etmeye, yol göstermeye, bilmediklerinizi öğretmeye geldim. Eğer siz de isterseniz tabii," demesiyle kadınların en yaşlısı zar zor ayaklanıp yanına ilerlemişti. Kendi dilinde teşekkür etmesiyle Nazenin'in elini tutup öpmesi aynı anda olmuştu.

Nazenin daha ne olduğunu bile anlamadan elini öpüp başına koyan kadının yaptığıyla şoke olup kıpkırmızı kesilirken kadının ellerini kavrayıp avuç içlerine hapsetti.

"Estağfurullah Dilber ana. Estağfurullah." Bu kez o, kadının elini öpüp başına koydu. Kadın yaşlı gözlerle onun başını okşayıp iç çekerken Türkçesinin yettiği kadarıyla konuştu.

"Ben... On üç çocuk doğurmuşum kızım. Kanamam oldu, verdiler beni adamın birine. Her yıl doğurdum. Kimse senin dediklerini bize demedi ki. Bir zaman sonra bu dediklerinin varlığını öğrendiğimizde de günah dediler. Allah'ın verdiğine karşı mı çıkıyorsun dediler. On üç çocuğumun on tanesi yaşıyor. Üçü doğumda öldü. En sonuncu da ben de ölüyordum. Hastaneye zor yetiştirdiler. Doktor da kadındı. Doktor hanım bana anlattı. Dedi ki bir daha hamile kalamazsın yoksa bu sefer ölürsün. Yalvardım ona. Dedim ne yap et beni kurtar. Bir kâğıda parmak bastırıp ameliyat etti. Uyanınca da dedi ki rahmini aldık. Zaten almak zorundaymış, yoksa kanamam kesilmediğinde ölecekmişim. Kaynanam, kocam duyunca bana 'döl yatağı kurudu bunun' deyip çok eziyet ettiler. Evin marabası ettiler. Üstüme kaç kuma geldi bilmem."

Nazenin hüzünle kadına bakıp kalmıştı. Bu topraklarda daha duymadığı ne hikâyeler duyacak, neler görecekti kestiremiyordu.

Dilber onun yüzündeki üzüntüyü giderebilmek için elini okşarken oturanlara döndü ve yan yana sokulmuş iki kadını işaret etti.

"Aha bak, o iki kadın benim kumamdır. Kocam onlara da aynısını ediyor. Bu gariplerimin resmi nikâhı falan yok. Resmi nikâh benim üstüme. Bunları, babalarına birkaç hayvan verip aldı. İmam nikâhı kıydı. Kocam gibilere kimse engel olamıyor. Var ya bir çükü, bulduğu deliğe sokuyor deyyus," sözleriyle şaşırıp kalan Nazenin şaşkınlığına inat bir kahkaha atıp Dilber ananın sırtını sıvazladı.

"Ne güzel dedin Dilber ana. Hay ağzına sağlık." Nazenin'in gülüşüne yıllanmış, yorgun bir gülüşle eşlik edip

"O doktor kadın kurtardı beni. Şimdi de sen bu kadınları kurtaracaksın. Anlat kızım, senin bilip de bizim bilmediğimiz ne varsa anlat ki onlar benim gibi olmasın," derken gözlerinden yaş akıvermişti.

Nazenin de başladı anlatmaya. Çantasından bir ped çıkardı ve hijyenik pedi nasıl takacaklarını anlattı. Öğretmen hanımdan öğrendiği kadarıyla birçok kadın hâlâ eski usul bezler kullanıyor, dolayısıyla enfeksiyon kapıp sık sık hasta oluyordu. Sonra en çok kullanılan doğum kontrol yöntemlerini anlattı. Köye hijyenik ped göndereceğini, bunun dışında da bir kadın doğum uzmanını buraya gönderip hepsinin muayenesinin yapılacağını söylediğinde kadınların yüzü aydınlanmıştı.

Korunsunlar ya da korunmasınlar yine de doktora muayene olmaları gerektiğini ısrarla belirtti. Son olarak da doktora smear örneği vermelerini isteyip, bu işlemin nasıl yapıldığını anlattı. Canlarının acımayacağını tekrar tekrar yineledi. Smear örneğinin ise rahim ağzı kanserinde erken teşhis için çok önemli olduğunu, neredeyse hepsinin de yaş ve doğum çokluğu olarak bu kansere yakalanabilecek adaylar olduklarını söyledi.

Bir saatin sonunda sınıftan çıktıklarında kadınların birçoğu onu sevgiyle ve minnetle kucaklayarak gitmişti.

Sevim öğretmen çay doldurduğu bardakları tepsiye dizmiş yanına gelip durmuştu.

"Sıcak sıcak iyi gelir diye düşündüm."

"Çok teşekkür ederim. İlaç gibi geldi öğretmenim. Elinize sağlık." Bir bardağı alıp avucunun içine aldı ve avucuna yayılan sıcakla mest oldu. Bu sırada Sevim Öğretmen tepsiyi kapıda nöbet tutan askerlere

uzatmıştı. Tepsiyi alan asker çayları dağıtırken Sevim yeniden Nazenin'in yanına geldi. Tıpkı onun gibi sessizce bahçede şen kahkahalar atarak oyun oynayan çocuklarını izledi.

"Ne güzel anlattınız, ne güzel bilgiler verdiniz. Dilerim bunca emeğiniz boşa çıkmaz vali hanım."

"Bir kişi bile değişse emeğin karşılığını bulmuş olur. İnşallah bir işe yaramışımdır." Sevim öğretmen tam cevap vereceği sırada yanlarına koşarak gelen bir oğlan çocuğu Nazenin'e gözlerini dikip heyecanla, "Vali abla sen nerelisin?" sorusunu sorunca gülmeye başladılar.

"Vali abla... Bunu sevdim," diye mırıldanan Nazenin çocuğun başını okşarken, "Bursalıyım ama Ankara'da da çok yaşadım," deyince çocuğun gözleri parlamıştı.

"Başkent... Hani Atatürk'ün uyuduğu yer. Orası değil mi öğretmenim?" Bu sefer heyecanla öğretmenine dönmüş onayını almak ister gibi bakıyordu.

"Evet, doğru hatırlıyorsun," demesiyle koşarak arkadaşlarının arasına dönüp hepsini başına toplamış ve telaşla bir şeyler anlatmıştı. Şimdi bütün çocukların gözleri Nazenin'in üstündeydi.

"Neler oluyor dersiniz?" sorusuna gülen Sevim, "Ankara'yı çok merak ediyorlar. Ben elimden geldiğince fotoğraflarını gösterdim ama merakları hâlâ devam ediyor," derken çocuklar koşarak yanlarına gelip Nazenin'in etrafını sarmıştı bile.

Kapıdaki askerler ve Metehan merakla neler olduğunu anlamaya çalışırken, "Vali abla, bize Ankara'yı anlatır mısın? Atatürk'ün mezarının olduğu yer... Anıtkabir gerçekten fotoğraflardaki kadar kocaman mı?" sorusunu duyarak gülümsemişlerdi.

Nazenin'i resmen elinden tutup çekiştirerek okulun girişindeki beton merdivenin basamadığına oturtup kendileri de çevresini sardılar. Nazenin onların sorularıyla tebessüm etse de içi burkulmuştu. Heyecanlarını gözlerinde görüyordu.

"Evet orası kocaman bir yer. Atatürk'ün kullandığı arabalardan tutun da giydiği kıyafetlere kadar her şey oradaki müzede saklanıyor. Mesela hayatı boyunca okuduğu binlerce kitabın olduğu kocaman, dev gibi bir oda var biliyor musunuz?"

Çocukların ağızları *o* şeklinde açılmış ve aynı nida yükselerek bahçeyi sarmıştı.

"Mesela mezarının yanında ülkemizin her ilinden gelen topraklar var. Mezarı Ankara Kalesi'ni görüyor. Anıtkabir'e giden yolda kocaman 24 tane aslan heykelleri var. Hepsi yolun kenarında oturuyor gibi görünüyor. Bu yüzden de yolun adı Aslanlı Yol."

"Neden 24 tane vali abla?" sorusunun altında yatan merak Nazenin'i iyice şevke getirmişti. Bu sırada sohbeti dinleyen Yusuf Yüzbaşı ve Metehan Binbaşı da bahçeden içeri girip onlara biraz daha yaklaştılar ve Nazenin'i dinlemeye devam ettiler.

"Öğretmeniniz daha anlatmamış olabilir. Daha tarih derslerini çok detaylı bilmiyor olabilirsiniz. Türkler Oğuz Boyu denen bir topluluktan çoğalarak gelmiş, dünyanın farklı yerlerinde yaşamışlardır. Bu Oğuz Boyu 24 tane farklı boya ayrılır. Yani 24 tane Türk toplumunu temsilen 24 tane aslan karşılar bizi Anıtkabir'de. Hatta size bir şey daha söyleyeyim mi?"

"Söyle..." sesleriyle gülümsedi.

"Aslanlı yolda taşlar var ancak taşlar dümdüz sıralanmamış. O sebepten de hep önünüze bakarak yürümeniz gerekiyor. Peki neden taşları böyle döşemişler biliyor musunuz?"

"Hayır." Nazenin usulca başını sallayıp anlatmaya devam etti.

"Aslanlı Yol'da yürüyen ziyaretçiler daima önlerine bakarak yürümek zorunda kalsınlar diye böyle yapılmış. Çünkü Atatürk'ün mozolesinin önüne başları önde çıksınlar, saygı duyulacak ve saygıyı bedenen de göstermeleri gereken bir anıta girdiklerini hiç unutmasınlar istenmiş." Bir an durdu ve gururla sözlerini tamamladı.

"Oraya kim gelirse gelsin, ister dost ister düşman ister Ata'yı sevsin isterse sevmesin... Herkes başını önüne eğmek zorunda. Çünkü ancak öyle büyük bir Ata'nın önünde baş öne eğilir. Bu da saygıdandır." Çocuklardan çıt sesi bile çıkmıyor, hayranlıkla Nazenin'e bakıyorlardı.

"Ama ona olan saygımızı asıl nasıl gösteririz biliyor musunuz çocuklar?" Hepsi başlarını sağa sola sallamış ama hiçbiri ağzını açmamıştı.

"Çok çalışarak, daima çalışarak ve ülkemize faydalı bir vatandaş olarak gösteririz. Zaten onun da asıl isteği budur. Türkiye Cumhuriyeti'nin ilelebet yaşaması. O yüzden çok çalışın ve ona saygınızı böyle gösterin," derken yanında oturan kız çocuğunun başını okşamıştı.

"Atatürk de komutan abiler gibi askermiş," diyen oğlan çocuğu gözlerini üniformaları içinde dimdik duran Metehan ve Yusuf'a çevirmişti. İkisi de bu sözlerle tebessüm ederken Metehan gür çıkan sesiyle konuştu.

"Evet, o bir Mareşaldi. Cephelerde savaşmış, Gazi olmuş bir askerdi," deyip bir an durdu ve, "Sizlerin sınıf listesinde numaralarınız var değil mi?" sorusunu sorunca hepsi başını salladı.

"Askeri okulda bizlerin de numaraları olur. Ancak tek bir numara asla, hiç kimseye verilmez." Çocuklardan bir hemen atılıp neden sorusunu sorunca Metehan sözlerine devam etti.

"Çünkü o numara Atatürk'e Harp Okulunda öğrenciyken verilen numaradır. Ve törenlerde sıra o numaraya geldiğinde yani 1283 dendiğin hepimiz ayağa kalkıp esas duruşa geçer ve..." demesiyle Timin üyelerinden tek bir kelime yükseldi.

"*İçimizde!*" Çocuklar şaşkınlıkla onlara bakıyordu.

"*İçimizde* deriz. Çünkü Atamız daima içimizdedir. Sevgisiyle içimizde, düşünceleriyse zihnimizdedir." Nazenin gizleyemediği bir hayranlıkla Metehan'a bakmaktan kendini alamıyordu. Bir an gözleri buluştuğunda ikisinin de gözleri ışıldadı sanki. İkisi de birbirine gün geçtikçe hayran oluyordu. Olmamak ne mümkündü.

"Keşke biz de görebilsek," diyen hüzünlü sesle gözlerini Metehan'dan ayıran Nazenin sözleri söyleyen çocuğun üzüntüsünü görüyordu. Diğerlerinin de en az onun kadar üzgün olduğu aşikârdı. Bir an durup tebessümün belirdiği dudaklarını birbirine bastırdı, göz ucuyla da Metehan'a baktı. Birkaç saniye süren bakışmadan bile, kadının aklından geçeni anlayan Metehan da gülümsemiş ve usulca başını sallamıştı.

"Madem o kadar görmek istiyorsunuz, biz de gider Atamızı ziyaret ederiz." Sevim öğretmen duyduklarının şokuyla bakıp kalırken Nazenin omuzlarını silkip başını hafifçe kaldırdı.

"Gezi için valilik izni gerekiyor. Eee Vali de ben olduğuma göre... Halledilmeyecek bir şey değil öğretmenim. Sen ailelerden izin al, resmi yazını İl Milli Eğitime gönder yeter. Çocukları Ankara'ya götürmesi devlet anadan olsun." Çocuklar heyecanla yerlerinden fırlayıp çığlık kıyamet ortalığı ayağa kaldırırken hem Nazenin hem de askerler gülüyordu.

"Ama nasıl gideceğiz? Ankara çok uzak," diyen çocuğa bakıp daha da gülümseyen Nazenin, "Uçakla..." dediği anda cümbüş hepten büyümüştü. Kimisi uçak olmuş, kollarını iki yana açmış koşuyor, kimisi birbirine sarılıyordu. İşte mutluluk tam olarak onların şu an yaşadığı saf ve temiz duygudan ibaretti.

***

Saat çok geç olmadan köyden ayrılırlarken duygular şelale olmuştu. Çocuklar dönüp dönüp kendisine sarılıp öptükçe yüreği yufka Nazenin'in gözlerine yaş oturmuştu. O da hepsini öpüp sıkıca sarmış, öğretmen hanımla da kucaklaşarak vedalaşmıştı. Askeri araca binip hareket ettiklerinde bile kendisine sallanan küçük ellerden gözünü alamamıştı.

Ayrılığın hüznüyle sessizleşip yolu izlerken kucağında birbirine kenetlediği ellerin üstünü saran eli hissetti ve yavaşça dönüp Metehan'a baktı.

Tek kelime etmese de yüreğindeki hüznü paylaştığını gözleriyle anlatmıştı binbaşı. Bir elini çekip çıkardı ve Metehan'ın elinin üstüne koydu. Şimdi adamın eli, iki eli arasında kalmıştı.

"Üzülme, hayatları boyunca görüp görebilecekleri en iyi örneklerden biri oldun."

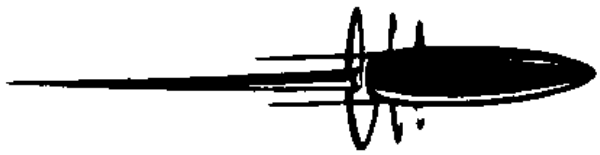
Gözlerini ona çevirip umut eder gibi sordu. "Oldum mu gerçekten?" Metehan bu masum soruyla tebessüm ederken hâlâ elinin altında duran bir eli de sıkmıştı.

"Oldun tabii... Hepsinin dimağına işlendin vali hanım. Ve hepsinin gönlünü fethettin. Fethin kutlu olsun. O çocukların her biri seni örnek alıp yollarını çizecek. İnanıyorum," demesiyle Nazenin'in zaten dolu dolu olan gözlerinden yaşlar süzülüvermişti. Aslında sert ve otoriter görünüşünün altında nahif, kırılgan, duygusal bir kız çocuğu yattığını Metehan tekrar görmüş oldu. Abisini göreve uğurlarken ve hastanede sarılacak bir omuz ararken de görmüştü bu kız çocuğunu.

"Ben de buna inanmak istiyorum."

"İnan. Bir an bile şüphe etmeden inan. Mücadelen boşa değil vali hanım. Ben bu mücadelenin zaferle sonuçlandığını o çocukların gözlerinde gördüm. Sana hayran hayran bakan gözlerinde."

8. BÖLÜM

Köy okuluna yaptığı ziyaretten sonraki günleri valilikte geçiren Nazenin bol bol misafir ağırlamıştı. Görevi için tebrik edenler ya da derdini anlatmaya gelenlerle geçen bir günün daha sonuna geldiğinde koltuğundan yorgun argın kalktı ve sırtını esnetti.

"Otururken yorulan tek canlı benim galiba," derken şakaklarını ovuşturuyordu. Başında beliren ağrının büyümesinden ve bir migren atağı daha geçirmekten korkarak iç çekti. Montunu giyip şalını boynuna dolamıştı ki kapıda Rezzan Hanım belirdi.

"Çıkıyor musunuz sayın valim?" Kadına bakıp usulca başını sallarken, "Mesai saati doldu. Başım da feci şekilde ağrıyor. Eve gidip dinlensem iyi olacak gibi," deyince Rezzan'ın yüzünde endişe belirmişti.

"Hastaneye gidip iğne yaptırsanız. Belki biraz rahatlatır." Kapıya doğru ilerleyip odadan çıkmış ve kenarda duran kadının omzunu hafifçe okşamıştı.

"Endişelenmeyin Rezzan Hanım. Ben de eve geçmeden önce hastaneye uğramayı düşünmüyor değilim. Ağrı migreni tetiklemeden önlem almak lazım."

"Kendinize dikkat edin sayın valim. Bir şeye ihtiyacınız olursa da her zaman buradayım biliyorsunuz." Kadının samimiyetle söylediği sözlere zor da olsa tebessüm edip teşekkür etmiş ve merdivenlerden aşağı inmeye başlamıştı. Kapının önüne geldiğinde koruması Levent kendisini bekliyordu.

"Sayın valim, eve mi gidiyoruz efendim?" Peş peşe merdivenlerden inip arabaya yaklaştıkları sırada Nazenin yorgun gözlerle ona baktı.

"Önce hastaneye gidelim Levent Bey. Sonra eve geçeriz."

Levent kadının yorgun yüzüne endişeyle bakarken, "İyi misiniz efendim? Çok yorgun görünüyorsunuz," demekten kendini alamamıştı.

"Bir migren atağı daha başlamadan hastaneye gidelim." Levent hızla başını sallarken Emre çoktan arka kapıyı açmış, Nazenin ise araca binmişti. Kapıyı kapatan Emre endişeyle Levent'e bakıp, "Nazenin Hanım iyi mi abi? Yüzü bembeyaz olmuş," derken Levent telaşla, "Hadi hastaneye gidiyoruz," demişti. Bu sözleri ikiletmeyen şoför hemen direksiyonun başına geçtiği sırada Levent de araca binmişti.

***

Pençe Timi ve Albay dinlenmek için kullanılan odada oturmuş sohbet ediyorlardı. Keyifleri yerinde, yüzleri gülüyordu. Operasyonlardan bazı anıları hatırlayıp birbirlerine anlatırken ara ara kahkaha sesleri odayı sarıyordu. Metehan aklına gelen şeyle araya girip, "Uygur, soracağım soracağım unutuyorum. Dün akşam ne oldu da Figen delirdi? Sesi bana kadar geliyordu," dediğinde herkes bir anda susmuş endişeli gözlerle Uygur Üsteğmene bakmaya başlamıştı.

"Dedim ama ben, o kadar bağırma bak herkes duyacak dedim," diye söylenip surat asan Uygur başını dertli dertli sallarken Yusuf Yüzbaşının endişeli bakışını yakalamıştı.

"Komutanım neden öyle bakıyorsunuz?"

"Nasıl bakıyorum?" derken bile bakışlarındaki endişeyi gideremeyen Yusuf'a gözlerini devirip cevap verdi.

"Sanki ananız babanız boşanacağını açıklıyormuş gibi!"

"Boşanıyor musunuz ulan? Tövbe estağfurullah. Bak ben Figen'i çok severim. Ne yaptın da delirttin kızı?" sorusuyla Uygur derin bir iç çekip başını bıkkınlıkla sallamıştı.

"Figen'den çok yaptığı yemekleri severim diyemiyorsunuz tabii..."

"Napayım yani? Her gün makarna yemekten kurtarıyor bizi. Allah razı olsun," deyip omuzlarını silken Yusuf yine telaşla Uygur'a döndü.

"Boşanıyor musunuz lan? Bak ağzına sıçarım." Yusuf'un asıl derdinin midesine giden güzel yemekler olmasıyla hepsi kıs kıs gülerken Uygur yeniden konuştu. Ancak bu sefer odağı ilk soruyu soran binbaşıydı.

"Komutanım aslında ben hiçbir şey yapmadım. Suçsuzum yani. Ama Figen delirdi," derken ensesini kaşıyor, gözlerini sağa sola kaçırıyordu.

"Ne oldu da delirdi oğlum? Sen onu söyle." Bir süre sessiz kalan Uygur sıkıntıyla iç çekip açtı ağzını yumdu gözünü.

"Ne olmuş yani pilavın altını tutturduysam? Hee ne olmuş? Olamaz mı? Neymiş efendim iki dakika pilava göz kulak ol demişmiş de onu bile yapamamışım. Ben zaten anca televizyon karşısında uyumayı bilirmişim. Temizliği o yapsınmış, kirlileri o yıkasınmış. Çamaşır, bulaşık, yemek, temizlik... Hepsi onun asli göreviymiş. Ben anca yatıyormuşum." Bir solukta sıraladığı sözlerle herkes sus pus olmuştu. Albay gülmemek için kemirdiği dudaklarının arasından, "Oyy..." derken binbaşı ise, "Bekârlığıma bin şükür," deyince Uygur dışındaki herkes kahkahayı patlatmıştı.

Yusuf usulca Uygur'un omzunu sıvazlayıp, "Sen dağda komando olmayı başardın da evde aşçı olamayıp karından azar mı işittin? Senin ponçik kalbin mi kırıldı? Sen o yüzden mi suratsız suratsız geziyorsun?" Dediği anda Albay başta olmak üzere timin üyelerinden yükselen kahkaha sesleri odayı yeniden sarmıştı.

"He komutanım he... Dağda komando olup silah tutan elim, evde aşçı olup kaşık tutamadı. Yedim azarı. Evdeki rütbeli sıçtı ağzıma. Valla bütün akşam trip attı ya. Sövsen sövülmez. Allah'ın verdiği nimete sövüp de çarpılmayı göze de alamadım. Sustum ama içim şişti yemin olsun."

"Sen de karına yardım et o zaman hırt. Bak bana her Pazar temizlik yapıyorum. Ağzımı açıyor muyum? Yok açmam. Evdeki hanım benden daha rütbeli. Ben onu bilir, susarım ve ne iş verse yaparım," diyen Kutluhan Albay'ın sözleriyle hepsi sessizleşmişti ancak biri hık dese kahkahalar gırla gidecekti. Askerlerine göz ucuyla bakan adam, "Nefesinizi tutup gülmemeyi başarmaya devam edin. Güleni atarım aşağıya," deyince hepsi başlarını sağa sola salladılar. Sanki *kimmiş gülecek olan* der gibi bir halleri vardı ama kendilerini tuttukları çok belliydi.

"Çok şükür minnoş, uysal bir karım var."

Adil Teğmenin sözleriyle sessizce gülen Albay, "Kaç aylık evlisiniz aslanım?" diye sorunca Adil bir an durup düşündü.

"Yedi ay oldu komutanım."

Albay aldığı cevapla iyice güldü ve, "Daha çiçeği burnundasınız da o yüzden Yeliz Hocamın sesi çıkmıyor. Hele bir yıl dolsun. Sen o zaman gör," dedi. Adil'in yüzü bu sözlerle allak bullak olmuş, az evvelki rahatlığının yerini endişe almıştı.

"Valla mı komutanım?"

"Valla öyle birader. Komutanım doğru söylüyor. Bir yıl geçince tırnaklarını çıkarıyorlar." Uygur, iki yıllık evliliğinden kırk yıllık deneyim çıkarıp Adil'e anlatırken, "Komutanım, ne zamandır mangal yapmıyoruz. Bir ara özlem gidersek ya," diyen Timin en küçüğü ve aralarına en son katılan Hamdi olmuştu.

"Ulan çaylak bile mangal özledim diye isyan ediyorsa demek ki ateşi yakmayalı çok olmuştur." Yusuf Yüzbaşının sözleriyle kıs kıs gülen binbaşı ve Albay göz ucuyla Hamdi'ye bakınca gülüşleri büyüdü. Bu sözlere bozulmuş, suratını asmıştı.

"Alacağınız olsun komutanım. Bir buçuk yıldır sizinleyim. Çaylaklığı mı kaldı ya?"

"Öyle aslanım, senin ardından biri gelene kadar çaylak olan sensin." Gülüşmeler artarken oturdukları odanın kapısı hızla açıldı ve Albayın postası göründü.

"Komutanım, hastaneyi basmışlar." Bir anda söylenen bu sözlerle tim ve Albay ayaklanıvermişti.

"Kim basmış, ne oluyor oğlum? Doğru düzgün anlat," dediyse de asker duymamış gibi sözlerine telaşla devam etti.

"Vali hanım..." İşte bu iki kelimeyle hepsi donmuştu.

Anlık şaşkınlığını atan Metehan, "Vali hanım ne alaka?" diye sorarken sesi ortalığı inletiyordu.

"Vali hanım hastanedeymiş. Onun için basmışlar." Tim birbirine bakıp saniyeler içinde koşarak odadan çıkmıştı. Metehan'ın o an için aklında iki soru vardı. Bir, vali hanım neden hastanedeydi? İki, hastaneyi basan şerefsizler kimdi?

Nazenin'in hasta olduğu için hastaneye gittiğini varsaymak zor değildi. Eğer yeni bir teftiş için gitmediyse hasta olmuş demekti. Metehan bu düşüncenin yüreğine bıraktığı ürpertiyi, endişenin öfkesiyle sarıp sarmaladı ve zihninin gerilerine attı.

Beş dakika içinde tam teçhizat hazır olan tim askeri araçlara geçip hareket etmişti.

"Hâlâ içerideler mi?"

"İçeridelermiş komutanım. Doktor, hemşire, hasta kim varsa hepsini rehin almışlar." Yüzbaşının dedikleriyle aklı başına gelen Metehan omzunun üstünden arkada oturan Uygur Üsteğmene baktı.

"Uygur..." demesiyle donuk vaziyette ama dimdik oturmaya devam eden adam komutanına bakmadan cevap verdi.

"Nöbeti vardı komutanım. Bu gece acil nöbetindeydi." Araçtaki herkes sus pus olmuştu. Uygur Üsteğmen öncelikle valinin güvenliği için yola düşerken bir kez bile 'karım da orada' dememişti. Hatta bu sessizliği yüzünden Metehan, Figen'in evde olduğunu bile umut edecek olmuştu. Ancak Üsteğmenin sözleriyle şoke olup kalmıştı.

Askerinin metanetine, dirayetine gıptayla bakıp iç çekerken, "Hepsini sağ salim oradan çıkaracağız," deyince başını bir kez sertçe salladı.

"Önceliğimiz vali hanımı sağ çıkarmak. Tabii sonrasında karımı da sağ salim kollarımın arasında görmek istiyorum." Gözleri çakmak çakmaktı. Gergin çenesinin usulca titreyişinden dişlerini sıktığını anlamaları zor olmamıştı.

On dakika içinde vardıkları hastanenin etrafı polis özel harekât ekipleri tarafından ablukaya alınırken diğer askeri araçtan inen Albay, il emniyet müdürü ve PÖH timlerinin amiriyle görüşmeye başlamıştı.

Birkaç dakika süren bilgi alışverişi sonrasında Pençe Timi de yerlerine geçti. Hastanenin ön ve arka girişlerini teröristler tuttuğu için farklı bir giriş yolu arıyorlardı. Bu konu üstüne görüşmeler yapıldığı esnada olay yerinin tam ortasına giriveren valinin makam aracının çakarları gözlerini kamaştırdı.

Aracın arka kapısı hızla açılıp içinden Nazenin indiğinde herkes şoke olmuş, kadına bakıp kalmıştı.

"Neler oluyor?" Gür ve net çıkan sesi gibi kendinden emin adımlarıyla emniyet müdürü, Albay ve binbaşının yer aldığı topluluğun yanına ilerledi.

"Sayın valim, siz içeride değil misiniz?" Yüzüne bakarken şaşkın şaşkın bu soruyu soran Müdüre ters bir bakış atıp, "Burada olduğuma göre!" Demiş ve Albayla binbaşıya dönmüştü.

"Neler oluyor?" Kadını karşısında görmenin şaşkınlığını atmaya çalışan, iyi olduğuna sevinmek isterken, içeride esir olan onlarca in-

sanın düşüncesiyle kendine hâkim olan Metehan yine de belli belirsiz iç çekmişti.

"Hastanedesiniz diye içeri girmiş ve herkesi rehin almışlar. Muhtemelen hâlâ içeride olduğunuzu zannediyorlar. Keskin nişancılarımız çevredeki yüksek binalardan hastanenin içini gözlüyor. İçeride deli danalar gibi dönüyorlarmış. Biz de bunun sebebini anlamaya çalışıyorduk. Demek ki her yerde sizi arıyorlar." Duyduklarıyla bu sefer şaşırma sırası vali hanıma gelmişti.

"Vali hanım, siz buradaysanız bu şerefsizler neden hastaneye girdiler? Yakalanmaları çok olasıyken neden bunu göze aldılar?" Nazenin bir süre sessiz kalıp hastane binasına göz gezdirdi.

"Aldıkları istihbarat doğru. O yüzden bu riski göze alıp burnumuzun dibine kadar girdiler."

"Nasıl yani? Siz baskın yapıldığında içerde..." diyen binbaşı sözlerini noktalayamadan araya girdi.

"Hayır içeride değildim. Mesai bitiminde hastaneye geldim ancak içeri girmedim bile. Hatta ön kapıya bile gelmedim. Arka kapının oraya park ettik. Figen hemşireyi aradım." Bir an durdu ve kocaman açılan gözleriyle Metehan Binbaşı ile Kutluhan Albaya baktı.

"Figen de içeride..." Metehan sıkıntılı şekilde başını sallayıp, "Evet," dediğinde Nazenin endişe bürünen gözlerini birkaç saniye kapatmış, derin nefesler alıp gözlerini yeniden açmıştı.

"Figen arka kapıdan çıkıp araca geldi. Yanında bir de nöbetçi doktor vardı. Doktor gözetiminde araçta iğnemi yaptı. Ben de kimselere görünmeden evime geçtim. İçeri girmedim. Beni Figen ve Nöbetçi doktor dışında kimse görmedi." Yine durdu. Bir dakikaya yakın sessiz kalıp düşündü. Ve aklına gelen şeyle yüzü değişti.

"Ama Figen hasta kaydı oluşturmuş olmalı. Gitmeden önce kimlik numaramı telefonuna not etmişti. Sonuçta iğne oldum ve kullanılan ilacın stoklarından çıkışı sağlanmalı." Şimdi karşısında duran adamların hepsi derin düşüncelere dalmıştı. Sessizliğin ardından ilk konuşan yine Metehan oldu.

"Nöbetçi doktor istihbaratı sağlamıyorsa, birileri kayıtlarda adınızı gördü ve haber verdi demektir." İl emniyet müdürü düşünceli şekilde onlara bakıp, "Ama içeri girseniz bile iğne olma süresi ve taburcu olmanız çok kısa sürer. Taş çatlasın on beş dakikalık bir ziyaret

için mi haber uçurup bunca şeyi yapmışlar?" deyince Nazenin tekrar söze girdi.

"İlaç basit bir ağrı kesici değil müdür bey. Doktor gözetimde yapılan ve yapıldıktan sonra en az yarım saat gözetim altında kalmanız gereken bir ilaç. Tabii ben bugün o kısımları es geçip evime döndüm o ayrı ama yine de dediğiniz şeyde haklısınız. Olsa olsa kırk beş dakika sürecek bir işlemdi. Bu sürede haber alıp toparlanıp gelmeleri imkânsız."

Albay bütün söylenenleri enine boyuna düşünüp, "Buraya geleceğinizi bilen başka birileri var mıydı?" sorusunu sorduğunda Nazenin'in sırtından buz gibi bir ürperti geçti. Buraya geleceğini bilen tek kişi Rezzan Hanımdı. Buraya geldiğini bilenler ise şoförü Emre ile yakın koruması Levent'ten başkası değildi. Üçünden de zerre şüphe etmiyordu. Bu ihtimali düşünmek bile istemiyordu.

"Vilayetten çıkarken buraya geleceğimden sadece Rezzan Hanım'ın haberi vardı. Yola çıkarken de şoförümle korumama söyledim. Bu üç kişi de şüpheli listesine dâhil olamayacak kadar mert insanlar. Başka bir şey olmuş olmalı," dediği sırada hastanenin içinden yükselen bağırış sesleriyle sustu.

Albay ve emniyet müdürü göz göze gelirken müdür konuştu.

"Köstebeği bulma işini sonraya bırakalım ve içerideki insanları burnu bile kanamadan dışarı çıkaralım. Herkes yerinde ve hazır olsun."

"Nazenin Hanım, sizi güvenli bir yere almamız gerekiyor. Burası az sonra karışacak," diyen binbaşı kadını önüne katıp giriş kapısından uzaklaşmadan önce Nazenin onlara baktı.

"Allah yardımcınız olsun."

"Sağ olun sayın valim." Cevaplarına başını usulca sallayarak karşılık verdikten sonra Metehan'ın kendisini yönlendirmesine izin verdi. Sol tarafında ilerleyen adam sağ kolunu uzatmış, uzun ve kocaman koluyla Nazenin'in sırtından sağ omzuna kadar uzanmıştı. Sağ eliyle kızın sağ omzunun üstünü belli belirsiz tutuyordu.

Kendisi indikten sonra kapıdan uzaklaşan makam aracının yanına geldiklerinde Nazenin başını kaldırıp binbaşıya baktı. Gözlerinde yine tedirginlik, korku, endişe ve hüzün vardı.

"Bunca insan... Benim yüzümden canıyla sınanıyor. Olacak şey

mi bu?" Sesi titreyip gözünden düşmeye çalışan bir damla yaşı hızla silerken Metehan ise ona şefkatle bakıyordu.

"Sizin bir suçunuz yok. Kendinizi suçlamayın, kendinize bu eziyeti yapmayın." Aracın karanlık bir köşede durması sebebiyle onlar da karanlık bölgede duruyorlardı. Nazenin karanlığa inat Metehan'ın yüzündeki kamuflaj boyaları da başına bağladığı kamuflaj bandanayı da ayırt edebiliyordu. Diğer ayrıştırdığı şeyse adamın yüzündeki ufacık tebessümdü. Sanki az sonra ateşe koşmayacak, ateşin harıyla buluşmayacak gibi dudağının sol kenarında duran o ufacık boşluğa baktı. Küçücük gamzesi olduğunu böylesi karanlık bir yerde, yüzü boyalarla kaplıyken görmek de ne enteresandı ama!

"Şimdi lütfen aracınıza geçin ve ne olursa olsun dışarı çıkmayın." Bir an duran Metehan başını eğerek gözlerini aynı hizaya getirdi.

"Aklım sizde kalmasın. Kalmasın ki işimi yapabileyim. Hadi... Aracınıza geçtiğinizi ve güvende olduğunuzu görmek istiyorum." Nazenin tıpkı bir çocuğa dert anlatır gibi kendisini ikna etmeye çalışan adama daha fazla ayak bağı olmak istemiyordu. Çünkü o, burada olduğu sürece hastanedeki yüzlerce insan da teröristlerin elinde canlarının derdinde oluyordu. Hızlıca başını sallayıp, "Tamam," dedi ve devam etti.

"Aracımda olacağım ve hiç dışarı çıkmayacağım. Aklın kalmasın." Metehan derin bir nefes alıp içi biraz rahatlamış olarak başını sallarken aracın kapısını açtı ve Nazenin'in içeri girmesini bekledi.

Araca geçen kadının kapısını kapatıp arkasını dönmüş gidecekti ki bileğine sarılan eli hissederek durdu ve omzunun üstünden geriye baktı. Saniyeler içinde camı açan kadına ve bileğini saran zarif parmaklarına baktıktan sonra gözleri buluştu.

"Dikkat et..." diyen fısıltılı ses kulağına doldu. Gözleri saniyeler içinde yine bileği ve kadının gözleri arasında gidip geldi. Yüzünde az evvelkine göre daha belirgin bir tebessüm oluşurken aracın açık camına yaklaştı. Haliyle Nazenin'e de yaklaşmış oldu. Birkaç santim uzağında duran kadına sesini duyurabileceği bir yükseklikte ve güven vermek isteyen bir tonlamayla, "Ederim... Siz de dikkat edin," dedi. Bileğini saran eli ufacık bir manevrayla avucunun içine alıp sözlerinin ardından bir de bedenen onu rahatlatmak, güven vermek ister gibi usulca, canını yakmadan sıktı.

Ellerini ayırdı ve arkasını dönüp karanlıktan daha aydınlık olan

kısma doğru ilerledi. Ancak daha o komutanının yanına varmadan hastanenin ön cephesindeki bütün ışıklar sönmüştü. Muhtemelen elektrik panoları aracılığıyla elektriği kesmişlerdi. Bunu güvenlik güçlerinin bilerek yaptığını anlamıştı ancak yoğun bakımda cihazlara bağlı olarak yatan hastalar için endişe duymadan edememişti.

Camını yeniden aralayıp kapısının önünde bekleyen Levent'e baktı.

"Levent..."

"Buyurun sayın valim."

"Yoğun bakım..." demiş ancak sözlerini tamam edememişti. Kendisine gülümseyerek bakan koruması biraz eğildi ve göz göze geldiler.

"Yoğun Bakım bölümünde hiçbir sıkıntı yok vali hanım. O alanın elektrik panoları içeride gizli bir yerdeymiş. Herhangi bir saldırı, sabotaj ihtimaline karşı öyle önlem alınmış. Yani içiniz rahat olsun. Yaşam ünitesine, solunum cihazlarına bağlı yoğum bakım hastaları güvende. Şu an güvenlik güçleri ilk olarak oraya girecek ve önlem alacak. Sonra diğer katlara ilerleyecekler." Nazenin derin bir nefes alıp avuç içlerini yüzüne dayadı.

"Çok şükür... Bir an ya unuttularsa diye çok korktum." Sesi titriyor, elleri de ona eşlik ediyordu. Suçluluk, vicdanındaki azap elektriklerin kesilmesiyle çığlığa dönen sesleri duymasıyla daha da artarken dudaklarının arasından kaçacak olan iç çekişi gizlemek için sol elini ağzının üstüne kapadı. Bu sırada diğer eliyle de camın kapatma tuşuna basmıştı.

Tam bir saat yirmi dakika boyunca ellerini birbirine kenetlemiş şekilde öylece oturup hastane binasına baktı, içeriden yükselen her silah sesinde yerinden sıçradı, dualarını peş peşe okumaya devam etti. İçerideki insanların yardım feryatlarıyla yüreği dağlanırken gözlerinden yaşlar dökülmesine engel olamıyordu. Güçlü durmak, gözündeki yaşları durdurmak istiyordu ancak o sesleri işitirken bu pek mümkün olmuyordu.

Yaşlısı, genci, çoluğu çocuğu... Yüzlerce insanın şu an bu cehennemi yaşama sebebi kendisiydi. Buraya geleceğini ya da geldiğini kim nasıl öğrenmişti? Bilmiyordu. Bu şehirde olup biten hiçbir şeyi bilemediği, bir türlü çözemediği gibi bunu da bilemiyor, çözemiyordu.

Boğazına düğümlenen yumrudan kurtulmak için avazı çıktığı ka-

dar bağırmak geliyordu içinden. Son nefesine kadar bağırmak, ciğeri soluksuzluktan yanıp kavruluncaya kadar bağırmak, haykırmak...

O kadar çaresiz ve basiretsiz hissediyordu ki hislerini tarif edecek kelime yoktu. Bu şehre gelmeden önce ve geldiği günden beri olan hiçbir şeyi çözüme ulaştıramamıştı. Bir iz, bir delil bulsa üstüne giderdi ancak düğümü çözecek olan ipin ucunu bulamamak artık sinirini bozuyordu.

Bu sadece bir terör eylemi değildi. Birileri kasti şekilde kendisiyle uğraşıyordu. Ama neden? Neden bu kadar odak noktası halindeydi? Sadece Vali olması mıydı onu odak yapan? Artık bundan bile şüphe eder olmuştu.

Dakikalar ağır ağır ilerlerken hastanenin en üst katından başlayarak elektrikler geri verildi ve bina yeniden aydınlandı. Çığlıklar, bağırışlar, feryatlar ve silah sesleri susmuştu. Operasyonun bittiğini var sayıyordu ancak hâlâ dışarı çıkan tek bir güvenlik güçleri mensubu bile yoktu. Endişeli gözlerle giriş kapısına bakarken polis özel harekât ekiplerinin karga tulumba tuttukları teröristlerle dışarı çıktığını görmesi için iki dakika daha geçmesi gerekmişti.

Derin bir nefes alıp şükürler ederken araçtan indi ve Levent'e bakmadan, "Bitti mi?" diye sordu.

"Güvenlik güçleri hastaneyi kontrol altına aldı sayın valim." Başını sallayıp araçlara götürülen şeref yoksunlarına baktı. Beş dakika sonra yanına gelen Albay ve emniyet müdürü de herkesin iyi ve güvende olduğunu söylemesiyle hastaneye doğru ilerlemeye başladı.

Herkesin iyi olduğunu gözleriyle görmek istiyordu. Telaşla bir yerden bir yere koşturan insanların arasına karışıp çevresine bakındı. Baygınlık geçiren, fenalaşan insanlara daha iyi durumdaki sağlık personeli müdahale ediyordu. Kan akmamıştı, can vermemişlerdi ama korku ve endişe bariz şekilde ortadaydı.

Az ileride birbirine sıkı sıkı sarılmış olan Figen ve Uygur'u görünce yüreğine taş oturmuştu sanki. Yaşadıkları korku birbirlerine sardıkları bedenlerinden dolup taşarak kendisine kadar ulaşıyordu sanki. Figen'in iyi olduğunu görerek iç çeken Nazenin onların yanına gitmek istese de durdu. Birbirlerinden başka kimseyi görecek halleri yoktu. Belliydi. Rahatsızlık vermek istemediği için yönünü diğer doktor, hemşire ve personele çevirmişti ki, "Metehan..." diyerek bin-

başının boynuna atlayan Cansel Hanım'ı gördü. Adama sıkı sıkı sarılan elleri titriyor, gözlerinden yaşlar akıyordu. Zar zor yutkunup gözlerini yere eğerken binbaşının da bir eliyle kadını sardığını görmüştü.

Boğazında dehşet verici bir ağrı oluşmuştu. Artık yutkunamıyor, azıcık bile soluk alamıyordu sanki. Alamadığı soluklar yüzünden kalp atışı değişirken, kalbinin ağırlaştığını hissediyordu. Kalbi duvarlarını yıkıp atmak ister gibi çarptıkça nabzı düzensizleşiyor, oksijene muhtaç ciğerleri sızlıyor, tansiyonu yükseliyordu. Bunca değişikliği ise Nazenin birkaç saniyelik göz kararması ve baş dönmesi olarak hissederken koluna dokunan eli hissederek gözlerini yerden kaldırdı.

"Nazenin Hanım, iyi misiniz?" diyen naif ama endişeli sesin sahibine odaklanmaya çalışır gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Ben... Ben iyiyim Figen Hemşire. Asıl sen nasılsın?"

"Sağ olun efendim. İyiyim. Hepimiz iyiyiz. Şükürler olsun." Figen'in elini sıkıca tutup kadına sarıldı. Boştaki eliyle sırtını sıvazlarken, "İyi olmanıza çok sevindim," deyip bir an duraksadıktan sonra, "Özür dilerim. Hepsi benim yüzümden oldu." Demeyi zar zor başarmıştı. Figen, kadının sesindeki suçluluğu ve hüznü hissedince geri çekilip gözlerine baktı. Kararlı ve biraz kızgın bir ifadeyle, "Sizin ne suçunuz var ki? O şerefsizler eğer sizi burada bulsalardı... Allah korusun olacakları düşünemiyorum bile. İyi ki yoktunuz." Dese de Nazenin'in içindeki yangına kâr etmediğini görüyordu. Başını hafifçe sallayıp tekrar geçmiş olsun dileklerini ileten Nazenin onların yanından ayrılıp acil serviste müdahale edilen hastalara da geçmiş olsun demek için yönünü sağa çevirince Metehan ve Cansel'i yeniden gördü.

Bedenleri ayrılmıştı ancak hâlâ birbirlerine yakın duruyorlardı. Metehan biraz eğilmiş, telaşla bir şeyler anlatan Cansel'e doğru kulağını uzatmış dinliyordu. Sol elini kaldırıp kadının omzunu okşadı. Bu sırada arkalarından geçip giden Nazenin ise onun, "Geçti artık korkma," dediğini duymuştu. Belli ki yaşananlar Metehan'ın Cansel'e karşı duruşunu, biten ilişkilerine karşı keskin dirayetini biraz olsun yıkmıştı. Belki de bu korkuyla ona olan sevgisini, geçirdikleri günleri hatırlamıştı. Hatta belki de o günleri özlediğini fark etmişti. Olabilirdi neden olmasındı. İnsanlar kaybetme korkusu yaşayınca içlerindeki asıl duyguları ortaya çıkardı.

Bu duruma neden takıldığını düşünüp saçmalamayı bırakma ka-

rarı alarak hızla olay yerine odaklandı. Kim oluyordu da onların biten ya da yeniden alevlenen sevgisini kafasına takıyordu? Ne hakla? Buna hakkı yoktu ve düşüncelerine kızmıştı. Onların barışması en çok kendine derin bir nefes aldırırdı. Böylece Cansel'in kendisine olan takıntısı biterdi. İçinden *'Bu iyi olur, çok iyi olur'* diye kendi kendine tekrar ederek ilerlerken Metehan tarafından fark edildiğinin farkında değildi.

Arkasından geçip giden kadına göz ucuyla bakarken Cansel'le sarıldıklarını gördüğünü anlamıştı. Yüzü allak bullak olmak isterken kendine hâkim olmaya çalıştı. Çünkü Cansel de Nazenin'i fark etmiş ve gözlerini üstüne dikmişti. Bu yüzden Metehan yüzünden tek bir ifade bile okunsun istemiyordu. Hiçbir şey yokken kadına takan Cansel, yüzünden geçen bir mimiği fark etse iyice zıvanadan çıkardı biliyordu.

"Tekrar geçmiş olsun," deyip kadından uzaklaştı ve Figen'i görmek için etrafına baktı. Az ileride durmuş konuşan Uygur Üsteğmen ve Figen Hemşireyi görüp onlara doğru ilerledi. İkisine de geçmiş olsun dileklerini ilettikten sonra Figen'e iyi olup olmadığını sormuş bu sırada acil servisten yükselen 'Figen Hemşire' sesiyle kadın görevinin başına dönmesi gerektiğini söyleyerek yanlarından ayrılmıştı.

Üsteğmen Uygur karısının koşar adım gidişini şükürler ederek izledikten sonra gözlerini komutanına çevirdi. Adamın yüzü kaskatıydı. Birkaç adımla kendisinden uzaklaşan adama ve odaklandığı noktaya bakmayı sürdürürken yanında hissettiği hareketlilikle başını sola çevirdi. Yusuf Yüzbaşı'ya başıyla selam verdiği sırada, "Bizim kız iyi mi Üsteğmenim?" sorusuna tebessüm etmişti. Karısı Figen'e Pençe Timince 'Bizim kız' diye isim takılmıştı. Figen onlar için kız kardeş yerineydi. Hatta bazen anaları bile oluverirdi. Canları bir şey çekince pişiren, hasta olunca koşup yetişen, kıyafetlerindeki lekeleri çıkarmaya çalıştıklarında ya da kıyafetlerin renklerini birbirine karıştırdıklarında medet umdukları kapıydı Figen.

Ama en önemlisi dosttu hepsine. Dertlerine derman olmak için elinden geleni yapan, başları sıkışıp da akılları kadın aklına ermeyince dış göz olan, anlayan, dinleyen ve anlatandı. Uygur, silah arkadaşlarının gönlündeki bu saf sevgiyi biliyor, dahası hissediyordu. Başını sallayıp tebessüm etmeye devam ederken, "Bizim kız iyi çok şükür

komutanım," demiş, sesindeki huzur alenen duyulmuştu. Ona anlayışla bakan Yusuf Yüzbaşı usulca omzunu sıvazlayıp, "O zaman ben, bizim kızı göreyim. Geçmiş olsun diyeyim," deyip tam gidecekti ki Uygur engel oldu.

"Komutanım, bir şey sorabilir miyim?"

Uygur'un ciddiyetini görüp kendisi de temkinli gözlerle çevreye bakan Yusuf, "Hayırdır aslanım, sor tabii," dedi. Uygur ise iyice yanına sokulup gözleriyle az ileriyi işaret etti. Yusuf da gayriihtiyari o yöne baktı.

Nazenin Hanım hastalarla ve personelle konuşuyordu. Haliyle Doktor Cansel de oradaydı ve kadına gözlerinden okunan buz gibi bir öfkeyle bakıyordu. Bunu anlamak hiç de zor değildi. Şimdi Yusuf da bu bakışları fark etmiş olmalıydı ki o yüzden buz gibi bir ifadeye bürünen gözlerini kırpmadan onları izliyordu.

"Bu kadının derdi ne komutanım? Bakışları..." demesiyle Yusuf'un dudakları alaycı bir tavırla aralandı.

"Öfke ve kıskançlık kusuyor değil mi?" Uygur sadece başını salladı ancak bir soru daha sormadan edemedi.

"Peki ama neden komutanım? Neden böyle bakıyor? Neden okul ziyaretinde Nazenin Hanım'a o hadsizliği yaptı? Derdi ne anlayamıyorum?" Yusuf derin bir nefes alıp başını usulca sallayarak gözlerini bir an için Uygur'a çevirdi.

"Metehan komutanı kıskanıyor. Önceleri bir ihtimal olarak bunu dile getirmiştim ancak okulda yaptıkları ve söylediklerinden sonra bunu doğruladı. Sırf Metehan Binbaşı, Nazenin Hanım'a yakın olduğu için bu kıskançlığı. Tabii bir de barışma isteğini komutanımın ısrarla geri çevirme durumu var. O da buna deli oluyor. Israrla barışmak istiyor, o ise kabul etmiyorum. Bitti diyor. Görevde değilsek günün çoğunu vali hanımın ziyaretlerinde onu koruyarak geçiriyor. O da komutanıma atamadığı ve işlemediğini bildiği bütün oklarını vali hanıma çevirmiş durumda. Kadının başında az derdi varmış gibi bir de eski sevgili kıskançlıklarıyla uğraşıyor." Bir an iç çeken yüzbaşı son sözlerini ekledi.

"Utanç verici," dedi. Uygur şaşkınlıkla komutanına bakıp kalmıştı.

"Bu kadın deli mi?"

"Belki de öyle..." Onlar aralarında konuşurken Nazenin ise ana girişe doğru yürümeye başlamıştı. Kapıya yakın duran binbaşı, yüzbaşı ve Üsteğmenin yanından sessizce geçip gitmeye hazırlandığı sırada, "Vali hanım!" diyen sesle duraksadı ve omzunun üstünden arkaya baktı. Cansel hiddetini gizlemediği adımlar atarak Nazenin'in önüne kadar gelmişti.

"Eğer bugün kimseye bir şey olmadıysa bu sadece şanslı olduğumuz içindi. Sizin yüzünüzden yitip gidebilecek canları düşünerek uyuyabilecekseniz... İyi geceler!" Nazenin resmen donup kalmış, kadına bakıyordu. Kadın ise hiçbir şey dememiş gibi bir edayla yanından geçip birkaç adım arkasında duran Metehan'a ilerledi. Parmaklarının üstünde yükselip adamın sol yanağına dudaklarını bastırdı.

"Ben de seni özledim. Çok..." sözlerini yakın çevredeki herkes duymuş, meraklı gözler üstlerine kilitlenmişti sanki. Cansel'in biraz önce Nazenin'e söyleme cesareti gösterdiği sözlerin şokunu yaşayan Metehan ise şimdiki sözlerini idrak edememişti. Öylece Nazenin'in gergin sırtına bakıyor, gözünü bile kırpmıyordu.

Ne Cansel'in cilveli ve etrafa çok farklı mesajlar veren öpücüğünün farkındaydı ne de sözlerinin. Tek derdi Nazenin'in yüreğine oturduğunu hissettiği vicdan azabıydı.

"Hı hı, evet. Ben de," diye geveleyip Cansel'den uzaklaştı ancak yine bilinçsizce verdiği cevabın nelere sebep olduğunu anlamadı.

Nazenin ise Cansel'in sözlerini de Metehan'ın ona verdiği cevabı da gayet net duymuştu. İkisine de bakmadan hastaneden çıktı ve hızla aracına ilerledi.

"Sorguda ben de olacağım," deyip arabasına binerken kimsenin ne dediğini de umursamadı.

"Emniyete gidiyoruz." Emre ikiletmeden aracı çalıştırıp yola çıktıklarında Metehan da koşar adım hastanenin kapısına gelmişti. Uzaklaşan araca bakıyor, yüzünde mimik kıpırdamıyordu. Bu sırada usulca yanına yaklaşan Yusuf boğazını temizler gibi öksürdü.

"Komutanım..."

"Söyle..." sesi net ama duygudan yoksundu.

"Sanırım doktor hanımla barıştınız?" Duyduğu sözlerle bir anda kendisine dönen gözlerdeki şaşkınlığı gören Yusuf aslında gerçeği kavramıştı. Komutanı az evvel yaşananların farkında bile değildi.

"Ne saçmalıyorsun Yusuf? Ne barışması? Yok öyle bir şey." Yusuf zorla yutkunup, alev saçan gözlerden kendini sakınmakla, komutanına olan biteni fark ettirmenin arasında gidip geldi. Ve son kararını verip duruşunu dikleştirdi.

"Cansel Hanım sizi özlediğini söyledi. Siz de cevap olarak 'ben de' dediniz komutanım. Sandım ki barıştınız."

Metehan donuk donuk yüzbaşıya bakarken, "Ulan saçmalama. Öyle bir şey demedim," diye çıkışsa da Yusuf onun ne dediğini gayet net duymuştu.

"Dediniz komutanım. Farkında değilsiniz ama dediniz," deyip baş selamı vererek yanından uzaklaştı. Metehan ise son yaşananları düşünmeye çalıştı. Demiş miydi sahiden? O sırada tek odağı vali hanımdı. Geri kalan hiçbir şeyi anlamamıştı. Hâlâ da hatırlamıyordu.

Kadına öylesine dalmış, onun içinde koptuğunu var saydığı fırtınanın şiddetine öylesine odaklanmıştı ki Cansel'in sözlerinin de yaptıklarının da farkına varmamıştı. Kendine öfke duyarak soğuk havayı ciğerlerine hızla çekti.

"Ah be Metehan!" dedi dudaklarının arasından.

"Ah be!" Ancak ah vah etmek için geç kaldığını biliyordu. Anlamıştı. Şimdi pirinci taşından nasıl ayıracaktı kendisi bile bilmiyordu. Cansel'e böylesine umut veren sözler söylediyse ki söylemişti... Şimdi yeniden baş veren umut ayaklarına dolanacaktı. Cansel'le mücadelesi ilkinden daha zor ve çetrefilli olacaktı. Hissediyordu.

***

Sorgu odasına alınan terörist, baskın yapan grubun başıydı. O yüzden ilk olarak onun sorgusuna başlanacaktı. Sorgu odasının ardındaki izleme odası ise bir hayli kalabalıktı. İl Emniyet Müdürü, Terörle Mücadele Şube Müdürü, Özel Harekât Şube Müdürü, ilin Cumhuriyet Başsavcısı, bugüne kadarki tüm soruşturmaları yürüten Cumhuriyet Savcısı Veysel, Albay Kutluhan, Operasyonda yer alan Polis Özel Harekat Timinin Amiri, Pençe Timi'nin Komutanı Metehan Binbaşı ve Vali Nazenin sorguyu izlemek için bekliyordu.

İçinde bulundukları odada çıt sesi bile çıkmıyordu. Hepsinin gözü içerideki teröristin üstündeydi. Birkaç saattir sorgu odasında tutulan terörist o kadar rahat ve umursamaz bir tavırla oturuyordu ki bu durum hepsinin sinirine dokunuyordu. Ancak hiçbiri içlerinde

büyüyen bu siniri belli etmemeye çalışıyordu. Gözleri hariç... Hepsinin gözlerinde aynı öfke kol geziyordu. O yüzden de birbirlerine bakmıyor, göz göze gelmemek için çabalıyorlardı.

Yarım saat daha onlar teröriste, terörist ise camın ardında olduğunu bildiği yetkililere doğru baktı. İçerideki adam her şeyin farkında olduğunu, onu kalabalık ve rütbeli kişilerin izlediğini bilerek gözlerini siyah cama dikmişti. Bir de gevşek gevşek gülmeye başlayınca izleyicilerinin siniri daha da bozuldu. Metehan'ın elleri sıktığı yumrukları yüzünden beyazlaşmıştı. İçerideki loş ışığa rağmen bu belliydi.

Tam ağzını açıp bir dolu küfür savuracaktı ki Albay, onun içinden geçeni anlamış gibi koluna dokundu. Gözleriyle yanında sıra sıra duran adamların en başında yer alan Nazenin'i gösterdi.

"Tut ağzını. Yanımızda kadın var," diye fısıldayıp, gözlerine de sakin olmasını yeniden tembihler gibi baktı. Metehan başını hafifçe çevirip Nazenin'e doğru baktıktan sonra gözlerinin odağı tekrar terörist oldu. Dudakları aralanıp, "Daha ne kadar bekleyeceğiz. Bu itin sorgu odasında tutuldukça panikleyeceği falan yok komutanım. Bu şerefsiz bizi delirtmenin derdinde," deyince il emniyet müdürü, şube müdürleri, savcılar ve Albayla kısa süre birbirlerine bakıp vaktin geldiğini belirtircesine kafa salladılar.

"Binbaşı..."

"Emredin müdürüm."

"Başla bakalım," diyen müdür gözleriyle sorgu odasını işaret edince Metehan derin bir nefes aldı. İşte o da bunu istiyordu. Bu şerefsizi kendisi sorgulamak gerekirse ağzını burnunu kırıp konuşturmak istiyordu. Başını hızlıca sallayıp ürkütücü sayılan bir gülüşle karşısındaki adamlara tek tek baktı.

"Zevkle..." verdiği cevapla adamlar da aynı gülüşü takınmıştı. Bu sırada hiçbiri Nazenin'e bakmıyor, ruhlarının bir köşesinde saklı olan psikopat tarafı ona göstermekten kaçınıyordu.

Nazenin ise onların aralarında dönen muhabbetleri duyuyordu. Bulundukları oda geniş değildi ve en uzak nokta bile yakındı. Göz ucuyla onlara baktı ve en son Metehan'da takılı kaldı. Adamın yüzündeki ifadesizliği görmüştü. Gözlerindeki öfke alevlerini gördüğü gibi. İfadesiz bir yüzün bu kadar çok şey anlattığına, bu kadar ürkütücü durduğunaysa ilk kez tanık oluyordu.

Daha önce ne bir başkasını böyle görmüştü ne de Metehan'ı. Ta-

nıştıkları ilk gün ve devamındaki günlerde de adamın yüzünden bir şey okumak mümkün olmamıştı. Soğuk duruşlu, keskin bakışlı, az ve öz konuşan biri olarak tanımlamıştı Nazenin onu. Günler geçip de tanışıklık ilerledikçe o soğuk bakışlı, az konuşan adamın tavırları da değişmişti. Az da olsa gülüyor, azdan çok konuşuyor hatta nadiren de olsa kahkaha atıyordu. Evini taşıdıkları gün adamın kahkahasını ilk kez duymuştu.

Ama şu an gördüğü adam farklıydı. Daha önceki hallerine benzemiyordu. Bakışıyla bile adamı parçalayabilecekken, sıktığı yumrukları bakışlarının yanında komik duruyordu. Kapıya ilerleyip kocaman eliyle kulpu kavradı ve kapıyı açtı. Burun buruna geldiği iki adamı görünce bile ifadesi değişmedi. Sadece bir adım geri çekilip selam verdi.

Kapıda, kapı gibi duran Metehan'a bakan ikili sessizce içeri girdiğinde Nazenin'in yüzünde saatler sonra ilk kez değişim olmuştu. Babası ve Cihan Başkanı görmeyi beklemiyordu. Anlık şaşkınlığını gizleyip kendisine yaklaşan adamlara doğru dönerken sorgu odasındaki adamın sesini duydular.

"Beni burada tutup korkutamazsınız." İçeri girdiği andan beri sadece kızına odaklanan Seyfettin Paşa'nın adımları durdu, kanlanmış öfke dolu gözleri sorgu odasında oturan teröriste döndü.

"Kim bu piç kurusu?" Kelimeler dudaklarının arasından zar zor çıkıyordu çünkü adam dişlerini öyle bir sıkmıştı ki çenesi kasılıp kalmıştı. Kızına yönelik suikast girişimini haber aldığından beri dişlerini sıktığı aşikardı.

"Hastaneye baskın yapan grubun ele başı buymuş paşam. Kimlik tespiti yapıldı," diyen emniyet müdürü teröristin önce adını, sonra kod adını söyledi.

"Demek meşhur Akrep Miran buymuş. Yüzünü gördük şerefsizin," diye fısıldayan Cihan Bey, Seyfettin Paşa'ya göre daha soğukkanlı ve sakin görünüyordu. İkisinin de tam da mesleklerini yansıtan halleri vardı.

Seyfettin alev alıp düşmanın üstüne en önde gidecek kadar deli, Cihan ise sessiz, sakin ve mantığıyla hareket edecek kadar durgundu. Durgunluğunun ardında yanan bakışlarını ise sadece oğlu Metehan görüyordu. Bir de dostu Seyfettin.

"Şehirdeki yapılanmanın bir kısmını yakaladınız ama dağlardaki

dava arkadaşlarımız intikamımızı alacak." Sözleriyle hepsinin odağı yeniden terörist olmuştu.

"Şunun ağzını açmak lazım binbaşı," diye mırıldanan Seyfettin, Metehan'ı baştan ayağa süzdü. Enine boyuna, iri yarı adamın görüntüsü bile bu şerefsizin dilini çözerdi. En azından böyle olmasını umut ediyordu. Bu sözlerden sonra iki koca kurt, kocamış kurt göz ucuyla birbirlerine baktılar ve Metehan'a döndüler.

Şimdi Cihan Bey de tıpkı Seyfettin gibi oğluna bakıyordu. Yıllar evvel kolları arasına almaya korktuğu o küçücük bedenle şu an karşısında duran koca adamın aynı kişi olması komikti doğrusu. Aklından geçen bu düşüncelerle yüzünde mimik kıpırdar gibi oldu. Ortam müsait olsa gülerdi aslında. Ama şimdi hiç sırası değildi.

"Binbaşı, görün bakalım şu şerefsize," sözleriyle başını sallayan Metehan, "Emredersiniz başkanım," demiş ve odadan çıkmak için kapıya yönelmişti ki aklına gelen şeyle durdu. Belindeki tabancayı çıkarıp emniyetini kontrol etti ve babasına uzattı. Cihan Bey, oğluna ait tabancayı alıp o da gayriihtiyari kontrol ettikten sonra beline yerleştirdi. Yedek şarjörleri de ona teslim ettikten sonra sol dizinin üstüne çöken Metehan, sağ ayağındaki postalın içine sakladığı komando bıçağını da çıkarıp yine babasına uzattı.

Saniyeler içinde gayet rahat tavırlarla yaptıklarını izleyen Nazenin ise üstlerinde bunca şeyi nasıl taşıdıklarını ve sakladıklarını düşünüp, için için şaşırmadan edemiyordu. Babası ve abisi dolayısıyla böyle manzaraları görmüştü. O zaman da buna şaşırırdı ve yine şaşırmıştı ancak yüzü bu duygusunu hiç belli etmiyordu.

Son kez baş selamı verip odadan çıkan binbaşı gözden kaybolmadan önce bir an için Nazenin'e bakmaktan kendini alamadı. Kadın az sonra en psikopat, en deli halini görecekti. Bu durum pek hoşuna gitmese de o adama dünyayı dar etme isteği baskın geliyordu. Sorgu odasına yönelip bir an durdu, derin bir soluk aldı. Yüzü beton gibiydi. Bakışları bir kartalın bakışları kadar keskin ve soğuktu. Kapıda durup soluk aldığı anlarda tüm duygularından arınmıştı sanki.

Onun gidişiyle bulundukları odanın kapısı tekrar kapanınca Seyfettin kızına döndü ve birkaç adımda yanına vardı. Elini uzatıp resmi bir şekilde, "Vali hanım, geçmiş olsun," dediğinde Nazenin de aynı

karşılığı verdi. Elini hayatta en çok güvendiği iki adamdan ilkinin eline bıraktı ve daha o anda yüreğindeki korkuları dağıldı sanki.

"Sağ olun," diyen Kızının gözlerinde oluşan anlık rahatlamayı anbean gören Seyfettin'in yüreği hoplamıştı. Aslında şu an tek yapmak istediği ona sımsıkı sarılıp kollarının arasına almak ve tüm kötülüklerden korumaktı. Tıpkı yıllardır yaptığı gibi. Canı pahasına onun canına siper olmak istiyordu ama kızına söz geçiremiyordu.

Ve yüreği korkuyla atsa da kızını da anlıyordu. Hayatını kendi yönetmek, hayal ettiklerinin peşinden koşmak istiyordu. Haklıydı da. Yıllar boyu pamuklara sardığı, kozasında sakladığı o kız artık o kozadan çıkmıştı. Bir kelebek misali rengarenk kanatlarını çırparak hayata karışmıştı.

İdealleri, hayalleri, yapmak istedikleri, amaç edindiği şeyler vardı. Doğru bildiğini, doğru bildiği yolda giderek anlatmak ve öğretmek istiyordu. Kanatlarındaki renkleri dokunduğu insanlara göstermekti derdi. Vatanına hizmet etme isteğiyle yanan gözlerini görüyor, bu uğurda kavrulan yüreğindeki arzuyu biliyordu. O yüzden artık engel olup onu saklamak yerine yanında olup korumanın derdindeydi.

Kızının her adımından haberdar olmaya çalışıyordu. Bazı olumsuzlukları Nazenin o an için saklamayı başarsa da eninde sonunda Seyfettin'in kulağına geliyordu. Fakat haberin gelişi 'şu oldu, bu oldu' şeklinde değildi. Kendisine bilgi veren Albay ya da emniyet müdürü, içlerinden taşan gurur ve heyecanla anlatıyorlardı kızının yaptıklarını. Belli aralıklarla kendisini arayan iki adam da rapor verir gibi değil de destanlar yazan bir savaşçıdan bahseder gibi hayranlıkla anlatıyorlardı olanları.

Yalan yoktu ki bu da Seyfettin'in göğsünü kabartıyor, yaptıklarıyla adından söz ettiren kızıyla gurur duyuyordu. Hem de büyük bir mutluluk. Çünkü Seyfettin Paşa, tıpkı Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk'ün de dediği gibi savaşın en büyüğünün 'cehalete karşı verilen savaş' olduğunu biliyordu.

Ne diyordu Ata: 'En büyük savaş cahilliğe karşı yapılan savaştır.'

Bir de yılmak ve yıkılmak bilmeyen önyargılar vardı tabii. Önyargı ve cehalet kol kola vermiş, sanki kızının önüne dikilmişti. Şimdi kızı savaşın en büyüğünü verirken yanında olmayacaktı da ne zaman olacaktı?

Köy ziyaretlerinde yaşadığı dışlanmaya, cinsiyetçi yaklaşıma, saygısızlıklara rağmen yaptıklarını da dediklerini de bir bir duymuştu.

Nazenin, adının anlamı cilveli, nazlı, ince yapılı, narin olan Nazenin, akılla, ilimle ve bilgiyle çıkmıştı yola. Ancak yolculuğunda konuşmasıyla, bakışıyla, duruşuyla, oturuşuyla da örnek oluyordu. Şu anki dimdik, korkusuz duruşu bile adamım diyen bunca adama örnekti.

O an anladı Seyfettin... Aslında bilmeden kızını tam da bugünler için yetiştirdiğini. Karısı Meliha ile verdikleri emeğin böyle karşılık bulması bir anne babanın yaşayacağı en büyük gurur ve mutluluktu hiç şüphesiz.

Ona bakarken gözleri dolacak gibi oldu. Yüzünde sadece kızının görebileceği gurur dolu bir gülüş belirdi. *Tıpkı annesi gibi* diye düşünmeden edemedi. Nazenin şüphe yok ki Meliha gibiydi. Gözü kara, dik başlı, aklına koyduğunu yapan, azıcık deli, çokça akıllı, hatta biraz uyanık, neyi ne zaman söyleyeceğini bilen, bir sözü söylemeden önce üç kere düşünen zeki bir kadındı Meliha.

Öğrencilerinin dimağına kazınmış, insan yetiştirme sanatını ustalıkla icra etmiş, insan emekçisi bir öğretmendi. Emekli olalı yıllar olsa bile her öğretmenler gününde evleri çiçeklerle bezenir, ev telefonu da cep telefonu da hiç susmaz, gün boyu çalardı. Öğrencilerinin ona duyduğu sevgiye, saygıya ise her sene daha çok şaşırırdı Seyfettin.

Sonra da neden şaşırdığına şaşırır karısının gülen yüzüne bakıp iç çekerdi. Nasıl bir öğretmen olduğunu, mesleğini ne kadar severek yaptığını yıllar evvel ilk tanıştıklarında gözleriyle görmüştü. Seyfettin, yaşadığı onca acıdan sonra hayatına giren bu inatçı ve kendisine sevdalı kadına hayran olmuştu. Hayranlığının karşılığı gerçek sevgi olunca da gönlüne dur diyememişti. Çünkü o inatçı kadın ne yapıp etmiş, kapadığı sevda kapısını aralamış, gönlüne girmiş, derinlere gömdüğü duyguları gün yüzüne çıkarmış ve o duyguları günbegün güçlendirmiş, gönlünü gönlüne bağlamıştı.

İlk eşinin ve doğmamış kızının kaybıyla vicdan azabı çeken, yas tutan gönlüne şifa olmuştu. Asla ilk eşini yok saymayıp, onun hatıralarına büyük bir saygı duyarak ve saygısını göstererek yapmıştı bunu. Yeniden aile olma huzurunu yaşatmıştı hem oğluna hem de kendisine. Annesizlikle kolu kanadı kırılan oğlu Andaç şimdi bu ka-

dar güçlüyse bunu karısına, Meliha'm diye sevdiği, minnetini Meliha'm diyerek gösterdiği, gözü gibi baktığı ama gözünden de sakındığı karısına borçluydu. Meliha her şeyi bu kadar iyi ve kusursuz yapmayı nasıl başarıyordu hiç bilmiyordu ama ailesini bir arada tutan, çekip çeviren mükemmel bir eş, mükemmel bir anneydi. Onu biliyordu.

İki cihanda da ona hakkını nasıl ödeyeceğinin paniği bazen yüreğine çörekleniyordu Seyfettin'in. İşte yine o panik duygusu baş göstermişti. Kızına bakıp gururlanırken, karısının emeklerine olan minnetini nasıl sunacağını düşünüyor ama ona karşılık gelecek cevabı bulamıyordu. Yıllar boyu kızını sakladığı gibi Meliha'yı da saklamıştı. Meliha ise bir kez olsun bunun lafını yapmamış, kendisini ve korkularını anlayışla karşılamıştı.

Karısını düşündükçe başı eğildi. Bunun sebebi de ona duyduğu saygıdandı. Kimse anlamasa da karısının kopyası olan kızı anlamıştı içinden geçenleri ve gözlerinde tıpkı annesininkini andıran minnettar, sevgi dolu bir ışıltı belirmişti. Elini hafifçe sıkıp babasının gözlerine bakmaya devam ederken Seyfettin de ona baktı sessizce.

Yüz yapısı, kemiklerinin belirginliği, gözlerinin ceylan misali biçimi, harelerinin yeşili, saçlarının rengi ve şekli, hatta yanaklarının kızarıvermesi bile Meliha'nınkiyle aynıydı. Bu durum her zaman hoşuna gider, kızına bakarken 'iyi ki annene benzedin, onun kadar güzel bir kadın oldun. Bakmalara doyamadığım ikinci kadın,' diye düşünürdü. Şu an ise o benzerliğin sadece fiziken olmadığını bir kez daha yaşayarak görmek sevgisini kamçılamıştı.

Usulca titreyen elinin içindeki eli sıktı. İkisi sessiz sözsüz, sadece gözleriyle konuşurken Cihan Bey hariç herkes şaşkınlıkla onlara bakıyordu. Öyle belliydi ki aralarındaki bağ, iki kız babası olan Albay gıpta etmişti buna. İlkokul çağlarında bir kızı olan emniyet müdürü ise kızıyla böyle bir gönül bağı olsun diye dualar ediyordu.

Cihan ise ömürlük dostunun gözlerinden geçen her duyguyu anlamıştı. Belli belirsiz bir tebessümün saklı olduğu dudaklarının arasından 'Allah sizi hiç ayırmasın inşallah,' demişti. Bu sırada ikisi de toparlanıp ellerini ayırınca Nazenin'e yaklaştı.

"Sayın valim, geçmiş olsun." Duyduğu sesle gerçek dünyaya dönen kadın Cihan Bey'e bakıp uzattığı elini samimiyetle sıktı. Gözleri Cihan Bey'in üstünde gezinirken baba oğulun birbirine bu kadar

benzemesine yine şaşırmadan edemedi. Sanki karşısında ileriki yaşlarda bir Metehan Kılıçarslan duruyordu. Aklından geçen bu düşünceleri geriye itip, "Sağ olun başkan, hoş geldiniz demek isterdim ama," dediğinde Cihan Bey başını anladığını belirtmek ister gibi salladı.

"Sizi ve olayı atlatan herkesi iyi gördük, haliyle de hoş bulduk. Sizler iyi olun, gerini bir şekilde halledeceğiz." Nazenin de usulca başını salladığı sırada sorgu odasına giren Metehan'ı fark ettiler. Sohbet böylece son bulmuş hepsi olacaklara odaklanmıştı.

Ağır adımlarla yürüyüp adamın karşısına oturan Metehan'a bakarken Nazenin'in fark ettiği ilk şey yüzündeki boyaları çoktan çıkardığı oldu. Az evvel bunu fark etmemişti. Zaten odanın ışığı da buna pek müsaade etmiyordu. Ancak sorgu odasına girip de tam karşısında kalınca görmüştü.

Metehan oturduğu sandalyenin arkasına yaslanıp kollarını göğsünde bağladıktan sonra gözlerini adamın gözlerine dikip öylece bakmaya başladı. Yaklaşık yarım saat ikisi de gözlerini birbirinden ayırmamış olsa da bu savaşı kaybeden ve gözünü kaçıran o şerefsiz olmuştu. Aldığı yenilginin hırsıyla soluyup, "Ne soracaksan sor ama bil ki benden cevap alamazsın," dediğinde Metehan'ın ifadesiz yüzü yavaşça değişti ve sinir bozucu bir gülümseme dudaklarında peyda oldu.

"Ben hiçbir şey sormayacağım," demesiyle adamın gözlerinde ilk kez duygu belirtisi geçti. Şaşırmıştı ve bunu gizleyememişti. Hızla yüzünü toparlayıp karşısında pis pis gülerek oturan Metehan'ın omuzlarına baktı. Apoletlerinde gözlerini gezdirdi.

"Madem hiçbir şey sormayacaksın ne demeye beni burada tutuyorsun binbaşı?" Gözleri bu kez isimliğinin olması gereken yere kaymıştı ama isimlik boştu. Zaten masadan birkaç adım uzağa oturan adamın yüzünü de seçemiyordu. Tabii bunun diğer sebebi de tepesindeki ışığa saatlerdir maruz kalmış olmasıydı. Gözleri yorulmuş, sulanmış, puslu görmeye başlamıştı.

"Çünkü sen, her şeyi kendi rızanla anlatacaksın." Sözleriyle Metehan'ın yüzünü görmek için çabalamayı bıraktı. Ona tıpkı onun gibi gülerek karşılık verirken masanın ortasına doğru eğildi.

"Nasıl olacakmış o dediğin?" sorusunu gevşek bir şekilde sormasıyla Metehan'ın gözleri siyah aynalı cama döndü. Nereye ve kime

baktığını bilmiyordu. Zaten derdi de birine bakmak değildi. Sadece bir sonraki hamlesinden haberdar ediyordu. Gelecek hamleyi anlayan erkeklerin gözleri usulca Nazenin'e döndü. Buradan sonrasını görmese daha iyiydi ama hayatta dışarı çıkmayacağını da hepsi biliyordu.

Seyfettin yine de baba yüreğine yenilip tedirginlikle kızına bakarken kulağına eğildi.

"Acaba buradan sonrasını..."

"Öncesi sonrası yok paşam. Ne yapacağını anlamayacak kadar salak, gördüklerimi kaldıramayacak kadar da narin değilim." Bir an durdu, babasının gözlerine baktı.

"Adımın aksine hiç narin değilim. Hele böyle bir piç kurusuna asla değilim," deyip bedenini de babasına döndürdü, kısa boyunun dezavantajına içinden söverek başını kaldırdı. Gözlerine kati bir ciddiyetle bakarken

"Ben şu an senin koruyup kollamak istediğin kızın da değilim paşa! Karşında kim olduğunu iyice anla diye söylüyorum... Ben bu şehrin Valisiyim. Birkaç saat önce yönetimimde bulunan şehrin hastanesine baskın verildi, içerideki siviller rehin alındı. Ve bunu yapma sebepleri orada benim olduğum düşüncesiydi. İçeriden biri bu itlere ötüyor. Amacımız önce onu sonra da bu dümenin başını tutanı bulmak. Konu senin kızından geçip, devleti temsil eden valiye geleli çok oldu yani!"

Seyfettin Paşa, boyu göğsüne anca gelen kızına bakarken sözleriyle şaşkına dönmüştü. Karşısında duran kişinin kızı olmadığını da ilk kez böyle ayan beyan anlamak zorunda kalmıştı. Şaşkınlıkla tutulan ağzını açamayıp sadece başını sallamakla yetinirken, odadaki diğer kişiler de en az Seyfettin kadar şaşkındı.

Cihan Bey, dostunun ağzını bile açamamasına mı şaşırsa yoksa Nazenin'in sözlerindeki keskinliğe ve kendinden emin duruşa mı bilemiyordu. Şu an o gencecik kadından öyle bir enerji, öyle bir güç yayılıyordu ki bunu iliklerine kadar hissediyordu.

Ona pürdikkat bakıp yüzündeki ifadeyi zihnine kazırken duyduğu sesle başını sorgu odasına çevirmişti. Yine hepsinin odağı bu sesle değişmiş, gözleri içerideki manzarayla buluşmuştu.

Masanın ortasına eğilen terörist suratına inen yumruk darbesiyle yana doğru savrulunca oturduğu sandalye bile yerinden oynamıştı.

Ancak masadaki metal aksana kelepçelenen elleri sayesinde düşmemiş, zor da olsa sandalyenin üstünde durmayı başarmıştı.

Ağzına biriken kanı tükürme girişimi Metehan'ın aralarında bıraktığı mesafe yüzünden boşa gitmişti. Kanlı tükürüğü masanın üstüne düşünce iyice hırslanıp resmen hayvanlara özgü bir sesle hırıldamıştı. Şimdi bu soysuza hayvan desen, Allah'ın emaneti hayvanlara hakaret olurdu.

Masadaki tükürüğe bakan Metehan ağır ağır sandalyesinden kalkıp adamın arkasına geçti. Birkaç tur arkasında yürüdükten sonra sertçe ensesini kavradı ve adamın yüzünü masaya yapıştırdı. Burnunun masaya vurmasıyla duyulan ses kemik kırılma sesiydi ancak hiçbiri tepki vermedi.

Kızının onca sözüne rağmen içi el vermeyen, veremeyen Seyfettin göz ucuyla ona bakmıştı. Ancak yüzünde tek bir irkilme, gördüklerinden tiksinme belirtisi yoktu. Şaşırmıştı doğrusu. Kızı eve giren böceği tutup atamaz, bağıra çağıra böcekten uzaklaşırdı. Kızıyla vali hanımın keskin hatlarla çizilmiş gibi taban tabana zıt davranışlarına gülesi geliyordu.

Yanında durmuş bir ona bir de sorgu odasına bakan adamların kızına duyduğu hayranlığı sezinliyordu. Bir de bilselerdi ki bu kadın aslında ufacık böcek için yaygara kopartır... Onun gibi gülerlerdi kesin.

"Devlet malı ulan bu masa. Pisliğini bulaştıramazsın. Yala ulan!" Adamın kırılan burnundan kanlar akıp masaya bulaşıyor, Metehan ise hiç acımadan adamın yüzünü masaya sürüye sürüye ilerletiyordu. Adama tükürdüğünü yalatıp ensesini geriye çekti ve gözlerine baktı.

"Hastaneden bilgi sızdıranı, baskın emrini vereni söylemediğin sürece buradan çıkamazsın." Bir an durup adamın yüzüne iyice yaklaştı ve tıslar gibi konuşmayı sürdürdü.

"Sen çıkamazsın... Ben ise çıkmam. Seni konuşturana kadar çıkmam." Adam yüzüne yediği yumruk yüzünden çıkan çenesine inat gülmeye çalıştı. Gözlerini binbaşına dikip, "O zaman vaktimiz bol desene!" Demesiyle Metehan da güldü. Öyle sahte ama ürkütücü bir gülüştü ki bu Nazenin tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. O sırada adamın boğazına yapışıp resmen gırtlağına çöktü.

"Nefesini keserim senin amına koduğumun iti!" diye dişlerinin

arasından bağırmıştı. Bunu nasıl başardığını ise Nazenin anlamamıştı. Dişlerini sıkarken nasıl bağırabilirdi? Hafifçe havaya kalkan kaşının altından bakarken yüzünde hayranlık dolu bir ifade belirmişti.

Bu sırada adamın hâlâ boğazını sıkan Metehan, adam bayılmadan önce elini üstünden çekti. Doğruca sorgu odasındaki telefona ilerleyip ahizeyi kulağına dayadı. İzleme odasındaki ahizeyi eline alan ise Albay olmuştu. Metehan'ın söyleyeceklerini dinlemek için ahizeyi kulağına dayadığı sırada Nazenin'in, "Güzel hareket! Etkileyici!" diye mırıldanmasıyla duraksadı. Nazenin ise kendisine dönen gözlerdeki şaşkınlığı hissetti ama umursamadı bile. Gözünü kırpmadan içeriye bakmaya devam ediyordu. Albay gözlerinin dikili olduğu kadından bağını bir an bile koparmadan bakarken ağzını açamamıştı.

İçerideki askeri deliydi bunu biliyordu da ulan vali hanım da en az onun kadar deliydi. Nereye gitmişti o nazik, hanımefendi kadın? Zerre anlamamıştı.

Nazenin'in son sözleriyle dumura uğrayan adamlar ise bir süre daha sessiz kalıp daha fazla dayanamayarak kahkahayı patlattıklarında odanın içi resmen sesleriyle inlemişti.

Açık olan hattın diğer ucundan Nazenin'in sözlerini ve ardından kopan kahkahaları duyan Metehan, izleme odasının camına doğru döndü. Odadan çıkarken Nazenin'in nerede durduğunu hatırlıyordu ve direkt olarak ona bakıyordu. Görmeden bakıyordu ve şu an tam olarak gözlerinin buluştuğunu bilmemesinin sebebi aynalı camdı. Nazenin ise gözlerine kitlenen adama gözünü bile kırpmadan bakarken yüzündeki şaşkınlığı görünce, yüzünde yarım bir gülüş olmasına engel olamadı.

Metehan tıpkı yüzlerini göremediği adamların yüzündeki şaşkın ifade gibi bir ifadeyle boşluğa bakıyor, duyduğu sözler kulağında çınlıyordu.

Ne demişti o? 'Güzel hareket' mi? 'Etkileyici' mi? Adamın çenesini çıkarmış, burnunu kırmış, tükürüğünü yalatmış, en son ise bayılma seviyesine gelene kadar boğazını sıkmıştı. O ufak tefek, narin yapılı, yufka yürekli, gözlerinde sevgi ışıltıları parlayan o kadın bu gördüklerini etkileyici mi bulmuştu yani? Deli miydi bu kadın?

Başını hafifçe sallayıp soluk alırken aklından geçenlere engel olamayarak usulca konuştu.

"Hanımefendi hâlâ içeride mi? Yoksa ben az önce yanlış mı duydum?" Bilerek adını söylememiş ya da vali hanım dememişti. Albay kıs kıs gülerek binbaşının suratına bakıyor, baktıkça da daha çok gülesi geliyordu. Askeri o kadar şaşkın, o kadar şok içinde görünüyordu ki onun yüzünü daha önce hiç böyle görmemişti.

"Evet ve izlediklerinden de epey keyif almışa benziyor."

"Deli mi bu kadın? Böyle bir şeyi izlemesine nasıl izin veriyorsunuz?" İki soruyu da bağırır gibi sormasıyla telefon bağlantısına gerek kalmamıştı. Sorgu odasına girerken vali hanımın da izleyiciler arasında olduğunu tabii ki biliyordu ancak ilk yumruktan sonrasını izlemesine Seyfettin Paşa'nın müsaade etmeyeceğini düşünmüştü. Karşısındaki şerefsize o kadar odaklanmıştı ki Nazenin'in varlığını bile unutmuştu.

Her şeyi görmüş olduğunun düşüncesiyle sinirden gerilen yüzü, değişen rengi ayan beyan ortadaydı. Binbaşının sözleriyle az önceki hayranlık dolu ifadesinden eser kalmayan Nazenin olduğu yerden ayrılıp ağır adımlarla Albaya doğru ilerledi.

Albayın elinde tuttuğu ahizeyi alıp kulağına dayadı, yüzünü binbaşıyı görecek şekilde döndü, gözlerini üstüne kitledi ve dudaklarını usulca araladı.

"Sana mı sorucam lan!" Sondaki argo kelimeye öyle bir bastırmış, öyle soğuk söylemişti ki duyan herkes derin bir sessizliğe bürünmüştü.

Metehan ise kulağına dolan sesle gözlerini ahizenin olduğu tarafa çevirdi. Göremese de orada olduğunu bildiği kadına bakar gibi durdu. Kulağında patlayan buz gibi sese mi yoksa kendisine 'lan' demesine mi takılsa bilemiyordu. Bir süre öylece donup kalınca Cihan hafifçe eğdiği başını sağa sola salladı. Yüzünde her an gülecekmiş gibi bir ifade vardı ve başını eğmeden önce göz ucuyla baktığı Seyfettin'in yüzünde de aynı ifadeyi yakalamıştı. O yüzden başını eğmiş, yüzünü saklıyordu.

İki dost yüzlerini görseler kesinlikle kendilerine hâkim olamaz kahkahayı basarlardı. Sonra da vali hanımdan zılgıt yemek hak olurdu. Sinirden gözü dönmüş, dilinin ayarı kaçmış kadını daha da delirtmek istemezlerdi.

"Oğlunun suratını gördün mü başkan?"

"Sussan mı acaba paşam. Hayır, tek kelime daha edersen kahkahayı basarım. Sonra kızın maşalı elini bize çevirir diye korkmuyorum desem yalan olur." Seyfettin dimdik tuttuğu başını milim bile kıpırdatmamıştı. Gözleri hâlâ Metehan'ın suratında geziniyordu. Aha nasıl da far tutulmuş tavşan gibi kalmış bakıyordu ama...

Dudaklarını birbirine bastırıp peş peşe yutkundu. Derin bir soluk aldı. Bu sırada ahizeyi yeniden Albaya veren kızı eski yerine dönmüştü.

"Ne yap et, konuştur binbaşı!" diyerek görüşmeyi sonlandırmasıyla Metehan ahizeyi yerine geri koydu. Adım adım masaya ilerlerken üniformasının üstünü çıkarmaya başladı. Belindeki palaskayı çözdü, kamuflaj ceketinin düğmelerini ağır ağır açtı. Palaskayı ve ceketi sandalyenin sırtına özenle yerleştirdikten sonra masaya iyice yaklaştı.

Üstünde sadece hâkî yeşili bisiklet yaka tişörtüyle kalmıştı. Tişörtünün kol kısımları pazularının bir kısmını sarıyordu. Biraz zorlasa pamuklu esnek kumaş bile kollarının iriliği karşısında yırtılıp gidecek gibiydi. Göğsüne yapışan kumaş ise göğüs kaslarını az da olsa belli ediyordu. Yapılı vücudunu saklamak pek mümkün değildi.

Masanın etrafında dönerken gergin sırtını gördüler. Ensesindeki kısacık ve ustaca kesilmiş saçları nemlenmiş gibiydi. Kalın ensesinden geniş omuzlarına ve şekilli sırtına doğru gözlerini ilerleten Nazenin adamın heybeti karşısında yeniden şaşırmadan edemiyordu. Bir insan nasıl bu kadar kocaman olabilirdi?

Bir hafta önce köye gittiklerinde aracın içinde o kocaman göğse yaslandığını, kocaman sırta sarılıp sıvazladığını düşünürken istemsizce ellerine baktı. Elleri onun sırtında küçük kalmış olmalıydı. Belki de komik görünecek kadar küçük...

Bu düşüncelerle gözlerini adamın üstünde gezdirmeye devam ederken tişörtün sırt kısmının ön kısma göre biraz daha koyu renkli göründüğünü fark etti. Bunca saattir içeride olması ve harcadığı efor, sırtından ter olarak çıkmıştı belli ki.

Ağır adımları sonunda teröristin ardında durduğunda Nazenin de onu incelemeyi bırakmıştı. Metehan, adamın masaya kelepçeyle sabitlenen ellerini masadan ayırdı ve daha o anda boğazına yapışıp sandalyeyle bağını kopardı. Adamı doğruca duvara mıhlayıp boğazını sıkarken, nefessizlikten debelenen ayaklarını da sıkıştırmıştı.

"Ya konuşursun ya da senin..." bir an durdu, sözlerinin devamı

pek de hoş değildi. Aklından kendisine 'lan' diyen bir hayli taşaklı vali hanım geçti. Aklına gelen tanışma hikâyeleri ve o hikâyeden aklına kazınan sözü hatırlayınca sırıttı. Edepli olmakla olmamak arasında bile kalmadı.

"Değil ağzından burnundan, götünden kan getiririm döl israfi pezevenk. Duydun mu beni? Şimdi ecdadını siktirtmeden ya konuşursun ya da olacaklara katlanırsın."

Metehan'ın peş peşe sıraladığı küfürlerle bütün erkeklerin yüzü resmen limon yemiş gibi olmuştu.

"Ulan buna da vur diyorsun öldürüyor. Ayarsız izansız..." diyen Seyfettin söylenemeye devem edecekti ki sorgu odasının kapısı ardına kadar açıldı ve çok tanıdık bir ses kulaklarında çınladı.

"Ulan bensiz sorgu yapmaya gönlün nasıl razı oldu Can Kardeşim?" Andaç'ı kapıda görmesiyle gırtlağını sıktığı adamı hiç düşünmeden bırakan Metehan kollarını iki yana açıp, "Biraderim, hoş gelmişsin. Gözüm yollarda kaldı," deyince Andaç bir ona bir de yere kapaklanan teröriste baktı.

"Belli belli. Beni bile bekleyememiş, başlamışsın. Ulan söz vermiştin, sen gelmeden başlamam, sensiz olmaz demiştin." Metehan da bir Andaç'a bir de yerdeki şerefsize bakıyordu.

"Belki konuşur, bana da kardeşimle karşılıklı keyif çayı içmek kalır, nur cemalini görürüm demiştim." Andaç kapıyı kapatıp bir kez daha Metehan'a baktı ve üstünü görünce kıs kıs güldü.

"E ben de soyunayım o zaman. Belli ki giyinikken olmuyor!" Demesiyle anlık sessizliğin ardı peş peşe kopan kahkahalar olmuştu. Cihan Bey kahkahalarının arasında dostunu dürtüp keyifle

"Aha senin ayarsız izansız da geldi," dediğinde Nazenin bile gülmüştü. Dakikalar sonra er meydanında cenge çıkmış iki er misali karşılıklı duran yiğitler sazı ellerine aldıklarında ağzını açmayacağını söyleyen şerefsiz pişman olmak için çok geç kalmıştı.

***

Saatler sonra sorgu odasından çıktıklarında ikisi de ter içindeydi ama almak istedikleri tüm bilgileri almışlardı. Nazenin'in hastaneye gittiğini valilikte çalışan bir kadın haber vermişti.

Nazenin odadan çıkar çıkmaz odasını temizlemek bahanesiyle içeri giren temizlik görevlisi kadın, Rezzan'la aralarında geçen konuş-

maya kulak misafiri olduğunu söylemiş ve Özel Kalemin ağzından laf almıştı. Vali hanım iyi mi diye endişeyle sorduğu soruya ise Rezzan hesapsız kitapsız cevap verince olay buralara kadar gelmişti.

Temizlik görevlisi çoktan kayıplara karışırken, Rezzan Hanım da diğer şerefsizin sorgusu bile bitmeden emniyete getirilmişti. Polis ekipleri onu almak için yola çıkınca Nazenin, Rezzan'ı arayıp kapıda polisleri görünce şaşırmamasını ve makam aracına binerek, Emre ve Levent Bey eşliğinde emniyete gelmesini söylemişti. Özel kaleminin polis aracıyla getirilmesini özellikle istememişti. Kadın zaten telaşlanmış, endişeye kapılmıştı. Bir de o araca alınsa hali hepten kötü olacaktı. Bunu tahmin etmek zor değildi.

Bir saat içinde Emniyete getirilen kadın olanları anlatırken ve diğer sorgu hâlâ sürerken hepsi sabahı sabah etmişti.

Rezza'nın vicdan azabıyla akıttığı gözyaşlarını dindirmek ise Nazenin'e düşmüştü. Onu teselli edip bir suçu olmadığını ancak bundan sonra kimseye bir şey söylememesini tembihleyerek onu yine makam aracına bindirip evine göndermiş ve yeniden sorgu odasının olduğu yere dönmüştü.

O sırada odadan çıkan ter içindeki adamları gördü. Metehan'a bir an bakıp bakışlarını abisine çevirdi ve tebessüm etti. Abisi de aynı şekilde karşılık verirken kendisine yaklaşıp kollarını bedenine sarmıştı.

"Kusura bakma vali hanım ama sen Vali'den önce benim canımsın," diye fısıldayıp kardeşinin saçlarını uzun uzun kokladı, usulca eğilip şakağını öptü.

"Anneme, Birce'ye ve Sinem'e bir şey çaktırmadın değil mi?" Boynuna doğru yüzünü yaslayan kardeşinin boğuk sesindeki endişe ve merak tınısını duymuştu. Sırtını sıvazlarken, "Hiçbir şeyden haberleri yok ama az sonra duyarlar. Bütün basın burada ve olanları araştırıyorlar." Nazenin saatlerdir Emniyet binasında olduğundan dışarıda neler olup bittiğini bilmiyordu. Duyduklarından hoşlanmadığıysa açıktı.

"Bu şerefsizlerin başını hâlâ bulamadık değil mi?" Andaç sıkıntıyla iç çekip bir adım geri gitti ve kardeşinin gözlerine baktı.

"Bu şerefsizlerin hepsi maşa. Kime çalıştıklarını bile bilmiyorlar. Tek dertleri ellerine verilen para. Başı tutanı bilen bir kişiyi bulsak, her şey çorap söküğü gibi gelecek ama..."

"Ama biz her olay sonrasında olduğu gibi yine yerimizde sayıyoruz. Onlar oyunu kuruyor, oynuyor, biz ise öylece duruyoruz." Öfkeliydi ama sesi dingindi. Yorgunluktan kızaran gözleri gibi sesi de kısılmıştı. Sesini biraz olsun yükseltmek bile boğazını ağrıtıyordu. Andaç endişeyle ona bakıp aklına gelen şeyle yüzünü astı.

"Sen hastaneye migren atağını önlemek için iğne olmaya gitmiştin değil mi?" Nazenin başını çatlatan ağrıyı saatlerdir yok sayıyordu ancak o yok saydıkça ağrısı artıyor, ağrıdan yanan gözleri git gide kızarıyordu.

"Evet..." diye fısıldamasıyla omzunu saran eli hissedip başını arkaya doğru çevirdi. Babası güven verircesine ardında, abisi güç verircesine karşısında duruyordu.

"Gidip biraz dinlensen mi yavrum?" Babasının gözlerindeki endişeyi görünce ona kıyamamış, omzunda duran eline uzanıp tutmuştu.

"Basın açıklaması yapacağım. Ardından da İl Güvenlik Kurulu'yla toplantı yapacağız. Uyuyup dinlenmeye vakit yok babacım." Yavaşça ona dönüp babasının elini, iki elinin arasına alıp okşarken gülümsemeye çalıştı.

"İyiyim ben. Endişe etme."

"Gözlerin öyle demiyor ama güzelim. Azıcık dinlensen." Bu sefer abisine omzunun üstünden bakmıştı. O sırada çevrelerini saran diğer adamların da gözlerinde aynı endişeyi görünce gerçekten kötü göründüğünü anladı.

"Tamam, sadece bir saat. Bir saat sonra basın toplantısı yapacağım. Ardından yeniden toplanacağız ve her şeyi baştan sona masaya dökeceğiz." Bir saatte ancak duş alıp, üstünü değiştirip gelirdi. Bunu hepsi biliyordu ama ses etmediler. Bir saat bile buradan uzaklaşsa ve temiz hava alsa iyi olurdu.

Babasının elini bırakıp merdivenlere ilerlemek için abisinin yanından geçti. Tam Metehan'ın yanından geçecekken duraksadı. Kamuflaj ceketi üstüne giymiş ancak düğmelerini ilikleyememiş, palaskasını beline saramamıştı. Yorgun ve darmadağın görünüyordu.

"Beni binbaşı eve götürür. Kendisinin de toparlanmaya ihtiyacı var gibi görünüyor."

Adamı baştan ayağa süzüp yoluna devam ederken peşinden gelen

postal sesini duyuyordu. Kendi aracını Rezzan Hanımla gönderdiği için askeri araca geçti. Binbaşı da yanına oturmuştu ancak binadan çıkmadan önce üstünü başını düzeltmişti. Şimdi daha derli topluydu.

On beş dakika süren yolculuğun ardından lojmana vardıklarında yine tek kelime etmeden evlerine girmişlerdi. İkisinin de ilk yaptığı şey bir fincan kahve yapıp balkona çıkmak ve bir sigara yakmak olmuştu. Yan yana duran balkonlarında sessizce kahvelerini ve sigaralarını içip evlerine tekrar girdiler.

Duş alıp toplantı için hazırlanan Nazenin evinden çıktığında Metehan postallarını bağlamayı bitirmişti. Yavaşça doğrulup dimdik duran adam karşısında dikilen kadına bakmadan edemedi. Bembeyaz gömleğinin üstüne giydiği ceketi de aynı renkti. Ceketiyle takım olan kumaş pantolonu İspanyol paça modeldi ve topuklu ayakkabılarının uçları dışında bacaklarını sıkıca sarmıştı. Evinin kapısını kapatmak için arkasını döndüğü anda pantolonun yüksek belinin karnını, kalçalarını ve şekilli poposunu da sıkıca sardığını görmüş oldu.

Takım elbisesi tam da bedenine göreydi. Ne rengi ne modeli ne kesimiyle tek bir falsosu yoktu. Sanki bedenini ikinci bir deri gibi kaplamıştı. Kadının kalçalarından gözünü hızla ayırıp sessizce beklemeyi sürdürürken önüne eğdiği gözlerinin önüne bu kez başka bir şey girdi. Kadının ceketinin altında kalan beyaz renk ipek gömleğinin dekoltesi.

Oraya baksa ayrı, buraya baksa ayrı cehennemdi sanki. O an kendi gözlerini oyma isteği duydu. Kadın duruşuyla öyle muntazam görünüyordu ki bakmamak, her zerresini incelememek imkânsız geliyordu. Bir ustanın elinden çıkmış eser gibiydi. Yüce Mevla özene bezene yaratmış, güzelliğine güzellik katmak içinde küçük yüzüne kocaman yeşil gözler kondurmuştu sanki.

Şu an kendisine soğuk ve mesafeli bakan yeşil gözler!

"Hazırsan çıkalım binbaşı." Metehan başını birkaç kez sallayıp hazırım diyecekti ki aklına gelen şeyle durdu ve parkasının iç cebine koyduğu şeye uzanıp eline aldı. Nazenin ise bir adım mesafesinde duran Metehan'ın ne yaptığını anlamak için onu dikkatle izliyordu.

Eline aldığı sargı bezini medet umarcasına Nazenin'e uzatan Metehan, hastanede yaşananlardan beri gözlerine buz gibi bakan kadının farkındaydı. Yediği haltı fark etmemiş olsa da sonucunun farkına varması uzun sürmemişti. Onca şey olurken aralarında yükselen suları

nasıl durultacağını düşünmeye fırsatı olmamıştı. Nasıl olsundu? Saatlerdir şerefsizin birini konuşturmanın derdindeydi.

Metehan da düşünmek yerine baş başa oldukları bu kısacık anda hamle yapmaya karar vermişti. Çünkü Nazenin'in gözlerinde gördüğü soğukluğu hiç sevmemişti. O, gülen, konuşan, bazen kahkahasıyla kulaklarının pasını silen kadını görmek istiyordu. 'Neden?' diye sorsalar cevap veremezdi ama istiyorum derdi. Hem de net ve şüphe barındırmayan şekilde.

Bu isteğine karşı koyamayıp, teröristi hırpalarken harap olan, yaralanıp, kanayan sağ elini ona ulaşmanın bir yolu olarak kullanıyordu. Evet hesapçı bir davranıştı ama ona gideceği her yol mübahtı şu an. Kadının yüreğinin hassas noktasını bunca zaman içinde çözmüştü. O yufka yüreğinin kendisine de merhamet etmesine, kendisini de anlamasına ihtiyacı vardı.

Sol elindeki sargı bezini de uzatıp, "Sarmama yardım eder misin?" diye usulca sorduğunda Nazenin kendisine doğru uzanan ele ve sargı bezine baktı. Hem de epey uzun süre baktı. Bunca şey yaşanmamış olsaydı hiç tereddüt etmez, bir an bile düşünmez o eli özenle sarardı. Tıpkı bir hafta önce okul ziyareti sırasında yüreğindeki yarayı sarmaya çalıştığı gibi. Ancak son yaşananları düşününce... Cansel'in ona bakışını, sarılışını, özlem dolu sözlerini ve Metehan'ın o sözlere verdiği cevabı düşününce en iyisinin bu adamdan uzak durmak olduğunu anlamıştı.

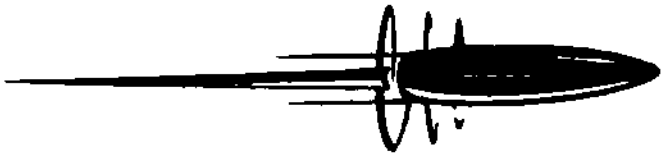
Cansel'in sevgisi ya da takıntısı, ne denirse artık... Öyle kolay bitmeyecekti. Zaten Metehan da söylediği sözlerle bunun bitmesini istemediğini açık etmişti. İkisi de birbirini özlediklerini dile getirmişlerdi.

Bunları kulaklarıyla duyup da hâlâ bu adama yakın olmak, onu teselli etmek ya da yaralarını sarmak yakışı kalır şey değildi. Onu teselli edecek de, yaralarını saracak da, sevecek de biri vardı.

Aklından geçen düşüncelerin doğruluğunu bildiğinden bir kez daha düşünmedi bile. Metehan'ın ellerine odaklanan gözlerini kırpıştırdı, başını kaldırıp geriye attı ve gözlerine baktı. Bu sırada da birkaç adım geri gidip aralarına bariz bir mesafe koydu. Kuruyan dudaklarını dilinin ucuyla ıslattıktan sonra belli belirsiz soluk aldı ve Metehan'ın yüreğine ok gibi saplanan o sözleri söyledi.

"Ben doktor değilim binbaşı. Anlamam yara sarmaktan. Sen git, yaralarını doktor hanım sarsın."

9. BÖLÜM

"Beni bulmak için, hastaneye baskın yapmanıza gerek yok. Çünkü beni bulabileceğiniz yer belli. Eğer cesaretiniz varsa karşıma gelirsiniz."

Basın açıklamasında yalnızca bu sözleri sarf eden Nazenin salonu terk ederken, Vali baş muavini ise orada kalıp olayla ilgili basını ve kamuoyunu bilgilendirmeye devam ediyordu.

Basın toplantısını üç cümleyle ve açıkça karşısındakilere meydan okuyarak noktalayan Nazenin hiç vakit kaybetmeden İl Güvenlik Kuruluyla toplantı yapmıştı. Bu yüzden de günün ne zaman doğduğunu ya da güneşin ne zaman en tepe noktaya ulaştığını bilmiyordu. Dün akşam yaşananlardan sonra gözünü bile kırpmamıştı.

Valilikteki odasına geçip koltuğuna oturduğu anda ise başındaki ağrıya daha fazla dayanamayacağını anlayıp Figen'i aramıştı. Bir doktor eşliğinde vilayete gelen Figen, Nazenin'e ağrısını kesecek ve mide bulantısını önleyecek bir serum takmıştı. Çünkü ağrıdan başı dönüyor, başı döndükçe de midesi bulanıyordu.

Figen ve doktor serumu taktıktan sonra ikisini de evlerine göndermişti. Özellikle rica edip, bileğinin biraz yukarısına, kolunun üstüne doğru açtırdığı damar yolunu nasıl çıkaracağını sorduklarındaysa 'alışkınım, çıkarırım endişe etmeyin' demişti.

İçleri rahat etmese de onu bırakıp giden Figen Hemşire ve doktorun ardındansa çalışmaya devam ediyordu. Sağ koluna açılan damar yolunun bağlı olduğu serum poşeti yanında duran portatif serum askılığında asılıydı. İlacın damarlarında resmen yürüdüğünü hissetse de uykusu gelir gibi olsa da tüm bunlara direnip önündeki raporlara odaklanmaya çalıştı.

Rezzan Hanım'ın getirdiği ılık sütü ve simidi çoktan yemişti. Ne

zamandır aç olduğunu ise onları yerken fark etmişti. Dalgın dalgın savcının olayla ilgili ilk raporlarını okurken odasının kapısı usulca çaldı. Başını kaldırıp kapıya baktığında babasını, abisini, Cihan Bey'i, binbaşıyı ve Albayı görmüştü.

"Hoş geldiniz," deyip dosyayı yavaşça kapattı ve arkasına yaslanıp beş adama da dikkatle baktı. Onlar da tıpkı Nazenin gibi dikkatli gözlerle genç kadına bakıyorlardı.

Yanı başında duran askılıkta asılı olan serum poşetini takip ettiler ve kolundaki bantlı kısmı gördüler. İğne derinin altında oynamasın diye Figen Hemşire orayı bir güzel bantlamıştı.

"Evladım, şuraya bari yatsana. Bu ne böyle?" diyen babasına bakıp usulca omuzlarını silkti.

"Vakit yok paşam, vakit yok. Yatmak bize lüks," deyip sol eliyle koltukları işaret etti.

"Güzelim, o ilaç öyle işe yarayacak mı sence?" Babası ve abisi endişeye kapılınca resmiyet falan kalmamıştı. Onlara gülümseyip, "Yarar yarar. Sen kafana takma," derken hepsi karşısındaki deri koltuk takımına oturmuşlardı.

"Ne içersiniz? Size ne ikram edeyim?" Sanki yorgun ve hasta görünen o değil de başkasıymış gibi rahat ve umursamazdı. Hepsine tek tek ve uzun uzun bakarken en son basın toplantısından önce gördüğü Metehan'ı hızla geçmişti.

"Bir fincan kahveni içeriz," diyen babasının sözleriyle başını usulca sallayıp Cihan Bey'e döndü.

"Ben de sade bir kahvenizi alırım sayın valim." Nazenin anladığını belirtir gibi kafa sallarken Albaya da bakmayı da ihmal etmemişti. Onun da başını salladığını görünce, "Rezzan Hanım, beş tane sade kahve alabilir miyiz?" diye seslenmesi ve kadının, "Tabii ki" diyerek gözden kaybolması aynı anda olmuştu.

"Sen bir şey içmiyor musun?" sorusunu soran abisine güler gibi bakıp başıyla serumunu gösterdi.

"Ben damardan alıyorum canım." Seyfettin Bey kızına bakıp başını bıkkınlıkla sallarken, "Ey Allahım..." demekten kendini alamamıştı. Babasının tepkisine belli belirsiz gülerken buluşan gözlerine bir süre bakıp oyunbaz şekilde göz kırpmasıyla babası da tebessüm etmişti.

"İyiyim ben. Endişe etme." Seyfettin kızının bu sözleriyle iç çekip yalnızca başını sallamakla yetinse de içindeki endişeyi gideremiyordu. Koltuğunda rahatça oturur gibi duran kızının koluna takılı olan serumdan da gözlerini alamıyordu. Tam o noktadan gözlerini alamayan diğer kişi ise Metehan'dı. Dirseğinin üstüne kadar düzgünce katlanarak sıvanan gömleğinin açıkta bıraktığı incecik koluna bakıyor, sonra gözleri serum poşetine gidiyor, ardından da poşetten hortuma giden damlaların kaç saniyede bir damladığını hesaplamaya çalışıyordu.

Belki saçma ve gereksizdi ancak şu an bunu yapmak kafasını meşgul ediyordu. Kendisine hitaben söylediği son sözler canını çok sıkmış, dahası canını yakmıştı sanki. Ağır konuşmuştu vali hanım. Bu da Metehan'ın çok zoruna gitmişti. Cansel'e o cevabı verirken aklının sadece kendisinde olduğunu bilseydi de böyle konuşur muydu? Bilmiyordu. Tek bildiği ikisinin de kırgınlıklarla dolu olduğu ve aralarına eskisinden daha kalın duvarlar örüldüğüydü. O duvarları nasıl yıkacağına dair ise bir fikri yoktu. Kendisini en çok kahreden de galiba buydu.

Gözlerini serumdan ayırıp önündeki sehpaya bakmaya başlarken Seyfettin Paşa'nın sesini duydu. Kızına 'Annen aradı. Sesi çok endişeliydi. Müsait olduğunda ara, konuş. İçi rahat etsin.' Diyordu. Odaklandığı noktaya öyle dalmıştı ki bir an için üstüne dönen ve elindeki yaraya bakan yeşil hareleri fark etmemişti bile. Durmadan gece yaşananları ve sabah işittiği sözleri düşünüyordu.

Nasıl bir boş bulunmuşlukla Cansel'e o sözleri söylemişti? Nasıl söylemişti ki kendisi hatırlamıyordu ancak çevresindeki herkes net olarak duymuştu? Aldığı onca eğitim, yılların tecrübesi, donanımı o anlarda nereye gitmişti? Aklı bir türlü almıyordu. Kendine sinirleniyor, içinden küfürler ediyordu. Keşke kendine ettiği küfürler içini soğutsaydı. Ama soğutmuyor, aksine sinirini hepten bozuyordu.

Gözünün ucuyla onu izleyen Nazenin ise adamın yüzündeki gerginliği, gözlerindeki öfkeyi ve yumruk yapıp sıktığı sol elini görüyordu. Dalgın bakışlarındaki bu öfkenin neye karşı olduğunu düşünmeden edemedi. Onu biraz daha incelerken gözleri yine yaralı eline ilişmiş, kuruyan kan lekelerini gördükçe içi dalga dalga olmuştu sanki. Teröristi benzetirken elinin üstündeki deri açılmıştı ve akan kanı açık yaraların üstünde kurumuştu. Elini tedavi ettirmezse mikrop kapmaya çok müsaitti.

Ne demeye böyle inat ediyor ve elini temizleyip sardırmıyordu ki? Kendine dikkat etmemesine, hastaneye gidip elini tedavi ettirmemesine kızmıştı. Yanakları sinirle renk değiştirirken hareleri de koyulaşmış, göz bebekleri kısılmıştı. Başını kaldırdığı an Metehan'la gözleri buluştuğunda işte böylesi bir ifadeyle bakıyordu. Adamın gözlerindeki öfke geri çekilip yerini meraklı parıltılara bırakırken birbirlerine bakmayı sürdürdüler. Derken Metehan'ın gözleri az evvel Nazenin'in gözlerinin değdiği elini buldu. Yakalamıştı kadının bakışlarını ve değişimi de saniye saniye izlemişti.

Yeniden başını kaldırıp kadının gözlerine bir kez daha bakmak istediğinde Nazenin gözlerini başka yöne çevirivermişti. Odadan içeri giren görevliye bakıyor, kahveleri servis edişini izliyordu. Herkes kahvelerini eline alıp ilk yudumu içerken Nazenin arkasına yaslanmış, düşünceli gözlerini boş duvara dikmişti.

Bunca yaşanan olayın ardından tek bir iz bile bulamamaları, tuttukları her ipin ucunun boş şekilde ellerinde kalması normal değildi. Nasıl bir düzenin, oyunun içindeydiler aklı almıyordu. Usulca derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. Gözleri yorgunluktan ağrıyor, resmen batıyordu. Ancak kafasının içinde dönüp duran sorular ihtiyacı olan uykuyla arasına duvar örüyordu.

"Yakalanan teröristlerin hiçbiri onlara bunu yaptıran asıl kişiyi bilmiyor. Adını bilen yok, yüzünü gören yok. Nereden başlayacağız? Bu şerefsizi nasıl bulacağız?" derken gözlerini açtı ve duvara bakamıyı sürdürdü.

"Bir yerde yanlış mı yapıyoruz? Çok önemli bir noktayı mı kaçırıyoruz?" Yine sorularını sıralarken karşısındaki beş adam da kahve fincanlarını sehpaya bırakmış ona bakıyordu.

"Vali Bey bir kaçakçılık ağının peşine düşüyor ve suikaste uğrayıp şehit ediliyor. Ben buraya geldiğim gün silahlı saldırıya uğruyorum. Daha hiçbir resmî açıklama yokken hem de. Adımı biliyorlar, aracımı biliyorlar. Nasıl oluyor da tüm bu bilgilere bu kadar doğru şekilde ulaşıyorlar?" Bir an durup aklına gelen ihtimalle gözlerini paşaya çevirdi.

"Köstebek burada değil," dedi ve hepsinin gözlerine baktı.

"Andaç binbaşı kapıyı kapat." Andaç anlık duraksamanın ardından ayaklanıp odanın kapısını kapatmış ve yerine geri dönmüştü.

Odaya şöyle bir göz gezdiren Nazenin, onları kimsenin duyamayacağını biliyordu. Sabahın ilk saatlerinde odasında ve aracında arama yapılmıştı. Dinleme cihazı ya da takip cihazına rastlanmamıştı. O yüzden rahat rahat aklına gelen ihtimali dillendirebilirdi.

Yavaşça yerinden kalkıp serum askılığıyla birlikte camın önüne yürüdü. Bir süre dışarı baktıktan sonra arkasında kalan adamlara dönmüştü.

"Buraya görevlendirildiğimi yalnızca ailem ve bakanlıktaki üst düzey yetkililer biliyordu. Başka kimsenin haberi yoktu. Haber bizden çıkmadıysa..." sözleriyle hepsinin yüzü kaskatı oldu sanki. Cihan Bey huzursuzca yerinde kıpırdanırken, Seyfettin Paşa fısıltıyla konuştu.

"Köstebek bakanlıkta... diyorsun?"

"Diyorum... Kulağa hiç hoş gelmese de başka bir fikrim yok. Sizin bir fikriniz varsa sizi dinliyorum beyler!" derken sesi gayet netti. Beş adam da birbirine bakıp düşüncelerini çözmeye, birbirlerini ölçüp tartmaya başlamıştı. Bakanlık mensubu birini böyle bir şeyle itham etmek bile delilikti. İşte bu yüzden hepsi dilini tuttu. Nazenin uzayıp giden sessizlik boyunca onları izlemişti.

"Aynı anası gibi. Dilinin hiç ayarı yok. Allah boy vermemiş ama bir dil vermiş maşallah," diye söylenerek ayaklanan Seyfettin, Cihan Bey'e elini uzattı. İki dostun eli sıkıca birbirine sarılırken Cihan Bey dostundan güç alıp ayaklanmıştı. Albay ve iki binbaşı da onlarla peşi sıra ayağa kalkarken Seyfettin hâlâ söyleniyordu.

"Sen bu ihtimali dillendirme evlatçım. Çünkü sürgün yesen buradan daha olaylı bir yere gidemezsin. Burası son durak," diyerek odadan çıkarken kıs kıs gülen arkadaşına bakıp gözlerini devirdi.

"Gülme ulan."

"Ama aynı Meliha değil mi?"

"Hıı şıp değil şak diye burnundan düşmüş mübarek." İki dost didişerek odadan çıkınca Albay da onları takip etmeye başlamıştı. Andaç bir an kardeşine bakıp, "Çözeceğiz ama babam haklı. Dilini tut ne olursun. Buradan başka yere sürgün falan da edilmezsin. Direkt görevden alırlar," dediği gibi o da komutanlarına yetişmek ister gibi gitmişti. En sona kalan Binbaşı Metehan sessizce kapıdan çıkmaya hazırlanırken Nazenin gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve sesli şekilde geri verdi.

"Binbaşı!" Adamın kapı eşiğini geçmek üzere olan adımları durdu. Topuklarının üstünde dönüp

"Buyurun sayın Valim," dedi. Nazenin birkaç saniye sessiz kalıp gözlerine bakarken dün akşam yaşananları yeniden düşünmeye başladı. Metehan'ın Cansel'e bugüne kadarki tutumunu görmüştü. Kadının yaptıklarını kesinlikle onaylamadığını biliyordu. İlişkilerinin çoktan sona erdiğini gayet net dile getirmişti. Peki ama akşamki hâli, sözü neydi?

İşte bunu bir türlü anlamlandıramıyordu ama dakikalardır izlediği adamın yüzündeki üzüntülü, gergin ve hatta sinirli ifadeyi anlamıştı. Gözlerini gözlerinden kaçırdığı hâlde anlamıştı. Tanıştıkları günden beri karşısında dimdik duran adamın bu yaptığı ise kendisini üzmüştü. Çünkü binbaşının duruşuna, ağır başlılığına, sözünü ölçüp tartıp söyleyişine, mesleğine bağlılığına ve en önemlisi de vicdan sahibi oluşuna gıpta ediyordu Nazenin.

Kendisinde böyle izlenimler bırakan bir adamın, son yaşananlar yüzünden gözlerine bile bakmamasına, daima dik duran başını eğmesine dayanamamıştı. Yüreğinde kocaman bir ağırlık oluşmuş, vicdanı bu ağırlığın altında ezilmişti sanki. O yüzden bazı sözleri için bir adım geri atmaya karar vermişti. Onun geri vitesinin olmadığını sananlar olabilirdi ancak Nazenin değer verdiği birinin gönlünü kırmaktansa kafasını kırardı.

"İçeri gir ve kapıyı kapat." Yüreğindeki o nahif yer sızlamıştı belki evet. Bunu içten içe kabul ediyordu tamam. Ama dışarıya belli etmeye hiç niyeti yoktu. O sebepten de sesi buz gibi ve buyurur gibi çıkmıştı. Duyduğu sesle ve sözlerle bir an afallayan Metehan'ın gözlerinde oynaşmaya başlayan öfke kıvılcımlarını görünce gülecek gibi oldu. O gözler öfkeli bile olsa gözlerine bakmalıydı. O omuzların üstündeki baş yere eğilmemeliydi. Hele de üniforması üstündeyken.

Tam da bu yüzden adamın damarına basmak istemiş ve beş kelimeyle bunu başarmıştı. Görüyordu. Binbaşının gözleri kor ateşler gibi yanmak için tek bir kelime daha duymayı bekliyordu. Ancak emir demiri keserdi. O da içinde kopmaya hazırlanan fırtınayı bastırıp odadan içeri girdi ve kapıyı kapattı. Postallarının yeri döver gibi sesler çıkarmasını umursamadan az evvel kalktığı koltuğun yanında durdu.

"Sizi dinliyorum."

Nazenin, yüzü kaskatı kesilmiş ve renkten renge girmiş adama bakıp hiç bozuntuya vermeden, "Otur," dedi. Daha sözü biterken Metehan derin ve bariz bir soluk aldı. Aldığı soluğu dişlerinin arasından sesli şekilde verirken koltuğa oturdu. Gözlerini ise karşısındaki duvarda asılı olan tabloya dikti. Şehrin birkaç kilometre dışındaki gölün resmedildiği tabloya inceler gibi bakarken, çenesi seğirip duruyordu.

Orada oturup, ne kadar süre tabloya bakmıştı, bilmiyordu ancak kendine gelmesini sağlayan şey sağ elini kavrayan elin dokunuşu oldu. Aynı anlarda çenesini de diğer el kavramıştı. Bu sayede vali hanımı gördü. Önünde duran sehpanın ucuna oturmuştu. İncecik bacakları kendi bacaklarının arasındaydı. Oraya ne zaman geldiğini, sehpanın ucuna ne zaman oturduğunu anlamamıştı.

Yaralı eline bakıp kısa süre inceledi. Yanına koyduğu birkaç malzemeye bakıp gazlı beze uzanmak için ellerini ayırdı. Gazlı bezin üstüne tentürdiyot döküp iyice ıslanmasını sağladıktan sonra yine Metehan'ın elini kavramıştı.

Tek kelime bile etmeden elini silip, kuruyan kanları temizlemeye başladı. Yaklaşık beş dakikaya yakın süre bunu yapmaya devam etti. Sonunda yaranın üstünü temizlemeyi başarınca gazlı bezle elini sardı. Üstüne de sargı bezi sarıp kopçalar yardımıyla bezi bir güzel sabitledi.

Tüm bunları yaparken Metehan onu sessizce izliyor, soluklarını bile sessiz ve belli aralıklarla alıyordu.

"Sabah haddim olmayarak söylediğim sözlerle seni kırdıysam özür dilerim. Özel hayatına burnumu sokarak ahmaklık ettim. Yorgunluğuma ver lütfen ve kusuruma bakma," deyip elini bırakan kadın yerinden kalkıp ondan uzaklaşmak için birkaç adım atmıştı. Ancak hâlâ koltuğun çevresindeydi ve bu sayede Metehan onun ince bileğini usulca kavrayabilmişti.

Bulduğu fırsatla kendini ifade etmek için çırpınan gözlerindeki bakışı gören Nazenin ise bu bakışlardan ürkmüştü. Sanki sus dese ya da dinlemese adamın dünyası başına yıkılacak gibiydi.

"O an Cansel'in söylediği sözlerin sizi ne kadar üzmüş olabileceğini düşünüyordum. Ne dediğinin ya da ne dediğimin farkında bile değildim." Aklındaki düşünceleri tasdikleyen bu sözlerle içinde bir şeyler oynadı sanki. İçinde oynaşan şeyden korktu bu sefer. Adamdan

özür dilemeyi kafasına koyduğunda ondan böyle bir geri dönüş alacağını hiç düşünmemişti.

Nazenin yavaşça başını sallayıp kolunu adamın elinden ayırdı ve masasına ilerleyip koltuğuna oturdu. Bu sırada Metehan ise kolundaki serumu çıkardığını ancak damar yolunun hâlâ kolunun üstünde durduğunu fark etti. Kendisine rahatça yardım etmek için serumunu çıkarmıştı muhtemelen.

Karşısındaki adam seruma ve kendisine endişeye benzer bir ifadeyle bakarken, aklından dahi geçirmediği noktaya gelen bu diyaloğu sonlandırmak için ilk hamlesini yaptı. Aralarında bir süredir devam eden garip çekimi ve yakınlığı yıkmak için ve bir daha ne onun ne de kendisinin özel alanına girilmemesi için sözlerini sıralamaya hazırladı. Çünkü adamın gözlerinde bambaşka bir şey görmüştü. Adını bilmediği, haliyle adını koyamadığı bir şey. Ve bu şey her neyse dengesini bozacaktı. Hissediyordu. Nazenin'in ise dengesinin bozulmasına müsaade edecek bir hayatı yoktu.

"Bana açıklama yapmak gibi bir zorunluluğun yok binbaşı. İş dışında bana hiçbir şeyin bilgisini vermene ya da açıklamasını yapmana gerek yok. Bu, yersiz olur." Bir an durup adamın gözlerine kararlı bir ifadeyle bakarken sözlerine devam etti.

"Beni bu konuşmayı yapmaya iten şey, seni kırmış olabileceğim düşüncesiydi. Özür dilemek ve varsa bir kırgınlığın bunu gidermek istedim. Dilerim patavatsızlığımı affedersin." Nazenin beyaz bayrak uzatıyor gibi görünse de aslında aralarına kırmızı çizgiler çekiyordu. Kibarca, kırmadan yapıyordu bunu. *İş dışında benden uzak dur* diyordu zekâ gerektiren bir dille.

Ve verdiği mesaj alınmıştı. Usulca ayağa kalkan Metehan, "Bundan sonra iş dışında hiçbir açıklama yapmam," deyip başıyla selam verdi. Odadan çıkmadan önceyse durup yeniden kadına döndü. Elini hafifçe havaya kaldırarak, "Teşekkür ederim. Doktor olmamanıza rağmen çok iyi müdahale ettiniz," dedi fısıltıyla. Taşı gediğine koyup, aldım mesajını der gibi bir cevaptı bu. Daha fazla orada durmadan çıkıp gitti. Kapıyı ardından açık bırakarak. Vali hanım kapısının daima açık olmasını isterdi. O da onun bu isteğini yerine getirmişti. Tıpkı diğer isteklerini yerine getireceği gibi. Bu da ona verdiği başka bir mesajdı.

***

Gözü arkada, kafasında onlarca soru ve yüzlerce ihtimalle kızını bırakıp giden Seyfettin'in içi hiç rahat değildi. Ancak olayları duyan karısını sakinleştirmek için askeri uçakla Ankara'ya dönmüştü.

Tıpkı Seyfettin gibi Andaç'ın ve Cihan'ın da içi rahat değildi. Onlarca kez hem Nazenin'i hem de Metehan'ı tembihlemişlerdi. Tabii Albay Kutluhan da bu listeye dâhildi. Gözlerini dört açacaklarını, daima vali hanımın yanında olacaklarını söyleyerek onları yolcu ettiler. Askeri helikopterin ayakları pistten havalandığı anda Nazenin'in gözlerini endişe bürümüştü. Helikopterin iniş yaptığı haberi gelene kadar gözünü bile kırpmamıştı.

Basın açıklamasının yankıları sürerken Nazenin gerginliği, kafasında yankılanan soruların çokluğuyla daha da artmıştı. Tabii bir de yaşananları duyan annesi ve arkadaşlarından gelen endişe dolu telefonlar vardı. Onların endişe içinde olması kendisine hiç yardımcı olmuyordu. Aklı onlarda kalıyor, zaten yorgun olan zihni daha da yoruluyordu.

İşten eve dönüp bir şeyler atıştırmış ve koltuğa uzanmıştı. Aklında dönüp duran bütün düşünceleri kapı dışarı etmeye çalışırken evinin kapısının çaldığını duyarak gözlerini araladı. Saat sekiz olmak üzereydi. Bu saatte kimin gelmiş olabileceğini düşünürken ayaklandı. Figen ya da Yeliz olmalıydı. Belki de Nuran Hoca. Bu üç kadın kendisini aç bırakmamaya ant içmiş gibi her akşam yemekler getiriyordu. Nazenin bu durum karşısında mahcup hissetse de onların pek umurunda değildi. Tüm itirazlarına rağmen yapacaklarını yapıyorlardı.

Delikten bakmaya bile gerek duymadan kapıyı açıp 'Bu akşam menümüzde ne var?' diye takılacaktı ki gördüğü kişiyle ağzı açık kaldı.

"Anne..." Meliha Hanım ışıl ışıl bir gülümsemeyle, "Annen ya..." derken kızını kolları arasına alıvermişti. Nazenin şaşkınlığını atıp ona sarılırken kapının yanında durmuş, duvara omzunu dayamış babasını da gördü. Seyfettin Paşa her zamanki hülyalı bakışlarıyla karısını ve kızını izliyordu.

"Babacım..."

"Kızım..." derken duvardan ayrılıp kızının başını yavaşça okşadı. Bu sırada eğilip hem karısının hem de kızının saçlarını öpmüştü. Meliha ise bu öpücüğe karşılık olarak bir kolunu kızından ayırıp kocasının beline sardı ve onu da yanlarına çekti. Seyfettin hiç itirazsız on-

lara katılıp ikisini de kolunun altına alırken, "Hadi hasret gidermeye içeride devam edelim," dedi. Ana kız kol kola içeri girince Seyfettin de girmiş ve kapıyı kapatmıştı. Bir kez daha kucaklaşıp birbirini uzun uzun öpen anne kız salona geçmeyi başardıklarında Seyfettin Bey kıs kıs güldü.

"Allah ayırmasın hanımlar. Ama ben ayırabilirim. O da tam olarak şöyle..." derken ikisinin arasını açtı ve açtığı boşluğa girip oturdu. Sol koluna karısını, sağ koluna kızını aldı. İkisini de göğsüne çekip yatırdı. Seyfettin Paşa'nın keyfine diyecek yoktu. Solukları dingin, yüzü ise gülümsemeyle kaplıydı.

"Eee, anlat bakalım vali hanım, buralara alışabildin mi?" Meliha yüzünün sağ yanını kocasının göğsüne yaslamış, sol elini de kızının yanağına uzatmıştı. Hasret kaldığı yüzünü severken onu sağ salim görmenin huzuru kaplıyordu yüreğini. Yaşı kaç olursa olsun evlat başkaydı.

Bu düşünceler gönlünü doldururken hâlâ o gönülde hissettiği boşluğu yok sayamıyordu. Nasıl yok saysındı? Ne zaman böyle otursalar sol kolunun altına giren koca cüsseyi arıyordu gözü, gönlü. Andaç'ın olmamasına üzülse de şu an keyfinin yerinde olduğunu, evinde eşiyle huzurlu bir akşam geçirdiğini düşünerek kendini rahatlatmaya çalıştı. Birce kız oğlunu sarıp sarmalar sevip koklardı. Biliyordu.

"Ben şehre ve insanlara çoktan alıştım. Sanırım onlar da bana alışmaya başladı." Meliha düşüncelerinden sıyrılmasını sağlayan bu cevapla tebessüm etti.

"Zor olur ama alışınca da gitmeni istemezler." Seyfettin Bey karısının sözleriyle gülümserken onu daha da kendine çekip göğsüne bastırmıştı.

"Aynen öyle. Annenle evlenince görev yaptığı yerden ayrılmasına sebep oldum diye köydeki vatandaşlar ne kızmışlardı bana. Anneni bırakmak istememişlerdi. Yıllarca arayıp sordular. Hele de o yıllarda, o şartlarda. Doğru düzgün bir telefon bile bulunmazken."

"Yaa dimi ama. Ne günlerdi," diye kendi kendine mırıldanan Meliha bir an durup kızına heyecanla baktı.

"Duyduk ki geçenlerde bir köy okulunu ziyaret etmişsiniz vali hanım. Öğretmen Hanıma da bir koli ped götürmüşsünüz," derken gözlerinin içi gururla parlıyordu. Nazenin ise bunu nasıl duymuş

olabileceğini düşünerek şaşırmış, babasına bakmıştı. Babasının bıyık altından güldüğünü görünce karnını dürtükledi.

"Baba... Sen mi söyledin?" Seyfettin Bey omuzlarını boş boş sallayıp, "Evet..." deyip devam etti.

"Duyunca çok gurur duydum. Annene de anlattım. Hangimiz o öğretmen kızımızın böyle bir şeye ihtiyacı olabileceğini akıl edebildi ki? Hiçbirimiz düşünemedik. Hem de götürdüğün hediye, sizler için çok normal bir ihtiyaçken düşünemedik. Ama sen düşündün. Genç bir kadına, genç bir kadın olarak baktığın içindir belki ama düşündün ve inan bana bu yaptığını duyan herkes takdirle karşıladı. Gurur duyduk." Nazenin kıpkırmızı yanaklarını babasının boynuna doğru saklayıp, "Abartmayın canım, bu kadar büyütülecek ve konuşulacak bir şey değildi," deyince Seyfettin, kızına döndü hafifçe.

"Hayır efendim, çok konuşulacak, büyütülecek, herkese örnek gösterilecek bir davranışta bulunmuşsun. Yaptıklarını hafife alıp üstünü örtme. Yaptıklarını herkese göster, bağıra bağıra anlat. Göster ve anlat ki diğerlerine de örnek olsun."

"Baban haklı," deyip kızının yüzünü bir kez daha okşayan Meliha, başını kaldırıp kocasına baktı.

"Ağam paşam..." derken sesindeki sevgi, eğlenceli tınıyı bile bastırıyordu.

"Söyle güzelim..."

"Karınla kızına kahve yapacakmışsın. Hiç zahmet etme falan demeyiz. Zahmet edersen memnun oluruz." Nazenin, annesinin bu sözlerine kahkahayı patlatırken Seyfettin Bey çapkın çapkın karısına bakıp kıs kıs gülmüştü.

"Sana, kızıma yaptığım kahvenin zahmeti mi olur kadınım... Olsa olsa senin emrin olur, gönlün olur. Olur işte bir şeyler. Ama zahmet olmaz."

"Ooo, paşam. Çıtayı arşa çıkarıyorsun, sonra senin gibisini arayıp bulamıyor evde oturuyoruz." Seyfettin, kızının sözlerine kahkaha atarken ona bakıp burnunu hafifçe sıkmıştı.

"Benim gibisi yok yavrucum boşuna arama. Sen daima evde otur. Benim de asabım bozulmasın." İlk sözlerinde gülen yüzü, son sözlerinde asılmış, gözleri parlamıştı. Meliha gözlerini devirip, "Turşusunu da kuralım ister misin Seyfettin? Üstüne de etiket yapıştırırız.

Kızımız Nazenin Turşuları diye," dediğinde Seyfettin Paşa çoktan ayaklanmıştı.

"Bana uyar. Evime gelip *kızınızı oğlumuza istiyoruz* demeye cesaret eden adamı ve oğlunu kahveyle zehirlemek ya da kafalarına sıkmak durumunda kalmam."

"Ayyy Seyfettin... Kızım da evlensin, yuvasını kursun, torunumuz olsun da torun sevelim diyeceğin yerde neler diyorsun. Git Allasen, git kahve yap." Seyfettin, karısının sözlerine homurdanarak mutfağa ilerlemişti ki çenesini tutamayıp yüksek sesle konuştu.

"Sen o torunu gelininden iste. Kaynana Meliha." Nazenin duyduğu son iki kelimeyle kahkahayı basınca salonu şen sesi sarmıştı.

"Kaynanaymış... Sen nesin? Huysuz Kayınpeder." Çocuk gibi birbirlerine laf söyleyip didişmeleri Nazenin'in en sevdiği şeydi. Onları böyle anlarda keyifle izlerdi. Çünkü bilirdi ki sözleri, tartışmaları hep şakaydı. Sonu hep sarılmalar, kaçamak öpüşmeler, aşk ve şükür sözleriyle dolu olurdu.

"Özlemişim bu manzarayı," deyip annesine yaklaştı, dizine yatıp bacaklarını karnına doğru çekti. Meliha Hanım ise kızının saçlarını şefkatle okşamaya başladı. Birkaç dakika sonra yine içi içine sığmamış, "Hadi abinleri arayalım. Diğer iki çocuğumu da göreyim," demişti. Nazenin onun bu isteğine tebessüm edip orta sehpada duran telefonunu eline aldı ve abisine müsait olup olmadığını sordu. Müsait olduklarının cevabıyla da görüntülü aradı.

Ekranda beliren yüze bir süre bakıp dilini çıkardığında abisinin homurtulu gülüşünü duymuştu.

"N'aber kız cadı?" Demesiyle alnına inen tokadın ardından

"Arkadaşıma cadı deme!" Bağırışı kopmuş, Ana kız da buna kopmuştu. Katıla katıla gülerlerken Birce telefonu eline alıp ekrana öpücük attı.

"Güzellerim nasılsınız?" sorusuna aynı anda cevap verdiler.

"İyiyiz, siz nasılsınız?"

"Biz de iyiyiz," diyen Birce'nin sözünü Andaç kesti.

"Ben iyi falan değilim. Daha düğünümüzü bile yapamadan karımdan dayak yemeye başladım. Bu neymiş ya? İtiraz ediyorum Sayın Hâkim, itiraz ediyorum." Birce bir kaşı havaya kalkmış şekilde dizinde yatan kocasına bakarken omzunu da dürtmeyi ihmal etmiyordu.

"Sen hayırdır? Neye itiraz ediyorsun? Nikâh masasında nefes almadan evet dedin ya. Kafana silah dayayıp da söyletmedik canım biz o eveti. Rızan var itirazın olamaz." Meliha Hanım gelininden ziyade kızı gibi sevdiği yıllardır tanıdığı Birce'nin sözlerine yeniden gülmeye başlamıştı.

"İddia makamına soruldu. Neye itirazınız var?" diyerek gayet profesyonel bir giriş yapan Nazenin bir yandan da arkadaşına göz kırpıp sırıtıyordu. Bu sırada telefon abisine geçince hemen sırıtışını gizledi.

"Valla sayın Valim, ben böyle muamele göreceğimi bilmiyordum. Evlenince üç öğün yemek olur, kirlim yıkanır ütülenir, karım akşam çay demler önüme koyar..."

"Pardon bokum suratlı... Sen kendine hizmetçi tutacakken evlenmiş gibisin. Siktir git kendine o işleri yaptıracak birini bul be o zaman!" diye bağırıveren kardeşinin içten küfrü ve sözlerine kahkahayı patlattı. Birce de gülmeye başlarken Nazenin hâlâ söyleniyordu.

"Ayy terbiyesiz evladım. Ahh bi de bu kız toplum önüne çıkıp basın açıklaması falan yapıyor."

"Anne, sen oğlunun dediklerini duymuyor musun ya?" Meliha Hanım gözlerini devirip tıpkı az evvel Birce'nin Andaç'a yaptığı gibi kızının alnının ortasına usulca vurdu.

"Ah benim alık kızım. Abin birkaç saat önce arayıp yemek tarifi istedi. Karısı eve gelmeden önce yemek yaptı, temizlik yaptı. Ben o sözlerin seni kızdırmak için olduğunu biliyorum ve oğlumun gerçekte o sözleri söylemeyecek bir adam olduğunu da biliyorum."

Nazenin bir süre sessiz kalıp, "Hee tamam o zaman," diye homurdanırken Birce, Andaç'ın yüzünü avuçları arasına almış yanağını uzun uzun öpüyor, bir yandan da, "Oy benim canım kocam," diye bağırıyordu.

"Gözlerim... Gözlerim doktor. Gözlerim bu sahneye daha fazla dayanamayıp kör oldu." Andaç keyifle gülüp karısının öpücüklerine küçük bir karşılık verdikten sonra kardeşine döndü.

"Sen bu kafayla evde kalırsın abiciğim. Valla bak. Seni kimse çekmez."

"Aman... Beni çekemeyen çapı yetersiz, çekim alanı dar adamı ne yapayım."

"Helal be... Olmayan sevgilisine, kocasına adayına döşenen Na-

zenin Tuna." Andaç'ın holigan gibi bağırışı kulaklarına dolarken Meliha Hanım söyleniyor da söyleniyordu. Yok efendim gaza getirmeyin şu kızı, yok efendim bakın hep yalnız kalacak bu dille...

Aslında sözlerinin hepsi ortama ayak uydurmak için girdiği anne pozlarıydı. Yoksa ne kızına evlen derdi ne hayırlı bir kısmet bulurdu, ne de dilini tut derdi. Aksine 'konuş da karşısında kim olduğunu iyi bilsin' diyeceğini hepsi biliyordu.

Kahveleri hazır eden Seyfettin Bey, "Kahveler geldi," diyerek salona girdiği anda Andaç babasının sesiyle toparlanmış, karısının dizinden kalkıp yanına oturmuştu.

"Ooo paşam, kahve yapmışsın," diyen oğlunun görüntüsüne bakıp, "Sen de yap aslanım," derken Birce'ye göz kırpmayı ihmal etmemişti. Muhabbete Seyfettin de katılınca epey keyifli zaman geçirmişlerdi. Gerçek anlamda bir arada olamasalar da teknolojinin nimetlerinden yararlanıyorlardı. Şu an için bu bile iyi gelmiş, huzur vermişti. Yaklaşık bir saat süren sohbetin sonunda "Can kardeşime selamımı söyle vali hanım," diyen abisine başını sallayıp 'söylerim' cevabını verirken saatlerdir aklına gelmeyen adamın yüzü yeniden gözünün önünde belirmişti. Tabii bir de 'can kardeş' muhabbetinin nereden geldiği sorusu aklında canlanmıştı. Bir kez daha. Ve bu sefer cevabı alabileceğini düşündüğü kişi yanında oturuyordu. Göz ucuyla annesine bakıp 'acaba anlatır mı?' diye düşünürken ayaklanan babası, "Ben dışarı çıkıp yürüyeyim. Bakalım dışarıda neler oluyor," diyerek gidince annesiyle baş başa kalmıştı. İşte merak ettiği soruları sormanın tam vaktiydi. Derin bir nefes alıp boğazını usulca temizledi ve gayet normal bir soru soruyormuş edasıyla konuştu.

"Anne, Metehan Binbaşı ve ailesiyle nereden tanışıyorsunuz?" Meliha bir anda gelen bu soruya şaşırınca Nazenin hemen araya girdi.

"Cihan Bey ve babam çok samimiler de o yüzden soruyorum. Merak ettim ama kimse bir şey anlatmadı." Meliha başını hafifçe sallayıp gülümserken, "Baban ve Metehan'ın babası Cihan Bey, taa gençliklerinden beri arkadaşlarmış. Oğlanlar da yaşıt olup aynı dönem askeri liseye gidince Kılıçarslan ailesiyle ben de tanıştım. Çok iyi insanlardır. Melek en candan arkadaşımdır." Demişti.

"Melek Hanım, Metehan Binbaşının annesi galiba."

"Evet. Çok fazla bir araya gelemesek de sık sık konuşuruz. İrtibat-

ta kalırız." Nazenin anladığını belirtir gibi başını salladıktan sonra lafı daha fazla dolandıramadı ve en merak ettiği soruyu sordu.

"Abimle, Metehan Binbaşının Can Kardeş muhabbeti ne peki?" annesinin gülen yüzü anında soldu, gözlerinde yaşlar parladı. Boğazı düğüm düğüm olan Meliha Hanım, kahvenin yanında duran sudan birkaç yudum içip toparlanmaya çalıştı. Nazenin ise annesini sessizce izledi. Neden böyle olmuştu ki?

"Abin anlatmadı mı?" Annesine bakmayı sürdürürken başını hafifçe salladı.

"Abime soracaktım ama fırsat olmadı. Binbaşıya sordum o da cevap vermedi. Biliyorsan anlatır mısın?" derken hem merak ediyor hem de duyacaklarından korkuyordu. Biraz toparlanan Meliha, ellerinin arasında sıkıca tuttuğu bardağa bakarken anlatmaya başladı.

"Abin ve Metehan lisede tanıştılar ve uzun süre hiç ayrılmadılar. Şans mı dersin, yoksa babanların parmağı mı var dersin bilemem ama görev yerleri, çıktıkları operasyonlar hep aynıydı. Bir gün yine operasyona çıkacaklarını haber vermek için abin aradı. Önce onunla, sonra da Metehan'la konuştum. Yıllar geçtikçe Metehan da bizim evin oğlu gibi olmuştu. Ne zaman abini arasam muhakkak Metehan'la da konuşurdum. Melek de aynısını Andaç'a yapardı. Bilirdim." Durup solukladı ve devam etti.

"Tabii sen, onlar okurken ve göreve başladıklarında küçüktün. Hatırlamıyor olabilirsin. Zaten evde adı çok geçmezdi. Bizimkiler derdi baban, ben de anlardım kimden bahsettiğini." Nazenin geçmişe dönüp düşündü ama pek bir şey hatırlayamadı. Abisiyle arasında dokuz yaş vardı ve o, askeri okula başladığında kendisi beş yaşındaydı. Harp okulu yıllarında ilkokula gidiyordu. Göreve başladığı yıllar ise ortaokul zamanlarına denk geliyordu. Hâliyle hatırlamaması normaldi.

"Ne diyordum..." deyip aklını toparlamaya çalışırken Nazenin ona hatırlattı.

"Abim aramış. Operasyona çıkacağız diye." Meliha dalgın dalgın başını salladı.

"Evet, aradı. İkisiyle de konuştuk. O zamanlar sen Ankara'da üniversitedeydin. Abinin görevde olduğunu sana söylemedik çünkü final sınavların vardı. Ne zaman abini arayıp da ulaşamadın, işte o zaman söyledik görevde olduğunu. Tabii senin durumu anladığın zamana

kadar günler geçmişti. Çocuklardan ses soluk yoktu. Derken bir gece yarısı baban eve geldi." Meliha titreyen ellerinde bardağı daha fazla tutamayınca sehpaya geri koymuştu.

"Babanı daha önce hiç öyle görmemiştim. Çok askeri Gazi, Şehit olmuştu. O acı haberi çok aileye vermişti ama... Bu sefer haberi vereceği kişinin karısı olması o âna kadar ki en zor göreviydi besbelli." Son sözleriyle Nazenin de buz gibi olurken konuşmak, sorular sormak istedi ama sesi çıkmadı.

"Metehan dedi... Zaten adını der demez benim bacaklarımın bağı çözüldü. Olduğum yere yığıldım. Şehit mi oldu diye sordum?" demesiyle Nazenin irkilmiş, yine gözlerinin önüne Metehan'ın yüzü gelmiş, boğazı düğüm olmuştu.

'Hayır ama ağır yaralı' dedi. *'Ankara'ya getiriyorlar.'* Az evvel beni taşımayan o ayaklarımın üstünde nasıl doğruldum da yola çıktık bilmiyorum. Hastaneye vardığımızda Metehan çoktan ameliyata alınmıştı. Hatta biz oraya vardığımızda abinin de orada olduğunu, Metehan'ı beklediğini gördük. Operasyonu bırakmış, Metehan'ı alan helikoptere atlamış gelmiş, arkadaşını yalnız bırakmamıştı. Saatler geçerken öylece bekledik. Tabi oğlanın ailesi perişan, bizler perişan. Gelen gidenin haddi hesabı yok. Paşalar, siyasiler, bürokratlar derken saatler sonra doktor ameliyattan çıkıp yanımıza geldiğinde *'kurşun kalbe çok yakın isabet etmiş ama yüzbaşı güçlüymüş. Hayatta ve hayatta kalmak için mücadele ediyor'* dedi." Gözlerinden yuvarlanan yaşları silmeye uğraşırken bir yandan da içini çekiyor, kendine hâkim olmaya çalışıyordu.

"Abin başladı için için ağlamaya. *'Ağlama oğlum bak yaşıyor, iyi olacak'* diyecek olduk ama nafile. Çocuğun beti benzi attı. Babanlar abini oturttular bir yere sakinleştirmeye çalışıyorlar. Biz sanıyoruz ki yılların verdiği dostluğun gözyaşlarını akıtıyor. Çok korktu, yaşadığını öğrenince sinir boşalması yaşıyor zannediyoruz."

Nazenin zar zor soluklanıp, "Neden o kadar ağlıyormuş?" diye sorunca Meliha daha çok ağlamaya başlamıştı.

"Meğer dostuna değil, canı için canını siper eden kardeşine, can kardeşine ağlıyormuş. Meğer Metehan'a isabet eden o kurşunun hedefi abinmiş. Metehan bir an bile düşünmeden Andaç'ın önüne kendini siper etmiş." Nazenin ağladığından bir haber yakın geçmişe gidip

abisinin Metehan'a söylediği sözleri hatırladı. *'Can Kardeşim, kardeşimi korur'* demişti. Ne demek istediğini şimdi anlıyordu. Gözlerinden akan yaşları sildi ancak yerine yenileri geldi.

"Sonra?" diye sorunca annesi anlatmayı sürdürdü.

"Günlerce uyanmasını bekledik. On beşinci günün gecesi uyandı ama uzun süre tedavi gördü. Bu sırada abin ise görev yerini değiştirdi. Dostu onun için canını hiçe sayınca aslında o kadar can ciğer olduğun biriyle ateşe yürümenin delilik olduğunu, istemeden de olsa duyguların ve koruma içgüdüsünün devreye girdiğini anladı. Bildiğim kadarıyla da bir daha birlikte göreve gitmediler." Meliha'nın son sözleri bunlar olmuş, eve ağır bir sessizlik çökmüştü. Ne bakışıyor ne konuşuyorlardı. Sadece susup düşündükleri dakikalar ağır ağır geçerken Nazenin onunla tanıştığı günden bugüne yaşadıkları her anı tekrar yaşadı sanki.

Onun mert, gözü pek, korkusuz bir adam olduğunu biliyordu da bu kadarını hayal bile edememişti. Abisi şu an hayattaysa bunu Metehan'a borçlulardı. Ki bu, hiç ödenmeyecek bir borçtu. Usulca ayaklanıp annesini öptü ve balkona çıktı. Meliha Hanım ise kızının neden balkona çıktığını bildiğinden onu hiç rahatsız etmedi. Klasikleşen gece sigarasını içecek sonra da yatacaktı. Biliyordu.

Öyle de oldu. Nazenin sigarasını içti, yeniden eve girdi ve sadece 'iyi geceler' dedi. Yatak odasına geçmeden önce boş duran odaya ilerledi. Gelen giden olursa rahatça kullanır diyerek yerleştirdiği çift kişilik yatağı hazırladı. Temiz nevresim takımının kokusu odayı sararken odadan çıkıp kendi odasına girdi. Annesinin anlattığı olayı düşünerek sabahı sabah ettiğinde ayrılık vaktinin geldiğini de anladı.

Sürpriz misafiri artık evine dönecekti. Kahvaltının ardından helikopter pistine yürüdüler. Üçü de sessizdi. Peşlerinden gelen Albay ve az evvel ona katılan binbaşı da kendilerine ayak uydurmuştu. Askeri helikoptere bir an bakan Meliha gözlerini o dev aletten ayırıp arkasında duran Metehan'a döndü. Birkaç adımla ona yaklaşıp bedenini sıkıca sararken, "Kendine de kızıma da dikkat et can oğlum. Vali hanım önce Allah'a sonra da sizlere emanet. Ve biliyorum ki sen emanete canın pahasına sahip çıkarsın," diye fısıldayıp Metehan'ın alnını öptü.

"Ayağına taş değmesin evlatçım. Allah'ım saklasın sakınsın hepi-

nizi." Metehan kulağına fısıldanan sesi ve o huzur veren sözleri dinlerken yalnızca, "Amin Meliha anne," demişti. Kadının sarılışına aynı şekilde karşılık verip bir süre öylece kaldıktan sonra geri çekildi ve elini öpüp başına koydu.

"Yaşlan biraz yahu... Azıcık yaşlan," diye fısıldamasıyla Meliha'nın hüzünlü ve yaşlar dolu gözlerinde gülümseme oluşmuştu.

"Seni zirzop, seni çapkın..."

"Aaa ne çapkınlığı lütfen ama Meliha anne," diyerek inkâr fısıltılarına başlayınca Meliha koluna hafifçe vurmuştu.

"Ben sizin yediğiniz naneleri, kırdığınız fındık fıstıkları bilmiyorum sanki!" Metehan çocuksu sayılabilecek ama eğlenir bir ifadeyle ona bakıp gözlerini belertti.

"Ama bunların hepsi aramızda değil mi Meliha anne?" Meliha gözlerini devirip onu biraz daha dürtükledi.

"Ayy, yediğiniz naneler bir boka yarasaydı keşke. Çapkınlık turuna çıkıp, gelin buluruz belki deyip eve zil zurna sarhoş gelen sizden başka adam görmedim ki ben. Beceriksizler." Metehan daha fazla dayanamayıp kıs kıs gülerken Meliha da ona eşlik etmişti. Çocuğu gibi sevdiği genç adamın yanağını kavrayıp yavaşça okşadı.

"Deli oğlan aradığını buldu. Gelini getirdi. Sıra sende. Hadi bakalım, bul birini artık. Bul da torun sevelim." Metehan tıpkı annesi gibi konuşan kadına gülümseyip başını hafifçe sallarken, "Yazık bizim bulduğumuz, bulacağımız kadınlara. Kaynana bir değil iki tane," dediği anda Meliha yeniden gülmeye başladı.

"Doğru valla. Gelinler birini çekemiyor. Sizde iki tane var."

"Gelecek olan iki anamı da kabul edip gelsin. Yoksa hiç gelmesin Meliha Anne." Meliha bu sözlerin ardından ona bir kez daha sarılıp, "Hayırlısı vardır ve o hayırlı olanın geleceği hayırlı bir zaman vardır oğlum. Benim sözüm şaka. Sen sakın alınıp gücenme." deyince Metehan da, "Sana alınıp gücenir miyim hiç Meliha anne," demiş ve birbirlerinden ayrılmışlardı.

"Yolunuz açık olsun. Ama özletmeden yine gelin."

"İnşallah güzel evladım. İnşallah," dedi ve az ilerideki Albaya ilerdi. Onunla el sıkışıp kısaca vedalaştıktan sonra sıra kızına gelmişti. Onu da sıkı sıkı sardı, saçlarını okşayıp yanaklarını öptü. Fakat tek kelime bile edemedi. Eğer ağzını açarsa ağlardı. Bu yüzden sustu. Dili sustu ama gözleri konuştu sanki. Dikkat et dedi, Allah'a emanetsin dedi. Dualar etti ve kocasının elini sımsıkı tutarak helikoptere bindi.

Nazenin ise yirmi dört saati doldurmayan bu ziyaretin ardından buruk bir sessizliğe gömülmüştü. Helikopterin pervaneleri dönmeye başlarken derince soluk aldı. Helikopter pistten havalandığında kolu kanadı kırışmış gibi oldu. Yeniden yalnız kalmış, ailesi uzaklara uçup gitmişti.

Helikopter gözden kaybolana kadar elleri ceplerinde öylece durup göğe baktı. Başka hiçbir yere değil, başka hiçkimseye değil. Sadece göğe baktı. Gözleri helikopteri seçemez olunca başını çevirdiği andaysa gönderde nazlı nazlı salınan bayrağı gördü. İşte o anda neden burada olduğunu, neden ayrılık hasretine rağmen geride kaldığını hatırladı. Duruşu dikleşti, boğazındaki yumru yok oldu.

"Hadi gidelim," diyerek yönünü Albay ve binbaşıya çevirdi ve adımlarını peş peşe atmaya başladı.

"Allah kavuştursun sayın valim," diye mırıldanan Albaya göz ucuyla bakıp içten bir şekilde gülümsedi.

"Amin." Az evvelki durgunluğu, duygusallığı görev bilincinin gerilerine itmişti. Ancak o özlem, o yalnız kalma hissi gerilerde bir yerde pusuya yatıp, açığa çıkacağı ânı beklemeye başlamıştı.

***

Annesiyle babasının gidişinin ardından yüreğine çöreklenen o hislerden kaçmak, onları derinlere saklamak ve işine odaklanmak için nefes almadan çalışıyor, sürekli Vilayetteki odasında gününü geçiriyordu. Sabahın köründe çalışmaya başlıyor, gecenin bir yarısı eve gidiyor, duş alıp birkaç saat uzanıyor ama uyuyamıyordu.

Uyuyamamasının sebeplerinden biri ise yaşanan olayların etkisiydi. Birileri canını almak için an kolluyordu ve Nazenin bu gerçeği biliyordu. Her an tetikte, her an diken üstündeydi. Belli etmemeye çalışsa da uykusuzluğun sebep olduğu fiziksel çöküntü gün gün kendini daha çok belli etmeye başlamıştı. Gözlerinin altı koyu halkalarla kaplanırken, kaybettiği kilolar yüzünden iyice zayıflamıştı. Zayıf ama dipçik gibi diri görüntüsünün yerini çelimsiz bir kadın almak üzereydi. Bunu fark eden Albay ve Nuran Hoca ise kendi aralarında bir program yapmaya karar vermişlerdi.

Pençe timine ve Figen ile Yeliz'e de danışarak yemek organizasyonu yaptılar. İşte bu plan doğrultusunda Lojmanın bahçesine kurulan birkaç masanın etrafında koşuşturan Figen, Yeliz ve Nuran Hanım

sofrayı hazırlamaya çalışıyordu. Pençe Timi özlediği mangal sefasını başlatmış olmanın rahatlığı ve sevinciyle muhabbet ederken binbaşı mangalın başında sessizdi. Tıpkı son bir haftadır olduğu gibi sessiz ve düşünceli.

"Leyla, vali hanımı çağır. Gelmek istemezse 'Sofraya bekliyorlar. Siz gelmeden yemeğe başlamayacaklarmış' de. O zaman gelir." Bu yemek vali hanımın biraz soluklanması, rahatlaması ve soluk alması için yapılıyordu. Kendisinin haberi yoktu ama gerçek buydu. Nuran Hoca'nın sözleriyle Figen ve Yeliz kıs kıs gülerken konuşan Figen oldu.

"Vali hanımı çözmüşsün hocam," deyince Nuran da onlar gibi kıkırdadı.

"Ben Kutluhan'ı çözmüş kadınım. Vali hanım onun yanında kolay kalır." İki kadından da *ooo* nidaları yükselirken Metehan sessizce homurdandı.

"Bir ben çözemedim şu kadını." Nuran Hoca'nın ağzından vali hanım kelimeleri çıktığı andan beri kadınların sohbetine kulak kabartmıştı. Bir yandan mangalı yelliyor, bir yandan onları dinliyordu.

Nazenin'in ağır başlılığından, hanımefendiliğinden başlayan muhabbetleri fiziksel özelliklere geldikçe mangalı daha hızlı yellemeye başladı. Yemyeşil gözlerine, saçlarına, boyuna ve kilosuna uzanan sohbeti duymasını engelleyen şey Leyla'nın, "Geliyormuş," bağırışı olmuştu. Geliyordu. Bir haftadır doğru düzgün görmediği, en son kırmızı keskin çizgiler çekerek birbirlerine sınırlarını bildirdikleri bir sohbet yaşadığı kadın.

Dakikalar sonra tam da mangaldaki etler nar gibi kızardığı esnada kendilerine doğru yaklaşan kadını gördü. Başını çevirmemişti ancak gözünün ucuyla görüyordu. Sakin ve biraz çekingen adımlarla geldiğini.

Üstünde siyah bir eşofman altı, ayağında bağcıklarını bağlamayıp içeri doğru sokuşturduğu botları, sırtında ise siyah renkte şişme montu vardı. Saçlarını başının üstünde topuz yapıp sıkıca toplamıştı ancak bazı tutamlar yüzünün kenarlarına ve ensesine dökülmüştü. Ev hâliyle yemeğe katılması zaten oluşacak resmiyeti en aza indirgemek içindi. Metehan artık bunu anlayabiliyordu.

"Ben de çözüyorum bazı şeyleri ama..." diye homurdanırken etleri kocaman bir kâsenin içine aldı.

Bu sırada masaya yaklaşan Nazenin ise, "İyi akşamlar," demişti. Sakin ve sıcacık bir sesle. Metehan dışında herkesin gözü üstüne dönerken muhabbet eden Albay ve timin üyeleri susmuş, onlar da masaya yaklaşmıştı.

"İyi akşamlar. Hoş geldiniz sayın valim. Yemek davetimizi geri çevirmediğiniz için teşekkür ederiz," diyen Albay kadına elini uzatıp sıkmıştı.

"Davet ettiğiniz için ben teşekkür ederim Kutluhan Bey. İncelik etmişsiniz. Sağ olun." Albay yerine adıyla hitap etmesi, rütbeleri, mevkileri bir yana bırakalım demekti. Hepsi anlamış ve gülümseyerek başlarını sallamıştı.

"Buyurun lütfen," deyip masanın başındaki sandalyeyi gösteren Albaya tebessüm etti.

"Orası sizin yeriniz. Lütfen siz buyurun. Ben buraya oturmayı tercih ederim. Eğer bir sahibi yoksa," derken adımlarını durdurduğu yerdeki sandalyeyi göstermiş ve kimseye söz hakkı tanımadan oturmuştu. Ne en baş ne de en baştakinin yanıydı bu yer. Uzun masanın orta kısmına denk geliyordu.

Kutluhan Albay onun bu tavrına, davranışının altındaki nezakete gıpta etmişti yine ve yeniden. Egodan arınmış, ne kendisinde ne mevkiinde büyüklük gören ve büyüklük taslamayan insan gibi insandı Nazenin. Evlatlarıyla gurur duyduğu gibi gurur duyuyordu onunla ve her geçen gün onları sevdiği gibi seviyordu Nazenin'i. Koruyup kollama iç güdüsü babacan sevgisiyle daha da büyüyordu sanki.

Nazenin için de durum farklı değildi. Kutluhan Albaya olan sevgisi ve saygısı onu tanıdıkça büyüyordu. Albay sadece kendi çocuklarının değil, timin de babası gibiydi ve masanın başındaki o yer en çok ona yakışır, en çok ona yaraşırdı. O yüzden bir an bile düşünmeden o yeri babası gibi mert bir adama bırakmıştı. Askerlerin göz ucuyla kendisine baktığının ve takdir edercesine tebessüm ettiklerinin farkındaydı. Yanakları bu bakışlarla kızarmaya başlarken başını hafifçe öne eğmişti ki kimse görmesindi. Tam o sırada yanında beliren bedenin gölgesi üstüne düştü.

Ortada duran servis tabağına çeşit çeşit et bırakan kişi binbaşıdan başkası değildi.

"Metehan abi yardım edeyim mi?" diye soran Yeliz'e bakmasa da,

"Gerek yok abicim. Hallederim ben," diyen sesinde içten bir tını vardı. Sessizce Nazenin'in yanından geçip gitmiş ve diğer tabaklara servis yapmayı sürdürmüştü. 'İyi akşamlar, merhaba, selam' ya da duruma en uygun olan 'afiyet olsun' kelimelerini bile kullanmamıştı. Aralarına çektiği o çizgilerin bir 'merhaba'yı bile bitireceğini hiç düşünmeyen Nazenin şaşkındı. Gözlerini önündeki tabağa dikmiş otururken yemek davetini kabul ettiğine çoktan pişman olmuştu.

Binbaşı sevdiği insanlarla ağız tadıyla bir yemek yiyecekti ki kendisi çıkıp gelmiş, adamın keyfini kaçırmıştı. Huzursuzca yerinde kıpırdanırken Albayın sesini duydu.

"Afiyet olsun." Bu sırada yanına oturan Figen'i ya da karşısına oturan Yeliz'i bile fark etmemişti. Öyle dalmıştı ki kendi düşüncelerine resmen dünyadan soyutlanmıştı. Tabağına hiçbir şey almadan oturmaya devam ettiği sırada, "Vali hanım, bu sofraya karşısı vegan olduğunuzu söylemeyeceksiniz değil mi?" sorusuyla kendine gelmeye çalıştı ve soruyu soran Albaya dönüp gülümsedi.

"Hayır söylemeyeceğim. Yemeğimi yemiştim. Davetinizi geri çevirmemek için buradayım. Size afiyet olsun. Lütfen bana takılmayın."

"Aaa, gerçekten yemeğinizi yemiş miydiniz yani? Ben de gelmemek için bahane ürettiğinizi sanmıştım." Pat diye konuşan Leyla yine formundaydı. Nuran Hoca kızına dönüp ters ters bakarken Nazenin yalnızca gülümsedi.

"Hayır tatlım bahane değildi. Doğruyu söylüyordum," derken Nuran Hoca'nın mahcup bakan gözleriyle karşılaştı ve 'rahat olun' der gibi başını salladı.

"Madem karnınız tok, o zaman buna hayır demezsiniz," diyerek kâğıt bardak uzatan Albaya bir an dikkatle baktı ve kendisine elden ele gelen bardaktan yükselen anason kokusunu duydu.

"Böyle kaliteli kamuflaj da ancak sizden çıkardı." Sözleriyle bir kişi hariç herkes gülmeye başlamıştı. Ancak Nazenin'in gözleri o bir kişide takılı kalmıştı. Sanki bu muhabbetlerin hiçbiri dönmüyor gibi davranıp yemeğine devam ediyordu. Hem de oturduğu tarafa bile bakmadan.

Nazenin ikram edilen rakıyı içip teşekkür ederek masadan ayrılmanın en iyisi olacağını düşünürken bardağı dudaklarına yaklaştırdı. Ve sek rakıdan koca bir yudum aldı. Sıvıyı damağında gezdirip yutar-

ken kendisine su uzatan Figen'in eli havada kalmış, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

"Su ister misiniz diyecektim ama..."

"Teşekkür ederim Figencim gerek yok." Cevabıyla bu kez Yeliz söze girdi.

"Sek içerim diyorsunuz yani?" Nazenin hafifçe kaldırdığı başını sağa sola salladı.

"Hayır, şöyle içerim böyle içerim diye bir kuralım yok. Keyfime göre içerim." Sakin ve oldukça sessiz söylediği sözleri herkes duymuştu. Bu sırada rakısına su katan binbaşı ise kadının gerginliğini aralarındaki mesafeye rağmen hissediyordu. Çünkü aynı gerginlikten kendisinde de vardı. Sıkıntıyla soluk alıp içkisinden içerken, "Nazenin Hanım, yakın zamanda bir yemek organize ediliyormuş," diyen Albayı dinlemeye başladı. Albay yemeğe ortak olmasa da vali hanımı sohbete dâhil etmeye çalışıyordu.

"Evet haberi aldım. Devlet erkanıyla resmen tanışma gerçekleşecek gibi duruyor," dediğinde Albay başını hafifçe sallamıştı.

"Böyle bir olayın üstüne böyle bir yemek düzenlemek ne kadar doğru komutanım? Bütün oklar..." diyen Metehan, bir an için durdu ve Nazenin'e hiç bakmadan aynı sakin ve kısık tonda devam etti.

"...vali hanıma dönmüşken." Albay ikisine de göz ucuyla bakıp neden hiçbir şekilde birbirleriyle iletişim kuramadıklarını çözmeye çalıştı. Aralarındaki buz gibi soğukluğu yeni yeni fark ediyordu. Bakışlarını Nazenin'in üstünden çekip Metehan'a odaklandı. Muhabbeti geçiştirir gibi omuzlarını silktiğinde Metehan'ın gözleri masadaki sivilleri bulmuştu. O gün valinin odasında konuşulan ihtimali Pençe timi eninde sonunda duyacaktı ancak sadece onlar duyacaktı.

Metehan anladığını belirtir gibi başını sallayıp yemeğine döndükten bir süre sonra Yeliz, Figen, Nuran ve Leyla'nın kendi aralarında sohbete dalmış olmasını fırsat bilerek mırıldandı.

"Belki de en doğru zaman, en yanlış görünendir. Ve aradığımıza giden yolu bize gösterir," sözleriyle Metehan'ın yanında oturan Yusuf Yüzbaşının yüzü gerilmiş, kaşları çatılmıştı. Her zamanki eğlenceli kişiliği yok olup gitmişti sanki.

"Bu yaşananların müsebbibi içeriden biri değil dimi komutanım? Öyle bir şüphe içinde değilsiniz değil mi?" diye fısıltıyla konuşurken

komutanlarına şaşkınca bakıyordu. Onun sözlerini Metehan ve Kutluhan dışında kimse duymamıştı belki ama aralarında fısıldaştıklarını fark eden Nazenin'in gözleri üstlerine kilitlenmişti. Üçü de bunu hissetmiş gibi kendisine dönünce Metehan'la ilk kez gözleri buluştu.

Soğuk, gergin bakışlar havayı bıçak gibi keserken yaydıkları negatif enerji resmen havaya karıştı. İkisi de aynı anda ürperip oldukları yerde irkilerek titremiş ve ikisi de aynı anda aynı şeyi yaşadıklarını görmüştü.

Gözleri bile böylesi bir bakışmaya karşıydı sanki. Evren bile titreyin ve kendinize gelin diyordu. Ama iki inatçı keçi hâlâ bu mesajı almıyordu. Çünkü algılarını birbirlerine kapatmış gibiydiler. Mesaj gidiyor ancak iletilmiyordu.

İletişimi engelleyen ve her şeyin sarpa sarmasına sebep olan kişi ise tam o anda olay yerine intikal etmişti. Jammer gibi aralarına girip, aralarındaki tüm sinyalleri kesen Cansel, "İyi akşamlar," diyerek şen şakrak bir sesle kendini belli etti. Masadaki tüm sesler aynı anda sessizliğe gömülüp yüzler düşerken Cansel bütün bu tepkileri aynı anda yok saymayı başarıp Metehan'a doğru ilerledi. Arkasında durup elini adamın omzuna koyacaktı ki Metehan o eli havada yakalayıverdi. Elindeki çatalı gürültü şekilde bırakıp elini ters şekilde uzatması ve omzuna değmek üzere olan eli sıkıca tutması saniyeler sürmüştü. Ya da sürmemişti bile ama herkes bu hareketi görmüş, renkten renge girerek başlarını başka yöne çevirmişti. Nuran Hoca dudaklarının arasından 'sabır' derken küçük kızına yaklaşıp kulağına doğru fısıldadı.

"Bu sana örnek olsun anneciğim. Sakın böylesine takıntılı, saplantılı bir kadın olma. Kendi değerini önce kendin bil. Bil ki karşındaki de sana gereken değeri versin." Leyla göz ucuyla Metehan abisine bakarken ilk kez bu kadar ciddi ve gerçekten üzgün görünüyordu. Metehan'ın yüzünün yalnızca sol yanını görüyordu ancak ne kadar gergin olduğu ortadaydı.

"Bu kadın neyi anlamıyor ki? Yahu adam seni sevmiyor." Dişlerinin arasından öfkeyle söylediği sözleri çevresinde oturan Figen, Yeliz ve eşleri dışında birkaç asker daha duymuştu. Tabii bir de Nazenin duymuştu bu sözleri. Leyla'nın üzgün ve gergin yüzüne bakınca Metehan'ı gerçekten sevdiğini, değer verdiğini ve onun üzülmesine içerlediğini anlamak güç değildi.

"Bazı insanlar, kadın ya da erkek fark etmez. Zordur Leyloşum. Hayırdan anlamaz, sevmiyorumdan anlamaz. Sadece kendi isteğini yerine getirmeye çalışır," diyen Uygur bir yandan Leyla'ya bir yandan da çaktırmadan Nazenin'e bakıyordu. Hastanede olanlardan beri ikisinin de gergin, kırgın hatta üzgün olduğu ortadaydı. Birbirleriyle konuşmamaları bir yana, birbirlerine bakmıyorlardı bile.

Son bir haftadır burnundan soluyan komutanlarının aslında ne kadar durgun ve üzgün olduğunu, bunu gizlemek içinse kendini işine verdiğini anlamışlardı. Köy okuluna gittikleri o haftaki neşesi, güler yüzü, hoş sohbeti yok olmuştu sanki. Komutanları ve vali hanım anlamasa da Pençe Timi aralarındaki garip uyumu, birbirlerine iyi geldiklerini çoktan anlamıştı. O gün okula vardıklarında araçta uzun süre baş başa kalıp konuşmuşlardı ve bu yaşanan hepsinin radarlarını açmıştı.

Hepsi birbirlerine bakıp 'ne oluyor?' sorusunu sorunca Yusuf istemsizce gülüp 'konuşuyorlar' demiş ve o gülüşü bulaşıcı gibi hepsine geçmişti. Durmadan didişen ikiliyi dikkatle izlerlerken komutanlarının vali hanıma bakışlarını da yakalamışlardı. Hayranlık dolu, gıpta eden, gurur duyan bakışlarını. Derin bir soluk alıp göğsünü gururla kabartan adamın gözünü kırpmadan kadını izlemesi görülmeyecek şey değildi. Onlar da görmüşlerdi.

Kelimelere dökülmemiş duygular saklıydı ikisinin de bakışlarında. Bazen el ele verip birbirlerine destek olduklarını gören Yusuf gördüklerini time anlatmaktan da geri durmamıştı. Bir şey var ama hadi hayırlısı demişti. Daha bu şey her neyse ona sevinemeden Cansel yeni bir bombayla hayatlarının orta yerine düşmüştü.

"İfrit oluyorum şu kadına. Allah için askeriyeye girmesini yasaklayamıyor muyuz? Her ortaya çıkışında komutanımın yüzü kırk karış oluyor. Adamın canı burnunda bir patlarsa tutamayız." Adil bu sözleri bilerek biraz sesli söylemişti. İstemişti ki vali hanım da duysun.

Nazenin ise çevresinden kulağına çalınan bütün bu sözleri duyuyor ama kesinlikle Cansel'e ya da Metehan'a bakmıyordu. Sessizce oturmaya devam edip kadınla yüz göz olmamaya çabalarken, "Ooo vali hanım da buradaymış," demesiyle Metehan hâlâ elinde tuttuğu bileği öfkeyle savurdu. Hem de öyle bir savurdu ki Cansel kolu çıkacak sandı. Bu sırada Metehan aniden ayağa fırlayıp dizlerinin ardıyla

oturduğu sandalyeyi itti. Sandalye gürültüyle yıkılırken Albay ayağa kalkmış, "Metehan!" demişti ancak Metehan'ın onu duyacak ne hâli ne de sabrı kalmıştı.

"Senin derdin ne?" Bağırışı gecenin sessizliğini bombalar gibi delerken masadaki herkes irkildi. Askerler ayaklandı, hanımlar da onları takip etti.

"Leyla eve git!" Annesinin komutunu ikiletmeyen Leyla ânında ortadan toz olmuştu. Yeliz ve Figen ise ilk kez böyle gördükleri Metehan'a şok içinde bakıyorlardı. Masada oturmaya devam eden tek kişi vardı o da Nazenin'di. Adamın öfkeli sesine, gözlerine ve bedenine bakıp, tepkisine kısa süre şaşırdıktan sonra gözlerini Albaya çevirdi. Bu sırada şaşkınlığını öyle bir soğukkanlılıkla örtmüştü ki belli olmuyordu.

Albaya 'onu durdur' der gibi bakışları vardı ancak Metehan, Nazenin'in sessiz isteğinden daha hızlı çıktı ve bir adımla Cansel'in burnunun dibine girdi.

"Sen gelsene benimle..." diyerek bileğini kavradığı gibi yürümeye başladı. Hızlı ve büyük adımlarının ardından Cansel'i resmen çekiştiriyordu. Nazenin hariç herkes onlara bakıp kalmıştı.

"Kutluhan, Metehan çok sinirli görünüyor. Acaba..." diye mırıldanan Nuran Hoca'nın sözleriyle hepsi birbirine baktı.

Kutluhan Albay ise usulca başını sağa sola sallayıp, "Çok sinirli değil. Çok öfkeli. Ve aralarına girmeye hiç niyetim yok. Çünkü Cansel Hanım sınırı geçeli çok oldu," dediğinde yine Nazenin dışındaki herkes onaylar gibi başını sallamıştı.

Bu sırada ayaklanan Nazenin sessizce masadan uzaklaşmaya başladı. Yaptığı tek şey Albaya bakıp başını bir kez sallamak olmuştu.

Apartmandan içeri girip ağır adımlarla evinin bulunduğu kata çıktığında Metehan'ın evinden gelen sesi duydu. Ses Metehan'a aitti ve soluk almadan bağırıyordu. Sesini yükseltmesiyle sesinden dolup taşan öfkesi daha da artmıştı sanki. Bağırışlarının arasında duyduğu bir başka ses daha vardı ki bu da kırılan eşyaların sesiydi.

Öfkeden gözü dönen adamın bir şeyleri kırıp döktüğü aşikârdı. Metehan'ın ne dediğini anlamıyor, net olarak duymuyordu. Sadece evin içi uğulduyordu.

Nazenin bir an durup evin kapısını çalmayı ve onu daha sakin

olması konusunda uyarmayı düşündü. Ancak ikilemde kalıp ne yapacağını bilemeyerek öylece durdu. Kapıyı çalıp aralarına girdiğinde Cansel'in vereceği agresif tepkiyi tahmin etmekte zorlanmadı.

Eğer ki böyle bir tepki verirse ki verirdi, Metehan daha da öfkelenirdi. Aralarındaki tartışmayı durdurmaya çalışırken daha da alevlenmesine sebep olabilirdi. Bunu göze alamayıp evine yöneldi kendini toparlayıp anahtarını cebinden çıkardı ve kapıyı açmak için hamle etti. Tam da bu sırada Metehan'ın evinin kapısı açılınca içinden geçen tek şey 'kahretsin' kelimesi olmuştu. Onları dinliyormuş gibi görünmek şu an en son isteyeceği şey bile değildi. Ama olmuştu işte.

Hiç arkasına bakmadan kapısını açıp içeri girerken Cansel'in hışımla merdivenleri indiğini duydu. Onun adım sesleri uzaklaşırken, evinin kapısını hırsla kapatıp derin bir soluk aldı. Kapıyı çarpmasıyla çıkan ses kulaklarını çınlatırken, bütün apartman da bu sesle sarmalanmıştı.

Onların aralarında geçen kavganın sebebi olduğunu bilmek Nazenin'in iyice canını sıkmıştı. Böylesi bir duruma alışkın değildi. Sanki onların arasına girmiş bir kadın izlenimi çizdiğini düşünmek bile ruhunu daraltıyordu. Seri adımlarla mutfağa girip bir bardağa su doldurdu. Suyu birkaç yudumda içip kendini toparlamaya çalıştı ancak nafileydi. Metehan'ın öfkelenmesine Cansel'in laubali tavırları sebep olmuştu evet ama tavrının kendisine karşı olması da o öfkenin asıl çıkış sebeplerinden biriydi. Bunun farkındaydı.

Kendisine yapılan bir davranışa, toplum içinde açık açık böylesi bir tepki vermesine sinirlenmişti. Özel hayatlarını kırmızı çizgi olarak gösterdiği hâlde bunu yapmış olmasını içine sindiremiyordu. O hareket kendisine yapıldıysa cevabını verecek olan ya da olmayan da yine kendisi olmalıydı. Bir başkası değil. 'Şimdi o masada oturan insanlar neler düşünecek?' sorusu beyninin içinde yankılanırken yüzünü öfkeyle sıvazladı.

Bir hışımla mutfaktan çıkıp doğruca kapıya gitti ve kapıyı açtığı anda Metehan'ı gördü. Evinin kapısına omzunu dayamış, öylece karşısında duran dairenin kapısına bakıyordu. Nazenin'in evinin kapısına. Nazenin bir an için gördüğü manzarayla afallayıp duraksadı. Adam resmen durmuş, geleceğini bilerek kendisini bekliyordu. Şaşkınlığını gizlemeye çalışarak soluklandı. Tam ağzını açacaktı ki Mete-

han hızlıca elini kaldırarak daha diline dökülmeyen kelimeleri bıçak gibi kesti.

"Yeterince gerildim," derken sesi oldukça sert ve soğuktu. Anlık duraksama sonrasında da sözlerine aynı şekilde devam etti.

"Daha fazlasını şu an kaldırabileceğimi sanmıyorum. 'Kadının bana olan tavrı yüzünden neden olay çıkardın?' Konulu sözlerinizi belki daha sonra, daha sakin bir kafayla dinleyebilirim. Ama şimdi değil." Nazenin daha ne kadar şaşıracağına da şaşırmış, öylece kalmıştı. Gözlerindeki şaşkınlığın yerini öfke alırken, "Ben de bu saçmalığı daha fazla kaldıramayacağım," diye bağırıverdi. Bir anda havaya kalkan sağ eli boşlukta sallanırken, işaret parmağını ok gibi Metehan'ı gösteriyordu.

"Ben, senin beni korumana muhtaç değilim. Arap saçına dönmüş hastalıklı bir ilişkinin içindesiniz ve buna beni de dâhil ediyorsunuz. Kavgalarınızın sebebi olmak rezil bir durum. Aranızda ne geçiyor ne yaşanıyorsa benden uzak yaşayın. Çünkü bu böyle devam ettiği sürece sanki ben sizin aranızı bozmuşum gibi, sanki ben avam bir kadınmışım gibi görünüyor." Bu kez Metehan şaşkına dönmüş, onun apartmanı inleten bağırışlarını dinliyordu. Bu yaşananlarla onu nasıl bir duruma düşürdüğünü daha net fark ederken, sözlerinin altında ezildiğini hissetti. Ağzını açıp 'sizi böyle bir duruma düşürmek istemezdim' demek istedi ancak bu sefer söylenmeyen sözleri eliyle bıçak gibi kesen taraf Nazenin oldu.

"Bir daha Cansel Hanımın bana olan tavrını sebep göstererek kavga edersen, bir daha beni konu edersen, bir kez daha... Tek bir kez daha bunu yaşarsak... Tepkim çok daha farklı ve ağır olur binbaşı. Sakın ola beni fiziksel olanlar dışında korumaya kalkma. Ben kendimi ifade edebilecek, sözlü olarak koruyabilecek yaşta ve konumdayım. Eğer o kırmızı çizgiyi bir kez daha geçersen ne babanı ne ailemle olan bağını ne de abimin canını kurtarmış olmanı düşünmem, gerekeni yapar seni benden en uzak yere göndermelerini isterim."

Son sözleri acımasızdı. Son sözlerinde o nahif Nazenin değil de forsu konuşuyordu. İlk kez böyle bir tavırla, böyle sözler söylüyor oluşunun şaşkınlığını yaşayan Metehan, ilk şoku atlattığı anda gözleri çakmak çakmak oldu. Az evvelkinden daha sinirli, daha öfkeliydi. Çünkü son sözlerinin içinde yatan anlamları tek tek çözmeye

başlamıştı. Hiddetle omzunu kapıdan ayırıp iki adımda Nazenin'in kapısına geldi ve kadının burnunun ucuna kadar girdi. Bunu yapabilmek için epey eğilmesi gerekmiş, öfkeli gözleri ancak bu şekilde aynı hizaya gelmişti.

"Yapacağın ne varsa babam ya da ailenle olan tanışıklığım buna engel olmasın. Bunu düşünerek bana ayrıcalık gösteriyorsan ya da gösterme ihtimalin varsa senin hamleni beklemez ben giderim. Bu yaşıma kadar ne babamdan, ne babandan farklı bir muamele, ayrım ya da torpil görmedim. Senden de istemem vali hanım," diye fısıldıyordu ancak o an bağırsaydı şu anki görünüşünden daha az korkutucu olurdu.

Kelimeleri tek tek üstüne basa basa söyleyişi, bunu söylerken dilini dolandıran bastırılmış öfkesi gözler önündeydi. Bir adım daha atıp kadının göğsünü göğsüne yasladı. Göğsüne resmen vurur gibi yapıştığı için geriye sendeleyecek olan kadını sertçe belinden kavradı.

Belini sıkıca saran elin uzun ve güçlü parmakları etine batıyor, göğsüne yapışan kocaman ve sert göğüs, kalp atışlarıyla bedenini dövüyor, hırsla aldığı solukları ise içinde dolanıp ruhundaki öfkeyle kavrulmuş gibi yüzünü yakıp kavuruyordu.

"Eğer bir kez daha... Tek bir kez daha abinle olan konuya değinirsen benim de buna tepkim çok daha farklı ve ağır olur. Ben, canımdan olmayan kardeşim için değil kurşun yemek, canımı da veririm. Ama bunu ne senin ne de başkalarının diline düşürüp sakız ettirmem. Sakın ola vali hanım... Sakın ola bir kez daha Can Kardeşimle, onunla ya da onun için yaşadıklarımla benim karşıma dikilme. Beni tehdit etme."

Son sözleri bunlar olurken bir süre daha Nazenin'in puslu yeşile dönen gözlerine baktı. Sonra beline mengene gibi sardığı kolunu gevşetip elini çekti ve tek kelime daha etmeden arkasını dönüp gitti. Arkasından buz gibi olan, donup kalan kadına bakmadan eve girdi. Kapıyı da tıpkı onun gibi kapattı.

Nazenin bir dakika kadar olduğu yerde öylece durmaya devam ederken kafasının içinde Metehan'ın sözleri yankılanıyordu. Dalgın, dargın ve başı önde duruşuna dayanamayıp her şeye rağmen yarasını sardığı adamın gözlerindeki öfkeye sebep olmak, bunu bilmek... Yaşadığı karmakarışık duyguyu ne anlayabiliyor ne de içinden atabi-

liyordu. Bu sözlerin de söylenmesiyle aralarına koymaya çalıştığı mesafe, çizmeye çalıştığı kırmızı çizgiler gerçek olmuştu. Hissediyordu.

'Muradına erdin mi?' diye soran iç sesini boğazlayabilseydi emin olun yapardı. Hafifçe silkelenip kendine gelmeye çalıştı ve evine geri girdi. Sabaha kadar evin içinde dolaşırken hiçbir şey düşünemiyor, hiçbir şeye odaklanamıyor, sadece yürüyordu.

Günün ilk ışıklarıyla üstüne montunu, ayağınaysa spor ayakkabılarını giyip koşuya çıktı. Askeriyeye ait arazide epey uzun sayılabilecek bir süre koştuktan sonra evine gelip duş almış ve valilik binasına geçmişti. Ancak bu kez kendisini takip eden araçta binbaşı yoktu.

10. BÖLÜM

Aradan geçen birkaç gün boyunca birbirlerini görmemişlerdi. Karşı karşıya gelmemek adına Metehan askeri binada kendine ait olan makam odasında kalıyor, yatakhaneye bile gitmeyip orada uyuyordu. Nazenin'le karşılaşma ihtimalleri olan saatlerde asla lojmana gitmiyordu. Kadının sözlerini yiyip yutamıyor, unutamıyor, hatırladıkça öfkesi artıyordu. Sözlerin vardığı nokta gönlünde koca bir delik açmıştı sanki. Bütün enerjisi çekilmiş gibiydi. Yalnızca timiyle eğitime çıkıyor, sonra odasına çekilip saatlerce dosyaları okuyordu.

Hastanede yaşanan olayın haberini uçuran kadını hâlâ arıyorlardı. Şehirdeki güvenlik kameralarını izlemiş ancak bir noktadan sonra kadının izini kaybetmişti. Buna da sinirlenip defalarca kayıtları başa alıp alıp izlemişti. Sokağa çıkıp farklı noktalardan kamera kaydı bulmaya çalışmıştı ancak bulduğu kameralar ya bozuktu ya da kayıt almıyordu.

Eli boş şekilde kışlaya döndüğünde kayıtları bir kez daha izlemeye başlıyordu. Kuş olup uçmamıştı ya bu kadın. İlla ki bir yerde daha görüntüye girmişti ya da bir yere girip üstünü değiştirmişti. Aklına gelen son ihtimal ise kadının kayıplara karıştığı güzergâh üstündeki bir eve saklandığı ihtimaliydi. Ancak bunu da teyit edecek bir kanıtı yoktu. Elinde var sayımlar vardı. Olası ihtimalleri düşünmektense artık bunalmıştı.

Sıkıntıyla iç çekip arkasına yaslanırken odasının kapısı açıldı. Kapıya doğru bakıp Albayı gördüğündeyse çoktan ayaklanmıştı.

"Binbaşı."

"Emredin komutanım." Kutluhan Albay odanın kapısını kapatıp doğruca masanın önünde yer alan koltuk takımına ilerledi ve oturdu.

Bir süre karşısında dikilen adama baktı, yorgun ve ifadesiz yüzünü inceledi.

"Neden evine gitmiyorsun?" Soruyu gerçek bir merakla sormuştu. Neden evine gitmiyor da günlerdir buradaki koltukta yarım yamalak uyuyordu? Öğrenmek istiyordu.

Metehan soruyla huzursuz olup kıpırdanırken ne cevap vereceğini bilememişti. Ne diyecekti ki? 'vali hanımla aramıza kesin çizgiler çektik, bana söylediği sözlere de gönül koydum. O yüzden eve gitmiyorum. Onu görmemek için' mi diyecekti. Bunların hiçbirini söyleyemeyeceği için, dahası söylemeyeceği için sustu.

Metehan'ın suskunluğuna şaşırmayan Albay bıkkınlıkla başını sallayıp, "Ne hâlin varsa gör diyeceğim ama seni kendi hâline bırakmak delilik olur. Hele de bu hâldeyken," diye söylendi. Metehan ise bir an durup ona ciddiyetle bakıp aynı ciddiyetle

"Ne varmış ki halimde?" diye sormuştu. Albay gözlerini devirip açtı ağzını yumdu gözünü.

"Ulan bok gibisin be oğlum. Ne konuşuyorsun ne gülüyorsun. Tamam bu hâllerine alışkınız da yemek yemiyor, doğru düzgün uyumuyorsun bile. Ne oldu Metehan? Nedir sıkıntı?" Bağıra bağıra sözlerini noktaladığında Metehan başını öne eğmiş, omuzlarını ise hafifçe düşürmüştü.

"Otur şuraya da anlat bakayım." Yenilgiyi kabul etmiş gibi komutanının karşısındaki koltuğa oturan Metehan bir süre aralarındaki sehpaya baktı durdu. Sonunda konuşmaya karar verdiğindeyse o gece olanları, aralarında geçen konuşmayı anlattı. Kutluhan Albay sonuna kadar onu dinlemiş, tek kelime bile etmemişti.

Tıpkı Metehan'ın olanları anlatmaya başlamadan önce düşündüğü gibi sessizce düşündü. Göz ucuyla da askerini inceledi. Sonunda başını kaldırıp gözlerine baktı ve tek seferde, "Seviyor musunuz ulan birbirinizi?" sorusunu soruverdi. Kulaklarını uğuldatan soruyla donup kalan Metehan kuruyan ağzını ıslatmak için dilini damağında gezdirdi.

"O nereden çıktı komutanım? Ben size ne anlattım, siz bana ne sordunuz?" Kutluhan bıyık altından güler gibi başını sallarken sesli sesli iç çekmişti.

"Bunca sözden sonra düşman olmuyorsanız... İnsanın aklına baş-

ka bir ihtimal gelmiyor." Bir an durdu ve anlayışlı gözlerle askerine bakmayı sürdürdü. Sehpanın üstünden ona doğru uzanıp, dizini sıkı sıkı kavrayan elini tuttu.

"Düşman olsanız birbirinizi görüp görmemek umurunuzda olmazdı aslanım. Tip tip birbirinize bakar yolunuza giderdiniz. Siz ise birbirinizden kaçıyorsunuz. Sen buradan çıkmıyorsun. Vali hanım vilayetten çıkmıyor. Karşılaşmamak için özenle çaba harcıyorsunuz. Neden?" Metehan hiç olmadığı kadar ürkek bir sessizlikle ona bakıyordu. Sanki duyacaklarından korkuyor gibi bakışını ise Kutluhan rahatlıkla görüyordu. Sanki karşısındaki adam kırk yaşını doldurmak üzere olan olgun biri değil de genç, toy bir delikanlı gibiydi.

Yaşı vardı evet ama gönlü toydu. Gönlüne ilk kez dokunan sevgiyi anlamayacak kadar yeni yetme delikanlıydı. Anlamıştı Albay. Yemek yedikleri akşamki garip hallerini de, günlerdir süren kaçışın asıl sebebini de anlamıştı. Ancak kendisinin anlaması bir şey ifade etmezdi. Anladığını Metehan'a da anlatması gerekiyordu.

Bu yüzden de rütbeyi falan bir yana bırakıp en babacan tavrıyla adamın elini tutup destek olmak istemişti.

"Aslanım... Gönlüne sor bakalım bu deliliğinin sebebi hâlâ anlamadığın sevdan mı?" Metehan huzursuz ama düşünceli gözlerle komutanına bakarken, köy okulunu ziyarete gittikleri gün aklına gelmişti. Doğrusu o günün aklından çıktığı da söylenemezdi. Nazenin'in usulca sokulup alnına bıraktığı öpücüğü hâlâ hissediyordu sanki. Boşta duran eliyle alnına dokunmamak için kendini sıktı. Tabii bir de birbirlerine sarıldıkları o an vardı.

Sırtını sıvazlayan küçük ellerin şefkati yüreğinin en nadide köşesindeydi sanki. Burnunun ucuyla dokunduğu saçların kokusu ciğerlerine tanıdıktı. O saçların yumuşacık dokunuşu ellerinin üstündeki kurumuş derisine şifa gibiydi.

Aklından tekrar tekrar o günü, gün boyunca yaşanan yakınlaşmalarını, sohbetlerini geçirirken titrek bir nefes alıp başını usulca salladı. Albay bu sözleri söyleyene kadar bilinçli olarak fark etmediği ne varsa yüreğinde can bulmuş gibiydi. O zaman Anlamlandıramadığı duygularına 'sert bir rüzgâr ya da hırçın bir dalga beni bu kadına itiyor' demişti. Ancak gönlünü yoklamak, zaten karmakarışık olan hayatına gönlünü katmak aklına gelmemişti. Belki de aklına getirmemişti.

Elini sıkan eli hissederek gözlerini Albaya çevirdi. Gözlerini ondan hangi ara kaçırdığını bile hatırlamıyordu. Derin bir soluk alırken, "Deliliğimin gönlümle alakası yok komutanım. Her zamanki ben, her zamanki deliliklerim işte," deyince Kutluhan Albay başını hafifçe salladı. Elini geri çekip arkasına yaslandı. Ona bakmaya devam ederken fark ettiği gerçekleri anlamıştı. Bir anda dile getirmemesine ve inkâr etmesineyse hiç şaşırmamıştı. Bu adam bundan birkaç ay önce üç kelimeden uzun cümle kurmazdı. O üç kelimenin bir 'komutanım' biri 'emredersiniz' falan olurdu.

Kısa ve öz adamdı Metehan. Kendinin bile farkında olmamasına şaşmamalıydı. Bu yüzden daha fazla üstüne gitmeyip onu kendi hâline bıraktı. Suyun akıp yolunu bulması gibi, gönüldeki sevda da akacak ve sevdiğini bulacaktı. Eğer yanılmıyorsa.

"Sen nasıl diyorsan," deyip ayaklandı. Metehan da onunla birlikte ayaklanıp esas duruşa geçmişti. Albay odadan çıkmadan önceyse, "Akşama yemek var. Gözün vali hanımın üstünde olsun," demiş ve gitmişti. Metehan derin bir nefes alıp yerine otururken kafasında dönmeye başlayan düşüncelere mâni olamıyordu. Resmen kafasının içinde filler tepişiyormuş gibi hissediyordu. Saatini kontrol edip hazırlanmak için ne kadar zamanı olduğuna baktı. Saat beş olmak üzereydi. Ayaklanıp parkasını giydi ve odasından çıktı.

Metehan cephesinde günler böyle geçerken Nazenin cephesinde ise tıpkı onunkine benzer bir durum vardı. O da nefes almadan çalışıyordu. Doğru düzgün eve gittiği bile söylenemezdi. Gözleri kan çanağı, yüzü uykusuzluktan şiş hâldeydi. Ama umurunda bile değildi.

Hafta başında köy okulundaki çocuklara söz verdiği Ankara gezisinin izinlerini halletmişti. Çocuklar mayıs ayında geziye gideceklerdi. Kendisinin bu gezide yer alıp almayacağı ise o zamanki iş yoğunluğuna bağlı olarak belirlenecekti.

Gezinin izinleri ve tarihi belirlendikten sonraki odağıysa kendisi için düzenlenecek olan yemek organizasyonu olmuştu. Akşam saat sekizde başlayacak yemeğe yetişebilmek için saat beşi gösterdiğinde vilayet binasından ayrılıp evine geçti. Hızlıca yaptığı kahvesini yine hızlıca içtikten sonra duş aldı, saçını kuruttu.

Lacivert kumaş pantolon, yelek ve ceket takımını yatağın üstüne bırakıp bornozunu çıkardı. Lacivert renkteki iç çamaşırı takımını gi-

yip boy aynasındaki yansımasına baktı. Bembeyaz tenini saran iç çamaşırlarının duruşunu beğenmişti. Saçlarını hafifçe arkaya savururken yan dönerek sırtına ve poposunu örtmeyen tangasına da baktı.

Her kadının bir şeye düşkünlüğü olurdu. Kimisi çanta kimisi ayakkabı kimisi makyaj malzemelerine bayılır, elinde olsa bile alırdı. Nazenin'in düşkünlüğü ise iç çamaşırlarınaydı. Renk renk, desen desen bir sürü çamaşırı vardı ve her birini kendisi için özene bezene almıştı. Annesi bazen bu takıntısıyla alay eder 'senin kocan yaşadı kızım, sana bakmalara doyamaz,' der Nazenin'i hem utandırır hem de kızdırırdı. Nazenin ise suratını eğip bükerek 'Vallahi bu sanat eserlerinin içinde ben bile kendime bakmaya doyamıyorum. Gelecekteki meçhul kocamın da doyamaması normal,' derdi.

Meliha Hanım kızının bu özgüvenli cevabına bir yandan gülerken bir yandan da 'sen var ya sen, çok fenasın' diye ona takılmaya devam ederdi. Kendine bakıp yine aynı özgüvenle göğsünü kabartırken annesinin sözleri kulağında çınlamış, bu yüzden de gülmeden edememişti.

"Meliha Hanım... Özledim seni," diye mırıldandığı anda gözleri dolmuştu. Annesine duyduğu özlemle dolan gözlerine aldırmadan yatağın üstüne bıraktığı kıyafetlere ilerledi. Pantolonunu giyip düğmelerini el yordamıyla iliklerken gözlerinden dökülen yaşları durdurmak için uğraşmadı bile. Çünkü yalnızdı. Alıştığı konfor alanından uzaktaydı. Ailesini, arkadaşlarını özlüyordu. Bunların dışında ise yaşanan olaylar, şahit olduğu yaşamlar artık içinden dolup taşıyor ve gözyaşlarına dönüyordu.

Özellikle mangal yapıldığı akşam yaşanan olaydan bu yana kendini hiç olmadığı kadar yalnız hissediyordu. Bu duyguyu daha önce tatmamış, bu kadar aciz ve tek başına hissetmemişti. Tanışmadığı bu duyguyla tanıştığı günden beriyse gerçekten kaçmak için çabalayıp durmuştu. Kimseyi hatta kendini bile düşünmemesi bu yüzdendi. Başına kramplar girip, gözleri okuyamaz olana kadar ya da bacaklarında derman kalmayana kadar çalışması bundan kaçmak içindi.

Ama en olmadık anda aklına gelen annesiyle ilgili bir anı duygularına ördüğü duvarları yıkmış. Nazenin ise altında kalmıştı. Hissediyordu. Kemiklerinin acısını, kalbinin sancısını, soluğunun tekleyişini, kavrulan gözlerinden akan yaşları hissediyordu.

Titrek bir nefes alıp içini çeke çeke yeleği üstüne geçirip düğmelerini ilikledi. Sonra ceketini de giydi ve makyaj masasının başına oturdu. Önce saçlarını toplayıp atkuyruğu yaptı, ardından kendini rahat hissedebileceği hafif bir makyaj yapmaya başladı. Gözünden düşen yaşları kuruluyor ancak yerine yenileri geliyordu. Elindeki far fırçasını savurup, avuç içlerini masaya yapıştırdı ve sımsıkı tutmaya çalıştı.

Bu esnada başı öne düşmüş, gözyaşlarıysa pantolonuna damlamaya başlamıştı. Dudaklarını kemirmeyi bıraktığı anda içinden kopup gelen ses kulaklarında çınladı. En son ne zaman böyle içli içli ağladığını hatırlamıyordu. Ve asıl hatırlamadığı şey en son ne zaman böyle yalnız başına ağladığıydı. Yıllardır ne zaman başı önüne düşüp ağlamaya başlasa Birce ve Sinem yanında bitiverir, omuzlarını tutar, sırtını sıvazlardı. O şefkatli dokunuşu istiyor, arıyordu. Elini sırtına uzatmak istedi ancak insan kendi sırtını sıvazlayamıyor, kendini teselli edemiyordu.

Bu gerçekle daha çok ağlamaya başladı. İçindeki asıl sıkıntıdan kaçıp, yalnızlığı kendine sebep edip ağladığını anladığındaysa önündeki her şeye bir tokat geçirdi. Gözyaşlarının asıl sebebi yalnızlığı değildi. Kendi eliyle, diliyle en yakınındaki adamı kendinden uzaklaştırmasınaydı. Derdini dinleyen, sohbet eden, düşüncelerini rahatlıkla söylediği bir tek o vardı. Artık onun da olmayışı enkazın sebebi olmuştu. Masadaki her şey gürültüyle yerlere saçılırken durmadı. Masanın üstünde kalan üç beş parça eşyaya yeniden vurdu. Onlar da yere düştü. Kimisi kırıldı, kimisi sağlam kalmayı başardı.

"Sen o sözleri nasıl söyledin? Sen nasıl insan oldun?" diye kendine bağırıp ayaklandı. Odanın içinde birkaç tur attı. Asıl öfkesi, üzüntüsü kendineydi. Bunu kendine itiraf ediyordu. Metehan'a söylediği sözlerin ağırlığı ve ondan aldığı cevabın ağırlığı günlerdir yüreğinde taş gibi oturuyordu. Ve ancak bu ana kadar onu yok sayabilmişti.

Oysa o sözlerden kısa süre önce yaşadıkları anları hâlâ tüm netliğiyle hatırlıyordu. Hatırladıkça da kalbinin atışı tıpkı o günkü gibi hızlanıp duvarlarını dövüyordu. Kalbi hızlandıkça, bedenini saran ve güven veren o kolların artık olmadığını düşündükçe o gün 'garip' diye tanımladığı duygu içinden volkan misali yükseliyor ve nefesini kesiyordu.

Kesilen nefesine öfkeyle birkaç soluk aldığı esnada gözleri aynada-

ki yansımasına takıldı. Hayatında kendine hiç bu kadar öfkelendiğini hatırlamıyordu. Yaşadığı stres, gerginlik ve nicesi o gün dilinden o sözlerin dökülmesine sebep olmuştu. Ama bu bir gerekçe olmamalıydı. Öylesi yaralayıcı sözler için.

Öfkeli adımlarla aynaya yaklaşıp ellerini yeniden masaya dayadı ve resmen kendine kafa tutar gibi durdu.

"Senin ayarsız dilini..." dedi bağırarak.

"Senin öfke bürüyen gözünü," diyerek devam etti.

"Adam defalarca hayatını kurtardı. Geldiğin günden beri her zor ânında yanında oldu. Sen ne yaptın?" Susup soluk alırken elleri titriyordu.

"Ne yapacaksın, yine paldır küldür konuştun. Aferin... Böyle devam et. Aferin. Çevrende bir tane insan kalmasın." Çevresinde insan kalmaması mıydı sıkıntı yoksa Metehan'ın kalmaması mıydı? Bu soruyu düşünüp, sağlıklı cevap verebilecek duruma sahip değildi. Şu an değildi. Resmen haleti ruhiyesi bozulmuştu. Gözü dönmüş, akıl ve mantık namına hiçbir şey kalmamıştı.

Avuçlarını yasladığı masada bir anda geri çekilip dağıttığı odadan hızlıca çıktı ve mutfağa ilerledi. Bir bardağa titreyen ellerine rağmen yarım yamalak su koymaya çalıştı. Ancak nafileydi. Sürahiden akan su, bardağa değil yere dökülüyordu.

"Allah kahretsin!" Bağırışı dilinden döküldüğü anda elindeki bardağı fırlattı ve karşıdaki duvara çarpıp patlarcasına parçalanışını izledi. Cam kırıklarının etrafa dağılışını izledikten sonra hızla dolaplara yöneldi. Görüntü hoşuna gitmişti. Bardaklar tıpkı kendisi gibi parçalamıyordu demek! Kendisi paramparça olurken bardaklar niye sapasağlam duracaktı ki? Öyle değil mi ama. Onlar da parçalanmalıydı o zaman.

Akılsız aklından geçen bu düşünce mantıklı gelince derince bir soluk alıp eline aldığı bardakları peş peşe aynı duvara fırlatmaya devam etti.

"Yüzüne bakılacak insan değilsin. O yüzden, o adam günlerdir evine gelmiyor. Seni korumak için kapı komşusu yaptığı evine." Bir bardak daha duvarda patladı. Bu sırada biri daha duvara uçarken, "Abinin canını kurtaran adama, abin üstünden laf söyledin. O ise senin abini, senin diline bile düşürmeyecek kadar asil biriymiş. Ke-

pazesin sen." En son attığı bardak da parçalara ayrılınca durdu. Soluk aldı. Bir soluk daha. Bir kez daha.

Öfke nöbeti yavaş yavaş geçerken titreyen bacaklarını hissetti ve olduğu yere öylece oturdu. Bacakları bedenini taşıyamayacak şekilde titriyordu. Kollarıyla bacaklarını sarıp başını geriye attı ve gözyaşları yeniden yüzüne döküldü.

Dakikalar usul usul geçerken Nazenin de biraz olsun sakinleşmeyi başarmıştı. Titremeleri, iç çekişleri ve gözyaşları durulmuş, fırtınadan sonraki sessizlik evin içini sarmıştı. Yavaşça yerinden kalkıp yorgun adımlarını yatak odasına yönlendirdi. Her yer darmadağındı ancak umursamadı. Yere fırlattığı makyaj malzemelerinden hâlâ sağlam olanları masaya koydu ve yüzünü yıkamak için banyoya geçti. Soğuk suyla temizlediği yüzünü kurulayıp yeniden yatak odasına döndüğünde makyajını yapmaya dermanı kalmamıştı. Bu gecenin daha başlamadan bitmesini diliyordu.

Malzemeleri kol çantasının içine koyup evin kapısına ilerledi. Makyajını oraya vardığında halledecekti. O zamana kadar biraz dinlenmeyi ve toparlanmayı umut ediyordu. Dolaptan topuklu ayakkabılarını ve kabanını alıp giydi. Boynuna bir şal doladı. Kabanının altına sıkışan saçını dışarı çıkarıp aynaya bakmaya bile cesaret edemeden evden çıktı.

Kapıyı açıp dışarı adım attığı anda görüş alanına giren adamın yüzünde gergin ve endişeli bir ifade hâkimdi. Muhtemelen evin içinde kopan kıyameti duymuştu. Kısa bir an gözleri buluştu ve Metehan'ın gözlerindeki endişe resmen elle tutulur bir hâl aldı. Ne kadar kötü görünüyorsa adamın ağzı açık kalmak üzereydi ama kendini tutmaya çalıştığı da belliydi.

Kapıyı çekip kilitlemek için arkasını dönen Nazenin derin ve titrek bir nefes alırken eli de titremişti. Ya da eli zaten titriyordu da şu an fark ediyordu. Anahtarı bir türlü yuvasına oturtamayınca sakinleşmek için aldığı nefesler öfkesini körükler oldu. Dudaklarının arasından dökülen mırıltılı küfürlerin bini bin paraydı. Ancak o kadar boğul ve sessiz küfür ediyordu ki ne dediği anlaşılmıyordu.

Bir saat önce içini kaplayan öfke geri geliyordu. Hissediyordu. Hınçla elini kaldırıp yumruğunu kapıya indirdi. Ancak eli acımadı. Beklediği acıyı hissedemeyince elini geri çekip bir yumruk daha indirmek isterken kulağının dibinde fısıltı duydu.

"Sakin..." Ne zaman kapattığını bilmediği gözlerini araladığında canının neden acımadığını anladı. Çünkü binbaşı elini elinin üstüne sıkıca sarmıştı. Anahtarı tutan elini de aynı şekilde sardığını görünce hissettiği azap çoğaldı sanki. Onca sözüne rağmen adam hâlâ onu koruyordu. Kendisinden bile koruyordu. Başı öne düştü, gözyaşları yeniden göz pınarlarına doldu.

"İzin ver ben yapayım," diyen ses kulağına ulaşırken, saçlarının arasına karışan solukları da hissetti. Tıpkı sırtını kaplayan kocaman bedeni hissettiği gibi. Yumruğunu gevşetip parmaklarını yavaşça ayırdığı anda Metehan'ın parmakları parmaklarının arasından geçmiş ve elini daha sıkı tutmuştu. Sımsıkı.

Anahtarı tutan elini avucunun içine alıp anahtarı da aldıktan sonra kapıyı birkaç saniye içinde kilitledi. Ancak ne geri çekildi ne de ellerini bıraktı. Kapının önünde öylece durmaya devam ederlerken hareket sensörlü ışık söndü ve koridor karanlığa gömüldü. O kadar hareketsizlerdi ki, aldıkları nefesler bile o kadar derin ve belirsizdi ki sanki yok olmuşlardı.

Başının arkasına, kuyruk yaptığı saçların arasına dokunan burnu ve sıcak solukları hisseden Nazenin hafifçe ürperip titrediğinde elini mengene gibi saran elin tutuşu mümkünmüş gibi daha da sıkılaştı.

"Ne oldu? Neden evi başına yıktın? Neden bu kadar ağladın?" Kulağına fısıldanan sözlerle gözlerinden yaşlar yuvarlanıverdi. Işığın sönmüş olmasına dua ederken dudaklarını birbirine kenetlemiş, boğazından yükselen iç çekişi yutkunarak durdurmaya çalışmıştı. Sessiz kalmayı başarmıştı ancak usul usul titreyen göğsünü durduramamış, Metehan ise o titreyişi göğsünün ortasında hissetmişti. Topuklu ayakkabılarına rağmen aralarındaki boy farkı barizdi. Daha da eğilip çenesini kadının omzuna yasladı hafifçe.

"Yazık değil mi gözlerine?" derken o gözleri görmek için ama gülerken görmek için dünyayı tersine çevirebileceğini hissetti.

"Sana yazık değil mi?" diye mırıldanan titrek, yorgun ve ağlamaklı sesi duyduğu an kaşları çatıldı. Alnı kırıştı, kaşları göz kapaklarına yaklaştı, yüzü soru dolu bir ifadeye büründü. Ama Nazenin bunların hiçbirini görmedi.

"Neden bana yazık oluyormuş?" Ne demek istediğini gerçekten anlamamıştı. Şu an tek odağı onun şişmiş yüzü, gözüydü. Tabii bir de

kan çanağına dönen gözünün beyazları. Her ne için ağladıysa o kadar çok ağlamıştı ki perişan hâldeydi. Metehan onu sımsıkı sarıp göğsüne bastırmak istiyor ama kendine de hâkim olmaya çalışıyordu.

"Onca sözü hak edecek hiçbir şey yapmamıştın. Ama benim öfkemin ve öfkeli sözlerimin hedefi oldun. Yazık değil mi sana? Kalbini kırdım hatta belki gururunu. Ve vicdanım beni rahat bırakmıyor. Şimdi senin kalbini kıran, sinirini bozan o kadından ne farkım kaldı?" Demesiyle Metehan daha fazla kendisiyle savaşamadı ve sıkıca tuttuğu eli bırakmadan hem kendi kolunu hem de Nazenin'in kolunu karnına doladı. Artık aralarında hiç mesafe kalmamıştı. Yüzünü hafifçe çevirip burnunun ucunu şakağına değdirirken soluk alıyor, aldığı her soluk hiç olmadığı kadar tanıdık ve güzel geliyordu. Çünkü soluklarına kadının kokusu karışmıştı.

"Seni bu kadar ağlatan şey bana söylediğin sözler miydi? Ve sen, kendini Cansel'le bir mi tutuyorsun?" derken sesinde hafif bir sinir vardı.

"Yapma vali hanım, sen akıllı kadınsın," deyip durdu ve elinin içine, parmaklarının arasına hapsettiği eli sıktı usulca.

"Hiçbir suçun günahın yokken aramızda kalıp durmaktan bıktın. Sana o sözleri söyleten de bu oldu." Nazenin başını yavaşça sallarken, "Özür dilerim," diye fısıldayınca Metehan'ın yüzünde günler sonra bir gülümseme belirmişti.

"Dileme... Çünkü bu yaşadıklarına engel olamadığım için benim özür dilemem lazım. O sözleri söylemek de haksız değildin. Aslında suçun günahın yokken yaşadığın imalara, sözlere çok bile dayandın. Bunları yaşamana dolaylı yoldan da olsa sebep olduğum için ve engelleyemediğim, derdinin üstüne dert olduğum için ben özür dilerim." Bir an durdu ve kadının şakağına dudaklarını bastırdı. Nazenin bu dokunuşla titreyince dudakları teninden ayrılmadan kıvrıldı. Yüzünde yine gülümseme belirdi.

"Beni kıran tek şey o anki sinirle söylediğine inandığım diğer sözlerin oldu. Ben sırtımı birilerine dayamam. Sırtını dayayacağın dayanağın olurum ama kimseye sırtımı dayamam," derken kadını daha da göğsüne bastırdı. Sanki daya sırtını bana, ben sana destek olurum der gibiydi.

"Ben, bulunduğum yere kendi çabalarımla geldim. Tıpkı sizin

gibi vali hanım. Ve Andaç'la ilgili kısma gelecek olursak... Abin benim canımdır. Kimse canına en ufak bir söz söyletmez. Ben de söyletmem. O yaşananları nasıl öğrendin bilmiyorum. Çünkü ne ben ne de Andaç ondan bahsetmeyiz," deyip soluk aldığı sırada Nazenin fısıldadı.

"Anneme sordum." Metehan zaten tahmin ettiği cevabı net olarak alınca başını hafifçe sallamıştı.

"Ah Meliha anne... Bugüne kadar kimseye anlatmadığı gibi size de anlatmaması gerekirdi." Sizli bizli konuşurken böylesine yakın olmak komikti. Nazenin soluklarının arasından 'hıh' nidası çıkarıp güler gibi olurken Metehan yeniden konuştu.

"Bana asla, o konuyla gelme. Evet ben abinin önüne atladım, ona değecek kurşun benim göğsümü deldi. Ama sonra o yarayı deden iyileştirdi," deyince Nazenin şaşkınlıkla başını omzuna çevirmiş ve resmen Metehan'la dudak dudağa gelmişti. Adamın gözleri ağır ağır yüzünde geziyordu. Etraf karanlık olsa da bunu hissediyordu.

Sonra o bakışların dudaklarına iliştiğini gördü ve zar zor yutkundu. Heyecanlı bir koşu başladı göğüs kafesinde. Kalbi duvarlarını yine dövüyordu ancak bu seferki öfkeden değildi. Soluğunu kesen heyecanındandı.

"Ameliyatını dedem mi yaptı?"

"Evet..."

"Ailemi bu kadar iyi tanıyor olman ama benim seni hiç tanımamam normal mi?" sorusunu fısıldayınca Metehan sessizce gülmüştü.

"Daha önce tanışsaydık seni 'Andaç'ın kız kardeşi' olarak tanıyacaktım. Ve abin gibi davranmak zorunda kalacaktım." Bir an durup zaten yakın olan dudaklarına mümkünmüş gibi biraz daha yaklaştı ve aynı Nazenin gibi fısıldadı.

"İnan bana bunun böyle olmaması hayatta başıma gelen en iyi şey." Sözleriyle Nazenin'in soluğu kesildi. Ne diyeceğini ne yapacağını, nasıl tepki vermesi gerektiğini bilemeyip öylece dururken Metehan ise onun telaşlı hâlini karanlığa rağmen görüyor, keyifle de izliyordu.

"Artık gidelim mi?" Vali hanım için kaçma vakti geldiğini anlayarak başını sallayan Metehan kollarını gevşetti, ellerini ayırdı ve bir adım geri gitti. Hareket etmesiyle sensor onu algılamış ve apartman

boşluğu aydınlanmıştı. İkisi de aniden yanan ışık yüzünden gözlerini kısarken birbirlerine bakmaya devam ettiler. Ancak bu bakışmayı çabucak sonlandıran Nazenin oldu.

Derin bir soluk alıp duruşunu dikleştirdi, kabanının önünü kapatıp, şalını boynuna sardı. Çantasını ne zaman yere düşürdüğünü bile hatırlamıyordu. Eğilip çantayı aldı ve merdivenlere yöneldi.

"İyi geceler binbaşı," deyip basamakları yavaşça inmeye başladı. Bu sözleriyse 'burada yaşanan, burada kaldı. Şimdi ikimiz de işimize bakalım ve çizgilerimizin gerisine çekilelim' demekti. Metehan bunu anlamakta zorlanmadı. Anlamakta zorlandığı tek şey Nazenin'in bunca yaşanandan sonra kendini nasıl bu kadar çabuk toparladığı ve yaşananları yok sayabildiğiydi.

Başını bıkkınlıkla sallarken merdivenlerden inen kadının sırtına göz gezdirdi. Az evvel uzunca bir süre göğsüne yaslı duran sırtına. Ve aynı onun gibi net şekilde cevap verdi.

"İyi geceler sayın valim."

***

Nazenin makyaj sayesinde yüzünü gözünü epey toparlamayı başarsa da yorgunluğu belli oluyordu. Bunu ona bakan herkes fark etmişti. Yemeğin kısa sürmesini ve bir an önce bitmesini dilese de öyle olmamıştı tabii. Yanındaki sandalyeye oturanlar sürekli değişmiş, hayırlı olsun dileklerinden sonra işten güçten konuşmuşlardı. Bazı olumsuzlukları dile getirdiklerinde Nazenin hemen not defterine kısa notlar alıyor hiçbirini geçiştirmiyordu.

Bu yaptığı birçok kişinin hoşuna giderken elbet hoşuna gitmeyenler de vardı. Vali hanımın dişli ve prensipli oluşu öncelikle Belediye Başkanını ve onun tayfasını rahatsız ediyordu. Biliyorlardı ki en ufak boşlukta, hatada bu kadın karşılarına dikiliverecekti.

Başkan göz ucuyla vali hanıma baka baka yanındakilere bir şeyler anlatırken Metehan ise gözünü kırpmadan Başkana bakıyordu. Sevmiyordu bu adamı. Kılıksız, şahsiyetsiz, kişiliksizin tekiydi. Ailesinin gücü, iş dünyasındaki hatırı sayılır isimleri ve yaşadığı şehirdeki tanınmışlığıyla bulunduğu yere gelmişti.

Olur olmaz her haltın içinden çıkardı. Eli kolu uzundu. Metehan da o uzun ellerin Nazenin'e dokunmasından tedirgindi. Zaten bu tedirginliğini Nazenin de biliyordu. Ancak hiç umursamıyor, bildiğini

okuyordu. Usulca başını sallayıp kadının inadına içinden söylenirken yanına yaklaşan geçten bir adama odaklandı. Adamı tanıyıp homurdanarak söverken yerinden kalkacak oldu ancak yanında oturan Albay bileğini kavradı.

"Otur... Bırak bakalım ne yapacak görelim?"

"Komutanım, adamı tanıdığına emin misin?" Albay göz ucuyla önce adama sonra Metehan'a baktı.

"Eminim binbaşı. Ve uzun zamandır göz önüne çıkmayan bu şerefsizin şimdi burada, babasının eteğinin dibinde olmasının sebebini çok merak ettim. Bırak gelsin. Nazenin Hanım'a neler diyecek görelim. Bunca insanın, polisin askerin arasında ona hiçbir şey yapamaz," dediği sırada Levent'in de Nazenin'e doğru adım attığını görünce elini havaya kaldırıp onu da durdurdu. Levent eli belindeki silahın kabzasını kavramış hâlde kalmış Albaya bakıyordu. Albay dudaklarını kıpırdatarak 'bırak' dedi ona da.

Levent emre uyup geri adım atarken çevresinde olan biteni fark etmeyen Nazenin yanındaki sandalyenin yavaşça çekildiğini ve birinin oturduğunu anladı. Başını not defterinden kaldırıp göz ucuyla yanına baktığında gençten bir adam gördü.

Adam da aynı şekilde kendisine bakıp elini uzatırken yüzünde samimiyetsiz bir tebessüm belirmiş, bakışlarındaki tekinsiz ifade bir görünüp bir kaybolmuştu.

"Hoş geldiniz vali hanım." Nazenin adamın kuşku uyandıran gözlerinden gözlerini ayırıp eline baktı.

"Hoş buldum," derken elindeki kalemi bırakmamış, hâliyle adamın da elini sıkmamıştı. Adamın huzursuz eden, rahatsız eden bir tavrı vardı. Sevmemişti bunu. Gözlerinin gözlerine bakışı, sonra üstünde ağır ağır dolanışı kalkanlarını devreye sokmuştu sanki.

Adamın Nazenin'e bakışını gören Metehan dişlerini sıkarken, Albay da yumruğunu sıkmıştı. Erkek gözüyle bakınca şu an o şerefsizin aklından geçenleri anlamaları zor olmamıştı. Biri kızına böyle baksa, süzse Albay onu parçalarına ayırırdı. Nazenin'i de kızı gibi görüp sevmeye başladığından kendine hâkim olmakta zorlanıyordu.

"Gözünü oyacağım piç kurusunun!" diye hırlayan Metehan'ın sözleriyle kendine gelip ona döndü ve bu sefer kolunu tuttu.

"Aslanım... Zor biliyorum ama az sabır," derken ondan ne kadar

zor bir şey istediğinin farkındaydı. Sevdiği kadına biri böyle baksa, yiyecek gibi... Yeri yerinden oynatır daha da yerine getirmezdi.

"Komutanım... Bu adam sapık. Bunu hepimiz biliyoruz. En son takıldığı üç kadın ortada yok. Kayıp olarak her yerde aranıyorlar. Ve biz çakalın yanına kuzu bırakıyoruz." Albay bir an düşünür gibi durdu ve sırıtarak Metehan'a baktı.

"Sen Nazenin Hanım'ı kuzu olarak görüyor ve hafife alıyorsan vay hâline. Kuzu dediğin kadın seni parçalar atar haberin olsun." Yine durdu, göz ucuyla vali hanıma baktı.

"Korkma... Senin kuzu çoktan adamı analiz etti. Bakışlarına bak... Buz gibi oldu. Ve adamın elini bile sıkmadı." Metehan da Nazenin'e dönüp hâlini, tavrını izlerken

"İyi ki sıkmadı. Yoksa adamın elini koparmak zorunda kalırdım," demiş ve ağzının içinden küfürlerini sıralamaya başlamıştı. Albay, onun son sözlerine kıs kıs gülerken diline gelen sözlere engel olamadı.

"Gönlüne sormuş ve cevabını almış gibisin Kılıçarslan." Metehan üstü kapalı 'seviyorsun' anlamına gelen bu sözleri duymazdan gelip Nazenin'e bakmayı sürdürürken dişlerini sıkıyordu. Ona değen bakışlardan hoşnut değildi. Kıskançlık damarlarındaki kanla yer değiştirmiş gibiydi.

Yanına oturan ve kulağına doğru eğilip ona bir şeyler anlatan adamların hepsi sinirini bozmuştu zaten. Ona her yaklaştıklarında 'acaba güzel kokusunu alıyorlar mı?" Düşüncesi aklına gelmiş, kalbinin üstünde resmen filler tepişmişti. Öfkeyle kesik kesik nefesler alıp gözlerini kapatırken sakin olmaya çalışıyordu. Bu sırada Nazenin ise yanındaki densizin kim olduğunu çözmenin derdindeydi.

"Kendinizi tanıtmak gibi bir niyetiniz yoksa işime engel olmayın ve geldiğiniz gibi gidin," sözleriyle sırıtan adamın ağzının orta yerine bir yumruk sallama isteğiyle dolmuştu.

"Siz hep böyle atarlı giderli misiniz vali hanım? Geçen günkü basın açıklamanızda da pek havalıydınız." Nazenin bedenen adama dönüp dik dik bakarken Albay, binbaşı ve yakın korumasının da kendilerine baktığından bir haberdi.

"Bana bak, kimsin, nesin, necisin bilmiyorum ama asabımı bozmadan kalk git. Yoksa zararlı çıkan sen olursun," derken elinde sıktığı kalemi masaya vurmuş. Kalem avuç içiyle masa arasında kısıp kal-

mıştı. Mekândaki herkesin gözü üstlerine dönerken Nazenin gözünü kırpmadan adama bakıyordu. Adam ise hâlâ gevşek gevşek kendisini süzüp gülerek, "Zoru severim," dediği anda Nazenin az evvel masaya vurduğu elini kaldırdı ve adamın ağzının orta yerine indirdi. Yumruğunun darbesiyle geri giden adamı yakasından yakaladığı gibi sandalyeyle birlikte yere düşmesini de engelledi. Bir hışımla ayağa kalkıp adamın omzundaki elini ensesine yerleştirdi. Var gücüyle sıktı. Başparmağı şah damarını sıkarken diğer parmakları soluğunu kesmiş, adamın yüzü morarmaya başlamıştı.

Albay ve binbaşı başta olmak üzere herkes ayağa fırladığı esnada Nazenin adamını önce yüzünü masaya vurdu, sonra ensesinden geri çekip yanağını masaya yapıştırdı.

"Kimsin lan sen? Senin o ayarsız ağzını, densiz bakışını sikerim piç kurusu!" Bağırışı salonda inlediği sırada Belediye Başkanı telaşla yanına yaklaşmaya çalışıyor, masaya yapışan adam ise alamadığı soluklar yüzünden debeleniyordu. Debelenen ayaklarına basıp resmen tepesinde yükselirken, "Tavrına, bakışına sessiz kalıp susarım mı sanıyordun?" Bağırışı bir kez daha ortamı sardı.

"Kim lan bu?" diye başını kaldırıp direkt olarak Metehan'a baktı. Ve şoke oldu. Binbaşı keyifle sırıtarak olan biteni izliyordu.

"Ulan millete akıllısı, bana hep delisi düşüyor. Adaletini bilmem ne yapayım," diye homurdanmasıyla Albay, emniyet müdürü, koruması Levent ve daha birçok kişi kıs kıs gülmeye başlamıştı.

"Binbaşı... Kim bu hırt?" Metehan yüzündeki ifadeyi toparlamaya çalışıp boğazını temizledikten sonra gözleriyle belediye başkanını gösterdi.

"Sayın Belediye Başkanımızın oğlu," dedi ama ardından da dudaklarını sessizce kıpırdatmaya devam etti. 'Dölü' demesiyle Nazenin kahkahayı basacak olmuştu.

"Sayın valim... Oğlum ne dedi bilmiyorum ama..." diyerek aralarına giren adama hızla dönüp gözlerine baktı.

"Başkan... Oğlunu benim olduğum hiçbir yerde görmeyeceğim. Eğer görürsem... O zaman görüşürüz." Ellerini masaya yapıştırdığı adamdan çektiği gibi gözleriyle çevresini taradı ve aradığı kişiyi buldu.

"Sayın Savcım ve Başsavcım, şahıstan şikâyetçiyim. Şahıs beni

sözlü olarak taciz etmiştir." Ortam bu çıkışıyla resmen buz gibi olmuştu. Oluşan sessizlikle duraksayan Nazenin, takım elbiseli adamlar sürüsüne döndü, şöyle bir baktı.

"Ne o, çok şaşırdınız. Bu puşt gelip beni taciz edecek ben de görmezden mi geleceğim? Yok ya. Yaptığı suçtur cezasını da çekmelidir." Başkan oğlunu çekiştirerek kendine çekerken Nazenin sözlerine devam etti.

"Size de örnek olsun. Ne birinin size sözlü taciz ve tehditte bulunmasına göz yumun, ne de birine bunu yapmaya cesaret edin," dedi ve sakince masanın etrafından dolaşıp Metehan'ın yanına yaklaştı. Gözlerini mekânı terk eden baba oğuldan ayırmadan, "Döl mü?" diye sorarken Metehan Binbaşı sakin sakin omuzlarını sallamıştı. O da tıpkı Nazenin gibi başkan ve mora dönen oğluna bakıyordu.

"Döl!" Kısa ve net cevapla sırıtmamak için dudaklarını kemiren kadın, "Buna oğul değil, ancak 'döl' denir zaten," dediği anda yanından boğuk bir kahkaha yükseldi. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Albay, emniyet müdürü ve Levent içlerine içlerine gülüyorlardı. Bu sırada usulca arkasına sokulan Yüzbaşı Yusuf ikisinin arasından başını uzattı.

"Pardon ama sormadan edemeyeceğim. Böyle kaliteli sövmeyi nereden öğrendiniz sayın valim?" İşte hepsini kahkahalara boğan bu soru olmuştu. Metehan başını arkaya atıp resmen gürleyerek gülerken Nazenin de ona eşlik ediyordu. Bir süre devam eden kahkahaları son bulduğunda ikisi de birbirine baktı. Çünkü ikisi de cevabın kim olduğunu biliyordu. Metehan usulca başını sallayıp sol kolunu vali hanımın beline sardı ve yürümesi için onu yönlendirdi. Kadın birkaç adım önünden ilerlerken de yüzbaşıya dönmüştü.

"Andaç'tan öğrenmiştir başka kimden olacak." Nazenin duyduğu sözlerle yeniden gülümserken omzunun üstünden onlara baktı. Arkasından bir ordu adam geliyor gibi görünüyordu.

"Bursaspor maçına götürüp söv kızım diyordu. Sövüyordum beğenmezse de olmadı, öyle değil bak böyle söveceksin diye uygulamalı eğitim veriyordu manyak herif." Ardından gelen adamların adımları durdu. Bir an sessizlik oldu ama ardından o sessizliği haykırışa benzer kahkahalar böldü. Hepsi renkleri atana kadar gülmüşlerdi.

Yanında Levent'le salondan ayrılan Nazenin'e bakan Albay, usulca Metehan'a sokuldu.

"Kuzu mu?" Metehan ise bu soruya keyifle sırıtıp ona yandan yandan baktı. "Kaplanmış komutanım." Ve ikisinin tekrardan gülmeye başlaması bu sözlerle olmuştu.

***

"Ne yaptı ya öyle? Ulan o nasıl ayar vermek. Deliricem. Adamın ağzının ortasına geçirdi. Yetmedi resmen masaya mıhladı. Nefesini kesti be. Vay anasını harbiden taşaklı kadınmış," diyen çaylağın sözleriyle Pençe Timi kahkahayı basmıştı. Ancak son sözleriyle kaşı havaya kalkan binbaşı da çaylağın ensesine tokadı basmıştı.

"Ağzını eğdirme lan!"

"Ama komutanım. Kendisi demedi mi? Geldiği ilk gün size böyle demişti," diye kendini savunan genç adama bakıp gülmeden edemedi. Kolunu omzuna sardı ve onu bedenine doğru çekip yan yana yürümeye devam etti.

"Dedi valla aslanım. Dedi. Dediği de doğruymuş. Hepimiz gördük." Metehan o anları kafasında döndürüp döndürüp duruyor, her seferinde de daha çok gururlanıyordu. Kalbinin atışını değiştiren gururdan aklını kaçırmak üzereydi.

"Sikerim dedi ya lan. Piç kurusu dedi. Başkana da kaydı yani. Yıldız gibi..."

"Yıldız gibi kadındı zaten harbi yıldız oldu bu gece."

"Kaydıraksız ortamda, salondaki herkesi kaydırak edip kaydı." Metehan ardından gelen askerlerinin dediklerini dinliyor, dinledikçe gülüyor, güldükçe içi içine sığmıyordu. Tam keyfinden dört köşeyken, "Valla sövdü ya 'ağzını öpeyim' diyesim geldi," diyen Teğmen Günay'ı duydu ve durdu. Kolunun altındaki Hamdi'yle arkaya döndü. Gözlerini Günay'a dikip, "Ağzını siktirme lan!" Dediği anda Günay'ın rengi atmıştı.

"Lafın gelişi dedim komutanım. Yoksa vali hanım dünya ahiret bacımdır."

"Lafının gelişine de gidişine de başlarım. Amel defterini dürdürme. Ne dünya kalır ne ahiret." Hışımla yeniden yönünü lojmana döndü ve hızlı hızlı yürümeye başladı. Bu sırada Hamdi'yi de yanında çekiştirip duruyordu ama farkında değildi. Hamdi garibim ise sesini çıkaramıyor, komutanı nereye çekse oraya gidiyordu.

Günay ve timin geri kalanı onların gidişini izlerken Yusuf Yüzbaşı gayet keyifli şekilde sırıtarak Günay'ı dirseğiyle dürttü.

"Ne dedim ki komutanım. Valla öylesine çıktı laf ağzımdan." Kendini savunmaya geçen Günay'a çevirdiği bakışlarından haylazlık akıyordu.

"Oğlum... O senin yengen yengen..." işte o meşhur repliğin söylenmesiyle hepsi resmen kopup gitmişti. Kendini zar zor toparlayan Adil Teğmen badisini kolunun altına aldı.

"Lafın ağzından çıkmadan önce düşün yani yiğidim. Bir dahakine lafın ağzından çıkamayabilir. Buna da komutanımız sebep olabilir." Uygur Üsteğmen de yüzbaşıyı kolunun altına alıp yürümeye devam ederken keyifle şakıdı.

"Germeyin komutanımı... Adam âşık, âşık. Ama haberi yok."

"Haberdar ederiz badikom. Sen sıkıntı etme. Biz uyuyan devi uyandırırız. Tabii Nazenin Hanım bu performansla giderse bize bir şey kalmaz diyeyim. Komutanım tutar kolundan oturtur nikâh masasına." Uygur, Yusuf'un hayalindeki sahneleri resmen görmüş gibi sıraladı.

"Hee sonra da vali hanım, komutanım ağzına nikâh masasını sokar. Biz de Ümit Besen abimizden öğrendiğimiz o meşhur şarkıyı söyleriz." Ve hepsi aynı anda başladılar.

"Nikâh masasına oturdun işte..."

Onlar kendi aralarında şamata yapadursun Metehan çoktan lojmanın önüne gelmişti. Kendisine yeni tahsis edilen, sarp araziler için daha uygun ve korunaklı olan makam aracından inen vali hanım ise onu görmemişti. Hızlı adımlarla binaya girip gözden kaybolurken Metehan da aynısını yaptı. Allahtan vali hanımı görünce Hamdi'yi salıvermişti. Ancak bunu bilinçsizce yapmıştı. Tıpkı adamı bilinçsizce çekiştirip durduğu gibi.

Binaya girip basamakları ikişer üçer çıktı ve evinin kapısında durmuş çantasını karıştırırken bir yandan da söylenen kadına yaklaştı. Bir eliyle kolunu kavrayıp, diğer eliyle boynunu kavradı ve dudaklarını alnına bastırdı.

Nazenin neye uğradığını şaşırmış, geri gitmek istemişti ancak bedenini tutan eller buna müsaade etmemişti. Saniyeler sonra geri çekilip gözlerine bakan Metehan'a şaşkın şaşkın bakmayı kesti ve gözlerini öfke pırıltıları kapladı.

"Bu akşam size ne oluyor be!" diye bağırırken Metehan cebin-

den çıkardığı anahtarı kapı kilidine yerleştirmiş ve kapıyı açmıştı. Evinin anahtarının onda kaldığını bile hatırlamayan kadın hışımla evine yönelip kapıyı kapatırken, "Deli... Manyak..." diye bağırmaya devam ediyordu. Bu sözleri ise binbaşının umurunda bile değildi. Ne zamandır yapmayı istediği şeyi yapmış, yaşattığı gururdan deliye dönmesine sebep olan kadını alnından öpmüştü. Keyfini hiçbir söz bozamazdı.

***

Kendisi için düzenlenen tanışma yemeğinde şehir merkezine yakın bir ilçenin kaymakamı yaptıkları çalışmaları anlatmış Nazenin ise duyduklarından çok etkilenmişti. İşte bu yüzden yeniden yollara düşmüştü. Güzel şeylerin olduğu bu ilçeyi görmek daha nasip olmamıştı ve duyduklarıyla rotasını oraya yöneltmişti.

Kaymakam, belediye başkanı, ilçe belediye başkanı ve birkaç kişinin daha katılacağı okuma şenliğinde yer alacaktı. Özellikle bu organizasyonda yer almak istemişti çünkü okuma şenliğini gerçekleştiren öğrenciler her zamankinden farklıydı. Hiçbiri ilkokul birinci sınıf öğrencileri değildi.

Yaşlarını almış tonton teyzeler, orta yaşlı kadınlar ve çeşitli yaş gruplarından birçok kadın okuma yazmayı öğrenmenin mutluluğunu yaşıyordu. Vakti zamanında okumasına müsaade edilmemiş bu kadınlar şimdi bunu başarmış olmanın haklı gururunu yaşarken, çocuklar misali heyecana kapılıp bir kutlama düzenlerken o kutlamaya katılacak olmak Nazenin'i de heyecanlandırıyordu. Bu sebeple de hiçbir olumsuzluğu düşünmeden yola düşmüştü. Ayrıca bu gezilerine devam etmesi de karşısındakilere 'sizden korkmuyorum' demenin bir başka yoluydu.

Artık alıştığı coğrafi koşullar ve o zorlu koşullardan doğan harika manzaralar eşliğinde yolculuk ederek İlçeye vardıklarında yaptığı ilk şey Kaymakamı ziyaret etmek olmuştu. Kısa süren görüşmenin ardından ise kaymakamın da kendisine eşlik ettiği kısa bir tura çıktılar. Yakın çevredeki okulları, hastaneyi ve esnafı ziyaret etti. Her biriyle konuşup dertlerini dinlerken ilk günlere nazaran daha sakin ve doğal karşılandığını gözlemlemişti.

İnsanlar alışmaya başlıyor, kabulleniyor, saygı duyuyor, saygı gösteriyordu. Bu iyiydi. Gelecek günlerin daha da iyiye gideceğini müj-

deliyordu sanki. Bu düşüncenin vermiş olduğu şevkle gitti okuma şenliğine. Gözünün değdiği, elinin dokunduğu her kadına desteğini gösterdi. Hepsini tebrik edip kucakladı. Hediye olarak getirdiği kitap, defter ve kalemleri verdi.

Ardından hepsine dertleri var mı diye sordu. Dertsiz insan mı olurdu hiç? Dertsiz insan ölü insandı. O da bu yüzden soruyu sormuş ve derdini anlatan herkesi can kulağıyla dinlemişti. Organizasyon dışında da vatandaşla bu kadar ilgili olması bazılarının hiç hoşuna gitmiyordu. Çünkü oluşturduğu örnek, vatandaşa rol model oluşu işlerine gelmiyordu.

O kötü kalpler istiyordu ki vatandaş cahil kalsın, her dediklerini korkuyla yapsın, hiç sormasın, sorgulamasın. Nazenin ise varlığıyla tüm bu isteklerinin zıttı bir çizgi çiziyor, onların yollarına ters düşen dosdoğru yollar gösteriyordu.

Günün sonuna doğru şenlik bitince aracına geçip şehir merkezine dönmek üzereyken bazı vatandaşların elleri kolları dolu hâlde arabasına yaklaştığını gördü. Peynir, süt, tereyağı gibi çeşit çeşit yiyecekler veriyor, ellerinde, evlerinde ne varsa paylaşıyorlardı.

Nazenin aslında bu hediyeleri kabul etmek istemiyordu. Çünkü verdikleri yiyecekler kendi erzaklarıydı. Birkaç hafta önceki ziyaretlerinden birinde kendisine yiyecekler veren insanlara *gerek yok, zahmet etmeyin* demişti. Aslında bunu çok kibar bir dille söyleyip teşekkür de etmişti ama insanlar kırılmışlardı. O da onlar kırılmasın, eksiklenip, gücenmesin diye ne verirlerse kabul etmeye başlamıştı. Aldıklarını ise araçtan bile indirmeden Levent ve Emre'yle ihtiyaç sahiplerine ulaştırıyordu.

Herkesle vedalaşıp, misafirperverlikleri için teşekkür etti ve aracına bindi. Askeri araç önden, yeni makam aracı ise onun arkasından ilerleyerek yola çıktılar. Bu ziyaretinde binbaşı ve Timi kendisine eşlik edememişti çünkü acilen göreve gitmeleri gerekmişti. Albay ise onları yalnız bırakmaması için başka bir timi kendisiyle göndermişti. Zaten gidecekleri yer de şehre çok uzak olmadığından çok fazla askerle yola düşmeyen Nazenin göğe baktı.

Güneş usulca batmaya hazırlanırken, karanlık ise göğü ele geçirmek için an kolluyordu sanki. Pençe timinin bu manzarayı hangi dağın tepesinden ya da hangi vadinin eteğinden izlediğini düşündü.

Apar topar bir anda, gecenin bir vakti gitmişlerdi ve hiçbirini görememişti. Bu, içini kemiriyordu. Onları yolcu etmek, arkalarından dualar etmek isterdi. Onları uğurlayamasa da dualarını eksik etmiyordu tabii. Aklında dolanıp duran bu düşünceleri kovmaya çalışırken önde fısır fısır konuşan Levent ve Emre'ye kulak kabarttı.

"Özel değilse benimle de konuşun yahu. Sıkıldım burada," demesiyle üçü de güldü.

Emre hafifçe boğazını temizleyip, "Estağfurullah vali hanım. Özel değil. Ben yakın zamanda evleneceğim de ondan konuşuyorduk. İzin almam gerekirse size kim eşlik edecek diye düşünüyoruz," deyince Nazenin hafif çatık kaşlarının altından gülümsedi.

"Onca telaşın arasında bunu mu dert ettin Emre. İstediğin zaman, istediğin kadar izin al. Elbet yerine birini buluruz."

"Sağ olun vali hanım. Çok teşekkür ederim."

"Rica ederim ne yaptım ki? Ayrıca böyle güzel bir haberi şans eseri duymak istemezdim. Şimdiden hayırlı olsun. Bir şeye ihtiyacınız var mı? Benim yapabileceğim bir şey?" Emre mahcup bir tebessümle

"Sormanız bile yetti. Sağ olun." Dese de Nazenin'in içine sinmemişti. Bu devirde ev kurmanın, düğün yapmanın ne kadar masraflı olduğunu az çok biliyordu.

"Müstakbel eşine selam ve sevgilerimi ilet. Ve lütfen eksik olan, alınması gerek bir şey kaldıysa, benim size hediye olarak almak istediğimi söyle. Yeni hayatınızda, yeni yuvanızda benden de hatıra olsun." Emre yine aynı mahcup yüz ifadesi ve ses tonuyla konuştu.

"Gerek yok diyeceğim ama kızarsınız biliyorum. Söylediklerinizi nişanlıma ileteceğim," sözlerine gülen Nazenin, "Beni tanıman ne güzel Emrecim," deyip bir an Levent'e baktı. Bu iki adamla aylardır vakit geçiriyordu ancak özel hayatlarına dair hiçbir şey bilmediğini yeni fark ediyordu. Yakın çevresini ihmal ettiğini düşünüp kendine kızarken, "Levent, sen evli misin?" diye sordu.

"Evliyim sayın valim. Eşim mühendis ve buradaki birçok projede yer alıyor."

"Ooo, ne diyorsun. Hiç söylemedin, doğrusu ben de bugüne kadar sormayı akıl edemedim. Kusuruma bakmayın, çok özür dilerim," demesiyle iki adamın kafaları da kendisine dönmüş, aynı anda, "Estağfurullah," demişlerdi.

"Kaç yıllık evlisin Levent? Çocuk falan var mı?" sorusuyla sert mizaçlı, az konuşan o adamın gözlerinin içi ışıldamıştı.

"Dört yıllık evliyiz. İki kızımız var. Tek yumurta ikizleri, birbirinin kopyası iki tane cimcime." Öyle huzur dolu, mutluluğunu yansıtan bir sesle söylemişti ki bu sözleri, Nazenin gözlerinin dolmasına engel olamadı. Aklına babası gelmişti. Herkese kök söktüren adam, kızına gelince yelkenlerini suya indiriverirdi. Gözlerinin önünde babasının keskin bakışları belirdi. O bakışların içinde kendisine yuva olan sıcacık ışıltıyı düşündü.

"Kızlar ve babaları. Ne diyelim Emre... Allah istediğiniz zamanda size de sağlıkla evlat nasip etsin diyelim mi?" Emre bir an duraksasa da gülümsemeden edememişti.

"İnşallah Nazenin Hanım. İnşallah." Onun içten duasına Levent ve Nazenin de 'inşallah' dedikten sonra sessizleştiler. Bir süre kimseden ses çıkmadı. Hava iyice karardığı için Emre de Levent de pürdikkat odaklanmışlardı. Emre gözünü bile kırpmadan yola bakıyor, Levent ise çevreyi tarayıp duruyordu.

Nazenin onlardan gözlerini ayırıp gökyüzüne baktı. Yeni ay döneminde olduklarından etraf zifiri karanlıktı. Emre ve Levent'i tetikte tutan da tam olarak buydu. Çünkü insan burnunun ucunu göremiyordu. Birkaç dakika boyunca karanlık yola bakmaya devam ederken karşı şeritten gelen kör edici ışıkla etraf aydınlandı.

Aracın içindeki üç kişi de gözlerini kısıp ışığın kaynağını anlamaya çalışırken Emre'nin buz gibi sesi duyuldu.

"Üstümüze geliyor manyak!" Levent hızla Nazenin'e dönüp, "Kemerinizi bağlayın," demiş ve yeniden yola dönmüştü.

"Durmayacak... Daha da hızlanarak geliyor." Emre'nin canhıraş bağırışıyla Levent'in, "Çarparsa kurtulamayız. Sağ tarafa kır direksiyonu." Demesi peş peşe olmuştu.

"Abi yokuş çok dik. Takla atarız."

"Kır şu direksiyonu Emre." Bağırışları birbirine karışıyor, Nazenin ise bir ona, bir diğerine bakıyordu. Şaşkınlıktan kuruyan ağzını aralayıp, "Direksiyonu kır Emre. Öleceksek de o şerefsiz sayesinde ölmeyelim," dediği anda Emre direksiyonu kırdı ve araç resmen uçtu. Tekerler bir an boşa çıkıp havada dönerken dudaklarını birbirine bastıran Nazenin içinin çekildiğini hissetti. Çocukken salıncakta salla-

nırken içini kaplayan o garip his oluşmuştu içinde. Ama bu kez salıncakta falan değildi. Ölümle burun buruna, Azrail'le karşı karşıyaydı.

***

Helikopter sahasında Pençe Timi'nin dönüşünü bekleyen Kutluhan Albay gökyüzüne gözlerini dikmişti. Günler sonra evlatları sağ salim geliyordu. Nasıl gözünü dikmez, onları taşıyan helikopteri görmek için can atmazdı ki?

Yaklaşık yarım saatlik bekleyişin ardından helikopterin sesini duydu ve göğün içinde süzülüşünü izlemeye devam etti. Piste ayaklarını koyup kapısı açıldığı anda saçı sakalı birbirine girmiş on adam peşi sıra yere indiler. Çok şükür hepsi sağ salim evine dönmüştü.

Hızlı adımlarla yanına gelen Metehan'ı kucaklayıp, "Hoş geldiniz aslan parçaları," derken gözlerinin içi gülüyordu.

"Sağ olun komutanım. Hoş bulduk. Sizi iyi gördük."

"Ben de sizi iyi gördüm. Çok şükür kazasız belasız döndünüz," deyip hepsine gururla baktı.

"Hadi, hadi geçin içeri. Duş alın, üstünüzü değiştirip gelin. Toplantı yapacağız."

"Tıraş olalım mı komutanım? Bu meret baya sıcak tutuyor da ayrılasım yok," diyen Yusuf yüzbaşıya bıyık altından güldü.

"Toplantıdan sonra hepinizi kırparız aslanım. Sonra ben seni seve seve ısıtırım. Üşüyeceğim diye korkma." Hepsi kıs kıs gülerken yönünü binaya geçiveren Kutluhan Albaya eşlik ettiler. Tim, odalarına geçip duş almış, temiz üniformalarını giydikten sonra toplantı odasına gelmişti. Uzayan saçları, sakalları temizlenince biraz daha bakılasıydılar. Albay hepsini bir güzel süzüp söze başlayacaktı ki içeriye koşarak giren birkaç askeri görerek duraksadı.

"Hayır olsun diyeceğim ama. Bu hiç hayra benzemiyor."

"Komutanım..." diye soluk soluğa yanına gelen postasına dikkatle baktı.

"Söyle."

Asker soluk bile almadan, "Vali hanım!" deyince Metehan olduğu yerde irkildi ve sesini sabit tutmaya çalışarak, "Ne oldu?" diye sordu.

"Arabası... Arabasını sıkıştırmışlar." Hepsinin gözleri yuvalarından çıkacak gibi açılmış, saniyeler içinde kendine gelen Metehan yerinden fırlamıştı.

"Nasıl sıkıştırmışlar? Ne olmuş? Nerede şimdi?"

Asker soluklarını düzene sokmaya çalışırken, "Yoldan çıkmışlar. Yokuştan aşağıya doğru resmen uçmuşlar. Araç takla atmış." Metehan olduğu yerde bir an sallanır gibi oldu. Askerin anlattıkları gözlerinin önünden film sahnesi gibi geçerken gözlerini kapatmıştı.

"Neredeler? Yanlarında kim var?" sorusunu yeniden sorarken sesi fısıltılıydı.

"Karaçam ilçesinden dönüyorlarmış. Sabah, altı askerle yola çıkmışlardı. Askerleri araç önden gidiyormuş. Üstlerine gelen araç aralarına girerek vali hanımın aracını yoldan çıkarmış. İlçeye yakın bir yerdelermiş. Ambulans, jandarma, polis ve vatandaşlar yardıma gitmiş. Yanlarında giden Askerleri birlik anlık bilgi geçiyor ve yardım istiyor." Hepsi toplantı odasından çıkıp araçlara koşarken, asker bir yandan da aldığı bilgileri söylüyordu.

"Karaçam yolundan gidersek..."

"Buradan gidilen yol kapalı. Öğleden sonra yol bakım çalışması yapılmaya başlanmış. İlçe tarafından gelen yardımlar kaza yerine ulaşabiliyormuş. İlçeye giden ana yolu değil diğer yolu kullanmanız lazım komutanım."

Metehan koşa koşa dışarı ilerlerken arkasından gelen postal gümbürtüsünü kalbinin gümbürtüsü bastırıyordu. Ancak askerin son sözlerini de gayet net duymuş, dudaklarının arasından küfürler etmeye başlamıştı.

"Yol bakım çalışması yapmak ve ana yolu kapatmak için bugünü mü bulmuşlar yani?" derken Albayla göz göze geldiler.

"Aracı sıkıştıran da o çalışmaya katılan hafriyat kamyonlarından biriymiş. Şoförü bulmuşlar. Direksiyon hâkimiyetimi kaybettim diyormuş."

"Ben onun hâkimiyetini sikeyim." resmen gürlediği sırada Albayın elini omzunda hissetti.

"Şerefsiz herif. Yaptı hamlesini. İşte bundan korkuyordum." Albay da onun sözlerine katıldığını belli eder gibi başını sallarken, "Aldık mesajı. Aldık..." diye önce fısıldadı ama sonra gür sesiyle etrafı inletti.

"AFAD, Akut, Kızılay, Jandarma Arama Kurtarma... Kim varsa haber verin. Bu gece hava sıcaklığı eksileri görecek. Bir an evvel ha-

rekete geçmemiz lazım." Tim bu sözlerin ardından hızla araçlara geçerken Metehan, Albaya bakıp, "Dua et," dedi hüzün, acı ve korku gözlerinde yer etmişti.

"Ederim aslanım. Ederim." Araçlar bir bir hareket etti.

Metehan İl merkezine en yakın ilçenin bu kadar uzak olacağını, yolun bitmek bilmeyeceğini nereden bilebilirdi? İçinde kocaman bir korku vardı. Elini ayağını nereye koyacağını bilemeyip bacağını durmadan sallarken Yusuf'un elini dizinde hissetti.

"Sakin ol abi. Sakin ol. Şu an en çok ihtiyacımız olan şey senin aklı başında ve sakin olman. Hiçbir şey olmadan vali hanımı araçtan çıkaracağız inşallah." Yusuf'un umutlu olmaya çalışan gözlerine bakıp başını salladı.

"İnşallah Yusuf. İnşallah." Karanlığın çöktüğü yollarda ilerleyip olduğu yere vardıklarında Metehan resmen araçtan atlamış, insanların arasına karışmıştı. Ortalık mahşer yeri gibiydi. Herkes ellerindeki fenerlerle tepe bir noktadan aşağıya ışık tutuyor, kimileri oraya inmeye çalışıyordu.

"Nerede? Araç tam olarak nerede?" bağırışıyla yanına gelen jandarma yüzbaşı, "Askerlerin tarifine göre buradaymış komutanım," demiş ve ışık tutulan yeri işaret etmişti. Yüzbaşıdan gözlerini ayırıp aşağıya, karanlık çukuru andıran yere baktı ama fenerlerin ışık menzili asıl noktayı aydınlatmaya yetmiyor, araç falan görünmüyordu.

"İtfaiye araçları neden duruyor? Işık tutun şuraya. Aydınlatma sağlayın." Sesi gecenin kasvetli uğultusunu yırtar gibi çıkmıştı.

İtfaiye amiri istifini bile bozmadan salına salına yanına gelip, rahat ve telaştan uzak bir ses tonuyla konuştu.

"Aydınlatma cihazlarımız bozuk." Metehan ölüm gibi soğuk bakışlarını adama çevirdi.

"Ne demek bozuk!"

"Bozuk işte komutan," demesiyle Metehan'ın adama hışımla dönüp boynuna sarılması bir olmuştu. Bu sırada olan biteni gören Yusuf Yüzbaşı, Uygur Üsteğmen ve jandarma yüzbaşı koşarak yanlarına gelmeye çalışıyordu.

"Dalga mı geçiyorsun ulan?" Boynunu sıktığı amir ellerinden kurtulmaya çalışırken Yusuf aralarına girip Metehan'ı belinden sardığı gibi ondan uzaklaştırmaya çalıştı.

"Bırak komutanım. Bırak şu şerefsizi. Biz alternatif bir çözüm bulalım," derken Metehan hâlâ bağırıyordu.

"Seninle sonra görüşeceğiz!" Yusuf'tan uzaklaşıp cebinden telefonunu çıkardı ve Albayı aramaya başladı. Telefon ilk çalışında cevaplanırken direkt konuya girdi.

"Komutanım, itfaiye araçlarının aydınlatmaları bozulmuş. Burada göz gözü görmüyor. Değil aracı bulup yanına inmek, aracın yerini bile tespit edemiyoruz. Askeri helikopter havadan destek sağlayıp bölgeyi aydınlatabilir mi?" Albay duyduğu sözlerle sinirinden kudurarak, "Ne demek bozuk? O zaman orada ne halt ediyorlar? Ağzına sıçayım böyle işin. Başkana yalaklık edip girdikleri devletin itfaiyesini kendilerine göre mi kullanıyor lan bunlar!" Sesi telefondan taşıyordu. Ilımlı olmak, sakin kalmak falan artık hayaldi. Herkes tarafını seçmiş, kendini belli etmişti. Bundan sonrası daha çetin bir savaşın habercisiydi.

"Helikopter her ihtimale karşı hazır bekliyordu. Az sonra havalanacak. Allah yardımcınız olsun." Telefon kapandı. Metehan sıkıntıyla iç çekip karanlık boşluğa bakarken telefonunu cebine koymuş, kısacık saçlarını elleriyle çekiştirmişti.

"Beni bu azapla bırakıp gitme. Ne olursun dayan," diye fısıldadı. Dakikalar boyunca orada durup karanlığı delmek ister gibi bakmıştı. Günler süren operasyonun ardından evine döndüğünde tek yapmak istediği onun kapısını çalıp 'ben geldim' demekti. Neler düşünmüştü dönüş yolunda. Ne hayaller kurmuştu. Yemeğe gittikleri akşam sarıldığı gibi sarılıp öpmenin bile planını yapmıştı.

O gece alnından öptüğünde kıyameti koparıp kendisine 'deli, manyak' diye bağırdığını hatırladı. Bir de yanaklarının nasıl kıpkırmızı olduğunu, nasıl utandığını. Gözleri endişeyle alev alev yanarken dudaklarında ufacık bir tebessüm belirdi.

"Bu deli, bu manyak adamı kahretme ne olur." Umudunu kaybetmek, aklına bile getirmek istemiyordu ama kaza esnasında hayatını kaybetmiş olabileceği ihtimali zihnine fısıldanıyordu. Ya da şu sıralar son nefesini veriyor olabilirdi. Ve kendisi hiçbir şey yapamadan burada öylece duruyorsa... Ömrünün geri kalanını vicdan azabıyla, gönül yangınıyla geçirecekti. Biliyordu.

Düşüncelerini bölen şey duyduğu pervane sesi oldu. Helikopter

tam tepelerinde duruyordu. Derin bir nefes alıp, "Şükürler olsun," dedikten sonra etraf aydınlandı. Görmeye çalıştıkları yamaç gözler önüne serildi. Ve araç gün yüzüne çıktı. Takla atarak aşağı kadar yuvarlandığı açıkça belliydi. Metehan gördüğü manzarayla olduğu yerde sallanınca omzunu bir el kavradı.

"Yapma komutanım. Bizim sana ihtiyacımız var. Ve inan bana o araçtaki kadının sana hepimizden fazla ihtiyacı var." Metehan başını hafifçe çevirip Yusuf'un gözlerine baktı. Korku o gözlerin içine işlemişti sanki.

"Ya artık nefes almıyorsa Yusuf?" Bu ihtimal hepsinin aklından geçiyordu elbet ama kimse bunu düşünmek bile istemiyordu.

"Yapma komutanım... Nazenin Hanım bu kadar kolay pes etmez. Oyunu kendi lehine çevirmeden, herkese ayarı vermeden bırakıp gitmez." Metehan sözlerle umut dolarak araca yeniden baktığında, "Eğer diğer makam aracında olsaydı..." demeyi zar zor başardı. Eğer arazi tip makam aracında olmasaydı diğer araç çoktan tortop olmuş olurdu.

"Bu bile bir işaret komutanım. Hadi başlayalım." Yusuf'un sözlerinden sonra hızlıca harekete geçtiler. Pençe timi daire şeklinde toplanıp plan yapmaya başlarken, emniyet müdürü ve Albay da olay yerine varmıştı. İl emniyet müdürü, Albaydan itfaiye amiriyle yaşanan olayı duymuştu. Araçtan indiği gibi onlara ilerleyip bağıra bağıra konuştu.

"Envanterinizdeki araçların bakım ve kontrolünü yapmadığınız için ve olay ânında operasyonu sekteye uğrattığınız için sizi tutukluyorum." Yanındaki polis memura dönüp, "Alın bakalım Amiri... İfade verecek. Ama o ifadeyi bana verecek," demiş ve adama buz gibi bakmıştı. Birkaç adımla dibine yaklaşıp, "Amir oldun diye kendini dokunulmaz mı sandın ulan?" İtfaiye amiri şoke olmuş hâlde itirazlarına başlayacaktı ki emniyet müdürü yeniden gürledi.

"Götürün." Olan biteni takip eden Pençe Timi'nin içine biraz olsun su serpilmişti. Derin bir soluk alıp tekrar plana odaklanan binbaşı konuşmaya başladı. Görev bilinci, duygusallığını biraz olsun bastırmasını sağlıyordu. Evet içi içine sığmıyor, kalbi göğüs kafesini delip çıkmak istiyordu ama bunu kontrol etmeye çalışıyordu.

"Hava gittikçe soğuyor. Saatlerdir aracın içinde hareketsiz olduklarını var sayarsak... Donmadan onları araçtan çıkarmamız

gerek. Ayrıca araç ters vaziyette. Yakıt deposundan sızıntı olma ihtimali yüksek. Dikkatli olmalıyız. Araç infilak etmemeli. Ve bir de kapılar... Muhtemelen kapılar darbeler sonucunda sıkışmış olmalı. Camları kesmemizi ya da patlatmamızı sağlayacak ne kadar alet varsa yanımızda indiriyoruz. Battaniye, su ve beden ısılarını koruyup şok geçirmemeleri için folyo battaniyeler gerekli. Her şeyi iki dakika içinde hazır edip, eksiksiz aşağı ineceğiz. Aşağı indiğimizde 'şunu unutmuşuz' diyecek olan olursa... Onu fena yaparım. Anlaşıldı mı?"

Tim tek bir sesle, "Emredersiniz komutanım," dediği anda hareketlenme başladı. Güvenlik kordonlarının ardından kendilerini izleyen vatandaşların dualarıyla yamaçtan inmeye başladılar. Sarp ve zorlu araziler için aldıkları eğitimler sayesinde bunu yapmakta zorlanmamışlardı. Onların ellerini kollarını bağlayan ilk problem ışık yetersizliğiydi. Bunu da helikopter sayesinde çözmüşlerdi.

Metehan kulaklığı aracılığıyla helikopterin pilotuyla bağlantı halindeydi ve pilot, yakıtlarının yetme süresinin en fazla kırk dakika olduğu bilgisini veriyordu.

"Tim, kırk dakikamız var. Kırk dakika sonra helikopter yakıt almak için alandan ayrılacak."

"Emredersin komutanım." Yamaçtan aşağı en seri şekilde inip aracın yanına geldiklerinde hepsinin yüreği ağzında atmaya başlamıştı. Metehan elindeki feneri sıkı sıkı tutuyor, elinin titrediğini kimseler görsün istemiyordu. Aracın yanına eğilip cama feneri tuttu ama siyah filmle kaplı camlardan içerisi görünmüyordu. Dudaklarının arasından birkaç küfür mırıldandı usulca. Kapı kolunu kavrayıp bir umutla kendine çekti ancak kapı sıkışmıştı. Ve bağırdı.

"Kapı sıkışmış. Yusuf gel," demesiyle yanında biten Yusuf'la birlikte kapıyı bir kez daha çektiler. Bu sırada diğer kapıyı ise Uygur ve Adil açmaya hazırlandılar. Uygur kapı kolunu tuttu, Adil ise Uygur'un bedenini.

"Bir... İki... Üç..." demesiyle kapıya asılmaları ve uyguladıkları gücün boşa çıkmasıyla paldır küldür geriye yuvarlanmaları bir olmuştu. Uygur ne olduğunu anlamak için kapıya baktı. Sonra hızla Adil'e dönüp iyi mi diye baktı. İyiydi. Ve ikisinin yüzünde de aynı şaşkın, anlamsız ifade vardı. Kapı tam olarak kapalı bile değildi. Onca güç verip açmaya çalıştıkları için de geriye savrulup düşmüşlerdi.

"Ne oluyor lan?" diye fısıldayan Uygur emekleyerek araca yaklaşırken feneri de içeri tutmuştu. Ve gördüğü şeyle tek söyleyebildiği

"Komutanım!" Oldu. Metehan bu bağırışla irkilip hâlâ çekiştirdikleri kapıyı bıraktı. Çünkü saniyeler önce diğer kapının açıldığını görmüş ancak Uygur seslenene kadar yerinden dahi kıpırdayamamıştı. Uyuşup titreyen uzun bacaklarını zorla diğer tarafa yönlendirdi. Açık kapıya yaklaşıp eğildi. Dizlerinin üstüne güm diye düşmüş, korkuyla fenerini içeri doğrultmuştu.

Onu ne hâlde göreceğinin, ölümü ya da diri mi olduğunun korkusu, onu görememenin paniğiyle yer değiştirirken, "Nazenin..." diye fısıldadı. Aldığı her soluğu duydukları gibi fısıltıyla söylediği ismi de duyan tim de kapıya yaklaşıp içeri baktı. Hepsinin yüzünde şimdi aynı şaşkınlık vardı. Hepsi birbirine bakıyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"İçeriden çıkmayı başarmış olabilir mi komutanım?" diye bir umutla soran Yusuf'a bakmadan cevap verdi.

"O küçücük yorgun bedeniyle sıkışan kapıyı içeriden açamaz. Hele ki ters duran bir arabada. Yaptığı her hamlenin aracı hareket ettireceğini biliyordur," derken içeriye doğru daha da yaklaştı ve cama bulaşmış kan izlerini gördü. Gözleri Nazenin'in kanına bakıp kalırken, soluk almayı falan bırakmıştı.

"Yaralanmış. Yaralı olarak bu dediğini hiç yapamaz," dediği sırada öndeki iki adama doğrulttu fenerini. İkisinin de yaşadığını umut etmek istiyordu. Parmak uçlarını önce Emre'nin boynuna uzattı ve nabzı var mı diye kontrol etti.

"Emre hayatta..." sonra hızla Levent'e uzandı. Ona uzanmak için içeriye biraz daha girmiş, bu yüzden araç tavanı üstünde hareket etmişti. Timden sekiz kişi aracın önünden yanına doğru sıralanıp araca omuz verdiler. Bu sırada Yusuf hâlâ komutanının ardında duruyor, ihtiyacı olabilecek malzemeleri ona uzatmak için bekliyordu.

"Levent de yaşıyor. Şükürler olsun," dedi ve hemen ekledi.

"Yusuf boyunluk ver." Yusuf iki tane boyunluğu uzatırken Metehan aracın tavanına dizleri üstünde oturmuştu. Başı koltuklara değdiği içinse olabildiği kadar boynunu eğmişti. Boyunlukları yaralıların boynuna takıp kemerlerini binbir uğraşla çözdü ve beş dakika içinde içerden çıktı.

"Kapıları açıp, onları sarsmadan dışarı çıkaracağız. Sedyeler ve folyo battaniyeler hazır olsun. Soğuk ve hareketsizlik yüzünden şoka girmek üzereler." Birkaç kişi aracı bırakıp malzemeleri hazır etti ve kapıları açtılar. Emre ve Levent'i iki yana folyo battaniyelerin üstüne yatırıp sardılar. Sonra da normal battaniyeyle sarıp sedyelere aldılar.

Yamaçtan aşağı inen AFAD, Akut, Kızılay ve jandarma arama kurtarma ekiplerinden oluşan on kişilik ekibe onları emanet ettiler. Ekipler yaralıları yamaçtan çıkarmak için zorlu mücadeleye başlarken başka bir karma ekip ise yamaçtan inmeye başlamıştı.

Metehan sırtından akan buz gibi teri hissediyordu. Kafasını kaldırıp ışık kaynağı olan helikoptere bakarken kulaklığa dokundu ve pilotu bilgilendirdi. İçi yana yana.

"Şoför ve koruma tedavi için yukarı çıkarılıyor." Sadece bunu söyleyebilmişti. Gerisine dili varmamış, bir süre susmuştu. Bu suskunluğu birkaç saniye dinleyen pilot, endişeyle, "Vali hanım?" diye sorunca Metehan derin bir iç çekti. Öyle bir iç çekti ki iç organları yer değiştirdi sanki.

"Vali hanım araçta değil." Yine sustu soluklandı.

"Tahminime göre... Birileri onu çoktan araçtan çıkarmış." Kulaklık bağlantısından üç farklı sesi aynı anda duydu. Albay, emniyet müdürü ve pilot usul usul küfür ediyordu.

"Pilot yüzbaşım..."

"Emredin komutanım." Çevreyi taramaya başlıyoruz. Yolumuzu aydınlat."

"Emredersiniz komutanım." Helikopter anında harekete geçerken Metehan bir kez daha konuştu.

"Albayım..."

"Söyle binbaşı..."

"Bir helikopter daha lazım. Ve yukarıda kim varsa aşağı insin. Arazi taraması yapmaya başlıyoruz. Ne kadar fazla adam..." dedi ve durdu. Kendi kendine gülüp, "Bu dediğimi vali hanım duysaydı çok kızardı," dedi. Ne pilot ne emniyet müdürü ne de Albay demek istediğini anlamıştı. Ta ki şu düzeltmesine kadar: "Ne kadar fazla *insan* olursa o kadar çabuk sonuca varırız."

"Allah yardımcımız olsun." Cevabıyla kulaklığından elini çekti.

"Ne olur hâlâ hayatta ol. Ne olur yaşıyor ol. Hadi kızım... Sen Nazenin Tuna'sın ve hepimizden daha taşaklısın. Ne olur dayan."

11. BÖLÜM

Gökyüzünde süzülen iki helikopterin ışık desteğiyle aramalarını sürdürüyorlardı. Ancak saat gece yarısını geçmiş hava gittikçe soğumuştu. Eksi dereceleri gören termometrelere bakmalarına ihtiyaçları yoktu. Yerdeki otlar hatta toprağın üst katmanı bile donuk vaziyetteydi.

Saatlerdir süren arama çalışmalarına rağmen hiçbir iz bulmamak umutlarını köreltmeye başlamıştı. Pençe Timi operasyondan döndükleri gibi buraya gelmişlerdi ve dinlenme fırsatları olmamıştı. Zaten yorgun olan bedenlerini taşımakta zorlanmaya başlamışlardı. Tabii bu fiziksel yorgunluğun doğmasının asıl sebebi hiçbir ize rastlamamalarıydı. Ufacık bir iz bulsalar canlarına can gelecek, yorgunluk falan kalmayacaktı.

Yanından geçtiği ağacın gövdesine tutunan Metehan başını öne eğip, "Neredesin? Bir ses versen... Ah bir ses versen be güzelim," diye fısıldadı. Sanki yer yarılmış da Nazenin yerin içine girip kaybolmuştu.

Onu bulamadığı her an ise endişesi, korkusu artıyordu. Ya başına bir şey geldiyse... Onu çoktan kaçırıp esir aldılarsa. Ya da bir diğer ihtimal vardı ki Metehan bunu aklına bile getiremiyordu. Ya ona dokundularsa... Sonra da bir yere atıp gittilerse...

Yüreğine biri bastırıyor gibi hissediyor, soluk alamıyordu. Eğer bu işi başkan ve oğlu olacak döl israfı yaptıysa -ki öyle düşünüyorlardı- ona her türlü kötülüğü yapabilirlerdi. Nazenin'in o adamın elinde olduğu düşüncesiyle aklını kaçıracak gibi oluyordu. O şerefsiz takıntılı, sapkın ve sapık ruhlu bir yaratıktı. Kadınları bedensel zevkleri için kullanırdı. Bunu yaparken de illa rızaları olmasını beklemezdi. Hatta rızaları yoksa onları daha çok sıkıştırır, yapacağı ve yaptığı pislikleri oyuna çevirirdi.

Geçen senelerde kaç kadının o şerefsizden şikâyetçi olduğuna şahit olmuştu. Bedenlerinde ve yüzlerinde yaralarla darp edilmiş olarak kolluk kuvvetlerine başvuran genç kadınları hatırlıyordu. Ve hepsinin tecavüze uğradığını söylediğini de hatırlıyordu. Elini kalbinin üstüne koyup

"Yardım et Allah'ım," diye fısıldadı.

"Yardım et. Onu koru. Ve bize bir yol göster." Başını göğe kaldırmış gözlerini kapatmış öylece durarak dualar ediyordu. Gözlerini hafifçe aralayıp puslu gökyüzüne bir kez daha baktı. Ama gökyüzünün değil gözlerinin puslandığını anladı. Yanağına bir damla gözyaşı düştüğünde.

"Nazenin..." diye iç çekip fısıldadığı esnada bir bağırış duydu.

"Burada..." ne duyduğunu anlamadı. Hiçbir şeyi algılayamadı. Ta ki aynı sözler daha yüksek sesle tekrar edilinceye kadar.

Ne zaman yerinden doğrulup ok misali fırladı ve koşmaya başladı bilmiyordu. Tek bildiği sese doğru gitmekti. Birkaç kişinin toplandığı alana yaklaştığı esnada

"Sakın dokunmayın," diye bağırıyordu. Belki yaralıydı, belki kırıkları vardı. Yaşıyorsa eğer... Eğer hâlâ nefes alıyorsa canı yansın istemiyordu. Kalabalığı yararak ilerledi ve saatlerdir aradığı kadını buldu. Bembeyaz kumaş pantolonu, ceketi, gömleği çamura bulanmıştı. Boynunda kırmızı bir fiar bağlıydı ancak bağı çözülüp yere düşmek üzereydi. Açık kumral renkteki saçları yere çarşaf misali serilmişti. Yavaşça dizlerinin üstüne çöküp ona doğru emekledi ve iki yana düşmüş kollarına baktı. Topuklu ayakkabısının biri ayağındaydı ancak diğeri yoktu. Ayağındakinin de topuğu kırılmış kopmak üzere sallanıyordu.

Parmaklarını boynuna yaklaştırıp korkuyla dokundu. Nefes alıp almadığını bakarak anlayamıyordu. Parmakları şah damarına değince nefesini tuttu ve hissetmeye çalıştı. Nabzının hâlâ attığını umut ederek hissetmeye çalıştı.

Ve birkaç saniyelik bekleyişin ardından parmaklarının ucunda atan yavaş ve belirsiz vuruşu hissetti. Titrek bir nefes alıp soluğunu bırakırken, "Yaşıyor..." demişti. Etraflarında koşturmaca başlarken, "Boyunluk ver. Folyo battaniyeyi ve diğer battaniyeyi hazırlayın." Her dediği hızla yerine getirilirken boyunluğu yavaşça, onu sarsmamaya

çalışarak boynuna geçirdi. Derin bir soluk daha aldı ve bedenine dokundu. Buz gibiydi. İçi hissettiği bu soğuklukla ürperirken, "Buz gibi olmuş. Hipotermi geçiriyor," demiş ve onu yavaşça kucaklamıştı. Bedeni Folyo battaniyenin üstüne bırakıp sardı. Sonra diğer battaniye uzatılınca onunla da sarıp sarmaladı. Kadını yeniden kucaklayıp hızla yürümeye başladığında

"Nazenin gözünü aç, kendine gel. Hadi cevap ver," diyordu.

"Komutanım sedye..." diyen askere aldırmadı bile. Şu an tek derdi onu hızlıca yukarı çıkarmak ve vücut ısısını yükseltmekti. Yoksa Nazenin donarak ölecekti. Uzun süre o önde askerler ve arama kurtarma ekipleri ardında ilerlediler.

"Komutanım ben taşıyayım. Sen biraz dinlen," diyen Yusuf'a sadece, "Dokunma!" diye hırıldamıştı. Dokunmasındı kimse. Kimse ona elini bile sürmesindi. Kendisi taşırdı Nazenin'i. Değil saatler, günlerce taşırdı. Bir ömür gönlünde de taşırdı. Yeter ki gözünü açsın, Marmaris'in ve Bursa'nın yeşilini bile kıskandıracak o yeşil gözleri gözlerine baksındı. Yaklaşıp bir saatlik yürüyüşün ardından tepeye doğru çıkarlarken bir mırıltı duydu. Gözlerini kucağındaki kadına çevirdiğinde kirpiklerinin kıpırdadığını gördü.

"Nazenin..." diye fısıldarken gözünü bile kırpmadan ona bakıyordu. Bir süre öylece durup bekledi. Eğer konuşursa kaçırmak istemiyordu.

Kadının dudakları zorla aralanıp, "Döndün mü?" dediğini net olarak duyduğu anda nefes aldı. Ciğerlerine saatler sonra hava doldu sanki. O hava ciğerlerini yaktı kavurdu ama umursamadı.

Kadının yüzüne yaklaşıp, "Döndüm. Duydum ki sen de dönmüşsün, arabanla. Koşa koşa geldim," derken gülümsemişti. Nazenin ise aslında ne kendi söylediklerinin farkındaydı ne de Metehan'ın ama o da güler gibi oldu.

"Geldin," dedi zar zor.

"Geldim vali hanım. Geldim. Güvendesin." Yeniden yürümeye başlayıp tepeye çıktıklarında herkesten sevinç dolu bağırışlar yükselmeye başlamıştı. Kimi Vatandaştan zılgıt sesleri yükseliyor, kimi dualar ediyordu.

Albay ve emniyet müdürü koşar adım yanlarına yaklaşırken Metehan hiç durmadan askeri araca ilerlemeye devam etti.

"Buz gibi... Hipotermi geçiriyor. Ama az önce kendine gelmeye başladı." Tek söylediği bunlardı. Albay ve Müdür ambulanstaki sağlık personeline işaret ederken Metehan hâlâ askeri araca yürüyordu.

"Binbaşı... Vali hanımı sağlık çalışanlarına ver," diyen Albayın sözleriyle aniden durdu ve gözlerine baktı. Gözleri donmuş gibiydi. Tek bir ışık, tek bir hayat belirtisi bile yoktu sanki. Albay, onun gözlerini ilk kez böyle görüyordu. Açıkçası gördüğünden de ürkmüştü.

"Dokunmayın... Hiç kimse dokunmasın Kutluhan baba. Dokunmayın," diyen sesi insandan çıkamayacak kadar ifadesiz ve soğuktu.

"Tamam aslanım, dokunmayacağız. Ama Nazenin Hanım'ı onlara emanet etmen daha doğru. Biliyorsun," demesiyle Metehan resmen patladı.

"Etmem... Kimseye emanet etmem. Gittik, başka bir time emanet edip gittik. Olana bak. Etmem Albayım. Bu saatten sonra onu kimseye emanet etmem. Anca ölürüm, o zaman alırsınız yanımdan." Geceyi delen bu bağırışla Albay sağlık çalışanlarına dur işareti yapmıştı.

Herkes durdu, Metehan yine yürüdü ve askeri aracın yanına gelip kapısını açtırdı. İçeri zar zor girerken bile Nazenin'i bırakmamıştı.

"Kaloriferin ısısını arttır ve hareket et. Hemen!" Asker tek kelime bile etmeden denileni yaptı. Araç hareket edip yola çıkarken önlerine ve arkalarına da birer araç takılmıştı. Karanlık yoldan gözünü ayırıp kolları arasında usulca titreyen kadına baktı. Yüzünü boynuna doğru yaklaştırdı. Boynuna değen burnunun soğukluğu tüylerini diken diken ederken, kadını daha da sıkı sararak kendine yasladı. Elinde olsa onu içine katıp ısıtırdı.

"Çok soğuk..." dediğini duyduğunda sakinliğini korumaya ve ona olabildiğince yardım etmeye odaklanmak için çabalıyordu. Duygularıyla, endişe ve korkularıyla mücadele etmek düşündüğünden de zordu.

"Biliyorum... Biliyorum çok soğuk. Ama şimdi ısınacaksın. Yeter ki uyuma, benimle kal tamam mı?" onu konuşturmak, bilincini açık tutmak için verdiği çaba sonuçsuz kalmak üzereydi çünkü kadının gözleri kapanıyor, soğuğu daha fazla hissetmek istemeyen zihni yeniden uykuya sığınıyordu.

"Nazenin... Aç gözlerini bana bak. Hadi güzelim. Benimle kal Nazenin," derken elini battaniyenin arasından sokmuş ve göğsünün üstüne dokunmuştu. Bedeninin ısısını kontrol etmek için yaptığı bu hareket ise Nazenin'i bir kez daha titretmişti.

"Sıcak..." diye fısıldadığını duyarken, elinin ısısının ona yaşattığı rahatlamayı hemen fark etmişti. Çatık kaşlarının altından yeniden yola baktı ve kafasında hesaplar yaptı. İl merkezine varmalarına en bir saate yakın zaman vardı. Kadının bedeni hâlâ buz gibiydi ve kıyafetlerinin de bu duruma hiç yardımcı olmadıklarını fark etmişti. Çünkü kıyafetleri soğuk yüzünden resmen donmuştu.

Aracın içine gizlenen, ön ve arka kısmı ayıran camekanı indirmek için bir tuşa bastı. Camekan şoförle aralarına indiğinde ön tarafla ne görüntü ne de ses bağlantıları kalmamıştı. Nazenin'le baş başa olmanın rahatlamasıyla biraz olsun gevşedi ve hızlıca düşündü. Ya yol boyunca kadının bu hâlde tir tir titremesine göz yumacaktı ya da onu ısıtmak için her yolu deneyecekti.

Başını hafifçe eğip yüzüne bakarken moraran dudaklarını, kıpkırmızı olmuş bununu, yanaklarını ve kulaklarını görünce daha fazla düşünme gereği duymadı.

Nazenin'i kolları arasına çekip yüz yüze bakacakları şekilde kucağına oturttu. Sırtını sarıp geriye yıkılmasına engel olmaya çalıştı. Ve bir an bile düşünmeden üstündeki battaniye ve folyo battaniyeyi açtı. Nazenin ısı kaybıyla sarsıldı, inledi. Çenesi takırdayarak birbirine vurmaya başladı.

"Şşş... Azıcık sabret ve konuş benimle. Bana odaklan. Hadi..." toprağa bulanmış ve üstünde donmuş ceketi hızla çıkardı. Gömleğin düğmelerine uzanırken kadın yine mırıldanır gibi olmuştu.

"Üstündeki her şey ıslanmış ve buz tutmuş. Bunlarla durmaya devam edersen seni ısıtma çabam boşa gider. Üzgünüm ama..." gömleği kendine doğru çektiği anda düğmeleri kopmuş, etrafa saçılmıştı. Gömleğini çekiştirerek bedeninden ayırıp pantolonun düğmesini açtı. Onu sol dizine oturtup bacaklarını koltuğa uzattıktan sonra pantolonunu da çıkardı. Artık sadece iç çamaşırlarıyla kalmıştı.

Karanlık yüzünden hiçbir şey görmüyor gibiydi. Onun kıyafetlerinden arındığını ellerini bedeninde rahatsız etmeden gezdirerek anlıyordu. Dizinde oturan kadını belinden kavrayıp yeniden yüz yüze

bakacakları şekilde kucağına aldı. Bacaklarının iki yanındaki bacaklara dokundu. Tenini hissedince ellerini ger çekti. Tenine dokunmadan sadece tahmin yürüterek bel hizasına geldi. Sonra doğru yerde olup olmadığını anlayabilmek için ona tekrar dokunmak zorunda kaldı. Kalçalarını belli belirsiz usulca kavradı, iç çamaşırını buldu.

Bir elini geri çekip, battaniyeyi beline sarıp diğer eliyle çamaşırı tek hamlede yırttı. Artık külotu da diğer kıyafetlerin yanındaki yerini almıştı. Sıra sutyeni çıkarmaya gelince kadını göğsüne daha çok bastırdı. Az evvel beline sardığı battaniyeyi omuzlarına çekti. Elleri ise vat kaybetmeden battaniyenin altına girip kadının sırtına uzandı. Kopçayı çözüp aralarındaki son kumaş parçasından da böylece kurtuldu.

"Ağrıyan, acıyan bir yerin var mı? Hissetmeye, düşünmeye çalış." Bir an durup cevap vermesini bekledi ama Nazenin yine uykuya dalmak üzereydi.

"Nazenin... Uyuma... Böyle otururken canın acıyor mu? Bir yerinde kırık var mı? Hadi bana yardımcı ol. Bilmeden canını yakmak istemiyorum. Lütfen..." O son kelimede öyle bir yalvarış, öyle bir tını vardı ki bilinci gelip giden kadın bile bunu duymuştu. Ve duyduğu o sesten güç alıp gözlerini aralamaya çalıştı.

"Sadece..."

"Evet... Sadece ne?" Metehan sabırsızdı. Hâlâ elleriyle bedenine belli belirsiz dokunup kolunu bacağını, eklem yerlerini kontrol etmeye çalışıyordu. Eğer kırığı çıkığı varsa bu dokunuşlarına tepki verir diye düşünerek bunu yapıyordu.

"Üşüyorum." Kolları arasında tir tir titreyen kadının bilinci biraz daha umut vericiydi sanki. Bedeninden uzaklaşan kıyafetlerin yakıcı soğuğu yoktu. Aracın içi gittikçe ısınmıştı ve en önemlisi Metehan sanki onu ısıtmak için hem kalben hem zihnen hem de bedenen mücadele ediyordu. Aracın ısısının artmasıyla vücut ısısı daha da artmış, sırtından ter boşalmaya başlamıştı. Şakaklarından yuvarlanan bir damla yaşı silmek için kolunu battaniyenin altından çıkardığı sırada Nazenin huysuz bir homurtu koyverip boynuna daha çok sokuldu.

"Bırakma... Üşüyorum." Şu an çırılçıplak olup olmadığının farkında mıydı Metehan bu sorunun cevabından emin değildi. Ancak yaptığından pişman da değildi. Onu ısıtmanın en hızlı ve en güzel

yolu buydu. Hatta bir adım sonrası daha etkili bir çözüm olacaktı. Başını omzuna doğru eğip kadının yüzünü görmeye çalıştı. Yaklaşık on dakikadır battaniyelerin ısısıyla toparlanmasını beklemişti. Bu diğer adıma geçmesi için yeterli süreydi.

"Az sonra üşümeyeceksin," diye fısıldarken onu rahatsız etmemeye çalışarak bu kez kendi parkasını çıkarmaya başladı. Battaniyeyi tek hamleyle açıp parkasını onun çıplak bedenine sardığında, kendi bedeninin ısısının Nazenin'i gevşettiğini fark etti. Doğru yoldaydı. Bu aşikârdı.

"Uyuma... Uyuma vali hanım."

"Hıhı..." cevabıyla tebessüm ederken üniformasının üstünü de çıkarmış, asker yeşili tişörtüyle kalmıştı. Hiç vakit kaybetmeden tişörtünü de çıkarıp Nazenin'i tekrar göğsüne çekti. Çıplak göğüsleri birbirine dokunduğu anda Nazenin sıcağın etkisiyle, Metehan ise soğuğun etkisiyle titremişti. Metehan'ın titreyişi birkaç saniyeyi geçmezken Nazenin ki resmen şoka dönüşmüştü. Durmaksızın titriyor, hâkim olamadığı çene kasları yüzünden dişleri birbirine vuruyordu.

"Şşş... Sakin ve derin soluklar almaya çalış," diyen Metehan bu sözlerinin bir halta yaramadığını anlayınca kadının yüzünü kavrayıp yüzünün karşısına sabitledi ve gözlerinin içine baktı.

"Benimle nefes al. Birlikte nefes alalım." Nazenin zorla başını aşağı yukarı sallarken ilk soluklarını aldılar. Aynı anda.

İkinci soluk üçü, üçüncü soluk dördü takip etti. Aldıkları her nefeste Metehan'ın gönlüne bir huzur yerleşti. Gözlerinde endişenin gölgesi dursada mutluluğu bu gölgeyi alt ediyordu.

"Ne oldu?" soluklarının arasında fısıldayan kadının bilincinin her geçen dakika daha iyiye gittiğini anladı. Yüzündeki gülümsemeyi görmüş, idrak etmiş ve merak ederek soruyu sormuştu.

"Bir şey oldu ama..."

"Ne?" sorusuyla gülüşü büyüdü. Kadının yanaklarını sıkıca kavrayıp yüzünü yüzüne yaklaştıdı ve fısıldadı.

"Hemdem olduk." Nazenin bu kelimeyi ilk kez duyuyordu ve ne anlama geldiğini bilmiyordu. Başını usulca sağa sola salladıktan sonra yüzünü Metehan'ın boynuna yerleştirdi.

"Hemdem" diye fısıldarken adamın bedeninden yayılan sıcaklık kendisine iyi geliyordu.

Metehan ise Nazenin'in boynuna doğru eğilmiş soluklarını bile onu ısıtmak için kullanıyordu. İkisi de resmen battaniyenin altında birbirlerine kenetlenmişlerdi. Kadının teninin tenine dokunuşunu hissediyordu. Kocaman göğsüne değen göğüslerini ve soğuk yüzünden ufacık olmuş göğüs uçlarını net olarak hissediyordu. Bu his yüzünden gerilen bedenine sövmek istese de ellerini kadının sırtına yerleştirip sırtını sıvazlamaya devam etti.

"Daha iyi misin?"

"Hıhı," diyen mırıltılı sesin yine uykuya dalmak üzere olduğunu anlayıp iki eliyle belini kavrayıp bedenini kendine daha çok çekti. Bu sırada parmaklarının kadının poposuna değmiş olması umurunda bile değildi. Nazenin de hiç tepki vermeği için onun da umursamadığını anladı. Şe anki tek derdi ısınmaktı çünkü.

Bu sırada Metehan kadının bacaklarını beline doğru uzatıp sardı ve ayaklarını arkasına sakladı. Böylece ayakları da ısınacaktı.

Az evvel sırtını sıvazladığı gibi bu kez de bacaklarına aynısını yapmaya başladı. Ayak bileklerinden kalçalarına kadar avuç içlerini ona sürtüyordu. Kucağından hafifçe kıpırdanıp bir yandan da mırıldanan kadına bakarken elleri duruvermişti. Onu rahatsız etmek istemiyordu. Eğer rahatsız olduysa bunu yapmayı kesecekti ki, "Devam et..." diyen sesini duydu. Kadın kollarını battaniyenin altından çıkarıp boynuna sardı ve boynuna daha da yerleşti. Artık aralarında azıcık bile boşluk kalmamıştı. Dolgun göğüslerinin aralarında resmen ezildiğini hisseden Metehan belli etmemeye çalışsa da zar zor nefes aldı.

Kollarındaki kadında gönlü vardı. Bunu artık biliyor ve kabulleniyordu. Bu kabullenişi kimse bilmese de. Ve gönlünü verdiği kadın şu an kolları arasında çırılçıplak oturuyordu. Bedenen ve ruhen bu ana tepkisiz kalması imkânsız gibi bir şeydi. Kadının her kıpırtısı kor alevler misali yanmasına sebep oluyordu. Bu yakıcı ama bir o kadar da cezbedici tatlı azaba ne kadar dayanabilirdi hiçbir fikri yoktu.

Kadını kendinden uzaklaştırıp itiraz dolu mırıltılarına aldırmadan az önce üstünden çıkardığı tişörtü onun başına geçirdi. Kollarını da geçirdikten sonra bedenini tekrar göğsüne yasladı. Nazenin ise yarı uyur yarı uyanık hâlde de olsa kısık sesle gülünce Metehan homurdanmadan edememişti.

"Gülme..." diye uyarır gibi konuştu.

"Siz erkekler garip yaratıklarsınız." Sözlerine gözlerini devirip ellerini beline doğru indirdi ve poposunu örten tişörtün altından girip tenine sürtünerek belini sardı.

"Bunun erkek olmamla alakası yok vali hanım. Seninle alakası var," demesiyle ensesini saran parmakların saçlarını çekiştirdiğini hissederek boğukça güldü.

"Benden etkileniyorsun yani..." diyen fısıltıyı duyunca duraksadı. Kadının tam anlamıyla kendinde olmadığını ve bu söylediklerini yarın hatırlamayacağını düşünüyordu.

"Gerçekten bunu mu konuşacağız?"

"Kucağında çıplak oturuyorum."

"Emin ol farkındayım." Nazenin utanç dolu bir inilti koyverince gülmeden edemedi. Kadının kulağına eğilip dudaklarını boynuyla kulak memesi arasına yerleştirdi ve, "Şşş, sessiz ol. Ortam yanlış anlaşılmaya çok müsait," diye fısıldadı. Sözleri biter bitmez Nazenin'den bu kez huysuz bir inilti yükselmiş ve omzunda yakıcı bir acı hissetmişti. Kendisi de ansızın gelen acıyla inlerken "Omzumu ısırman durumu değiştirmiyor Nazenin Hanım..." diyordu.

"Kapa çeneni. İma ettiğin şeyi analayacak yaştayım ve zekâya sahibim."

"İma ettiğim neyi?" demesiyle omzunda bir acı daha hissedip hem homurdandı hem gülmeye başladı.

"Kuzu dedim kaplan çıktı. Kaplan dedim köpek çıktı. Isırma. İzi kalır, açıklayamam." Nazenin bir kolunu boynundan ayrılıp yeniden battaniyenin altına soktu ve güçsüz yumruğunu Metehan'ın karnına indirdi.

"Senin bu şiddete olan meyilini ne yapacağız Nazenin Hanım?"

"Senin arsız dilini ne yapacağız?" diye söylenirken adamın beline sarılıp içini titreten bir nefes almıştı. Bedeni yarım saat önceye göre epey ısınmıştı ve bu uykuyla olan savaşına hiç yardımcı olmuyordu.

"Azıcık uyusam..."

"Hayır. Uyumak yok. Az kaldı, yarım saat içinde hastane olacağız ve doktorlar seni muayene edecekler." Çocuk gibi omuzlarını sallayıp ağzının içinden konuşarak söyleniyor, Metehan ise başını onun başına yaslamış homurdanmasını dinliyordu. Bir süre sessiz kalıp öylece durmaya devam ettikten sonra ilk konuşan Nazenin oldu.

"Bir erkeğin karşısında ilk kez çıplak kalacağım ânın böyle olacağını hiç düşünmemiştim." Sesi durgun hatta biraz üzgün gibiydi. Utanç tınısı ise aşikârdı. Metehan onun hayalinde ne vardı bilmiyordu elbette ancak hayalini yıktığını anlamakta zorlanmamıştı.

"Üzgünüm, özür dilerim ama başka çarem yoktu." Bir an durup kadının sözlerini tekrar kafasının içinde döndürürken sözlerin anlamını idrak etti. Daha önce hiçbir erkeğin karşısında çıplak kalmadığını belirten sözlerini. Başını hafifçe eğip kıpkırmızı olduğunu tahmin ettiği yanağına, yüzünün sağ yarısına baktı.

Nazenin otuz yaşında bir kadındı ve geçmişinde yaşamış olabileceği cinsel birliktelikler hakkında kimse söz hakkına sahip değildi. Bu ancak kendisinin söz hakkına sahip olduğu kişisel ve özel bir konuydu. Tıpkı kimsenin gelip de kendisine 'neden bu kadınla birlikte oldun?' sorusunu soramayacağı ve sormadığı gibi, bunu ona da soramazlardı. Onun da bu düşüncede olduğuna adı gibi emindi fakat sözleri kendine güvenir şekilde söylese de için için utandığını görmek gülümsemesine sebep oldu.

"Eğer için biraz olsun rahat edecekse... Burası karanlık ve sen battaniyelerin altındasın. Hiçbir şey görmedim. İnan üstünü çıkarırken mahremiyetine saygı duyarak elimden geldiğince seni battaniyeyle sarmaya çalıştım." Boynuna doğru çarpan güçlü soluğunu hissedince onu biraz olsun rahatlatmayı başardığını anladı. Kendisi de derin bir soluk aldığı sırada yanağına belli belirsiz değen dudakları ve dokunduğu yere konan öpücüğü hissetti. İçi huzurla kaplanırken kollarını kadına daha sıkı sardı.

"Teşekkür ederim ve biliyorum ki sen, gerek yok dersin." Metehan tam da dilinin ucuna gelen cevabı Nazenin'den duyunca gülmeye başlamıştı.

"Evet, gerek yok derim. Çünkü gerek yok." Nazenin başını tekrar adamın omzuna bırakıp gözlerini yumdu. Bu sırada araç şiddetli şekilde sarsılınca korkuyla irkilip kollarını sımsıkı Metehan'a sardı.

"Yok bir şey... Bir şey olmadı korkma. Ben buradayım."

"Emre ve Levent..." diye fısıldarken dakikalardır kaçmaya çalıştığı o soruyu sonunda sormaya cesaret etmişti. Onlara bir şey olup olmadığını bilmiyordu. Ve kötü haber almaktan korkuyordu.

"İkisi de hayatta. Çoktan hastaneye vardılar ve tedavileri başladı."

Nazenin iç çekip, "Şükürler olsun," derken gözlerinden yaşlar boşalmaya başlamıştı.

"Bize bunu kim yaptı?"

"Bunları siz iyi olduğunuzda uzun uzun konuşacağız sayın valim. Size bunu kim yaptı, sizi o araçtan kim çıkardı?" deyip duraksadı ve emin olmak ister gibi devam etti.

"Kendiniz çıkmadınız değil mi?" Nazenin o anlara geri dönüp hatırlamaya çalışırken yine sessizlik oluşmuştu.

"Hayır... Benim de kemerim takılıydı ve takla attığımız sırada başımı cama çarptım. Sonra... Sonrasını hatırlamıyorum. Kendime gelir gibi olduğum anlarda tek anımsadığım şey yerde sürüklendiğimdi. Birileri ayaklarımdan tutmuş beni sürüklüyordu." Metehan duyduklarıyla korkuyu, endişeyi, üzüntüyü aynı anda hissederken, "Geçti... Geçti artık. Bu kadarla atlatmış olmanız mucize gibi."

"Sanırım amaçları beni olay yerinden uzaklaştırıp bulunmamı geciktirmek ve bu esnada da donarak ölmemi sağlamaktı. İz bırakmayan temiz bir ölüm. Donarak öldü. Kimse öldürmedi." Metehan bir eliyle kadının sırtını sıvazlamaya yeniden başlarken diğer eliyle de saçlarını okşuyordu.

"Kimse öldüremez. Sana kimse dokunamaz. Ben varsam olmaz." Saçlarının arasını parmak uçlarıyla yoklayıp sürüklendiği esnada başından yaranıp yaralanmadığını anlamaya çalışırken

"Biliyorum... Sen varsan hiçbir şey olmaz. Ne bana ne de sevdiğin birine dokunmalarına izin vermezsin," diyen fısıltılı sesi duydu. Aralarında garip bir güven bağı kuruluyordu. Canlarıyla sınanıp, canlarını korumak için mücadele ettikleri bu çetrefilli yolda yürürken sırtlarını birbirlerine dayıyor, yoldaş oluyorlardı.

Hemdem oluyorlardı.

Hemdem; canciğer olmak, çok yakın dost, yoldaş olmak anlamına geliyordu.

Birlikte, manasındaki 'Hem' kelimesiyle, nefes, can, zaman manasındaki 'Dem' kelimesinden oluşan bu kelime, Hemdem olunan kişi ile aynı zamanda yaşamak, aynı nefesi almak, bir can olmak anlamına da geliyordu.

Yani Metehan boşuna Hemdem olduk demiyordu. Gönülleri bir olup bağlanmadan önce solukları, canları bağlanıyordu.

Başını hafifçe arkaya yaslayıp gözlerini kapatan Metehan yıllar sonra gelen, hayatına bomba gibi düşen ya da bodoslama giren bu kadının varlığına, aldığı her soluğuna şükür ediyordu. Sessiz dualarını sıralayıp yaradana minnetini sunduğu esnada aracın durduğunu fark edip gözlerini araladı.

Sonunda hastaneye gelmişlerdi. Nazenin'i istemeye istemeye de olsa kendinden uzaklaştırıp bacaklarını arkasından çıkardı. Kadını kucağında yan döndürüp bacaklarını koltuk boyunca uzattıktan sonra battaniyeyle sardı. Üstünde kendi tişörtü dışında başka hiçbir şey yoktu.

"Hastaneye böyle girersek..." diye tedirgince mırıldanan kadına baktı çatık kaşlarının altından.

"Ne olurmuş böyle girersek?"

"Sen yarı çıplaksın, ben ise tamamen çıplağım. Üstümde yalnızca senin tişörtün var." Metehan bu gerçekten gayet memnunmuş gibi tebessüm edip başını sallarken, "O kıyafetlerin hepsi incelemeye gidecek," dediğinde Nazenin usanmış gibi başını salladı.

"İç çamaşırlarımı bari giydir. İçeride çıkarır teslim ederim. Ayrıca iç çamaşırımın incelemeye gitmesi hiç hoş bir durum değilmiş." Metehan onun huysuz ve utangaç bir tonlamayla söylediği sözlere kahkaha atıp, "Üzgünüm ama iç çamaşırlarını giydiremem Nazenin Hanım. Çünkü külotunu yırtarak çıkarmak zorunda kaldım," diye fısıldadığı anda Nazenin'in şaşkın sesi arabayı sardı.

"Ne?"

"O sırada kendinde değildin. Seni görmem hiç etik bir hareket olmayacağından ben de çözümü onu yırtmakta buldum. Hak verirsin ki eğer yırtmadan çıkarmaya kalksaydım mahremiyet denen şey ortadan kalkardı." Nazenin şaşkın gözlerle kendisine bakıp bir kez daha elinden geldiğince carladı.

"Vahşi misin sen?" Bu soruyla kıs kıs gülen Metehan haylaz ve çapkın bakışlarını ona çevirip, belinin ve bacaklarının altından kollarını geçirirken, "Bilmek istediğine emin misin?" diye sormuştu. Nazenin sanki mümkünmüş gibi daha da al al, mor mor oldu. Başını başka yöne çevirip homurdandı.

"Terbiyesiz."

"Utangaç." Söylene söylene kapıyı açıp araçtan çıkarken Nazenin'i

sıkıca tutmaya devam ediyor, acil girişinde kendilerini bekleyen sedyeye doğru ilerliyordu.

"Vahşi olsam onca zahmete katlanır uğraşır mıydım? Vahşi diyor yahu. Size de yaranılmıyor sayın valim."

"Yaranma bana. Hiç sevmem yaranmaya çalışan yavşak tayfasını."

"Heh, işte vali hanımın buzlarını çözülmeye başladı. Kendi gibi olmaya başlamasından belli," derken kadını sedyeye bıraktı. Hiç istemese de artık onu profesyonel ellere emanet etme vaktiydi.

Doktorlar yattığı yerde bile bıdır bıdır konuşan ve herkese kafa tutan kadına bakıp rahat bir soluk aldılar. Yüzlerinde gülümseme belirirken başhekim sedyeye yaklaştı.

"Sayın valim. Geçmiş olsun. Sizi şimdi ayrıntılı muayene için içeri alacağız. Önce yaralarınıza bakacağız. Kırık, çıkık ya da iç kanamanız var mı diye tetkikler yapacağız. Uzun süre soğuğa maruz kaldığınız için..." Nazenin yattığı yerden başında dikilmiş yapılacakları anlatan başhekime bakıyordu.

"Binbaşı sayesinde donmaktan kurtuldum ve beni buldukları ana göre daha iyiyim. En azından daha az titriyor ve konuşabiliyorum," dedikten sonra minnetle başında bekleyen ve doktorlara endişeyle bakan Metehan'a döndü. Gözlerindeki endişeyi görüp elini battaniyenin altından çıkarıp ona uzattı.

"Sen donmaya niyet ettiysen biz seni tutmayalım binbaşı..." demesiyle Metehan irkilerek kendine gelmişti. Başhekimin soluksuz saydığı şeyler yüzünden endişesi hortlamış, aklı yine darmadağın olmuştu. Kendine uzanan elini fark edince usulca tutup sıktı ve eğildi. Dudakları Nazenin'in kulağının dibindeydi.

"Bana bu soğuk etki etmez. Ben komandoyum unuttun mu vali hanım?"

"Hay sizin havanıza be... Git giyin, el alem sana bakıyor. Erkek vücudunun anatomisini görsel olarak anlatmana gerek yok." Bu sözleri duyan herkes gülmeye başlarken, Nazenin'in beklediklerinden daha iyi olmasının da sevincini yaşıyorlardı. Metehan kahkahalarını dudaklarının arasında tutup, "Kıskanç," diye fısıldadı ve geri çekildi. Başhekimle göz göze gelip başını usulca sallarken koluna dokunan eli hissetti. Başını çevirdiğinde ne zamandır yanında durduğunu bilmediği Nuran Hoca'yı gördü.

"Nuran abla..."

"Nazenin Hanım haklı. Hava çok soğuk. Durma böyle. Giyin." Kadının yorgun sesini duyup, yüzüne daha dikkatli bakınca kızaran gözlerini ve şişmiş göz çevresini fark etti. Ona iyi misin diye soracağı sırada Nazenin'i içeri götürmeye başladılar ve Metehan'ın odağı hemen değişiverdi. Hâlâ onun elini tutuyor ve yüzüne doğru eğilmiş vaziyette duruyordu. İstifini bozmadan, "Buradayız... Hepimiz buradayız," dedi.

"Biliyorum. Buradasınız. Hepiniz," dedikten sonra sedyenin ilerlemesiyle elleri ayrıldı.

"Figencim, Nazenin Hanım için kıyafetler getirmiştim. İlgilenir misin?"

"Tabii ki Nuran abla, ben Nazenin Hanımın yanından hiç ayrılmam," diyerek peşlerinden koşara adım içer giren Figen de gözden kaybolurken Metehan, Nuran'a baktı bir kez daha.

"Abla, sen iyi misin?" Nuran Hoca gözyaşlarını koyverip başını sağa sola salladı.

"Hiç iyi değilim. Saatlerdir ne çektiğimizi bir biz, bir de Allah biliyor. Korkudan öldük öldük dirildik. Şükür ki hepsi iyiler." Metehan onun omzunu usulca kavrayıp güç vermek ister gibi sıkarken, "Şükür iyiler. Üzme artık kendini ablacım," demiş, bir yandan da askeri aracın yanında duran askere işaret ederek kıyafetlerini istemişti. Koşar adım kıyafetlerini getiren askerin elinden onları tek tek alıp giyindi. Nuran'ı ve Yeliz'i de yanına alarak içeri girdi.

***

"Vücudunda kırık çıkık yok ama ufak tefek çizikler var. Ayak bileklerinden çekildiği için oralarda biraz zedelenme var. Başına darbeler almış. Kaza esnasında alnının sağ tarafını cama vurmuş ve kaşının kenarı açılmış. Başının tam arkasında da yine sürüklenirken oluştuğunu düşündüğümüz bir şişlik var. Hepsi kontrol edildi. Hayati tehlike arzedecek hiçbir şey yok. Uzun süre soğuğa maruz kaldığı için hipotermi geçiriyordu ancak buna öncelikle Metehan Binbaşım sonra da bizler müdahale ettik. Vücut ısısı normale döndü. Tebrik ederim binbaşım. Çok doğru bir müdahale uygulamışsınız. Folyo battaniye ve normal battaniyeye sarmışsınız. Ayrıca üstündeki ıslak kıyafetleri çıkarmanız ısınma süresini hızlandırmış."

Doktorun son sözleriyle yanındaki tanıdık yüzler üstüne dönmüş, Metehan ise bunu umursamamaya çalışarak, "Donma tehlikesi geçiren çok asker gördüm. O yüzden ne yapmam gerektiğini biliyordum. Hepsi bu," demekle yetinmişti. Kısa bir soluk alıp, "Kendisini ne zaman görebiliriz?" sorusunu sorunca o tanıdık yüzlerde bu kez imalı bir tebessüm belirmiş, daha fazla dayanamayıp onlara bakmıştı.

"İfadesinin alınması lazım," demesiyle yanına iyice sokulan Albay homurdanır gibi konuştu.

"Yalanını bilmem ne yapayım."

"Bilmem komutanım. Ne yapmak istersen onu yap," dediği sırada doktor da konuşmaya başlamıştı.

"Birkaç saat uyusun. Sonra ziyaret edebilirsiniz. Biz vali hanımı gözetim altında tutmaya devam ediyoruz." Sözleri son bulup müsaade isteyerek yanlarından ayrılan doktorun ardından tim de dinlenmek için evlerine gönderilmişti. Metehan hariç. O, Nazenin uyanıp iyi olana kadar kapısında nöbet tutmaya kararlıydı. Kimse de sesini çıkarmamıştı zaten.

Birkaç saat hiç olmadığı kadar yavaş geçince Metehan homurdanmaya başlamış, Albay ise ona ters ters bakıp, "Ya bi siktir git. Git gör de rahatla," demişti. Sanki bunu bekliyor gibi yerinden fırlayan binbaşı ise doğruca Nazenin'in odasına girmişti. Sessizce açtığı kapıyı yine sessizce kapatıp yatağa doğru usulca ilerledi. Koluna bağlanan seruma, işaret parmağına takılan mandal şeklindeki alete baktı. Bu sırada yanına gelmiş ve istemsizce ona elini uzatmıştı. Elinin tersiyle alnının kenarından şakağına kadar yol çizerek okşadı.

Bu ufacık dokunuşla kırpışan kirpiklerine bakarken, "Daha iyi misiniz?" diye sormuştu. Çünkü kadının uyandığını ve az sonra gözlerini aralayacağını biliyordu. Tam o anda aralanan göz kapaklarının altında beliren yeşil hareleri daha iyi görebilmek için biraz eğildi.

"İyi misiniz?" Nazenin yorgunluğun, ilaçların ve uyku hâlinin sebep olduğu mayışık gözlerle ona bakarken başını sallamıştı.

"İyiyim. Daha iyiyim."

"Güzel..." derken bir kez daha az evvel dokunduğu yere dokundurdu parmaklarını. Parmaklarının sırtı kadının şakağına değdiğinde nabzını hissetti ve cihazlara rağmen kol saatine odaklanıp nabzını saydı. Sanki o cihazlar hatalı ölçüm yapabilirmiş gibi. Nabzının nor-

male olduğuna kanaat getirip derin bir soluk aldıktan sonra, "Biraz daha dinlenin. Ardından polis arkadaşlar ifadenizi alacaklar," demiş, Nazenin yine başını sallamakla yetinmişti.

"Emre ve Levent nasıl?"

"Emre'nin başında küçük bir yarası var. Levent'in ise kolunda kırık. Bunlar dışında hiçbir sorun yok. Çok şükür ikisi de gözünü açtı ve size selam söylediler." Nazenin son sözlerine tebessüm edip, "Şükürler olsun," derken gözlerinden yaşlar süzülüvermişti. Yaşanan onca stres, onca korku bu gözyaşlarıyla ruhunu, bedenini terk ediyordu. Bunu biliyordu ancak yine de akıttığı yaşlar yüzünden üzülüyordu.

Sessizliğini koruyup, onun rahatlamasını beklerken az ileride duran sandalyeyi Nazenin'in başucuna doğru çekti ve oturdu. Kadın sessizce ağladı, adam sessizce bekledi. Onu araçtaki gibi sarıp sarmalamak istedi ama yapamadı. O anlarda Nazenin tam olarak kendinde değildi ve ısınmaya ihtiyacı vardı. Bu yüzden karşı koyamamış, yaşananları kabullenmek zorunda kalmıştı. Biliyordu. Şimdi o anlarda olduğu gibi yaklaşmak istese kadının kaçacağını bildiği gibi biliyor, susuyordu.

Yaklaşık bir saat derin bir sessizlikle geçip gittiği esnada kapı çaldı ve usulca aralandı. Gelen Albaydı. Binbaşı ayağa kalkarken uykuyla uyanıklık arasında gidip gelen Nazenin de gözlerini açmıştı.

"Sayın valim, geçmiş olsun," diyerek yanına gelip elini sıkan adama tebessüm etti.

"Sağ olun Albay."

"Daha iyi misiniz?" sorusuna omuzlarını silken kadın boynunu bükerek

"Olduğu kadar." Cevabını verince Albay anladığını belirtir gibi başını salladı. Kısa bir süre durup ikisine de bakarken binbaşı bu bakışlardan işgillenmişti. Sanki bir şey söylemek istiyor da nasıl söyleyeceğini bilemiyor gibi bakıyordu.

"Komutanım, bir şey mi öğrendiniz?" Askerinin keskin gözlerinden kaçamayacağını anlayıp başını salladı.

"Evet... Ama... Nasıl söylesem bilemiyorum." Metehan duruşunu daha da dikleştirirken Nazenin de olağanca gücünü kullanıp doğrulmuştu.

"Ne oldu Albay? Söyleyin." Kutluhan Albay gözleri odanın içinde bir kez gezdirip elini cebine attı ve küçük, şeffaf bir poşet çıkardı.

"Bunu pantolonunuzun cebinde buldular."

"Nedir o?" diyen kadın bir yandan da elini Albaya doğru uzattı ve bahsi geçen şeyi eline aldı. Şeffaf poşetin içinde küçük bir kâğıt vardı. Kâğıtta yazanları okumaya çalıştı ancak gözleri net görmüyordu. Öfkeyle homurdanırken onu binbaşıya verdi.

"Gözlerim bulanık görüyor. Okuyamıyorum." Yaptığı kısa açıklamayla kanıt poşetini eline alan bu kez Metehan olmuştu. Üstündeki notu hızlıca ama içinden okuduktan sonra şaşkın bakışlarını komutanına dikti. Albay da ona bakıyor ancak yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Yüzü kaskatı ve ifadesizdi. Nazenin ikisine de hızlıca baktı. Neler oluyordu? O notta ne yazıyordu?

"Sesli oku binbaşı. Sesli!" Metehan bir an zar zor yutkunup gözlerini yeniden nota çevirdiğinde mırıldanır gibi bir sesle okumaya başladı.

"İntikamımın bedeli kanın olacak."

Nazenin anlamaya çalışır gibi yine onlara bakarken, kaşları çatık, yüzü gergindi. Ne demekti 'intikamımın bedeli'? Notu bırakan neyi ima ediyordu? Ve kimdi bu?

Nazenin'in, "Sizce kim, ne intikamından bahsediyor?" sorusuyla Metehan'ın, "Belediye başkanı ya da oğlu olabilir mi? Yemekte yaşananlar yüzünden canları epey sıkılmış olmalı." sorusu çarpışmıştı. Albay ikisine de yeniden bakıp, "Belediye başkanını ve oğlunu işaret eden kanıt niteliğinde hiçbir şey olmadığı için şüphelerimize rağmen onları sorgulayamayız," dediğinde Nazenin sadece başını sallamakla yetinirken elinden geldiğince de ayık kalmaya ve düşünmeye çalışıyordu.

"Peki bugüne kadar yaşananlarda bu adamın parmağı olabilir mi? Yalnızca bir varsayım olarak soruyorum. Binbaşı daha ilk toplantıdan sonra bir düşman daha kazanmış olabileceğimi söylemişti." Albay kısa süre düşünüp, "İhtimal dâhilinde ancak yine kanıt niteliğinde hiçbir belgemiz yok." Cevabını verince binbaşı sıkıntıyla odanın içinde turlamıştı.

"Dinleme şansımız yok. Dinlenmemek için kesin bir düzeneği vardır. Hem belediye binasında hem evinde hem de aracında. İzleme şansımız..." duraksayıp Albaya bakarken sözlerini tamamladı.

"Düşük ancak olmayacak şey de değil. Bu adamın da oğlunun da yıllardır açığını kolluyoruz. Fakat bir kez bile yakalayamadık."

"Bundan önceki emniyet müdürünün talimatıyla izleme yapmaya çalışan bir ekip oldu. Ama yakayı ele verdiler. Bu da müdürün sürgün yemesine sebep oldu. Aklından geçenler ayağına dolanırsa... Riskli..." Albayın sesi, duruşu, bakışı binbaşıyı uyarır gibiydi. Onları sessizce dinleyen ve izleyen Nazenin öksürür gibi boğazını temizleyip dikkatlerini çekmeyi başardı.

"Bu gece yaşananların sebebi onlarsa bile, Başkan bunca şeyi sadece bu şehirdeki güçlü aile ve iş bağlarıyla yapamaz. Bence yapamaz. Tabii eğer kendisinden daha büyük birilerine çalışmıyorsa. Yani başkan, her şeyin başı değil de birilerinin maşasıysa. Arkasını kollayan kişi ya da kişiler ise asıl aradığımız hedeflerse." Sözleriyle Albay yüzünü sıvazlamış, içindeki tüm nefesi tek seferde vermişti.

"Al birini, vur ötekine dedikleri siz olmalısınız. Kafalar aynı çalışıyor maşallah. Maşallah ama, diğer emniyet müdürü de bundan şüphelenip yola çıkmış, yolun sonunu getirememişti." Nazenin aklına gelenlerin daha önce başkalarının da aklına geldiğini duyunca şüpheleri arttı. Yerinden iyice doğruldu.

"Nasıl yani? Takip etme sebepleri bu muydu?"

"Evet, müdür de bu adamın birileriyle bağı var diyor başka da bir şey demiyordu."

"Neden böyle deyip duruyordu ve bunları neye dayanarak söylüyordu?"

"Belediye başkanının misafir sayısı ve o misafirlerin cebindeki para miktarı her geçen gün artıyordu. Ne hikmetse birçok iş insanı buraya gelip yatırım yapmaya karar veriyordu."

"Ne yatırımı? Burada, böyle bir iklim ve coğrafyaya sahip bir bölgede neye yatırım yapmak istiyorlardı?"

"Görünürde tarım ve hayvancılık alanında destek sağlamak istiyorlardı. Bu fikirle valinin kapısını çaldılar ancak Vali Bey yemi yutmadı. Tıpkı sizin saydığınız iklim ve coğrafi koşulları sayıp, buraya yatırım yapılabilecek imkânlar vardı da bunca yıldır devlet bunu nasıl görmedi, sorusunu sordu. Önlerini kesti, hâliyle paralı tiplerin de ayağı kesildi."

"Başkan buna epey bozulmuş olmalı," diye tahmin yürütür gibi konuşan Nazenin aslında az sonra duyacaklarını az çok biliyordu.

"Hem de ne bozulmak. Vali Beyle de ilk karşı karşıya gelmeleri bu yüzden olmuştu."

"Peki şunu öğrenmek istiyorum. Eğer Vali tamam deseydi neler olacaktı? Bir tahmininiz vardır diye düşünüyorum."

"Bakın Nazenin Hanım, bu şehir lojistik olarak çok önemli bir yerde. Kilit bir nokta. Hem giriş hem de çıkış olarak. Yani içeri giren mallar kadar, sınır dışına çıkanlar da var."

"Buraya Tarım ve Hayvancılığa destek amacıyla tesis kuruyoruz ayağına, lojistiği daha rahat sağlayacakları bir merkez mi kuracaklardı yani? Bir depo gibi mesela?" Nazenin'in olayı daha o anda kavramasıyla ikisi de hem gülmüş hem de başını sallamıştı.

"Beyin hücrelerini don vurmamış değil mi komutanım? Kafa hâlâ zehir." Binbaşının sözleriyle kendini tutamayıp kahkahayı basan Kutluhan Albay göğsü sarsıla sarsıla gülerken, Nazenin yanındaki yastığı hırsla Metehan'a savurmuştu.

"Ben bu yatakta ömürlük yatmayacağım biliyorsun değil mi binbaşı. Ayağa kalkacağım biliyorsun değil mi?" Metehan yastığı havada yakalayıp kucağına koydu. Bir de yastığın bozulan şeklini düzeltir gibi havası vardı ki bu yaptığı Nazenin'i hepten sinir ediyordu.

"Devam et lütfen Albay." Kutluhan Albay ikisine bakıp 'Allah size akıl, bize sabır versin' diye düşünürken denileni yapıp anlatmaya devam etti.

"Başkanla yaşanan bu olayların ardından rahmetli Vali Bey iyice işkillendi ve kaçakçılık işinin peşine daha fazla düşmeye başladı. Çünkü sanki engel olunmaya çalışılmıyormuş gibi sınırlardan silah, uyuşturucu hatta insanlar bile giriyordu. İpin ucu kaçmıştı ve önlem almakta geç kalmıştık. Bir yeri tutsak diğeri harekete geçiyordu." Albay derin bir soluk alırken ardındaki koltuğa oturunca binbaşıya da sandalyesine oturmasını işaret etti ve

"Sen devam et binbaşı," dedi. Yorulmuş, boğazı kurumuştu. Metehan başını sallayıp Nazenin'e döndü.

"Biz kaçakçılık çetelerine baskın vermek için yola çıkıyorduk yol kapalı. Başka yola giriyorduk yol kapalı. Ne hikmetse gideceğimiz bütün yollarda belediye çalışma yapıyordu. Tıpkı bugün size ulaşmaya çalışırken olduğu gibi..." yüzünü belli bir öfke kaplamış, bu öfke ise düşmanına duyduğu nefreti kamçılamıştı.

"Bir, iki, üç derken durum herkesin dikkatini çekti. Bir de öncesinde Valiyle çatıştığı o olay yaşandığı için oklar başkana döndü.

Aklı başında herkes onun çanak tuttuğu yatırım fikrinin burada olamayacağını biliyordu ve tıpkı Vali Bey gibi de altından başka bir şey çıkmasından işkilleniyordu. Üstüne üstlük yolların ulaşıma kapanması, bunun da tam operasyon günlerine denk gelmesi daha da mide bulandırdı. Emniyet müdürü harekete geçmek istedi ancak hop... Görev yeri değişikliği. Vali harekete geçmek istedi ama..." sonunu hepsi biliyordu.

"Bizim ona yönelttiğimiz oklar ne oldu, nasıl olduysa bize dönmüştü. Güvendiğimiz iki adamı kaybettik. Birini sonsuza dek hem de." Nazenin duyduklarını sindirmeyi başardıktan sonra kızgın yüz ifadesiyle ve çatık kaşlarının altından iki adama baktı ters ters.

"Bunları daha önce neden anlatmadınız?" Kızmakta haklıydı ancak onların da mantıklı açıklamaları vardı elbet.

"Nazenin Hanım, biz sizi tanımıyorduk. Hâliyle tanımadığımız bir yetkiliye de sohbet eder gibi bunları anlatamazdık. Belki siz de başkan ve tayfası gibi onların tarafında duran biriydiniz. Bilemezdik. Sizi tanımamız gerekiyordu. O zamana kadar da susmamız. Ayrıca rahmetli Vali'den sonra buraya Vali olarak gelen ilk kişi sizsiniz. Ve bu coğrafyaya gelen ilk kadın vali de sizsiniz. Dikkatleri bu ayrıntıya yani 'kadın' ayrıntısına çekip, arka planda kaçakçılık ağına çalışıyor da olabilirdiniz."

Nazenin ağzını açacak oldu ama Albayın bu sözlerine de hak vermeden edemedi. Birbirlerini tanıyıp güvenmeden böylesi önemli bir durumu anlatmaları olanaksızdı.

"Başkan, kurduğu düzene çomak sokan herkesi saf dışı bırakıyor. Ve ardında iz bırakmadan her ne yapıyorsa bunu sürdürüyor."

İki adam da aynı anda, "Aynen öyle," demişti.

"Peki, başkanın ne bok olduğu zaten az çok belli de bunun ardını kim kolluyor? Bize o lazım. Kilit isim o. O isme giden yolu tutan başkanı nasıl kontrol edeceğiz ve asıl isme nasıl ulaşacağız?"

"Biz bunu düşünüp yeni bir plan yapacağız ama... Artık yatıp dinlenseniz mi?" Metehan'ın son sözleriyle ayaklanan Albay

"Binbaşı haklı. Bunları sonra konuşacağız. O notu bırakanı ve ne demek istediğini, neyin intikamından bahsettiğini de bulacağız. Ancak bunları yapmamız için sizin dinlenip, sağlığınıza kavuşmanız lazım," demiş, odadan çıkmadan önceyse omzunun üstünden binbaşıya bakıp konuşmuştu.

"Her ne olursa olsun ve saat kaç olursa olsun ara."

"Emredersiniz komutanım."

***

Sabah gün ağarana kadar Nazenin'in başında bekleyen Metehan, o uyandığı anda gitmesi gerektiğini söyleyip başka bir şey söylemeden odadan ayrılmıştı. Hiç uyumamış, sabaha kadar konuştukları her şeyi tekrar tekrar düşünmüştü.

Kimdi bu düşman? Ardında tek bir iz bile bırakmadan yıllardır içlerinde yaşıyordu resmen. Attıkları her adımdan, yaptıkları her işten haberi vardı. Nazenin'e hak veriyordu. Başkan ne çok güçlüydü ne de çok zeki. Sadece sırtını dayandığı yerden aldığı gücü iyi kullanıyor, pis işlerini örtüyordu.

Düşündükleri her ihtimali anlatabileceği en güvenli yere ve kişiye gitmek için helikoptere binmiş, bir saatten biraz uzun süre sonra da varmak istediği yere varmıştı.

"Cihan Başkan burada mı?"

"İçeride Metehan Binbaşım." Cevabıyla hızlıca odaya girdi. Masasında oturmuş, bilgisayar ekranına pürdikkat bakan babasının neyle uğraştığına aldırmadan

"Biraz konuşabilir miyiz başkanım?" Demesinden birkaç saniye sonra Cihan Bey'in gözleri ekrandan ayrılıp oğlunu buldu. Ya da oğlu gibi görünen binbaşıyı.

"Hoş geldin diyeceğim ama..."

"Hoş gelmediğimi sen de biliyorsun başkanım."

"Biliyorum... Olanları duydum ve araştırmalarımıza başladık. Çalışıyoruz yani. Bunu vali hanıma kim yaptırıyor sorusunun cevabını arıyoruz?"

"Bu şehre, bunca olaydan sonra neden Nazenin Hanım görevlendirildi? Hem de Seyfettin Paşa kızını yıllar boyunca sır gibi sakladıktan sonra. Bunun mantıklı bir açıklaması var mı?" Cihan Bey oğluna dikkatle bakıp sorduğu soruları düşündü.

"Bilmiyorum." Bu soruların aynılarını kendisi de defalarca düşünmüş ancak mantıklı hiçbir açıklama bulamamıştı. Oğlunun şüphe dolu bakan gözlerine odaklanıp tekrarladı.

"Ben de çok düşündüm. Seyfettin buna nasıl izin verdi, görevlendirme belli olduğu anda nasıl müdahale etmedi diye ancak ce-

vap bulamadım. Yanınıza geldiğimiz ilk günün akşamı helikopterle dönerken aynı soruları sordum. 'Bu yaşına kadar bir sır perdesinin ardında yaşadı. Artık kozasından çıkıp kelebek olup uçmasının vakti geldi diye düşündüm,' dedi. Hepsi bu!"

Metehan iyice huzursuzlanıp, "Sence bu normal mi yani?" diye sormadan edememişti.

"Bence o şehirdeki hiçbir şey normal değil. Zaten bu yüzden onu korumak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz ya!"

"Ama başaramıyoruz. Çünkü düşman her kimse hep birkaç adım önümüzden gidiyor." Kısacık saçlarını el yordamıyla geriye iten Metehan huzursuzdu ve Cihan Bey bunu açıkça görüyordu.

"Bu işte bir bokluk var. Paşanın, siz istihbaratçıların ve bizlerin çözemediği bir şey. Ve o şey her neyse bunca dümeni çevirenin Nazenin Hanımın başına gelenlerde de parmağı var. Tüm bu yaşananların kilit noktasını yanlış yerde arıyoruz. Kilit nokta Nazenin Tuna!" Demesiyle Cihan Bey'in yüzü resmen kararmış, bakışları avına yaklaşan bir avcı gibi görünmüştü.

"Ne demeye çalışıyorsun? Aklından ne geçiyor? Açık açık anlat." Metehan derin bir soluk alıp aklından geçenleri dile dökmeye başladı.

"Vali suikaste kurban gidiyor, ortalık karışık, şehirde resmen ohal durumu var. Yerine görevlendirilen Vali, bir paşanın kızı, bir binbaşının kardeşi. Bugüne kadar bizlerin bile görmediği, bir çoğumuzun adını dahi duymadığı Nazenin Tuna! Şehre hiç kimseye haber vermeden geliyor, evine yerleşmeye başlıyor, sonrasında market alışverişine çıkıyor ve ilk olay gerçekleşiyor. Aracından inerken kimliği belirsiz kişilerce silahlı saldırıya uğruyor. Özel aracının plakasını, onun yüzünü, kim olduğunu bilen birileri tarafından yaptırıldığı aşikâr. Bu sırada ne hikmetse bir istihbarat alıyoruz ve düzenlediğimiz operasyonla Rahmetli valinin faillerini ele geçiriyoruz. Daha bu olaylar soğumadan vali hanımın evini kana bulayıp, bir de ölü tavşan bırakıp mesaj veriyorlar. Eve girdiği düşünülen güvenlik görevlileri kayıp, kimlikler belirsiz. Ardından hastanede yaşananlar ve daha onun etkisi sürerken dün geceki kaza. Hepsi peş peşe oluyor. Sanki birleri bunu ince ince düşünüp sıraya koymuş gibi. Planlı gibi..." susup soluklandı ve bir dakika kadar sessiz kaldıktan sonra devam etti.

"Sanki o buraya gelebilsin ve bu oyuna dâhil olsun diye uğraşılmış. Hedef tahtası olsun diye," dedi ve yine durdu.

"Dün gece vali hanımın cebinden çıkan notu duydunuz değil mi? *'İntikamımın bedeli kanın olacak.'* Neyin intikamından bahsediliyor? O intikam her neyse Nazenin Hanım bu yüzden mi Akdağ İline gönderildi?" Oğlunun söylediklerini dinleyip aklını toparlamaya çalışan Cihan Bey "Bu oyunu kimler kuruyor? Başı çeken, piyonları yöneten kim? Eğer dediğin gibiyse neden Nazenin? Neden onu buraya getirebilmek için bu kadar uğraştı? Bir Valiyi şehit edecek, hayatına son verecek kadar Nazenin'de önemli gördüğü ne var? Ayrıca rahmetli Vali beyin yerine Nazenin Tuna'nın gelmesini sağlayacak güce sahip olan kim? Bunu nasıl başarıyor?" Sorularını sıraladı ancak hiçbirinin cevabı Metehan'da yoktu. Ayrıca bütün cevapların aynı kişiye çıkacağını artık ikisi de biliyordu.

"Valinin suikastıyla ilgisi olduğunu düşündüğümüz failleri bulmamızın tek bir açıklaması var; onlar öyle olmasını istedi. Bu, oyunlarının bir parçasıydı. Dikkatlerimizi dağıtmak, vali hanım için duyduğumuz endişeyi biraz olsun gidermek, yükselen tansiyonu düşürüp, hedef hâline geldiğini düşündüğümüz kadının güvende olduğuna inanmamızı istediler. 'Failler yakalandı, vali hanım artık güvende' diyecektik. Onun çevresine ördüğümüz koruma duvarını esnetecektik. Bu, onların düşüncesi ve olmasını istediği şeydi. Ancak eve bıraktıkları mesajla oyunun daha yeni başladığını anlatmak istediler." Durup soluklanırken başını iki yanından tutup şakaklarını ovuşturdu. Geceden sabaha bunları düşünmüş, gözünü bile kırpmamış, düşünmekten ve uykusuzluktan aklı artık infilak etme raddesine gelmişti. Ancak bunu yok saymaya çalışarak kendini topladı ve babasına baktı.

"Nazenin Hanımla Vilayetteki odasında otururken geçen konuşmaları hatırlıyorsun değil mi başkanım? Vali hanımın şüpheleri doğru olabilir mi? Onu hedef hâline getirenler gerçekten bakanlık içinden birileri olabilir mi?" sorusuyla Cihan Bey'in kaşı hızla havalanmış, yüzünde uyarır bir ifade belirmişti.

"Bu çok büyük ve çok riskli bir soru. Sesli dile getirmek, hiçbir kanıt yokken bunu yapmak hepimizin sonu olur. Ülke karışır." Metehan isyan dolu bir iç çekişle bedenini dakikalardır yanında durduğu koltuğa bıraktı.

"Belediye Başkanını izlemenin bir yolunu bulmamız lazım. O

adam, diğerlerine giden yolu gösterecek." Konunun bir anda belediye başkanına gelmesiyle Cihan Bey'in yüzünde bu kez şüphe dolu bir ifade belirdi.

"Konuya sonundan değil, başından başla. En başından anlat." Metehan bu sözlerin ardından gece Albay ve Nazenin'le aralarında geçen konuşmayı anlattı. Cihan başkan zaten belediye başkanının daha önceki vukuatlarını biliyordu. O yüzden ayrıntıya girmeden en kestirme yoldan özet geçti.

"Vali hanım, piyonlardan biri başkan diyor öyle mi?"

"Evet..." Cihan Bey belli belirsiz ayaklanıp oğlunun karşısındaki koltuğa oturdu ve, "Nedense yıllardır ben de böyle düşünüyor ve zaten onu izletiyorum," dediği anda Metehan'ın gözleri kocaman açıldı.

"Nasıl yani?"

"Duydun işte. Ben de adamın sağlam pabuç olmadığını düşünüyorum. Bu yüzden de onu izletiyorum ama..." o ama'nın ardından gelecek olanı anlayan Metehan dişlerini sıkıp başını geriye attı.

"Ama açık vermiyor. Eğer verseydi çoktan tepesine binerdiniz." Cihan Bey başını sallayarak cevap verdikten sonra bir süre sessiz kaldılar. Metehan tavana, Cihan ise oğluna baktı. Aklına gelen şeyle ayağını uzatıp oğlunun postalının ucunu dürttü.

"Lan..."

"Lan derken başkanım?" Başını doğrultmuş babasına imalı bir bakış atmıştı ancak babası bunu umursamamıştı.

"Başlatma ulan başkanından. Senin bu Cansel, ne ayak? Hayırdır? Önüne gelene kim olduğuna bakmadan posta koymaya kalkmalar falan? Nazenin Hanıma olur olmaz konuşuyormuş." Metehan dudaklarının arasından küfür ederken babası yine ayağına vurdu ama bu, diğerine göre baya güçlüydü.

"Sövme!"

"Sövmeyip ne yapayım? Sen söyle. Nasıl bir ruh hastası anlamadım ki... Git diyorum yok, bitti diyorum yok, bağırıyorum yok... Beni de deli edecek sonunda."

"Heee sen de çok akıllısın, hiç deli değilsin ya zaten. İhtiyacın vardı böylesine dimi!" Dediyse de oğlunun yüzündeki sıkıntıyı, bedenindeki gerginliği görmüş, içi acımıştı. Öne doğru eğilip oğlunun dizini kavradı ve usulca okşarken, "Evlat, sen bu kadınla karşılıklı

oturup, açık açık konuştun değil mi? Kırmadan, incitmeden," diye sormuştu. Aslında alacağı cevabı biliyordu ancak yine de sormuştu işte.

"Konuşmam mı baba. Öylece bırakıp, arkamı dönüp gitmedim ki. Kırmadan anlattım. Ama yok, yok işte. Kabullenemiyor resmen. Hayatı bana zindan ettiği yetmiyor gibi bir de Nazenin Hanım'a takıı kafayı. Vali hanımı aramıza girmekle suçlar gibi tavırlar takındı."

Cihan Bey'in gözleri yuvalarından çıkacak gibi açılırken dilinden sadece, "Ne?" sorusu dökülmüştü.

"Nazenin Hanım da kopardı kıyameti. Dayanamadı tabii böyle yakışıksız imalara. Ağzıma yüzüme sıçtı. Hatta sıçmanın dozunu kaçırıp sıvadı. Bu sefer de ben dellendim. İpler kopma noktasına geldi derken..." durup gözlerini bir anlığına kapattı. Zihninde o gün evin kapısında yaşadıkları anları, yaptıkları konuşmaları hatırladı.

"Ne oldu sonra?" Metehan babasının sesiyle kendine gelip gözlerini açtığında

"Özür diledi..." dedi ve durdu. Kısacık, belli belirsiz bir soluk aldı.

"O benden, ben ondan... Özür diledik." Cihan Bey geri çekilip arkasına yaslanırken yere düşmek üzere olan çenesini tutmak ister gibi elini yumruk yapmış ve çenesinin altına koymuştu.

"Sen... Özür diledin?"

"Haksızdım. O ne kadar haksızsa ben de o kadar haksızdım. Başında az derdi var gibi bir de Cansel'le yüz göz olmasına sebep oldum. Engel olmadım. Yakışıksız imalara maruz kaldı. Cansel'in o söylemlerinin duyulduğunu bir düşünsene baba... vali hanım, binbaşıyı ayarttı diye başlayan o dedikoduları ve o dedikoduların Nazenin Hanım'ın imajına vereceği zararı bir düşünsene. Ben anlamadım, düşünemedim en başında. Ancak o patlayıp da göremediğimi gösterince çok mahcup oldum. Utandım." Başı önüne düşerken, "Hayatımda ilk kez utandım," demişti. Cihan Bey gözünü bile kırpmadan ona bakmayı sürdürürken ayaklandı. Etrafında dolanıp oğlunun arkasında durdu ve ellerini öne uzatıp düşürdüğü başını yüzünün yanlarından kavrayıp kaldırdı.

"Eğme başını. Ve aferin... Önce fark edememişsin belki ama sonradan bile olsa özür dilemen çok erdemli bir hareket. Belli ki Nazenin

Hanım da yaptığı hata her neyse fark edip özrünü dilemiş. Aranızdaki iplerin kopmaması lazım çünkü göreve gitmediğin her an gözün kulağın onun üstünde olacak. Cansel'i uzak tut, baktın olmuyor haber et biz hallederiz. Ama sakın ola Nazenin Hanımla ters düşme. Eğer ters düşersen seni yanına yaklaştırmaz. Sen de sana ve timine verdiğimiz bu görevi yerine getiremezsin." Ellerini oğlundan ayırıp masasına geçtiğinde artık baba değil, Cihan Başkan olmuştu. Bunu oğlunun rahatlıkla anladığını bildiği gibi sözlerini anladığını da biliyordu.

"Doğru anladım değil mi?"

"Evet... Bugüne kadar inisiyatif kullanarak onu koruyordunuz. Bundan sonra göreviniz onu korumak olacak. İl sınırları içinde olduğunuz her an."

"Göreve gittiğimizde ne olacak peki?" Cihan Bey arkasına yaslanıp imalı bir gülüşle binbaşıya baktı.

"Kaplan Timi yerinizi alacak."

Metehan biraz şaşkın ama heyecanını gizleyemeyen gözlerle başkana bakıp, "Andaç'ın timi!" dediğinde başkan başını salladı.

"Kendimizden başka hiç kimseye güvenemeyeceğimiz aşikâr. Ya siz, ya da Andaç Tuna'nın timi... Başka hiç kimse değil." Metehan aklına gelen soruyla irkilmemek için kendini sıkarken dişlerini de sıkmış, dişlerinin arasından

"Bu daha iyi günlerimiz değil mi? Ortalık iyice karışacak. Öyle olacak olmasa siz eski topraklar bunu yapmazsınız," diye sorduğundan Cihan Bey bir süre sessiz kalıp düşündü. Seyfettin Paşa'yla vardıkları bu kararı ve endişelerini gerekli mercilere iletmişler ve olumlu dönüş almışlardı. Oğlu haklıydı, bugünler iyi günleriydi.

"O tehdidin neye işaret olduğunu ve kimden geldiğini çözene kadar herkes tetikte olacak. En çok da sen binbaşı. Eğer vali hanıma bir şey olursa hesabı senden sorulacak bil." Ayaklandı ve masasının ardından çıkıp ona yaklaştı. Profesyonelliğini bozmadan oğluna elini uzattı.

"Allah bu zorlu görevinizde muvaffak olmayı nasip etsin binbaşı." Metehan da çoktan ayaklanıp babasının karşısına dikilmiş, hiçbir duygusunu belli etmeyen o gözlere bakarken selam durmuştu.

"Sağ olun Başkanım." Kendisine uzanan eli sıktı. Elini geri çekecekti ki babası müsaade etmeyip onu sıkıca sardı. Sırtını sıvazladıktan sonraysa yüzünü kavrayıp alnını öptü.

"Ayağına taş değmesin evlat. Yakma ciğerimi."

"Evlatsız yaşanır da vatansız yaşanmaz. Bunu bana sen öğrettin baba. Yüreğini darlama. Her şey olacağına varır," deyip yüzündeki elleri sıkıca tutarken babasının gözlerindeki endişeli ama gururlu o bakışı yakalamıştı.

"Kendine dikkat et. Annemle o cimcimeye de selam söyle. Benim için öp. Allah'a emanetsiniz."

"Sen de evlat. Sen de Allah'a emanetsin oğlum."

***

Hava kararmadan helikopter piste indiğinde Metehan da yorgun argın yere basmıştı. Kaç gündür uyumuyor, kaç gündür dinlenmiyor hatta doğru düzgün oturmuyordu kendisi bile hatırlamıyordu.

Dönüşünü bekleyen ve kendisini kapıda karşılayan Albaya bilgi verdikten sonra ilk sorusu Nazenin'in nasıl olduğuydu. Albay içini rahatlatmak ister gibi omzunu sıkmıştı.

"İyi, Meliha Hanım, Seyfettin Paşa, bir hâkim ve bir savcı hanım geldi. Hepsi yanındalar," dediğinde hastaneye gidip onu görme fikrinden hemen vazgeçti. Yalnız değildi, annesi babası ve yakın arkadaşları yanındaydı. Albayın bahsettiği Hakim'in Andaç'ın eşi Birce olduğunu anlamıştı. Evinin yolunu tutup apartmana girdi ve merdivenleri ağır ağır çıktı.

Nazenin'in dairesine bakarken aynı görüntüler gözlerinin önüne serilivermiş, yorgun bedenine inat kalp atışı değişmişti. Ritmi bozulan kalbine söylene söylene evine girdiğinde yaptığı ilk şey duş almak oldu. Sıcak su iyi gelmiş, gergin tüm kaslarını gevşetmişti.

Temiz kıyafetlerin konforuna varıp salondaki koltuğa uzandığında ise hissettiği ağrıyla resmen inledi. Beli kütük gibi olmuştu. Günlerdir dik durmak, oturmak ve yürümek dışında hiçbir şey yapmayan omurgası koltukla buluşunca çığlık atmıştı sanki.

"Ulan fıtık mıtık mı olacağım. Bu ne böyle?" İnleye inleye sağa sola kıpırdanırken sırtını rahatlatmaya çalışmış, onca ağrıya rağmense uykusuzluk ağır basıp onu kollarına almıştı. Sabaha kadar defalarca birbirine benzeyen kabuslar görmüş ancak hiç uyanmamıştı. Daha doğrusu uyanamamıştı. Bedeni, zihni uykuya açtı çünkü.

Gördüğü her kâbusta Nazenin'i arıyor, onu bulacağı sırada her şey başa dönüyordu. Zihninin perde arkasında gördükleriyle o ka-

dar gerilmiş ve koşturup yorulmuştu ki gözlerini açtığında uyuduğu andan daha yorgun uyandı. Sırılsıklam olan tişörtüne bakıp iç çekerken, gördüğü kâbuslar yüzünden bu kadar terlemesinin anormal olduğunu düşünmemeye çalışarak yeniden duş aldı.

Koca günün yarısını uyuyarak geçirdiği için diğer yarısını geçirmekte zorlanmamıştı. Biriken kirli çamaşırlarını yıkamış, evini havalandırmış, akşamüstü Tugay binasına gidip ortalığı kolaçan etmiş ve evine geri dönmüştü. Tam evine gireceği sırada karşı dairenin kapısı açılınca duraksadı ve hızla o yöne baktı. Seyfettin Paşa'yı görmesiyle esas duruşa geçerken

"Paşam," demişti. Seyfettin başıyla selamını aldığı askerine kendisine yaklaşması için ufak bir el hareketi yapıp bekledi. Metehan ise sorgulamadan ona doğru yürüyüp önünde durdu. Neler olduğunu anlamaya çalışırken yüzünü sıkıca kavrayan elleri ve alnına değen dudakları hissetti. Sadece bir anlık bu olayla şaşırsa da sebebini anlamakta zorlanmadı.

"Sağ ol evlat. Sağ ol Can oğlan. Artık sadece oğlumun canını değil, kızımın canını da borçluyum sana. Sağ ol." Sözleri bir paşaya değil, bir babaya aitti. Bunu taa yüreğinde hissetmişti. Bir adım geri çekilip selam dururken

"Görevimi yaptım komutanım," demişti ancak paşa başını hayır der gibi sallamıştı.

"Sen hep görevinden fazlasını yaptın aslan... Kılıçarslan. Hep canını ortaya koydun. Kendinden geçtin de koruduklarından ya da silah arkadaşlarından asla geçmedin. Helal olsun sana aslanım. Sana da seni yetiştiren ana babaya da helal olsun. Hem bir asker hem de Seyfettin amcan olarak gururlandırdın beni." Metehan kızarmak üzere olan yüzünü saklamak için başını hafifçe eğip

"Sağ olun komutanım. Sözlerinizle şeref duydum," diye resmen gürlemiş, onun gür sesine ise nahif bir ses karışmıştı.

"Eğer özel değilse... Gelebilir miyim?" Nazenin'in sesini duyduğu anda doğrulan başına, yüzünü görmek için kapıya mıhlanan kahve harelerine engel olamamıştı.

"Gel, gel kızım. Özel değil. Metehan Binbaşıya teşekkür ediyordum."

"Estağfurullah komutanım," diyen genç adamı duymazdan gelir-

ken yanına sokulan kızını kolunun altına alıp sıkıca sardı ve aracın camına çarparak yaralanan yeri usulca öptü. Nazenin küçük bir kız çocuğu gibiydi babasının kolları arasında. Ona sokulmuş, göğsüne yaslanmıştı ancak gözlerini Metehan'a dikmişti. Gözleri buluştuğu anda ikisinin de yüzünde belli belirsiz bir tebessüm oluştu.

"Sayın valim, daha iyi misiniz?"

Nazenin yavaşça başını sallayıp, "İyiyim. Sayenizde iyiyim binbaşı," derken babasından ayrılıp ona sıkıca sarılmamak ve teşekkür etmemek için avuçlarını birbirine yapıştırıp parmaklarını kenetledi. Bu yaptığını gören Metehan ise gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırmıştı.

"İyi olmanıza çok sevindim. Sayemde olan hiçbir şey yok. Onca şeye rağmen dayanan sizdiniz. Ben sadece sizi hastaneye yetiştirdim," demesiyle Nazenin babasına göz ucuyla baktı. Sonra hemen gözlerini Metehan'a çevirdi ve kaşını imalı imalı kaldırdı. Seyfettin boy farkı yüzünden kızının hareketini görmemişti. Bu hareketini gören Metehan ise onun oyununa eşlik etmeye karar vermişti bile. Hem de Seyfettin Paşa tam karşısındayken.

Paşa içeriden gelen sese kulak verip başını çevirdiği anda Metehan gözlerini kadının üstünde gezdirdi. Oldukça ağır bir hareketlilikle yaptığı tur son bulduğunda yeniden Nazenin'in gözlerine baktı ve tıpkı onun gibi kaşını kaldırıp indirdi.

Nazenin, onun bakışıyla kıpkırmızı kesilince binbaşının yüzünde haylaz bir sırıtma belirip kaybolmuştu.

"Neyse... Artık yatağıma geri dönüp dinlenmeliyim," diyerek ortamdan kaçarken Metehan'ı kahkahaların eşiğinde bırakmıştı. Bu sırada yeniden kendisine dönen paşayı fark ederek toparlandı.

"Metehan, biliyorum yorgununuz. Görevden yeni geldiniz, ardından bu olanlar falan derken dinlenemediniz ama..." bir an duraksayan Seyfettin soluk alıp devam etti.

"Alınan son kararı Cihan Başkandan öğrenmişsin. Bu yüzden sil baştan anlatmama gerek yok. Kaplan Timi'ne desteğe gideceksiniz ve görevi birlikte tamamlayıp döneceksiniz. Siz buraya, onlar ise kendi merkezlerine yani Ankara'ya dönecekler. Eğer size görev çıkarsa buraya gelecekler. Bu durum, tehlike son buluncaya kadar böyle devam edecek." Yine durdu ve dikkatle askerinin gözlerine baktı.

"Git, Can kardeşine yıllar sonra omuz ver ve sapasağlam evinize dönün. O itlerin inlerini yıkarak dönün."

"Emredersiniz komutanım!" Demiş, ardından da devam etmişti.

"Ne zaman?"

"Bu gece!"

12. BÖLÜM

Babasının 'Bu gece' dediği sırada kapının ardından odasına doğru geçen Nazenin, buz gibi olan gözleri Metehan'ın üstüne kilitlenmişti. Az evvel utanınca adamın gözlerine bakmamak için kaçırdığı gözleri bu sözlerle kendisine ihanet etmişti sanki. Öylece donup kalırken tek yaptığı ona bakmaktı. Dili susuyor ama gözleri öyle endişe dolu konuşuyordu ki Metehan bunu hemen anlamıştı. Tıpkı abisinin buradan göreve gittiği o gün olduğu gibi gözleri puslanmış, yeşil hareleri koyulaşmıştı.

Metehan, o gözlerde gördüğü ve anlamlandırmaya korktuğu ifadeye daha fazla bakmadan gözlerini ayırdı ve Seyfettin Paşa'ya döndü.

"Emredersiniz komutanım," deyip, fazladan tek kelime etmeden evinin kapısını açtı. Onlara başıyla selam vererek kapıyı kapattı. Nazenin de babasıyla evine girip kapıyı kapattıktan sonra salona geçip oturdular. Ancak ne baba kızın ne de kapı önünde geçen konuşmayı içeriden dinleyen üç kadının ağzını bıçak açmadı. Dakikalar sonra apartmandaki diğer dairelerin kapıları açılıp kapanmış ve adım sesleri duyulmuştu. Pençe Timi göreve gitmek için evlerinden ayrılıyordu.

Sessizce yerinden kalkan Nazenin ardından bakanlara aldırmadan yeniden kapıya gitti. Derin bir nefes alıp kapıyı açtığında merdivenlerden inmek üzere olan binbaşıyla göz göze gelmişti. Kuruyan dudaklarını dilinin ucuyla zar zor ıslattı.

"Sağ salim geri dönün. Abimle birlikte," diye fısıldadığında başını usulca sallayan Metehan, "İnşallah," deyip bir an sustu. Nazenin'e yaklaşıp birkaç adım ötesinde durduğunda sözlerine devam etti.

"Kendinize dikkat edin."

"Siz de kendinize dikkat edin. Allah'a emanetsiniz." geri geri

adımlayarak evine girdi ve kapıyı kapatmadan önce tek yaptığı Metehan'ın gözlerine uzun uzun bakmak oldu. Bir daha o gözleri ne zaman göreceğini bilemeyerek bakmak.

Salona geri döndüğünde yan yana oturan anne ve babasının arasına oturup, ikisinin de ellerini sıkıca tuttu. Bu sırada Seyfettin Bey az ötedeki koltukta oturan Birce'yi yanına çağırıp kolunun altına alırken, Meliha Hanım da aynı şeyi Sinem'e yapmıştı. Üç genç kadın da koltuğa sığışıp, görmüş geçirmiş bu iki insanın omzuna başını dayamıştı.

"Sağ salim dönecekler değil mi?" diye ürkekçe soran Birce kızın başının üstünü usulca öpen Seyfettin, "Dönecekler inşallah. Sonra düğününüzü yapacağız. Birce kızla deli oğlanın düğününü," deyince Birce başını kaldırıp gözlerine bakmıştı. Yüzündeki gülümsemeye rağmen gözlerindeki yaşlar belli oluyordu. Birce'nin endişelerini, korkularını anlıyordu ve onu rahatlatmak için bir yol arıyordu ki aklına gelen şeyle sol kolunun altında tuttuğu Nazenin'i usulca dürterken, "Kız, görümce. Takını hazırladın mı? Biri abin, biri en yakın arkadaşın. Masrafın büyüğü sende. Maaşı yettirebilecek misin?" diye sormasıyla yanındaki dört kadını da güldürmüştü.

"İlahi Seyfettin, seninki de soru mu? Biz her şeyi hazır ettik kızım sen alma diyeceğin yerde, dediğine bak." Nazenin hepsine özlemle bakarken babasının göğsüne doğru sokuldu. Bu esnada Birce'ye de haylaz bir bakış atıp göz kırpmıştı.

"Aaa, benim yerime de aldınız mı? İyi o zaman ben gönül rahatlığıyla maaşımı ezebilirim," demesiyle hepsi yeniden gülmeye başladılar.

"Eşek sıpasına bak Meliha. Hemen hazıra kondu. Hiç demiyor ki ben kendim hallederim." Babasına sıkıca sarılıp yanaklarını öptükten sonra ayaklandı.

"Yalnız, eşek sıpası dediğin o kıza dön bir bak isterim Seyfocum. Senin sıpa, Hanım bir Vali oldu da." Seyfettin Bey başını usulca sallayıp bıyık altından gülerken Nazenin havalı havalı göz kırpmış, "Kahve içersiniz değil mi?" diye sorarak mutfağa ilerlemişti.

"Ben yaparım, sen dinlen," diyen Sinem'e aldırmadan mutfağa girdi. Şu an tek amacı kafasını dağıtmak ve Birce'ye de destek olmaktı. Çünkü arkadaşının endişesini görmüş, hatta iliklerine kadar hissetmişti. Tam kahveleri yapıyordu ki babası mutfak kapısında belirdi.

"Ben gidiyorum. Çocukları uğurlayayım. Sonra... Gelirim ama belli olmaz." Nazenin kısacık bir an bile olsa aklından çıkan gerçeklerle yeniden yüzleşirken babasına sarıldı ve onu geçirdi.

Seyfettin Bey'in de gidiliyle baş başa kalan hanımlar, salonda karşılıklı otururken ellerindeki kahvelerine öylece bakıyorlardı. Hiçbirinin ağzını bıçak açmıyordu. Bir yudum bile içemedikleri kahveleri sehpaya bıraktıklarında gözleri buluştu.

Birce, Meliha annesinin yaşlar dolan gözlerine bakıp boynunu bükerken yerinden kalkmış ve onun yanına oturmuştu. Kollarının arasına girip göğsüne yattığı sırada, "Geri gelecekler," diye fısıldadı. Meliha Hanım ise kızı gibi sevdiği Birce'nin saçlarını okşarken, "Gelecekler inşallah," demiş, ardından da doğurmadığı ama yürekten sevdiği oğlu için dualarına devam etmişti.

***

Bir haftadır dağ tepe ilerleyen Pençe Timi, yarın gece Andaç binbaşının Timiyle buluşacaktı. Gecenin karanlığını yok eden dolunaya bakarken kuytu, karanlık bir köşeye oturup, sırtını kayaya yaslamış, yürümekten ağrıyan bacaklarını ise ileriye uzatmış olan Metehan dolunayı izliyordu.

İnsan eliyle yapılan hiçbir şeyin böylesine mükemmel görünmesinin ihtimali olmadığını düşünürken ayın güzelliğini bile gölgeleyen o gözleri hatırladı. Buruk, endişeli, biraz ürkek ve korku dolu bakan gözleri aklından silip atamıyordu. Operasyona çıkmadan önceki o bakış, aklına mıh gibi kazınmıştı sanki. Derin bir iç çekip gözlerini kapattığı sırada yanına yaklaşan adım seslerini duyup sesin geldiği yöne baktı.

"Komutanım, müsaade var mı?"

"Gel Uygur, gel," deyip yanını işaret ettikten sonra Üsteğmen yanına oturmuştu. Bir süre sessizce kendisine bakan adama döndü ve göz kırptı.

"Ne o, uzun uzun baktın? Bir şey söyleyecek gibisin." Uygur gözlerini kaçırıp sağa sola bakarken boğazını temizlemiş, aklını kemiren soruyu sormuştu.

"Sen iyi misin komutanım? Operasyona çıktığımızdan beri ağzını bıçak açmıyor. Kafan hep dalgın gibi. Bir şey mi var diye merak ettim." Durup soluklandıktan sonra az ileride oturan arkadaşlarını

işaret ederek, "Hepimiz merak ettik," demesiyle Metehan da askerlerine bakmıştı. Çaktırmamaya çalışsalar da bir gözleri üstlerindeydi.

"İyiyim koçum, neden endişelendiniz bu kadar anlamadım ki?" deyip gülmeye çalıştı ama pek başarılı olamadı.

"İyi değilsin komutanım. Ne kendini ne de bizi kandır. Neyin var bilmiyoruz ama eğer elimizden bir şey gelirse..." Metehan bu sözlerle gerçekten gülümsemiş ve onun omzunu samimiyetle sıkmıştı.

"Eyvallah aslanlar. Bir sıkıntım yok. İçiniz rahat olsun," deyip gözlerini yeniden dolunaya dikti. Birkaç dakika daha yanında oturan Uygur da sessizce aya bakıyordu. Tam kalkıp gidecek, onu kendi hâline bırakacaktı ki, "Figen'i sevdiğini nasıl anladın Uygur?" sorusuyla öylece kaldı. Usulca başını çevirip komutanına dikkatle bakarken yüzünde bir tebessüm belirmişti. Komutanının derdinin ne olduğu belli olmuştu.

"Nasıl anladım?" sorusunu kendine sorup düşündükten sonra daha da gülümsedi.

"Gözleri... Gözlerine baktım âşık oldum. Ya da öyle bir şey işte. Daha ilk karşılaşmamızda, tek kelime bile etmemiş, isimlerimizi bile söylememişken gözlerine vuruldum," dedi, sustu ve komutanını düşünceleriyle baş başa bıraktı. Müsaade etti ki aklındaki neyse, kimse onu düşünsün.

Dakikalar sessizce geçip gittik sonra Metehan fısıltıyla, "Ben giderken öyle bir bakışı vardı ki... Sanki gözlerime gözleriyle duvar ördü. Nereye baksam o bakışı görüyorum. Unutamıyorum," deyince Uygur anlayışla başını sallamıştı.

"Ne yaparsan yap unutamazsın komutanım." Sözleriyle askerine döndü.

"Neden unutamıyorum ya da yok sayıp işime gücüme bakamıyorum?" Uygur yine içtenlikle gülüp

"Çünkü gözlerine değil, buraya bakmış," derken sağ elinin parmak ucuyla komutanının kalbine dokundu ve tıpkı onun gibi fısıldadı.

"Gönlüne bakmış komutanım. O yüzden unutamıyorsun ve unutamayacaksın." Deli komutanı hatunun birine –ki o birinin kim olduğunu biliyorlardı– gönlünü düşürmüştü. Hem de çok fena düşürmüştü. Onlarca operasyona çıkmış, ölümden dönmüş, bazen yara

almışlardı da onca olayda bir kez bile şüphe ya da endişe barındırmayan o gözler şimdi tüm bu duygularla dolup taşar olmuştu.

"Komutanım?"

"Hıı?" diyen düşünceli sesini duyup soluklandı ve asıl merak ettiği şeyi sordu.

"Nazenin Hanım dimi?" Metehan bu soruyla duraksadı. Adı geçince bile kalp atışı değişmişti. Ayrıca çevresindeki bütün adamların kimi sevdiğini anlaması huzursuzlanmasına sebep olmuştu.

"Siz de anladığınıza göre Andaç da anlar. Anlasın istemiyorum."

"Neden komutanım? Hissettiklerin ayıp değil, günah değil. Andaç komutan da sana hayır diyecek adam değil," demesiyle ayaklanan Metehan üstünü başını silkip ona son kez baktı.

"Ama Nazenin 'hayır' diyebilecek bir kadın. Ağzınızı sıkı tutun." İşte son sözleri bunlar olmuş. Bir daha da bu konuyla ilgili ağzını açmamıştı. Zaten yeterince konuştuğunu düşünüyordu. Bir sonraki gece Andaç ve timiyle buluşana kadar ağzını bıçak açmamıştı. Operasyonun devamında da pek konuştuğu söylenemezdi. Hem hainlerle hem de duygu ve düşünceleriyle savaşarak günlerini geçirmeye başladı.

***

Nazenin, göreve gidenleri durup düşünmemek için soluk almadan çalışıyordu. Şehre geldiği ilk günlerde kendisine şüpheyle bakan gözlerdeki o bakışlar son yaşananlarla birlikte yerini samimi tebessümlere bırakmaya başlamıştı. İlçe ilçe, köy köy gezdikçe insanlar onun valilik binasında oturup sadece ayağına gelenlerle ilgilenmeyeceğini anlamışlardı. Yollara düşüp ayaklarına kadar gelen, hâl hatır soran, dertlerini dinleyen kadının yaşadığı kazaya rağmen korkusuzca yollara düşüyor olması da bakış açılarını değiştiren asıl dönüm noktasıydı.

İnsanlar onun aracını gördükleri anda gözleri ışıldıyordu. Artık kendisine 'neden geldin?' diye sormuyor, 'hoş geldiniz' diyerek bir sandalye çekiyorlardı. Çay vermeyen, su vermeyen, konuşmamak için yüzünü çeviren, *kadın* diye aşağılamaya kalkan kimse yoktu.

Daha o istemeden kahvesi geliyor. Kahve biterken çayı önündeki yerini alıyordu. Vali hanımın cevvalliği, gözü karanlığı şehirde destanlaşmıştı sanki. Geldiği günden beri herkesin dilindeydi ancak ilk başta ne iş yapar ki diyen o diller şimdi *şunu yapmış, şuna şöyle demiş* diyordu.

Kadınların günlerinde hayranlıkla anlatıldığından, genç kızlara idol olduğundan habersizdi. Vatandaşlar karşılarında okumuş, bilgili, elinden her iş gelen bir insan görmeye başlamışlardı. Kadın olması yani cinsiyeti geri plana atılıyordu. İşte Nazenin'in de yapmak istediği ve başarmaya başladığı buydu.

O sadece işini yaparken günler geçiyordu ancak ne gelen vardı ne giden. Sessizce, sabırla beklemek öyle zordu ki bunu yaşayan bilirdi. Abisinin ve Metehan'ın timinin gidişinin üstünden üç hafta geçmişti.

Siyah deri koltuğunda oturmuş bazı belgeleri incelerken kapısı usulca çaldı. Okuma gözlüklerinin üstünden kapıda kimin olduğuna baktığında Rezzan Hanım'ı gördü. Yavaş hareketlerle doğrulup ağrıyan sırtını esnetirken, "Buyurun Rezzan Hanım," demiş ve biraz gerinmişti.

"Bir şey mi vardı?" Rezzan ona belli belirsiz tebessüm ederek, "Sizinle görüşmek isteyen biri var vali hanım," dedi.

"Buyursun gelsin. Görüşelim." cevabıyla birkaç adımda odaya girdi, huzursuz yüz ifadesini gizlemeye çalıştı ancak pek başarılı olamayınca fısıldadı.

"Gelen adam buraların tanınmış kişilerindendir. Yani şey gibi..." durup soluklandı ve onun anlayacağı dilde fısıldamaya devam etti. "Ağa..." Nazenin bir an kaşlarını çatıp, "Buyursun gelsin Rezzan Hanım. Bu ne gerginlik böyle. Alın içeri." demesiyle başını sallayan kadın dışarı yönelmişti ki, "Beyefendinin adı ne?" Özel kalemi yine duraksamış, omzunun üstünden ona bakıp cevap vermişti.

"Habil Karaosmanoğlu." İsmi içinden tekrar ederken kapıda beliren iri yarı gölgeyi görerek gözlerini kapıya çevirdi. Odaya girerken başındaki kasketi çıkaran adamı izleyerek yavaşça ayaklanmış ve masasının ardından çıkıp ona doğru ilerlemişti.

Yaşına göre oldukça kalıplı ve göbekli olan adamın yüzü de bedeni gibi tombuldu. Üst dudağını komple kapatan pala bıyıkları ise ona enteresan bir hava katmıştı. Omuzlarında asılı duran siyah ceketi, avucundan sallanan siyah tespihi, uzun burunlu rugan ayakkabılarıyla resmen bir tipleme gibiydi. Kapıdan girmesiyle omzundaki ceketi fark ederek durdu. Ceketi tam olarak giydi. Bunu kendisine saygıdan mı yolsa makamına saygıdan mı yaptığını bilmiyordu. Ancak üstünde de durup düşünmemişti. Ona bakarken adamın derince

soluk aldığı sırada oynaşan göbeğini fark eden Nazenin bu manzaraya gülmeyi çok isterdi ama asla yapamazdı. Adamla belli bir mesafede karşılıklı durup, "Hoş geldiniz Habil Bey," derken elini uzatmamıştı. Çünkü bazı erkekler inançları gereği kadınlarla el sıkışmazdı. Bunu kaymakamlık yaptığı zamanlarda yaşayarak deneyimlemişti. O yüzden onların hamle edip etmemesine bağlı olarak elini uzatır, onları zor duruma düşürmez, herkesin inancına saygı duyar ve bunu da davranışlarıyla göstermeye çalışırdı.

"Hoş buldum Hanım Valim. Sen de hoş gelmişsin. Ve çok geçmiş olsun. Kazayı duyduk," diyen Habil Bey sağ elini kalbinin üstüne koyup başını eğince Nazenin elini uzatmamakla doğru bir karar verdiğini anlamış oldu. Selamını karşılıksız bırakmayıp kendisi de aynı hareketi yapınca adam pala bıyıklarını azıcık kıpırdatacak şekilde tebessüm etti.

"Sağ olun Habil Bey, geçti gitti diyelim. Buyurun lütfen oturun. Size ne ikram edeyim?"

"Sağ olasın Hanım Valim, eğer varsa acı kahveni içerim." Nazenin kapıda duran Rezzan'a usulca başını sallamış, kadın ise ânında masasına ilerleyip çay ocağına telefon etmişti.

"Habil Bey, sizi buraya getiren şey umarım can sıkıcı bir durum değildir?" sorusuyla elindeki tespihi iki yana çekiştirip omuzlarını daha da dikleştirdi.

"Duyduk ki herkesin derdini dinliyormuşsun. Ben de derdimi anlatmaya geldim." Çatık kaşlarının altından ona dikkatle bakarken, "Sizi dinliyorum," demiş ve koltuğuna oturmuştu. Aralarındaki mesafe ne kadar uzak olursa, adamın da o kadar rahat edeceğinin farkındaydı ve önceliği konuğunun rahatıydı.

"Birkaç ay önce gittiğiniz o köyde kaçakçılık yapıldığını anlamışsınız. Emniyet ve Jandarma köyü ablukaya almış, göz açtırmıyormuş." Bu muhabbetin nereye varacağının merakıyla dikleşen Nazenin birbirine kenetlediği ellerini masasının üstüne koyup, "Evet..." deyince Habil sözlerine devam etmek ister gibi dudaklarını araladı ancak duraksayıp odanın kapısına göz ucuyla bakmaktan kendini alamadı. Gelen giden var mı diye kontrol eder gibi bu bakış, Nazenin'i daha da huzursuz etmişti.

"İşlerine çomak sokulunca kaçakçılık durdu. Ama o köyde durdu.

Şimdi işlerine devam etmek için yeni yollar arıyorlar. Bizim köyün insanına dadandılar. İşlerini gördürtmek için, paralar veriyor, milletin gözünü boyuyor, eğer söz geçiremezlerse tehdit ediyorlar." Duyduklarına şaşırmayan Nazenin, o köyü gözetim altına alırken, çetenin bir başka yerden sızma yapacağını tahmin etmişti. Ancak bu kadar hızlı hareket edeceklerini tahmin edememişti.

"Böyle olacağını tahmin ediyordum. Buna şaşırmadım," diyerek düşüncelerini belirttikten sonra kısa süre duraksadı.

"Köye geldiklerini bildiğinize göre bunların kim olduğunu da biliyorsunuzdur belki! Kim bunlar Habil Bey? Kulağınıza gelen bir isim yok mu?"

"Kapı kapı gezenler üç beş kuruşa köle olacak karaktersizler. Onlar sadece maşa. Kime çalıştıklarını geçin, ne kaçırdıklarını bile bilmiyorlar." Nazenin, ona temkinli bir ifadeyle bakıp, "Sen ne kaçırıldığını ve kime çalıştıklarını biliyorsun galiba?" diye sorunca yüzü hüzünle kaplandı.

"Benim çevrem geniş, kulağım kesiktir. O yüzden ülkemin insanını, gencini, çoluğu çocuğu zehirleyecek uyuşturucuyu ve askerime sıkılacak kurşunları sınırdan soktuklarını biliyorum." Elindeki tespihi öfkeyle öyle sıkı tutup geriyordu ki Nazenin bir an için tespihin kopacağını sandı. Sonra yine adamın yüzüne bakıp bugüne kadar yaptığı araştırmaları düşündü. Aklına gelen şeyle usulca ayaklanırken, "O sendin," dedi. "Rahmetli Valiye istihbarat sağlayan, kaçakçılık yapıldığını söyleyen sendin," demiş, Vali Bey'e ilk istihbaratı getiren kişiyi bulduğunu anlamıştı. Onu keskin gözleriyle süzen Habil başını sallarken kahveler gelmişti. O yüzden sessizce beklediler, birbirlerini bir süre daha süzüp, çözmeye çalıştılar. Rezzan Hanım kahveleri bırakıp kapıdan çıkmak üzereyken, "Kapıyı kapatın!" demekle yetinen Nazenin masasının önündeki deri koltuğun ucuna otırdu. Bu sırada kapı da kapanmış, ikisi baş başa kalmıştı.

"Evet, rahmetli Valiye gelen, olan biteni bildiğim kadarıyla anlatan bendim. Adımı gizledi çünkü bu duyulsun istemedim. Hem adım duyulmazsa onların ne halt ettiğini duyma ihtimalim daha fazlaydı. Emniyetin, istihbaratın ve valinin kırsaldaki eli ayağı, gözü kulağı oldum." Nazenin sadece başını sallayıp, "Bu suyun başını kim tutuyor ağa?" diye sorunca Habil Bey bir süre sessiz kaldı.

"Suyun başını kim tutuyor öğrenemedik çünkü öğrenmek üzereyken Vali'yi öldürdüler. Ancak şunu bil diye buraya geldim."

"Neyi bileyim?"

"Bu iş çok dallı budaklı. Öyle göründüğü gibi küçük değil. İşin içinde her meslekten birileri var. Zaten bunlardan biri bile olmasa iş yürür, bu kadar büyür müydü?" Nazenin duydukları karşısında donup kalmış, adama inanamıyor gibi bakmıştı.

"Her meslekten derken ne demek istiyorsun?" Habil sıkıntıyla soluklanıp, "Adaleti sağlaması gereken elden, güvenliği sağlaması gereken ele kadar uzanan bir ağ bu," demesiyle tokat yemiş gibi olmuştu.

"Bir yanlışlık olmasın ağa? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?" Habil ona acı acı gülümseyip başını hafifçe salladı.

"Para... Kimileri için şereften, namustan, meslekten daha değerlidir. Herkes böyle değil tabii ama çürük elmalar da yok değil." Soluklanıp başıyla kapalı olan kapıyı işaret ederken, "Çevrendeki birçok insanın da bu işin bir ucunda olduğunu bil ve kendine dikkat et demek için geldim. Hastane baskını, yaşadığın kaza ve diğerleri... Hiçbiri tesadüf değildi Hanım Valim. Bu işi ayyuka çıkarmaya çalışırken sen de Vali Bey gibi olma, senin sonun da ona benzemesin diye bunları anlatıyorum. Suyun başını tutan kim bilmiyorum ama çok güçlü biri," deyip karşısındaki genç kadına uzun uzun bakmıştı. Asıl etki yaratacak sözlerini söylemeden önce müsaade etti ki vali hanım biraz kendine gelsin, kafasını toparlasın. Birkaç dakikanın ardından öne doğru eğilip fısıltıyla, "Ayrıca sizi çok iyi tanıyor. Geldiğinizden beri başınıza gelenler bunun kanıtı." Nazenin durdu ve adama dikkatle bakarken sanki kendisi daha önce bunlardan şüphelenmemiş gibi, "Nasıl yani, ne demek istiyorsunuz?" sorusunu sordu.

"Öyle bir babanın kızı olup, buraya görevlendirilmeniz şans mı sizce?" sorusuyla buz gibi olan kadın, sırtından dökülen teri hissediyordu.

Onca ihtimal düşünmüş hâlâ da düşünüyordu ancak bu zamana kadar Habil'in dediği nokta aklının ucundan bile geçmemişti. Buraya görevlendirilebilecek onca kişi varken kendisinin gönderilmesi sadece bir görevlendirme olmayabilir miydi gerçekten? Durup hızla düşünmeye devam etti. Beyninin içinde uğultusu kulaklarını çınlatan bir fırtına vardı sanki.

Şehre gelişiyle başlayan ve ardı arkası kesilmeyen olayları düşündü. En son yaşanan olayı düşünürken aklına cebine bırakılan not geldi. *'İntikamımın bedeli kanın olacak.'*

Kendisinden intikam almak isteyen birileri var mıydı? Düşünmeye çalıştı ancak aklına kimse gelmedi. Belediye başkanı dışında hiç kimse. Sonra babasını düşündü. Düşünmeye bile gerek yoktu aslında. Elbet geçmişten gelen düşmanları vardı. Bu yüzden yıllar boyunca kendisini saklamıştı. Bu şehre gelene kadar kimse kendisinden haberdar değildi. Sadece Bursa'daki yakın arkadaşları ve aileleri varlığını bilir ailesini tanırdı. Onlar da ya asker ya öğretmen ya da hukukçuydu. Hepsi de ağzı sıkı tiplerdi.

Babasının düşmanı ya da düşmanları olduğu gerçeğini tahmin ederek büyümüştü elbette ama böyle bir anda, hiç tanımadığı bir adamın ağzından dile dökülmesiyle bambaşka bir aydınlanma yaşamıştı sanki. Sır gibi büyümesinin sebebini başka bir açıdan görmeye başlamıştı. Tek sebep babasının geçmişte yaşadığı acı kayıplar değildi belki de.

Belki de hâlâ canını yakmak isteyen birilerinden sakınmış ailesinin kadınlarını. Ve Nazenin burnunun dikine gidip kendini göz önüne çıkarınca da o düşmanlara gün doğmuştu. Hedef olmuştu.

Metehan'ın haftalar önce çözdüğü bu durumu daha ayrıntılı şekilde kendisi de çözüyordu şimdi. Metehan onu ya da ailesini huzursuz etmemek için durumu sadece babasıyla konuşmuş, Nazenin'e hiçbir şey söylememişti. İkisi de aynı ihtimali birbirlerinden habersizce düşünmeye başlamış oldular böylece.

Ne Nazenin'in Metehan'ın aklından geçenlerden ve Cihan Başkanı ziyaretinden haberi vardı. Ne de Metehan'ın Nazenin'in düğümleri çözmeye başladığından. Şimdi aynı düşüncenin, aynı endişenin ve aynı yolun yolcusuydular. Bilmeden de olsa.

Aklında soluksuzca dönen düşüncelerden kurtulmaya çalışıp soluklanan Nazenin yeniden misafirine odaklandı. Bir umutla, "Böyle bir şey olsa, araştırma yapan polis, asker anlardı. Bana da söylerdi," dediğindeyse adamın yüzünde hüzünlü bir tebessüm oluştu.

"Ya o araştırmaları yapanlar çürük elmalarsa?" İşte kendisi de günlerdir bunu düşünüyor, bundan korkuyor ama kimseye de ihaneti yakıştıramıyordu. Başkan başka kimseye. İhanete uğramış gibi hissederken düşmek isteyen omuzlarını ve başını dik tutmaya çalıştı.

"Bu söylediklerinizle bizzat ilgileneceğim. Geldiğiniz için ve verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederim. Köyünüzde olanlarla da ilgileneceğimden şüpheniz olmasın," demesiyle ayaklanan adam ona dikkatle bakıp başını salladı.

"Senin için çok zeki, cevval, gözü kara demişlerdi. Doğru demişler Hanım Vali kızım. Az bile demişler. Allah yolunu açık etsin," diyerek sessizce odasından çıkarken Nazenin ise ona uzun uzun bakmıştı.

Kendinden önceki valinin araştırmalarını ve şu an yürütülen soruşturma dosyalarını yeniden incelemeye başladığında saatler akşama yaklaşıyordu. Önce dosyaları baştan sona okudu, defterine notlar aldı. Ardından da soruşturmayı yürüten Savcı başta olmak üzere dosyada çalışan tüm memurların adlarını not etti.

Valinin evinde görev alan olay yeri inceleme ekiplerinden, otopsiyi yapan adli tabibe, cinayet büroda çalışan polislere kadar uzanan listeyi kenara koyup bu sefer kendi evinde yaşanan olayda görev alanların isimlerini sıraladı.

Tabii bir de kendi yaşadığı olaylar vardı. Arabasına yapılan silahlı saldırı, evine bırakılan ölü tavşan, hastane baskını, trafik kazası... O dosyaları da alıp inceledi. Oradaki isimleri de listeledi.

Şimdi bu olaylarda çalışan herkesi bulup, isimlerini temiz bir kâğıda geçecek ve onları isim isim inceleyecekti. Ancak hava çoktan kararmış, davul gibi olan başına ağrılar girmeye başlamıştı. Bu tempoya daha fazla dayanamayacağını anlayıp evine dönerken aklı karmakarışıktı.

Eve varınca hasretle geçen bir güne daha zihninde çentik atıp duş aldı, yemek yedi ve salondaki koltuğa öylece uzandı. Televizyonda ne izlediğine dair bile bir fikri yoktu ama boş boş ekrana bakıyor, evi dolduran sesine şükür ediyordu.

Bir saati daha böyle geçirirken kapısının çalmasıyla yerinden kalktı. Delikten kimin geldiğine baktığında ise şaşkınlığı yüzüne yayılmıştı. Kilitleri açıp kapıyı araladığında karşısında duran adama bir süre sessizce bakıp zar zor yutkundu.

"Hoş geldiniz." Metehan belli belirsiz bir tebessümün ardından üç haftadır düşünüp durduğu gözlere bakarken, "Hoş bulduk. Döndüğümüzü haber vermek istedim," demişti.

"Ne iyi yapmışsın. Sağ salim dönmenize çok sevindim. Herkes iyi mi? Abim..."

"Abinizi damat olması için direk Ankara'ya gönderdik." Derin bir nefes alıp gülümserken gözlerinin dolmasına engel olamayan Nazenin gözlerini kaçırırken içeriyi işaret etti.

"Geçsene, kahve yapayım. Yorgunluğuna iyi gelir." Evinin kapısı ve Nazenin'in arasında gidip gelen gözleri sonunda Nazenin'in üstünde durdu ve gülümsemeye çalıştı. En son görüşmelerinden beri onun nasıl olduğunu merak ediyordu. Yaraları iyileşmiş miydi? Başına başka bir şey gelmiş miydi? Hepsini öğrenmek istiyordu.

"İyi gelir haklısınız," diyerek eve girdi.

"Salona mı..."

"Geç lütfen ve rahat ol. Müsaidim." Metehan başını sallayarak salona geçerken Nazenin ona dikkatle bakmıştı. Saçı sakalı birbirine karışmış, göz altları yorgunluktan çökmüş, hatta biraz kilo vermişti. Onları sapasağlam ama böyle tükenmiş görmek üzüyordu. Ona daha fazla bakmadan mutfağa geçip kahveleri yapmaya başladı. On dakika sonra elinde tepsiyle salona girdiğinde tekli koltukta gözleri kapalı hâlde oturan adamı görünce afallamıştı. Uyuyor muydu? Bilemedi. Usulca yanına yaklaşıp, "Binbaşı," diye fısıldamasıyla gözleri açıldı.

"Koltuğu rahat bulunca içim geçmiş," deyip kendine gülen adam hızla toparlandı ve kahve fincanını eline aldı. Karşısına oturan kadına bakarken içinde kopan fırtınaları düşünmemeye çalıştı. Ona bakarken kalbi sanki yerinden çıkacak gibi atmaya başlamıştı. Belli belirsiz derince soluk alıp odağını değiştirmek için, "Biz yokken ilçe ve köyleri gezmeye devam etmişsiniz. Ama duyduğuma göre çok misafirperver karşılanmışsınız," dediğinde Nazenin'in gözlerinin içi ışıldamış, yüzünde de tebessüm oluşmuştu. Hiçbir korkunun, endişenin yer alamadığı gözlerine bakarken yine aynı şey oluyordu. Yüreği gümbür gümbür atıyordu. O, durdurmak için uğraştıkça engellemeye çalıştığı ne varsa daha da büyüyerek tepki veriyordu sanki.

"Ziyaretlerim hoşlarına gitmeye başladı. Artık ön yargılı davranmıyor, terslemiyor, 'sen ne yapabilirsin ki?' sorusunu sormuyorlar. Sanırım bu, iyiye işaret."

"Alışıyorlar, değişimi kabulleniyorlar ve en önemlisi sizi tanıyorlar. Bu, iyiye işaret." İkisi de aynı anda gülümseyip kahvelerini yudumladı.

"Daha iyisiniz değil mi? Kazadan sonra hemen çalışmaya dön-

müşsünüz." Nazenin başını usulca sallarken aradan geçen günlerin aralarında da belli bir resmiyete sebep olduğunu hissediyordu. İkisi de çekingendi.

"İyiyim, gayet iyiyim. Çalışmak, yatmaktan daha iyi geliyor." Sözlerinden sonra odaya sessizlik çökmüş, peşinden de garip bir ağırlık getirmişti. Metehan tereddütle gözlerini fincandan ayırıp karşısındaki kadına baktığı anda onun da kendisine baktığını gördü. Öylece kaldılar. Nazenin'in gözleri dikkatle üstünde gezinirken Metehan onun ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordu. Yaklaşık bir dakika sonra, "Bu üç haftadan hatıra kaldı mı?" diye sordu. Önce ne demek istediğini anlamayan Metehan çatık kaşlarının altından baka baka bir süre düşündü ve anladı.

"Yaralandım mı?" sorusuyla başını sallayan Nazenin, elindeki fincanı sehpaya bırakıp pürdikkat ona bakmaya devam etti.

"Hayır. Ne ben ne de bir başkası yaralanmadı çok şükür," deyip Metehan da fincanını bıraktıktan sonra ayaklandı.

"Kahve için çok teşekkür ederim. Saat epey geç oldu. Yatıp dinlenseniz iyi olur. Yorgun görünüyorsunuz." Nazenin de ayaklanıp kapıya ilerlerken, "Rica ederim. Ne yaptım ki," demişti. Kapı eşiğinde kısa bir an yine bakıştılar ve iyi geceler dileyerek ayrıldılar. Aslında ikisi de birbirine sımsıkı sarılmak istiyordu. Ancak ikisi de kendini tutuyordu.

Metehan günler sonra girdiği evini havalandırırken, Nazenin de balkona çıkmış ve klasiği olan gece sigarasını yakmıştı. İlk nefesi içine çekip göğe bırakırken yan dairenin balkonundaki hareketliliği hissederek döndü ve Metehan'ı gördü. Kendisini fark etmeyen adam da paketten bir sigara çıkarıp çakmağını ateşlemişti. Ancak çakmak yanmamıştı. Homurdanarak içeri girmek üzereyken, "Sıkı tut," diyen Nazenin, çakmağını ona doğru attı ve yakalamasını izledi. Yan balkonundaki kadını o âna kadar fark etmeyen Metehan ise şaşırmıştı.

"Balkonda olduğunuzu görmedim."

"Fark ettim. Kafan dalgın gibi. Bir sıkıntı yok değil mi?" sorusuna gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. 'Bir şey var da sıkıntı demek doğru olur mu bilemedim' demek istese de dilini tuttu. Sıkıntı diye adlandırdığı şeyin kendisi olduğunu bilse yüzünün alacağı ifadeyi merak etmişti. Sigarayı tutan dudaklarının arasından soluk alıp, "Yok," dedi ve ekledi.

"Bir şey yok." Usulca başını sallayan Nazenin gökte nazlı nazlı süzülen dolunaya odaklanırken, Metehan da ona odaklanmıştı. Bir ay önce dağın tepesinde, dolunayın altında Uygur'la yaptıkları sohbeti düşünürken bu kez onu hayal etmiyordu. Ona bakıyordu. Omuzlarından aşağı dökülüp sırtında salınan saçlarının hafif esen rüzgârla dansını izliyor, esintinin burnuna getirdiği kokusunu soluyordu. Elindeki sigaranın zehirli kokusu bile onun kokusunu bastıramıyordu.

"Sence de muazzam bir görüntü değil mi? Başka ne bu manzaradan güzel olabilir ki?" diye mırıldanan kadının sorusuna 'Sen' demek istedi. 'Ben bu soruyu kendime sordum. Cevabı sendin. Gözlerindi.' Ama hiçbir şey demeden öylece durdu. Sigarasını söndüren Nazenin, dalgın dalgın aya bakan adamı rahatsız etmeden içeri girdiğinde Metehan usulca fısıldadı.

"Sen... Sen ondan daha güzelsin. Senin ışığının kaynağı bir yansıma değil. Senin ışığın yüreğinden geliyor."

***

Görev dönüşü izinli olduğu için günü evde geçiren Metehan, izinli olmasına ilk kez söylenmiyordu. Biraz yalnız kalmak, aklını, kalbindeki hisleri toparlamak için bunu bir fırsat görmüştü. Bütün gün evde kendine iş bulup saatleri tüketirken son durağı mutfak oldu. Akşam için yemek yapıyor, kendini meşgul ediyordu. Dalgın dalgın patatesleri soyarken çalan kapının sesiyle ayıldı sanki. Elini yıkayıp kapıyı açtığında Yusuf'u gördü.

"Komutanım, iğne iplik var mı?"

"Yatak odasındaki komodinin çekmecesinde," deyip mutfağa geri dönerken Yusuf da yatak odasına girmişti. Kısa süre sonra, "Aldım komutanım. İşim bitince getiririm," diyerek giden adama cevap vermeye bile uğraşmamıştı. Soyduğu patatesi kenara koyup soğan doğradı, tencereye biraz yağ döküp başladı soğanları kavurmaya. Bu sırada ses olsun diye de telefonundan şarkı açtı. Şarkılar rastgele ilerlerken çalmaya başlayan türkü yüzünü güldürmüştü.

Tezenenin bağlamanın teline her vuruşunda titreşen teller gibi yüreği titrerken sözleri söylemeye başladığını fark etmedi.

Deniz üstü köpürür
Hey canım rinanay rina rinanay
Gemilere binsem götürür
Hey canım hey

O sırada işten eve dönen ve aralık duran kapıdan sızan sesi dinleyen Nazenin'i de fark etmedi. O söyledi, Nazenin hoş bir tebessümle güzel sesinden dökülen türküyü dinledi.

Az evvel iğne iplik almaya gelen Yusuf kapıyı aralık koyup gitmişti. Bir kez daha komutanına kapı açtırmamak için yaptığı bu şeyin sebep olduklarını ya da olacaklarını nereden bilebilirdi.

Türkünün sonuna doğru usulca eve giren Nazenin, omzunu mutfak kapısına dayamış, yemek yapan adamı hem izliyor, hem de dinliyordu. Tezene son kez bağlamanın teline vurup türkü son bulunca, "Böyle yeteneklerin olduğunu bilmiyordum binbaşı. Sesin ne güzelmiş," diyen Nazenin'in sesiyle olduğu yerde irkilen Metehan, biber doğradığı bıçağı parmağına geçirmişti. O Nazenin'e, Nazenin ise kocaman açılan gözleriyle eline bakarken

"Vali hanım..." diye mırıldandı.

"Bırak şimdi vali hanımı falan. Parmağını kestin." Elindeki çantayı bir köşeye fırlatıp soluğu yanında alan kadına bakıyor ancak tek kelime etmiyordu.

"Uzat elini." Sol elini tutup bulduğu bir havluyla tampon yapan Nazenin, endişeyle parmağındaki yaraya baktı.

"O kadar daldığını fark edemedim. Bilseydim... Ahh, çok derin kesmişsin. Özür dilerim. Habersizce gelmemeliydim." Telaşla birbiri ardına cümleler kuran kadını sakinleştirmek için çenesini kavradı, başını usulca kaldırıp gözlerine baktı.

"İyiyim, sakin ol."

"Hastaneye gidelim," deyip koluna asılan ama bedenini milim kıpırdatamayan kadının çabasına kahkaha atmadan edemedi.

"Vali hanım..." Hâlâ çekiştiriyordu.

"Nazenin Hanım." Yok, ısrarla çekiştirmeye devam ediyordu ama bunun boşuna bir çaba olduğunu kabul etmiyordu.

"Nazenin!" diye yükselen sesiyle durulup, gözlerine suçlu bir ifadeyle bakınca yine aynı şey oldu. Yüreği dalgalandı.

"Efendim?" diye bir mırıldanışı vardı ki Metehan soluğunun kesileceğini sandı. Küçük bir kız çocuğu gibi, suç işlemiş de af diler gibi bakıyor, her saniye yemyeşil gözlerine yaşlar birikiyordu. Az evvel çenesini kavrayan eli bu sefer yanağını sardı ve baş parmağı usulca yanağını okşarken, "İyiyim. Sakin ol. Küçük bir kesik. Ben bunun için hastaneye gitsem gülerler," dedi.

Hâlâ aynı ifadeyle yüzüne bakan Nazenin ise omuzlarını silkip, "Neden gülsünler ki? Parmağının kesilmesi komik değil," deyince Metehan bir kahkaha daha attı.

"Gel buraya gel..." deyip kocaman koluyla sırtını sardı ve göğsüne bastırdı. Onu avutmak, sakinleştirmek için istemsizce, düşünmeden yaptığı bu hareketin sebep olduğu yakınlığın farkına vardığında artık çok geçti. Ve hiç pişman değildi.

Kolunun arasında kaybolan, göğsüne sokulan kadının saçlarına yaklaşıp soluk alırken bu ânın bitmesini istemedi. Böyle kalsalar ne olurdu ki? Kıyamet mi kopardı, dünya mı dururdu? Aklı *bırak kadını* derken, yüreği *biraz daha dur* diyordu. İkisinin savaşında arada kalmış bocalıyordu ki beline dolanıp sırtını sıkıca saran elleri hissederek ciğerlerindeki havayı bir anda bıraktı.

Sırtında küçücük kalan ellerin varlığının böyle huzur verebilmesi ne enteresandı. Daha önce yaşamadığı, hiç tatmadığı bir duyguydu. Ama çok hoşuna gitmişti.

"Hani sormuştun ya, *'Vücudunda kaç tane yara var binbaşı? Bunların kaçı kurşun yarası, kaçı bıçak yarası? Yüzünün sağ tarafındaki o izler, hangi bombanın şarapneline ait?* diye."

"Evet..."

"Sağ elinin altında bir tane var. On yıl önce yediğim bir kurşunun izi." Böyle bir anda neden bunu anlatmıştı kendisi de bilmiyordu. Nazenin'in elini eski yara izinin üstünde hissedince sorduğu o sorular aklına gelmişti. Bir dakika gibi bir süredir göğsüne yaslanan kadın azıcık geri çekilip başını kaldırırken, sağ eli de sırtından ayrılıp kalbinin alt tarafına yerleşmişti.

"Burada da bir iz var. On üç, on dört yıl öncesine ait." Neyi kastettiğini anlayan Metehan, buruk ve memnuniyetsiz bir tebessümle, "Evet, kardeşim dediğim adamla beni can kardeş yapan o," dediğinde Nazenin'in yüzünde buruk ama huzurlu bir tebessüm belirdi.

"Canından geçtiğin can kardeşin için göğsünü delen merminin hatırası." Sözlerinden sonra bir adım geri çekilip en az Metehan kadar, kendisini de girdabın içine alan sıcak sarılmayı sonlandırdı. Gözlerini önce ocağın üstünde kavrulan soğanlara sonra da kesme tahtasının üstündeki biberlere çevirdi.

"Sen parmağına pansuman yapıyorsun. Bu sırada ben de yarım kalan yemeği pişiriyorum."

"Gerek yok iyiyim." itiraz eden adama gözlerini dikip ters bakışı itirazları reddettiğini gösteriyordu.

"Geç şuraya otur dedim Metehan!" demesiyle afallayan adam, onun ağzından ilk kez adını duymanın şaşkınlığını yaşıyordu. Havaya kalkan sol kaşının altından ona bakmayı sürdürürken, "Binbaşıya ne oldu?" diye sormadan edemedi. Montunu, ardından da ceketini çıkarıp sandalyenin sırtına gelişi güzel asan Nazenin, gömleğinin kollarını kıvırırken ona göz ucuyla bakıp mırıldandı.

"Yandı, bitti, kül oldu." Cevabıyla gülmemek için dudaklarını birbirine bastıran adam mutfaktan çıkmış, odasına geçerken tıpkı onun gibi mırıldanmıştı.

"Doğru! Yandı, bitti, kül oldu." Parmağını güzelce temizleyip, kan akışı kesilince de sardı. Mutfağa geri döndüğünde gördüğü manzaraylaysa olduğu yerde kaldı. Patates yemeğini çoktan ocağa koyan kadın, bu sırada çorba da yapmış, o da yetmezmiş gibi salatayı bile hazır etmişti.

"Bu ne hız vali hanım. Maşallah," diyen sesle kendine gelen Nazenin, omzunun üstünden kapıda dikilen adama bakıp gülümsedi.

"Dışarıdan yemek yeme alışkanlığım yoktur. Öğrencilik yıllarından beri yemek yaptığım için de el pratikliğim var diyeyim." Salataya yağ, tuz, limon suyu ekleyip karıştırdı ve ellerini yıkayıp kuruturken ona doğru döndü.

"Her şey hazır gibi. Şimdiden afiyet olsun," deyip ceketini ve montunu almaya yeltendiği anda Metehan'ın kaşları çatıldı.

"Nereye?"

"Evime geçiyorum." Cevabıyla sabır diler gibi soluklanıp, "Daha neler! Evine gidip bir kez daha yemek yapmaya ne meraklısın. Hiçbir yere gitmek yok. Otur, birlikte yiyeceğiz," demesiyle bu sefer kaşları çatılan Nazenin olmuştu.

"Sen bana emir mi verdin, yoksa bana mı öyle geldi?" sorusuna aldırmadan masaya iki tabak, iki çorba kâsesi çıkaran Metehan, "Dedi, az önce bana 'geç şuraya otur' diye emir veren kadın," dediğinde Nazenin suratını ekşitmişti.

"Küstah, sinir bozucu ve hiçbir zaman altta kalmayan gıcığın tekisin binbaşı. Biliyor muydun?" Metehan bu sefer gülüşünü saklamak yerine, onun gözlerine baka baka gülmeyi tercih etmişti. Ayrıca farklı

konum ve koşullarda onun altında kalmaktan asla gocunmayacağını da söylemek istedi ama... Neyse, şimdi zamanı değildi. Belki başka zaman bu sözü ona seve seve hatırlatırdı. Aklından bir anlık bile olsa geçen erotik sahnelerle dili damağına yapışmış, dikkati dağılmıştı. Hızla toparlanmaya çalışıp ukala bir tavır takınarak, "Ben kendimi nezaketli, zarif ve vefalı diye tanımlamayı tercih ederim sayın valim," derken asıl amacı Nazenin'in damarına basmak ve onu daha da sinirlendirmekti. İtiraf etmeliydi ki kadının sinirlenmiş hâlini normal hâlinden daha seksi buluyordu.

"Seni tanımasam belki bu sözlerini ciddiye alıp birkaç saniye düşünürdüm," diye homurdanan kadına yaklaşıp, kasıtlı olarak bedenine sürterek yanından geçmiş ve masanın başındaki sandalyeyi usulca çekmişti. Gözlerini gözlerine dikip

"Lütfen oturun," derken Nazenin az evvelki temastan dolayı bedenine yayılan sıcaklığı hissediyor, yanaklarının kızarmaması için dua ediyordu. Ayrıca binbaşının kendisiyle flört ettiğinin de farkındaydı. Zar zor yutkunup bir ona, bir de sandalyeye baktı.

"En azından üstümü değiştirip gelmeme izin verirsin diye umut ediyorum."

"Tabii ki, o sırada ben de masayı hazırlarım." Sözleriyle eşyalarını alıp daireden çıkan Nazenin, tüm bu yaşananlara bilmeden sebep olan Yusuf Yüzbaşıyla burun burana gelmişti.

"Sayın valim?" diyen adamın sesindeki soru dolu tını, gözlerindeki merak huzursuz olmasına sebep olmuştu. Ama bozuntuya vermeden kendi evine ilerleyip kapıyı açarken, "İyi akşamlar yüzbaşı," demeyi başardı. On dakika içinde üstünü değiştirip elini yüzünü yıkamış, bir gece önce yaptığı tatlıdan alıp evinden çıkmıştı ki Metehan'ın evinin kapısının sonuna kadar açık olduğunu görerek gülümsedi. İçeri girip kapıyı usulca kapattıktan sonra mutfağa ilerledi. Masasındaki şişeyi ve bardakları gördüğündeyse gülüşü büyüdü.

"Patates yemeğinin yanına rakı içecek kadar vizyonsuz olamayız," sözlerine güçlü bir kahkahayla karşılık veren Metehan onu yeniden masaya davet eder gibi el hareketi yapıp cevap verdi.

"Endişelenmeyin vali hanım, o kadar vizyonsuz değiliz. Bu, yemek sonrası için."

"Bana çilingir sofrası kuruyorsun yani?"

"Ne zaman isterseniz," demesiyle belli belirsiz bir tebessümü yüzüne konuk eden Nazenin, onun kahverengi harelerine bakarak, "Her cumartesi akşamı," demişti. Metehan konuşmaya fırsat bulamadan da sözlerine devam etti.

"Uzun yıllarıdır her cumartesi rakı içerim. Keyfim olsun ya da olmasın, eşlik edecek biri olsun ya da olmasın... Hiç fark etmez. Artık alışkanlık gibi oldu. Cumartesi akşamı eşittir Rakı akşamı."

"Bundan sonra eşlik edecek biri var demektir," diyerek kendini işaret eden adama gülümsedi.

"Çok memnun olurum. Görevde olduğun zaman senin yerine de içerim merak etme. Karşıma boş bir kadeh koyup tokuşturururum."

"Teşekkür etmeli miyim?" işte yine teşekkür ve rica muhabbeti taşlaması başlamıştı.

Suratını buruşturup omuz silken kadın, "Hiç zahmet etme. Ben senin yerine teşekkür edip rica etmeyi öğrendim," demiş ve yine Metehan'ı güldürmüştü. Karşılıklı oturup yemeğe başladıklarında oluşan sessizliği kaşık ve çatal sesleri bozuyordu. Yemeğin ardından Nazenin boş tabakları makineye dizerken, Metehan da rakıyı kadehlere koymuştu. Anasonun kokusu mutfağa yayılırken yeniden masadaki yerlerini aldılar. Dakikalardır aralarında uzayıp giden sessizliğin bunalımlı havasından sıkılan Nazenin göz ucuyla Metehan'a bakıp aklından geçen bir soruyu sordu.

"Ailelerimiz uzun yıllardır tanışıyorken biz neden hiç tanışmadık?" aslında cevabı biliyordu. Cevap babasıydı. Seyfettin Tuna, kızını bir mücevheri saklar gibi saklamıştı. Zaten sorunun cevabını bildiğini bilen Metehan da ona imalı bir bakış atıp bıyık altından gülerken kadehini kaldırdı ve Nazenin'in kendisine eşlik etmesini bekledi.

"Cevabını bildiğiniz soruları sormak sizin tarzınız değil sayın valim."

"Neymiş benim tarzım?" derken Nazenin de kadehini kaldırdı ve birbirlerine dokunan kadehlerin sesi kulaklarında çınladı.

"Önce neye içiyoruz onu söyle bakalım vali hanım." Bir an durup düşünen kadın hafifçe gülümsedi.

"Sana ve Timine... Aramıza sağ salim dönüşünüze." Metehan da tebessüm ederken, "Sıra sende binbaşı. Sen neye içiyorsun?" diye sormuş, cevabı ise engel olamadığı bir merakla beklemeye başlamıştı.

Direkt olarak yüzüne, gözlerinin içine bakan adam, "Ben sana, vali hanımın ardına saklamaya çalıştığın ancak benden saklayamadığın gerçek Nazenin'e içiyorum. Onu tanımak..." deyip sustu ve derin bir soluk alıp fısıltıyla sözlerini noktaladı.

"Güzel olacak." Duyduğu sözlerle afallayan Nazenin kadehini dudaklarına yaklaştırsa da içememişti.

"Gerçek Nazenin'e mi?" diye tıpkı onun gibi fısıltıyla konuşunca ortamın büyüsünü bozmaktan korkar gibi başını sallayan Metehan, "Önce ilk sorundan yani tarzından başlayayım," deyip devam etmişti.

"Lafı asla dolandırmayan, açık sözlü –hatta çoğu zaman başını derde sokacak, tek kelimeyle düşman edinecek kadar açık sözlü– uyanık, dikkatli, olayları geniş bir perspektiften görebilen ve birbirine doğru şekilde bağlayan, zeki bir kadınsın." Söylediklerini sindirmesi ve yüzündeki şaşkın ifadeyi giderebilmesi için ona zaman tanıdıktan sonra da konuşmayı sürdürdü.

"Göründüğünden de derinsin. İşe giderken giydiğin o soğuk bakışlı, ukala kadın aslında bir imaj. O imajın altında nahif, vicdan sahibi, herkesi düşünen, herkesin derdine yetişmeye çalışan, ışıl ışıl bir kadın var. Yanılıyor muyum?" Nazenin bu sözlerle kıpkırmızı kesilip, gözlerini tabağına çevirirken tek kelime edememiş, zar zor yutkunmakla yetinmişti. Onu sessizce izleyen Metehan ise gülümsüyordu.

"Yanılmadığım kesin..." diye yine fısıldamasıyla konuşunca toparlanmaya çalışan Nazenin, "Öyle görünmek zorundayım," deyip suyundan yudumlarken yanakları daha da kızarmıştı sanki.

"Evet, mesleklerimiz kimliklerimizi, gerçek bizi gölgeleyebiliyor."

Başını aşağı yukarı sallayan kadın başını kaldırıp, "Sen de gülebiliyormuşsun binbaşı. Buraya geldiğim ilk günler benden hoşlanmadığını açıkça belli eden, burnundan kıl aldırmayan adamın tekiydin," demesiyle Metehan bir süre düşünmüştü. Doğru söylüyordu. Nazenin şehre ilk geldiğinde ondan hiç hoşlanmamıştı. Hatta ukala biri olduğunu düşünmüştü. Bunu da saklamaya niyeti yoktu.

"Ukalanın teki gibi davranıyordun. Senden hoşlanmam için bir sebep yoktu."

"Karşılıklı yemek yiyip sohbet edebildiğimize göre ve gülebildiğine göre... Şimdi var demek ki." İşte bu sözlerle aralarındaki garip çekim yeniden belirdi. Bakışları ağırlaştı, ortam yine sessizliğe gömüldü. O sessizliğiyse Metehan'ın sözleri bozdu.

"Hâlâ dışarıda gülmüyorum. Zaten pek güldüğüm de söylenemez ama fark ettim ki sen, gülüşümü görmeye değersin." Hafif çatık kaşlarının altından Nazenin'in vereceği tepkiyi izlerken, avına kitlenen bir kaplandan farksızdı.

'Sen, gülüşümü görmeye değersin.' demişti. Bu itirafın neye işaret olduğunu anlamayan ya da anlamamak için direnen Nazenin kirpiklerinin gölgesinden ona bakarken yarım bir tebessümün dudaklarında belirmesine engel olamadı. Karşısındaki adam hem kendisiyle flört ediyor, hem kur yapıyor hem de aklına gelmeyecek şeyleri gönlüne yol ediyordu.

"Neden?" diye sorarken sesi çıkmamış, çatallaşıp çatlamıştı. Aslında soruyu sorduğundan bile bir haberdi. Resmen beyni, sesi ve dudakları iradesinden bağımsız çalışmıştı. Onun epey gerildiğini ve telaşlanmak üzere olduğunu gören Metehan ise biraz durulup, geri adım atmaya karar vermişti.

"Çünkü beni güldüren sizsiniz sayın valim. Eve geldiğiniz andan beri kaç kere kahkaha attım. Bunu, bu zamana kadar bana yaptıran tek kişi vardı, o da kardeşimdi. Şimdilerde de siz gülmeme, kahkaha atmama sebep oluyorsunuz. O yüzden."

Nazenin tek kelime etmeyip kadehin dibini buldu. Parmakları arasında usulca çevirdiği kadehi masaya bırakıp arkasına yaslandı. Bakışlarıyla birbirlerini ölçüp tartıyorlardı sanki.

"Anlat bakalım vali hanım, at binmek, doğum yaptırmak ve ilk yardım dışında bizi şaşırtacak ne gibi marifetlerin var?" Ortamdaki garip havayı dağıtmak için konuyu değiştiren Metehan'ın hamlesi işe yaramıştı. Derin bir soluk alan kadın hafifçe omuzlarını silkti.

"Bundan sonrakileri tahmin etmen zor."

"Emin ol bunları da tahmin edemezdim," derken aklına gelen anıyla gözlerinde şüphe tohumları ve merak pırıltıları belirmişti. Kadının boşalan kadehini doldururken, "İlk karşılaştığımız gün elinde tuttuğun o silahı kullanmayı biliyordun değil mi?" diye sormuş Nazenin ise çok nadiren gösterdiği gerçek ve kocaman gülüşünü ona sunmuştu.

"Seyfettin Paşa'nın kızı, Andaç binbaşının kardeşiyim. Sence başka bir ihtimal olabilir mi? O iki deli, bunu bana öğretmeden durabilir mi?" Metehan bu sözlere kısacık ama tok bir kahkaha atıp başını hafifçe salladı.

"Doğru noktaya parmak bastınız sayın valim. Bu demek oluyor ki paslanmayın diye size arada atış talimi yaptırmalıyım."

"Memnuniyet duyarım."

"Size Pandora'nın kutusu mu desem yoksa Matruşka bebekleri gibi mi desem bilemiyorum."

"Matruşka bebekler birbirinin aynıdır. Sadece boyutları farklılık gösterir. Ancak ben öyle değilim. Senin de dediğin gibi görünenin ardında bambaşka ve her biri birbirinden farklı Nazeninler var." Metehan yine gülümsemiş ve

"Her zamanki gibi haklıyım yani," demişti. Nazenin ise bu söylemine kaşını kaldırarak cevap verirken hafifçe havaya kaldırdığı kadehi dudaklarına dayayan Metehan kıs kıs gülüyordu.

"Her zamanki gibi yine küstahsın binbaşı!"

"Hiç de bile..." çocuk gibi inat ederek verdiği cevaba gülmeden edemeyen Nazenin de kadehini dudaklarıyla buluşturdu. Kendisini pürdikkat izleyen Metehan'dan gözlerini kaçırmak zordu. Mutfak sanki normalden de küçükmüş gibi hissediyordu. Sessizlik ise yine aralarında kol gezmeye başlamış, gözleri birbirinden ayrılmazken o kahrolası çekim tekrar ortaya çıkmıştı.

"Mutfak gazisi, parmağın nasıl? Ağrın var mı?"

"Çok... Nasıl geçecek bilemiyorum." Gülmemek için dudaklarını kemiren adam bir yandan da parmağına bakıp iç çekiyordu.

"Ya bir daha tetiğe basamazsam... Bu yara mesleğimin sonu olmasın," demesiyle masanın altından bacağına inen tekmeyi hissedip şoke olarak gözlerini açtı.

"Aaa, bir mutfak gazisine yaptığınız bu hareket hiç doğru değil sayın valim."

"Biraz daha dalga geçersen parmağını kesildiği yerden koparırım, ömrün boyunca tetiğe basamazsın binbaşı." Kemirip durduğu dudaklarını rahat bırakıp kahkaha atarken Nazenin de gülmeye başlamıştı.

"Tamam bir şey demedim. Kızma."

"Kızmadım. Eğer bu kadar acı çekmiyor olsaydın, yarın sabah seni bir yere götürmek ve bir meziyetimi daha göstermek istiyorum diyecektim." Az evvel kahkaha atıp onu tiye alan Metehan'ın sesi kesilmiş, gözlerinde ise merak belirmişti. Birkaç saniyelik duraksamanın sonunda parmağındaki bandı çıkarıp tezgâhın üstündeki çöpün içine

fırlattı ve hiçbir şey olmamış gibi, "Ben iyiyim, gidebiliriz," dedi. Bu yaptığına gülse mi yoksa parmağındaki yarayı açmış olmasına kızsa mı bilemeyen Nazenin başını bıkkınlıkla sallıyordu.

"Yaramaz çocuklar gibisin."

"Uslanmayı öğrenmem lazım demek ki!" derken ki imasını duymazdan gelen Nazenin ayağa kalkıp, tedirgince attığı birkaç adımda onun yanına vardı. Başında dikilen kadının hayran olduğu yemyeşil gözlerini görebilmek için usulca başını kaldıran Metehan, birbirlerine ne kadar yakın olduklarını hissettiği sıcaklıktan ve burnuna dolan kokudan anlamıştı. Tabii bir de gözlerine daha yakından değen o güzelim gözler vardı.

"Uzat elini," diye fısıldayan kadına hiç itirazsız sol elini uzattı ve yaralı parmağına yakından bakmasına müsaade etti. Zaten öyle karmaşık ve derin duygular içerisindeydi ki itiraz edecek hâli kalmamıştı.

"Evinde yara bandı vardır umarım." Metehan aklını toplamaya çalışarak başını hafifçe sallarken kaşlarını da havaya kaldırıp indirmişti. Onun 'yara bandı yok' demeye hazırlandığını anlayan Nazenin yanaklarını şişirerek içine biriken nefesi sesli olarak verdi.

"Evinde yara bandı olması karizmanı çizmez komando."

"Bizdeki yaralar onun kapatamayacağı kadar derin ve büyük oluyor... O yüzden evde bulundurmaya gerek duymuyorum galiba." Yüzündeki alaylı gülümsemeye gözlerini deviren Nazenin homurdana homurdana ana kapıya ilerledi.

"Bende de kalmamıştı. Hemşire hanımda vardır inşallah," diyerek evden çıktı ve merdivene yöneldi.

"Mutfakta, yara bantlarını tüketecek kadar sakarsınız galiba sayın valim." Ardından hâlâ laf sokan adamın bu performansına şaşırmadan edemedi. Kendi dairesinin üst katında oturan Figen hemşirenin kapısını çalıp beklerken Metehan'ın güldüğünü duyabiliyordu.

"Sayın valim, buyurun." Emir bekler gibi kapıyı açan Uygur Üsteğmene içtenlikle gülümsedi.

"Vali olarak değil Uygur üsteğmenim, komşunuz Nazenin olarak geldim."

Bir an şaşıran Uygur, "Eğer Figen'e baktıysanız kendisi bu gece nöbetçi. Benim yardımcı olabileceğim bir şey varsa seve seve yardım ederim," deyince Nazenin gülümsemesini daha da büyüktü.

"Teşekkür ederim, sanırım siz yardım edebilirsiniz. Karşı komşum, sizin şu meşhur timin komutanı, hani bordo bereli komando binbaşı Kılıçarslan var ya..."

"Var sayın valim." Tereddütle konuşan Uygur, bu muhabbetin nereye varacağını merak etmeye başlamıştı.

"Heh işte sizin havalı, küstah komutanınız yemek yaparken parmağını kesti. Ben de onun için yara bandı sormaya geldim. Kendisini süper kahraman gibi gördüğünden evinde öyle bir şeyi yokmuş." Uygur kocaman açılan gözlerinin ardından dikkatle Nazenin'e bakıp, gülmemek için dudaklarını kemirmeye başlamıştı ki, "Lan Uygur, bu cümlelerin tek kelimesine gülersen bir hafta nöbet tutarsın anladın mı beni!" diye merdiven boşluğunu dolduran gür sesi duydu. Alt dudağını resmen dişlerinin arasına çekerek sessiz kalmaya çalışıyor, onun bu komik hâli ise Nazenin'i güldürüyordu.

"Ha ha ha, ne kadar komik değil ama üsteğmenim. Çok güldük yahu, karnım ağrıdı." Aşağıya doğru konuşan Nazenin'in aksine Uygur ne konuşuyor ne de gülüyordu. Tam ağzını açıp, "Komutanım ben gülmüyorum," demişti ki karşısında duran kadının, kaşını usulca havaya kaldırışını anbean izledi.

"Yanlış ata oynuyorsun üsteğmen. Unutma ki ben ondan daha taşaklıyım." Sözlerini net olarak duyan Metehan keyfinden dört köşe olmuştu. Bu sözü kendisine söylediği ilk gün daha dün gibiydi ve o zaman sinirinden yerinde duramamıştı. Şimdi ise vali hanımın kendi deyimiyle, kendinden daha 'taşaklı' olması hoşuna gidiyor, gurur duyuyordu. Onun duruşunu, oturup kalkışını, konuşmasını izlemek, dinlemek keyif veriyordu.

"Bu sözler seni korkutmasın Uygurum... Unutma ki biz aynı yolun yolcusuyuz. At da murat da biziz." Nazenin sözlerde imayı yine yok sayıp belli belirsiz bir soluk aldı. Muhabbeti değiştirmek için

"Binbaşıyla görevler oldukça sıkıntılı geçiyordur," deyince Uygur merakla ona baktı.

"Neden öyle düşündünüz vali hanım?"

"Baksana çenesi kapanmıyor. Görevde de konuşup duruyorsa götünden vururlar." Uygur daha fazla kendini tutamayıp ikilinin çekişip durmasına ve birbirlerine söyledikleri sözlere kahkahayı basmıştı.

Dileği şuydu ki bir gün bu sivri dillerinin dikeni dökülüp yerine çiçekler açsın ve birbirlerine aşk dolu sözler söylesinler.

Biraz kendini toparlayıp duruşunu dikleştiren Uygur, "Aslında pek konuşkan değildir ama ne olduysa dilinin bağı çözülmüşe benziyor." Nazenin onun sözlerine karşılık olarak sessiz kalıp gözlerini kaçırırken Uygur'un, "Ayrıca götünden vurulan Metehan Binbaşım olmaz. Çünkü o şans abinizi çoktan buldu ve şu an kendi düğününde oynayabilmek için yüzükoyun yatmayı ve *taş gibi* diye ağladığı poposuna pansuman yaptırmayı kabul etmiş olmalı," demesiyle gözleri yeniden Uygur'u buldu.

"Ciddi olamazsın..."

"Bu acı olayı söyleyen kişi olmak istemezdim ama... Çok ciddiyim." Gülse mi ağlasa mı bilemeyen Nazenin bundan neden haberinin olmadığının hesabını herkese soracaktı. Ancak ilk olarak binbaşıya soracaktı. Uygur'un verdiği bantları alıp koşarak merdivenlerden aşağı inip kapı eşiğinde durmuş kıs kıs gülen adamı omuzundan içeri itmiş ve ayağıyla kapıyı kapatıp onu duvarla arasına sıkıştırmıştı.

"Neden söylemedin?" diye sorarken gözlerinde öfke pırıltıları vardı. Çenesi kasılmış, yüzünü endişeli bir ifade almıştı.

"Can kardeşimi götünden vurdular diyemedim. Dilim varmadı." Bir an durup, Nazenin'in yüzünün ve bakışlarının değişmeye başladığını görerek sözlerine devam etti.

"Ulan insan böyle vurulur mu ya? Gazi oluyorsun. Nereden diye soruyorlar. Götümden diyorsun. Cevaba bak." Dilini usulca ağzının içinde gezdiren, ardından da dudaklarını kemiren Nazenin daha fazla dayanamayıp kahkahayı bastığında Metehan da rahat bir nefes almıştı.

"Yazık Birce'ye..." kadının bu sözlerine kıs kıs gülerken, "Can kardeşimin artık bakir olmadığını, mabadına el değdiğini bilmeli," demesiyle anlık sessizlik oluştu ama bu pek uzun sürmedi. İkisi de kahkahalara boğulurken gözlerinden yaş gelmişti. Birkaç dakika içinde kendini toparlayan Nazenin yeniden mutfağa girdi. Metehan'ı da sandalyesine oturmasıyla yine elini kendine doğru çekip yaralı parmağını sarmak için bandı açmaya başladı.

"Poposuna kurşun yiyen can kardeşin, senin yemek yaparken parmağını kestiğini duyarsa..." Metehan yüzünü ekşitip homurdandı.

"Bu olay aramızda kalırsa çok sevinirim vali hanım. Zaten Uygur öğrendi. Bu demek oluyor ki Pençe Timi'nin diline düştüm."

"Aman sizin de şu karizmanız..." Bandı açmayı başarıp parmağına sardıktan sonra bir adım geri çekilip masaya ve boş rakı şişesine bakmıştı.

"Rakının dibini bulduğumuza göre gecenin de sonuna geldik demektir binbaşı." Masaya şöyle bir bakıp başını sallayan Metehan da ayaklandı. On dakika gibi bir sürede mutfağı toplamışlardı. Mutfağa göz gezdirip işin bittiğini anlayan Nazenin ellerini yıkarken, az ileride kendisini izleyen adama göz ucuyla baktı. Ellerini ağır ağır kurulayıp mutfaktan çıktı ve evin kapısına ilerledi. Kapıya geldiğinde arkasında duran adama dönüp, "Bu güzel akşam için teşekkür ederim," derken aralarındaki mesafenin yok denecek kadar az olduğunu ancak fark edebilmişti. Boy farkları yüzünden gözleri göğsünün hizasındaydı. Başını yavaşça kaldırıp adamın gözleriyle buluştuğunda dudakları usulca aralandı.

"Teşekkür ederim."

Ne dediğinin farkına varıp yüzünü buruşturacaktı ki Metehan'ın, "Rica ederim," demesiyle gözleri kocaman açıldı.

Kadının saçlarının arasında bir zümrüt misali parlayan gözlerine mıhlanıp kalan Metehan, onları daha rahat görebilmek adına elini kaldırıp parmak uçlarıyla saçları kulağının arkasına iliştirdi.

Saçlarına dokunan parmakların, burnuna dolanan çekici kokunun ve gözlerine bambaşka ifadeyle bakan gözlerin etkisinde kalan Nazenin, "Öğreniyorsun," diye fısıldamıştı. Sesi çıkmamış, onun garip etkisiyle sarmalanmışken çıkamamıştı.

"Öğretiyorsun..." beklemediği bu cevapla boğazı kurudu, aldığı nefes gırtlağını yaktı sanki. *Öğretiyorsun* demişti. Nazenin farkında bile olmadan ona ne öğrettiğini düşünmeden edemedi. Akşam bulduğu her fırsatı değerlendirip kendisine imalı sözler söyleyen adama gerçekten baktı. İlk kez onu bir asker olarak görmeyi bırakıp, bir erkek olduğunu hatırlayarak incelemeye başladı.

Binbaşı bir bakanın bir daha bakacağı kadar dikkat çekici, boylu poslu, endamlı olduğu kadar, hayli yakışıklıydı da. Ona ilgiyle bakmamak, yüzündeki her detayı keşfetmeye çalışmamak zordu.

Bugüne kadar bunu fark etmeyen Nazenin ise onun gölgesinde kalırken aklında dolaşan bu düşüncelerle ufak bir şok yaşamıştı.

Kahverengi gözlerini çevreleyen uzun siyah kirpiklerinin birkaç

saniye arayla oynaşmasını izlemeyi zar zor bıraktı ancak gözlerini yüzünden çekemedi. Keskin ve şekilli yüz hatlarında dolaşan gözleri yüzündeki sert ifadenin görünen olduğunu, aslında bunun ardında gülmeyi bilen ve sık sık gülen bir adam olduğunu biliyordu. Doğrusu o, bunu kabul etmiyor, *sen güldürüyorsun* diyordu.

Hatırladığı bu sözlerle kızarırken, adamın yanaklarında yeni yeni beliren sakallarını da fark etmişti. Her zaman pürüzsüz görünen yüzünde kısa süreliğine misafir edeceği sakallarının ona daha hoş bir hava kattığını kendine itiraf etmenin ürkekliğiyle bir adım geri gitmek istedi.

Fakat sırtı evin kapısıyla buluşunca dengesini kuramayıp binbaşının kollarına tutunmak zorunda kaldı. Oldukça kalın ve kaslı kollarını tutarken avuç içlerine yayılan sıcaklığını da hissediyordu.

Gözlerini heyecanla peş peşe kırpıştırırken birbirine geçip hızla ayrılan kirpiklerine içi giderek bakan adamın önce beline doladığı kolunu sonra da göğsünü kaplayan kocaman, sert ve sıcak göğsünü hissetti. Aldığı her solukta şişen göğsünde öylece kalakalırken, verdiği soluklarında ılıklığını saçlarının arasında hissediyordu.

"Dikkat et," diye mırıldanan ses kulaklarında çınlarken tek yapabildiği başını sallamak ve gözlerini ondan kaçırıp başını eğmekti.

Sanki her zerresi onunla sarmalanmış, ondan başka hiçbir şey kalmamış, anlamını yitirmiş gibiydi. Daha önce korku dışında böyle yoğun başka bir duygu hissettiğini hatırlamayan Nazenin ürkek gibi serçe misali titrerken bedenine dolanan kollar kendisini daha sıkı sarmıştı.

"Üşüdün mü?" Yine başını salladı. Sağa sola oynattığı başını durduran ise çenesini hafifçe kavrayan parmaklar oldu. Başını usulca doğrultan parmaklar sayesinde gözleri yine buluşurken Metehan bir kez daha fısıldadı.

"Konuş benimle..." dedi ancak kendisi de darmadağın haldeydi. Her an aklında gezip duran, operasyonda bile zihnine rahat vermeyen, kalbinin ritmini bozan kadınla bu kadar yakın olmak... Şu an için aklından geçirdiği bir şey değildi. Nazenin kapıya ilerleyince yapmak istediği tek şey onu uğurlamak ve *yarın sabah seni kapıda bekliyor olurum* demekti.

Bu yaşanan ise çok başkaydı. Metehan'ın uzun zamandır hatırlamadığı, düşünmeyi bile unuttuğunu sandığı arzularını kaza gecesi

yeniden uyandırmış, harekete geçirmişti. Kasıklarından dolanmaya başlayan sızıyı görmezden gelmeyi istiyordu ancak o sızı her an artıp sancıya dönüşüyordu. Bir adım daha atıp onu tamamen bedeniyle kapı arasında bırakmak, sonra da farkında olmadan kemirip durduğu dudaklarına yapışmak istiyordu. İsteği, içinde büyüyen arzusu en ilkel şeydi ve Metehan bununla baş edememe ihtimalini göze alamazdı.

Onu yavaşça kendi ağırlığıyla baş başa bırakıp geri çekildi. Boğazını temizler gibi birkaç kez öksürdü ve saniyeler içinde toparlandı. En azından Nazenin'in gördüğü buydu. Kendisi ise kıpkırmızı yanakları, usulca titreyen bacaklarıyla kapının dininde kalakalmıştı. Zar zor yutkunup kapıyı açıp evine geçerken sessizdi. Ta ki evinin kapısından içeri girip güvenli bölgesinde rahat bir soluk alıncaya ve binbaşıyla arasına güvenli mesafeyi koyuncaya kadar.

"Yarın sabah sekizde kapıda ol binbaşı." Son bir bakış, belli belirsiz bir tebessümle geceyi noktalayan Nazenin kapıyı kapatıp kilitleri çevirirken, Metehan da rahat bir nefes almıştı.

Evden hızla çıkıp tek kelime dahi etmeyince, yakınlaşmaları yüzünden aralarına buzdan duvarlar öreceğini düşündüğü kadının son bakışı, tebessümü yine kalbine dokunmuştu sanki. Umut aşılayan, hislerinin karşılıklı olabileceğini fısıldayan o ânı düşünerek evinin kapısını kapatırken yara bandıyla sarılı parmağını fark etti ve gülmeden edemedi.

"Ulan bunca yıl hep şerefsizlere sıktın durdun. Şimdi ise tam on ikiden vurduğun bir gönül oldu galiba. Bak işte bunu ilk kez yaptın. Helal sana..."

13. BÖLÜM

Sabah saat tam sekizde soluğu Nazenin'in kapısında alan Metehan, son kez üstüne başına bakıp kapıyı çaldı. Birkaç saniye sonra açılan kapının ardında şişme montunun içinde ufacık kalmış kadını görünce tebessüm etmeden duramadı.

"Günaydın," derken omuzunda asılı olan çantayı alıp kendi omzuna asmıştı.

"Günaydın. Hazır mısın?"

"Tam olarak neye hazır olmam gerektiğini bilirsem..." şüphe dolu sesi ve meraklı bakışlarını gören Nazenin de gülümsedi.

"Sürpriz." evinde çıkıp kapıyı kitlemiş, vakit kaybetmeden de merdivenlere yönelmişti. Seri adımlarla basamakları inip aracına ilerlerken sabahın serinliğiyle ürperse de derin bir soluk aldı. Bugünün işten güçten ve dertten uzak bir gün olmasını diliyordu. Kendisi direksiyonun başına geçerken Metehan da çantayı arka koltuğa bırakıp yanındaki yerini almıştı. Aracı çalıştırıp park alanından geri geri çıkarken göz ucuyla yanında sessizliğini koruyan adama baktı.

"Hazır mısın komando?"

Gözleri anlık olarak buluşurken, "Daima hazır," cevabıyla gülümsedi.

"O zaman... Hadi gidelim." Her zamankinin aksine oldukça neşeli ve cıvıl cıvıl olan kadının ruh hâlini neye yorması gerektiğini bilemiyordu. Gece yaşananlar buna sebep olmuş olabilir miydi? Ya da şu an her nereye gidiyorlarsa gittikleri yer miydi sebebi? Bilmiyordu ve epey kafası karışmıştı.

Şehir merkezinden uzaklaşıp dağ yollarının ıssızlığında ilerlemeye başladıklarında Metehan huzursuz olmuş, gerilen yüzü ise bunu belli

etmişti. Elini belinin arkasına götürüp silahının kabzasını kavrayıp belinden çekti. Çok sakin ve olağan bir şey yapıyor gibi silahını yanına, bacağının altına doğru koyarken Nazenin ona bakmasa da ne yaptığının farkındaydı.

"Sanırım sürprizim seni huzursuz etti."

"Yolun ıssız olmasını sevmem." Sesi gergin ve endişeliydi. Gözünün biri yolda, biri ise daima Nazenin'in üstündeydi sanki.

"Gideceğimiz yer uzak değil. Az sonra varacağız," diyen Nazenin ise onun aksine çok rahat görünüyordu.

"Sen uslanmazsın."

Homurtulu sesine ve sözlerine gülen kadın ona dönüp, "Belki sen de bana uslu durmayı öğretirsin," dediği anda Metehan'ın gözleri üstüne mıh gibi kitlenmişti. Gerilimin ve endişenin kol gezdiği gözleri anlık olarak rahatlayıp, yüzünde belli belirsiz tebessüm oluşurken, "Memnuniyetle..." demeden edemedi. Metehan'ın biraz olsun gevşemesiyle soluklanan Nazenin sol taraftaki tali yola döndü ve kısa süre daha ilerleyince önlerine bir göl çıktı.

"İşte geldik." Aracı park edip aşağı inmeye hazırlanırken Metehan bir ona, bir de buz tutmuş göle bakıyordu.

"Buz tutmuş göle girip zatürre olacak ve rapor alıp aylarca tatil yapacaksın. Sanırım sürpriz bu." Sözlerine kahkaha atan kadın, "Sen benim işten kaçtığımı ne zaman gördün binbaşı?" diyerek arabadan indi. Arka kapıyı açıp eşyalarını alırken Metehan da araçtan inmişti.

"Donmaya yemin falan mı ettin? Burası buz gibi."

"İyi ya işte, ben de buz arıyordum," derken çantanın içinden çıkardığı buz patenlerini göstermesiyle adam bir şok daha yaşamıştı.

"Yok artık... Daha neler!"

Onun hâline gülerken ayakkabılarını çıkarmaya başlayan Nazenin, "Ben de daha neler var neler," diyerek işi espriye vuruyordu. Çünkü Metehan'ın gözlerinde beliren şaşkınlığın ardındaki hayranlığa odaklanırsa, aklının dağılacağını biliyordu. Dün gece bunu bizzat yaşayarak öğrenmişti. Garip hiçbir şey yokmuş gibi gölün kenarına yürüyüp çevresindeki doğal güzelliği izledi. Güneş her yeri aydınlatıyor ancak hiç ısıtmıyordu sanki.

Patenlerini giyip buzun üstüne doğru adımlayacağı sırada bileğini kavrayan el buna engel oldu.

"Buz kırılır da içine düşersen kurtarmam bilmiş ol."

"Paşa babama hesabını verebileceksen kurtarma." Cevabıyla yine bir şaşkınlık yaşayan Metehan, onun rahat rahat kendisine şantaj uygulamasına gülmeden edemedi.

"Uyanık..."

"Akıllıyı tercih ederim. Ve korkma, buz beni taşıyacak kadar kalın. Yine de olur ya düşerim... Kurtaracak komando yanımda." Montunu çıkarıp adamın kollarına bıraktıktan sonra buzun üstünde ilerledi. Kıyıdan yeterince uzaklaşınca da patenlerinin üstünde kuğu misali süzülmeye başladı.

Gölün kıyısında onu dikkatle izleyen Metehan ise karşılaştığı sürprize başını sallayarak ve gülümseyerek tepki veriyordu. Karşısındaki kadın sadece aldığı eğitimlerle ya da zekâsıyla değil, sosyalliği ve hobileriyle de kendisini etkilemeyi başarıyordu. Yol boyunca bitmek bilmeyen neşeli halinin sebebini şimdi anlamıştı. Buz pateni yapmayı sevdiği belliydi. Özgürlüğüne kavuşmuş bir kuş misaliydi hareketleri. Hele ki yüzünde gizleyemediği o gülüş... Onun ne kadar özgür ruhlu bir karaktere sahip olduğunu da belli ediyordu.

Bunu fark ettiği anda soluğu boğazına düğümlenen Metehan aklına üşüşen sorulardan ve onların getirdiği düşüncelerden kaçamadı.

Ruhu özgür bir kadın, kalbini sevdaya esir eder miydi?

Bu esarete gönlüyle gönüllü olur muydu?

Kendi içinde dolup taşan, coşan duyguların aynısı onda da olsun istiyordu. Bencillikti belki yaptığı ama gerçek buydu. Gece yaşananları düşünürken kalbi yine yerinden çıkacak gibi çarpmaya başladı. Nazenin'in tedirgin bakan gözlerinde adını koymaya korktuğu bir ifade daha vardı. Neydi ya da ne denirdi bilmiyordu ama görmüştü. Tabii bu sabah yanındaki rahat duruşunu, içten gülüşünü, ışıl ışıl bakan gözlerini de görmüştü.

Aklında bu düşüncelerle öylece durmuş, güneşin ilk ışıkları altında, buzun üstünde dans eden kadının yaptığı hareketleri pürdikkat takip ediyordu. Sol ayağının üstüne ağırlık verip kendi etrafında dönen Nazenin bir yandan da sağ ayağının ucunu buzun üstünde tutmaya devam ediyor ve buza daireler çiziyordu. Derken sağ ayağını havalandırdı ve dimdik yukarıya uzattı. Jimnastiğin ve buz pateninin birleştiği bu noktada binbaşı onun bedeninin esnekliğine şoke olmadan edemedi.

Yaklaşık yarım saat sonra yanına gelen kadın, elini uzatıp "Hadi..." deyince Metehan öylece bakıp kalmıştı.

"Ne?"

"Hadi gel." Elini yakalayıp onu kendine çekmek istedi ancak adam yerinden bile kıpırdamadı.

"Tek başıma suya düşmem, sen de gel diyorsun yani." Sözlerine gülen Nazenin, "Çok konuşuyorsun binbaşı. Bir kere de dediğimi itirazsız yap..." diyemeden Metehan buza adım attı.

"Sen de ne dırdırcı çıktın sayın valim." Söylene söylene birkaç adım daha atarken vali hanımın suratının asıldığını fark edip gülümsemişti.

"Tamam, asma suratını. Bir şey demedim," deyip durdu ve soluk alıp yeniden devam etti.

"Geldim... Şimdi ne yapmamı istersin." Nazenin patenler sayesinde ona biraz daha yaklaşmıştı ancak hâlâ başını kaldırmadan gözlerini göremiyordu.

"Dans et benimle..." Duyduğu sözlerle afallayan Metehan önce buza sonra çevreye bakmadan edemedi.

"Buzun üstünde!"

"Sen altında olmayı mı tercih ederdin?" Öyleyse ben seni tutmayayım." sözleri son bulurken hamlesini yapan Metehan onu belinden sıkıca kavrayıp bedenine resmen yapıştırmıştı. Başının üstüne değen çenesini ve saçlarının dolandığı azıcık sakalını hisseden Nazenin ise sonunda susmuştu. Hem de ne susmak. Sanki bu hareketle birlikte dilini yutmuştu.

"Başla bakalım," diyen fısıltılı ses kulağına dolarken yanakları her zamanki gibi kızarmaya başlamıştı. Ancak denileni yapıp küçük bir hareketle sola ve sağa gitti. Metehan da onunla birlikte adım atmaya başlayınca kolunu uzatıp omzunu tutmuş, diğer eli ise adamın kocaman elinde, avucunun içinde kaybolmuştu.

Başını kaldırıp gözlerine bakarken, gün ışığının yansımasıyla kızılımsı parlayan kahverengi harelerini gördü. Ne hoş ne unutulmaz bir görüntü ve renk tonuydu. Havanın soğuğunu ilk kez hissediyor gibi titrediğinde belini saran elin tutuşu güçlendi. Aralarında boşluk kalmayıncaya kadar onu kendine çeken Metehan da gözlerine odaklanmıştı. Tek kelime etmiyor, buzun üstünde usul usul dans ediyor, hafif esen rüzgârın soğuğu bedenlerini ısırıyordu.

"Hasta olursan bozuşuruz." Adamın homurtulu sesine gülüp başını sallayan Nazenin, "Hasta olursan bakarım demeni beklerdim. Kırıldım," deyince o da gülümsedi.

"Sana bakmam için dikkat çekip başını belaya sokmana ya da hasta olmana gerek yok." İşte yine birçok anlam yüklenebilecek, aklını ve kalbini alt üst eden sözlerini söylemişti. Nazenin ona yakın olmaktan şikâyetçi değildi. Aksine bu durum kendisine garip bir huzur ve güven veriyordu. Ancak bu sözlerdeki imalardan da deli gibi korkuyordu.

Bedenlerini usulca ayıran Metehan elini sımsıkı tutmaya devam ederek onu kendi etrafında döndürüp kolları arasına geri alırken, saçlarının rüzgârla dansını izliyordu.

"Çok sessiz ve düşüncelisin," demesiyle düşüncelerinden kurtulamasa da biraz olsun uzaklaşan Nazenin gözlerine birkaç saniye bakıp başını çevirdi.

"Senin aksine sessiz ve düşünceliyim." Çatılan kaşlarının altından onu anlamaya çalışır gibi bakan adam

"Ne düşünüyorsun?" sorusunu sorunca Nazenin hiç çekinmeden, "Seni," demişti. Cevabı net, kısa ve doğruydu.

"Benim yanımda beni düşünüyor ve bunu sessizce yapıyorsan, bu iyiye işaret değil sanırım." Metehan'ın sesi pürüzsüz ve kendinden emin çıksa da gözlerinde tedirginlik kol geziyordu.

"Bana kur yaptığını anlamayacak kadar toy, gençlik heyecanlarını yaşayacak kadar da genç değilim." Dans etmeye devam ederken eteklerindeki, zihinlerindeki ve gönüllerindeki taşları dökmeye başlamışlardı.

"Ben de ne ima ettiğimi bilmeyecek kadar genç, ne istediğimi bilmeyecek kadar da heyecanına yenik düşecek yaşta değilim." Cevabıyla başını yeniden kaldıran Nazenin, onun yüzündeki silik tebessümü, hafifçe havaya kaldırdığı sağ kaşını ve gözlerinin imasını görüp adımlarını durduruverdi.

Metehan da onunla eş zamanlı durunca dans ederkenki yakınlıkları anlamını kaybetmişti sanki. Buz tutan nehri üstünde bir soluk mesafesinde duruyorlardı. Şimdi bu yakınlık garip bir durum gibi görünüyordu.

Zar zor yutkunup soğuk havayı içine çeken Nazenin bir adım geri

gitmek istediyse de Metehan buna izin vermemiş, belini daha sıkı kavramıştı.

"Kaçma... Madem konuşmayı başlattın, kaçma. Sonuna kadar gidelim."

"Ya sonu, başı kadar heyecanlı ve umutlu olmazsa?" Sözleriyle duraksayan adam da şimdi tıpkı onun gibi zar zor yutkunup soluklanmıştı.

"Sen vali hanım, ben ise binbaşı olarak kalırız ve hayatlarımıza devam ederiz." Metehan susunca aralarında uzun bir sessizlik oluştu. İkisi de gözünü bile kırpmadan birbirine bakıyor ancak tek kelime etmiyordu. Aralarında dolaşan bu duygusal çekimin, bu kadar çabuk gün yüzüne çıkmasını ve dile dökülmesini beklemeyen Nazenin ne kadar şaşkınsa, aylardır aklına, gönlüne yer eden duyguların farkında olan Metehan ise o kadar kendinden emindi.

"Şaşırdın... Hem de beklediğimden daha fazla."

Başını sallayıp, "Evet," diyen kadından gözlerini ayırıp geri gitti.

"Ben şu an söyleyebileceğim her şeyi söyledim. Düşünüp karara varmak ise sana kaldı." Bedeni ondan ayrıldığı an soğuğu daha fazla hisseden Nazenin titrememek için kendini kastıkça kasıyordu.

"En ağır yükü bana yüklüyorsun," diyen sitemli sesine tebessüm edip, "Kararını verene kadar maalesef bu yük senin omuzlarında kalacak. Eğer kararın Nazenin olarak benimle yeniden tanışmak olursa, tüm yüklerini omuzlar, sana yardım ederim. Seve seve..." dedi ancak sözlerine devam ederken o tebessüm siliniverdi.

"Şayet kararın vali hanım olarak devam etmek olursa sadece mesai saatlerinde gördüğün bir asker olurum." Gözlerini kaçırıp başını sallamakla yetinen kadın gölün kıyısına ilerledi, patenlerini çıkarıp ayakkabılarını giydi ama tek kelime etmedi. Hem de eve dönüş yolu boyunca. Ağzını bıçak açmıyor, Metehan'ın kullandığı arabada dışarıyı izliyordu.

Askeriyeye ait araziden girip lojmana vardıklarında da evlerine çıkan merdivenleri tırmanırken de o ölüm gibi sessizliğini korumuştu. Büyük bir sorunluluğu yüklenip geldiği bu şehirde biriyle tanışmak, onunla duygusal bağ kurmak gibi düşünceleri olmamıştı. Tek isteği bunca olayı çeviren, valinin ölümüne sebep olanları bulmak ve bu şehre huzuru getirmekti. Yaşadıklarını yaşama ihtimalini bile öngörmediği içindi şaşkınlığı, tedirginliği, korkusu.

Çocuk yaşlarda annesinin babasını bekleyişini, uykusuz geçen gecelerini, endişenin gözlerine yer ettiği günleri görerek büyümüştü. Bu yüzden de kendine asker ve polislerden özellikle uzak duracağına dair sözler vermişti. Öğretmen, mühendis, doktor, avukat sevgili ya da koca adayları bulacaktı. Üniversite zamanlarında bulmuştu da ama olmamıştı. O da zorlamamış, kariyerine odaklanmıştı.

Yıllar sonra hayatına biri giriyordu... Hayatın kendisine nanik yapma şekline bakın ki istemediği meslekten bir adam burnun dininde bitiyordu. Bir gece önce yüreğinin hiç bilmediği, daha önce hiç tatmadığı duygularla tanışmasına sebep olan adamın ayak seslerini işiterek dairesinin önüne geldi. Sessizce kapısını açıp içeri girmeden önce, "Görüşürüz," demeyi başarmıştı.

***

"Pardon görümcecim ama sen ne zaman izin alacak ve yanımıza geleceksin?" Kulak zarını yırtmaya yemin etmiş gibi bağıran Birce'nin sesiyle telefonu kendinden uzaklaştırdı.

"Düğüne bir ay var Birce. Sence de şimdi izin almam çok erken olmaz mı?" derken gülmeye çalışmış fakat pek başarılı olamamıştı.

Sesinin düşüklüğünü fark eden Birce ve onun yanı başındaki Sinem aynı anda, "Neyin var?" sorusunu sorunca gülümsedi. Gülümsemesinin aksine gözyaşları yanaklarına dökülmüştü.

"Biraz kafam karışık. Size ihtiyacım var ama siz yoksunuz." İşte sessizce akıttığı gözyaşlarını hızlandıran, derin derin iç çekmesine sebep olan bu sözler oldu. Bir süre tek başına, kendi kendini avutmaya çalışarak ağladı. Yalnız olup kendini avutmak zorunda olmak ne zordu. Bu duyguyu, yoksunluk hissini ilk kez yaşıyordu ve canı iyice sıkılmıştı.

"Nazom, neyin var? Anlat bize," diyen Sinem'in de ağladığını sesinden anlamıştı. Bu sabah olanları kendi içinde sindirememişken, üstüne düşünememişken, dahası düşünmeye bile korkmuşken kızlara nasıl anlatacaktı? Yaşananlar bir yana içindeki duygusal karmaşayı nasıl dile dökecekti? Bilmiyordu. Sessiz kalıp soluklandı. Biraz olsun sakinleşip gözyaşlarını durdurdu.

"Ne oldu, kafan neden karıştı canımın içi?" sorusu ise Birce'den gelmişti. Peş peşe iç çekip yutkunurken, "Metehan bana..." dedi ve sustu. Kızlar telefonun ucunda popolarına iğne batmış gibi irkilmiş, oturuşlarını daha da dikleştirmişlerdi.

"Metehan... Metehan Binbaşı. Kocişkomun en sevdiği arkadaşı. Hayatını kurtaran arkadaşı," diyen yine Birce'ydi. Abisine 'kocişkom' şeklimdeki hitabına gülerken, "Evet, o," dedi.

"Metehan bana ne demek? Ne yaptı sana?"

Bir anda hiddetlenen Sinem'i sakinleştirmek adına, "Bir şey yapmadı Sinem," deyip kısa bir an soluklandıktan sonra devam etti.

"Bana karşı farklı duyguları olduğunu belli etti." Anlık sessizliğin ardından kopan çığlık seslerine gülmemek elde değildi. Yıllardır hayatına birini almayan Nazenin'in bu itirafıyla şaşkına dönmüş ancak heyecanlarını da saklamamışlardı. Hatta bunun için zerre kadar çaba bile sarf etmemişlerdi.

"Ben bildiydim ya... Hep yanında olmasından, her konuşmamızda adının geçmesinden bildiydim bak vallaha." Birce'ni bir anda bozuluveren konuşma şeklini duymazdan geldi.

"Ya bi sus Birce. Eee, Nazom sen anlat kuzum. Ne dedin, ne yaptın?" Araya giren Sinem'in merakı sesinden belli oluyordu.

"Ne yapacağım? Şaşırdım. Bir gece önce bir şeyler sezinlemiştim ama itirafın bu kadar çabuk gelmesini beklemiyordum."

"Bir gece önce mi? Ne oldu bir gece önce?" Bağırışlarının ardından Metehan'ın görevden döndüğü geceden itibaren olanları anlattı. Kızlar, Metehan'ın söylediği imalı her söze, "Ayyy... Adam gerçekten âşık olmuş." Gibi tepkiler verdikçe Nazenin bir yandan telaşlanıyor, bir yandan da garip bir rahatlama yaşıyordu. Onun sözlerini, anlatmak istediklerini doğru anladığını teyit eden arkadaşları sayesinde yaşadığı bir rahatlamaydı bu. Anlatacakları bittiğinde, "Yani ben doğru anlıyorum değil mi?" diye sorunca Sinem kıs kıs güldü.

"Yahu Nazenin bebeğim, doğru anlama yanlış anlama mı kalmış? Adam dümdüz açık etmiş işte."

"Nazo, Nazo aklıma ne geldi. Andaç yani kocişkom dedi ki..." kızlar bu kelimeye daha fazla tahammül edemeyip, "Yeter be!" diye bağırınca Birce aldı eline sazı.

"Ne be, ne? Sizin kocişkonuz yok diye kıskanmayın."

"Kıskançlığımızdan orta yerimizden çatlamadan önce abimin ne dediğini söyle Birce."

"*Metehan çok durgun, çok düşünceliydi. Neyin var diye sordum ama söylemedi* dedi. Demek ki seni düşünüyordu." Nazenin duyduklarından ötürü şaşırmıştı.

"Yok canım, beni düşünmüyordur. Saçmalama."

"Ayy Nazenin... Aşk, kadınları dikkatli, gözü açık ve uyanık yapar. Fakat seni aptallaştırmış. Daha fazla konuşup sinirimi bozma ne olur. Adam görevden döner dönmez sana ilanı aşk ediyor. Seni düşünmüş işte." Birce carlamayı bıraktığında Sinem'in sesini yeniden duydu.

"Valla bu sefer gelin hanım haklı. Nazo kuşum, belli ki binbaşı seni düşünüyormuş."

Bir an durup söver gibi, "Kaknem Cansel'i düşünecek hâli yok ya!" demesiyle Nazenin sesli olarak içindeki tüm nefesi verdi.

"Bir de Cansel sorunsalı var. Hatırlattığın iyi oldu. İki gündür hiç aklıma gelmemişti." Homurdanarak söylenirken Birce merakla araya girdi.

"Ne oldu onun soruşturma? Sonuçlandı mı?"

"Sonuçlanması yakındır. Ben, yazılı ve sözlü ifademi verdim. Görgü tanıkları da verdi."

"Yaptığı saygısızlığın karşılığını almalı." Bir süre işten güçten konuşmuş, Nazenin'in kafasını dağıtmaya çalışmışlardı. Bu çabaları işe yaramıştı. Sesi daha normal geliyor, Birce'nin Andaç ile ilgili anlattıklarına gülüyorlardı. Poposundan gazi olan abisi döndüğünden beri pek bir nazlıydı ve Birce'yi canından bezdirmişti.

"Ne götü kıymetliymiş yahu. Götüm de götüm diye diye götünden soğuttu adam." İsyanına kahkahalar eşlik ederken dayanamamış kendi sözlerine gülmüştü.

"Yazık oldu, götü de güzeldi. Bu kadar erken soğumak istemezdim," demesiyle Sinem ve Nazenin yaygarayı bastılar.

"Birce, götünden bahsettiğin adam benim abim. Lütfen, beden özelliklerini ya da senin için güzelliğini bilmek istemiyorum."

Sinem ikisinin arasına girip, "Nazom, bunun ağzı bozuldu. Kocasını özledi zaar. Diline vurdu. Biz kapatalım da gidip kocasına mı bakıyor, yoksa götüne mi o karar versin," dedi ve bir an sustuktan sonra devam etti.

"Sen de yat. Bu gece hiçbir şey düşünmeden uyu, dinlen. Ama yarın sabahtan itibaren kafanı karıştıran ne varsa iyice düşünmeye başla. Aklından ziyade önce kalbini dinle. Yaşadıklarınızı bu kadar düşündüğüne göre belli ki sen de binbaşıya karşı boş değilsin. Artık

çocuk da değiliz, üniversiteli genç kızlar da. Yaşımızı aldık, olgunlaştık, az çok insan da tanır olduk. Eğer ona karşı azıcık bile duygun varsa bence şans ver. Bu duygular ayıp değil canım arkadaşım."

"Ama ben, bu yaşıma kadar *'askerle, polisle sevgili bile olmam. Annem gibi olmam'* dedim durdum. Birce ve abimi ilk duyduğumda abimle ilk kez kavga ettim, kıyameti kopardım. İkisiyle de aylarca konuşmadım," diye fısıltıyla geçmişte yaptıklarını, söylediklerini hatırlamış, kızlar ise sadece gülmüştü.

"Biz günün birinde bunun olacağını biliyorduk, biliyor musun?" Birce'nin sesi ciddi ama bir o kadar da şefkat doluydu.

"Nasıl yani, nerden biliyordunuz?"

"Çok büyük konuştun kuzum. Hiçbir şey için bu kadar büyük konuşmayan, makul ve temkinli olan sen, bu konuda hep büyük konuştun. Eee, ne demiş atalarımız..." üçü aynı anda gülüp sözleri söylediler.

"Büyük lokma ye, büyük söz söyleme." Nazenin 'büyük laflar ettiğim için pişman mıyım?' diye düşünüp başını hafifçe salladı. Bu sorunun cevabını şimdi vermek istemiyor, kendi sorularından bile kaçacak delik arıyordu. En zoru da buydu işte. İnsanın kendinden bile kaçmaya çalışması.

Ancak bu mümkün değildi. Aklından geçen sorular hep yerli yerinde, hep cevap bekler vaziyetteydi. İç çekip

"Abimin arkadaşı..." diye fısıldamasıyla kızlar yine belli belirsiz güldüler.

"Ben de senin arkadaşınım kuzum. Ayrıca abin bunu sorun edecek bir adam değil. Aksine Metehan ile aynı yolda yürümek istersen, sizi destekler. Onu başka, bambaşka seviyor." Birce'nin sözlerinin haklılık payı vardı. Abisi için Metehan çok kıymetliydi ve ona ne kadar güvendiğini anlamıştı da. Nazenin'in yine dalıp gittiğini anlayan Sinem

"Belki de bunca yıl birbirinizin adını bile duymayıp orada karşılaşmanız kaderin sizin için bambaşka bir yol çizmek istemesindendir," demiş ve onu kendine getirmişti.

"Belki de... Belki de ikiniz de söylediklerinizde haklısınız. Fakat ben buraya gelirken tek düşündüğüm şey işim, görevlerimdi. Böylesi bir durum aklımın ucundan dahi geçmemişti."

"Aşk, sevgi, sevgili ya da ne dersen de... 'Hazırlan ben geliyorum' der mi hiç Nazenin? Bir dakika sonra ne yaşayacağımızı, kiminle tanışacağımızı bilmiyoruz. Bu, tahmin edebileceğin, öngörebileceğin, kendini hazırlayacağın bir şey değil ki." Sinem'in sözlerinin son bulmasıyla yine Birce'yi duydu.

"Nazenin, bence senin aklın çok karışmış canım arkadaşım, güzel görümcem. Kalbin, aklın, hayata dair planların... Dün geceden beri olanlarla hepsi karmakarışık olmuş. Şimdilik düşünmeyi bırak ve biraz kendine izin ver, rahatla."

Bu sözlerin ardından pes edip iyi geceler dileyerek aramayı sonlandırdılar. Yatak odasına geçip yatağına uzanan kadın uzun süre uyuyamamıştı çünkü düşüncelerini durduramamıştı. Tavanı izleyerek sabahı sabah ettiğinde gözlerinin altında oluşan koyu halkalar uykusuz geçen gecenin işareti gibiydi. Yorgunluğunu yok sayıp işe gitmek için hazırlandığında evin kapısını açmak için kendini cesaretlendirdi.

Aslında kapıyı açmakla ilgili problem yoktu. Asıl problem kapının ardıydı. Evinden çıkıp aracına vardığında binbaşıyla karşılaşacaktı ve bu, garip bir duygu yoğunluğuna, telaşa ve heyecana sebep oluyordu. Derin bir nefes aldı, topuklu ayakkabılarının üstünde dimdik durdu ve dışarı çıktı. Apartmanın kapısına uzanan basamakları sakin sakin inip bahçeye adım attığında makam aracının yanında duran Emre ve Levent'i, az ilerideki askeri aracın yanında ise Metehan'ı görmüştü.

"Günaydın."

"Günaydın sayın valim." Cevabına başını hafifçe sallayarak aracına geçti. Bu sırada Metehan da askeri araca geçmiş ve hareket etmişlerdi.

Valilik binasına doğru giden on dakikalık yol boyunca Metehan'ın düşündüğü tek şey Nazenin'di. Nasıl oluyor da yirmi dört saat arayla gördüğü kadın, iki farklı karakteri de bu kadar iyi ve içten taşıyordu?

Dün kahkahalarıyla kulaklarının pasını silen, gülüşüyle yüzünü güldüren, küçük bir kız çocuğundan farksız, utangaç ve çekingen davranan Nazenin ile donuk bakışlı, duygularını zerre kadar belli etmeyen, mimiksiz bir yüz ifadesi takınan vali hanım... İkisinin de aynı kadın olması, duruşunun bu kadar değişken olması Metehan'ı ilk kez tedirgin etmişti. Bunu nasıl başardığını ya da buna nasıl alıştığını düşünüyor, ancak cevap bulamıyordu. Aklı almıyordu.

Dün aralarında geçen konuşmayı hatırladıkça tedirginliği de hat safhaya çıkıyordu. Eğer vereceği yanıt *vali hanım* olarak kalmak olursa o güzel gülüşü, şen kahkahayı, içten, çocuksu ve masum yanını bir daha göremeyeceğini biliyor ve korkuyordu. Bu korku öyle büyüktü ki sanki kalbinin tamamını kaplamış, kalbine atacak tek bir yer bırakmamıştı. Zorla soluklanıp başını arkaya doğru yatırdı.

Onun gözlerinde gördüğü tedirginliği, endişeyi gidermenin ve kendine inandırmanın bir yolu olmalıydı. Ve Metehan bu yolu bulcaktı. Nazenin, vali hanım zırhını kolay kolay çıkarmayacak, süngüsünü hemen düşürmeyecek ve kalbinde belirip gözlerine yansıyan o duygulara hemencecik teslim olmayacaktı.

Ne demişti Andaç; *Nazenin zordur. Vali Nazenin ondan daha da zordur. İnatçı, kuralcı, disiplinli...*

Hatırladığı bu sözlerle iç çekip, tıpkı o gece Andaç'ın yaptığı gibi, "Oy nenem oy..." diye mırıldandı. Gözü yan aynadan makam aracına takılırken iç sesi

"Seni bir süre kendi hâline bırakmalı..." dedi. Dediğini yapacak, onu bir süre sadece uzaktan uzağa takip edecek, sanki yaşadıkları son iki gün hiç yaşanmamış gibi davranacaktı.

Metehan bu kararı alırken Nazenin de onu düşünüyordu. Ne ilginçtir ki onun da aldığı karar Metehan'ınkiyle aynıydı. Bir anda değişen dengelerin yerine oturması, açık edilen duygulardan emin olunması gerekiyordu.

Duygulardan emin olmak konusunda Metehan'ın sıkıntısı yoktu. O, hayatında ilk kez duygularını keşfetmiş gibiydi ve keşfettiği bu duygulardan emindi. Nazenin içinse aynı şeyleri söylemek mümkün değildi. Onun zamana ve düşünmeye ihtiyacı vardı.

***

Birbirlerinden habersiz, birbirlerinden uzak durma kararı alalı bir hafta olmuştu. Cumartesi günü bile çalışıp, zar zor yolunu bulduğu evinden pazartesi sabahı daha da yorgun görünerek çıkan kadının kendini görmezden gelip sadece, "Günaydın" demesine takılmamaya çalışan Metehan da, "Günaydın," demekle yetinmişti.

Bir haftadır sessizliğini koruyan Nazenin'in kendisinden köşe bucak kaçtığının da farkındaydı. Ancak Metehan bu durumu yaşında verdiği olgunlukla anlayışlı karşılamayı başarıyordu. Nazenin'in

aklında birçok sorunun, endişenin, tedirginliğin oluşması normaldi. Duygularını çözmek için geri çekilip sessiz kalması, içine kapanması, gözlerini kaçırıp, onu görmezden gelmesi beklediği tepkilerdi.

Yıllarca babası tarafından saklanmış bu kadın, şimdi de kendi kendini saklamaya çalışıyordu. Fakat bu çabasının Metehan'ın varlığı karşısında boşa olduğunu da kabullenmeye başlamıştı. Pazartesi günü bakmadığı o gözlere Salı günü bakmaya cesaret etmiş, Çarşamba günü belli belirsiz gülümsemiş, Perşembe günü bir metre uzağından geçip merdivenlere ulaşmaya çalışmamış, cuma günü ise asıl adımı atıp, "Yarın çilingir sofrası kuruyormuşsun," deyip omzuna bile bile dokunarak geçip gitmişti. Buz tutan o göle gittikleri günün üstünden neredeyse on beş gün geçmek üzereydi. Ve Nazenin yeni yeni toparlanıyordu.

Hiç aklına gelmeyen bu duygusal yakınlık, işlerin gerginliği, cevaplanması gerek onlarca soru, çözüm bulunması gereken sorunlar... Tabi bir de Metehan'ın açık yüreklilikle dile getirdiği duygularına karşılık verirse ailesinin buna ne tepki vereceğinin endişeli merakı, abi ve Metehan'ın dostluğunun bundan nasıl etkileneceği soruları vardı. Aklına getirmek istemese de bir sorun daha vardı. Cansel!

Aralarında hiçbir şey yokken bile kıyametleri kopartıp, sınırları zorlayan bu kadından ve yapabileceklerinden gerçek anlamda korkuyordu.

İşte bu karmakarışık ve yıpratıcı sorularla Valiliğe vardığında aracının durmasıyla hareketlenmiş, doğruca binaya yürümüş ve gözden kaybolmuştu. Odasına geçtiğinde iki hafta önce kendisini ziyaret eden Habil Karaosmanoğlu'nun söylediklerıyle başladığı çalışmasını sürdürdü.

Adamın söylediklerinden en çok kafasına takılan *'Öyle bir babanın kızı olup, buraya görevlendirilmeniz şans mı sizce?'* sorusuydu. Bu soruyu sorarken neyi ima etmiş ya da neyi anlatmak istemişti? Bilmiyordu. Sorunun cevabını bulmak için nereye bakmalı, neyi araştırmalıydı? Bilmiyordu. Bu bilinmezlik, giz, sırlar, oyunlar, şüpheler ise Nazenin'i hem geriyor hem de yoruyordu.

O gün hazırladığı dosyayı yeniden açtı ve tekrar tekrar okudu. Yaşanan olaylarda görev alan savcı, adli tabip, olay yeri inceleme ekipleri, Kriminal'de çalışan görevliler, polis memurları, doktor ve

hemşireler... Her birinin adını defalarca okudu. Birbirine bağlı olduğunu düşündüğü üç olayda da –vali suikastı, kendi aracına yapılan suikast ve evine bırakılan mesaj– görev almış olanları daha ayrıntılı incelemek için hafta başında Rezzan Hanım'a isim listesi vermişti. Herkesin dosyalarının toplanması, masasına eksiksiz gelmesiyse iki günü bulmuştu.

Dosyaları beklediği iki gün boyunca doğru düzgün eve gitmemiş, abisi dışında kimseyle konuşmamıştı. Kendini biraz toplayan Andaç, görevden döndükten beş gün sonra aradığı kardeşinin sesindeki sitemi duymuştu. Onun gönlünü almak için epey uğraşmış, sonunda başarılı da olmuştu ama kardeşinin ses tonu düzelmemişti. Neyi olduğunu sorduğunda aldığı tek cevap 'çalışıyorum' olunca ısrarının boşuna olduğunu kabullenmek zorunda kalmıştı.

Ancak aklı da kardeşinde kalmış, bu yüzden de ona en yakın ismi yani Metehan'ı aramıştı. Hâl hatır sorup, sözü kardeşine getirdiğinde Metehan da *'günlerdir Valilikten çıkmıyor desem yalan olmaz. Çalışıyor ondan durgundur,'* demişti. Andaç, can kardeşinden de aynı cevabı alınca rahatlamamıştı ama *çalıştığı* konusunda hem fikir olmaları doğruyu söylediklerinin kanıtıydı.

Toplanıp masasına gelmesi iki gün süren dosyaları hâlâ inceliyordu. Çarşamba günü başladığı bu inceleme, takvimler cuma gününü gösterdiği hâlde bitmemişti. Önünde duran otuzdan fazla dosyadan ilk olarak Savcı Bey'in dosyasını ele almıştı. Adliye ve Askeriyeyi denetleme gibi bir yetkisi yoktu. Ancak bu yaptığı, denetlemekten ziyade küçük bir araştırma, incelemeydi. Göze sokulmadan, el altından yapılan bir inceleme.

Savcı'nın özgeçmişini hızlıca göz atıp, baktığı üç olay için hazırladığı iddianameleri tekrar tekrar okuyup incelemişti. Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi mezunu olan Nazenin, dosyadaki terimleri çok iyi bildiğinden ve Anayasa'yı hâlâ ezberinde tuttuğundan, Savcı'nın iddianamesinde ne anlatmak istediğini rahatlıkla anlamıştı. Onun dosyasını kapatıp kenara koyduktan sonra diğer dosyaları incelemeye devam etmiş böylece de haftanın son iş gününe yorgun argın varmıştı.

Cuma akşamı saat beşi çoktan geçip Valilik Binası sessizliğe bürünse de Nazenin hâlâ masasının başındaydı. Not aldığı defterine sabitlediği gözlerini kırpıştırıp, mesainin son bulmasıyla eşyalarını alıp

evine gitmek için yanından ayrılan Rezzan Hanım'ın bıraktığı çayına baktı.

Çay çoktan buz gibi olmuştu ancak Nazenin'in umurunda bile değildi. Bir yudum alıp kuruyan boğazını rahatlatmaya çalıştı. Sırtını esnetip gözleri saate ilişti̇ğinde gece yarısına yaklaştığını gördü. Yaklaşık dört saattir öylece duran çayı içtiğini anladı. Bardağı bırakıp ayakladığında bacaklarının uyuştuğunu, bedeninin külçe gibi ağırlaştığını hissetmişti.

Birkaç adımla pencerenin önüne gelip binanın önündeki alana baktığında askeri araçları ve çevreyi saran askerleri gördü. Hepsi gecenin bir vakti, buz gibi havada görev başındaydılar. Kendisini korumak için burada olmalarına içi gitse de kendisi de işini yapıyordu. Keyfen burada, sıcacık evinden uzakta, uyuması gereken bir saatte masa başında değildi. Bu düşüncele iç çekerken gözleri çok tanıdık o gözlerle buluştu.

Metehan sanki pencerenin önünde olduğunu biliyor gibi başını kaldırmış ve bakmıştı. Hissetmiş de mi bakmıştı yoksa şans eseri miydi? Hiçbir fikri yoktu ama uzaktan da olsa gözlerini görmek, orada olduğunu bilmek iyi hissettirmişti. Ondan uzak durma ve söylediklerini sakin kafayla düşünme kararı alalı kaç gün olmuştu?

Gözü yine saate ilişti ve saatin gece yarısını geçtiğini görünce, "On iki gün bitti," diye mırıldandı. Sesini duymadığı, yüzünü doğru düzgün görmediği, gözlerindeki sıcaklığı, haylaz pırıltıları sezmediği beş gün...

"On iki koca gün..." dedi yine kendi kendine. Normal şartlarda on iki gün ne kadar uzun olabilirdi ki? Ancak şu anki hisleri bunun aksini söylüyordu. Çok uzun olmuştu. Bu sürenin ne kadar daha süreceğini, günlerin ne kadar uzayacağını ise kestiremiyordu. Çünkü o gün yaşananları düşünmemek için soluk almadan çalışmıştı. Kendine, kendisiyle kalma fırsatı tanımamış, yorgunluktan yüzü gözü çökecek kadar acımasız davranmıştı.

Kendine yaptığı bu acımasızlığın, ona yaptığı ve yaşattığı haksızlığın farkına vararak başını suçlulukla önüne eğdi. Metehan en saf, en temiz duygularıyla ve en dürüst hâliyle karşısına gelmişti. Bu kadar görmezden gelinmeyi ve yok sayılmayı hak etmiyordu. Hissettiği suçluluk duygusu yüreğine ağırlık olurken gözlerinde biriken yaşlar usulca dökülmeye başladı.

Arkasından vuran ışığın sayesinde onu gören ve dikkatle izleyen Metehan ise başını eğdiği an sıkıntıyla iç çekmişti.

"Ne inatçı kadınsın Nazenin... Şu inadını bir kez olsun bıraksan..." diye kendi kendine mırıldanırken Nazenin'in, gözlerinin altını hızlıca sildiğini gördü. Az önce içine çektiği hava ciğerlerini yaktı, kaşları çatıldı, alnında birbirine paralel iki çizgi belirdi. Bu sırada hâlâ onu izliyor, her hareketini takip ediyordu. Gözlerini bir kez daha silen kadın arkasını dönüp görüş alanından çıkarken Metehan başını öne eğdi, derince solukladı. Görev başında ve vali hanımın güvenliğini sağlamak için nöbette olduğunu hatırlayıp yeniden doğruldu.

Saatler sabaha karşı 3'ü gösterdiğinde havanın ayazına katlanmak daha da zorlaşmıştı. Binanın önünde nöbet tutan askerler oldukları yerde volta atıyordu. Amaçları, hareket hâlinde kalıp soğuğu biraz olsun az hissetmek ve tabii donmamaktı. Saat başı nöbet değiştiriyorlardı, yoksa insanın bu soğukta donmaması imkânsızdı. Sözüm ona ülkenin bir tarafı bahardı. Bu tarafı ise yine ayazdı.

Metehan usul usul adımlayıp yine pencereye bakarken arkasında hareketlilik hissetti. Ardına bakmadan kısaca

"Söyle Üsteğmen!" demişti.

"Komutanım, haddim olmayarak sizden içeri girmenizi rica ediyorum." Metehan havaya kaldırdığı sol kaşı arkasındaki adam tarafından görünene kadar başını çevirdi.

"Anlamadım!" Üsteğmen başını sallayıp, esas duruşta sözlerini yineledi.

"Komutanım, haddim olmayarak sizden içeri girmenizi rica ediyorum," deyip bu sefer hiç duraksamadan devam etti.

"Saatlerdir burada, bu soğukta bekliyorsunuz. Allah korusun donacaksınız. Ayrıca, aldığım bilgiye göre vali hanım üç saattir pencere önünde hiç görünmemiş. Güvenlikler ön ve arka kapılarda nöbette ancak gidip baksanız iyi olabilir. İçeride çalışan olmadığı için bilgi alamıyoruz."

Metehan saatini hızla kontrol ettiğinde Üsteğmenin haklı olduğunu fark etmişti. Onu en son pencere önünde göreli üç saat olmuştu.

"Üç saat mi? Ne ara üç saat geçti?" diyerek koşar adım binaya yöneldi, merdiven basamaklarını ikişer ikişer çıkıp içeri girdi. Makam odasına uzanan merdivenleri de ikişer ikişer çıkıp, oyma desenli

ağır kapıyı açtı. Kapının ardında özel kalem Rezzan Hanım'ın masası vardı. Sağ tarafta ise tıpkı az önce açtığı kapı gibi oyma desenli başka bir kapı. Oraya yönelip kapıya bir kez usulca vurdu, kolu kavradı ve yavaşça aşağı indirdi.

"Vali hanım," derken başını da içeri uzatmış ancak onu görememişti. Kapıyı biraz daha itip tamamen içeri girdiğinde de sonuş değişmedi. Nazenin yoktu. Koltuğu boş, masası ise dosyalardan görünmüyordu.

"Vali hanım..." diye ikinci kez seslenirken sesinde endişe belirmeye başlamıştı. Birkaç adımda masaya yaklaşacaktı ki gördüğü şeyde donup kaldı. Nazenin, masasının karşısına konumlanan ve sırt kısmı kapıya dönük olduğu için görünmesini engelleyen deri koltukta uyuyordu.

Dizlerini karnına kadar çekmiş, dizlerindeki eteğin ve incecik çorabın örtemediği bacaklarını kollarıyla sarmıştı. Göğsünden koltuğa düşmek üzere olan dosyayı gören Metehan, dosyayı kenara koyarken mırıldandı.

"Çalışırken uyuyakaldın. Vücudun daha fazlasına dayanamadı demek ki!" Parkasını çıkarıp pencere önündeki kalorifer peteğinin üstüne koydu. Dışarının soğuğu resmen kumaşa işlemişti ve o da donmuş gibiydi. Birkaç dakika bekleyip parka ısındıktan sonra Nazenin'in yanına geri döndü ve kadını usulca örttü.

Saatlerdir soğukta bekleyen Metehan, bedeninden ayırdığı parkasının yokluğunu hiç fark etmemişti ancak Nazenin, uyurken üşüyen bedenini saran sıcaklığı fark etmiş gibiydi. Gergin bedeni yavaş yavaş gevşemiş, yanakları al al olmaya başlamıştı. Üçlü koltuğun sağ tarafındaki berjere geçip gözünü kırpmadan onu izleyen Metehan, kendi bedeninin de ısıyla birlikte mayıştığını, gevşediğini hissetti.

Uyku bastırıyor, göz kapakları iradesi dışında düşmeye çalışıyordu. Ancak burada uyumak olmazdı. O da biliyordu. Vali hanım gözünü açıp da kendisini izlediğini görürse kıyameti koparırdı. Belki 'şu an' Nazenin'in hoşuna giderdi ama o da ruhen burada değildi. Burası, bu bina, vali hanımın mekânıydı. Burada neşeli, güler yüzlü, cıvıl cıvıl, ışıl ışıl Nazenin'e yer yoktu.

Saatini kontrol eden Metehan yaklaşık on beş dakikadır içeride olduğunu fark edip kapıya yönelmiş, son kez uyuyan güzele bakmış

ve çıkmıştı. Binanın ön cephesindeki merdivenlerden hızlıca inip araçlardan birinin yanında duran Üsteğmene yaklaştı.

"Parkanı bana ver. Sen araca binip ısın. Hadi!" Parkasını örtü yapıp yukarıda bıraktığı için donmamak için üsteğmeninkine ihtiyacı vardı. Genç adam ise ona anlamaya çalışır gözlerle bakıyor, yine de hiçbir şey anlayamıyordu. İçeri girerken parkası olduğuna adı gibi emindi. Fakat şimdi neredeydi işte onu bilmiyordu. Aklındaki meraklı soruları boşverip kendisine söyleneni yaptı.

Zifiri karanlık, gökyüzünden dağılmaya başlamadan bir saat önce uyanan Nazenin, bedenini saran sıcaklığın ne olduğunu anlayabilmek için doğruldu. Omuzlarından ayaklarına kadar uzan ısı kaynağının askeri kamuflaj bir parka olduğunu görünce gülümsemeden edemedi. Bunun kime ait olduğunu ya da buraya kimin girebileceğini biliyordu. Gözlerinin önüne yine aynı gülüşün görüntüsü gelirken bedeninden de onun kokusu yükseliyordu.

Uzak durmaya çalıştığı adam tüm benliğiyle, iliklerine kadar hâlâ bir soluk ötesindeydi. Bunu inkâr etmenin faydasız olduğunu, onun kokusunu taşıyan parkayı omuzlarına alıp pencere kenarına yürürken anlamıştı. Uzun ve kıvrık kirpikleri peşi sıra birbirlerine vururken, yeşil hareleri aradığı kişiyi bulmuş, hedefine kilitlenmişti. Ağır ağır adımlar atan, hafif çökük omuzlarına rağmen dik durmaya çalışıp, yorgunluğunu gizlemek için uğraşan adamdı bu hedef. Ve sanki bakışlarını hissetmiş gibi aniden durup, omzunun üstünden pencereye bakınca gözleri buluştu.

Kadın uykudan uyanmış, omuzlarına yerleştirdiği parkayı iki tarafından tutup bedenine sıkıca sarmıştı. Bu görüntü, yani Nazenin'in o parkaya sıkıca sarılması Metehan'a iyi hissettirmişti. Çünkü parkayı koltukta bırakıp da pencere önüne gelebilirdi ama Nazenin öyle yapmamıştı. Hatta düşündüğünün aksine, yüzünde yer eden hoş tebessümüyle *'yaptığın jestin farkındayım'* der gibi bakıyordu. İşte bu daha da iyi hissettirmişti.

Bir dakika sonra arkasına dönüp göz temasını koparan Nazenin masasındaki telefonun ekranına birkaç kez dokundu. Yüzünü tekrar dışarı döndüğünde Metehan aramayı cevaplamış, telefonu da kulağına dayamıştı. Masada duran telefonunu bilerek eline almayan kadın, başını da hafifçe önüne eğmişti ki dudaklarının hareket görülmesin.

"Teşekkür ederim."

"Ne için?" sorusuyla eğdiği başını kaldırdı. Yine aynısı olmuş, teşekkür ve rica sorunsalı baş göstermişti. Fakat artık bunun Metehan ile değişik bir iletişim şekli olduğunun farkındaydı. Mırıldanarak, "Üstümü örttüğün için," dediğinde adam gülümseyecek gibi oldu.

"Uzun süre seni göremeyince merak ettik. Ben de kontrol amaçlı geldim ve..." bir an durup çevresine bakındı. Askerlerin hepsi kendisini duyamayacak kadar uzaktaydı. Karanlıkta da birkaç saniyelik gülümseyişini yakalamaları zordu. O da buna güvenerek gülümsedi. Şefkatli, sıcacık, samimi bu gülüşü havanın soğuna taban tabana zıttı.

"Uyuduğunu gördüm. Üşümüştün!" Başını usulca sallayan Nazenin'in yine önüne bakar gibi yaptı.

"Uyurken çok üşürüm."

"Babaannem, *'uyuyanın üstüne kar yağar'* der."

"Bu sözü duymuştum" deyip bir süre sessiz kalan kadın, dışarıyı izler gibi yaparken aslında Metehan'ı izliyordu.

"Askerlerin ve senin için uzun bir geceydi. Her şey yolunda mı?" Nazenin'i rahatlatmak ister gibi sakince

"Her şey yolunda, askerler saat başı nöbet değiştirdiler," deyip sözlerini noktalamıştı fakat sakinleştirme girişimi pek işe yaramamıştı. Çünkü kulağına ilişen ses hâlâ gergin, tedirgindi.

"Senin dışındaki herkes nöbetini devretti, dinlendi, ısındı. Ama sen saatlerdir buradasın." Duraksayıp

"Gidip dinlensene," dediğinde Metehan yeni yeni ağarmaya başlayan göğün altında dimdik durup gözlerine baktı.

"Sensiz gitmem. Seni bırakıp gitmem." Cevabının netliği sessizliğe ve uzun bir bakışmaya sebep olmuştu.

"İşim bitmedi. Şu an eve dönmeyeceğim ama sen içeri girip ısınacaksın. Anlaşıldı mı?" Masanın üstünde duran telefonun ekranına dokunup aramayı sonlandırmadan önce, "Anlaşıldı!" diyen homurtulu sesini duydu.

Eve öğle saatlerinde dönen Nazenin duş alıp direkt uyurken, Metehan da aynısını yapmıştı. İkisi de yorgun, ikisi de uykusuzdu. Bu yüzden de o akşam için sözü edilen çilingir sofrası kurulamadı. Pazar sabahı uzun bir uyku uyumuş olmanın rahatlığıyla güne başlayan Nazenin evini toplarken, askıda asılı olan parkayı gördü. Valilikte

uyuyup kaldığında üstüne örtülen parkayı omuzlarına iliştirmiş ve eve de öyle dönmüştü.

Askılığa doğru adım atıp onu eline alacağı sırada aynadaki yansımasına gözü takıldı. Gülümsüyordu. Hem de en içten şekilde, gerçekçi bir gülümseydi bu. Ne garipti bir eşyaya bakıp, bir insanı hatırlamak ve gülmek. Daha önce başına gelmediği için garipsiyordu. Daha önce böyle yoğun duygular hissetmediği için korkuyordu. Çünkü insan, bilmediği şeyden korkardı. Bir de bilmediği o şeye ilgi duyar, öğrenmek için her yolu denerdi.

Bunun farkına varıp, kendine ördüğü duvarları bir anda yerle bir etti sanki. Sonuçlarından korksa da bilmediği o şeye doğru yürüyecekti. Hayatında hiçbir şeyden kaçmayan, her zorluğa bodoslama dalan, o deli ruhlu, neşesini kaybetmeyen, gözlerinin içi gülen, kahkahasıyla yeri göğü inleten o kadını, asıl Nazenin'i özlemişti. Ve özlediği o kadını gösterebileceği, yeniden gülebileceği biri vardı. Hem de uzağında değil, birkaç adım ötesinde, iki kapının ardındaydı.

Askıda duran o parkayı eline aldı ve evinin kapısını açıp Metehan'ın kapısına koçar adım vardı. Bir an bile beklerse korkularına yenik düşmekten korkuyordu. İşte bu yüzden hemen kapıyı çaldı. Birkaç saniyelik beklemenin sonunda aralanan kapının ardında uyku mahmuru gözlerle kendine bakan adama gülümsedi. Öyle güzel gülümsedi ki evinin bütün perdeleri çekili olan, gün ışığını içeri almak istemeyen Metehan'a güneş gibi doğdu.

"Günaydın, bu bende kalmış." Onun gülüşünden gözlerini ayırmakta zorlanan Metehan silkelenip kendine gelmeye çalışırken neyden bahsettiğini anlamak için elinde tuttuğu şeye baktı ve gülümsedi.

"Günaydın," deyip sustu ama yeniden konuşması uzun sürmedi.

"O, sık sık senin eline geçer oldu. Sana mı versem?" Gözlerinde canlanıveren kurnaz pırıltılar Nazenin'i daha da gülümsetmişti. Ona tıpkı onun gibi bakıp, omzunu kapı kirişine dayadı ve, "Bana verirsen, sana geri vermek için kapını çalma bahanemi elimden alırsın," demesiyle Metehan'ın gözleri kocaman olup açıldı. Nazenin'in imasını anlamıştı ama doğru anlayıp anlamadığına dair şüpheleri vardı. Hâlâ uyuyor olabilir miydi?

"Şimdi sen bana..." deyip sözlerinin devamını toparlamak için duraksayınca, içeriden gelen sesi duyan Nazenin hafifçe kaşlarını ça-

tıp duyduğu sesin doğruluğunu teyit etmek için resmen kulak kabarttı.

Değdi saçlarıma bahar külleri
Nazende sevdiğim yâdıma düştün
Sevenin bahtına bir güzel düşer
Sen de tek sevgilim aklıma düştün
Nazende sevgilim yâdıma düştün
Gurbette sevgilim aklıma düştün
Nazende sevgilim yâdıma düştün

Gözlerini diktiği boşluktan zorda olsa ayırıp Metehan'a baktı ve onun gözlerinde kayboldu sanki. Öyle bir bakışı vardı ki içini görüyor, duygularını anlıyor, korkularını hissediyor gibiydi. Peş peşe yutkunup, "Babam... Bana hep bu şarkıyı söyler," diye fısıldadı. Adamın yüzünde beliren tebessüme takılıp kalan gözlerini çekemiyor, başka bir yere bakamıyordu.

"Adımı bu şarkıdan esinlenerek koymuş," deyip bir kez daha yutkunurken nefes almakta zorlamıştı. Yanakları kızarıp başını önüne eğdikten kısa süre sonra önüne düşen bir tutam saça dokunan parmakları hissetti. Göz ucuyla parmaklarını izlerken, "Bu şarkı senin şarkın yani..." diyen tok ve kendinden emin sesini duymuş, yüzündeki gülümsemeyi ise birazcık görebilmişti.

"Yani... Bizim evde öyle." İçine kaçan sesini çıkmaya zorlamıştı ancak pek başarılı olamamıştı. Küçük bir çocuk gibi, toy genç bir kız gibi verdiği bu tepkiye kızsa da durumu değiştiremiyordu çünkü onun yanında tıpkı böyle oluyordu.

Çocuk gibi, genç bir kız gibi...

Bunun sebebi ise gayet açıktı. Nazenin vali hanım olmayı bırakınca Metehan'ın aurası, yaydığı çekim baskın geliyor, onu alaşağı ediyordu. Bu gerçeği sinir bozucu bulsa da gerçek buydu.

"O zaman bundan sonra bu evde de öyle olacak. Ne zaman bu şarkı çalsa, senin şarkın çalmış olacak," derken bir dakikadır tuttuğu saçı Nazenin'in kulağının arkasına iliştirip, elini geri geçerken de elinin arkasıyla yanağını okşamıştı.

"Hadi gel, birlikte kahvaltı..." diyemeden merdivenlerden gelen sesle sözleri yarım kaldı.

"Oğlum... Abi..." Nazenin, duyduğu iki farklı kadın sesiyle omzunun üstünden arkaya bakarken, Metehan ise kalakalmıştı.

"Anne, Elif..." Sesi şaşkın, yüzü şaşkındı.

"Sonunda yüzünü gördüm şükür," diyerek iki kadının arasından fırlayan yaşlı kadını gördüğündeyse şaşkınlığının yerini tebessüm almıştı. Nazenin merdivenleri çıkan üç kadını da gördüğü anda geri çekilip evinin kapısına doğru giderken Metehan da kapı önüne çıkmış, ailesini karşılamaya hazırlanmıştı.

"Babaanne, sen nereden çıktın?" sorusuyla suratını asan kadın omuzlarını sağa sola sallayıp

"Ananla bacın nereden çıktıysa ben de oradan çıktım," deyince bu cevap karşısında gülüşünü gizleyemeyen Metehan ona yaklaşıp elini öpecekti ki kadının radarına Nazenin takılıverdi.

"Bu kızımız Vali kız sanırım." Ege ağızıyla konuşan tonton, kısa boylu, ak saçlı kadına bakıp masmavi gözlerini fark etmemek imkânsızdı. Omuzlarına yerleştirdiği yazmasının uçlarını düzeltir gibi çekiştirirken hâlâ Nazenin'e bakıyordu.

"Merhaba, hoş geldiniz," deyip gülümserken Metehan'ın annesinin ve kız kardeşinin de kendisine dikkatle baktığının farkındaydı. Onlarla da göz göze gelip hafifçe başını eğerek selamladığı esnada, "Tıpkı annen Meliha'ya benziyorsun," diyen Melek Hanım da Nazenin'i ilk kez görüyordu. Ne enteresan bir durumdu. Yıllardır tanıdığı arkadaşının bir kızı olduğunu bilip sessiz kalmak ve onu ilk kez görmek. Meliha'yla sık sık telefonla konuşsa da karşı karşıya geldikleri zamanlar yok denecek kadar azdı. Onların tanışmasına vesile olan şey oğullarının dostluğuydu. Yıllar evvel Meliha'yla tanıştıklarında uzun süre Nazenin'den haberi olmamıştı. Nasıl olsundu ki? Seyfettin Tuna, kızını resmen saklayarak büyütmüştü.

Meliha, kendisiyle tanıştıktan dört yıl sonra 'bizim bir de kızımız var' dediğinde şok geçirmişti. Abisiyle arasında dokuz yaş olan o küçük kız, şimdi gencecik, güzeller güzeli bir kadın olarak karşısında duruyordu. Onu o zamanlar hiç görmediği için kime benzediğini de bilememiş, ona baktığı ilk anda da kendine hâkim olamayıp bu sözleri söylemişti.

"Göz önünde büyümediğim için bunu sık yaşamıyorum ancak görenler, onun gençliğinin bir kopyası olduğumu söylüyorlar." Söz-

leriyle Metehan, Andaç'tan dinlediği gerçekleri hatırlamıştı. Gücüne, duruşuna hayran olduğu, gönlünü kaptırdığı bu kadının çocukluğunun nasıl geçtiğini, yaşadığı zorlukları belkide o zamandan bu zamana taşıdığı travmaları ilk kez idrak etmiş gibi ona baktı. Ve gözlerindeki hüznü daha o anda gördü.

Yokmuş, hiç var olmamış gibi büyümüştü. On dört yaşında tanıdığı, canını emanet ettiği arkadaşının kız kardeşi olduğunu neredeyse kırk yaşında öğrenmişti. Nedendi bu giz? Ya da bunca gizlilik çabasından sonra neden bu kadar göz önündeydi? Bu şehrin olaylı bir günü olmazdı ve bu herkesçe bilinirdi. Neden buraya görevlendirilmişti? Kafasında dönüp duran sorulara o kadar dalmıştı ki Nazenin'in, "Tekrar hoş geldiniz. Görüşmek üzere," diyen sesiyle resmen ayıldı. Evine girip kapısını kapatmasıyla onlar da içeri girmişti. Annesi, kız kardeşi ve babaannesiyle sarılıp hasret giderirken evin aralık duran kapısında beliren babasını gördü. Eve en son giren annesinin kapıyı kapatmadığı fark etmemişti. Kapıyı kapatmama sebebini gördüğünde ise gülümseyişini gizlemeye çalışmadı.

"Ooo, başkanım hoş geldin."

"Hoş bulduk binbaşı. Seni iyi gördük daha hoş olduk, iyi olduk." Babasına gülümseyip hafifçe başını sallarken birkaç adım atmış ve ona sarılmıştı.

"İyisin değil mi? Bir sıkıntı yok."

"İyiyim, bir sıkıntı yok." geri çekilip ailesine bir kez daha baktı.

"Aç mısınız? Kahvaltı edelim," derken aklı başına gelmişti. Nazenin ile kahvaltı etmeyi düşünmüştü ancak sürpriz misafirlerin gelişiyle genç kadın resmen ortalıktan toz olmuştu. Onun dakikalar içinde gözden kaybolmasına gülmemek için dudaklarını eğip büktükten sorma aklına gelen düşünceyle gülüşünü daha fazla gizleyemedi. Başını önüne eğip sırıttı ve hemen toparlanıp ailesine baktı.

"Hanımlar siz kahvaltıyı hazırlayın, ben de fırına gideyim." Kapıya ilerleyip hızla dışarı çıkarken herkes ardından bakıyor, bu ani gidişin şaşkınlığını yaşıyordu. Metehan ise onların şaşkınlığını, anlamsız bakışlarını y da ne düşündüklerini umursamadan botlarını giyip karşı dairenin kapısını çaldı. Kısa süre içinde Nazenin karşısında belirdiğinde aklından geçenleri toparlayacak vakti olmamıştı.

"Kahvaltıda bize eşlik eder misin?" Lafı eveleyip gevelemeden

soruvermesiyle birkaç saniye duraksayan Nazenin, teklif karşısında tebessüm etti.

"Teşekkür ederim ama ailecek..." diyemeden bileğini kavrayıp onu kendine çeken Metehan, soruyu yalnızca nezaketen sorduğunu belli eder gibi homurdandı.

"Sen gelince de ailecek oluyoruz. Yabancı değilsin." Kapının arkasına elini uzatıp anahtarı çıkardı ve kadının avucuna bırakıp onu doğruca kendi evinin kapısına götürdü. Zile basıp kapıyı açan annesine gülümserken, "Vali hanım da bizimle kahvaltı edecek," demişti ki Melek Hanım söze girdi.

"Ne iyi yapmışsın oğlum. Ben de sizi davet edecektim vali hanım. İçeri geçin lütfen." Kenara çekilip onu içeri alırken Nazenin hâlâ şaşkındı. Metehan ise onun bu hâline gülmemek için dudaklarını kemiriyordu.

"Teşekkür ederim," deyip bir an omzunun üstünden Metehan'a baktı ve onun gözlerindeki muzip pırıltıları gördü. Tabii bir de kendisine göz kırpışını görmüştü.

Mutfağa doğru ilerleyeceği esnada, "Nazenin, sen poğaça mı yemiyordun?" sorusuyla duraksadı. Ev yapımı poğaça yese de fırın ya da pastanede yapılanları asla yiyemezdi. Ancak bunu binbaşının biliyor olmasına şaşırmıştı. Çünkü ona hiç söylememişti. Ayrıca annesinin yanında kendisine adıyla hitap etmesine ayrıca şaşkındı. Göz ucuyla Melek Hanım'a baktığında yüzündeki şaşkın ifadeyi görmesiyle, çocuk gibi ayağını yere vurup ağlamak istedi ama tabii ki böyle bir şey yapmadı. Yavaşça adama doğru dönüp bir adım atarken dişlerinin arasından resmen homurdandı.

"Evet Metehan, ben pastane usulü poğaça yemem!" Melek Hanım bir oğluna, bir de karşısındaki genç kadına bakıp duruyordu. Fakat hisleri hemen oradan uzaklaşmasını söyleyince mutfağa yönelip gözden kaybolmuştu. Nazenin aradığı fırsatı yakalamış olmanın rahatlığıyla Metehan'ı montunun ucundan yakalayıp kendine çekti. Daha önce birkaç kez daha onu kendine doğru çekmişti ancak hiç başarılı olamamıştı. Şu an ise bu müdahaleye hazırlıksız yakalanan adam göğsüne çarparak durabilmişti.

Başını kaldırıp gözlerini buluşturan kadın usulca dudaklarını aralayıp, "Hatırlat da ilk atış talimimi senin üstünde yapayım Metehan

Binbaşı!" diye fısıldayınca Metehan bıyık altından kıs kıs gülmeye başladı. Havaya doğru kaldırdığı yüzüne yaklaşıp, soluğunu hissedecek mesafede durduğundaysa Nazenin gibi fısıldadı.

"Aynı kalbi ikinci kez vuramazsın vali hanım." Yüreğinin atış hızını değiştiren bu sözle bacakları resmen uyuştu, bedeni usulca titredi. Montun ucunu tutan eli farkına bile varmadan Metehan'ın kalbinin üstüne yerleşiverince ikisinin de gözleri o noktaya kilitlendi.

"Kelime oyunu yapma... Düşüncelerimi etkileme. Söz verdiğin gibi zaman ver. Düşüneyim ve yolumu bulayım. O yol sana gelsin ya da gelmesin." Bu sözleri o kadar kısık sesle ve zar zor söylemişti ki Metehan bir adım geride olsa duymazdı.

"Düşüncelerini etkiliyorum yani... Bunu kabul ediyorsun." Nazenin hızla başını kaldırınca sadece gözleri buluşmamış, resmen dudaklarının sıcaklığı da birbirine değmişti.

Aniden oluşan bu yakınlıkla ikisi de donup kalırken birkaç saniye öylece geçti. Yürekleri ağızlarında atıyordu sanki. Nazenin elinin altındaki kalbin değişen ritmini hissediyor, Metehan ise onun hızla inip kalkan göğsünü görüyordu.

"Uzun uzun düşün, tüm yolları dene. Ve buradan kaçamayacağını yaşayarak gör," derken elinin tersiyle kalbinin üstüne dokunmuştu.

"Kendine çok güveniyorsun."

"Hayır, yanılıyorsun. Ben, sana güveniyorum. Hatta benimleyken ritmi bozulan kalbine daha çok güveniyorum." Zor da olsa bir adım geri giden Nazenin sanki bu sözler hiç söylenmemiş, o yakınlık hiç yaşanmamış gibi dimdik durdu. Metehan'ın gönlünü tav eden de zaten bu duruşu değil miydi?

Kadına tebessümle bakarken, "Ekmek, simit ve vali hanım dışındaki herkes için poğaça alacağım," diye sesini yükselterek içeriye doğru seslenip sırıtmıştı ki koluna inen tokatla yerinden sıçradı.

"Sana bir de kalp alayım vali hanım. Az önce olanlar yüzünden kalbin durdu, vicdanın kurudu galiba. Böyle vurulur mu ya!"

"Defol Metehan! Git Metehan! Gözüm seni görmesin Metehan!" diye dişlerini sıkarak resmen carlamasıyla kahkaha atan adam merdivenlere yönelmişti. Birkaç basamak aşağı inip aralarındaki mesafeyi yeterince açınca omzunun üstünden kapıda duran kadına baktı. Evinin kapısında duran, onu tokatlayarak da olsa yolculayan kadına. Ve güldü.

"Gözün görmezse özlersin ama!" Onun yüzünü ekşitmesine sessizce gülerken, "Adamın içinden iflah olmaz bir romantik çıktı. Ya sabır!" Dediğini duymuş, ardından da kapı gürültüyle kapanmıştı.

Bu yaşına kadar romantikliğin yanından bile geçmeyen Metehan bazen kendi sözlerine bile şaşırıyordu. Ancak ne yaptıklarından, ne de söylediklerinden pişman değildi. Bunca yıldan sonra gönlüne düşen bu kadının gidici olmadığını, gönlüne yuva kuracağını hissediyordu. Tüm çabası da bu yüzdendi ya zaten. O his öyle güçlü ve yoğundu ki Nazenin'in etrafında dönmekten, ona sevgisini göstermekten asla geri duramıyordu. Binadan çıkıp aracına geçince dikiz aynasında yansımasını gördü. Hâlâ gülümsediğini fark etti.

"Kaçan kovalanırmış Nazenin Hanım. Kaç bakalım nereye kadar kaçacaksın görelim. Fazla naz da âşık usandırır derler ama senin yaptığın naz benim başıma taç olur. Haberin yok."

***

Evin kapısını gürültüyle kapatıp arkasına döndüğü anda salonun kapısında duran Cihan Bey'le göz göze geldi. Az önce yaşananları görmüş olabilir miydi? Nazenin bu düşünceyle kıpkırmızı olurken onun yüz ifadesini çözmeye çalıştı ancak karşısındaki adam İstihbarat Başkanıydı. Aldığı onca eğitim ve bunca yıllık tecrübeyle jest ve mimiklerini çok rahat kontrol edebilirdi.

Yaşadığı bu telaşın ve utancın bedelini Metehan'a ödetmesi şart olmuştu. Hiçbir şey yokmuş gibi toparlanıp bir adım atmasıyla Cihan Bey de adımladı ve karşılıklı durdular.

"Cihan Bey, hoş geldiniz."

"Hoş buldum..." deyip bir an duraksayan adam, "Vali hanım mı demeliyim yoksa Nazenin mi?" sorusunu sorunca Nazenin gerçekten tebessüm etti.

"Nazenin deyin lütfen." Cihan Bey de gülümseyip başını sallarken mutfağı işaret etmiş ve onu yönlendirmişti. Bu sırada mutfaktan telaşla çıkan Elif evin kapısına doğru bakış atıp babasına ve karşısındaki kadına döndü.

"Az önceki kahkaha sesi abime mi aitti?" Sorunun absürtlüğü ortadaydı ama bu soruyu sormakta haksız sayılmazdı. Az gülen, az konuşan abisi bir tek kendisiyleyken kahkaha atardı. Babasına diktiği gözlerini usulca Nazenin'e çevirdiğinde yanaklarının kızarıklığını

görmüş ve gerisin geri mutfağa girmişti. Demek abisi bu afeti devrana kahkaha atmıştı. Abisinin kendisi dışında birine, bir kadına gülmesinin bu kadar hoşuna gideceği kırk yıl düşünse aklına gelmezdi. Fakat çok hoşuna gitmişti. Onun gerçekten mutlu olması, kendisini de mutlu ederdi.

Elif mutfaktaki işine odaklanmaya çalışırken, Cihan Bey ise kızının kocaman açılan şaşkın gözlerle Nazenin'i süzüp koşar adım mutfağa geri dönmesine gülmemek için dudaklarını kemiriyordu. Az evvel oğlunun kahkahasını duymakla kalmamış, gitmeden önceki son bakışlarını da yakalamıştı. Birbirine oldukça yakın duran ikiliyi sadece birkaç saniye görürmüş olsa da oğlunun gözlerini de görmüştü.

Daha önce hiç tanık olmadığı bir gülümseme yüzünde yer etmişken, gözleri de hiç görmediği bir ifadeyle bakıyordu. Hayranlık, heyecan, karşısındaki kadına kur yapan bir erkeğin çapkın bakışları... Ve onu heyecanla süzen bir kadın.

Gördüğü manzarayı görmemiş gibi yapmak Nazenin'in tahmin ettiğinin aksine çok zor olmuştu. Oğlunun heyecanını görüp, hissedip, bunu görmezden gelir gibi yapmak, boğazına düğümlenen, yüreğini hoplatan merakı yok saymak zordu. Aklında dönüp duran düşüncelerinden sıyrılıp göz ucuyla yanında ilerleyen genç kadına baktı.

Tıpkı Meliha'ya benziyor diye düşünmeden edemedi. Meliha, bir görenin bir daha bir daha görmek, dönüp bakmak isteyeceği kadar masum bir güzelliğe sahipti. Bunu görmeyi bilen tüm gözler görür, bilirdi. Şimdi yanında duran genç kadın da annesinin o duru, saf ve tertemiz güzelliğini taşıyordu. Metehan'ın görünürdeki ayarlarını bozmasına şaşmamalıydı.

"Ben Nazenin diyorsam o zaman sen de bana Cihan amca demelisin. Anlaştık mı?" Anlaşmayı resmileştirmek için elini uzatmış beklerken mutfağa girmişlerdi ve içerideki üç kadın da onlara bakıyordu. Nazenin kendine uzanan ele ve Metehan'a çok benzeyen yüze bakıp yeniden gülümsedi. Elini sıkarken kendinden emin bir sesle

"Anlaştık," dedi.

Onları izleyen Melek Hanım samimi bir gülümsemenin eşlik ettiği sıcacık sesiyle, "Ne anlaşması bu? Özel değilse biz de öğrenebilir miyiz?" diye sormuştu.

"Cihan amca ve Nazenin anlaşması. Bir aradayken Cihan Baş-

kan ve vali hanım yok. Ayrıca yıllar sonra Nazenin ile tanışma şerefine eriştik. Bakın bu bir milattır." Bir süre önce tanışmışlardı ancak kendisinin de dediği gibi, Cihan Başkan ve Vila Hanım sıfatlarıyla tanışmışlardı.

"O zaman biz de Nazenin mi diyeceğiz yani?" Elif'in şaşkın ama heyecanlı bakan gözlerini görüp gülümseyen Nazenin ilk olarak ona yaklaştı ve tokalaştı.

"Evet, lütfen siz de sadece Nazenin deyin." Bu sırada kendisini sıkıca saran kolları hissederek o da Elif'e sarıldı.

"Ben Elif. Ve benim size Nazenin abla demen daha uygun olur sanırım," deyip gülmesiyle Nazenin de gülmüştü.

"Nasıl istersen öyle hitap et Elifciğim." Ondan ayrılıp babaanneye yöneldi. Elini öpüp başına koyduktan sonra pamuk gibi yumuşacık ellerini avuçlarının arasına alıp samimiyetle tutmuştu.

"Tekrar hoş geldiniz."

"Hoş bulduk hanım kızım. Ben Zümrüt, Metehan'ın babaannesiyim."

Nazenin, kadını bir güzel süzüp hayranlık dolu bir gülüşle, "Babaannesi mi? Söylemeseydiniz halası olduğunuzu falan düşünürdüm," demesiyle Zümrüt Kılıçarslan hoş kahkahasıyla evi inletmişti.

"İlahi vali hanım kızım..." bir an durup hemen hitabını düzeltti.

"Nazenin kızım... Sen çok yaşa emi." Nazenin memnuniyetle başını sallayıp, "Siz de çok yaşayın, sağlıkla inşallah," demiş ve Melek Hanım'a dönmüştü.

"Siz de annemin en iyi arkadaşı Melek Hanımsınız. Buraya geldiğinde sizden epey bahsetti."

"Madem sen Nazenin olarak buradasın, lütfen Melek teyze ya da Andaç oğlum gibi Melek anne diye hitap et güzel kızım." Onu kollarının arasına alıp anne şefkatiyle sarınca Nazenin'in boğazı düğüm düğüm olmuştu. Annesini özlediğini yüreğinin derinlerinde hissederken mırıldandı.

"Melek teyze diyeyim o zaman."

"Çok memnun olurum," derken birbirlerinden ayrılmışlardı ama Melek onun sırtını şefkatle sıvazlamaya devam ediyordu. Nazenin hepsine bir kez daha bakıp tebessüm ederken gözü mutfak tezgâhına takıldı.

"Ben de yardım edeyim."

"Sen otur kızım, biz her şeyi hazır ettik bile," diyen Zümrüt Hanım'ın sözlerini Melek ve hatta Elif bile tekrarlamış ama bizim kız pes etmeyip onlara katılmıştı. Sohbet ederek masayı hazırlarken Cihan Bey ise dört kadını sessizce izliyor, muhabbetlerini dinliyordu. Kızı Elif'in merakına yenik düşüp sorduğu her soruya sabırla cevap veren Nazenin mesleki yaşamını anlatırken eve giren oğlunu görerek bıyık altından güldü. Gözleriyle kadınları işaret ettiğindeyse Metehan pürdikkat onlara baktı.

Kardeşiyle kırk yıllık dost gibi sohbet eden Nazenin'i, onları sessizce ama merakla dinleyen annesiyle babaannesini bir süre izledi. Yüzünde beliren tebessümden ve babasının kedisini izleyen gözlerinden ise bir haberdi. Dakikalar sonra, "Ekmekler geldi," demesiyle hepsinin gözleri üstüne dönmüştü.

"Hoş geldin oğlum. Geldiğini duymamışız. Hadi masaya geçelim," deyip elindekileri masaya bırakan Melek Hanım yanından geçen oğlunun yüzünü avuçlarının arasına alıp usulca sevmeyi de ihmal etmemişti. Annesine gülümseyip göz kırpan Metehan, bir an için Nazenin'e baktı. Melek Hanım ise bu kaçamak bakışı yakalamakta zorlanmamıştı.

'Bir haller var bu çocukta ama hadi hayırlısı' diyen iç sesini yok saymaya çalışarak masanın başında durdu. Kızlar da hazırladıkları kahvaltılıkları masaya getirince hepsi yerlerine geçmek için hamle ettiler. Yan yana sandalyelere oturmaya hazırlanan Nazenin ve Metehan'ın omuzları çarpışınca gözleri birbirini bulmuştu.

"Besili misin sen? Koca yere sığamadın," diye homurdanan kadına bakmayı kesip şöyle bir kendine baktı.

"Nerem besili benim? Normal insan boy işte." Nazenin de tıpkı onun kendisini incelerken ki ifadeyi takınıp ona dikkatle bakmaya başlamıştı. Ancak yaptığı hatayı çok geç fark etmişti. Adamın normal insan boyu, beden yapısıyla falan alakası yoktu. Kapı gibiydi, kocamandı. Zaten kapıdan geçerken ne yanında ne de üstünde boşluk kaldığı söylenemezdi. Sıfıra sıfır gibi geçiyor, o yüzden de başını hafifçe eğiyordu. Bu hareketini dün akşam ilk kez fark etmişti.

"Kalk, git şu kapıdan geç. Kalk kalk..." Herkes onlara bakıp muhabbetlerini sessizce dinlerken Metehan homurdana homurda-

na yerinden kalmış ve kapı kirişinin altında durmuştu. Ailesindeki kimse onun bunu yapacağına dahi ihtimal vermiyorken, Metehan'ın Nazenin'in saçma isteğini ikiletmemesine şoke olmuşlardı. Karnı aç bir Metehan, doymadan masadan kalkmazdı. Bu zamana kadar görülmemiş bir şeyi görüyorlardı ve yaşadıkları şokta haklılardı.

Kirişin altında dimdik duran adamın sağı solu kapanmıştı. Belki bir ihtimal yanından sinek falan geçerdi. Boyu ise tepe noktaya ulaşmak üzereydi. Hatta saçlarının uçları o noktaya değiyordu.

"Elifcim sen de kalkıp abinin fotoğrafını çeker misin lütfen?" Elif ortamdaki eğlenceye hemen ayak uydurup gülerek ayaklandı ve abisinin fotoğrafını çekti. Bu sırada ayaklanan Nazenin, "Bir de beni çek de normal insan boyu nasıl oluyor görsün," diyerek Metehan'ın az evvel durduğu yere geçip kameraya dişlerini göstererek gülümsedi. Onu dikkatle izleyen adam bu yaptığına kıs kıs gülerken Elif ve Nazenin iki fotoğraf arasındaki farka bakıp kahkahayı patlatmıştı.

"Normal ve besili..." diyerek fotoğrafları Metehan'a da gösterirlerken Melek Hanım gülerek söze girdi.

"Besilisin sen oğlum kabul et. Hangi çocuk iki buçuk yaşına kadar annesini emer?"

"Hayda... Anne oldu mu şimdi?" Melek Hanım oğlunun sitemine daha da gülerken Cihan Bey o günleri hatırlamış gibi gözlerini devirmişti.

"Buzağı gibiydin aslanım sen." Benzetmesi, sofraya yeniden oturan üçlünün kopuş noktası oldu. Metehan homurdanıyor, Nazenin ve Elif ise için için gülmekten her geçen saniye kızarıyordu.

"Sen bu performansla ilkokula kadar zorlarmışsın binbaşı," diye zar zor konuşan Nazenin zorla soluklandı. Ancak onun sözleriyle Cihan Bey, Melek ve Zümrüt Hanım bile kahkahayı patlatmıştı.

"İyi ki varım. Ben olmasaydım neye gülecektiniz acaba?"

"Hehh, geldi kendini beğenmiş binbaşı. Ben de egonu uzun süredir kullanmadığın için baygınlık geçirdi diye korkmaya başlamıştım." Elif, Nazenin'in inci gibi dizilmiş dikenli sözlerine gülmekten ağlayacak hâle gelmişti.

"Abicim, cevap veremedin sanki? Herhangi bir şeye cevap veremediğini ilk kez görüyorum. İşte bu çok şaşırtıcı."

"Elif!" diyen uyarır ses tonuyla kardeşini sustursa da bu tonlama Nazenin'in keskin bakışlarına işlememişti.

Metehan, "Tamam, tamam söyle rahatla. Söyle," diye isyan ederek tamamen Nazenin'e döndü. Önündeki salatalık ve domatesle uğraşan kadın ise hiçbir şey yokmuş gibi omuz silkip, "Üstüme iyilik sağlık. Ağzımı bile açmadım," derken çok rahat ve sakindi. Sanki az önceden beri Metehan'ı deli eden kendisi değilmiş gibi öyle rahattı ki masadaki tüm gözler ona 'ciddi misin?' dercesine bakıyordu.

"Zorsun zor. Asi, hırçın, çoğunlukla da sinir bozucusun." Ailesi, masadaki varlıklarını unutup çatır çatır sözlerini sıralayan Metehan'a bakıp kalmışlardı. Cihan Bey öksürür gibi yapıp oğlunu kendine getirmeye çalışırken Nazenin'in bıyık altından güldüğünü fark ederek araya girmekten vazgeçti.

Bir süre havada asılı kalan sessizliği Elif'in neşeli sesi dağıttığında ikisi de buna memnun olmuştu. Çünkü aileninin büyüklerinin gözleri üstlerindeydi ve o gözler çok şüpheli bakıyordu.

Kardeşinin evde tek çocuk olarak kalmasına ve bütün ilginin kendisine vakfedilmesine olan isyanını dinleyip tebessüm eden Metehan, ekmek almak için annesinin yanında duran sepete uzandı. Bu sırada oğlunun parmağında kızarık görünen yara izini fark eden Melek Hanım çatık kaşlarının altından ona baktı.

"Oğlum, parmağına ne oldu?" sorusuyla elini geri çekip göz ucuyla Nazenin'e bakmadan edemedi. Kadının yüzünde belirmek üzere olan sırıtışı yakalamıştı.

"Sakın güleyim deme ve sakın anlatma. Yoksa şu cadının dilinden kurtulamam." Az önce Metehan'a odaklanan gözlerin şimdiki adresi tabii ki Nazenin'di.

"Neye gülmeyeyim, neyi söylemeyeyim? Yemek yaparken biber yerine parmağını kestiğini mi? Mutfak gazisi olduğunu mu? Tamam söylemem. O kocaman, bordo egona zeval gelsin istemem. Ayıp ediyorsun." Sözleriyle resmen gürleyerek kahkaha atan Cihan Bey, Nazenin'in diliyle oğlunu alaşağı etmesine hayran kalmıştı.

"Gerçekten mi? Gerçekten zeval gelsin istemeyen hâlin bu mu?" diye dişlerinin arasından homurdanan oğluna bakıp dudaklarını birbirine bastırarak gülmemek için savaş veren Melek Hanım, Nazenin'in yine hiçbir şey yokmuş gibi sakin sakin kahvaltısına devam ettiğini görünce dayanamayıp gülmeye başlamıştı.

"Anne, sen de mi ya?"

"Ay oğlum kusura bakma ama... Nazenin onca lafı söyleyip böyle sakin duruyor ya... Ona güldüm. Sana değil." Eli maşalı, dili dikenli, dik duruşlu, keskin bakışlı, pek de güzel bu genç kadına resmen hayran olmuştu.

"Aaa Nazenin'e güldüysen tamam o zaman!" diyen oğlu kendilerine hâlâ laf yetiştirebiliyor olsa da bunu Nazenin'e yapamıyordu. Oğlunun bu hâli komik olsa da daha fazla huysuzlanmasın diye kahvaltısıyla ilgilenmeye devam etti. Bu sırada torununun parmağını dikkatle inceleyen Zümrüt Hanım yaranın kapanmış ancak hâlâ kızarık görüntüsünden memnun olmamıştı.

"Metehan, sen bunu doktora gösterdin mi evladım?"

"Hayır babaanne göstermedim," derken ayaklanan adam çaydanlığı alıp masaya döndü ve boş bardakları doldurmaya başladı.

"Ama evladım keşke doktora gitseydin. Çok derin kesmişsin." Çaydanlığı ocağın üstüne bırakıp geri döndüğünde babaannesini şakağından bir güzel öpmüştü.

"Hayır görünende şer, şer görünende hayır vardır demişler tontonum." Ailesinden hiç kimse ne demek istediğini anlamamış olsa da mesaj asış sahibine yani Nazenin'e ulaşmıştı. Bu şerdeki hayır kendi oluyordu.

Kahvaltının ardından kahvelerini içmiş, sohbet etmişlerdi. Saat akşamüstüne yaklaştığındaysa aile fertleri geri dönmek için ayaklanmıştı. Sadece birkaç saatliğine geldiklerini, buraya gelebilmek içinse Cihan Bey'e epey dil döktüklerini anlatan Melek Hanım'la vedalaşan Nazenin, onun ardından Zümrüt babaanne ve Elif'le de vedalaşmıştı. Sıra Cihan Bey'e geldiğinde el sıkışmakla yetinip, "Görüşmek üzere," derken Cihan Bey içtenlikle gülümsedi.

"Kendine dikkat et Nazenin. O deli babanla beni karşı karşıya getirme.

"Tamam, sizi karşı karşıya getirmemeye çalışırım," diyerek gülen genç kadın ve Metehan apartmanın önünde bekleyen arabaya kadar onlara eşlik etmişti. Araca binmeden önce oğlunu kucaklayan Cihan, "Dikkat et aslan parçası," deyince Metehan'ın yüzünde tebessüm oluştu.

"Sen de dikkat et baba." İkisi de birbirini süzüp gülümsedikten sonra Cihan Bey de araca geçti ve araç hareket etti. Yaşlı gözlerle

kendilerine bakan kız kardeşine, dualar okuyan dudakları kıpır kıpır oynayan annesi ve babaannesine el sallayan Metehan, "Allah kavuştursun," diyen nahif sesle kendine geldi. Ona doğru döndü, başını hafifçe sallayarak, "Amin," derken belini usulca sarıp apartmana girdi.

Nazenin, belini saran, dokunduğu yere sıcaklığını yayan elin varlığına ses etmeden basamakları çıkıp evine geldiğinde, "Kahvaltı için teşekkür ederim. Uzun zamandır bu kadar keyif aldığım bir sofraya oturmamıştım," deyince Metehan'ın kaşları çatıldı. Bakışları iki hafta önce kestiği parmağını buldu.

"Ne yani, gazi olduğum günkü akşam yemeği keyifsiz miydi?" sorusuna gülen genç kadın, "Uyanık..." diyerek evine girmiş, kapıyı kapatmadan önceyse gözlerinin içine bakıp, "Görüşürüz," demişti. Kapanan kapının ardında gözden kaybolan kadının kaçar gibi gidişine gülümseyen Metehan da evine girdikten sonra derin bir iç çekti. Geri dönüp Nazenin'i görmemek için kendine saçma sapan işler bulup vakit öldürürken, Nazenin de kız arkadaşlarını aramış ve olan biteni anlatmıştı.

Kızlar duyduklarından gayet memnunlardı ve onu cesaretlendirmeye devam ediyor, her şeyi bir kenara koyup Metehan'a şans vermesi gerektiğini yineliyorlardı. Nazenin, canı gibi kardeşi gibi olan kızlardan olumlu sözler duymanın huzuruyla evinde dört dönerek sabahı sabah etti. Tıpkı kendisiyle aynı duyguları paylaşan adam gibi.

14. BÖLÜM

Haftayı yine yoğun ve yorucu geçiren Nazenin, Metehan'la birlikte Ankara uçağına bindiğinde cam kenarına oturdu ve gözlerini pürüzsüz görünen gökyüzünün maviliğine çevirdi. Uçağın kalkış yapmasından kısa süre sonra göz kapaklarının ağırlaştığını hissederek gözlerini kapadı. Bu sırada usulca yanağını kavrayan el, başını yana çekmiş, başı güçsüzce Metehan'ın omzuna düşmüştü.

Yol boyunca gözünü dahi kırpmadan huzurla uyurken, omuzlarına dolanıp bedenini kendi bedenine yaslayan adama minnet duymuştu. O kadar yorucu günler geçirmişti ki ne başını kaldıracak ne gözü açacak hâli kalmıştı. Şu an bu uyku ona herhangi bir şeyden daha kıymetli geliyor. Sağ yanında oturan adama iyice sokulduğunu belli belirsiz anımsıyordu. Sol kolunu onun karnının üstünden beline ne zaman doladığını ise hatırlamıyordu.

Saçlarında usulca dolaşan parmakların dokunuşuyla derin bir uykuya dalarken son hatırası ve hissi başının üstüne konan öpücüktü. Yanağını adamın göğsüne iyice yerleşmek ister gibi sürttükten sonrası yoktu. Koca bir boşluk ve karanlıktı. Uçağın içinde inişe geçmek üzere olduklarını duyuran anonsla gözlerini aralarken kulağına fısıldanan, "Geldik... Hadi uyan ve kemerini bağla." Sözlerini işitmişti. Şiş, kızarık ve yorgun gözlerini aralayıp bakındı. Bu sırada başını Metehan'ın göğsünden ayırıp geri çekilirken, "Teşekkür ederim," diye mırıldanmadan da edememişti. Yüzüne dağılan saçları iki eliyle geriye iten adam gülümseyerek gözlerine bakıp yalnızca omuzlarını silktiğinde Nazenin'in yanaklarındaki kan akışı kızarıklığa sebep oldu. Bu görüntüsü Metehan'ı daha çok güldürdü.

"Biraz bile olsa dinlendiğini görmek güzel." Nazenin yalnızca ba-

şını sallayıp arkasına yaslandıktan sonra uçak inişini gerçekleştirmiş, bir saat içinde de havaalanından çıkmışlardı.

Otoparkta kendilerini bekleyen kişiden anahtarı alıp aracın direksiyonuna geçerken göz ucuyla Metehan'a baktı. Sürücü koltuğunu kendisine bırakmasına şaşıracak olmuştu ki, "En son göle giderken kullandın. Araç kullanmamaktan bildiğini de unutacaksın. Sen kullan," dediğini duyarak güldü.

"Doğru," deyip babasının arabasını çalıştırdı ve Ankara'daki evlerine doğru yola çıktı. Yol boyunca uzun zaman sonra araç kullanmanın keyfini çıkardı. Radyoda çalan şarkılara eşlik etti, özlediği şehre, öğrencilik yıllarının geçtiği caddelere baktı uzun uzun. Geçtiği yerlerde aklına gelen anıları gülümseyerek Metehan'a anlattı. Heyecanla ve özlemle anlattığı her şeyi sessizce dinleyen adam ise arkasına yaslanmış, gözlerini ona dikmiş pürdikkat izliyordu.

"Neden öyle bakıyorsun?" sorusu esnasında yanan kırmızı ışık durmasına sebep olmuştu.

"Güzele bakmak sevaptır derler sayın valim. Hiç duymadın mı?" Yanakları trafik lambasıyla yarışır gibi kızarırken onun dizine uzanıp dürtmek istedi. Ancak elini havada yakalayan adam elini sıkıca tutmuştu.

Elini saran sıcacık elin ısısıyla irkilen Nazenin ılık sarıya dönerken vites koluna uzanmak bahanesiyle ellerini ayırdı. Tek kelime etmeden evlerinin bulunduğu site bahçesine girip apartmana doğru ilerledi. Bahçe o kadar kalabalıktı ki kimseyi ayıramıyordu. Aracını bulduğu ilk boşluğa, girişin sağ tarafına çekip kemerini çözdü. Aracın kapısını açıp dışarı çıktığı anda kopan yaygarayı duyarak sol tarafta öbek gibi duran kalabalığa baktı.

"Ooo... Bakın kim geldi..." bağırışının ardından gruptan, "Nazo..." sesleri yükselmiş, komşular, eş dost, akraba ve nicesi Nazenin'e bakmaya başlamıştı. Bu sırada Metehan da araçtan inip etrafa göz gezdirdi. Belindeki silahı el yordamıyla kontrol edip ceketinin altına iyice sakladı ve bagaja yöneldi. İki küçül valizi alıp bagajı kapattığı sırada Nazenin az evvel yaygara kopartan gruba doğru ilerliyordu.

Metehan ise daha önce birkaç kez geldiği sitenin içinde ilerleyip apartman girişinde durdu ve eşyalarını yere bırakıp onu izlemeye başladı.

Nazenin Üniversiteden en yakın arkadaşlarının oluşturduğu kalabalığa gülerek yaklaştı. Hepsi karşısında duruyor, sanki o yılların üstünden uzun zaman geçmemiş gibi aynı şen şakraklık, gırgır soluksuz sürüyordu hem de kendisi ağzını bile açmaya fırsat bulamamışken. Birkaç adım atıp onlara yaklaşırken karşılamanın iyice suyu çıkmıştı. Islık ve alkış sesleri birbirine karışıyordu. Metehan omzunu apartmanın dış duvarına dayamış, bir sigara yakmış ve onları izlemeye devam etmişti. O kalabalığı oluşturan yedi adamı da tek tek incelerken hepsinin ya savcı, ya hâkim ya da avukat olduğunu varsayıyordu.

Mesleklerini düşününce hiçbiri bu şamatayı yapacak adamlar değillerdi ama özel hayat ve arkadaş ortamı söz konusu olunca hepsi değişiyordu işte.

Nazenin arkadaşlarına gülüp 'tamam artık durun' diyecekti ki kalabalığın arasından fırlayan Kerem koşarak yanına geldi ve bir anda beline sımsıkı sarıldı. Ayakları anında yerden kesilen Nazenin dünyanın döndüğünü hissediyor ama gözlerini sıkıca kapamış hiç açmıyordu.

Gördüğü manzaraya dişlerini sıkarak bakan Metehan dudakları arasından, "Lavuk!" diye fısıldarken kan beynine sıçramıştı. Kimdi bu kendini bilmez? Ne demeye sevdiği kadına böyle sarılıp döndürüyordu? Ona sardığı ellerini kırma isteğiyle dolup taşarken, "Kerem Savcım, beni bu kadar özlediğinizi bilmiyordum," diyen Nazenin'i duydu. Söylediği sözlerle homurdanan adamın Nazenin'in saçını usulca çektiğini gördüğündeyse sigarayı yere atıp botunun ucuyla parçalarcasına ezdi. Gidip aralarına girme dürtüsünü ise birbirlerine daha sıkı sarılmaları engellemişti. İkisi de birbirinin sırtını sıvazlıyor ve fısır fısır konuşuyordu.

"Sen özlenmez misin sayın valim," deyip Nazenin'in yüzünü sıkıca tuttu ve başının üstünü öptü. Arkadaşlarına dönüp, "Vali olmuş iki gözümün çiçeği." Bağırışıyla gruptan kahkahalar koparken Metehan başını apartmanın duvarına vurarak kırmanın eşiğindeydi. Öpmüştü. Sarılması yetmiyor gibi bir de alnını öpmüştü.

"Ulan seni var ya..." homurtularını yanında beliren Andaç'ın gölgesi susturdu. Çatık kaşlarını ve öldürücü bakışlarını toparlayıp dostuna odaklanmaya çalıştı. Ancak bunu pek başaramamıştı. Çünkü Andaç bir anda yanında belirivermişti.

"Can Kardeşim... Hoş geldiniz. Gözümüz yollarda kaldı," diyen dostuna sarılırken gözlerini hızla kırpıştırdı. Sanki bunu yaparsa gözlerindeki o bakış yok olup gidecekmiş gibi.

"Hoş bulduk Andaç'ım. Vali hanımın bitmeyen işleri yüzünden geç geldik kusurumuza bakmazsın artık. Sonuçta kardeşini benden iyi bilirsin diye düşünüyorum." İkisi de birbirinden uzaklaşmış ancak kollarının dış kısımlarını sıkı sıkı tutmaya devam ediyorlardı.

"Bilmem mi? Hiç dur durağı yok bu kızın. Deli!" deyip kıs kıs gülerken Metehan da ona eşlik etmeye çalıştı. Bu sırada arkadaşını şöyle bir süzüp gerçekten gülümsedi.

"Ooo, bu ne yakışıklılık biraderim. Yakıyorsun. Damat gibi olmuşsun."

Andaç gururla göğsünü kabartıp, "Olmuşum dimi," dediği anda kahkahaları birbirine karıştı.

"Olmuşsun tabii lan."

"Allah seni de böyle görmeyi nasip etsin. Yarın ayakkabımın altın senin adını yazacağım."

Metehan çatık kaşlarının altından ona bakarken, "Onu gelin hanım ve arkadaşları yapmıyor muydu oğlum?" diye sorduğunda Andaç omuzlarını salladı.

"O gelinse ben de damadım kardeşim. Benim ve arkadaşlarımın ne eksiği var. Allah Allah ya..." derken kardeşinin sesini duydu.

"Geç dalganı..." diyerek Kerem'den ayrılışını ve koşar adım diğerlerine sarılmasını izledi.

"Aha deliler toplanmış. Bulmuşlar hemen birbirlerini." Metehan onunla aynı yöne bakıp 'hıhı' diye homurdanırken Nazenin'in arkadaşlarıyla hasret gidermesini izlediler. Kucaklaşma faslı son bulunca Andaç usulca gruba doğru ilerledi.

"Şükür kavuşturana. Bir an düğünü kaçıracaksın diye düşünmeye başlamıştım." Omzunun üstünden sesin sahibine bakıp gülen Nazenin, abisini bir güzel süzmeyi de ihmal etmemişti.

"Bu ne yakışıklılık binbaşım. Kalbimi çalıyorsunuz," diye mırıldanırken abisine sarıldı. Andaç ise o anlarda kıs kıs gülüyordu.

"Nerede kaldın güzelim?"

"İşlerim uzadı. Geç kaldığım için özür dilerim." Andaç gülüşünü gizlemeye çalışıp suratını asmış bakıyor, bir yandan da başını sağa sola sallıyordu.

"Özrünü bir şekilde kabul ederim," deyip yanağını uzatınca Nazenin gülmeden edememiş ve abisini uzun uzun öpmüştü. Metehan ise bu görüntüyü izlerken kalbinin sıcacık olduğunu hissetti. Bir an burnunun ucu sızladı sanki. Elif nerelerdeydi acaba? Kesin üst katta annesiyle birlikte Meliha anneye yardım ediyordu.

Nazenin üstlerinde dolaşan o bakıştan bir haber abisine nazlanıp, "Affedildiysem..." dediği sırada apartmandan koşarak çıkan ve 'Nazom' diye ortalığı birbirine katan sesi duydu. Sinem ayağındaki topuklu ayakkabılarına, abiye elbisesine ve topuz yapılan saçına rağmen üstüne doğru koşarken öyle komik görünüyordu ki herkes gülmeye başlamıştı. Sinem hızla boynuna atlayıp sımsıkı sarılınca o da kollarını arkadaşına sardı.

"Nazom, hoş geldin. Gelemeyeceksin diye çok korktuk. Görümcen azıcık kafayı yedi. Seni gördüğünde çiğ çiğ de yiyeceğine eminim," derken geri çekilmiş ve gözleri buluşmuştu. Gözleri birbirine değdiği anda ikisi de titrek bir nefes aldı. Gözlerine dolan yaşları birbirlerinden değil ama diğer herkesten saklamaya çalıştılar.

"Sizi çok özledim," deyip arkadaşına yeniden sarılan Nazenin Metehan'ı görmüştü. Yüzünde belli belirsiz bir tebessümle kendisine bakıyordu. Hemen toparlanıp Sinem'den ayrıldı ve onun koluna girerek diğer arkadaş grubuna yöneldi. Ankara Hukuk yıllarından kendisine kalan en kıymetli kişilere şöyle bir baktı. Sonra hepsiyle sohbete başladı.

Her yandan 'Nazo n'aber?', 'Nazo bir sıkıntı yok değil mi?', 'Nazo özledik be kızım' sesleri yükseliyordu. On kişilik bir gruptu onlar. Bitirim ekibi lakabıyla dört sene boyunca okulun tozunu attırmışlardı.

Şimdi on kişiden üçü avukat, üçü savcı, üçü hâkim olmuştu. Dokuzu hukuk alanında kariyerlerine devam ederken 'eşitliği bozmayayım. Ben Vali olacağım' diyen tek kişi ise Nazenin olmuştu. İlk başlarda bu söylemlerine kimse inanmamıştı ancak yıllar geçerken ve mezuniyet yaklaşırken Nazenin'in fikrinin değişmemesiyle ciddi olduğunu anlamışlardı. Ve ona en büyük desteği de bu Bitirin ekibi yapmıştı. Nazo'ları Seyfettin Paşa'ya trip atıyorsa onlar da atmıştı. Küstüyse onlar da küsmüştü. Sonunda da zafer onların olmuş, Seyfettin Tuna'yı yıldırma politikasıyla ikna etmişlerdi.

"Bitirim Ekibinin kadrosu tamamlanmış," diyen gür ses bahçede

yankılanınca aralarında çevirdikleri özlem dolu şamatayı kestiler ve hepsi kendilerine yaklaşan Seyfettin Paşa'ya döndüler.

"Ooo, paşam..."

"Ooo, vali hanım," diyen Seyfettin bıyık altından gülmeyi de ihmal etmiyordu.

"Heyt be, ağzına da ne yakıştı paşamın. Havaya bak, vali hanım..." diye yaygarayı basan Kerem'e usulca dönen Seyfettin

"Kes lan. Hepsi senin suçun. Sen Nazo'nu ikna edip caydıracağına, beni onun aklına uydurdun. Siktir git gözüm görmesin," diye yine gürleyince herkes kedi gibi pusmuştu. Eee, hepsi yediği naneyi biliyordu. Adama az çektirmemişlerdi. Askeri Lojmanların içine girip apartman önünde oturma eylemi yapıp, bir de 'Nazo'muz Vali olsun' diye pankart açmak anca bu manyakların aklına gelirdi.

Koca Seyfettin Paşa, eline ıslak bir odun alıp hepsini dövmeyi çok istemişti ama hiçbirine de dokunamamıştı. Çünkü biliyordu ki kafalarına koyduklarını kapısına yatarak gösteren o gençler, bir gün bu ülkenin en iyi hukukçuları olacaktı. Eee, adalet herkese lazımdı.

"Pis eylemciler... Bitirimmiş... Ulan ben sizi bitirirdim de..." derken gözü Sinem ve Nazenin arasında gitti geldi.

"Siz danalar, Sinem, Birce ve Nazenin'e dua edin." Sözleriyle Sinem ve Nazenin gülmeye başlamıştı. Birce de gelin olma telaşında olmasa ve şu an yanlarında olsa kesin kendileri gibi gülerdi. Tabii bir de Seyfettin Paşa Kayınpederine göz süzül gülümserdi ama neyse. Birce gelin kız işini bilirdi.

"Seyfettin Paşa amcacım, affedersin ama askere gittiğimizde hepimizin ağzına özenle sıçmandan anladık biz bunu," diyerek araya giren Poyraz'ın nokta atışı tespiti erkeklerin yüzünü ekşitmelerine sebep olmuştu. Andaç ise onların yüzlerinin hâline bakıp kahkaha atarken söze yine Kerem girdi.

"Hayır hiç üşenmedin mi Seyfettin Amca. Hepimizin birliğini, taburunu falan bulup 'ağızlarına sıçın' demeye."

"Yoo, hiç üşenmedim oğlum. Emin olabilirsin." Seyfettin Paşa karşısındaki yedi adam da askere gidince komutanlara hususi emir vermişti. Yani sitem etmekte haklılardı. Harbi harbi 'ağızlarına sıçın da içim soğusun' demişti. Emri de aynen yerine getirilmişti. O günleri, onların macera dolu askerlik çilelerini hatırlayıp kıs kıs gülerken kızına sarıldı.

"Hoş geldin Nazenin kız. Hoş geldin yavrucuğum," diye fısıldarken alnını öpmüş ve kokusunu içine çekmişti. Nazenin huzurla derin bir nefes alıp babasına sıkıca sarılırken, "Hoş buldum babacım," demiş ve Seyfettin'in yelkenleri suya inmişti. Dik duran omuzları düşmüş, belini biraz kırıp ona doğru eğilmiş ve daha sıkı sarılmıştı. Sanki bu, mümkünmüş gibi. Onları dolu dolu gözlerle izleyen Sinem daha fazla dayanamayıp, "Hadi hadi, geç kalacağız. Vali hanımın hazırlanması lazım," diye araya girmesiyle baba kız birbirinden ayrıldı. Sinem koluna girip kendisini çekiştirerek apartman girişine doğru yol alırken Metehan'a bakmaktan kendini alamadı. Tam adamın önünden geçerlerken Sinem'i durdurup Metehan'a döndü. Ne diyeceğini bilemeyerek sadece, "Akşam görüşürüz," dediğinde Metehan başını usulca sallayıp, "Görüşürüz," demişti. Bu sırada Sinem'e de başıyla selam verip, "Savcı Hanım," dediğinde Sinem de aynı hareketle karşılık verdi.

"Binbaşı, hoş geldiniz ve görüşürüz." Arkadaşını hızla çekiştirip apartmana girdi ve merdivenleri koşar adım çıkmaya başladı.

"Ama maşallah. Dalyan gibi mi desem, kapı gibi mi? Maşallah yani. Bu ne? Durdun durdun, turnayı gözünden vurdun diye buna diyorlar Nazom." Sinem'in ballandıra ballandıra konuşması Nazenin'i utandırmıştı.

"Sussan mı bir duyan olacak ve yanlış anlaşılacak."

"Yanlış anlaşılacak bir şey kaldı mı ki? Bence sen bu gece ve yarın gece gözünü dört aç balım. Bekâr kızlar bu adamı gözüyle yer, yer." Sözleriyle Nazenin'in beyninde şimşekler çakmıştı sanki. Ne demekti gözüyle yer? Kim bakacaktı Metehan'a? İçindeki utanma hissi yok olup kıskançlık baş gösterirken arkadaşına omuz atıp önüne geçti.

"Tahrik etme beni. Yolarım hepsini," deyip kapısı açık olan eve girdi, kapıyı ise dan diye kapatmadan önce, "Sen Metehan Binbaşıya kapı gibi mi demiştin? Al sana kapı!" diye homurdandı. Sinem suratına kapanan kapıya şok içinde bakıp kalırken, Nazenin'in ilk kez trip attığını fark ederek kahkahayı bastı.

Asker baba ve asker abinin yetiştirdiği o inatçı, ketum, asık suratlı, duvar gibi kız gitmiş, yerine bir kadın gibi tepkiler veren, kıskanan ve bunu gizlemeyen biri gelmişti. Ne Sinem ne Birce ne de diğerleri bu kadını hiç tanımıyorlardı. Nazenin'i bu yönüyle tanımak eğlenceli olacağa benziyordu.

***

Kına gecesi için siyah bir elbise giyen Nazenin aynada kendine şöyle bir baktı ve gördüğünden memnun oldu. Elbisenin göğüs kısmı küçük siyah taşlarla bezenmişti ve bu taşlar karın kısmını da sararak elbisenin sol tarafından ayaklarına uzanan etek boyunca devam ediyordu. Sol tarafındaki parıltının aksine sağ taraftaki kumaş ise sadeydi. O kısma taşlar işlenmemişti. Sol bacağı boyunca, dizinin epey üstüne kadar uzanan ters V şeklindeki yırtmacından dolayı bacağı boylu boyunca açıktaydı. Etekteki V kesimin bir benzeri göğüs kısmında da vardı ve oldukça cesur bir göğüs dekoltesine sebep oluyordu.

Saçlarını ensesinde topuz yaptırdığı için bu görüntüyü gizleyecek hiçbir şey de kalmamıştı, zaten onun da dekoltesini kapatmak gibi bir niyeti yoktu. Madem giyiyordu da neden kapatmaya çalışsındı. O zaman hiç giymezdi. Dudaklarına kırmızı rujunu sürüp, koyu renk, dumanlı bir makyajla ve kalem çekilerek daha da belirginleşen yeşil gözlerine baktı. Her şey tamam gibiydi.

Ayağına ince topuklu gümüş renkte ayakkabılarını giyip, eline de aynı renkte ve parıl parıl minik çantasını alarak odadan çıktı. Koridordaki aynanın önünde makyajını düzelten Sinem, "Nazom hazırsan..." diyerek kendisine dönmüş ve öylece kalmıştı.

"Oha, çok güzel görünüyorsun. Ayrıca gelinden güzel olmuşsun. Millet görümce kıskanmış diyecek," deyip gülse de gözünü arkadaşından alamamıştı.

"Hatuna bak be..." deyişiyle gözlerini deviren Nazenin onu dürtükleyerek kapıya yönlendirdi.

"Zevzeklik etme de yürü hadi Sinem. Birce'nin dilinden kurtulamayacağız."

Kızlar şıkır şıkır hazırlanmış hâlde evden çıkıp merdivenleri indiler. Apartman girişinde durmuş ciddi bir şeyler konuştukları yüzlerinden belli olan Metehan Binbaşı ve Yusuf Yüzbaşı ayak seslerini duyunca kendilerine dönmüş ve kalakalmıştı. Metehan boydan boya Nazenin'i süzüp ağzına toplanan tükürüğü yutmayı bile başaramazken yüzbaşı da ondan pek farklı değildi. Şaşkınlığı gözlerinden belli oluyor, birkaç aydır neredeyse her gün gördüğü vali hanıma tanımaya çalışır gibi bakıyordu.

"Gözlerini Nazenin Hanımın üstünden çek. Yoksa ağzına sıçarım yüzbaşı!" diyen buz gibi sesle kendine gelip gözlerini Nazenin'den kaçırdı ama en az onun kadar güzel ve çekici görünen diğer kadına odaklanmaktan kendini alamadı. Saks mavisi kadife kumaşlı, balık model elbisesinin içinde süzülerek yanından geçip giden kadınla başı da arkaya dönmüştü. Sırt dekoltesiyle yüzleşince yüzü eğilip büküldü. Güzel hatundu eyvallah da güzelliğini bu kadar göz önüne sermeye ne gerek vardı canım?

Kadının kapıda duran araca ilerlediğini fark ederek hızlı adımlarla onu takip etti ve Sinem daha ne olduğunu bile anlamadan kapısını açtı.

"Savcı Hanım," deyip kenara çekilmesiyle Sinem ona göz ucuyla bakmış, başıyla selam verip centilmence hareketine, "Teşekkür ederim," demişti.

"Rica ederim." Sinem aracına binince kapıyı kapatıp araçtan uzaklaştı ama nöbet tutar gibi beklemeye de devam ediyordu.

Bu sırada Nazenin ise Metehan'ın yanına sessizce ilerledi. İkisi de birbirini inceliyor, kıyafetlerinin bedenlerindeki duruşunun göz kamaştırıcı olduğunu düşünüyordu.

"Binbaşı!"

"Vali hanım..." demesiyle kaşı havalanan Nazenin bunca süzülmeye güzel birkaç iltifat bekler gibi ona bakmaya başladı. Metehan ise bu bakışları fark edip hınzır ama belli belirsiz bir gülüş takınırken dilini damağında gezdirdi, ağzını eğip büktü.

"Sinir herif," deyip koluna inen tokatla gülüşü kahkahalara dönmüş, başı geriye gitmişti. Derin bir nefes alıp hızla başını indirdi ve Nazenin'in dibine kadar girdi.

"İnsanların kör olmasını ve seni görememelerini diliyorum. Bu..." derken bileğini kavrayıp nabzının attığı o noktayı başparmağıyla okşadı.

"Senin için yeterli bir iltifat mı güzelim?" Nazenin söylediği sözlere mi, kendisine 'güzelim' diye hitap etmesine mi yoksa nabzının üstünde gezip kalp atışlarını takip edem parmağına mı tepki verse bilemeyerek başını salladı. Hızla kendini toplayıp ondan uzaklaşarak arkasını döndü ve yürümeye devam ettiği sırada, "Yeterince!" Cevabına Metehan'ın, "O elbisenin sırtı nerede?" Bağırışı karışmıştı. Ada-

mın çileden çıkmış sesine kahkaha atıp omzunun üstünden baktı. Siyah takım elbisesi vücudunu sımsıkı sarmış ve heybetine heybet katmıştı. En az üniformasıyla olduğu kadar çekici görünüyordu. Siyah gömleğinin açık olan ilk iki düğmesinden görünen tenine baktı. Donmak üzere olduğu gece oraya sokulup ısınmıştı. Bugün uçakta oraya yaslanıp uyumuştu. Ve şu an o göğsü tüm göz alıcılığıyla gömleğin içinde patlayacak gibi inip kalkıyordu. Gözlerini zar zor o noktadan ayırıp yeniden adamın gözlerine dikti.

"Yeterince iyisin Kılıçarslan," dedi bir adım atıp bahçe çıkacak gibi oldu ama yine durdu. Yüzü hâlâ adamın yüzüne dönükken kaşını usulca kaldırdı.

"Ve ben, herkesin kör olmasını dilemem. O gözleri oyarım. Dikkat et." Apartmanın kapısını gürültüyle kapatıp arabaya bir kuğu edasıyla ilerledi. Yusuf kapıyı açıp araca binmesini bekledikten sonra kapıyı yavaşça kapattı.

Aralarında geçen konuşmayı ve ufak dokunuşları uzaktan izleyen Sinem hiç ses etmeden aracını çalıştırıp gaza basınca acı bir lastik sesi bahçeyi sarmıştı. Kına gecesinin yapılacağı salona doğru ilerlerken oluşan sessizlikten dolayı canı sıkılan Sinem yan gözle arkadaşına bakıp, "Şu bana kapımı açan... Kim o?" diyerek sohbet başlatmak istedi. Soruyu kısa süre düşünen Nazenin ise "Yusuf Yüzbaşı. Metehan Binbaşının Timinde görevli. Binbaşı sahada değilse yüzbaşı timi yönetiyor," demekle yetindi.

"Hmm, anladım. Centilmen adam." Arkadaşının bu yorumuyla yarım ağız gülen Nazenin ona kısa bir bakış attı.

"Centilmenden ziyade çapkındır. Kadınları nasıl tavlayacağını iyi bilir. Dostluğuna on puan verilir ama gerisinde sınıfta kalır." Sözleriyle yüzünü buruşturan Sinem, "*Uzak durulacak erkekler* listemin başına ekledim," deyip yarım yamalak gülmüştü.

"Öyle bir listen mi var?" Nazenin'in şaşkın şaşkın ama tiye alır gibi sorduğu soruyla güldü ve gururla göğsünü kabarttı.

"Var tabii."

"Listene girme kriterleri ne peki?" Nazenin bu muhabbeti baya sevmiş, hatta eğlenmeye başlamıştı.

"Evli ve çapkın erkekler, çocuklu ve bekâr erkekler, ana kuzusu erkekler, önüne gelen kadına asılan erkekler, gıybet etmeye bayılan

boş boğaz erkekler, çalışma götü olmayan ve yan gelip yatan erkekler, yersiz kıskançlık yapan ve bunu yiğitlik sanan erkeler, sosyal yaşamımı kısıtlama cüreti gösteren erkekler..."

"Ooo, listeye bak. Olay yeri gibi," derken kahkahayı patlatan Nazenin, "Giydiğine karışan ve 'o elbisenin sırtı nerede?' diye böğüren erkekleri de listene ekle bence," dediğinde Sinem de kahkaha atmıştı.

"Ona mı böğürüyordu?"

"Hıı..." deyip gülmemek için dudaklarını kemiren arkadaşına bakan Sinem duyulacak şekilde iç çekti.

"Yalnız adam seni böyle görünce nutku tutuldu," deyip kıs kıs gülerken, o anları hatırlayan ve Metehan'ın yüzünün hâli gözlerinin önüne gelen Nazenin de arkadaşına eşlik etmişti.

"Daha hiçbir şey görmeden nutku tutuluyorsa vay haline. Allah yardımcısı olsun." İşte Sinem'i gerçek anlamda şoka uğratan ve arkadaşının ağzından ilk kez duyduğu kadınsılık kokan cevaba kahkahalar attıran bu sözler olmuştu.

"Vay vali hanım vay... Siz Akdağ Vilayetini yakmayasınız," demesiyle bacağına inen tokadın yakıcı sıcağını hissetti.

"Ay ne vuruyorsun be."

"Sapık sapık konuşma."

"Sen başlattın ama..." derken bacağını ovuşturup homurdanıyordu.

"Ben başlatmış olabilirim. Atlama hemen."

"İyi be sustum." Cevabı sırasında kaza gecesini hatırlayan Nazenin yüzünü ekşitti.

"Yani evet soyup soğana çevirdi ama görmemek için de elinden geleni yaptı. Hem ortam karanlıktı. Görmedi yani."

"Ortam karanlık olmasa da bakacak bir adama benzemiyor. Sen izin vermediğin sürece yani... Yani sen izin verirsen..." durup arkadaşını şöyle bir süzdü.

"Taş gibi hatunsun izin versen ben bile bir göz atarım. Binbaşı mı bakmayacak." Nazenin, Sinem'in bacağını sıkıp bağırışı kopardı.

"Sapıksın ya. Sen eskiden de böyleydin. Pis ağızlı." Sinem hem bu sözlere gülüp hem de acıyla inleyerek bacağını ovarken, "Ateşli bir hatun demek istedin galiba canım," diyordu. Bacağındaki acıyla suratını asıp gaza yüklenen Sinem'in haline kıs kıs gülerken Metehan'ın

kendine nasıl baktığını düşünüp daha da güldü. Gözlerindeki şaşkınlığa eşlik eden beğeni dolu pırıltıları fark etmişti. Beğenilmek hem de onun tarafından beğenilmek hoşuna gitmişti elbet.

Bu düşüncelerle salona varıp binadan içeri girdiler. Vakit kaybetmeden doğruca gelin odasına yönelen kızlar bir yandan da tanıdık simalara selam veriyordu. Birce'nin içeride son hazırlıklarını yaptığı odanın kapısını çalıp usulca başını uzatan Nazenin, "Gelin Hanım," dediği anda Birce yaygarayı basmıştı.

"Nazo sen neredesin ya? Gelemeyeceksin diye..." demiş ama sözlerinin devamını getiremeyip arkadaşına koşup sıkıca sarılmış ve gözyaşları yanaklarını ıslatmıştı.

"Geldim, geldim. Ağlama ballı lokmam," derken onun da artık ailesinden olan arkadaşından farkı yoktu.

"Daha ağlama zamanı değil. Kınayı bekleyin," diye burnunu çeke çeke konuşmaya çalışan Sinem'e dönüp kahkahayı patlattılar.

"Gel buraya sinir şey," deyip Sinem'i de yanlarına çeken Nazenin şimdi iki dostunu da kollarına almanın ve sıkıca sarılmanın huzurunu yaşıyordu.

"Hadi silin gözünüzdeki yaşları da gece başlasın," derken odanın kapısında beliren Sinem'in annesi Aynur'a döndüler. Üçü de bu sözlerle gülümseyip yüzlerini kurularken Meliha Hanım da görüş alanlarına girdi.

"Aaa... Gülüp eğleneceğimiz akşamda ağlamak da ne. Bu gece sadece Birce kızımı ağlatacağız o da formaliteden." Gülerek kızlara yaklaştı Birce'nin yüzünü usulca okşayıp yaşlı gözlerine hüzünle ama tebessüm etmeye çalışarak baktı.

"Gelin kızım ve arkadaşları hazırsa başlayalım artık," deyip ortamdaki hüzünlü havayı dağıtmaya çalışarak gülümsedi. Bu sırada Nazenin, Aynur Hanım'a yaklaşıp ona sarılmıştı.

"Aynur teyzeciğim nasılsın?"

"Güzel kızım, ben çok iyiyim. Asıl sen nasılsın? Gelemeyeceksin diye endişe ettik ama şükür geldin." Onlar muhabbete devam ederken Birce son kez kendine bakıp Meliha annesine hazır olduğunu söylüyor, Sinem ise diğer kızları organize ediyordu.

Odadan çıkmaya başlayıp yerlerine ilerlerken kapıdan giren konukları fark eden Nazenin gülümseyerek, "Hoş geldiniz," deyince ba-

kışlar üstüne döndü. Üst kat komşuları ve Pençe Timi'nde görev alan teğmen ve üsteğmen eşleri Figen hemşire ve Yeliz öğretmen, Kutluhan Albayın eşi Nuran öğretmen ve kızları Hüma ile Leyla'nın ardından Metehan'ın babaannesi Zümrüt, annesi Melek ve kız kardeşi Elif kendisine doğru yaklaştılar. Hepsini güler yüzüyle karşılayıp tekrar hoş geldiniz derken, "Melekcim, canım arkadaşım. Hoş geldin," diyen sesi duyarak biraz kenara çekildi. Annesi koşar adım yanlarına gelmiş ve Melek Hanım'a sımsıkı sarılmıştı.

"Meliha canım, çok tebrik ederim. Çocuklarımızın mürüvvetini görmek nasip oldu. Allah torun görmeyi de nasip etsin inşallah," deyip kıkır kıkır gülen Melek'e Meliha da eşlik ediyordu.

"Amin, inşallah arkadaşım. Allah böyle güzel günleri görmeyi size de nasip etsin," diyen Meliha hemen Zümrüt hanıma yöneldi.

"Zümrüt teyzeciğim hoş geldin. Ayağına sağlık."

"Kızım, ne demek. Tabii geleceğim. Andaç'ım Metehan'ım gibidir. O da torunumdur. Metehan'ın mürüvvetini görsem ancak bu kadar sevinirdim," demesiyle Nazenin yüreğine koca bir taş oturmuş gibi hissetti. Metehan'ı olmayan bir mürüvvet adayından kıskanması normal miydi? Peki ya bu sözleri söylerken yandan yandan kendisine göz süzerek bakan Zümrüt Hanım'ın bakışları normal miydi? Babaanne Zümrüt'ün imalı bakışlarıyla ve kendisini bir güzel süzen gözleriyle kıpkırmızı kesilince hemen odağını değiştirdi. Leyla, Hüma ve Elif'e tek tek sarılıp, "Hoş geldiniz kızlar. Yerinize fazla kurulmayın çünkü bu gece oturmayacaksınız," demesiyle kızlar gülmeye başlamıştı. Bu sırada sessizce dudaklarını oynatan Nuran öğretmene gözü takıldı.

"Amin, maşallah vali hanım. Ne güzel olmuşsunuz. Tanıyamayacaktım. Tü tü nazar değmesin." Sözleriyle kadınların hepsinden kahkahalar yükselmişti. Meliha Hanım ise kızı ve diğer kadınlar arasında gözlerini çevirdi.

Demek kızının yanında olan insanlar bunlardı. Görünüşe bakılırsa kızını sevdikleri de aşikârdı. Ayrıca kızının karşısında saygılı duruşlarını bozmamaları da gözünden kaçmamış, bu davranışları bir anne olarak Meliha'yı çok gururlandırmıştı. Öyle ki gözleri dolu dolu kızına bakıp ağlayıverecekti ki aklına gelen şeyle Melek'e döndü.

"Melekcim, sizi kızımla tanıştırmayı unuttum," demesiyle Melek hoş bir kahkaha attı.

"Ay Melihacım biz vali hanımla tanıştık, Nazenin ve Melek teyze protokolü bile imzaladık. Kahvaltı ettik, sohbet ettik." Meliha duyduklarıyla şaşkın şaşkın bakınırken

"Aaa, İlahi Nazenin kızım. Yoksa oraya geldiğimizi annene söylemedin mi?" sorusunu soran Melek'ten gözlerini kaçıran Nazenin mahcup olmuştu.

"İş güç derken unuttum Melek teyzeciğim. Kusuruma bakma." Tabii unutmuştu. Oğlunuzun yolunu gözlemekten bende akıl mı kaldı da diyemiyordu ki.

"Ay ben duymadım. Melekcim sen bunları yarın düğünden önce kuaförde ayrıntılı anlat. Bu kız iş güç derken yakında kendini unutacak," diye sitem ettiği sırada mikrofonu eline alan müzisyen misafirleri yerlerine oturmaları için duyuru yapmış, Nazenin de paçayı böylece kurtarmıştı. Geçici bir süreliğine.

Herkes içeri yöneldiği sırada önünden geçen Leyla, kendisine alıcı gözle bakıp, "Taş, taş mübarek. Bacağa bakın ayol," deyince onu duyan Hüma, Elif, Figen ve Yeliz kahkahayı basmıştı.

"Yürü git kız. Küçük sapık. Bana asılıyor şuna bakın." Sözlerine hiç aldırış etmeden giden Leyla'nın ardından Elif yanına sokuldu.

"Nazenin ablacığım..."

"Elif!" diye homurdanırken kızın gözlerinde oynaşan hin pırıltıları görüyordu.

"Abim seni böyle gördüyse git de abime bir bak diyecektim."

Hafif çattığı kaşlarının altından bakıp, "Neden?" sorusunu sorduğu an Elif sırıttı.

"Kalbi durmuş olabilir de o yüzden. Kalp masajı, suni teneffüs falan gerekebilir. Eller teneffüs etmesin yani..." Elif de tıpkı Leyla gibi diyeceğini demiş ve koşar adım gitmişti. Bu sözleri söylediğine göre aralarındaki yakınlığı fark ettiğini de böylece anlamış oldu.

Kıpkırmızı kesilen yüzünü usulca yellerken gelin hanım ve arkadaşları sahneye giriş yapmak için hazırdı ve kendisini bekliyorlardı.

"Nazo, hadi!" Bağırışlarıyla kendini kızların arasına attı ve kına gecesi böylece başladı. İçeride sadece kadınlar vardı ve onlar da özenle seçilmişti. Hâkim, savcı, avukat grubuna mensup bolca kadın sahnede kurtlarını döküyordu. Bir de asker eşleri vardı tabii. Onların da birçoğu öğretmen, hemşire ya da doktorlardan oluşuyordu. Çünkü

büyük çoğunluğu kocalarını görev yerlerinde bulmuştu. Memuriyet hayatının olağan durumuydu bu. Memur memuru ya da askeri, polisi bulur evlenirdi.

Kadınlar salonda keyiflerince eğlenirken üst kattaki mekândaysa erkekler keyif yapıyordu. Tabii onların keyif anlayışı daha farklıydı. Birleştirilip upuzun hâle getirilen masalara oturmuş kadehleri doldurmuşlardı. Seyfettin Bey karşında oturan dostu Cihan'a doğru kadehini uzatıp, "Darısı başına üstadım," deyince Andaç kıs kıs gülerek Metehan'a bakıp kaş göz yapmaya başlamıştı. Metehan ise içinden 'ulan yakın gelecekte kardeşini isterken de böyle gevşek olacak mısın merak ediyorum?' diye geçiriyor ama tek kelime etmiyordu.

"Amin, inşallah biz de Metehan Binbaşının mürüvvetini görürüz," diyen Cihan'ın ardından Pençe Timi en içten şekilde 'Amin' demiş ve göz ucuyla Metehan komutanlarına bakmışlardı. Seyfettin Paşa'ya ise kesinlikle bakmıyorlardı. Ne bilsindi adamcağız ettiği duaların bir gün 'bugün ettiğin dualar, gün gelir kapını tırmalar' misali olacağını.

Metehan kaşlarını çatıp onlara pürdikkat bakarak önlerine dönmelerini gözleriyle emrederken Andaç kendi timine döndü. Kaplan Timine doğru kadeh kaldırıp, "Sağlığınıza beyler," derken Pençe timine ve kızarın en sağdık dostu olan yedi adama da bakmıştı. Masalarında her zaman bu yedi adama yer vardı. Kadehler havalandı, tokuştu ve ilk yudumlar alındı.

Pençe ve Kaplan Timi'nin komik anılarıyla ortam epey ısınmış, ardından gözler hâkim, savcı ve avukatlardan oluşan yediliye dönmüştü. Onlar da Andaç'ın Birce'yi tavlamak için üniversite yıllarında yaptığı tüm saçmalıkları ballandıra ballandıra anlatınca kahkahalar peşi sıra yükselmişti.

Seyfettin Bey, oğlunun Birce kızı tavlamak için kılı kırk yarmasına, yaptığı türlü türlü kurlara başını sallayıp bıyık altından gülerken gözlerinin içinde 'ulan puşt' diyen ışıltılar vardı.

Metehan ise can kardeşinin geçmişte sevdiği kızı tavlamak için yaptıklarına artık kesinlikle gülmüyordu. Çünkü biliyordu ki şimdi gülmeye başlasa o gülüşler bir gün dönüp dolaşacak ve kendisine iade edilecekti. Ayrıca eskiden mana bulup dudak bükeceği, surat ekşiteceği şeyleri şimdi kendisi de yapıyordu. Belki Andaç kadar deli dolu

değildi yaptıkları ama zaten Andaç'ın o zamanki yaşıyla kendisinin şu anki yaşı da bir değildi. Görmüş geçirmiş, oturaklaşmış, saçlarına yer yer kırlar bile düşmeye başlamıştı.

Aklından geçen bu düşüncelerle suratı değişecek gibi olurken hemen kendini toparladı ve masadaki muhabbete odaklanmaya çalıştı. Andaç, birkaç saat önce Nazenin'in uzun uzun sarıldığı ve kendisini epey sinir edip kıskançlık duygusunu gün yüzüne çıkaran Kerem Savcıyla sohbet ediyordu. Metehan dikkatli ama belli etmeden Savcı'yı süzdü. Genç ve oldukça yakışıklı, enine boyuna bir adamdı. Zaten Nazenin'e sarılırken onu kolları arasında resmen yok etmişti. O görüntüler yeniden gözünün önüne gelince kadehi tutan eli sıkılaştı. Biraz daha zorlasa kadehi parça parça edecekti biliyordu.

Hoşlanmamıştı bu heriften. Nazenin'e yakın olmasından, sarılmasından, tenine dokunup, kokusunu solumasından ve dahi alnından öpecek kadar onu sahiplenmesinden nefret etmişti. O nefret ise kişiselleşip Kerem Savcıya öfke ve kıskançlık duymasına sebep olmuştu. Kendisi bile daha Nazenin'e rahat rahat öyle yaklaşamıyordu. Bu hırt ise kolları arasına alıyor, öpüp kokluyordu. Kadehi biraz daha sıktı. Dişleri de aynı doğrultuda mümkünmüş gibi sıkıldı.

Ayrıca böylesi bir samimiyeti Nazenin'in nasıl kabul ettiğini ise hiç anlayamamıştı. Birkaç ay önce tanıştığı Nazenin ile onların tanıdığı ve Nazo diye hitap ettikleri kadın bambaşkaydı sanki. Tam bu esnada Kerem Savcının dudaklarından dökülen, "Nazom benim ya..." sözlerini duyunca kahverengi gözleri resmen kızıla çaldı. Çenesi kasıldı, eli titredi, dişleri birbirine geçti.

Nazo onun falan değildi. Ayrıca o, Nazo da değildi. Onun adı Nazenin'di. Dilinden her dökülüşünde yüreğini ağzına getiren isim kulaklarında hoş bir şarkı gibi çınlarken, "Nazenin," dedi. Sanki bir şiirin son kelimesini fısıldar gibiydi ama herkes duymuştu. Masadaki gözler üstüne dönüp Metehan'ı anlamaya çalışırken durumu anlayanlar Kutluhan Albay ve Pençe Timinden ibaretti. Tabii bir de Cihan Bey anlamış, şüphelerini gideren o bakışları görmüş, kadının ismini söylerkenki o sahiplenici tınıyı duymuştu.

"Nazenin..." dedi Metehan tekrar ve devam etti.

"Öyle güzel bir ismi vasat denecek hâle getirip *Nazo* demeniz ne acı!" Kerem Savcı susmuş pürdikkat ona bakıyor, Andaç da can

kardeşinin gözlerinde beliren öfkenin sebebini anlamaya çalışarak onu izliyordu. Bu sırada Metehan'ın sesine, sözlerine kulak kabartan Seyfettin ise kaşının biri hafif havalanmış şekilde öylece duruyor ve karşısında oturan Cihan'a bakıyordu. Cihan Kılıçarslan rakısını tek yudumda içip boş kadehi masaya bırakırken kendisini göz hapsine alan dostuna bakmamak için resmen savaş veriyordu.

Çünkü şu an gözlerinde oynaşan ışıltıları bir görse durumu hemen anlardı. Bunu bu şekilde anlamasını, oğlunun kızına gönlünü kaptırdığını ve kızının da oğluna boş olmadığını böyle öğrenmesini istemiyordu. Gençler vakti gelirse kendilerini bilgilendirirlerdi. O zamana kadar saf dışı kalmak en akıllıca olandı.

Oturduğu sandalyenden kalkıp geri iterek masadan ayrılan Metehan söylediği sözlerin getirilerini, kafalarda oluşabilecek soru işaretlerini biliyordu. Ama umurunda değildi. Nazenin onun sevdiğiydi ve aile fertleri dışında sevdiği kadına kendisinden daha yakın olacak kimseye tahammülü yoktu.

Masaya arkasını dönüp elindeki rakı kadehini sıkıca tutarak mekânın terasına çıktı ve gözden kayboldu. Ardında bıraktığı garip sessizliğiyse Kutluhan Albay doldurmaya çalışıyor, kaşıyla gözüyle Pençe timine 'konuşun ulan' bakışı atıyordu. Cihan Bey, Albayın çabasına tebessüm edip ona bakarken başını 'eyvallah' dercesine sallayınca Albay da aynı şeyi yapmıştı. Metehan ve Andaç onun da oğullarıydı. Paçaları ne zaman tutuşsa, başları ne zaman sıkışsa ya da ne zaman sıçıp batırsalar gözü kapalı toplardı.

Metehan'ın gidişinin ardından kısa süre oluşan sessizlik Pençe timinin çabalarıyla dağılmış, herkes yeniden sohbete dalmıştı. Seyfettin Paşa, Andaç ve Cihan Bey hariç.

Oturduğu yerden yavaşça kalkan Andaç tıpkı can kardeşi gibi kadehini de alarak terasa çıktığında sağa sola baktı ve onu demirlerin önünde sigara içerken buldu. Ağır adımlarla ona ilerlerken bu tepkisinin sebebini düşünüyordu. Metehan her zaman nerede ne yapması gerektiğini bilen, az konuşan ve böyle ortamlarda fevri çıkışlar yapmayan bir adamdı.

Bu adamı yirmi beş senedir tanıyordu. O yüzdendi şaşkınlığı, anlamsız ama anlamaya çalışır bakışları. Yanına varınca yüzünü Ankara manzarasına döndü.

"Ateşle bakalım bana da." Cebinden paket çıkarıp hafifçe salladı. Bir dal öne doğru gelince Andaç onu parmak ucuyla çekip sağ elinin işaret ve orta parmağı arasına kıstırdı. Bu sırada yanan çakmağın sesini ve ucundaki küçük alevi gördü. Sigaranın ucunu tutuşturup derin bir soluk alırken

"Senin canını sıkan ne biraderim?" diye mırıldandı.

"Yok bir şey." Cevabıyla yüzünü anında ona dönüp ters bir bakış atan Andaç, "Sıçtırtma ağzına. Yalan söyleyen ağzını si..." dedi ama devamını getirmedi.

"Dökül işte lan. Benden gizlin saklın mı var?"

Bağırıp çıkışarak bu soruyu soran arkadaşına baktı göz ucuyla, "Eskiden yoktu. Ama belki şimdi..." deyip soluklandı.

"Şimdi vardır. Neyi nasıl söyleyeceğimi bilemediğim için vardır." Yine sustu. Andaç'tan azıcık bir tepki bekledi ama adam öylece durmuş manzaraya gözünü dikmiş bakıyordu.

"Söyle ne söyleyeceksen," diyen buz gibi sesle boğazı kurudu, düğüm düğüm oldu. Zorla yutkunup tamamen ona döndü ama Andaç dönmedi. Dönmesini, gözlerine bakmasını istedi, diledi ama Andaç dönmedi.

"Hayatım seninle geçti. Yirmi beş yıl... Ulan bu kadar yıl evlilik yaşamayan insanlar var." Son sözlerine kendi kendine gülmemek için başını salladı ve devam etti.

"Senden hiçbir şeyi gizlemedim, saklamadım. En ufak duygumu, düşüncemi bile."

"Sen uzun uzun konuşmazsın. Sen uzun cümlelerin adamı değilsindir. Ben seni uzun uzun dinlemeyi bile bilmem. Bunca yıla rağmen bilmem çünkü görmedim, duymadım, öğrenmedim. Ben boş boğazlık yapar uzun konuşurum, sen beni susturursun. Şimdide kısa konuş Kılıçarslan. Kısa yoldan de diyeceğini." Arkadaşının sesi daha da soğumuştu sanki. Duruşu o kadar dik ve gergindi ki Metehan ilk kez onu kaybetme ihtimaliyle yüzleşip korktu. Deli gibi korktu ama deli gibi atan kalbini de biliyordu. Kalbini deli gibi attıran kadını da. Ve o kadının kim olduğunu da. Derin bir soluk alıp, "Nazenin..." dedi sadece. Tek kelimeyle sadede geldi. Dakikalardır yüzüne bakmayan adamın başı ise koparcasına bir hızla kendisine döndü. Gözleri ateşler saçıyordu sanki. Daha önce Andaç'ın böyle bir bakışını görüp görmediğini bile hatırlamıyordu.

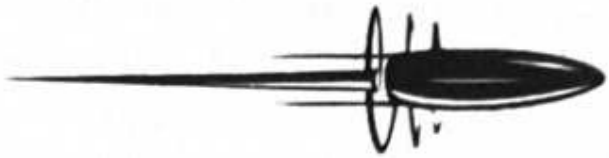
"Nazenin," dedi dişlerinin arasından ve devam etti.

"Vali hanım değil, sayın valim değil, Nazenin Hanım değil. Nazenin... Sadece Nazenin." Metehan boğazına biriken tükürüğü yuttu ki az sonra yüzüne inecek yumruğun etkisiyle tükürük boğazına kaçmasın. Durup ona bakarken yalnızca başını salladı ve tekrarladı.

"Sadece Nazenin," dedi. Andaç'ın şaşkınlık ve şüphe tohumları geçen gözlerine bakıp daha açık konuştu. Kendince.

"Bundan sonra sadece Nazenin. Son nefesimi verene kadar Nazenin." Yüzüne inen yumruk kal salise sonra geldi hesaplayamadı bile ama beyninin içinde patlayan acı kulaklarını uğuldattı. Ağzının içinde saniyelerle biriken kan dudakları arasından fırlayıp yere şap diye düştü. Metehan ise başını sağ omzuna çevrilmiş hâlde öylece durdu. Can kardeşi, kardeşi için yüzüne sağlam bir yumruk indirmişti işte. Beklediği de buydu.

15. BÖLÜM

Metehan başını çevirip dostuna bakacaktı ki bağırışını duydu.

"Ulan hep bunu yapmak istemiştim be. Yıllardır bu anı bekliyordum," deyip kahkaha atan Andaç bir an durdu. Duyduklarını ve yaptığını ve bunu kime yaptığını yeni idrak etmiş gibi gözleri şok içinde Metehan'a baktı.

"Siktir... Ulan bunu sana yapacağım hiç aklıma gelmemişti. Siktir... Siktir oradan. Cidden mi?" derken gözlerindeki o soğukluk yoktu. Aksine öyle bir ışıltı vardı ki Metehan onun gözlerinde yaşlar olduğunu anladı. Yediği yumruğu falan unutup başını usulca salladığında Andaç resmen üstüne koşup boynuna sarıldı.

"Lan... Lan Can kardeşim. Lan özür dilerim. Elimi..."

"Elini sikeyim derdim de. Hakkındır diye ses etmiyorum. Yani lavuğun biri de Elif için karşıma gelse ben de bunu yaparım." Andaç kahkaha atarak bedenen geri çekildi ama pek uzaklaşmadan Metehan'ın yüzünü iki yandan kavradı.

"Lan oğlum... Dalga geçmiyorsun dimi lan. Benim, bizim deli kız. Sen... Benim canım kardeşim." Metehan alnını Andaç'ın alnına vurup, "Daha ikna edip kabul ettiremedim. Ağzını sıkı tut. Sana söylediğimi, senden müsaade aldığımı duyarsa..." derken Andaç hemen geri çekilip göğsünü şişirdi de şişirdi.

"Ben müsaade etmedim kardeşim. Daha tamam demedim."

"Lan, bi götüne kına yakmadığın kaldı. Siktir git yeme beni. Zaten yüreğimi ağzıma getirdin." Andaç'ın göğsünün havası sönmüş balon edasıyla inerken yüzü asılmıştı.

"Ulan çok çabuk kabullenip rehavete kapıldım. Bu saatten sonra ne desem yemezsin. Hay ben benim ağzıma sıçayım." Metehan bir

yandan yüzüne inen yumruk yüzünden ağrıyan çenesini ovuyor bir yandan da dostuna gülüyordu.

"Ama korkuttum dimi lan. Kalbine o kurşun girdiği gün korktuğum gibi korktun dimi?" Metehan onu kendine çekip yüzünü göğsüne bastırırken boynunu sıkıca sardı ve başının üstünü öptü peş peşe. Derdi tasası, en büyük yarası o yaraydı. Kendine değil, dostuna yara açan merminin yarası.

"He korktum amına koyayım. Korktum oldu mu?" Andaç'ın yüzünü elleri arasına alıp kıs kıs gülerek işveli bir sesle konuştu.

"Rahatladın mı bebeğim?" İkisi de bu sözlerle kahkahayı basarken Metehan zorla devam etti konuşmaya.

"Git karının yanına da götünü delen merminin izine kına yaktır. İyice bir rahat et." Andaç kahkahaları arasında ona tekrar sarıldı. Birbirlerine sımsıkı sarılıp sırtlarını sıvazladıkları bir dakikanın sonunda, "Aramızda bir şey olacaksa bunu ilk sen bil istediğim için söyledim. Arkandan iş çevirmek gibi olmasın, sana ve kardeşliğimize gölge düşmesin diye söyledim. Sen, benim can kardeşimsin. Kıymetini anlatamam ama kardeşin de canım oldu. Bil istedim," derken son kelimelerde sesi titremiş. Andaç ise dolu dolu gözlerini kapatıp iç çekmişti.

Metehan'ın kendisine verdiği değeri, sevgiyi, saygıyı hep bilirdi de böylesi bir durumda bile kardeşinden evvel kendisine öncelik vermesi bambaşka hissettirmişti.

"Ulan ben senin gibi adama kardeşimi emanet etmem mi? Ben senin gibi damadı başımın üstünde taşımam mı?"

"Kardeşin tamam der, beni süründürmeyi bırakıp duygularını kabul ederse... Gezdirirsin tepende damadını." Andaç gülerek ondan uzaklaşıp gözlerini ıslatan yaşları sildi. Gözyaşlarını Metehan'ın görmesinden zerre rahatsızlık duymuyordu. Onlar birlikte neler görüp geçirmişlerdi. Gözyaşları o anıların yanında solda sıfır kalırdı.

"Eyvallah biraderim. Eyvallah Metehan'ım. Anladım ben seni. Çok teşekkür ederim. Değerli hissettirdin."

"Öylesin. Öyle de hissetmelisin," derken yüzlerini manzaraya dönüp bir kollarıyla birbirlerinin sırtlarını sardılar. Boşta kalan elleri terasın duvarındaki kadehleri kavradı. Kadehler usulca tokuşurken ikisi de birbirine gülerek bakıyordu.

"Ben bu gece damadıma içiyorum birader." Sözleriyle kahkaha

atan Metehan başını eyvallah der gibi sallarken, "Ben de damat kardeşime içiyorum," demişti. İkisi de kadehin dibini gördüğünde Andaç göz ucuyla ona baktı.

"Anlat bakalım nasıl oldu bu?" Metehan sessizce manzaraya bakmaya devam ettikten sonra dudaklarını usulca kıpırdadı.

"Nasıl oldu ben de anlamadım ama şurada bir şey var. Durmadan aynı adı zikrediyor," derken eli kalbinin üstüne gitmişti.

"Gözlerim sürekli onu arıyor. İyi mi? Keyfi yerinde mi? Gergin mi? Mutlu mu, mutsuz mu?" Durdu, soluklanıp iç çekti.

"Hayatımda o gece, kaza gecesi korktuğum kadar hiç korkmadım ben. Araba ters şekilde duruyor, ay karanlığı çökmüş her yere. Zerre ışık yok. Şerefsizler bir olmuşlar işimizi baltalıyorlar. Arabaya güç bela indik açtık kapıyı... Camda kan izin var ama Nazenin yok. Yok... Aklımı oynatacağım sandık. Yaralanmış ama nasıl oldu da araçtan çıktı sorusunun cevabı yok. Yarası nasıl, kendinde mi değil mi? Yakında bir yerde mi yoksa kaçırıldı mı?" Yine durup soluklanırken sanki o geceyi sil baştan yaşıyor gibiydi.

"O korkuyla, onca bilinmezlikle nasıl nefes alıp saatlerce onu aradım bilmiyorum. Sanki yaradan bir güç bahşetti de yürüdü ayaklarım. Hayatımda ilk kez bacaklarım titredi. Korkudan." Andaç, dostuna bakıp omzunu sıkarken boğazı düğümlenmişti sanki.

"Onca operasyon görmüş, onca teröristle burun buruna gelmiş, onları gözünü kırpmadan öldürmüş, mermilerin önüne atlamış adamların da bacaklarını korkuyla titretecek kadınlar varmış değil mi Kılıçarslan?"

"Varmış Tuna. Varmış. İnancımı yıllar önce kaybetmiştim, yok böyle sevgiler aşklar hepsi hikâye demiştim ama varmış. Ben erken konuşmuşum." Andaç bu sözlere gülüp başını usulca sallarken bir sigara daha yaktılar.

"Nazenin'i neredeyse donmuş hâlde bulunca... Azıcık kalan aklım da gitti sanki. Tek yapmak istediğim onu içime sokup ısıtmaktı. Hani böyle mümkün olsa içime katıp herkesten saklamak istedim. Kimse görmesin, kimse dokunmasın..." Andaç yanağından süzülen bir damla yaşı hızla silerken bir yandan da kıs kıs güldü.

"Senin bu kadar kıskanç bir adam olduğunu bilmiyordum biraderim."

"Ben de bilmiyordum ama öyleymişim..." demesiyle Andaç homurdanarak gülmeye devam etti.

"Kerem'e o yüzden çıkıştın yani?" sorusunu sorarken bile bile yüzüne bakmış, tepkisini izlemişti. Gözlerindeki gölgeleri, kasılan çenesini fark ederek yine omuzunu sıktı.

"Kerem bir tehdit değil Metehan'ım. Kerem bizim evin oğludur. Biz seninle dost olunca, can kardeş olunca sen nasıl evimizin oğlu olduysan, Nazenin'le Kerem de dost ve can kardeş olunca Kerem de evimizin oğlu oldu." Son sözleriyle Metehan'ın başı hızla Andaç'a dönmüştü. Sorar gibi havalanan kaşı Andaç'ın konuşmaya devam etmesi için yeterliydi.

"Kerem ve Nazenin ilkokul, ortaokul, lise ve üniversite yıllarında beraber okudular. Aynı sırayı paylaştılar. İlkokulda ve ortaokulda pek anlaşamaz hep didişirlerdi ama lisede durum değişti. Çünkü..." deyip susan Andaç ona uzun uzun bakıp zorla konuştu.

"Kerem Alacalı'nın babası, Oktay Alacalı, yani hepimizin hâlâ ismini andığı, örnek aldığı, gıpta ettiği, hayran olduğu, Özel Kuvvetlerin göz bebeği olan Alacalı binbaşı şehit oldu." Metehan duyduğu ismin şokuyla öylece bakıp kalırken sırtından soğuk terler dökülmüştü sanki. Efsane binbaşının oğlu muydu Kerem Savcı? Ağzı açık öylece arkadaşına bakarken Andaç sözlerine devam etti hüzünle.

"Sen, Alacalı binbaşının adını taa öğrencilik yıllarında bile dilinden düşürmezdin. Ona nasıl hayran olduğunu, onu örnek aldığını dün gibi hatırlıyorum. İşte Kerem, hayran olduğun o Bordo Bereli'nin oğlu."

"Bilmiyordum. Eğer bilseydim..."

"Eğer bilseydin öyle bir tepki vermezdin. Biliyorum." Metehan başını sallayıp sözlerini onayladı. Aklına takılan ise başka bir şeydi. Sormaya çekinse de merakı ağır basınca

"Can kardeşlik nereden geliyor?" diye sordu. Andaç iç çekip gökyüzüne baktı bir süre. Sonra zihninde yıllar önceye kısa ve acı bir yolculuk yaptı. Yüzündeki hüzün hâlâ belliydi.

"Alacalı binbaşı babamın emrindeki komando timinin komutanıydı. Tanışıklık da böyle başlamıştı. Nazenin'in kimin kızı olduğunu bilen nadir ailelerden biriydi Alacalılar. Sonra bu ikisi okul zamanlarında arkadaş oldular işte. Kavga kıyamet didişme derken büyüdüler.

Liseye başladılar. Bir gece Alacalı komutanın timi göreve gitti. Tim döndü ama Alacalı komutan dönemedi. O dev gibi adam omuzlar üstünde getirildi. Allah şahit, o güne kadar o adamın oturduğunu bile görmemiştim." Durup soluklandı. İçi acımıştı yine.

"Kerem ve Nazenin o zaman on altı yaşındaydı. İkisinin de en deli yaşlarıydı. Alınan acı haberle hepimiz kahrolduk. Ama Kerem yıkıldı. 'Babamı son kez gösterin' dedi," demesiyle Metehan o günlerde duyduklarını hatırlayarak tıpkı Andaç gibi acı bir soluk çekti içine.

"Babam 'babanı göremezsin Kerem' dedi sadece. Anladı Kerem. Baktı hepimize şöyle bir. 'Canı çok yanmış mıdır Seyfettin amca?' diye sordu. Hiçbirimiz konuşamadık. Sustuk. O da sustu. Her zaman güler yüzlü, nazik, aklı başında ama bir o kadar da esprili genç delikanlı sustu Metehan. Öyle bir sustu ki... Kimse tek kelime ettiremedi Kerem'e. Babasını son kez görmek istedi göremedi sustu. Görülecek hâli yokmuş. Babam dili bile varmadan öyle demişti. Paramparça etmişler Alacalı binbaşıyı. Eziyet ede ede almışlar canını." Başını eğip yavaşça sallarken devam etti anlatmaya.

"Cenaze töreninin üstünden birkaç hafta geçti. Tabii ben yanınıza döndüm ve Alacalı Komutanı şehit edenlerin peşine düştük. Hatırlıyor musun?"

Metehan başını sallayıp yalnızca 'Evet' dedi. O operasyonu, operasyon sırasındaki acıyı, öfkeyi ve nefreti iliklerine kadar hissediyordu hâlâ.

"İşte biz o görevdeyken bir gece Nazenin koşa koşa annemle babamın odasına giriyor. Babamı feryat figan kaldırıyor yataktan. Ne annem ne de babam anlamıyor ne olduğunu. Sadece Kerem diye sayıklıyor. Kerem'e gidelim. Kerem'i göreceğim. Kerem aşağı, Kerem yukarı. Babam 'kızım sabah gidip görelim' diyecek olunca ortalığı yıkıyor. Eline ne geçirirse başlıyor sağ sola atmaya. Bu, Nazenin'in öfke nöbeti geçirdiği anlarda yaptığı bir şeydir. Bir şey olur, tutar tutar içinde sonra patlar. Evi yıkar sonra oturup başlar canı çıkana kadar ağlamaya."

Andaç'ın dipnotuyla Metehan'ın kaşları çatılmış, aklına kısa süre önce tanık olduğu olay gelmişti.

"Gördüm," dedi usulca.

"Bir süre önce evi yıktı geçti sanki. Kapıyı çalıp ne oluyor diye

bile soramadım. Ama bekledim kapısında. Sonra bir çıktı ki... Gözleri kan çanağı." Andaç böyle bir olay yaşandığını bilmiyordu ve hâliyle şaşırmıştı. Endişeli bir ifadeyle Metehan'a bakıp, "Neden, neye bu kadar öfkelendi?"

Metehan iç çekerek, "Sen anlat şunu da ben sonra anlatırım," demekle yetindi. Andaç ise ikiletmeden devam etti.

"Başlamış ağlamaya, Kerem de Kerem. Kerem'e gideceğim. Babam bakmış ki olacak gibi değil eğer kendisi götürmezse Nazenin tek başına gidecek. Tutmuş elinden annemi de almış yanına Keremlere gitmişler. Tabii gecenin bir vakti Alacalı komutanın eşi bizimkileri kapıda görünce şaşırmış kadıncağız. 'Seyfettin abi ne oldu hayırdır?' diye soramadan Nazenin paldır küldür girmiş eve. Kerem'in odasına koşmuş. Kapıyı açacak ama kapı kilitli, başlamış bağırmaya. Kapıyı açın diye. Babam gelmiş hemen kapıyı zorlamış olacak gibi değil, açılmıyor. Omuz atmış kapı o darbeyle açılınca babam hayatının en büyük şoklarından birini yaşamış desem yalan olmaz."

Metehan korkuyla Andaç'a bakıyor, "Ne olmuş oğlum?" diye mırıldanıyordu.

"Kerem, babasının silahını dayamış alnına," demesiyle Metehan olduğu yerde sarsılmıştı.

"Ne diyorsun lan?" Andaç başını sallayıp zorla soluklandı.

"Tetiğe bastı basacak. O hâldeymiş. Babam Nazenin'i odadan çıkarmaya çalışmış ama Nazenin atmış kendini yere emekleye emekleye Kerem'e olabildiğince yaklaşmış. Başlamış konuşmaya. Taa altı yedi yaşlarından o güne kadar içinde Alacalı komutanın olduğu ne kadar anıları varsa aklına gelen anlatmış. O anlatıp ağlamış, Kerem kafasında silah dayalı şekilde dinlemiş ağlamış. Bizimkiler zaten perişan. Kerem'in annesi Neriman teyze bayıldı bayılacak. Aklı gitmiş kadının ama ağzını açıp tek kelime etmemiş. Oğlunu hiçbir yalvarışın durdurmayacağını biliyor gibi susmuş. Bırakmış Nazenin konuşsun. Ya Nazenin ikna edecekti ya da Kerem gidecekti der hâlâ. Sonra Kerem bırakıvermiş silahı. Nazenin'e sarılmış öylece saatlerce oturmuşlar. Saatlerce sessiz sessiz ağlamışlar."

Andaç birkaç damla gözyaşı yanaklarına dökülünce onları hızla silmiş, Metehan ise dolu dolu olan gözlerini başka bir yere çevirmişti.

"Nazenin nasıl anlamış kendine bunu yapacağını?"

Andaç tebessüm edip ona baktı. "İşte burası gerçekten ilginç... Nazenin hiç rüya görmez. Gördüğü zaman da gördükleri hiç hayra çıkmaz. O gece Kerem'i rüyasında görüyor. Kerem bir tabutun içinde yatıyor ama tabutun kapağı açık. Nazenin yaklaşıyor tabuta bir bakıyor ki elinde bir silah tutuyor. 'Kerem sen neden tabuttasın, neden elinde silah var?' diye soruyor ve o an Kerem'in gözleri açılıveriyor. 'Ben babamın yanına gidiyorum. Ama sen sakın üzülüp ağlama' diyor. Nazenin de tam o anda uyanıyor. Anlıyor bir şey olacak, o yüzden kıyameti koparıyor işte. Biz de sorduk nereden anladın diye. Ve bu rüyayı bir kez, sadece o zaman anlattı." Kısa bir an soluklanıp tüylerini diken diken eden bu anının etkisinden kurtulmaya çalışarak gülümsedi.

"Sonra babam, hatta baban başta olmak üzere birçok kişi el uzattı Kerem'e. Hepsi destek oldu. Terapiler, tedaviler falan derken lise mezuniyetlerini görmen lazımdı. Alacalı komutanın timi, üniformalarıyla ve aileleriyle birlikte geldiler mezuniyete. Hatta annele baban bile tebrik notu ve çiçek göndermişti. Bizim iki deli de böyle can kardeş oldu işte. Birbirlerinden ayrılmamak için aynı üniversiteleri yazdılar tercihlerde. İkisi de Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesine girdi. Üçüncü sınıf oldukları yıl Nazenin birinci sınıflardan bir öğrenci grubuna danışmanlık yapıyordu. O sırada Kerem'in karısıyla tanışıyor. Bakıyor kızın Kerem'e ilgisi var, aralarını yaptı çöpçatan," deyip kahkaha attığında Metehan da gülmeye başlamıştı.

"Nazenin Tuna gelinleri daima kendi buluyor anlayacağın. Bizim aşk meşk mevzuları formalite." Kahkahaları bu sözlerle büyürken terasa koşarak giren Nazenin'i gördüler. İkisi de ona endişeyle bakıp, "Ne oldu?" diye sorarken genç kadın bastı yaygarayı.

"Ayy, siz burada gülün eğlenin, biz aşağıda gelinin avucuna konacak altını arayalım. Ya abi, bak annem delirmek üzere. Ben onu hiç böyle görmedim. Neymiş kayınvalide olup gelinin avucuna altın basacağı günü iple çekmişmiş ama altın kayıpmış. Altın sende mi abi? Bak Allah'ını seversen yoksa da git sen söyle. Ben söylersem beni döver ama sana kıyamaz." Andaç ve Metehan onun hâline de sözlerine de dayanamayıp kahkahayı basarken, içerdeki masada oturanlar da her şeyi duyup gülmeye başlamıştı.

"Kızım altın maltın yok bende."

"Siktir git kendin söyle o zaman. Ama aynen böyle söyle de çarpsın ağzına bir tane. Yayık yayık konuşuyorsun ya. Susurluk ayranı mısın sen aslanım? Meliha Tuna diyorum. Delirdi diyorum ya. Delirtme beni!"

Bağırışıyla irkilen Andaç, "Durum harbi ciddi lan," diyerek içeri girdi hızla.

"Baba..." dediği sırada ceketinin iç ceplerini yoklayan Seyfettin Bey aradığını bulup kızına uzattı.

"Bana vermişti almayı unuttu. Neden bu kadar yaygara kopardı ki?"

Nazenin zaten canı burnunda bir soluk alıp, "Kendin sormak ister misin yiğidim? İstersen kalk bu mükellef sofradan ve bir kat aşağı gelip sor. De ki 'nodon bo kodor yoygoro kopordon ko molohocom, bono vormoşton oltono' sonra boşanma avukatlarını uzağında arama. Bak, sağ yanında iyi bir boşayıcı var." Resmen babasını ses tonundan mimiğine kadar taklit edip öfkesini kusmuş ve altını aldığı gibi dönüp gitmişti.

Ardında derin ama her an patlamaya hazır bir sessizlik bıraktığından ise habersizdi. Seyfettin kızının çıktığı kapıya düşünceli gözlerle bakarken, "Bu çocuk geç konuştu. Biz korktuk tabii. Dedik acaba engelli mi diye," demesiyle masadan resmen gürül gürül kahkahalar kopmuştu. Masaya bir saat kadar geç dâhil olan Sinem'in babası ve gelin hanım Birce'nin babası adama üzüntüyü andıran ama altında aynı çileyi çekiyoruz bakışları barındıran ifadeyle baktılar.

"Sonra ağız denen şeyin sadece yemek yemek için kullanılmayacağını keşfetti. Ve durum bu." Bir kahkaha tufanı daha koparken Andaç göz ucuyla yanında dikilen Metehan'a bakıyordu.

"Eminsin değil mi? Bak sonra caymak yok. Kız bu yani."

"Siktir oradan. Seyfettin amcaya yaptığının kaç katını yaptı bana, senin haberin var mı?" Andaç imalı imalı güldü.

"Ona rağmen seviyorsun yani. Kararlısın."

"Ben hiçbir zaman kararsız biri olmadım Tuna!"

"Müsaade senin o zaman yiğidim. Allah yardımcın olsun. En zorlu görevinde muvaffak etsin," deyip usulca Metehan'a yaklaştı ve yumruğunu vurduğu yere baktı. İçi acımıştı geriye kalan izden dolayı ama gülmeden de edemedi.

"İyi ellemişim yalnız."

"Hay senin ayarsız elini Andaç. Şimdi bunu babalara anlat. Onu da geçtim Nazenin'e anlat. Sıçtım sayende. Git buz getir."

***

Göbek atma faslına ara verip sıra kına yakmaya geldiğinde Meliha hanımı bir telaş almıştı. Gelininin avucuna koyacağı altınları arıyor ama bir türlü bulamıyordu. Burnundan soluyarak Sinem ve Nazenin'i canından bezdirdikten kısa süre sonra Nazenin altınları bulup gelmişti de kadıncağız derin bir oh çekmişti.

Salonun ışıkları sönüp kızlar ellerine küçük mumları geçirdiler. Tüm mumlar yanınca kına tepsisi de hazır edildi. 'Tepsiyi kim taşıyacak?' sorusuyla birbirine bakan kızlar bu önemli sorunun cevabını düşünürken Sinem atıldı.

"Nazenin taşısın."

Sinem'in görev kendisine düşmesin diye gösterdiği çabaya gözlerini deviren Nazenin, "Saçmalama, al şu tepsiyi yürü," diye onu dürtüyordu.

"Ya ben sevmem böyle şeyleri. Hem anlamam da. Ayrıca annem bu manzarayı görünce başlar yine 'bak yaşın da geldi. Sen de evlen artık' demeye. Son on yıldır Telli babaya gidip bağladığı tellerin parasıyla araba kredimi öderdim be!" Sözleriyle kızlar kahkahayı basmıştı. Ancak tam o anda arkalarından da bir gürültü kopmuş, gür kahkaha sesleri kendi seslerine karışmıştı.

Merdivene dizilmiş erkekler gülmekten oldukları yere çöküp oturmuş, göz hizalarında kalan kızlara ve salonun giriş kapısına bakıyorlardı. Nazenin sırf şamatayı kaçırmamak için geldiklerini anlayıp gözlerini devirirken Sinem'e döndü.

"Sinem bak beni delirtme. Ben de her Allah'ın günü kına organizasyonu yapmıyorum. Böyle şeylerden de anlamıyorum. Al şu tepsiyi yürü." Sinem omuzlarını silkip dilini damağına vurarak 'çık' sesi çıkardı.

"Olmaz yürümem. Kına tepsisi taşıyan kızlar koca meraklısı gibi görünüyor gözümde. Olmaz, ben koca meraklısı değilim. Çok meraklıysan koca bulmaya sen taşı. Ben taşımam."

Nazenin sabır dileyerek başını kaldırıp parmak uçlarıyla şakaklarını ovarken sırtını salona yüzünü merdivene döndü. Dudakları

durmadan kıpırdanıyor, sessiz küfürler peşi sıra dilinde dolanıyordu. Onun burnundan soluyan hâline bakan herkes katıla katıla gülüyor, kendine engel olamıyordu.

Metehan gülüşlerinin arasında ona uzanıp yanına çekmeyi ve sinirden kızaran o küçük burnunu öpmeyi çok istedi. Ama yapamadı.

"Ben de her gece 'koca koca' diye ağlıyorum. Valla... Yastığım her gece gözyaşlarımla kaplanıyor. Gözyaşlarımla 'koca' yazmayı bile öğrendim." Bir uğultu daha koparken Nazenin hışımla Sinem'e dönüp burnunun dibine kadar girdi.

"Bana bak kızım. Al şu tepsiyi yürü. Yoksa seni yolarım. Elimi o çok konuşan ağzına sokup, ses tellerini birbirine bağlamama ramak kaldı. Zorlama beni. Lan görümcenin tepsi taşıdığı nerede görülmüş manyak mısın?" Bağırışıyla ve hayal gücü gerektiren tehditiyle irkilen Sinem usulca tepsiyi alıp yönünü salona dönmüştü ki, "Görümce, görümce. Görmeyeyim ömrümce," diye bağırıverdi.

Uzun ve geniş merdiven basamağında yan yana oturan Metehan, Andaç ve Kerem artık gülmekten ağlama noktasına gelmişlerdi. Arkalarındaki basamakları dolduran Pençe Timi, Kaplan Timi ve Ankara hukukçu tayfa da onlardan hallice değildi.

"Acı yok Sinem, acı yok," diye bağıran Andaç'ın sözleriyle Nazenin de kahkaha atmaya başlamıştı. Bu sırada bacağına sarılıveren şeyin ne olduğunu ya da kim olduğunu anlamak için başını eğdi ve o anda keyfi yerine gelmiş gibi güldü.

"Nazom..." Deyip eğildiği gibi küçük kızı kolları arasına aldı. Küçük kız ise kollarını onun boynuna sıkıca dolayıp, ağzındaki emziğinin müsaade ettiği kadarıyla Nazenin'i öpmeye başladı. Bu öpüşler istediği gibi olmayınca emziğini çıkarıp, "Nazom..." diye haykırmış gülerek Nazenin'in yanağına yapışmıştı. Onları gülümseyerek izleyen Andaç, göz ucuyla sağ yanında oturan Metehan'a baktı.

"İkisi de birbirine Nazom mu dedi, ben mi yanlış duydum?" Andaç başını sallayıp tebessüm ederken dostunun kulağına yaklaştı. Gözleri Nazenin ve kucağındaki küçük kızdaydı.

"Kendin gör, kendin duy ve o zaman daha iyi anla istediğim için az önce söylemedim."

Metehan ona yan gözle bakıp, "Neyi?" diye sordu. Bu sırada yanlarından kalkıp merdiven korkuluklarına dayanmış duran genç bir

kadına ilerleyen Kerem, kadını kolunun altına alıp alnını öptü. Metehan az evvel konuşmada bahsi geçen, Nazenin'in Kerem'le tanıştırdığı kadının o olduğunu anladı.

"Nazenin ve küçük Nazenin. Kerem ve İdil'in kızı Nazenin'in." Sözlerini duymasıyla gözleri fal taşı gibi açılmış, gözlerini çiftin üzerinden çekip yeniden Nazenin ve küçük kıza yani küçük Nazenin'e odaklanmıştı.

"Şaka yapıyorsun..."

"Hayır. Yapmıyorum. Kerem, o olaydan beri hayatını Nazenin'e borçlu olduğunu düşündü, hâlâ da düşünür. İdil'le tanışmalarına da vesile olunca hayatının yapı taşlarında emeği olduğunu düşündükleri kadına teşekkürlerini sunmak için kızlarına Nazenin adını verdiler." Bir an durup kıs kıs güldü.

"Bu ikisi götdeş gibi hep yan yana ve samimi olduğundan herkes bunları sevgili sanıyordu. Sonra anlıyorlardı öyle bir şey olmadığını, aralarındaki bağın daha başka olduğunu ama nedenini hiç bilmiyorlardı. İdil de dışarıdan bakan gözler gibi sanıyor ilk başta. Kerem'i okulun ilk zamanlarında görüyor, bir şeyler için konuşuyorlar falan derken İdil hoşlanıyor bizim oğlandan. Ama bir bakıyor ki yanında hep aynı kız, kol kola gezmeler, samimi haller... Nazenin'le sevgili olduğunu zannedip geri çekiliyor. Duygularını saklıyor. Nazenin İdil'lerin öğrenci danışmanı olunca önce Nazenin'e epey soğuk yapmış, iletişim kurmamış, sohbet etmemiş. Sonra grupça yapılan bir muhabbet esnasında biri Kerem için 'sevgiliniz' denilince Nazenin de 'biz sevgili değiliz arkadaşlar, altı yaşından beri arkadaşız' demiş. İdil'in gözler hop, dikilivermiş Nazenin'e. 'Ben sizi sevgili sanıyordum' diye ağzından kaçırmasıyla da Nazenin anlamış aralarındaki manasız soğukluğun sebebini. Çekmiş İdil'i bir köşeye demiş 'sen Kerem'den mi hoşlanıyorsun?' İdil önce yok mol dese de yer mi Bursa kızı Nazo. Yememiş tabii. Ver Allah ikisini bir araya getirmeye başlamış. Bakmış Kerem de boş değil kıza. 'Mal, madem kızı tanıyordun, hoşlandın da neden gidip konuşmadın?' diye Kerem'i baya bezdirmiş canından. Sonra almış ikisini de karşısına 'ikiniz de birbirinizi seviyorsunuz. Uzatıp durmayın mevzuyu canım sıkılmaya başladı. Okul bitince evlenin, bir de çocuk yapın. Erkek olursa adı Oktay orası net zaten de, kız olursa Nazenin koyun bana yeter' demiş. Bırakmış bunları baş başa ve çıkıp gitmiş."

İkisi de gülerek hem Nazenin'lere hem de Kerem ile İdil'e bakıyorlardı.

"Olay çözmekte Nazenin Tuna gibi olacaksın kardeşim. Hani babam diyor ya bu kızın ağzının ayarı yok diye. Adam haklı. Doğru diyor. Yok çünkü," derken aklına gelen şeyle daha da güldü. Metehan'ın bacağını sıkıp sağa sola sallarken zorla soluk aldı ve konuştu.

"Az önce bir dakika içinde elli tane farklı küfür ettiğine yemin edebilirim ama ispatlayamam. Bazen basın toplantısında kendini tutamayıp sövüp sövüştürecek diye babam öyle bir geriliyor ki adam toplantı başlamadan önce tansiyon ilacı içiyor." Duyduğu bu sözlerle haykıran Metehan öne doğru eğilip dizlerine kapanmıştı resmen. Sesleriyle onlara dönen kimsenin anlamsız bakışlarıysa umurlarında değildi.

"Nazom, Andaç amcam ve yanındaki kocaman amca neye gülüyor?" Nazenin, küçük Nazenin'in tatlı bir şaşkınlıkla sorduğu soruyu kendisi de merak ediyordu ancak kına yakma merasimi için hazır olan Birce aralarına katılmış, odağını dağıtmıştı.

"Boşver kızım sen onları. Deli onlar," derken İdil'e yaklaşıp bir koluyla sarıldı.

"Geç kaldık kusura bakmayın. Küçük hanım biraz keyifsiz de," diyen İdil'in gözlerindeki endişeli bakışı gören Nazenin hemen küçük kıza göz atıp alınına dudaklarını bastırdı.

"Ateşi var gibi."

"Bahar ayı gelince benim küçük Nazom böyle oluyor halası. Ama sonra güzel güzel yemek yiyor, ilaçlarını ağlamadan içiyor ve iyileşiyor," diye mırıldanan Kerem, kızının boynuna sokulup onu koklaya koklaya öpmüştü. Bu öpücüğün ateşini anlamak için olduğunu fark eden Nazenin şefkat dolu bir anne edasıyla Kerem'in saçlarını okşadı.

"Hadi sen al kızını dedesine götür. Biz de şu hengameyi atlatıp gelelim," derken kucağındaki kızı öptü ve babasına verdi.

Erkekler geldikleri gibi cümbür cemaat üst kata dönerken Andaç, karısını bir güzel öpmüş ve 'çok ağlama, üzülürüm' diye kulağına fısıldamıştı.

Merdivenleri yan yana çıkan Kerem ve Metehan bir an göz göze geldiler ancak ikisi de hiç konuşmadı. Sanki bu durumu sezinlemiş olan küçük Nazo ise Metehan'ı bir güzel süzüyor, emziğinin ardından

gülücükler atıyordu. Kızının neye güldüğünü anlamak için ona ve gözlerinin odağına bakan Kerem

"Sevdi seni," deyince Metehan hiç tereddütsüz yapıştırdı cevabı.

"Adı Nazenin olup da beni sevmeyenini görmedim." Kerem duyduğu sözlerle hızla Metehan'a dönmüş, kısılan gözlerinin ardından adamın yüzünü bir güzel süzmüştü.

"O yumruk da o yüzden yendi demek ki!"

"Mümkündür!" Cevabıyla sırıtıp fısıldadı.

"Diğer tarafı da benim için hazır et o zaman!" Demesiyle oturdukları genişçe salona girmeleri aynı anda olmuş, ikisi de susmuştu. Kerem, Seyfettin Paşa'ya ilerlerken, "Dedesinin ballı lokması gelmiş," diyen gür sesini duydu. Sadece Nazenin'ler söz konusu olduğunda gözler önüne serdiği ışıltılı gözlerine bakarak tebessüm etse de içi bir garip olmuştu yine. Babası da görseydi kızını, eğer görebilseydi... En az Haluk dedesi ve Seyfettin dedesi kadar severdi herhalde.

Karısı İdil'in babası Haluk'un ve on beş yıldır babası yerine koyduğu Seyfettin'in kızına sevgisi de ilgisi de sonsuzdu sanki. Ve ikisine de bunun için minnettardı. Çünkü küçük Nazenin dedeleriyle vakit geçirmeye bayılıyordu. Ama işte insan hep eksik olanı, eksik kaldığı yanı düşünüyordu. Eğer babası hâlâ hayatta olsaydı torunuyla nasıl ilgilenir, nasıl vakit geçirir diye düşünüyordu.

Kerem'in kollarından aldığı küçük kızı kucağına oturtan Seyfettin, Kerem'in dalgın ve hüzünlü bakışlarını hemen fark etmişti. Öyle dalmıştı ki genç adam sanki bambaşka bir boyuttan bakıyordu kızına.

Usulca eline uzanıp sıkan Seyfettin, "Düşünme aslanım. Düşünme. Gidenleri düşünmek bize acı verir, onları da yattıkları yerde huzursuz eder. Hayat devam ediyor, tut bir ucundan, iyi anıları an sadece. Ya öyle olsaydı ya böyle olsaydı diye düşünme," dediğinde Kerem daldığı yerden irkilerek çıktı sanki. Elini tutan eli sıktı tıpkı onun gibi ve masadaki yerine döndü.

Bu sırada Nazenin'in pembe montunu özenle çıkaran Seyfettin Bey, "Dedesinin güzel kızı, söyle bakalım nasılsın?" diye sormuş, bu sırada da onu alnından öpmüştü. Dudaklarına değen sıcak alnı hissederek kaşlarını çatarken gözleri hemen Kerem'i buldu.

"Nazenin'in ateşi var gibi. Ne oldu, hasta mı?"

"Grip olmuş o yüzden Seyfettin amca. İlaçlarını içmiş, az sonra

düşer inşallah," diyen Kerem de tedirgindi ancak yapacakları başka bir şey de yoktu. Çocuktu işte, en ufak yelden kapıyordu hastalığı.

"Dedesinin ballısı, sen hasta mı oldun güzelim?" Nazenin ağzındaki emziği çıkarıp suratını asarak

"Hasta olmuşum dedem," demiş ve yüzünü pat diye Seyfettin'in göğsüne kapatmıştı.

"Kuzucuğuma kıyamam ben," derken küçük kızı boynunun yumuşacık yerinden uzun uzun öptü. Cihan Bey karşısında oturan dostuna kadeh kaldırıp bıyık altından gülerek

"Seyfettin dedeye içiyorum. Paşa maşa halt etsin. Bu hepsinden havalı duruyor." Seyfettin halinden memnum şekilde gülüp, "Allah sana da nasip etsin diyelim o zaman Cihan Başkan," dediğinde Andaç kıs kıs gülmeye başladı.

"Mevlam ne dualar ettiriyor görüyorsun birader."

***

Birce oynaya oynaya girdiği salonun ortasında kendisi için hazır olan yere oturunca herkesin üstüne ağırlık çökmüştü sanki. Kına tepsisinden alınan bir parça kına avucuna konulurken gözünden yaş düştü.

Onun gözünden düşen yaşla birlikte Nazenin, Sinem ve Meliha Hanımın da gözünden yaş düşüvermişti.

Biliyordu ki Birce şu an içinde kocaman bir eksiklik hissiyle doluydu. Annesinin de burada olmasını ve bu özel günleri yaşamasını istiyordu. Dili söylemese de gözleri ele veriyordu duygularını. Kızı gibi sevdiği gelinini sarıp sarmalarken yüreği düğüm düğüm olmuştu.

Oğlunu o doğurmamış ancak o büyürmüştü. Canından değildi ama yüreğinden sevmişti Andaç'ı. Allah öyle bir kader yazmıştı ki Meliha'ya yüreği buruk, kanadı kırık, analarından yoksun iki çocuğu birbirine gönül vermişti.

Birce ilkokul yıllarında hastalık yüzünden kaybetmişti annesini. Daha küçücükken, anne sevgisine muhtaçken. O sevgiyi tadacak zamanı bile olmamıştı. Babası, babaannesi ve en çok da anneannesiyle büyümüştü. Başındaki örtünün altından usulca baktı yaşlı kadına. Gözlerinden yaşlar akarak izliyordu anneannesi bu anları. İkisi de aynı anda, aynı şeye keşke diyordu: 'Keşke kızım da burada olup görseydi kızının mürüvvetini,', 'Keşke annem de burada olup görseydi bu anları.'

Usulca iç çektiği sırada bedenine sıkıca sarılan Meliha'yı hissederek irkildi Birce.

"Keşke o da burada olsaydı," dedi kendini tutamayıp. Meliha hanım tıpkı onun gibi iç çekip kızı örtünün altından kalan şakağından öperken, "Keşke ikinizin de anacığı burada olsaydı," diye fısıldamıştı. Birce ikinizin de derken Andaç'tan bahsettiğini anlayarak biraz şaşkın şaşkın baktı kadına. Eğer Andaç'ın öz annesi hayatta olsaydı kendisi Seyfettin'le evlenemezdi ya da Nazenin olmazdı. Bunlar en basit varılacak iki sonuçtu mesela.

Bu gerçeği bildiği, kocasını, çocuklarını yani ailesini bu kadar sevdiği hâlde Andaç'la ikisinin kırıldıkları yerleri iyi edebilecek olsa bir an bile kendini düşünmez elinden ne gelirse yapardı. Öleni geri getirme gücü olsa ilk olarak Andaç'ın annesini diriltirdi. Birce bunu yıllar evvel Meliha ile tanıştıkları gün, kendisine sardığı kollardaki şefkatten, yüreğindeki merhametten anlamıştı.

İşte o günden beridir de Meliha'nın yüreğine hayrandı Birce. Bitmek tükenmek bilmeyen sevgisine, sabrına hayrandı. Ama en çok kocasına olan sevgisine, saygısına hayrandı. Öyle bir seviyordu ki Seyfettin'i ne akıl alıyor, ne dil o sevdayı anlatabilecek kelime buluyordu. Ama yürek taşıyordu işte.

Birce'ye göre Meliha saf sevgiden, sonsuz merhametten yaratılmış gibiydi. Zaten babası da bu yüzden tamam demişti ya Andaç'la evlenmesine.

İlişkilerini ilk duyduğunda küplere binip kıyameti koparmıştı oysa ki. Andaç'ı tanımadığından, güvenmediğinden değildi bu karşı çıkışı. Onun mesleğini, görevlerinin zorluğunu biliyordu. Kızının daima yüreği ağzında bir haber bekleyerek yaşamasına gönlü razı gelmemişti. Hayır deyip kestirip atmıştı. Ancak Andaç geri adım atmayıp ailesiyle evlerine geldiği akşam Meliha'nın Andaç'a bakışını, gözlerinden taşan sevgiyi görmüştü.

Mahkeme reisi Timur Bey'in inadı da o anda kırılmıştı. İzin vermişti gençlere. İstemişti ki ana sevgisi görmeden büyüyen kızı bari hayatının geri kalanında bu sevgiyi tatsın, elini tutacak bir annesi olsun. Bir gün göçüp giderse, kızının yanında bir ailesi, bir anası babası daha olsun.

"Sen nasıl insansın Meliha anne," deyip sıkıca kadına sarıldı ve

kına eldivenlerinin içindeki ellerini onun sırtına koydu. Sarıp sarmalamak, sarıp sarmalanmak için. İkisi de sessizce ağlarken onlara bakmaya daha fazla dayanamayan Nazenin salonu terk edip üst kata çıkmıştı. İçeri girmeden önce gözlerini kurulasa da geride kalan kızarıklık hâlâ ayan beyan ortadaydı.

Umursamadan içeri girdiği sırada yan yana oturdukları sandalyelere cüsselerini dayamış, Nazenin'le oyun oynayan iki adama baktı. Ve güldü. İkisi de asık suratlarıyla meşhurdu ancak söz konusu çocuklar olunca ikisinin de yüzü aydınlanmış, asık yüzlerinde gülüşler belirmişti.

Tümgeneral Seyfettin Tuna ve dünürü Ağır Ceza Reisi Timur Özgür.

Kıs kıs gülerek küçük kızla sohbet ediyorlardı. Nazenin başını hafifçe sallayıp

"Allah bolca torun sevmenizi nasip etsin inşallah. Bu sizi güldürecekse Birce fotosentezle de üresin." Kendi sözlerine gülüp iç çekerken terasa yöneldi. Telefonunu eline alıp Kerem'e sigara emojisi gönderdi ve yüzünü görebilmek için ona baktı. Telefon ekranına düşen bildirimi ve içeriği gören Kerem sırıtarak ayaklanmış ve terasın kapısına yaklaşan Nazenin'in peşine takılmıştı ki aklına gelen şeyle geri dönüp ceketini aldı.

Bu sırada onları fark edip izleyen Andaç Ve Metehan ise sessizdi. Ta ki Kerem ceketini alıp gerisin geri dönerken

"Nazom üşümesin," diyerek ceketini gururla silktiği ana kadar. Andaç sözlerin ardından kahkahayı patlatırken Metehan küfürler savurmuştu mırıl mırıl. Ama birkaç saat önceki gibi de kıskançlık krizine girmemişti. Anlamıştı aralarındaki sonsuz can bağını ve böylesi bir bağa boynu kıldan inceydi.

Kerem terasa çıkıp balkon demirlerinin orada durmuş manzarayı izleyen kadına yaklaştı ve omuzlarına ceketini bıraktı. İkisi de bir süre konuşmadan öylece baktılar Ankara manzarasına. İkisi de üniversite yıllarını düşündü, göz göze geldiler. Gülümsediler ve birbirlerine kollarını sarıp devam ettiler dikilmeye.

"Birce gelin ağladı, sen de kıyamadın değil mi? Ondan böyle kıpkırmızı oldu gözlerin."

Nazenin çocuk gibi omuz silkip burnunu çekerken "Kıyamadım.

İçim acıdı. Ta şurama bir şey oturdu sanki," deyip başını Kerem'in omzuna yasladı.

"Nasılsın vali hanım? Nasıl gidiyor? Son olanlardan sonra bilmediğim, duyurmadığın şeyler oldu mu?" Kerem'in sesi ciddileşmiş, duruşu gergin bir hâl almıştı. Arkadaşının sırtını sıvazlayan Nazenin, "Yok valla Sayın Savcım. En son arabamı yamaçtan aşağı atmam için sıkıştırıp başarılı da oldular ama ölmedim. Görecek günüm varmış." Kerem sesli bir soluk alıp Nazenin'in sırtından dolayıp omzunu kavradığı elini sıktı usulca.

"Yakma yüreğimi Nazo. Hayalinin peşinden git diye kıçımı yırttım. Seyfettin amcayı bile karşıma aldım. Sakın öleyim falan deme, aynen yanına gönderir beni. Daha gencim, yakışıklıyım, hayırlı bir kocayım ve çok tatlı bir babayım." Sözleriyle kahkaha atan Nazenin onu karnından dürttü.

"Pislik misin? Bana sadece kendini düşünüyorsun gibi geldi de." Kerem kıs kıs gülse de ona endişeyle bakıyordu.

"Saçının teli kopsa üzülürüm, canım yanar. Yakma canımı. Canına dikkat et üzme beni... Bizi." Nazenin de ona gülümsedi ama gülümsemesinde burukluk vardı.

"Korkma, beni böyle yıldıramazlar." Tutmuştu Nazo inadı şimdi ne dese kâr etmez, duymazdı. O yüzden susup başını salladı Kerem. Ama aklına gelen şeyle kaşlarını çatması ve homurdanması da çok uzun sürmedi.

"Şu Andaç abinin karşısında oturan binbaşı..." demesiyle Nazenin'in gerildiğini hissetti. Fakat sözlerine de devam etti.

"Neydi adı... Metehan. Meşhur can kardeş." Sustu ve bekledi. Nazenin ise bu bekleyiş sırasında sadece

"Eee, ne olmuş Metehan Binbaşıya?" sorusunu sorarken sesi tedirgindi. Neler olduğunu, durup dururken Kerem'in lafı neden Metehan'a getirdiğini bilmiyordu ama gerilmişti.

"Birkaç saat önce abinin yumruğuyla tanıştı. Az sonra da benimkiyle tanışacak ama yanlış anladıysam diye soruyorum. Aranızda bir şey mi var?" Nazenin ona dönüp bakarken Kerem'in gözlerindeki kırgınlığı ve siniri de görmüştü. Yanakları al al olup bakışlarını kaçırdı ve iç çekti.

"Abimle konuşacağını tahmin ediyordum da bu gece konuşmasını

beklemiyordum," diye mırıldanıp Metehan'a için için verdi verişti. Daha ortada adı konmuş hiçbir şey yokken abisiyle konuşmasına mı kızsa yoksa abisinin arkasından asla gizli saklı hiçbir şey yapmamasına mı saygı duysa bilemedi. İki farklı ve uç duyguların arasında sıkışıp kaldı sanki.

Bu sırada Kerem'in diğer sözlerini idrak edip kocaman açtığı gözlerini dikti dostuna.

"Abim Metehan'a vurdu mu?" sorusunu sorarken gayriihtiyari, direkt olarak adamın adını söylemesiyle Kerem'in kaşı havalanmıştı.

"Metehan... Binbaşı Metehan ya da Metehan Bey değil yani?" derken dişlerinin gıcırdadığını duyan Nazenin bir adım geri çekilip tam konuşacaktı ki Kerem hırlar gibi atıldı.

"Senden o gece... Kendimi öldürmek üzere olduğum gece bir söz istedim Nazenin. Tek bir söz. Ve sen, bana söz verdin. Asker, polis, istihbaratçı kimseyi, hiç kimseyi değil sevmek, görüşmeyecektin bile." Nazenin bir şok daha yaşayıp olduğu yerde irkilirken o sözü verdiği geceyi hatırladı. Kerem'i kaybetme korkusuyla ne dese 'söz' demişti. Ancak ne için sözler verdiğini net olarak hatırlamıyordu bile.

Yıllar boyunca kendi endişeleri yüzünden kalmıştı bu mesleği yapan insanlardan. Annesi gibi gözü kulağı kapıda beklememek için ya da Neriman Alacalı gibi kaybının ardından yüreğinde sönmeyen bir ateşle yaşamamak için kaçmıştı.

Ama bunca çabasına rağmen sonunda askerin birine takılıp kalmış, ona ne 'olmaz' diyebilmişti, ne de 'olur'. Hâlâ kafası karışıktı. Karışık olan kafasını yok sayıp kalbini dinlediğindeyse cevap hep aynıydı. Kalbi dur durak bilmeden dört nala Metehan'a koşmak istiyordu. Adamın gözlerine baktığı anda kalbinin atışı değişiyordu.

"Sana sevgiliyiz diyemem çünkü değiliz. Ki öyle bir şey olsa arar söylerdim. Sevmiyorum da diyemem çünkü içimdeki bu garip his sevgiyse şayet, ben onu seviyorum," deyip durdu ve dostunun gözlerine baktı kararlı bir ifadeyle.

"Ben annem ya da annen gibi olmamak için çok uğraştım. Belki de bu kadar uğraştığım, kaçtığım için Metehan çıktı karşıma. Yaradan belki de diyor ki 'en korktuğun yerden sınav yapacağım seni'" yine durdu. Ağır ağır soluk aldı.

"Senin benden o gece, o sözü niye aldığını da biliyorum. Annen

gibi acı çekmeyeyim diye, annem gibi her an tetikte olmayayım diye söz verdirttin. Ama kader mi dersin ne dersin bilemem. En korktuğumuz çalıyor kapımı. Kapıyı açar mıyım yoksa kaçar mıyım inan ben de bilmiyorum Kerem Alacalı. Şu an düşününce ben de bir bok bilmiyorum. Tek bildiğim..." deyip elini kalbinin üstüne koydu.

"Şurada bir yerde daha önce yaşamadığım, tatmadığım heyecanlar yaşanıyor. Bir tek onu biliyor ve anlıyorum. Sen de beni anla. Seçimim ne olursa olsun yanımda ol. Kırma gönlümü. Dost elini çekme yoksa boşluğa düşerim can kardeş. Ben zaten yeterince zor bir seçimin eşiğindeyim. Bana başka seçimler yaptırma. Beni bunun zorunluluğuyla baş başa bırakma. Yüreğimi kanatma."

Kerem isyan dolu bir nefes alıp geri vermeden kollarını açtı ve Nazenin'e sıkıca sarıldı.

"Ulan durdun durdun gidip Bordo Bereli mi buldun?"

"Bir şey bulduğum yok. Hemen triplere girmeyin. Daha düşünüyorum. Ayrıca..." deyip geri çekildi ve Kerem'e tüm ciddiyetiyle bakıp fısıldadı.

"Abimi de götünden vurmuşlar." Kerem haykırarak kahkaha atarken Nazenin de ona eşlik ediyordu.

"Ooo, keyfiniz bol oldun canlar," diyerek yanlarına yaklaşan kalabalığa baktılar. Pençe ve Kaplan timleri tam kadro terasa çıkmış ve peş peşe sigara yakmaya başlamıştı. Birbirlerine sarılı şekilde kalabalığa dönen Kerem ve Nazenin, Andaç'ı görünce bir kahkaha daha patlattılar.

"Valla bak yeter. Yeter yine aynı muhabbetse açar gösteririm yara mara kalmadı. Yeter lan!" Bağırışıyla diğerleri de muhabbeti çözmüş, basmıştı kahkahayı.

"Ya bi tut götünü. Kimse görmeye meraklı değil. Hayır, nasıl bir mabadı varsa resmen özgüven yapmış. Ulu orta açmanın derdinde," diyen Nazenin'e koşar adım yaklaşan Andaç sinirinden kudurmuş, geri kalan herkes ise gülmekten yerlere yatacak raddeye gelmişti. Metehan soluğunu kesen kahkahaların arasında Nazenin'e bakıp sağ elinin işaret parmağını salladı.

"Sen çok fenasın. Allah diline düşürmesin Nazenin Tuna." Nazenin kaşını kaldırıp ona şöyle bir baktı. Birkaç adımla yanında bitip çenesini usulca kavradı. Parmaklarının ucuna batan yeni yeni çıkma-

ya çalışan sakalları hissederken adamın yanağını ışığa doğru çevirdi ve oradaki şişliği gördü. Morarmaya yüz tutmuş etine bakarken içi acımıştı.

"O ağzını tutmamanın bedeli, yarınki düğün fotoğraflarında mor bir yanakla poz vermek olacak. Eee, ne demişler binbaşı... Vakitsiz öten horozu..." deyip yüzünü bıraktı ve içeriye yöneldi.

"Gel benimle!" Emriyle ortalık sus pus olmuş, tüm gözler Metehan'a kilitlenmişti. Komutanlarının aldığı emirle ne yapacağını merakla bekleyen Pençe Timi pürdikkat yaşananları izliyordu. Andaç ve Kerem de onlardan farksız değildi. Kaplan timi ise neler olduğunu çözmeye çalışıyor, şaşkınlıkla onlara bakıyordu.

Andaç gözünü kırpmadan baktığı arkadaşının tepkilerini izliyordu. Yüzü önce gerilmiş, sonra asılmış, en sonundaysa ekşimişti resmen. Emre itaatin belirtisi olan son mimiği görerek kahkahayı patlatırken, "Çok eğleneceğiz," deyip bir kahkaha daha attı.

"Bana bak, kırarım çeneni," diyerek Andaç'a içi boş tehditler savurduktan sonra Kerem'e odaklandı.

"Sana gelince Savcı Alacalı. Andaç'la aramızda geçenler aramızda kalacaktı. Vakti gelinceye kadar. Seninle sonra görüşeceğiz," derken gözlerinde gerçekçi olmayan bir öfke vardı. Kerem'in Nazenin'in kulağına su kaçırmasından hoşlanmamıştı ancak ona bir şey yapacak da değildi. Nazenin'in bu kadar değer verdiği ve değer gördüğü bir insana dokunmazdı. Ayrıca Alacalı binbaşının emanetine dokunmak hiç olmazdı.

"Bunca tanıdığın, dahası savcıların, hâkimlerin ve avukatların önünde beni tehdit mi ediyorsun gerçekten Binbaşı Kılıçarslan?"

Metehan durup çevresine bakındı, tam ağzını açacaktı ki, "Sidik yarışınız bittiyse..." diye carlayan sesi duyup terasın kapısında duran kadına döndü.

"Ulan hepinizden taşaklıyım diyorum hâlâ kendi çapınızda yarıştırıyorsunuz. Hayırdır..." deyip bir an durdu ve sağ elinin işaret parmağını sallayarak hepsine tek tek baktı.

"Hepinizi tıkarım bir nezarete, yarına kadar içerde yersiniz birbirinizi. Sıçtırmayın forsunuza da ağzınıza da." Gözlerini Kerem'e dikip, "Sen, Metehan'ın damarına basmayacaksın," dedi. Sonra gözlerini abisine çevirdi.

"Sen de goy goy yapıp, gülüp durmayacaksın. Az daha gülersen Seyfettin Tuna bir şeyler döndüğünü anlayacak. Aynkla pirincin taşını. Efendi gibi damat ol, sıkma canımı." En son Metehan'la gözleri buluştuğunda, "Sana da yürü dedim. Sözümü ikiletme, yürü Metehan!" diye dişlerinin arasından resmen tıslamıştı. Metehan, gözleriyle e sözleriyle hepsini kurşuna dizen kadına ürkek bir tavırla baktı. O bakışı gören erkekler sürüsü patlamaya hazır bomba gibiydi. İnfilak etmeleri yakındı. Metehan ürkek yüz ifadesini yok edemeyip başını sallayarak, "Emredersiniz sayın valim," diyerek kadının peşine takılıp terası terk ettiği an ardında kopan kıyamet gibi uğultuyu duydu.

"Bu kepazeliğin intikamı alacağım günlerde gelecek Nazenin Hanım. Ben sabırla o günü bekliyorum." Kendi kendine söylenerek ve iyice şişen ve moraran yanağını masada sohbet eden büyüklere göstermemeye çalışarak salondan çıktı. Koridorun sonuna doğru yürüyüp Nazenin'in girdiği tuvalete girdi, kapıyı kapattı.

"Sen manyak mısın?" demesiyle kolundan tutulup döndürülmesi ve adamın göğsüne resmen mıhlanması aynı anda olmuştu. Ayakları yerden kesilmiş, yüzleri aynı hizaya gelmişti. Belini ve sırtını saran parmakların çıplak tenine battığını hissediyordu.

"Hıı, manyağım. Var mı bir itirazın?" Fısıltıyla gelen soru gibi duran ama soru olmayan sözleri idrak etmeye çalıştı.

"Ne?" Demesiyle kıs kıs gülen Metehan bedenini lavabonun mermerine yaslamış, kadını da bacaklarının arasına sıkıştırmıştı.

"Şaşırır kalırsın öyle."

"Asıl sen şaşırmışsın. Abimle konuşmak ne demek? Ne var, ne oldu, neyi çözdük de abimle konuşuyorsun manyak adam. Bugün müydü yani doğru zaman. Ben daha kararımı bile vermemişken mi?" Demesiyle Metehan'ın tepesi atmaya başlamıştı.

"Bana bak Nazenin Hanım, sen de beni deli etme artık. Çocuk muyuz, ergen mi? Ne bu ya! Ben senden, sen benden bir adım gidemiyorsun. Ne kaldı düşünecek ne kaldı gerçekten anlamıyorum. Anlat, yardımcı ol anlayayım. Yoksa olmayan aklımı da kaçıracağım. Bir yakın bir uzak, bir sıcak bir soğuk... Ben belirsizlikleri sevmem Nazenin. Sevmem. Net ol bana. Ya tamam de tut elimi, ya da olmaz de..." dedi ama sözlerinin devamını getiremeden alnını kadının alnına dayadı, gözlerini kapatıp soluk aldı.

"Tamam de, başka bir şey deme. Sakın deme... Ne olursun deme... Bak böyle çok güzeliz. Bozma bunu. Yorma kalbimi, kalbini." Duyduğu sözlerle solukları karışan Nazenin, gözleri kapalı hâlde onun yüzünü avuçlarının arasına alıp usulca okşadı.

"Sana erkekler tuvaletinde tamam demeyi uygun bulmuyorum. Ömürlük bir hatıra böyle bir yerde yaşanmamalı," diye fısıldadığında Metehan kıs kıs gülmüş ama ne gözlerini açmış ne de tek kelime etmişti.

"Ama abime verdiğin değerin sonucu olarak yediğin yumruk için şunu yapabilirim..." Yere paralel uzattığı bacaklarının arasındaki beden kıpırdandı ve göğsünün göğsüne yaslandığını hissederek kollarını ona daha sıkı doladı. Bu sıradaysa yanağına, tam da moraran yere konan öpücüğü, öpücüğü bırakan yumuşacık dudakları hissetti.

"Nazenin..." dedi bir süre sonra fısıltıyla. Çenesini kadının omzuna sürttü belli belirsiz ve kısacık diken gibi sakallarının onun pamuk gibi tenine kırmızı izler bırakışını izledi.

"Efendim?" derken hâlâ yanağında duran dudakları hissederek iç çekti.

"Abinle konuştum çünkü ben bu yaşıma kadar ondan hiçbir şey saklamadım."

"Biliyorum... Bunu tahmin etmiştim. Ama keşke benden cevabımı alıp..."

"İster cesaret et gel bir ömür böyle olalım, ister yüreğinde bana yer bulama bir ömür ayrı kalalım. Hangisini seçersen seç... Abinin duyması ve bilmesi için cevabını beklemem. Taa en başından bilsin. Olursa da olmazsa da her ânı bilsin. *'Arkamdan iş çevirdin, kardeşimi sana emanet ettik sen ona farklı gözle baktı. Olunca ya da olmayınca beni haberdar ediyorsun'* demesin. Veyahut bunu düşünmesin bile. Kerem senin için neyse, ne ifade ediyorsa, Andaç benim için öyle."

"Biliyorum ve bu bağı zedelemekten de çok korkuyorum." Nazenin'in tedirginlikle söylediği sözleri duyarak gözlerini araladı ve yüzüne baktı uzun uzun. Alnının yanlarından düşen perçemlerini işaret ve orta parmağının arasına dolayıp kulağının arkasına itti yavaşça.

"Hayat bu kadar ince düşünüp sık dokuyacak, bu kadar korkacak ya da köşe bucak kaçacak kadar uzun değil vali hanım. Hâlâ anlamadın mı?"

"Yemin ederim beni ikna etmek için harcadığın bu sabır ve çabayla felsefe okusan filozof olurdun binbaşı," deyip geri çekildi ve adamın yanağına dikkatle baktıktan sonra arkasını dönüp kapıya ilerledi.

"Verdiğin sözü tut ve zaman ver. Bu arada da yanağına buz koy." Kapıyı açıp tuvaletten çıkarken Metehan şaşkın şaşkın arkasından bakarak, "Ee, bunu sen yapmayacak mıydın?" diye sorunca omzunun üstünden ona baktı ve yarım bir gülüş takındı.

"Ben doktor değilim Metehan Kılıçarslan. Hâlâ anlamadın mı?" Metehan onun gözlerinde beliren küstah ama bir o kadar da haylaz parıltılara bakıp aynı onun gibi güldü.

"O kadar kolay değil diyorsun yani..."

"Asla..." deyip giden kadının ardından derin bir soluk aldı ve bağırdı.

"Asla, asla deme sayın valim. Asla deme."

"Çeneni kullanma ve buz koy binbaşı." Cevabı koridordan taşıp kulağına geldiğinde kahkaha attı.

"Emredersin hayatım. Tabii ki dediğini yaparım."

16. BÖLÜM

Güneş Ankara semalarını aydınlatırken düğün heyecanı saran evlerde herkes çoktan uyanmıştı. Kızının odasına gidip usulca kapıyı kalan Meliha içeriden ses gelmemesiyle kapıyı araladı ve boş yatağa baktı. Sanki hiç bozulmamış, kimse o yatakta uyumamış gibi düzgün görünen yataktan gözlerini ayırdı. Bu sırada gözleri çalışma masasının dayalı olduğu duvarda asılı olan Atatürk portresine ilişti. Yüzünde tebessüm belirirken, "Seyfettin hazırlan hayatım," diye seslenmiş ve odadan çıkmıştı. Bir saat sonra Seyfettin Paşa üniformasıyla, Meliha Hanım ise şık takım elbisesiyle askeri makam aracından indiklerinde etraflarındaki tanıdık kalabalığa baktılar.

Pençe Timi, Kaplan Timi, Albay ve Ailesi, Cihan Bey ve ailesi, Sinem'in anne ve babası, Birce'nin babası ve Hukukçu tayfa tam kadro Aslanlı Yolun girişinde yerini almıştı. Paşanın araçtan inmesiyle selam duran askerler dipçik gibi ve resmi üniformaları içinde ışıl ışıldı.

"Günaydın Aslanlar."

"Sağ ol!" Cevabı gökyüzüne doğru yayılıp yankılandı. Etrafta kendileri dışında kimse yoktu. Cihan Başkan'ın sıkı güvenlik önlemi aldığı belliydi.

Seyfettin Paşa, Timur Beyle el sıkışıp, Sinem'in anne ve babasına ilerledi. Sinem hukukçu bir ailenin kızıydı ve hiç kimse onun da meslek seçiminin bu yönde olmasına şaşırmamıştı. Babası şu an Ankara Cumhuriyet Başsavcısı, annesi ise tuttuğunu koparmasıyla ünlü bir avukattı.

Onlarla da el sıkışıp Cihan Bey ve Melek Hanım'a ilerledi. Tokalaşmaları kısa ama dostaneydi. Onların hemen ardında duran, torunu Elif'in koluna girmiş Zümrüt Hanım'ı görünce yüzünde tebessüm oluştu.

"Hoş geldin Zümrüt anne."

"Hoş bulduk aslan oğlan. Hoş bulduk," diyen kadının elini öptü ve sarıldı. Ondan da ayrılınca son durağı Kerem, İdil, Nazenin ve Kerem'in annesi Neriman Hanım olmuştu. Neriman'ın elini avuçları arasına alıp usulca okşarken fısıldadı.

"Nasılsın bizim kız?"

"İyiyim paşam, teşekkür ederim." Göz ucuyla usul usul emziğini emen Nazenin'e bakıp yanağını okşadı. Küçük kız uykulu gözlerine rağmen kendisine gülümseyince yüreğinden kocaman bir sıcaklık aktı sanki.

"Dedem, sen uyanamadın mı kızım?" Nazenin sadece başını sağa sola sallayıp yüzünü babasının boyun girintisine gömmüştü. Herkes küçük kızın bu hareketine tebessüm ettiği sırada Seyfettin, kızının dostlarına baktı. Bazıları tıpkı Kerem gibi evlenmiş, çocuk sahibi olmuştu. Ve bu sabah buraya hep birlikte gelmişlerdi.

"Hoş geldiniz, Adaletin şaşmayan elleri. Siz de hoş geldiniz."

"Hoş bulduk paşam." Cevabıyla başını sallarken kulakları kısacık bir siren sesi ulaştı. 'Dat dat' sesi de geldikten saniyeler sonra kırmızı zemin üstüne altın sarısı renklerle işlenmiş 84 0001 plakalı aracı gördüler. Siyah Mercedes makam aracının aynalı camları sayesinde içeriye dair hiçbir şey görünmüyordu. Gözle görebildikleri tek şey plaka ve kaputun sağ ön köşesinde salınan Türk bayrağıydı.

"Dikkat!" Uyarısıyla hazır ola geçen askerler kılları bile kıpırdamadan duruyordu. Aracın sağ köşesinde bulunan takmatik oto fors direğinde bulunan bayrak ya da Flama açıksa bu, makam aracının içinde makam sahibinin olduğuna işaretti. Ve araç geçinceye dek ya da forsu büyük olan aracından inip selam verinceye dek selam durulurdu.

Araç daha durmadan korumanın bulunduğu ön kapı açıldı ve Levent araçtan indi. Yaşadıkları kaza esnasında kırılan kolunun alçısı yeni çıkarılmıştı. Ancak kolunu tam kullanamadığı için kolu hâlâ askıdaydı. Sağlam olan kolunu kapı koluna uzatıp kapıyı açtı. Birkaç saniye geçmemişti ki aracın içinden dışarıya uzanan küçük ayağı ve onu sıkıca saran ince topuklu siyah rugan ayakkabıyı gördüler. Nazenin tüm asaletiyle ve o asaleti daha da şahlandıran siyah takım elbisesiyle araçtan indi Etrafındaki kalabalığa bakıp yanına yaklaşan Seyfettin Paşa'yla tokalaştı.

"Günaydın paşam."

"Günaydın sayın valim," deyip başını hafifçe sallayan adama aynı şekilde karşılık verdi. Bu sırada elleri ayrılmış, babası yanına geçmişti. Selam durmuş olan timlere dönen Nazenin onları da selamladı.

"Günaydın."

"Sağ ol," diyen yirmi adamın sesi etrafta yankılanırken

"Sizler de sağ olun," deyip adım adım Andaç binbaşıya yaklaştı. Elleri buluşup tokalaştıkları esnada her zaman görmeye alışık olunan Abi kardeş gibi değillerdi. İkisi de son derece ciddiydi.

"Günaydın binbaşı," demesiyle abisi de, "Günaydın sayın valim," demiş, bu sözlerle elleri ayrılınca Nazenin, Metehan'a ilerlemişti. Onunla da tokalaşıp aynı şekilde selamlaştılar. Elleri ayrılınca vali hanım doğruca Cihan Bey'e yaklaştı, selamlaştı. Ardından Birce'nin babası Timur Bey ve Sinem'in anne ve babasıyla da tokalaşmıştı.

Gözleri kendi arkadaşlarını bulunca kollarında duran cüppeleri görüp gülümsedi.

"Herkes hazırsa..." demesiyle bütün hukukçular cüppelerini giymeye başlamıştı. Onlar hazırlanırken Nazenin de üstüne başına baktı. Siyah montunun altındaki ceketinin düğmelerini el yordamıyla kontrol etti. Hepsi kapalıydı. Pantolonun paçalarına baktı göz ucuyla. Düzgündü. En son gömleğinin yakasını yokladı hızlıca. O da düzgündü.

"Hadi gidelim," deyip Aslanlı Yola adım attı ve başını eğip taşlara bakmaya başladı. Taşların asimetrik oluş sebebini köy okulundaki çocuklara anlattığı anlar geldi her adımında. Yakın zamanda onlar da buraya gelecek. Çok merak ettikleri Anıtkabir'e gelecek, Atalarının huzuruna çıkacaklardı.

Sağ yanında Cihan Bey, sol yanında babası ve Albay yürüyordu. Geri kalan herkes ise bir adım arkasındaydı. Sessizce yürüyor, sabahın huzur veren sessizliğini adım sesleri bölüyordu. Aslanlı Yolu tamamlayıp karşısında duran Sancak direğine baktı Nazenin. Bayrak nazlı nazlı salınıyordu. Tebessüm edip Anıtkabir girişine yöneldi. Merdivenlere vardıklarında bir an derin bir nefes almıştı.

Buraya ne zaman gelse hüzünlenirdi. Yine hüzünlüydü ancak bu kez değişik bir heyecan da vardı içinde. Bu merdivenleri çocukken çıkmıştı ilk kez. Sonra sık sık ziyaret etmişti Ata'yı. Lise gezilerinde

Ankara gezisini asla kaçırmaması onu ziyaret etmek içindi. Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi öğrencisi olarak her bayramda ve her On Kasım'da buradaki törenlere katılmıştı.

Çocuk Nazenin, talebe Nazenin olarak arşınladığı merdivenleri şimdi ilk kez Vali Nazenin Tuna olarak yürüyecekti.

Adalet terazisinde kadın ve erkeği eşit kılan, kadınları ikinci sınıf vatandaş muamelesinden kurtaran, Kadınlara seçme ve seçilme hakkını veren, bugün bir kadın olarak, kadın Vali olarak, adı soyadı belli olarak, Vali Nazenin Tuna olarak buradaysa bunu kime borçlu olduğunu biliyordu.

İşte bu yüzden sabahın erken saatinde, daha gün doğmadan hazırlanıp evden çıkmış, önce Ankara Kalesinde güneşi selamlamış sonra da Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu Mustafa Kemal Atatürk'ün ebedi istirahat yerine ziyarete gelmişti.

Bu ziyaret, ona teşekkür etmek içindi. Bedenen yanında olmasa da Ata daima fikirleriyle, bakış açısıyla Nazenin'in zihnindeydi. Bu düşüncelerle ve duygularla çıktı merdiven basamaklarını.

Askerler eşliğinde Mozoleye 'Akdağ Valiliği' yazılı çiçeği bırakıp geri adımlar atarak babası ve Cihan Bey'in arasına girdikten birkaç saniye sonra siren sesi duyuldu. Saygı duruşu ve İstiklâl Marşı'nın okunmasından sonraysa sıra sağ taraftaki kürsünün üstünde duran defteri imzalamaya geldi.

Nazenin aklından, gönlünden geçenleri kısa ve öz şekilde yazıya döktü. Eğik el yazısı tüm zarafetiyle defterdeki yerini aldı. En sona 'Akdağ Valisi Nazenin Tuna' yazıp imzasını da attı. Gururlu ama biraz hüzünlü gözlerle Mozoledeki çiçeğe baktı birkaç saniye. Ve kalabalığa döndü.

Seyfettin Paşa, Meliha öğretmen ve Binbaşı Andaç gururla bakıyorlardı vali hanıma. Evlat kıymetliydi elbet ama o evladı böyle yerlerde görmek, başarılarını izlemek daha da kıymetliydi. Gururla bakıyorlardı evlerinin narin ve nadide çiçeğine. Tabii bir tek onlar değildi bu gurur dolu bakışa sahip olanlar. Arkadaşları ve onların ailelerinde de aynı tebessüm ve bakış vardı. Gözlerini kalabalığın üstünde gezdirip kürsüden uzaklaşırken Metehan'ı gördü Nazenin.

Yüzünde mimik kıpırdamıyordu ancak gözlerinde ışıl ışıl bir bakış vardı ve binlerce duyguyla sarmalanmıştı sanki. Gözleri bir an için bu-

luştuğunda o mimiksiz yüzde ufacık bir tebessüm oluştu. Nazenin'in de yüzünden belirip kaybolan bir tebessüm geçti. Çıkışa ilerlerken, "Artık düğünü yapabiliriz," demesiyle herkes harekete geçmişti.

Merdivenlerin yarısını indiklerinde Kerem'in "Hadi fotoğraf çektirelim. Mezun olduğumuz günkü gibi." sözleriyle üniversite dostları aynı karenin içinde yıllar sonra poz verdiler. Nazenin dışında diğer hepsi cüppelerinin içinde poz verirken, "Valilerin cüppesi yok tabii." Gibi espriler yapılmış herkes bu sözlere gülmüştü. Saat öğleni bulmak üzereyken yeniden evlerine döndüler ve akşam için hazırlıklar başladı. Öğleden sonra üç gibi apartmandan çıkan Nazenin etraftaki kalabalığa şaşkınlıkla baktı. Dostları, arkadaşları, akrabaları herkes buradaydı ve bu kalabalık az sonra Birce'yi baba evinden almaya gidecekti. Arabalar süsleniyor, davullar zurnalar hazırlanıyor, herkes oradan oraya koşturuyordu.

Az ileride sohbet eden dedesi Cevdet ve Metehan'ı görerek onlara doğru ilerledi. Metehan'ın kalbinin alt kısmına giren o kurşunu dedesinin çıkardığını öğrenmişti. Tanışıklıklarının bu kadarını biliyordu ama sohbet ederkenki gülümsemelerine bakılırsa epey samimiydiler. Yanlarına iyice yaklaştığında, "Merhaba... Gelebilir miyim?" diyerek müsaade istemesiyle iki adamın başı da kendisine dönmüştü.

"Güzel kızım, gel tabii ki," diyen Cevdet dede kolunu açıp torununa sardı ve onu bedenine doğru çekti.

"Herkes hazır mı? Gidiyor muyuz artık?" diye soran dedesine bakıp usulca başını sallayan Nazenin, "Hazırız az sonra gidiyoruz," deyince Cevdet dede torununun şakağına küçük bir öpücük kondurup yeniden konuştu.

"Ben anneannene bakayım o zaman. Acele etsin. Metehan, görüşürüz oğlum," deyip diğer eliyle de onun omzunu sıvazlamış ve yanlarından ayrılmıştı. Bir nevi baş başa kalan ikili göz ucuyla birbirine baktılar. Siyah gömlek ve kot pantolon giyen adamı şöyle bir süzüp yüzündeki beğeni ifadesini gizleyecek vakit bulamadan Metehan yakalamıştı.

"Tek kelime etme," diye fısıldayan ve kaşını tehditkâr şekilde havalandıran kadına bakıp dudaklarını birbirine bastırarak gülüşünü gizlemeye çalışır gibi davrandı. Ancak aleni gülüyordu.

"Yakılıklıya da bakmak sevaptır bence." Homurtulu sesinden

dökülen bu sözlerle gözlerini deviren Nazenin, dişlerinin arasından, "Metehan!" deyince sırıtışı iyice büyüdü. Güler gibi bir sesle, "Ne?" Dedi. Muhabbeti şakaya vursa da bir yandan da Nazenin'i inceliyordu istemsizce. Üstüne giydiği saten kumaş hâkî yeşili gömlek ve kırık beyaz ispanyol paça pantolonuyla çok hoş görünüyordu. Pantolonun bacaklarını sıkıca sarıp vücut hatlarını belli etmesi ya da gömleğin tam da göğüslerinin arasından başlayan düğmeleri yüzünden dekolteli oluşu hiç sinirini bozmamıştı. Neden bozsundu ki?

İçinden homurdanıp suratındaki gülümseme silinip giderken dilini tutamayıp çocuk gibi laf sokmaya çalıştı.

"Pantolon boyunu uzun göstermiş!" Durdu ve gizlemeye gerek duymadan bacaklarına baktı.

"Dar olunca tabii!" Nazenin şoke olmuş vaziyette, "Baksaydın!" Deyince Metehan rahat bir tavırla omuzlarını silkti.

"Baktım zaten. Ve çevremizde gördüklerimi görecek bunca insan olmasından hoşlanmadım." Parmak uçlarını kadının gömleğine uzatıp gömleğin derin V yaka dekoltesini örtmek ister gibi kumaşın iki yanını birbirine yaklaştırdı.

Metehan'ın bu hareketiyle kaşı hızla havalanan Nazenin bir adımla aralarındaki boşluğu kapatıp başını kaldırdı ve adamın gözlerine ters ters bakmaya başladı.

"Bana bak, donuk vaziyette ya da baygın değilim. Şuurum yerinde. Çek o elini, yoksa kırarım binbaşı!" diye resmen tıslamasıyla Metehan'ın kaşı da havalanıvermişti. O da boynunu eğip kadına iyice yaklaşırken fısıldadı.

"Bana bak, şu an ne sen vali hanımsın ne de ben binbaşı. Durumlar eşit. Bana posta koymaya kalkma ve üstüne ceket meket bir şey giy. Delirtme beni." Nazenin duyduğu bu sözlerle şokun alasını yaşayarak ona bakıyor, Metehan'ın kaşıyla gözüyle dekoltesini işaret edişini izliyordu.

"Çeneni yerinden çıkaracak kadar iyi yumruk atan bir kadına söylediğin bu sözler... Ne bu cesaret yiğidim? Yürek mi yedin sen? Ne demeye kükreyip duruyorsun? Keserim sesini bilmiyor musun ya da hâlâ öğrenemedin mi?"

"Nazenin!"

"Metehan!" Deyip adama aynı ters ifadeyle bakmayı sürdürdü.

"Bir daha aynı hareketi yapma gafletinde bile bulun... Yemin ederim elini diğer eline veririm. Sen de elini elinle hastaneye götürür, 'doktorlara' verirsin. Şakam yok bilesin." Az önce ona doğru attığı adımı ters istikamette atıp aralarına mesafe koydu ve arkasını dönüp gitti.

Metehan posta koyayım derken yediği laflar yüzünden kıpkırmızı olmuş ona bakıyordu. Her adımında oynaşan bedeninin boğazında bıraktığı yumruyu yutmaya çalışırken, "İki buçuk yıl anandan emdiğin sütü burnundan getirecek mi?" diyen sesi duyarak sol yanına baktı. Andaç kıs kıs gülerken yüzüne öyle bir bakıyordu ki yumruğunu geçirme isteğiyle doldu. Ancak sdam damat olacaktı. İlişmedi.

"Siktir git damat ol. Canımı sıkma. Zaten sıkıldım sıkılacağım kadar," demesiyle Andaç'ın yüzü ciddileşiverdi.

"Sen cidden sıkılmışsın. Ne oldu oğlum, neye kızdın bu kadar?" Metehan sinirden renk değiştiren yüzünü sıvazlayıp, yüzünü sıvazladığı eliyle Nazenin'i işaret etti.

"Ya şu pantolona bak, gömleğin dekoltesine bak. Valla deli çıkacağım. Neymiş, bir daha böyle bir şey yaparsam elimi diğer elimle hastaneye, 'doktorlara' götürürmüşüm. Bir de 'doktorlara' derken imalı imalı tonluyor. Sıçayım böyle işe. Cansel temalı laf sokmalar bitmez artık!" Andaç arkadaşına bakarken tek solukta kendinden hiç beklenmeyecek bir performansla sıraladığı sözlere mi gülse yoksa kıskançlıktan ve yediği güzel laflardan renginin değişmesine mi üzülse bilemeyerek sırtını sıvazladı.

"Metehan, yanınıza geldiğim ilk günün akşamı içerken sana bir şey söylemiştim hatırlıyor musun?"

"*Nazenin zordur. Vali hanım ondan da zordur.*" Saniye sekmeden gelen cevapla başını sallayan Andaç kardeşinin gelen misafirlerle sohbet edişini izliyordu. Metehan gibi.

"Aynen öyle can kardeş. Nazenin zordur. Süngüsünü kolay kolay düşürmez. Hayatında bugüne kadar bizim bildiğimiz ama bilmiyor gibi yaptığımız bir kişi oldu. O da pek uzun sürmedi. Kafaları uyuşmadığı ilk anda yol verdi. Yani anlayacağın ilişkileri yürütmek için uğraşmaz, kendinden ödün verip uzlaşmaz. 'Kimsenin büyütemediği oğlunu ben büyütmem' der basar gider. Yani eskiden, daha genç ve toy olan Nazenin böyle yapardı." Durup soluklandı ve daha umut vaadeder şekilde konuşmaya çalıştı.

"Şu an seni parçalamadıysa, sadece sözlü uyardıysa bil ki hâlâ şansın var demektir. Sana karşı bir duygusu var ve gidemiyor demektir. Çünkü benim bildiğim Nazenin, üstüne gidersen kaçar, özel hayatına karışırsan kestirip atar. Üsteleme, kıskançlığını dilinde değil içinde yaşa. Yoksa ulu dağlar gibi sevse de o dağın yedi kat dibine gömer sevgisini. Basar gider."

"Uzlaşmaktan neden bu kadar uzak? Kendinden asla ödün vermeyen bir zırhın ardında? Neden beni anlamak için uğraşmıyor? Ya da bana inanmak için gardını indirmiyor?" sorularıyla Andaç derin bir iç çekti.

"Yıllarca babamın kurallarıyla yaşadı. Ev ve okul. Başka hiçbir şey yok. Bir tek annemle dışarı çıktı. Üniversiteye kadar arkadaşlarıyla bir etkinliğe bile katılmadı bu kız. Kapalı bir kutunun içinde büyüdü. Her şeyi kontrol altında tutularak yaşadı. Sonra o kutu açılıverdi bir gün. Ve Nazenin kozasından çıktı. Ürkek ya da korkak olmakla asi ve dişlerini her tehdide geçiren biri olmak arasında seçim yapması gerekiyordu. O da tam kendine yakışanı yapıp asi oldu, dişli oldu. Duvarlar ördü insanlara, kendisine zarar vermesinler diye. O duvarın arkasına belli başlı kişileri geçirdi. Şimdi sen, o duvarı komple yıkmaya çalışan kişisin. O yüzden hem hiç tatmadığı bir heyecan hem de bir tehditsin onun gözünde. Güvenli yerde sakladığı tüm duyguları ve daha önce hiç kırılmamış kalbi için tehditsin. O yüzden sakın kırma, üzme... Sorgulamadan anlamaya ve kabullenmeye çalış. O sana alışıp seni kabullenınceye kadar yap bunu. Sonra göreceksin ki uzlaşmaya başlamış. Gardını indirmiş. Karşısında değil, yanında duruyor."

Metehan tek kelime etmeyip yalnızca başını sallarken dostunun da sırtını sıvazladı.

"Didişir didişir bir yolunu buluruz. Sen aldırma bize. Damat olmanın keyfini çıkar. Hadi, gidip gelin hanımı alalım."

***

Upuzun bir konvoy Timur Bey'in evinin önüne geldiğinde davul zurna sesinden kimse kimseyi duymuyordu. Erkek tarafı evin araçlar için yapılmış olan demir kapısına yaklaşırken kapıyı tutan kız tarafı ise aleni gülüyordu. Hukukçular kız tarafıydı, askerler erkek tarafı. İki taraf da birbirine kök söktüreceğe benziyordu.

"Ooo, damat bey ve silah arkadaşları... Hoş geldiniz," diyen Ke-

rem'e dik dik bakan Andaç, "Ulan senin erkek tarafı olman gerekmiyor mu?" sorusunu sorunca Kerem daha da sırıttı.

"Öyle deme abiciğim. Gün gelir kapı tutturmak için bize işin düşer." Andaç ağzının içinden söverken az ileride olan biteni sessizce ama tebessümle izleyen Nazenin'e baktı.

"Söyle şu götdeşlerine kapıyı açsınlar," demesiyle kahkahalar kopmuştu. Nazenin ise elleri cebinde ağır adımlarla kapıya yaklaşıp iki tarafa da dikkatle baktı. Birkaç saniyelik sessizliği ise şu sözlerle bozdu.

"Bir taraf askeriye, bir taraf adalet... İki taraf da yetki sınırlarım dışında," deyip iki tarafın arasından süzülerek geçip bahçeden içeri girmek için yayalara ait olan kapıdan bahçeye girdi ve direkt olarak eve ilerledi.

"Ya sen nasıl kardeşsin ben anlamıyorum ki? Dost musun düşman mı?"

"Ben tarafsız bölgeyim. Yiyin birbirinizi," demesiyle kahkahalar kopmuştu. Bu sözlerine gülmeyen bir abisi, bir de Metehan'dı.

Metehan bir saat önce aralarında geçen tartışmanın etkisinden çıkamamıştı. Düşünceli ve durgundu. Bunu gizlemeye çalışsa da gözleri kendini ele veriyordu. Nazenin kendisine uymayan en ufak şeyde dikenlerini çıkarıp hiç acımadan fırlatıveriyordu. Nasıl olacak da orta yol bulacaklardı? Kafası karmakarışıktı belki de ilk defa.

Ve ilk defa onun neden hemen *tamam* demediğini de anladı. Kendini biliyordu Nazenin. Dikenlerini çıkarıp kenara koyamıyordu. Durum böyle olunca da dikenlerini batırarak karşısındaki adamın canını yakmaktan korkuyordu. Hatta onu sonsuza dek kaybetme ihtimalinden. Bu yüzden ne geliyordu ne de arkasını dönüp gidebiliyordu. Bunu anlayınca, Metehan'ın aklında bazı şeyler yerli yerine oturmaya başladı.

Önce onun inadı, asi yanını törpülemek gerekecekti. Sabırla kendini anlatması, kendini öğretmesi lazımdı. Yol uzundu. Daha gidecek çok yolları vardı. Ama Metehan o yolu Nazenin'le öyle ya da böyle yürümeye kararlıydı.

Andaç'ın verdiği bir avuç parayla kapıyı sonunda açtırmayı başarmıştı. Kapı tutulurken kopan yaygaralar esnasında sessizleşen davul ve zurnanın sesi yeniden duyuldu. Birce'yi baba evinden alan erkek tarafı doğruca düğünün gerçekleşeceği salona ilerlediler. Gelin Hanım'ın saçı

ve makyajı tamamdı. Tek eksiği gelin odasında kendisini bekleyen gelinliği giymesiydi. Salona vardıktan sonra düğün başlangıcına kadarki dört saatlik sürede eksik noksan ne varsa tamamlanacaktı.

Bütün konuklar ve düğün sahipleri son hazırlıklarını yaparken Birce ve Andaç yan yana oturdukları koltukta bir ellerine kalem, diğer ellerineyse ayakkabılarını almışlardı.

Andaç ayakkabısının tam da yere en çok değen yerine kocaman harflerle METEHAN yazarken, Birce de kıs kıs gülerek kendi ayakkabısının altına NAZENİN yazmaya başladı. Hatta hızını alamayıp sağ ayakkabısının altına defalarca Nazenin yazmaya devam etti. Karısının bu yaptığını gören Andaç durur muydu? Asla. O da başladı sağ ayakkabısının altına defalarca Metehan yazmaya.

"İşi garantiye alan çift," diye geveleyen Sinem'e dirseğini geçiren Nazenin etrafa göz attı. Ancak kalabalığın içinde Metehan yoktu. Zaten burada olsaydı göz atmasına gerek kalmadan gözleri onu bulurdu biliyordu.

"Komutanım, bize de yer kalacak inşallah. Anladık, Metehan komutanım da evlensin istiyorsunuz da bu biraz abartı olmadı mı?"

"Damat benim, ayakkabı da benim. Sana ne lan!" Deyip tip tip Yusuf'a bakarken omuzlarını sallıyordu. Gelin ve damat ayakkabılarının sol eşlerine de arkadaşlarının adını tek tek yazdığında cümbüş biraz olsun dinmişti. Bu sırada odanın kapısında görünen Metehan, "Oğlum sen bu kılıkta damat olmaya çok meraklısın herhalde. Kalksana şuradan artık. Hadi!" diye bağırınca Andaç yerinde irkilmişti.

"Tamam ya, ne kızıyorsun biraderim."

"Kızdırma lan o zaman. Çık şu odadan da Birce de hazırlansın," deyip herkese bakışıyla odayı boşaltmalarını işaret edince kalabalık çil yavrusu gibi dağılmaya başlamıştı. Andaç da kalabalığa karışıp damat odasının yolunu tutarken hâlâ Metehan'a trip atıyordu.

Gelin odasında Sinem ve Nazenin kaldığında başladılar Birce'ye gelinliğini giydirmeye. Arkadaşlarını özenle hazırladılar, bazen duygulanıp birbirlerine sarılıp kısa süreli de olsa ağladılar. İçerideki duygusal havadan bunalan Nazenin odadan ayrılıp abisinin odasına doğru ilerledi. Kapısı aralık olan odaya usulca baktığında ise gözleri doluverdi. Duygusallıktan kurtulmak mı demişti? Bugün o dediği pek mümkün olmayacaktı.

Metehan elinde tuttuğu bembeyaz gömleği abisine giydirip tek tek düğmelerini ilikledi. Abisi gömleğin etek kısmını içine sokunca da gömleğin duruşunu kontrol edip düzeltti. Kol düğmelerini manşetlerine geçirdikten sonra sıra papyonuna gelmişti. Öyle özene bezene giydiriyordu ki can kardeşini, onları görüp de duygulanmamak imkânsızdı.

Papyonu da düzeltip damatlığın yeleğini ve ceketini giydirdikten sonra ceketindeki cebe Birce'nin gelin çiçeğiyle eş olan küçük çiçeği iliştirdi. O koca cüssesiyle yere çöküp arkadaşının ayakkabı bağcıklarını bağladı, pantolon paçalarını düzeltti. Bu sırada abisi, "Canım kardeşim onları ben hallederdim," dese de Metehan duymazdan geliyor, "Ya bir dırdır edip durma. Sikicem çeneni," diye sövüyor, abisi ise gülüyordu. Metehan ayaklanıp birkaç adım geri çekilerek gururla eserine bakarken, "Fiyakalı oldun bizim oğlan," deyip gülümsedi.

"Eee, kimin kardeşiyim," dediği anda ikisi birbirine sımsıkı sarılmışlardı ki Nazenin gözlerindeki yaşları silip içeri giriverdi.

"Benim!" Sesi net ve kıskançlık kokuyordu. İki adam da ona dönüp bir an baktıktan sonra gülümsediler.

"Kıskandın mı sen? Gel gel..." Deyip kollarını açan abisine ilerledi ve sımsıkı sarıldı.

"Böyle yakışıklı adam kıskanılmaz mı hiç?" derken sesi titremişti.

"Vay... Nazenin Hanım, senden bu sözleri duymam için damat mı olmam gerekiyordu?" Abisinin sırtına usulca vurup, "Dalga geçme ya. Git karını gör. Seni bekliyor," demesiyle Andaç bir adım geri gitti. Gözlerinde heyecan ve ışıltı vardı.

"Valla mı? Görebilir miyim?" Nazenin usulca gülüp başını sallarken konuştu.

"Kendi karınmış gibi görebilirsin abiciğim. Zaten düğünün başlamasına bir saatten az zaman kaldı."

"Eee, ben gideyim o zaman."

"Git!" Aynı anda yükselen seslerle irkilip homurdanarak kapıya yöneldi. Tam odadan çıkıp kapıyı kapatacakken başını aralıktan uzattı ve sırıttı. Gözleri Metehan'ın üstünde gezindi birkaç saniye. Nazenin ve Metehan ise neler olduğunu çözmek ister gibi Andaç'a baktılar sessiz sessiz.

"Oğlum bak, burası damat odası. Ben de damatım. Bu odada kar-

deşimi öpersen ve ben yakalarsam ağzına sıçarım," demesiyle Nazenin şok içinde abisine bakıp kaldı bir süre. Tam abisine carlayacakrı ki Metehan'ın cevabını duydu.

"Yakalamazsan problem yok yani?"

Andaç düşünür gibi gözlerini havaya dikip, "Yani!" diyerek kapıyı kapatmıştı.

"Ayarsız herif. Hep senin yüzünden. Sen verdin ağzına lafı. O ayarsız ağızlıyı mı dövmeli yoksa onun ağzına laf veren seni mi bilemiyorum," derken Metehan'a dönmüş, alev saçan gözlerini gözlerine dikmişti.

Metehan ise aldırmayıp yine başlamışrı Nazenin'i süzmeye. Şampanya rengi bir elbise vardı üstünde. Yine V yaka ancak daha az dekolteli elbisesinin göğüs arasını küçük bir tül kaplıyordu. Elbisenin yaka kesimi derin olmasa da o küçücük tülün ardını gördüğünden pek de hayal gücüne gerek kalmıyordu. Omuzlarındaki vatkalar sayesinde daha dik ve geniş omuzlu dururken kollarını sarıp bileklerine doğru bollaşan tül tenini örtüyordu.

Göğüslerinin alt kısmını ince katlardan oluşuyormuş gibi görünen elbisenin rengiyle aynı renge sahip bir kemer sarmıştı. Böylece bedeninin o kısmı incecik görünürken göğüsleri de daha dik ve dolgun görünmüştü. Kemer görünümlü detaydan sonra elbisenin etek kısmı başlıyor ve narin, abartısız dalgalar şeklinde ayaklarına kadar ilerliyordu. Kemer görüntüsü ve göğüslerinin arasındaki v şeklinde beyaz küçük tül dışında elbisede dikkat çekici hiçbir şey yok. Çok zarif, abartıdan uzak, bir o kadar da göz alıcı duruyordu.

"Çok hoş görünüyorsunuz. Bu renk size yakışmış," derken gözlerine ardından da elbiseye baktı yeniden.

"Bu renk gözlerinizin rengini daha da belli etmiş." Gelen iltifatla şaşıran Nazenin'in yanaklarındaki renk değişimini keyifle izledi. Oluşan sessizlik ve dikkatli bakışlardan iyice gerilen Nazenin ise ne yapacağını bilemeyerek öylece durmak istememişti. Gözüne takılan ilk düzensizliğe müdahale etmek için parmaklarını Metehan'a doğru uzattı ve yakasını düzeltti. Ardından ne yaptığını bile düşünmeden açık olan birkaç gömlek düğmesini iliklemeye başladı. Az ilerideki koltuğun üstünde duran yelek, ceket, kravat, saat, yüzük ve kol düğmelerine ilerleyip önce saati aldı eline.

Adamın bileğine geçirip kilidini kapattı. Sonra özel bir kutuda duran ve özel anlamı olduğunu düşündüğü yüzüğü aldı. Üstündeki sembolü andıran işarete baktı dikkatle.

Çarpı şeklinde, birbirine geçmiş gibi duran iki kılıcın uçlarının üstünde Ay ve Yıldız vardı. Kılıçların altında ise aslan figürü.

Ay Yıldız ve yüzüğün iç renginin kırmızı oluşu Türk Bayrağını temsil ediyordu belli ki. Birbirine geçen iki kılıç ve o kılıçların gölgesinde duran aslan ise Kılıçarslan soyadını.

"Çok zekice ve etkileyici," diyerek yüzüğe dokunmadan sahibine uzattı.

"Teşekkürler."

"Bu bir nevi aile sembolü mü?" sorusuyla Metehan başını sallamıştı.

"Ailemin erkekleri yüzyıldan uzun zamandır asker. Osmanlı'nın Bordo Berelisi kabul edilen Akıncı Beylerine kadar dayanıyor bu geçmiş." Nazenin gözlerini belertip ıslık öttürünce gülümsedi.

"Yani büyük büyük dedelerinden bu yana hepiniz askersiniz öyle mi?"

"Evet. Babam hariç. Onun ne olduğu belirsiz!" deyip göz kırpmasıyla gülümseyen Nazenin'in gözlerindeki merakı görerek devam etti anlatmaya.

"Çanakkale'de ya da Kurtuluş Savaşında şehit olan dedelerimiz var. Anneannem, babaannem ve iki dedem de biz büyürken onları anlattılar hep. Tarihin en gurur verici ama en acı gerçeğine gerçekleri dinleyerek baktık, öğrendik. Sonra ben de asker oldum. Büyük büyük dedelerim gibi ve dedem ilk kez bedenime şerefsizin birinin sıktığı kurşun isabet ettiği zaman bana bu yüzüğü getirdi. Görev haricinde çıkarmazdım aslında ama hava şartları ve stres yüzünden elimde yaralar çıkınca takamamaya başlamıştım. Şu an yaralar iyileştiği için yüzük ait olduğu yere geri dönebilir," dedi ve sağ elinin yüzük parmağına geçirdi kare şeklindeki yüzüğü.

Nazenin ise bir an yüzüğe, bir an onun gözlerine bakıp yapması gerekeni hatırlayarak yatağa yöneldi tekrar ve bu kez kol düğmelerini aldı eline. Gömlek manşetlerine düğmeleri iliştirip düzeltti özenle. Ardından kravatına geldi sıra. Topuklu ayakkabılarına rağmen boy farkları fazla olunca huysuz huysuz, "Eğil," dedi sadece. Boynunu

eğen adamın gömlek yakalarını kaldırdı ve kravatı boynuna geçirdi. Sağ ve soldan sarkan iki ucunu ellerine alıp başladı bağlamaya. Kravatın düğümünü güzelce ayarladıktan sonra yukarı itti. Adamın boynunun altına yerleşen üçgen şeklindeki düğümü de düzeltmek için kravat boyunca avuç içini dokundurarak ilerledi. Avuç içi sert, kaslı ve sıcak göğsü boyunca ilerleyip karnında durduğunda Metehan da durmuştu sanki. Soluk almadan ona bakıyor, dokunuşuyla ürperen vücuduna küfürler ediyordu için için.

Dağılan dikkatini başka yöne verebilmek adına bu kez arka tarafında duran eşyalarına uzanıp yeleği eline alan Metehan oldu. Hızlıca yeleği giyip düğmeleri telaşla iliklemek istediğindeyse ellerini saran küçük elleri hissetti.

"Bırak... Ben hallederim." Sözleriyle itirazsız bırak düğmeleri ve ellerini ceplerine soktu. Yoksa kadını belinden sarıp dudaklarına yapışmasına ramak kalmıştı. Sakince düğmelerini ilikleyen kadının işini yaparkenki ciddiyetini izliyor, aldığı solukları dinliyordu. Derken sıra ceketine geldi. Ceketi tutan kadına tebessümle bakıp arkasını döndü ve kollarını geçirdiği gibi yeniden yönünü kadının yüzüne çevirdi.

Ceketinin yakasını, omuzlarını el yordamıyla kontrol eden Nazenin'in son durağı ceketin mendil cebi olmuştu. Cebin içinde eğri ve kötü görünen mendili eline alıp hızlıca yeniden katladı. Ceketin cebine iliştirip dışarıda kalan kısmını düzeltti. Bir an durduktan sonra geri adım atarak görüş açısını genişletti ve Metehan'a baştan ayağa ilgiyle baktı.

Beyaz gömleği, siyah takım elbisesi onu heybetli ve oldukça yakışıklı gösteriyordu. Bu hâliyle mankenlere taş çıkaracağına şüphe yoktu. Nazenin aklında beliren düşünceyle gözlerini devirince Metehan kıs kıs gülmeye başlamıştı.

"Ne oldu? Neden deviriverdin gözlerini?"

"Hiç..." diye homurdanan Nazenin bedeninden ayırdığı gözlerini yüzünde ve saçlarında gezdirdi. Az evvel açtığı mesafeyi kapatıp sol elini adamın göğsüne koyarak dokunduğu yerden güç aldı. Parmak uçlarında yükselip saçının bozulan kısmını düzeltti. Bunu yaparken bedenleri iyice birbirine sokulmuş, solukları gibi kokuları da birbirine karışmıştı. Metehan dişlerinin arasından hırıldanıp elini cebinden çıkardığı gibi Nazenin'in beline sardı. Diğer elini de çıkarıp sırtına

koydu. Dokunduğu noktayı örten kumaşı hissedince huzurla soluk aldı. Bu elbisenin sırtı kına gecesinde giydiği elbise gibi açık değildi.

"Gördüğünü beğenmiş gibisin!" diye mırıldanan adama bakıp, "Sen de hissettiğini beğenmiş gibisin," diyerek elini işaret etti. Elbisenin sırt kısmının kapalı olmasıyla aldığı soluğu ve gözlerindeki rahatlamayı fark etmişti demek.

"Elimi elimle hastaneye götürüp 'doktorlara' vermek istemediğim için bu sözlerine cevap vermeyeceğim." Nazenin duyduğu sözlerle bir süre sustu ama Metehan'a kaçamak bakışlar atmaya da devam etti.

"Zor insanım ben. Sinirimi bozarsan sinirini daha çok bozarım. Sen bir söylesen ben üç söylerim. Bir ah etsen bin ah işitirsin. Uzlaşmayı, altta kalmayı, alttan almayı, orta yolu bulmayı bilmem. Ne desen tersini yapar burnumun dikine giderim." Kendinin farkındaydı ve birkaç saat önce yaşananlardaki ters çıkışı kabulleniyordu. Yüzünde masum, çocuksu bir ifadeyle söylediği bu sözlere tebessüm eden Metehan kadının sırtına koyduğu elini çekti. Elinin tersiyle Nazenin'in kızaran yanağını okşadı usulca.

"Fark ettim," dedi yine usulca ve devam etti.

"Ama orta yol bulmanın da bir yolunu buluruz. Çünkü sen, aklı başında ve kendinin farkında olan bir kadınsın."

"Senin umudun hiç bitmiyor mu?" sorusuyla gülümsedi. Sağ yanağında ufacık bir boşluk belirdi kirli sakallarının ardına saklanan. Daha önce bu detayı hiç fark etmeyen Nazenin dikkatle oraya bakarken, "Umudum senin gözlerinde. Bana böyle güzel ve ışıl ışıl bakarlarken umudum bitmez," dediğini duyarak öylece kaldı. Ne geri gidebildi, ne cevap verebildi ne de gözlerine bakabildi. Belindeki elin sıcaklığı kaybolurken ayaklarının üstüne yeniden bastı. Metehan ise onu bu sessiz azaptan kurtarmak ister gibi dakikalar sonra konuştu.

"Hadi gidelim. Düğün başlayacak."

***

Düğün gelin ve damadın ilk dansıyla başlayıp konukların da onlara eşlik etmesiyle devam ediyordu. Bu sırada Metehan bir yanda Nazenin bir yandaydı. İkisini de sıkıştıran üstleri vardı etraflarında. Metehan komutanlarıyla sohbet ederken, Nazenin de birkaç vekil ve iç işleri bakanıyla sohbet ediyor, vilayette yaşanan olaylarla ilgili 'ayaküstü' bilgi veriyordu.

Komutanlarının arasından zar zor kurtulan Metehan hızla salona göz gezdirip Nazenin'i gördü. Yanındaki kişileri de görmesiyle yüzü asıldı.

"Düğünde bari rahat verseydiniz," diye söylenerek onu oradan kurtarmanın yollarını düşünmeye başladı. Aslında dans bahanesiyle onu masadan kaldırabilirdi ancak buna paşa ne derdi onu kestiremiyordu. Suratını sıvazlayıp derin bir soluk aldığı sırada Seyfettin Paşa bir el hareketiyle kendisini çağırınca ona yöneldi ve kulağına doğru eğildi.

"Emredin komutanım."

"Kılıçarslan, kızımı şu masadan kurtar. Çocuğum düğüne mi geldi, Bakana, milletvekillerine rapor vermeye mi belli değil!" Metehan içine su misali serpilen bu sözlerle hızla başını sallarken adamın kulağına doğru konuştu.

"Ben de fark ettim komutanım ama ne yapacağımı bilemedim." Seyfettin Paşa dans pistine baktı göz ucuyla.

"Emir aldım, vali hanımı dansa kaldıracakmışım de onlar anlarlar."

"Emredersiniz komutanım." O, ne yapabilirim, paşa ne der ne düşünür diye düşünürken, Seyfettin Tuna izni vermişti. Şimdi rahat rahat ve dikkat çekmeden Nazenin'le dans edebilirdi. Kadının oturduğu masaya ilerleyip başıyla selam verdi.

"Sayın Bakanım, Sayın Milletvekilleri..." Bakan ve Vekiller başlarında dikilen iri yarı adamı görebilmek için başlarını kaldırırlarken Nazenin ise hiç tepkisiz oturmaya devam ediyordu.

"Buyurun!" diyen bakana dönüp, "Özel Kuvvetler'den Binbaşı Metehan Kılıçarslan. Vali hanımı dansa kaldırmak için Tümgeneral Seyfettin Tuna'dan emir aldım. İzninizle," deyip elini kadına uzattı. Nazenin kendisine uzanan ele bakmamıştı ama nerede durduğunu hissetmişti. Başıyla masadakilere selam verirken Metehan'ın sol elini sol eliyle tuttu ve ayaklandı.

"İyi eğlenceler. Geldiğiniz için teşekkür ederiz. Ayağınıza sağlık." Arkasını dönüp kendisini piste doğru yönlendiren adamın adımlarına uydu. Bu sırada Metehan hâlâ elini tutuyordu. Piste yaklaştıkları sırada geri adım atan garsonu fark edip sağ kolunu Nazenin'e sardı ve bedenini kendine doğru çekti. Garsonun kulağına yaklaşıp, "Dikkat

et aslan. Adımını attığın yer rütbeli ve bürokrat kaynıyor. Dikkat et," derken dişlerini sıkıyordu. Olduğu yerde donup kalan garson kulağına konuşan adamın gözlerine bile bakamayıp yalnızca başını sallarken

"Tabii... Tabii ki," demişti zar zor.

Metehan sol elinin içindeki eli başparmağıyla okşayıp, sağ kolunu da daha sıkı şekilde kadının beline dolarken, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim sıkıntı yok." Cevabına başını sallarken piste adım atmışlardı ki şarkı son buldu. Tam o anda masaların birinden yükselen ıslık sesini duyarak sesin geldiği yöne baktılar. Islık çalan Seyfettin Paşa'ydı ve elini kaldırıp işaret parmağıyla tekrar işareti yaparken, gözleriyle de piste giren Metehan ve Nazenin'i gösterdi. Andaç şaşkınlıkla babasına bakıp kalmış 'Ne oluyor lan?' diye fısıldamıştı ki Metehan ve Nazenin onun dibinde bittiler.

"Sakın aklından geçeni belli etme. Baban, Nazenin'i Bakanın masasından kaldırmam için dansa kaldır görevi verdi."

"Şansını... Seveyim Meto. Şansını," diye fısıldayan Andaç'a bakıp gözlerini deviren ikili yeni bir dans şarkısının çalmaya başlamasıyla ritme ayak uydurdu.

Nazenin'in bir eli Metehan'ın omzunda, diğeri ise avucunun içindeydi. Metehan'ın bir eli ise Nazenin'in belini olabildiğince ve dikkat çekmeyecek şekilde sıkı tutarken, diğer eli de kadının elini tam anlamıyla sarmıştı.

"Bu bahaneyle benimle dans etme şerefine de eriştiniz yani öyle mi binbaşı?" Metehan başını eğip yüzündeki gülüşü saklarken Nazenin'in kulağına fısıldadı.

"Valla bu olay dün olsaydı, kınayı Birce değil ben yakardım emin olabilirsin sayın valim." Nazenin bu sözlerle yüzünü eğip babasına arkasını dönmüş ve kahkahayı patlatmıştı. Allah'tan müzik sesi kahkahasını bastırıyordu.

"Sen var ya, az değilsin."

"Değilim zaten..."

"Ukala."

"Ukala değil de kendimi tanıyorum diyelim." Onlar aralarında atışırken Andaç göz ucuyla onları izliyordu.

"Ne o, yoksa kıskandın mı?" diyen karısına dönüp güldü.

"Ne kıskanması güzelim. Büyük bir dertten kurtuldum. 'Mete-

han kiminle evlenecek, Nazenin hangi lavuğu getirecek?' Sorularıyla boğuşmak zorunda kalmayacağım."

"Hee, evlenecekler yani?" diye imalı bir ses ve bakışla soruyu soran Birce içinden de inşallah demeyi ihmal etmiyordu.

"Baksana şunlara, ne kadar tatlılar. Metehan'a da tatlı diyeceğim kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi de neyse." Birce kocasının boynuna sarılıp yüzünü de oraya saklarken kahkahalarla gülüyordu.

"Tatlılar yani... Bizden bile tatlılar diyorsun?"

"Biz tatlı değiliz hayatım. Biz şey gibiyiz. Cadı ve itaatkârı. Sen carlıyorsun ben boynumu eğip itaat ediyorum. Ama bu iki deli birbiriyle resmen hırlaşıp duruyor. Bu sırada ne kadar sevimli göründüklerinden haberleri yok. Ve inan bana onları izlemek çok eğlenceli." Sözlerine kahkaha atan Birce başını geri çekip Andaç'ın gözlerine baktı imalı imalı.

"Demek sen itaatkârsın..." deyip soluk aldıktan sonra devam etti.

"Yatakta pek öyle olmuyorsun ama..." demesiyle Andaç gözlerini devirerek kapatıp homurdandı.

"Daha düğünün bitmesine ve balayı için yola çıkmamıza saatler var. Zorlama beni karıcım."

Düğünün bir saati geride kalırken ağır topların hepsi genç çifti ve ailelerini tebrik ederek salondan ayrıldılar. Sonunda sadece aileleri ve dostlarıyla kalan gelin damat ise ortalığı daha o anda ateşe verdi. Erkekler ceketleri, kravatları çıkarıp attı, kadınlar topukluları. Pistte cümbüş koparken Nazenin ise bir yanında Cihan Başkan, diğer yanında babasıyla oturuyor, onlara Bakanla yaptığı konuşmayı özet geçiyordu. Aralarındaki derin sohbeti Cihan Başkanın yanından duymaya çalışan Metehan ise kadının dudaklarına odaklanmış, ağzından çıkan her şeyi okumaya çalışıyordu.

Metehan'ın dudaklarına kilitlenen bakışlarını birkaç dakika içinde fark eden Nazenin kızarmak üzereyken, "Ayy hadi buradan da kurtar ne olursun. İçim daraldı gerçekten," deyince Cihan ve Seyfettin, kızı darladıklarını ancak idrak ettiler. Metehan gülmemek için dudaklarını birbirine baktırıp başını 'tamam' der gibi sallarken ayaklandı. Göz ucula Seyfettin'e bakıp, "Emir demiri kesermiş komutanım," dedi. Cihan Bey yaşanan ironi karşısında içine içene gülerken Seyfettin de gülmemek için kendini sıkıyordu.

"Gidin eğlenin. Gözüm görmesin ikinizi de." Onlar piste ilerlerken Seyfettin de gülmeye başlamıştı. Onun gülme sebebi kızının kendisi gibi adamları mum ediliyken, Cihan'ın gülme sebebi Seyfettin'in hiçbir şeyden habersiz yaptığı ve gençlerin arasında köprü kurulmasını sağlayan bu hareketleriydi. Seyfettin bilmeden ateşle barutu bir araya getiriyordu.

O barut, ateşle alevlenip patladığında olacaklardan ise korkmuyorum dese yalan olurdu. Sert, katı kuralları olan kıskanç bir babaydı Seyfettin. Ve çok korumacıydı. Bu adamla dost olmuş, sırtını sırtına ömrünün yarısından fazlasına dayamıştı ama dünür olmak... İhtimali bile Cihan'ı tedirgin ediyordu.

Cihan Bey geleceği kaygıyla ama bir o kadar da heyecanla düşünürken piste adım atan Nazenin doğruca sahnedeki şarkıcının yanına ilerledi. Pistle sahneyi ayıran birkaç basamağı çıkıp mikrofona yaklaştığında gözleri oynamaktan terler döken arkadaşlarındaydı.

"Ooo, Hakimler ve Savcılar Yüksek oynama kurulu ve tabii Bordo köçekler..." demesiyle salondaki herkesten kahkahalar yükselmiş, kahkahaların sesi kulaklarını uğuldatmıştı.

"Oooo, sayın valim," seslerine gülümseyen Nazenin, "Valiyim ben, oyna deyince oynayamam canlarım." Sözleriyle Birce bastı yaygarayı.

"Yeni gelin misin sen? Ne süzülüp duruyor, naz yapıyorsun. Gelsene şuraya."

"Vizyonsun yeni gelin Birce konuştu. Ben diyorum Valiyim, o diyor yeni gelin. En yeni gelin sensin Birce tamam." Kahkahalar bir kez daha yükselecekti ki Andaç karısını kolunun altına alıp başladı bağıra bağıra konuşmaya. Boşta duran eliyle Kerem'i işaret edip, "Siz değil miydiniz ya okul yıllarında pavyon pavyon sürten. O kadar pavyon gezdin. Kapmışsındır bir şeyler," dediğinde Nazenin ve Kerem'in gözleri hemen Seyfettin'i bulmuştu. Seyfettin Paşa havaya kaldırdığı kaşının altından başını sağa sola sallarken Kerem son duasını etmeye başlamıştı.

"Çenen kopmasın inşallah abiciğim. Hani sır saklamak ve sen... Yazıklar olsun," deyip başını 'ey Allah'ım' der gibi çevirmişti ki Metehan'ın kocaman olmuş gözbebeklerini gördü. Adam şaşkınlıkla dudaklarını kıpırdatıp 'pavyon mu?' sorusunu sorunca Nazenin omuzlarını silkerek 'Ankara' dedi. Bu açıklama Ankara'nın pavyon kültürünü anlatmak için yeterliydi.

"Kerem... Andaç abim Pavyon mu dedi yoksa ben mi yanlış duydum?" İdil'den gelen bu soruyla kalabalıktan, "Uğğ..." nidaları yükseldi.

"Karıcım aslında şöyle..." diyemeden Nazenin bastı bu kez yaygarayı.

"Ne var ya, gittik işte. Var mı bir diyeceğiniz? Anlara burası... Pavyonu meşhur biz ne yapalım?" Sahnenin önünde duran Yusuf, Nazenin'e dönüp elini uzatırken, "Ben bu kadar haklı bir açıklama ömrümde duymadım. Sizi saygıyla selamlıyorum sayın valim."

Nazenin kendisine uzanan eli ciddiyetle sıkıp, "Eyvallah!" deyince bir kahkaha tufanı daha kopmuştu. Metehan başını sabır diler gibi sallayıp gülüşünü gizleyemezken İdil yeniden konuştu.

"Yanında Nazenin varsa sıkıntı yok."

Kerem derin bir nefes alıp, "Tabii yok," diyecekti ki Nazenin gayet rahat bir tavırla mikrofona konuştu.

"Kerem, burada senlik bir durum yok aslanım. İdil şu an benim eşcinsel olmadığımı anlatıyor ve içinden şükür ediyor."

Ve işte bu cevapla herkes resmen yıkılacak yer aramaya başlamış ve ulur gibi kahkaha atmıştı. Seyfettin Paşa bile kızının sözleriyle kahkahayı patlatıp elini yüzüne siper ederek gülmeye devam ederken, Cihan Bey de alı al moru mor olana kadar gülmüştü.

Meliha Hanım, Metehan'ın annesi Melek Hanım, Sinem'in anne ve babası, Birce'nin babası Timur Bey, Kutluhan Albay ve ailesi ve daha kim varsa hepsi katıla katıla gülüyorlardı.

"Neyse... Abimin boş boğazlığını unutturmamız lazım Alacalı," deyip çıktığı basamakları aynen indi ve Kerem'e yaklaştı. Bu sırada masaların birinden iki kadeh kapıp gelen arkadaşları Kerem ve Nazenin'e uzatmıştı. Pisteki kalabalıktan

"Hayda" ve, "Ooo" nidaları uğul uğul yükselirken onlar birbirlerine gülerek kadehleri tokuşturup tek seferde dibini gördüler. Ve asıl uğultu bu raconla geldi. Metehan son iki dakikadır yaşanan her şeye şok içinde bakıyor, aylardır tanıdığını sandığı Nazenin'in bambaşka bir yönünü görmenin şaşkınlığını yaşıyordu.

İçmeyi, sohbet etmeyi bildiğini biliyordu da eğlenmenin kitabını yazacağı aklına gelmezdi. Ta ki ellerindeki kadehleri pistin ortasına bırakıp, arkadan Atım Araptır adlı meşhur Ankara havası çalmaya

başlayınca kadının elinde beliren kaşıkları görünceye kadar. Kalabalık birkaç adım geri giderek açılırken Kerem de ellerine zilleri alıp Nazenin'e eşlik etmeye başlamıştı. Son derece senkronize ve aynı anda adımlayarak öyle uyumlu oynuyorlardı ki resmen herkesin dili tutulmuştu.

Seyfettin şaşkın şaşkın onlara bakarken, "Meliha ve Neriman, biz bu çocukları okusunlar diye buraya gönderdik, bu puştlar köçek olmuş haberimiz yok. Şunlara bakın hele," demişti.

Cihan Bey ve yanında oturan diğer tüm babalar kahkahayı basarken pistte şamatanın ve eğlencenin dozu daha da yükseliyordu. Artık kimse masada oturan İstihbarat başkanını, paşayı, ağır ceza reisini falan düşünmüyordu.

Şarkının son bulmasıyla ıslık ve alkış sesleri birbirine karışırken Kerem'le Nazenin aynı anda müzisyene döndüler ve bir şey fısıldadılar. Kimse önce ne olduğunu anlamadı. Ancak şarkının sözleri girdiği anda kahkahalar yeniden yükseldi.

Su külekten bulanır
Neriman damda dolanır
Çok gelip geçme burdan
Anam babam huylanır
Neriman, dolan gel
Neriman, fırlan gel
Çantan kolunda
Her gün bize gel

Şarkıya eşlik ederek Kerem'in annesi Neriman Hanım'ın yanına gidip resmen kadına sırnaşarak ortalığı birbirine katmışlardı. Neriman Hanım ise gülerek sağ ve sol yanından uzanan iki kafayı da tutup tokuşturduğu anda Nazenin ve Kerem kahkahayı bastı. Çocukken de ne zaman birlikte bir bok yeseler Neriman Hanım hak geçmesin diye ikisinin kafalarını birbirine tokuştururdu. Bunu bilem herkes gülerken Andaç ise Metehan'a durumu anlatıyordu sırıtarak.

Metehan hâlâ bir yanları çocuk olan ve çocukluklarından çok ayrı eksikler taşıyan ikiliye baktı tebessümle. Nasıl da gülüyor, birbirlerine çemkire çemkire eğleniyorlardı.

"Biz de yan yana gelince bu kadar şapşal mı görünüyoruz lan? Öyleyse söyle bileyim." Metehan'ın sorusuyla sırıtan Andaç göğsünü kabartıp havalı havalı baktı ona.

"Belki... Biraz..." durdu ve diğer can kardeşleri gösterdi.

"Ama can kardeşte asaleti kimseye kaptırmadığımızı herkese göstermemiz lazım Kılıçarslan. Muğla Marmarisli aslan. Hadi!" Dediği gibi müzisyene döndü ve isteğini yaptı.

Salonu Ege yöresine ait müziğin sesi sararken Kaplan ve Pençe Timleri ulumuştu resmen.

"Kurtlar sahaya indi," deyip ceketini çıkarmaya başlayan Metehan'ı Andaç da aynen izledi.

"Can kardeşimle karşılıklı Zeybek oynamadığım düğünü yok sayarım. Hadi bakalım. Coşturalım şu kurtları da sonrasın da onlarla da yapalım şovumuzu. Pavyon gülü can kardeşlere de kapak olsun." Metehan ceketini Yusuf'a verip yeleğini de çıkarmıştı bu sözlere gülerken. Kol düğmeleri, kravatı da Yusuf'a verip başladı gömleğinin kollarını kıvırmaya.

Andaç da ceketini, yeleğini, kol düğmelerini ve papyonunu kendi timinin yüzbaşısına vermişti.

İki aslan yürekli kurt karşılıklı durdukları anda salonun ışıkları hafifçe söndü. Loş bir ışık ikisini de aydınlatıyordu. Kollarını yavaşça havalandırıp sadece bileklerini aşağı doğru kırdılar. Avına yaklaşan kartal gibiydi duruşları ve kollarını yüm heybetiyle açtıkları için üstlerindeki beyaz gömlekleri gerilmişti.

Kostak Ali Zeybeği çalmaya başlayınca ikisi de ağırca birkaç adım atarak döndüler pistte. Yan yana gelip aynı hizada durduklarında dizlerini kırıp yere uzandılar. Tıpkı bir avuç toprak alır gibi ellerini yere sürdüler. Sonrada sağ ve sol kollarını dirseklerine kadar sıvazladılar. Ağırca kalktılar ayağa ve dört geniş adımla pistin en önüne geldiler. Beşinci adımlarında sağ ayaklarını yerde duran sol ayaklarının üstünden aşırtıp çaprazına atmış bacaklarının arasında oluşan boşlukta denge kurarak yere doğru azıcık çökmüşlerdi.

Çöküş hareketiyle ana melodi de başlarken sağ kollarını yüzleri hizasında kaldırıp ellerini yumruk yaptıktan sonra aynı hizada indirdiler. Bu sırada arkalarına sakladıkları sol kolları ise gün yüzüne çıktı. Sol ellerinin işaret parmakları göğü gösterirken sağ ellerinin işaret

parmağı da yeri gösterdi bir an için ve müzikle eş zamanlı olarak çapraz duran bacaklarının üstünde esnediler. Ardından sağ elleriyle sağ bacaklarını tutup sağ tarafa taşır gibi yaparak yere bıraktıkları anda bedenleri de sağa döndü ve havada dizlerini bükerek durdular anlık.

Kolları ise yine aynı şekildeydi. Sağ kol havada, sol kol ona paralel olacak şekilde aşağıdaydı. Yeri ve göğü gösteriyordu sanki elleri. Bedenleri heybetlerine yakışırcasına oynuyordu zeybeği.

Karşısındaki muazzam manzaraya dili tutulmuş gibi bakan Nazenin ne zamandır nefes almadığını bile hatırlamıyordu. Gözleri sadece Metehan'ın kocaman bedeni üstünde kilitlenmişti.

Bu sırada hâlâ bedenleri sağa dönük olan iki adam da dizlerini öne arkaya esneterek bir silahı ateşler gibi yapıyordu. Sağ elleri ağırca aşağı inerken dizler de kırıldıkça kırıldı. Sağ dizlerini yerde sürüyerek sol yanlarına dönmeye başladılar. Çevik bir hareketle bir tur döndükten sonraysa baştaki koreografiyi tekrar yapmaya başladılar.

Kostak Ali Zeybeği son bulduğunda göz göze gelip birbirini kucaklayan iki adamın kulaklarına alkış ve ıslık sesleri ilişiyordu. Göz ucuyla birbirlerine bakan Cihan ve Seyfettin gururla kabaran göğüslerine derin bir soluk çektiler aynı anda ve güldüler. Melek ve Meliha ise yaşlı gözlerle izlemişlerdi oğullarını. Sıkıca buluşan ellerini sıvazlarlarken Metehan'ın babaannesi Zümrüt Hanım, Nazenin'in anneannesi ve Andaç ile Nazenin'in babaannesi dualar ediyorlardı bu yiğitlere.

Abisinden gözünü zar zor ayıran Elif, omzunun üstünden Nazenin'e baktığında gözlerinden akan iki damla yaşı görerek tebessüm etmişti. Oyunu izleyen herkes gibi onun da etkilendiği aşikârdı.

"Hadi yine iyisin abi. Muğlalı olmasan böyle zeybek oynayamazdın ve Nazenin'i etkileyemezdin. Kaptın kızı. Vali yengem var diye hava atabilirim." Fısır fısır konuşsa da yanında oturan kulağı kesik babaannesinden kaçamamıştı. Zümrüt Hanım da Nazenin'e bakıp tebessüm etti içi kıpır kıpır olarak.

"Gari şu oğlanı da everseydik şu güzel kızla. Karta kaçacak ikisi de. Tövbe Allah'ım sen koru." Babaannesinin sözleriyle kıs kıs gülen Elif ona sokuldu iyice.

"İlahi babaanne, sence bu iki delide karta kaçacak kadar bekleyecek hâl var mı? Baksana birbirlerine nasıl bakıyorlar. Bunlar gittikleri yeri yakarlar, sana da o çok istediğin bebek müjdesini verirler."

Zümrüt Kılıçarslan göz ucuyla baktı onlara. Birbirlerine öyle bir bakışları vardı ki Elif haklıydı. Ama haklısın diyecek hâli de yoktu ya. Usulca vurdu torununun dudaklarına, "Tövbe de. Nikâhsız düğünsüz o iş edilir mi hiç!"

"Hıı... Görürüz edilir mi edilmez mi! Biri neredeyse kırk yaşında adam, diğeri otuzunu geçmiş kadın. Bize soracak, ergen gibi oynaşacak değiller ya." Zümrüt için için gülmek istede de tutuyordu kendini.

"Sus kız ayarsız ağızlı. Edepsiz oldun sen iyice."

***

Saat gece yarısına yaklaşıp oyun faslı son bulmadan önce üniversite dostları son bir şov için sahnedeydi. Sahnenin sol yanına üç kişilik dört sıra hâlinde dizildiklerinde şarkı başladı. Kaşık ve zil sesleriyle Ankara kızı Birce'ye eşlik ediyorlardı. Adım adım ortaya ilerlemeye devam edecekleri sırada kız tarafının bu nispetine Kaplan ve Pençe timinden uğultulu itirazlar geldi.

Kaplan timinin Ankaralı üsteğmeni ayaklanıp, "Komutanım, şanıma yakışmaz oturmak. Kalkın hadi," deyince cümbür cemaat ayaklanıp hukukçuların karşısına dizildiler.

"Bir dakika bir dakika... Nazo sen niye oradasın abicim? Sen erkek tarafı değil misin?" sorusuyla kıyamet koptu. Bitirim ekibi diye anılan grup 'Nazo kız tarafı' dedikçe, timler 'vali hanım erkek tarafı' diyordu.

"Tamam ulan hadi başlayın," diyen Andaç gözlerini karısına çevirip göz kırptı.

"Sana güller çiçekler, onlara 'ulan' karıcığım. Yanlış anlamanı istemem," demesiyle iki taraftan ve salonda oluş biteni izleyen aile büyüklerinden kahkahalar koptu.

"Aferin oğlum, doğru yoldasın aynen devam. Peki karıcığım dersen asla sorun çıkmaz." Seyfettin Paşa'nın erkeklere öğüt gibi sözleriyle herkesten bir uğultu daha yükseldi. Müzik yeniden başlamadan önce birkaç adım geri giden kız tarafı müzisyene işaret verdiği an müzik başladı.

Kaşık ve zil seslerinin eşliğinde adım adım ilerlediler. En önde gelin hanım ve en yakın arkadaşları Sinem ile Nazenin vardı.

Bahçe duvarından aştım
Sarmaşık güllere dolaştım
Öptüm sevdim helallaştım
Yanıyorum, yanıyorum, yanıyorum hele
Mayil oldum gonca güle
Acem şalı ince bele
Acem şalı ince bele

Sözleri boyunca adımlarıyla, kollarının salınışıyla resmen şov yapmışlardı ki ara intronun girmesiyle Nazenin adım adım ortaya gelmeye başladı. Erkek tarafından alkış ve bağırışlar yükselirken herkesin gönlü olsun diye erkek tarafına geçmişti. Bu sırada onu keyifle ve hayranlıkla izleyen Metehan'ın yüzünde gülümseme saklıydı. Nasıl güzel ve bu kadar zarif olabiliyordu aklı almıyordu. Girdiği ortamın havasına uyum sağlayıp, herkesin aklının bir köşesinde daima duran 'vali hanım kimliğini bile unutturmuştu bugün.

Nazenin adımlarını abisi ve Metehan'ın arasına girdiğinde durdurdu ve kız tarafına yüzünü dönüp gülümsedi. Bir sonraki söz başlayana kadar sıranın kendilerine gelmesini beklediler.

'Bir bakışta yaktın beni' sözleriyle abisi ve Metehan kollarını yanlara açmış, Nazenin ise ikisinin kolları arasında kalmıştı. Adım adım kız tarafına yaklaşırlarken ikisinin de doğru adımlar atmasına, doğru hareketler yapmasına şaşırmadı. Kim bilir hangi Ankaralı silah arkadaşlarından öğrenmişlerdi oyunu. Düşünmeyi bırakıp ana odaklandı sadece ve şarkının sözlerini dinledi.

Dert ile bıraktın beni
Yaktın beni, yaktın beni
Yanıyorum, yanıyorum, yanıyorum hele
Mayil oldum gonca güle
Acem şalı ince bele
Acem şalı ince bele

İkinci ara intronun girmesiyle iki taraf da birbirine karışmış karşılıklı oynamaya başlamışlardı. Gırgır şamata belki de meslek hayatlarında daima soğuk, donuk ve ciddi olmak zorunda olan bu insanlara

yakışıyordu. Kalabalığın içinde önüne kim gelse gönlünce oynayan Nazenin yüzüne düşen bir tutam saçı itip başını çevirirken karşısında Metehan'ı buldu. Bu sırada da türkünün üçüncü sözleri duyuldu.

Yeter naz eyleme bana
Gayri naz eyleme bana
Gel göreyim kana kana
Gel göreyim kana kana
Âşık oldum gülüm sana
Aşık oldum gülüm sana
Yanıyorum, yanıyorum, yanıyorum hele
Mayil oldum gonca güle
Acem şalı ince bele
Acem şalı ince bele

Karşılıklı Ankara havası oynarken bu kadar manidar sözlerde göz göze gelmek tam da Metehan'ın cin fikirliğine uyardı. Adamın her an ve hiç bıkmadan gösterdiği çabaya gülüp başını sağa sola sallarken yanakları yine renk değiştirmeye başlamıştı ancak umursamadan ona ilerledi. Kalabalığı fırsat bilip adamın kolları arasına girerek parmak uçlarında yükseldi ve kulağına fısıldadı.

"Bilmem kaç yıllık türküyü de kendi planlarına alet ettin ya binbaşı... Helal olsun sana."

"Bana her kapıyı zorlatıyorsun, beni süründürüyorsun ya vali hanım... Asıl sana helal olsun." İkisi de birbirine bir an bakarak gülmeye başladılar.

***

Kız ve erkek tarafının son düellosundan sonra müzik susmuştu. Herkes sandalyelere yorgun argın bedenini bıraktığında Andaç müzisyen ekibin yanına gidip onlara bir şey uzattı ve bir şeyler söyledi. Geri dönüp yerine oturmadan önce Metehan'a göz ucuyla bakıp sırıtmış sonra ailesine ve dostlarına dönüp, "Yıllar önce kaydedilmiş kısa bir video buldum. Hazır herkes bir aradayken, bu kadar da keyifliyken ailecek izleyelim istedim," dedikten sonra yerine ilerledi. Ancak yerine oturmadan önce kardeşine yaklaşıp başının üstünü öptü. Bu sevgi dolu andan sonraysa salondaki tüm dostları ve aile büyükleri projeksiyon aracılığıyla perdeye yansıyan videoya odaklandı.

"Kızım, düşün ki büyümüşsün..." Nazenin elindeki topacı sallamayı kesip saçlarının arasından, kirpiklerinin altından babasına baktı. Boşta duran eliyle saçlarını zar zor geri itip, "Evet..." dedi bilmiş bilmiş.

Onun gözlerine bakıp hevesle kıpırdanan Seyfettin, "Adamın birini sevmişsin," demesiyle Nazenin'in kaşı havalandı, yüzünde ise midesi bulanmış gibi bir ifade oluştu. Burnunu kırıştırmış, dudaklarını büzülmüştü.

"Şakacıktan yani?" sorusuyla Seyfettin başını hızlı hızlı salladı.

"Şakacıktan canım..." deyip bir an durduktan sonra devam etti.

"Ama adamı ben sevmemişim. Hiç sevmemişim. Ne yaparsın? Ben sevmesem de onu sever misin?" sorusuyla Meliha Hanım, "Pes yani Seyfettin!" diye homurdanmıştı.

"Ağaç yaşken eğilir Meliha. Her şeyi bu yaşta öğrensin ki ileride katil olma potansiyelim düşsün."

"Senin katil olma potansiyelin düşsün diye kızım erkek düşmanı, koca katili falan mı olsun?" Karısının kınarcasına sorusuyla bir an duran Seyfettin kızına ve karısına baktı dikkatle.

"Olabilir, bence problem yok," demesiyle Meliha'nın yumruğunun karın boşluğuna girmesi aynı anda olmuştu. Yediği yumruğa kıs kıs gülerken, "Dur karıcım ya, kızımla sohbet ettirmiyorsun," deyip onu kolunun altına aldı ve göğsüne bastırdı. Bu sırada gözleri yeniden kızını bulmuştu.

"Sorumu anladın dimi babacım?" Nazenin küçük yüzünde kocaman görünen yemyeşil gözlerini devirdi.

"Salak mıyım ben? Anladım tabii?"

"O zaman adama ne yaparsın söyle bakalım?" Nazenin derin bir nefes alıp sağ elini göğüs hizasına kaldırıp sallarken sol elini bileğinden kırıp bel boşluğuna koydu ve "Siktir git derim." cevabını verdiği an yıllar öncesine ait videoyu izleyen herkes kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Yusuf Yüzbaşı gözlerinden akmak üzere olan yaşları silerken Metehan'a sokuldu usulca.

"Allah, Seyfettin Paşa'nın sevdiği kullardan olmayı nasip etsin komutanım değil mi? Amin."

"Yusuf! Şansını zorlama," diye homurdansa da Metehan da gülümsüyordu. Nazenin'in beş altı yaşlarındaki hâlini görmek hem garip hissettirmiş hem de çok hoşuna gitmişti. Küçüklüğünde de

şimdiki kadar cevval olduğu belliydi ama onu asıl kalbinden vuran, kızın tatlılığıydı. Öyle güzel, öyle masum ve sevimliydi ki Metehan görüntülerin yansıtıldığı ekrana bakarken soluk almayı unutmuştu.

"Böyle bir kızım olsa ben de tıpkı Seyfettin Paşa gibi eğitim verirdim. Kızını kimseyle paylaşmak istememesine şaşmamalı. Baksana güzelliğine..."

"Vermezse anlarım diyorsun yani öyle mi komutanım?" sorusuyla duraksayıp kısa süre düşündü. Ardından gevşek gevşek omuzlarını silkip

"Kaçırırım diyorum," dediğinde Yusuf kahkahalarını içine atarcasına gülmeye başlamıştı. Metehan ise ona aldırmayıp devam eden videoya odaklandı tekrar.

Seyfettin, "Aferin kızıma benim. Aferin," deyip kızını kolları arasına aldı, öptü. Nazenin'i dizine oturtup, "Peki, bir yolda gidiyorsun. Büyümüşsün, kocaman olmuşsun ve araba kullanıyorsun yani. Yolda karşına ben ve o adam çıktık. Araba da fren yapamıyor diyelim, hangimize çarparsın?" Soruyla aynı anda carlayan Meliha

"Seyfettin yok artık!" diye bağırsa da baba kız onu hiç takmamıştı.

"Adama çarparım. Sana bir şey olmasın. Ona ne olursa olsun."

Nazenin'in ikinci cevabıyla salonda bulanan herkesten yine kahkahalar yükselmişti.

Seyfettin ise gururla göğsünü kabartıp, "Aferin benim kızıma. Doğru cevap. Peki..." deyip üçüncü sorusunu sormaya hazırlandı.

"O adam ve ben, bir uçurumda asılı kalmışız. Senin de gücün ikimizi yukarı çekmeye yetmiyormuş. Hangimizi yukarı çekersin onu mu..."

"Seni tabii ki de babacığım," derken boynunu büken Nazenin küçük kollarını açabildiği kadar açarak babasının boynuna atlamıştı. Kocaman kolları arasına kızını sarıp saçlarını öpen, koklayan Seyfettin'in yüzündeyse muazzam bir gülümseme vardı. Aldığı cevaplardan tatmin olduğu belliydi.

Bu sırada kamera kaydını gerçekleştiren Andaç, kamerayı salondaki masanın üstüne yerleştirip koşarak babasının yanına oturdu ve Nazenin'i dürtükledi.

"Peki abicim ben de bir soru sormak istiyorum." Andaç hevesle kıpırdanırken Nazenin babasından ayrılmadan ona döndü. Şimdi gözleri abisinin üstünde, yanağı babasının omzundaydı.

"Diyelim ki ben ve o adam..." diye başladığı sırada ev telefonu çal-

maya başlamıştı ve Meliha, "Bir sen eksiktin oğlum. Aferin," diye isyan ederek telefona cevap vermek için yanlarından ayrılmıştı. Bu sırada Andaç ise annesini duymazdan gelip sorusunu sormaya devam etti.

"Ben ve o adam bir uçurumdan düşmek üzereyiz. Beni mi kurtarırsın yoksa..."

"Onu!" Cevabını gayet hızlı ve net verdiği anda Seyfettin gür sesiyle ortalığı inletmişti. Katıla katıla gülüyor, oğlunun şaşkınlıktan renk değiştiren yüzüne bakıyordu.

"Alacağın olsun cadı. Babanı kurtarıyorsun da abini neden elin adamına satıyorsun."

Nazenin ve Andaç arasında geçen diyalog yıllar sonra bile herkesi kahkahalara boğmuştu. Metehan dostuna bakıp gururla kendini işaret edince Andaç da orta parmağını kaldırarak ona işaretli bir cevap yapıştırmıştı. Tam o anda videodan Meliha Hanım'ın şu sözleri yükseldi.

"Andaç, Metehan arıyor."

Metehan'ın yıllar evvel gerçekleştirdiği bir aramanın böyle bir video çekilirken kayda geçmesi kader miydi, şans mı yoksa tesadüf mü?

İki dost birbirlerine şaşkın şaşkın bakıp güldükleri sırada Pençe Timi ve Kaplan Timi ulurcasına, "Oooo!" Nidalarıyla bağırmaya başlamıştı. Herkes yeniden videoya odaklanıp dikkat kesildi.

Andaç, ayaklanıp telefona doğru giderken hâlâ homurdanıyor, kardeşine söyleniyordu. Söylene söylene kameranın açısından çıktı. Artık görünürde sadece Seyfettin Bey ve küçük göğsünü babasının kocaman göğsüne yaslamış, başını da omzuna doğru yaslayıp kolları arasında keyif yapan Nazenin kalmıştı. Söylenir gibi çıkan sesiyle, "Bu da hep abimi arıyor!" Deyip babasının kulağına doğru sokuldu ve devam etti.

"Sapık mı bu? Teyefon sapığı mı?"

İşte bu soru gecenin bombası olmuştu. Nazenin ağzı beş karış açılmış hâlde ekrana bakıp kalırken Metehan'ın gözleri ok misali üstüne dönmüştü.

"Hayır güzelim, arayan telefon sapığı değil. Abinin arkadaşı. Hem sen telefon sapığını nereden biliyorsun bakayım?" Nazenin başını kaldırıp babasına bilmiş bilmiş baktı.

"Teyevizyondan," deyip bir an durdu ve abisinin gittiği yöne baktı. Onu duymaya çalıştı.

"Abimin arkadaşı... O zaman benim de arkadaşım olur bence. Söyleyelim beni de arasın."

Sözleriyle Seyfettin'in gözlerine oturan hüznü hepsi anbean izlediler. Okula başlayana kadar ailesi, aile büyükleri ve hasta olduğunda kendisini muayene eden doktoru dışında kimseyle birebir temas kurmamış, hâliyle arkadaşı da olmamıştı. Bir anda söylediği bu sözlerin altında yatan eksikliği ve arkadaş bulmuş olabileceğinin heyecanını herkes anlamıştı.

İçinde kocaman bir burukluk hisseden Metehan göz ucuyla Nazenin'e baktı. Yüzünde belli belirsiz bir tebessümle videonun yansıtıldığı perdeye bakıyordu. Hâlâ netlik kazanmamış olsa da, Metehan da aynı düşüncedeydi. Seyfettin Paşa'nın, kızını saklayarak büyütme sebebinin geçmişle ilgili olduğunu düşünüyordu. Bu video kaydından yirmi beş yıl sonra bile o geçmiş, kızının kapısını çalmıştı. O not, bugüne ait değildi. Geçmişten gelen bir kinin, öfkenin, nefretin ve intikam hırsının göstergesiydi. Belediye başkanı ve oğlu böyle uzun atlayışlar yapabilecek adamlar değildi. Küçük mevzuların insanıydı onlar. Dertleri de kendileri de küçüktü. Ancak o notu gönderip, defalarca vali hanımın canına kasteden şerefsiz de derdi de büyüktü.

"Eee, sen boş ver şimdi abini de söyle bakalım. Abin bir gün bir kızı severse ne yaparsın?"

Salondaki sessizliği bölen Seyfettin Bey'in kızına sorduğu bu soru olmuştu. Birce, "Ayyy canım arkadaşım, ne güzel şeyler söyleyecek şimdi görün bakın," demesiyle Nazenin'in küçüklüğü cevap niteliğinde konuştu.

"Yazık kıza. Sevilir mi bu? Kirli çorabını bile koridora atıyor. Yazık... Sevmesin."

Seyfettin'in yıllar önceki gür kahkahasına salondan yükselen uğul uğul kahkahalar karışırken Birce elindeki gelin çiçeğini sinirle fırlattı. Çiçek havada süzülüp pat diye Nazenin'in kucağına düşünce bir uğultu daha koptu.

Çiçek atma töreni böylece başlayıp bitmiş, uğur sayılan ve bir sonraki gelini işaret eden gelin çiçeği, Nazenin'in kucağına iniş yapmıştı. Kıs kıs gülerek çiçeği eline alan Nazenin babasına döndü ve çiçeği ona uzattı.

"Senin hayaller çiçek oldu aslan parçası. Al. Belki dikmek ister-

sin. An itibariyle çiçek senin hayallere dikti de!" Seyfettin Paşa bile spontane gelişen bu olaya ve kızının sözlerine kahkahayı patlatmıştı. Diğerlerinin neredeyse yere yatacak hâle gelmesi şaşılacak şey değildi.

Eğer çiçek atma merasimi normal olsaydı ve Nazenin de bekâr kızların arasına girip çiçeği kapmaya çalışsaydı, Seyfettin o çiçeği havada yakalar, bakışlarıyla yakardı. Ama bu başkaydı. Komikti. İleride hiç gülemeyeceği kadar komik bir gerçeğin habercisiydi.

Kolunu açıp kızını bir güzel sardı ve göğsüne yatırıp başının üstünü öptü. Bu sırada çiçeği kızından alıp evirip çevirdi, çiçeğe ters ters baktı bir süre.

"İyi, verdim gitti," deyip durdu. Sonra resmen sırıttı.

"Aaa, alıcısı da yokmuş. Ama *verdim* dediğime göre çiçek görevini tamamladı. Hadi elden çıkaralım," dedi ve çiçeği havaya biraz sağ tarafına doğru savurdu.

"Alıcısı vardır da varıcısı yoktur. Lütfen paşam. Lütfen." Bu sözleriyle eş zamanlı olarak havalı havalı saçını savuran kızına gülüp

"Aferin benim güzel kızıma. Varıcı olma babacım sen," diyordu.

Havada taklalar atan çiçek yere doğru süzülürken herkes baba kızın aralarındaki sohbete gülmeye devam etti. Metehan hariç. Çünkü onun şu anki tek derdi, kızını paylaşmaya bir adım bile yaklaşmayan bu koca kurttu. Nazenin'i ikna etmekten daha zor olacaktı Seyfettin'i ikna etmek.

Derin bir nefes alıp iç çektiği sırada *pat* diye başına düşen şeyle irkildi. Başına düşen şey de tam o anda ikinci düşüşünü kucağına gerçekleştirdi. Çiçeğin nokta atışı bulduğu adresi gören Pençe ve Kaplan Timinin, Albayın, Cihan Başkanın ve Nazenin'in arkadaşlarının gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ancak salondan *çıt* sesi bile çıkmıyordu.

"Kim kaptı lan?" diye hevesle omzunun üstünden sağ yanına dönen Seyfettin hızla bakındı ve Metehan'ın kucağında duran çiçeği gördü. Önce kaşları çatıldı, yüzü karanlık bir ifadeyle kaplandı. Sonrasında ise bir anda güldü.

"Aha, Cihan... Senin oğlanı damat ediyoruz." Nazenin duyduğu bu sözlerle hızla Metehan'a doğru dönmüş, gözleri şaşkınlıkla buluşmuştu.

"Yok artık!" diye homurdanan Nazenin, "Neden yok artık? Evlensin artık. Dana gibi oldu," deyip yine gülmüştü. Kızının ilk sözle-

rindeki şaşkınlığı fark etmemesi ise Allah'ın bir hikmeti gibiydi. Öyle korkmuştu ki çiçek kızında kalacak diye, kime gittiği umurunda değildi. Tek derdi çiçekten kurtulmaktı. Başarmıştı da... Ama adresin pek doğru bir yer olmadığını da ileride anlayacaktı.

"Can kardeşim benim, sen benden sonraki damat mı olacaksın!" diyen Andaç gülememekten gözlerine dolan yaşları silerken bir de

"Çok duygulandım," diyerek saçmalıyordu. Abisine ters bir bakış atıp ayaklanan Nazenin, üstüne kitlenen gözlerin, yaşananlara gülmeyi başaramamaktan çatlayacak hâle gelen yüzlerin ağırlığına tahammül edemeyip sakince ilerideki terasa çıkmıştı.

Korkuluklara yaklaşıp gecenin karanlığında oynaşan şehrin ışıklarına baktı uzun uzun. Bu sırada üstüne geçirdiği ceketinin cebindeki titreşimi hissederek kendine geldi. Elini cebine atıp telefonunu çıkardı. Ekranda sadece numara yazıyordu. Kayıtlı olmayan bir numara gecenin bir vakti kendisini neden arardı?

Tedirgin hissedip gerilen bedenine derin bir soluk aldı ve aramayı cevapladı.

"Efendim..." karşıdan hiç ses gelmedi. Ancak geriden gelen uğultuları duyuyordu.

"Gece gece neden aradıysan konuşsana!" diye ters ve soğuk bir sesle çıkıştığı anda karşıdan gelen boğuk gülüş sesini duydu.

"Seni de aramamı istememiş miydin? Aradım işte!" Duyduğu sesle çatık olan kaşları havalandı, gözleri sokakları, caddeleri aydınlatan ışıkların üstünde gezindi.

"Metehan..." karşı taraftan yine boğuk bir gülüş sesi gelince kendisi de gülmeye başlamıştı ki, "Arkana bak," dediğini duyarak ağır ağır arkasına döndü. Terasın kapısına omzunu dayamış, bir eli kulağına yerleştirdiği telefonda, diğer elinde gelin çiçeğiyle duran adamı gördü ve gerçekten güldü.

Laf olsun diye değil, göz boyamak için değil. Taa içinden, gönlünden gelen bir mutlulukla güldü.

"İstediğim her şeyi yapacak mısın?" diye sorunca Metehan yavaşça başını sallamıştı.

"İstersen yaparım. Geçmişte yapamadığın, eksik kalan ne varsa onları da yaparız. Arkadaş mı istiyorsun, arkadaşın olurum, sevgili mi istiyorsun, sevgilin olurum. Sen ne istersen ben onu olurum sayın

valim." Durdu ve kıs kıs gülerek ve gözlerini kadından ayırmadan devam etti.

"Sonuçta en *taşaklı* olan sensin. Emri sen verirsin, operasyonu ben yaparım." Kulağındaki telefonu indirip göz kırptığı an Nazenin de telefonu kulağında indirip dolu dolu olan gözlerine rağmen kahkaha attı. Bir süre öylece durup birbirlerine gülerek baktılar.

İkisi de diğerinin inadına şaşırıyordu içten içe. Nazenin, Metehan'ın pes etmeyip gerçekten de bütün yolları kendine çıkarmasına şaşırıyordu. Metehan ise Nazenin'in hâlâ net bir cevap vermemesine.

Yerlere kadar uzanan elbisenin eteklerini usulca savurarak yürümeye başladı Nazenin. Her adımında Metehan'a biraz daha yaklaşıyor, yaşlar dolan gözlerini Metehan daha net görüyordu. Gördükçe de içi gidiyordu. Bıraksaydı ya şu inadı, gelseydi ya kollarına. Yok olur mu hiç, önce bir güzel sınayacaktı sabrını.

İyi dedi kendi kendine. *Sabırlı adamım ben. Beklerim.*

Bu sırada tam önünde duran kadının parmak uçları moraran yanağında dolaştı. Şefkatli dokunuşuyla Metehan'ın gözleri usulca kapandı ve ânın keyfine vardı.

"Öpersen geçer," diye fısıldamasıyla Nazenin'in gülüşünü duydu.

"Arkadaşça öpersem geçmez. Başka bir sıfatla öpmek lazım..." demesiyle Metehan gözlerini açıverdi. Hevesli bir çocuk gibi başını sallayıp, "Doğru... Başka bir sıfat lazım. O zaman biz o sıfat olayını artık netleştirelim. Hadi..." Nazenin bu sözlerine, hevesli heyecanlı hâline bakıp kahkaha attıktan sonra gözleri adamın elindeki çiçeğe takıldı.

"Gelin çiçeği de yakışmış."

"Sana daha çok yakışır. O yüzden hadi artık kır şu inadını, Nazenin," diye fısıldarken başını çevirip kadının saçlarının arasına burnunu değdirdi ve derin bir soluk aldı. Bu sırada kalbinin altındaki yara izinin üstüne yerleşen eli hissedip tebessüm etti. Başını geri çekip kadının gözlerine baktı cevap alma umuduyla. Kalbi yerinden çıkacak gibi çarpıyordu sanki. Solukları sırasını kaybetmiş gibi peş peşe dudaklarının arasında dolanıyordu.

Nazenin o dudaklara yaklaşıp cevap verecekti. Tamamdı artık. Şüphesi yoktu. Korkusu çoktu ama onunla da baş etmeyi öğrenecekti. Adamın çiçeği tutam elini sardı sıkıca. Avucunun arasında Mete-

han'ın kocaman eli vardı. Metehan'ın avucunda ise gelin çiçeği. İyice sokuldu Nazenin, Metehan'ın dudaklarına. Aldıkları her soluk aynı andaydı. Verdikleri her soluk ise çarpışıyordu.

"Ne demiştin o gece... *Hemdem* mi olmuştuk?" Metehan başını salladı yavaşça ve onun gidivermesinden korkarak belini sardı boşta duran eliyle.

"*Hemdem* olduk."

"Ne demek *Hemdem*?" Metehan onun dudaklarından çıkan soluğu çekti içine ve dudaklarının bir milim ötesinde duran, sıcaklığını hissettiği dudaklara atılmamak için sıktı kendini.

"*Hem*; birlikte demek. *Dem*; nefes demek, can demek, zaman demek. *Hemdem* ise *Hemdem* olunan kişiyle aynı zamanda yaşamak, aynı nefesi almak, bir can olmak demek. Sen ve ben gibi. Hem ve Dem gibi." Durdu soluk almak istercesine ama alamadı. Zorla devam etti aldığı son nefesi ciğerlerini terk etmeden önce.

"Sen ve ben, biz olursak. Hem ve dem de *Hemdem* olur. Biz kavuşursak, onlar da kavuşur. Bambaşka bir anlam bulur." Nazenin bu sözlerle tıpkı onun gibi soluksuz kalmıştı.

"Şimdi sen, benimle 'bir can' mı olmak istiyorsun?" Sorunu birkaç saniye düşünen Metehan yine başını salladı. Gözlerini kadının gözlerine dikip, "Can değil, Canan ol istiyorum. Benim Can'ım var," derken başıyla içeriyi işaret etmesiyle kimden bahsettiğini anlayan Nazenin tebessüm etmişti.

"Şair olacak adammışsın binbaşı..."

"Şair olunmaz vali hanım. Bir kadın gelir ve adamı şair eder." Nazenin kirpiklerini kırpıştırdığı anda bir damla gözyaşı yanağına süzülüvermişti. Fazlaydı bu kadar söz. Fazla gelmişti ona. Yüreği taşacak gibiydi heyecandan, gördüğü sevgiden ve ilgiden. Başını hafifçe eğip alnını adamın dudaklarına dayandı. Ona aynı cesaret ve doğrulukla cevap vermek için dudaklarını araladı.

İşte o anda içerideki ses sisteminden yükselen şu sözleri duydular.

"Genç çifti tebrik eder, bir ömür boyu mutluluklar dileriz." Duyuruyu okuyan kişi bir an duraksayıp daha düşük bir ses ve tonlamayla devam etti.

"Bir dahaki düğününüz vali hanımın bayrağa sarılı tabutu başında olacak"

Aslıhan Güngör Zeybek,
15 Ocak 1996 tarihinde doğdu.
İlk ve ortaokulu
memleketi Bandırma'da,
Lise eğitimini Tekirdağ Güzel
Sanatlar Lisesi, Müzik Bölümü
alanında tamamladıktan sonra
Pamukkale Üniversitesi Eğitim
Fakültesi, Güzel Sanatlar
Eğitimi Bölümü, Müzik Eğitimi
Anabilim Dalı'nda lisans
eğimini de tamamladı.

Her yaştan öğrencisine piyano ve
keman eğitimi veren yazar,
öğretmenlik mesleğinin yanı sıra
2016 yılından beri dijital
platformlarda yazdığı kitaplarla
da büyük kitlelere ulaştı ve eserleri
milyonlarca görüntülenme aldı.

Güngör Zeybek, şu an hâlâ
Denizli'de ikamet etmekte olup,
evli ve bir çocuk annesidir.

aslihangungorzeybek

aslhangngrzeybek

aslihangungorzeybek